

Abonnementen: f 17,50 p. 10 nummers
(v. leden f 12,50) (v. buitenland f 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
i.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijkelaan 15
Leidschendam Tel: 01761-5154

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

OKTOBER 1970.

16e jaargang.
Nummer 1.

MAGIE EN MAGIERS

Menselijk gedrag en magie

Herhaling en werking

Achtergronden van het actuele gebeuren

Herhalingen

VERBORGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR

Vele krachten

Regendansen

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

MAGIE EN MAGIERS

Inleiding.

Wanneer wij de magie bezien in de historie, dan kunnen wij stellen dat dit het oudste geloof van de wereld is. De eerste magie, die wij kennen is een soort beschermende of verdedigende magie; en die kunnen wij toch zeker 160.000 à 170.000 jaar terugvolgen. Die magie was eigenlijk alleen gebaseerd op de rationalisatie van het onbekende. Daarnaast het vinden van verklaringen voor eigenschappen en gebeurtenissen, welke men in die dagen evenmin kon verklaren en die als zodanig een tintje van het bovennatuurlijke, het paranormale hadden.

Om u een voorbeeld te geven:

Als ik bepaalde gebaren maak en daardoor voor mijn denken een demon a.h.w. overwin, dan voel ik mij zeker. In die zelfverzekerdheid zal ik juist en zuiverder reageren dan in mijn angst voor de demon, en dientengevolge krijg ik betere resultaten. In die tijd was dat magie; tegenwoordig is dat psychologie.

Een tijd daarna zien wij dat de magie langzaam maar zeker gaat veranderen en - dat is altijd nog een 50.000 jaar geleden - dat zij het karakter krijgt van een relatie-scheppen tussen het onbekende en de mens. Het is niet meer de mens, die alleen zichzelf probeert te beschermen, het is de mens die probeert vanuit zijn menselijke wereld de onbegrepen krachten te regeren; en als dat niet kan, in ieder geval te begrijpen.

In die tijd hebben wij te maken met de vroege priesters, de sjamanen en tovenaars. Mensen, die in vele gevallen in goed vertrouwen ook hun gelovigen bedrogen. Dat komt ook in deze dagen nog wel voor. Die mensen hadden heel vaak door wijze waarop zij zich trainten, de manier waarop zij werkten een aantal eigenschappen, die wij tegenwoordig in de parapsychologie mooi omschreven terugvinden.

Als je lang vast, ontstaat er overgevoeligheid. Door deze overgevoeligheid kun je dingen aflezen, dingen zien, visioenen hebben, die je normaal voorbijgaat. Als je gebruikmaakt van bepaalde kruidenmengsels, ontstaat er een roes. Deze roes heeft eveneens zekere vreemde invloeden op de menselijke geest. Waarom zou dat alleen mogelijk zijn met LSD? Er waren vroeger heel wat middelen, die daarvoor werden gebruikt.

Vandaaruit komen wij langzaam maar zeker in de richting van de witte magie. Er blijken procedures te bestaan, waardoor een mens niet alleen wat meer zekerheid krijgt, maar voor zich ook een greep op het toeval kan verwerven. Hij kan dit toeval voor zichzelf en voor anderen dirigeren. Dan zijn wij in de periode van de Egyptische en de Assyrische magie, want in die tijd gaan de mensen denken aan de natuur als iets dat beziel is.

Oorspronkelijk nam men die al-bezieling zonder meer aan; later gaat men dat differentiëren. Uit deze differentiëatie ontstaat er een soort pseudo-wetenschap. Men weegt de geestelijke eigenschappen van verschillende voorwerpen, planten, dieren en mensen tegen elkaar af. In die periode ontstaat ook de overdrachtelijkheidsmagie, die wij heel vaak als een soort vruchtbaarheidsmagie tot uiting zien komen. U kent

daar allemaal wel voorbeelden van.

Het ploegen van een Chinese keizer. Als de vore recht is, dan zullen alle voren recht zijn, dus alles zal goed gaan. Een vorm van overdrachtelijkheid.

De wel wat wild uitvallende vrije copulatie van alle deelnemers, opdat in het idee van bevruchting de vruchtbaarheid zich op de aarde zal afdrücken.

Offers, waarbij het zaad van een stier over de akkers wordt verstrooid. Hier gaat de mens dus langzaam maar zeker geloven dat hij door bepaalde handelingen te stellen ook een inwerking van het bovennatuurlijke kan afdwingen, die daarmee vergelijkbaar is.

Nog wat later wordt het een systeem. Hierin worden methoden gebruikt om b.v. wichelarij op de juiste manier te beoefenen. Een voorbeeld is de I tjing, een zuiver wichelaarssysteem. Het is magisch. Het werpen van runen, zoals dat bij bepaalde Druiden voorkwam. U kunt daarvan duizend-en-één voorbeeld krijgen.

Magisch is ook de eerste vorm van astrologie. De overdracht van de taal der sterren naar de gebeurlijkheden der mensen is een uitdrukking van een relatie tussen werelden.

Langzaam maar zeker krijgt de zwarte magie ook wat invloed. Dat is zo ongeveer 3000 jaar v. Chr., een 5000 jaar geleden. In die tijd ontwikkelen zich overal systemen, waarmee men vijanden kan aanvallen. U weet, dat je met suggestie veel kunt doen en als je daaraan nog de middelen toevoegt, die anderen niet kennen (b.v. vergiften), dan heb je al een magisch karakter gekregen, dat zeer ontstellende resultaten kan geven. En denkt u niet, dat dat alles is uitgestorven. Om u een voorbeeld te geven:

De ontdekking door een alchimist van bepaalde vormen en derivaten van arsenicum was de aanleiding tot het optreden van een markiezin, die - als zij haar zin had gekregen - half Parijs had vergiftigd. En dat is nog niet zo lang geleden. Altijd weer zien wij de magie als een denk-systeem, dat is gebaseerd op praktische gebeurtenissen of mogelijkheden, maar waarbij de samenhangen niet volledig worden erkend. En in deze zin zou men zelfs een groot gedeelte van de moderne experimentele wetenschappen en kunsten als een vorm van magie kunnen beschouwen.

Als wij dus over magie en magiërs gaan praten, dan spreken wij niet alleen over een verleden of over het heden. Wij spreken over een geloof dat zo oud is, dat het zijn weg heeft gevonden in elke latere religie. Wij spreken over een verbondenheid met onbekende krachten, die misschien kan leiden tot heksenvervolging en heksenwaan of tot de enorme angst voor de magiër die elders bestaat, maar die in wezen altijd blijft: het streven van de mens naar resultaten.

Als wij ons in de komende cursus bezighouden met de magie en de magiërs, moet u dit alles goed onthouden, want de magie is niet boven-zinnelijk of bovennatuurlijk. Ze is gebaseerd op de natuurlijke mogelijkheden van de mens en is meestal een uitvloeisel van zijn erkende relatie met de omgeving en mede van zijn behoefte aan een wijziging van die relatie. Alle punten, die wij later naar voren zullen brengen - of ze nu gaan over het verleden of over de toekomst - zijn in feite vandaag even waar als ooit. De waarheid ligt niet in de stelling, ze ligt niet in de procedure, zij ligt in het feit, dat door niet redelijk omschrijfbaar middelen resultaten worden verkregen. Dat is de magie.

De magiër is de mens, die in zijn systeem van denken de nuchtere, logische theorieën vaak verlaat om daarvoor in de plaats een aanvoelen of een intuïtie te stellen en daarmee werkende resultaten tot stand brengt, die onverwacht zijn en gemiddelden behaalt, die ver boven een in toevalsberekening uitdrukbaar normaal gemiddelde ligt.

Het is niet zo, dat de magiër altijd resultaat heeft. Maar wel is het waar, dat hij - gezien zijn methodiek, gezien zijn persoonlijke instelling - meer resultaten behaalt dan iemand, die op normaal menselijke wijze

hetzelfde nastreeft. U zult begrijpen, dat wij ons dus moeten bezighouden en met de wereld van het bovennatuurlijke, de psychische wereld van de mens en met de realiteit.

--:-

Eerste Les.

MENSELIJK GEDRAG EN MAGIE.

"Zowaar helpe mij God Almachtig!" Een bezweringsformule, die ook in deze tijd nog veel opgang maakt. De bevestiging van een eed, die echter - indien zij in haar recensie wordt nagegaan - gelijktijdig een binding betekent van hetgeen men heeft gesteld aan het Onbekende, aan de Godheid.

Naarmate de wereld van de mens meer spanningen en meer pressie kent, zal die mens grijpen naar het onverklaarbare of bovennatuurlijke om aan de spanningen van zijn milieu te ontkomen. Het is steeds weer in perioden van verval, in feite van verandering, dat wij zien dat de magie opgeld doet.

In het oude Rome nam de bevolking en het verkeer enorm snel toe voor die tijd. Gelijktijdig ontstond er een verwarring tussen de standen en had men daar te maken met groepen eenvoudige burgers, die als presiegroepen optraden, ongeveer zoals vakbonden in deze tijd zouden doen. Toen de spanningen te groot werden, waren de op zichzelf wat cynische en ongelovige Romeinen geneigd naar de magie te grijpen. Overal waren heksen en tovenaars te vinden. Op de kerkhoven in de buurt van de Via Appia waren er zelfs een aantal mensen, die zich op zijn minst genomen eigenaardig gedroegen. Zij geloofden in zichzelf en waren daarnaast kenners van allerlei drankjes, die volgens een wetenschappelijke benadering van deze en ook die tijd geen resultaten zouden mogen geven, maar die dat toch hadden.

Als later in Parijs de massaliteit van de bevolking en de spanning tussen de standen toenemen, dan zien wij gelijktijdig weer een opleven van tovenarij en magie. In de periode dat grote oorlogshandelingen plaatsvinden in Duitsland en de mensen voortdurend in benauwenis zitten, terwijl gelijktijdig steeds meer burgers samenstromen in de ommuurde steden, die een betrekkelijke veiligheid schijnen te beloven, zien wij wederom de magische praktijken toenemen. Dat is een verschijnsel dat je zou kunnen vergelijken met het optreden van bepaalde afwijkingen van het normgedrag bij kudden, die te talrijk worden in een te beperkte ruimte; bij een lemmingdrang misschien waar eveneens het overbevolkingsprobleem een rol speelt.

Het is zeker dat de magie naar voren komt, als de mens psychisch onder grote spanning staat. Door die beïnvloeding zien wij dat de mens gaat geloven aan iets. Nu kan hij naar een kerk gaan en daar bidden dat er iets zal gebeuren (dan doet hij eigenlijk ook iets wat magisch is) of hij kan zich buiten alle normen van denken en geloven van zijn maatschappij stellen en voor zich een nieuwe procedure trachten te vinden, die hem een grotere overlevingskans geeft, een grotere mogelijkheid zichzelf te bevestigen.

De magiër is over het algemeen iemand, die een zekere sensitivi-

teit heeft en die daardoor gemakkelijker onder spanning komt te staan dan een normaal mens. Noem het een zekere overgevoeligheid. De magiër zoekt zijn procédé echter als een ontvluchting aan de werkelijkheid; d.w.z. dat hij zal grijpen naar elke verklaring, die afwijkt van de norm en gelijktijdig blijft beantwoorden aan hetgeen hij denkt en heeft gevonden. Zo is het dus helemaal niet verwonderlijk, dat christelijke monniken de eersten zijn die een zwarte mis opdragen. (Niet de heksen, maar de monniken.) Want voor dezen is de behoefte om los te breken uit hun regel, om een andere bereikingsmogelijkheid te vinden een zelfbevestiging, die zozeer is vergroeid met een regel waaruit zij bijna niet kunnen loskomen, dat zij door de omkering van die regel (want dat is de zwarte mis eigenlijk) voor zich het gevoel van bevrijding krijgen.

De norm valt weg. En als de norm wegvalt, valt daarmee de beperking van het menselijk denken weg. Dan valt ook de beperking van de menselijke sensitiviteit weg, die eveneens door de normalisering van het milieu mede bepaald pleegt te worden. Dan bereiken zij inderdaad resultaten. O zeker, wij behoeven niet aan te nemen dat de grote Bok van Mendes op de Harzberg zittende stampen als de heksen om hem heen dansen. Of dat er een Bloksberg-festival kan bestaan. Deze dingen zijn grotendeels droom. Ze zijn het visioen van iemand, die aan alles wil ontvluchten. De hatelijkheden, die wij daar zien en die in de visioenen vaak sterk op de voorgrond treden, wijzen op een wereldafwijzing, een wereldhaat en wereldverwerping. In 9 van de 10 gevallen speelt afgunst een grote rol in de handelingen en motieven van degenen, die over dergelijke Sabbats spreken. Wij behoeven dus niet direct aan te nemen dat er een duivel verschijnt. Wij behoeven zelfs niet aan te nemen dat alle beschrijvingen van geesten, die door magiërs werden bezworen op werkelijkheid berusten. Aan de andere kant blijkt dat zij steeds meer iets doorbreken; ze doorbreken de illusies van de mens. En dat brengt ons tot de vraag wat deze illusies zouden kunnen zijn. Wel, dat is heel eenvoudig.

Als iedereen zegt: Die kachel is gevaarlijk en je brandt je eraan, dan zullen 9 van de 10 mensen geneigd zijn altijd van die kachel af te blijven. Sommigen zullen haar aanraken en zich een keer branden of als dat ding uit is zich niet branden. Ze gaan dan elkaar bestrijden. De een zegt: Het is wel gevaarlijk. De ander zegt: Het is niet gevaarlijk. Er is er misschien maar één op de duizend, die zich afvraagt: Waarom brandt de een zich wel en de ander niet? Ook als je het verschijnsel vuur op zich niet kent en het niet kunt verklaren, zie je een nevenverschijnsel: een zekere gloed. Zodra je die relatie hebt gevonden, ga je zeggen: Als die gloed er is, is de kachel gevaarlijk. Zodra ze er niet is, is ze niet gevaarlijk. Ik kan mij dan meer permitteren. Dit is een eenvoudig voorbeeld.

Stel, dat ik nu zeg: Het idee van ruimte, zoals de mens dat heeft, is geen reëel idee. Vaak geldt het voor mij, maar onder bepaalde omstandigheden schijnt het niet te gelden. Dan schijnt de ruimtelijke verhouding voor mij tijdelijk gewijzigd te zijn. Dan behoef ik dat niet weg te verklaren, zoals de meeste mensen doen, maar kan ik zeggen: Wanneer treedt dat op? Als ik die vraag ga stellen, vind ik geen reëel antwoord. Ik vind echter bepaalde tekenen, bepaalde kleine signalen, waarin inderdaad voor mij de tijd plotseling ruimer of korter lijkt, waarin de ruimte met één stap overbrugd schijnt te zijn of de weg eindeloos. Heb ik die tekenen, dan ben ik weer wat verder. Ik heb dan een methode gevonden, waardoor ik mij kan losmaken van die voortdurend gelijkblijvende afstand. De afstand wordt variabel doordat ik tekenen erken, die een verandering, een verschuiving in ruimtelijke verhoudingen aan mij kenbaar maakt.

De magiër is iemand, die tekenen erkent welke aan de normale mens voorbijgaan, zodat hij een verandering van omstandigheden in zijn mogelijkheden of zijn milieu erkent, die normale mensen niet beseffen. Maar de magiër gaat een stap verder. Voor hem zijn de kleine tekenen in feite de actieve factor. Voor hem is de gloed niet het teken dat er vuur is, maar is de gloed de oorzaak voor het verschroeiend-zijn van de kachel. Indien

hij die rode gloed kan imiteren, zal volgens hem de kachel warm worden. Dat dit niet helemaal juist is, is duidelijk. Maar om die gloed te krijgen zal hij misschien op den duur toch van vuur gebruik maken. En dan weet hij nog steeds niet dat het het vuur is dat de hitte veroorzaakt en niet de gloed. Maar door de gloed te veroorzaken schept hij hitte. Dit moet u goed in het oog houden, want dat is heel belangrijk, wanneer wij de procedure van een magiër beschouwen.

Het lijkt vreemd, als iemand in een wetenschappelijk onderzoek plotseling afwijkt van alle gegevens, die tot dat moment beschikbaar zijn en intuïtief iets anders opzet. Hij meent misschien een nieuw geneesmiddel te hebben gevonden en vindt een nieuw explosief uit. Dat komt voor. Wat is er gebeurd? Deze mens heeft magisch gedacht. Hij heeft de normale, de logische samenhang der dingen tijdelijk verworpen. Hij heeft tekens geproduceerd, die volgens hem oorzaak waren voor een verschijnsel en zich daarin eventueel vergist. Dat is iets wat een magiër heel vaak overkomt. De magiër vergist zich heel vaak. Niet omdat hij zich wil vergissen, maar omdat hij geneigd is symptomen met oorzaken te verwarren.

In uw dagen zal men waarschijnlijk niet officieel aan magie doen. Er zijn wel wat groepen, die zich daarmee bezighouden, maar in vele gevallen is dat eerder het gevolg van een behoefte aan wereldontvluchting en een methodiek, die dan meestal voor de persoon zelf ergens aangenaam is. Wat veel interessanter is: dat in deze tijd de behoefte aan een magisch element in het leven zo groot wordt.

Nu behoeven wij niet te denken aan b.v. de rook-magiërs, zoals u er in Amsterdam één heeft gehad, of aan mensen die met bezwingingen, meditatie, Zen en de rest proberen een nieuwe wereld te creëren. U moet gewoon denken aan de man of de vrouw, die - al zegt hij/zij er niet in te geloven - elke dag even in de krant kijkt naar zijn/haar horoscoop en er zijn/haar gedrag door laat bepalen. Daar hebben wij een magie, die in deze tijd werkt. Als er de suggestie is "dit is een gevaarlijke dag", dan kan dat voor zo'n persoon volgens de sterren waar of niet waar zijn, maar deze mens vreest gevaar. Hij kan daardoor zo voorzichtig worden, dat dit op zichzelf een gevaar vormt. Hij heeft de neiging zijn horoscoop zelf te vervullen en krijgt hierdoor voor zichzelf de bevrediging dat hij zijn eigen lot a. niet geheel zelf bepaalt, b. enigszins kan voorzien en c. misschien zal kunnen veranderen.

De magiër van vandaag meent ver verheven te zijn boven die oude bijgelovige mensen, die hun duivels met mensenoffers vereerden. Maar is hij dat wel? De mens, die magisch denkt in deze dagen, is geneigd magische procedures te gebruiken, die op analogieën berusten. Hoe lang geleden deed men dat al niet? Hij is geneigd een willekeurige verklaring te hechten aan een verschijnsel, mits dat voor hem bewijsbaar is. Hij houdt zich niet bezig met algehele bewijsbaarheid. Een magisch principe dat zeer oud is. Hij heeft de neiging eigenschappen toe te kennen aan voorwerpen en zijn eigen instelling te veranderen door deze toekenning. Anders gezegd: hij projecteert, zoals men vroeger deed, naar buiten toe wat hij in zich draagt, verbindt het aan iets dat in de wereld aanwezig is en verwezenlijkt daardoor voor zichzelf een groot gedeelte van hetgeen hij projecteert.

Dit is zeer oude magie, die teruggaat tot de afweermagie van 150.000.- 160.000 jaar geleden. Er is dus geen groot verschil. Het verschil is de feitenkennis van de mens. Vroeger waren er veel meer dingen onbekend en de benadering daarvan was daardoor a priori magisch. Nu heeft men een veel grotere kennis. Maar door de uitgebreidheid van de kennis en de veelheid van feiten is het aantal hiaten, dat in de menselijke kennis zichtbaar wordt groter. Er komt meer speelruimte voor het magisch denken. Ik mag dus wel stellen, dat het milieu voor een groot gedeelte belangrijk is en invloed heeft op de behoefte aan magie en dat de gevoeligheid van de magiër vaak bepalend is en voor zijn werkwijze en

voor zijn succes.

Nu gaan wij dat overzetten naar vandaag en vragen ons af: Welke voorwaarden zou men moeten stellen aan een magiër in deze tijd en wat zou de magie van deze tijd moeten zijn?

1. In deze tijd moet de magiër, zoals altijd, een gevoelig mens zijn. Dat wil zeggen: hij moet betrekkelijk gemakkelijk een verstoring van evenwicht ondergaan, maar hij moet ook oplettend zijn en daardoor een verstoring van evenwicht snel kunnen constateren. Gevoeligheid zowel innerlijk als naar buiten toe is een eerste vereiste.
2. De magiër moet geloven in hetgeen hij doet. Dat klinkt vreemd, maar hij moet een zekere zelfverzekerdheid hebben, waardoor zijn ingaan tegen de algemeen geldende norm voor hem normaal en aanvaardbaar wordt. Hierdoor immers wordt het geheel van zijn innerlijke reacties op de wereld bepaald en gelijktijdig ook het aantal successen dat hij in de buitenwereld daarmee kan behalen.
3. De magiër moet in zijn zoeken naar de verklaring toch in de eerste plaats in het succes geïnteresseerd zijn. Zodra voor de magiër de procedure belangrijker wordt dan het resultaat, kan hij niet meer als magiër functioneren.
4. En dan: wat voor magie? Wij hebben niets aan rituele magie en het rondslingeren van een zoemhout. Ook al heel oud in de magie. Het is tegenwoordig uit de mode. De middelen, die je gebruikt, zijn eigenlijk niet belangrijk. Wel is belangrijk, dat je er zelf betekenis aan hecht. Het is dus altijd weer: wat is voor mij belangrijk? In de magie van deze tijd lijkt het mij voor de mens zeer belangrijk dat hij zich even buiten de maatschappij stelt. Deze opvatting is misschien niet prettig of te progressief voor velen van u, maar het is waar. Zolang ik mij binnen de maatschappij blijf bewegen, kan ik niet werken met magie, omdat de norm wil dat ik ook de opvattingen en de verklaringen van de wereld zonder meer blijf accepteren. Pas als ik buiten de norm sta, kom ik tot een eigen interpretatie en heb ik de vrijheid mijn eigen krachten te gebruiken op een willekeurige wijze en niet op een door de maatschappij genormde wijze.
5. Dan is het, geloof ik, ook wel nodig dat je het gevoel hebt niet alleen te staan. Je kunt magie bedrijven door God aan te roepen, door de duivel aan te roepen, door geesten te bezweren en op te roepen en misschien ook alleen maar door met mensen nieuwe contacten aan te gaan. Maar je moet iets hebben buiten je dat voor jou de bevestiging is van het magische; iets waarop je je meent te kunnen beroepen. Alleen op die manier ben je in staat de eigenschappen, die je normaal niet aanvaardt zodanig gestalte te geven, dat ze aanvaardbaar worden. Dus: de projectie van een deel van het eigen wezen (vooral het niet-aanvaarde deel) naar buiten toe, zodat dit als een volledige realiteit kan worden beschouwd en mede het stellen van een wisselwerking kunnen worden geïntegreerd in de pogingen van het ego.
6. Ik moet ervan overtuigd zijn dat mijn magie voor mijzelf goed is. Dat klinkt vreemd. U zult zeggen: Witte magie is toch vooral gericht op het heil en het nut voor anderen? Volkomen waar. Maar ik doe dit, omdat dit voor mij de juiste wijze van zelfverwezenlijking is. Als ik iemand dood wens en ik doe dat oprecht magisch, dan kan ik er misschien iets mee bereiken, maar dan zal ik ook het gevoel moeten hebben dat mijzelf hierdoor geen directe schade kan treffen. Zelfbehoud speelt een heel grote rol. Is hier dan een idee mogelijk voor het opbouwen van een magische cirkel of kring? (Daarmee bedoel ik geen goochelaarsvereniging.) Ik geloof van wel. Als een aantal mensen zich op dezelfde wijze

- dat is heel belangrijk! - buiten de geldende norm en werkelijkheid kan stellen, dan zullen zij alleen daardoor hun sensitiviteiten kunnen activeren. En daar de magiër gevoelig moet zijn, zullen hierdoor alleen reeds de erkenningsmogelijkheden van een ieder in die groep groter worden. Die erkenningen binnen de groep zijn niet allemaal waar. Dat is ook niet belangrijk. Wel is belangrijk, dat wij ze binnen de groep als waarheid accepteren en ze pas buiten de groep - terugkerend tot het normaal menselijke - eventueel aan logica en ontleding onderwerpen.

7. De gehele magie is gebaseerd op een ongezien leven, dat naast het menselijke bestaat - ook in deze ruimte, ook op uw wereld. Deze entiteiten kunnen wij nagaan vanaf de eenvoudigste natuurgeest tot misschien zeer demonische of zeer heilige geesten, die op aarde nog iets te doen hebben. Wat deze entiteiten beogen is misschien niet eens zo belangrijk. Wel belangrijk is, dat wij hun bestaan erkennen en met hen een relatie voelen. Hoe kan dit? Door het scheppen van een harmonie. Hoe wordt harmonie voor de mens meestal uitgedrukt? Als een gevoel, dat niet omschrijfbaar is, maar wel uitdrukbaar in overdrachtelijke zin.
8. Dan komen wij in de moderne magie ook tot het scheppen van overeenkomstigheden. Dit creëren van overeenkomstigheden heeft dan tot gevolg een afstemming op krachten of entiteiten en daarmee een inwerking van die krachten of entiteiten op de magiër. Nu kan de magiër ook zijn eigen denken, streven en wil injecteren in deze relatie en daaruit zullen gevolgen ontstaan.

Naschrift.

De mens neemt zintuiglijk waar. Zijn voorstelling is gebouwd op zintuiglijkheden plus overeenkomsten van benoeming, die hij met anderen heeft getroffen. Hij kent dus niet de feitelijkheid of de werkelijkheid van zijn wereld, maar slechts een beperkt aantal verschijnselen daarvan. Alle voor hem zintuiglijk niet waarneembare verschijnselen, waaromtrent hij kennis verkrijgt, kan hij wel verklaren en misschien zelfs in een systeem onderbrengen, maar hij is niet in staat om zich deze zodanig voor te stellen dat ze voor hem een hanteerbaar deel van zijn werkelijkheid worden. Het is altijd via een redeneringsproces, dat men met die dingen nog iets kan doen. Daarom mogen wij uitgaan van het standpunt, dat er een zekere mate van maya of begoocheling in de wereld bestaat.

De magiër stelt tegenover een gangbare begoocheling zijn eigen begoocheling. Maar deze beide kunnen zodanig tegengericht zijn, dat zij elkaar opheffen. Wanneer dit gebeurt, krijgen wij te maken met de werkelijke magische resultaten: de wonderen, de mirakelen, de verschijnselen, die niet vallen onder het normaal verklaarbare in uw wereld.

Als ik stel: er is een ruimtelijke verhouding, en ik stel een ogenblik later magisch dat er geen ruimtelijke verhouding is, dan breek ik daardoor de menselijke voorstelling af. De ruimtelijke verhouding blijft bestaan. De werkelijke verhouding wordt hierdoor tijdelijk zichtbaar. Als ik mij beweeg in de werkelijke ruimtelijke verhouding en daarbij deze bij de beschouwingen tijdelijk a.h.w. heb uitgeschakeld, dan krijg ik resultaten, die volgens de gangbare ruimtelijke omschrijvingen en beschouwingen niet denkbaar zijn. Ik beweeg mij a.h.w. in een andere dimensie. In feite heb ik alleen de illusie van dimensie tijdelijk verloren.

Op dezelfde wijze kan men tijd veranderen. Tijd is een maatstaf, die de mens is ingeschapen. Een maatstaf, die hij langzaam maar zeker tot een geheel buiten hem staande maatstaf heeft gemaakt. Op het ogenblik, dat ik deze buiten mij staande aangenomen maatstaf verlies (b.v. door tijdloosheid voor mijzelf te stellen) ontstaat er een persoonlijke tijd, die ver-

schilt van de normale menselijke tijd en daarin vaak mogelijkheden bergt voor een sneller bereiken of overwegen dan normaal denkbaar is.

Als ik kijk naar een mens en zijn eigenschappen en ik benader hem vanuit een standpunt: dit is een vleselijke mens, dus dit is een biologisch mechanisme, dan kan ik daar tegenoverstellen: de mens is alleen maar geest en kracht; een vage voorstelling, die echter het stoffelijke uitvaagt. Wat er overblijft is dan het manipuleerbare aantal kleine delen, die op elke energie - ook die van de gedachte - reageren. Ik kan dan genezingsprocessen tot stand brengen, die redelijk gezien niet mogelijk schijnen.

Uit deze noot blijkt dus, dat het niet een kwestie is van een feitelijk de werkelijkheid betreden, maar van een opheffen van eigen illusies of een wijzigen daarvan op zodanige wijze, dat een deel van de werkelijkheid bereikbaar wordt.

In onze volgende lessen en beschouwingen zullen wij daarop ongetwijfeld verder moeten ingaan.

-:-

HERHALING EN WERKING.

In de psychologie kennen wij heel veel verschijnselen waarvoor wij eigenlijk geen directe verklaring kunnen vinden. Eén daarvan is de volgende: Als ik een kraan laat druppelen terwijl ik slaap, dan zal het geluid in het begin worden geregistreerd. Hoe langer het duurt hoe meer men zich eraan gaat ergeren, tot het op den duur is, alsof er gongslagen klinken, die elke rust onmogelijk maken. Toch is de werkelijke geluidsproductie betrekkelijk gering. Als wij echter een andere verklaring of suggestie aan datzelfde geluid verbinden, kan het slaapverwekkend zijn.

Als ik een kraan laat druppelen en ik gebruik dat ritme om mijzelf tot rust te brengen (wat een zuivere suggestie is), dan ontspant dit geluid mij en blijft, terwijl ik het niet meer hoor, in mijn onderbewustzijn voortdurend de suggestie van ontspanning voortdurend, zodat ik hierdoor een veel snellere recuperatie van mijn lichaam kan bewerkstelligen.

Bedenk wel, dit zijn geen feiten die ik verzin. Dit zijn feiten, die geconstateerd zijn. Herhaling kan dus een effect aanmerkelijk versterken. Het is mijn eigen benadering van het effect, waardoor wordt bepaald wat het voor mij betekent.

De herhaling speelt in het hele leven van de mens een zeer grote rol. Bij de conditionering, die je van kind af aan ondergaat, zijn bepaalde begrippen, die voortdurend worden herhaald op den duur zodanig verankerd in je wezen, dat je automatisch daarop reageert; en wat meer is, je kunt je vaak niet daaraan onttrekken. Op het ogenblik, dat je de betekenis ervan voor jezelf gaat veranderen, blijkt echter dat de band helemaal niet zo vast is en dat alleen door de verandering van de associatie die je ermee hebt (dat moet je dan bewust enige tijd doen) er niet slechts een vrijheid van keuze en handeling bestaat daar, waar vroeger de conditionering onmiddellijk overnam, maar dat je daarnaast - en dat is heel belangrijk! - de betekenis plus de resultaten voor jezelf kunt bepalen.

De mens heeft dus kennelijk in zich de mogelijkheid om allerlei impulsen, die hem van buitenaf bereiken om te schakelen. Hij kan de beteke-

nis der dingen voor zich wijzigen en daarmee het geheel van zijn reacties.

Een mens, die voortdurend bezig blijft met één en hetzelfde denkbeeld, zal hierdoor voor zichzelf het gedragspatroon bepalen, waaraan hij niet kan ontkomen. De mens, die in staat is dit gedragspatroon te veranderen, zal echter - en dit is weer een typisch verschijnsel - met dezelfde ferociteit waarmee hij zich eens vasthield aan de oorspronkelijke betekenis thans de nieuwe betekenis gaan verdedigen. Een voorbeeld hiervan is de mens, die zich bekeert tot een bepaalde godsdienst.

U heeft wel eens horen vertellen dat een bekeerling altijd degene is, die het meest precies is op alle waarden van de godsdienst, die hij heeft aangenomen. Dat kan alleen, omdat die mens innerlijk de behoefte heeft gehad aan een nauwkeurigheid, die hij op andere aspecten van zijn leven zeker heeft gekend en nu - door de bekering - daaraan een nieuwe richting geeft, maar de oude gewoonte voortzet. Je hebt gewoonten. Je kunt de betekenis van die gewoonten veranderen, maar je kunt niet de inhoud of de duur daarvan zonder meer wijzigen.

In het geheel van de lezingen, die u te horen zult krijgen, is het heel belangrijk dat u deze dingen onthoudt.

De invloed, die de wereld op mij heeft, wordt bepaald door mijn conditionering. Indien ik in staat ben mijn associaties te veranderen, blijft mijn conditionering weliswaar bestaan, maar mijn relatie tot de wereld wordt een andere; en als zodanig zal de uitwerking op mij van hetgeen er in de wereld gebeurt een andere zijn, terwijl ook mijn invloed op die wereld verandert. Het is duidelijk dat een mens, die in staat is voor zichzelf beelden van helderziendheid of helderhorendheid uit de theorie om te zetten in iets wat voor hem een praktische mogelijkheid is en deze dan te associëren met een bestaande gewoonte, hierdoor alle kwaliteiten (zoals helderziendheid en helderhorendheid), die er in hem bestaan kan uiten. Het is ook duidelijk, dat wij door de dingen die ons onaangenaam aandoen een nieuwe betekenis te geven hieruit ontspanning en rust kunnen gewinnen. Wij kunnen een groot gedeelte van de spanningen en ellende, die geestelijk in de wereld ontstaat door allerlei gebeurtenissen, wijzigen, indien wij onze associatie met de gebeurtenissen trachten te veranderen.

Hierbij is het in het begin natuurlijk zeer moeilijk, omdat je automatisch terugvalt op de oude associatieve verbindingen. Maar als wij ons steeds weer realiseren: "dit is goed" of "dit is belangrijk" in plaats van "dit is slecht of onbelangrijk", dan krijgen wij op den duur een automatische reactie. Het is als mens niet mogelijk dergelijke psychische automatische reacties volledig teniet te doen. Het is wel mogelijk door een bewust proces van zelfsuggestie de betekenis te veranderen en daarmee dus het geheel van de eigen drijfveer op een totaal nieuwe wijze tot uiting te laten komen.

In de levensprocessen is dit van overwegend belang, als het gaat om processen als genezing, veroudering, ergernis en overspanning. Zodra wij onze instelling veranderen, veranderen wij de betekenis van de gebeurtenissen, onze eigen invloed op de gebeurtenissen en er ontstaat voor ons een harmonisch verschijnsel daar, waar eerst een disharmonie aanwezig was.

De totaliteit van onze voorstellingen wordt verder bepaald door een aantal dingen, die ons als kind worden geleerd. Er wordt ons b.v. geleerd dat als wij zeggen: "deze stoel is een trein", dat dat niet waar is. Nu is dat inderdaad waar. Een trein is iets dat beweegt; een stoel iets dat pleegt stil te staan. Bij de trein zit men er in; bij de stoel zit men er op. De verandering ontstaat door het wegvallen van de fantasie. Ik ga van de vrije interpretatie over naar een geconditioneerde, waarbij algemeen geldende begrippen bepalen hoe ik de dingen beleef, gebruik en waardeer. Maar stel, dat ik trein en stoel als één en hetzelfde zou kunnen beschouwen, dan is de mogelijkheid zeer groot dat ik mij met

een stoel even gemakkelijk zou kunnen verplaatsen als met een trein, mits ik van het principe van het voortbewegen van de trein voldoende begrip heb om mij het begrip beweging voor de stoel voldoende voor te stellen. Hier komen wij op een terrein terecht dat b.v. in Tibet is gebruikt door bepaalde mensen, die in afgeslotenheid en via zelf-suggestie probeerden te leren zweven en vliegen. Het proces, dat de meesten van hen gebruikten was tamelijk dom. Ze deden nl. niets anders dan zitten en voortdurend met gekruiste benen opwippen. Dan kun je heen en weer blijven wippen van eeuwigheid tot amen, maar je komt niet verder. Anderen gingen zich voorstellen, dat de bank onder hen weg-zakte. Hier krijgen we dan een eigenaardig verschijnsel. Degenen, die dit toepasten hadden het gevoel dat dit gebeurde. Op den duur aanvaardden ze dit als normaal en er kwam een ogenblik, dat zij inderdaad leviterden.

Waarom wèl als ik zeg: de dingen zakken onder mij weg? Waarom niet als ik zeg: ik probeer springende mij boven de dingen te verheffen? Weer een eigenaardig verschijnsel uit de menselijke psyche.

Ik ben geconditioneerd om van mijzelf uit te gaan. Aan mijzelf ken ik eigenschappen toe. Ik kan mijn opvatting van die eigenschappen niet zo snel veranderen. Als ik opspring, blijf ik mij nog steeds bewust van het feit, dat ik gewicht heb en dientengevolge zal ik neervallen. Maar ik kan wel mijn visie op andere dingen wijzigen. Als ik zeg: de dingen zakken onder mij weg, dan verander ik niet mijzelf, maar alleen de waardering die ik voor iets anders heb. Iets dat losstaat van het zeer sterk in mij opgebouwde persoonlijkheidsbeeld. Het resultaat is, dat ik hierdoor wel een nieuwe situatie voor mijzelf kan scheppen, waar het op de eerste manier niet mogelijk is. Deze manier van jezelf aanpassen en veranderen is dan misschien wel niet helemaal magie, maar ik geloof toch wel dat degene, die dit proces beheerst in de ogen van anderen een magiër wordt. Want ofschoon hij voor zichzelf bewust de relatie stelt en helemaal niet werkt met bovennatuurlijke middelen, maar alleen de persoonlijke mogelijkheden en eigenschappen volledig tot uiting brengt door verandering van zijn wereldvisie, zal voor een ander het verschijnsel leviteren b.v. onverklaarbaar blijven.

Wat blijkt nu verder? Als een mens op een gegeven ogenblik zo verzonken is in een bepaald denkbeeld, dat hij zich niet meer bewust is van zichzelf of zijn wereld, dan ontstaan er eveneens veranderingen. Wij kennen mensen, die zozeer in zichzelf verzinken, dat zij de tijd niet meer bemerken. Soms doen zij over één gedachte uren, terwijl het voor hen zelf een ogenblik is. In andere gevallen lijkt het, alsof zij maar even wegslippen en zij hebben een beleving; een denkproces, dat zo enorm veel omvat dat het lijkt, alsof zij wekenlang in retraite zijn geweest om juist dit punt te overdenken. Wij zien mensen, die in gebed zijn en zich zozeer in God verzinken dat zij niet aan zichzelf denken en automatisch haast leviteren. Wat moeten wij daarvan denken? Hier is een werking van de psyche. Naarmate men die toestanden meer weet te herhalen, krijgt men ook een beheersing van de verschijnselen, die ermee gepaard gaan.

Als mijn tijdsbesef is uitgeschakeld, is het enige dat nog voor mij bepalend is de inhoud van mijn denken en de snelheid, waarmee de gedachtenprocessen zich in mij kunnen voltrekken. Dat is dan mijn tijdsfactor geworden. Die tijdsfactor staat dan geheel los van de normale tijdmeting. Daar de gedachte normalerwijze sneller is en bij een voldoende gedachteninhoud zeer zeker ook veel meer feiten bevat dan normaal tot uiting kunnen komen, zal men in zeer korte tijd een heel ingewikkeld proces van denken kunnen volbrengen.

Als ik mij niet meer bewust ben van het feit dat ik gewicht heb, dan ben ik in feite voor een groot gedeelte gewichtloos; nl. op het ogenblik, dat mijn denken zich bezighoudt met iets waarin gewicht geen rol meer speelt. De levitatie geschiedt niet omdat God de mens verheft, ze geschiedt ook niet omdat de mens zich wil verheffen, maar omdat hij deze

God waartoe hij zich richt ziet als iets, dat zich boven de vloer verheft en in zijn benadering van dat beeld zichzelf losmaakt van de zwaartekracht en leviteert.

De verschijnselen op zichzelf, hoe interessant ook, zijn alleen maar stunts. Wij kunnen echter ervan leren dat er mogelijkheden bestaan, die voor de normale mens meestal niet aanvaardbaar zijn. Kunnen wij die mogelijkheden - op welke wijze dan ook - voor onszelf realiseren, dan zullen wij moeten trachten ze te herhalen. Die herhaling zal voor ons moeilijker worden naarmate wij in onszelf een proces trachten te volgen. Wij beginnen dus met buiten ons liggende verschijnselen een bepaalde suggestieve waarde of eigenschap toe te kennen.

Als ik bij het druppelen van een kraan tegen mijzelf zeg: Bij elke druppel van de kraan ontspan ik mij verder, dan bereik ik op den duur een absolute ontspanning, die blijft gehandhaafd zolang die kraan blijft druppelen, ongeacht of mijn bewustzijn actief is of niet, ongeacht of ik slaap of wakker ben.

Als ik op dezelfde wijze aan een steeds zich herhalende prikkel van buitenaf het idee van minder gewicht of minder gebondenheid aan tijd zou kunnen vastmaken, bereik ik als vanzelf een uitdijning van de tijd, een vermindering van binding in zwaartekracht. Hierbij is de menselijke geest kennelijk dat wat bepalend is voor de resultaten, die bereikt worden. Ik meen op grond hiervan te mogen stellen, dat ook vanuit psychologisch standpunt het vinden van de voor het "ik" belangrijke en juiste associaties met buiten het "ik" bestaande, vooral vaak weerkerende prikkels kan bijdragen tot een verandering van de persoonlijkheid en van de relatie van de persoonlijkheid tot haar milieu.

-:-

ACHTERGRONDEN VAN HET ACTUELE GEBEUREN.

Op het ogenblik wordt de wereld overheerst door de dood van de heer Nasser. Men spreekt over de noodzaak de spanningen in de Arabische wereld op een andere wijze op te lossen. Men vraagt zich af in hoeverre grote gevaren voor een wereldoorlog e.d. hieraan verbonden zijn.

Nu is het eigenlijk helemaal niet zo ongunstig dat Nasser is uitgeschakeld. Want een geforceerde vrede in het Nabije Oosten zou hebben bijgedragen tot een poging van stoffelijk positiegewinnen van en de Russen en de Amerikanen. Dat betekent ten eerste een toenemende bewapening voor beide groeperingen, wat een steeds omvangrijker oorlogsgevaar zou scheppen; en ten tweede dat grote mogendheden steeds sterker verbonden met één der strijdende partijen zich genoopt zouden voelen in te grijpen.

Stel u voor, dat de vrede was getekend en dat Amerika Israël garanties had gegeven, terwijl Rusland de rechten van de Arabieren had gegarandeerd. Deze garanties zijn niet te houden, omdat de benadering in dit probleem nu eenmaal een emotionele en geen rationele is en de eenvoudige mensen, die de feitelijke strijd voeren het niet eens zijn met de visie van de politici, die de beslissingen nemen. Het resultaat zou geweest zijn, dat een wereldoorlog mogelijk zou zijn geworden door dit op zichzelf niet zo belangrijke conflict in het Midden Oosten.

Op een dergelijke wijze zie je overal elders conflicten ontstaan, die schijnbaar gemakkelijk zouden kunnen worden opgelost met een beetje goede wil, maar waarvan de oplossing enorme gevaren voor de wereld zou

hebben betekend.

Als u rekening houdt met de economische strijd van het ogenblik, dan kunnen wij ons voorstellen dat de Ver. Staten en de E.E.G. en andere grote blokken zich zullen sluiten voor de producten van Japan en binnenkort ook van China. Deze producten nl. zijn over het algemeen beter en goedkoper dan in gelijke prijsklassen kan worden geleverd door de U.S.A. of de E.E.G.-landen. Die handelsoorlog zou dan waarschijnlijk kunnen leiden tot een enorme spanning in het Midden Oosten, waardoor Japan (westers georiënteerd en met een groot technisch kunnen op de achtergrond) en China (op het ogenblik in een groei naar een technische beschaving) samen zouden moeten gaan doen, omdat Japan voor een groot gedeelte van zijn producten praktisch alleen nog in Azië en vooral in China afzet zou kunnen vinden, terwijl omgekeerd een groot aantal producten van China gemakkelijker via Japan naar de enkele landen, die ze nog zouden accepteren, kunnen worden uitgevoerd.

Een dergelijke samenwerking zou betekenen: een totale verstoring van het machtsevenwicht in de Stille Oceaan en daarmee een groot gevaar voor een verscherpt ingrijpen van de Ver. Staten; iets dat China wederom tot ingrijpen zou brengen en waarschijnlijk in dat geval Rusland neutraal zou laten blijven. Dat betekent dus, dat een dergelijke handelsoorlog levensgevaarlijk wordt voor een groot gedeelte van de mensheid, vooral omdat alle partners in feite de beschikking hebben over de kennis, waarmee men atoom- en raketwapenen vervaardigt. Ook wanneer ze die op het ogenblik nog niet voldoende in voorraad zouden hebben.

U zult begrijpen, dat het onder dergelijke omstandigheden veel beter is een andere vorm van crisis te creëren. Een crisis, waarbij deze samenwerking niet noodzakelijk wordt, de handelsbelangen van vele landen misschien wel geschaad worden, maar gelijktijdig een sociale omwenteling tot stand wordt gebracht (zelfs in Japan, zelfs in Rood-China), waardoor de behoefte aan een wereldoorlog veel kleiner wordt en de noodzaak tot aanpassing in die landen een groot gedeelte van de overbodige industrie-productie en van de overbodige energie kan absorberen.

De wijze, waarop men de laatste tijd heeft geprobeerd uit de geest hier het een en ander in orde te maken, is misschien niet altijd even bewonderenswaard vanuit menselijk standpunt, want het gaat gepaard met veel lijden en vele verliezen. Toch moet men uitgaan van het volgende standpunt:

Gezien de instelling van een groot deel der mensen op deze wereld op dit moment is de handhaving van de tegenwoordig bestaande sociaal-economische systemen niet meer mogelijk. Je kunt geen kapitalistisch-democratische staat meer hanteren (dat zal in de komende jaren ook blijken), omdat een groot aantal mensen zich bewust is geworden van het feit: wij willen mee profiteren. Maar een kapitalistische maatschappij kan alleen door een winstprincipe bestaan. Is het winstprincipe er niet meer, dan is er geen kapitaal. Is er geen kapitaal, dan is er ook geen werkgelegenheid.

Als wij echter een verschuiving doen plaatsvinden, waardoor het winstprincipe op de achtergrond kan komen, dan zal ook het productieproces een andere inhoud krijgen. Dan kan met verminderde arbeid en een gelijk blijvend verbruik een groter gedeelte van de wereld een beter leven gaan leiden.

Andere problemen, die op het ogenblik bestaan, zijn b.v. aanpassing aan milieuvervuiling. Op het moment spreekt men er heel veel over, maar zal men er niets aan doen. Het is zo, dat in Nederland b.v. zeer veel kunstmest wordt gebruikt. Sommige stoffen daarvan blijven in uw brood en in andere voedingsmiddelen aanwezig. Eveneens gebeurt dit met sommige bespuitingsstoffen. U absorbeert deze en lichamelijk zult u erdoor worden beïnvloed. Het is nu reeds zeker, dat de komende twee à drie geslachten beïnvloed blijven, ongeacht de maatregelen, die men nu ogenblikkelijk zou kunnen treffen om alle vergiftiging stop te zetten.

Een ander verschijnsel is de verandering van de samenstelling van de lucht. Een aanpassing van komende geslachten aan de inhoud ervan is zeker niet ondenkbaar. Maar wij moeten er rekening mee houden, dat zeer velen tot die aanpassing niet in staat zijn. Het resultaat zal zijn: een decimeren van de wereldbevolking. Dat is misschien heel aardig vanuit het standpunt van overbevolking, maar het betekent een zeer grote onrust van degenen, die het slachtoffer dreigen te worden. Daarom moet ook hier worden gezorgd voor excessen, voordat het te laat is. Omdat excessen gemakkelijker worden bestreden, maar geleidelijke processen over het algemeen dan pas worden opgevangen, als het te laat is.

In de hele wereld is de geest op het ogenblik bezig om excessieve gedragingen, acties en verschijnselen te veroorzaken. Men heeft eenvoudig behoefte aan problemen, die nu om een oplossing schreeuwen en die niet kunnen worden uitgesteld tot morgen. Het is niet gemakkelijk om dit tot stand te brengen. Men zal er de natuur bij moeten inschakelen. Men zal vele mensen daarbij ongetwijfeld overlast of leed moeten bezorgen. Zonder dit echter zou een voortbestaan van de mensheid en haar bewustwordingsgang, zoals deze nu aan de gang is, niet mogelijk zijn.

Het zoeken naar een steeds verdere uitbreiding van de geestelijke invloed op deze wereld heeft ook nog een heel ander resultaat. Het blijkt, dat een geestelijke beïnvloeding van deze wereld binnen het kader van de huidige maatschappij praktisch onmogelijk is. Een geestelijke beïnvloeding kan alleen naast of buiten de maatschappij geschieden, nooit binnen het kader daarvan.

De maatschappij is zodanig materialistisch georiënteerd, dat elke geestelijke inwerking, elke geestelijke invloed automatisch tot een zuiver materialistische zou worden teruggebracht. Daarom moeten er groepen worden gevormd, die losstaan van de maatschappij. Voor die maatschappij is dat niet erg prettig. Voor degenen, die los komen te staan, is het evenmin zonder meer aanvaardbaar. Maar er moet een begin worden gemaakt. U ziet in deze tijd de geboorteweën van Aquarius. De Aquariustijd werkt. Maar de inwerking van deze tijd is nog lang niet zo ver dat ze de voorgaande periode a.h.w. kan overwinnen.

Er is een dualisme in het totaal van de wereld, in het denken van de mens, in de structuur van de maatschappij, in de wijze waarop men zijn theorieën ontwikkelt en zijn geloof expliciteert. Daaraan moet een einde komen. Men moet terugkeren tot de eenvoud. Men moet terugkeren niet tot het eenzijdige, maar wel tot de gedefinieerde gerichtheid.

De geest, die daaraan werkt, zal in de komende tijd maatregelen moeten nemen om die gespletenheid van deze dagen wat meer kenbaar te maken. Het is als met een psychiatrische behandeling: er zijn heel veel problemen die een ieder kent, maar die iedereen ontwijkt. Men doet alsof ze niet bestaan. Als je omstandigheden kunt creëren, waardoor de problemen, die men in zich heeft verborgen, eindelijk naar voren komen en worden gemanifesteerd, dan ontstaat er voor de patient een gevoel van bevrijding. Hij wordt niet meer door onderbewuste angsten en impulsen gedirigeerd, omdat hij nu weet waar hij aan toe is.

Een groot gedeelte van de gedragingen in deze tijd is terug te brengen tot een dergelijke, uit het onderbewustzijn tot bewustzijn gedreven en in feite onredelijk gedrag. Daarom moeten wij stellen, dat het tot uiting brengen van de nu nog verborgen problematiek in de mensheid en in de maatschappij, in de economische structuur etc., alleen maar kan bijdragen tot een gezond worden van de maatschappij en van de mens. En pas als die mens gezond is en eerlijk en open durft staan tegenover zijn toekomst, is het mogelijk iets te bereiken.

Het merendeel der dingen, die in deze tijd werden en worden volbracht uit de geest lijken daarom strijdig te zijn met menselijke belangen. Maar de mens wordt vanuit ons standpunt in de eerste plaats gezien als geest. En wanneer die geest vrij kan worden - ook als dit ten koste van

de stof, van z.g. moraal, fatsoen en andere dingen gebeurt - dan zijn wij er voor en willen wij dat graag zien. Want wat hebben wij aan een maatschappij, die volgens strikte regels leeft, maar gelijktijdig geestelijk verstikt.

Als er een mens komt, die zijn gevoel voor schoonheid graag wil inwisselen voor een hoger salaris, dan hebben wij te maken met een mens, die geestelijk gezien niets meer waard is. Het zoeken naar nieuwe waarden in de mensheid gaat niet alleen van de mens uit. En geloof mij, het is geen kwestie van een alternatieve maatschappij. Want een alternatief is een tegenstelling tot het nu bestaande. Wij hebben geen tegenstellingen nodig. Wij hebben een normale groei, een normale verandering, een gezond-worden nodig.

Het is helemaal niet noodzakelijk een kapitalistische maatschappij uit te roeien, mits die maatschappij haar eigen feilen zodanig erkent en haar verborgen problematiek zo naar voren ziet komen dat ze normaal, nuchter, redelijk kan reageren en daarbij haar emotionele drang van het ogenblik eindelijk terzijde kan stellen.

Het is de emotionele gedrevenheid van de mensen in deze dagen, die aanleiding zal zijn tot zeer veel geweld en tot zeer veel betreurenswaardige handelingen en daden. Het is de emotionele gedrevenheid ook van organisaties en groeperingen, die aanleiding zullen zijn tot in feite onverantwoordelijk gedrag tegenover het geheel der mensheid. Maar er komt een ogenblik, dat er een eind aan komt. Er komt een ogenblik, dat er een einde is aan al deze dingen. Dat einde zal waarschijnlijk dichterbij liggen dan de meesten van u verwachten.

De problemen, die in de komende twee à drie jaar naar voren zullen komen, zullen de mensheid zeker al bevrijden van een aantal emotionele problemen. Men zal gaan inzien, dat je niet jezelf kunt redden door een systeem, maar dat je jezelf alleen kunt redden door een nieuwe vorm van mens-zijn. Het zal de mensen duidelijk worden dat je niet aansprakelijkheden van je af kunt schuiven, omdat je - in welke maatschappij je ook leeft - een persoonlijke aansprakelijkheid hebt, die je voor jezelf voelt en waaraan je niet kunt ontkomen. Deze dingen geven hoop voor de toekomst.

Toch moet u er rekening mede houden, dat de uiterlijke verschijnselen voorlopig niet zo prettig en aangenaam zullen zijn. Maak u er niet druk over. Wij hebben zo even iets gezegd over conditionering. Als u alle gebeurtenissen, die op dit moment zo negatief lijken niet meer gaat associëren met afschuw en angst en daardoor in feite de ellende en de verschrikking nog versterkt, maar gaat begrijpen dat dit symptomen zijn van een verandering, die tot een gezond-worden voert, dan zult u misschien de pijnen kunnen verdragen. Beschouw het als de geboortepijnen van een nieuwe wereld. Pijnen, die op zichzelf hevig kunnen zijn en verschrikkelijk, maar die toch zeker niet, omdat je weet wat het resultaat is, verwerpelijk zijn. Je hoopt, dat het vlug afgelopen zal zijn, natuurlijk. Maar je hoopt vooral het resultaat te mogen aanschouwen.

Als de mens van vandaag daartoe kan komen, dan zal hij de actuele ontwikkeling van deze periode zeker ervaren als een toenemende vreugde. Dan zal veel van hetgeen op dit moment onrust en pijn lijkt verdwijnen en daarentegen een stimulans worden voor een persoonlijk verantwoordelijker en bewuster leven en werken. En dan zal men ook gaan begrijpen, dat denken en gedachtenkracht niet alleen maar invloeden zijn, die je vanuit een religieus standpunt kunt gebruiken, maar dat ze wel degelijk invloeden zijn, die onmiddellijk inwerken op je relatie tot de wereld.

Een mens, die met zijn wereld vrede kan sluiten - ongeacht de verschijnselen van heden - omdat hij de zinrijkheid ervan beseft, is tevens iemand, die de positieve waarden van deze wereld naar voren brengt en daarmee de Aquariustijd dichterbij haar geboorte en volwassenheid.

Ik kan daaraan nog enkele punten toevoegen.

De machtsstrijd, die op het ogenblik gaande is, is niet alleen een machtsstrijd tussen blokken. Het is een neiging om persoonlijkheden te stel-

len in de plaats van realiteiten. Als men in Nederland zegt: Den Uyl, dan zegt men nog niet P.v.d.A. Als men toch probeert te doen alsof deze beide identiek zijn, dan komt men in feite tot een zodanige orthodoxie van opvatting, dat de persoon Den Uyl - hoezeer aanvaardbaar misschien op zichzelf - juist door de orthodoxe inslag en achtergrond die deze persoon heeft, de gehele gedachte van een socialistisch denken omvormt tot een behoudzuchtig groepsdenken.

Datzelfde geldt ook als wij denken aan een figuur als Nixon, of als wij ons vastklampen aan een Breznjef, een generaal of een dictator. Het in de plaats stellen van de persoonlijkheid voor het denkbeeld leidt tot een vervalsing van het denkbeeld. Het leidt tot een ontwaarding van het denkbeeld zelf. Het stelt emotie in de plaats van besef. En daarom moet deze tendens eveneens worden doorbroken.

Persoonlijkheden zullen daardoor moeten vallen. Zij zullen op de een of andere manier moeten worden weggewerkt, worden ontluiserd. Ze zullen eenvoudig terzijde moeten worden gesteld. Want pas op het ogenblik, dat de mens ziet waarvoor hij zelf streeft i.p.v. iemand te aanbidden als de godheid die hem alles zal geven wat hij wenst, is hij in staat iets te bereiken - ook zuiver materialistisch. Dit betekent in de komende tijd een aantal gebeurtenissen, die velen zullen betreuren.

Eén staatshoofd is gegaan, maar het is zeker niet de laatste in de komende $1\frac{1}{2}$ jaar. Er zullen er meer gaan. Het is zeker niet één regering, die in moeilijkheden komt binnenkort. Vele regeringen zullen in moeilijkheden komen en zullen misschien vallen, juist omdat hier persoonlijkheden in de plaats kwamen van gedachten.

Ik kan u niet beloven, dat de politiek van deze aarde verdwijnt, integendeel. Ik geloof, dat de politiek een belangrijke rol zal blijven spelen, zeker nog in de komende 50 jaar. Maar politiek die eerlijk is, is heel iets anders dan politiek die in een schijn van eerlijkheid haar werkelijke daden en bedoelingen verbergt.

Als wij spreken over een democratie, dan moeten wij spreken over een regering waarop het volk daadwerkelijk invloed heeft. Niet een regering, die het volk de kans geeft te kiezen volgens bepaalde beginselen, die dan tot een volgende verkiezing terzijde worden gelegd.

In de politiek zal veel moeten veranderen. Er zal eerlijkheid moeten komen. Politici zullen in de eerste plaats naar hun eerlijkheid moeten worden beoordeeld en niet meer naar het persoonlijk "image" dat zij naar buiten toe kunnen tonen.

De totaliteit van politieke conflicten zal tot verrassende ontwikkelingen voeren. Hierbij zullen vele regeringen vallen. Vooral zullen vele regeringen hun eigen houding opvallend wijzigen. Ik denk hierbij aan landen als b.v. Cuba, veranderingen in Oost-Duitsland, Polen en Roemenië. Ik denk aan veranderingen ook op politiek terrein in Nederland. Ik meen, dat al die dingen bij elkaar, als u begrijpt wat ermee wordt beoogd en wat ermee kan worden bereikt, alleen maar vreugdig ontvangen zullen worden. Maar dan zult u zich ook wel degelijk steeds voor ogen moeten stellen: ik mag niet denken aan de persoon, ik mag niet denken aan deze structuur, ik moet denken aan de ontwikkeling en de verandering, waardoor eindelijk de komende periode van broederschap onder de mensen zal kunnen worden gerealiseerd. Want op dit moment zijn de mensen tegen elkaar verdeeld. Eerst als die verdeeldheid wordt opgelost, kunnen wij spreken van een nieuwe tijd en van een nieuwe mogelijkheid voor de wereld om voor de mens en de geest scholing te bevatten, die kan voeren tot de hoogste trappen der bewustwording.

HERHALINGEN.

Herhaling. Steeds weer hetzelfde, terugkerend in vele vormen. Steeds weer hetzelfde, altijd weer. Een versuffing, die mij langzaam maar zeker bevangt. Een gevoel, alsof ik niet meer weet waar ik ben, want steeds weer is het hier hetzelfde. En toch....daardoor wordt het voor mij iets, waaraan ik niet kan ontkomen. Het is de herhaling, die mij achtervolgt, die mij prikkelt misschien, die mij tot weerstand brengt, maar het is ook de herhaling, die mij voortdurend hetzelfde doel doet beseffen. En in dit voortdurend opnieuw beseffen, dit hameren totdat ik niet meer kan vergeten, neem ik in mijzelf op wat de herhaling mij heeft gebracht.

De levens herhalen zich voortdurend en elk leven is een les. In elke les van het leven komen steeds weer diezelfde aspecten naar voren, die voor een mens noodzakelijk zijn om een vrije geest te worden. Slechts door de herhaling kan hij zijn vrijheid gewinnen. Want hij moet beseffen, vermoeid misschien door de voortdurende repetitie van dezelfde feiten en verschijnselen, hoezeer hij daar boven staat.

Wij zien de herhaling voorkomen in de historie. Steeds zien wij dezelfde verschijnselen en dezelfde figuren. Er is een zekere verandering, maar de problemen blijven dezelfde. Het klinkt soms, of de wereld van vandaag niet verschilt van de wereld van duizenden jaren geleden. Steeds herhalen zich de dingen, maar door deze voortdurende herhaling en de kennis van het voorgaande, die steeds meer opkomt bij de mensen, zal het tenslotte zover komen dat men de consequenties gaat trekken uit hetgeen die herhaling betekent.

Je moet verder gaan, steeds verder gaan. Dat kun je alleen, indien de voortdurende herhaling je helpt te beseffen wat er is. Wie zich verzet tegen de herhaling, verzet zich in feite tegen de kennis die hij moet opnemen. Wie zich verzet tegen de voortdurende repetitie van levens, verzet zich tegen die ene feitelijke werkelijkheid, die voor hem bepalend is: ik moet opgroeien tot ik mijn ware "ik" kan beseffen en volledig betreden.

Je moet als mens, als geest, ja, als wereld de herhaling steeds ondergaan, omdat de herhaling de enige mogelijkheid is om te komen tot een besef dat je niet meer kunt verliezen. Dat wat in je is gegrift, is voor eeuwig in je gegrift. En zo beschreven met al wat werkelijkheid is aan gebeuren en in duizenden vormen steeds herhalend gemanifesteerd, tekenen zij het beeld van de oneindigheid waartoe je behoort.

De gebeurtenissen herhalen zich misschien, maar in die herhaling kunt gij veranderen. Wanneer gij verandert, zijn de gebeurtenissen niet meer dezelfde. In uw leven kunnen dezelfde situaties steeds weer terugkeren, maar indien gij verandert, is de betekenis van die situaties een andere en daardoor uw mogelijkheid in de wereld, uw mogelijkheid in de geest.

De herhaling is een middel om te overwinnen, als je haar gebruikt. De herhaling is een voortdurende marteling, een kracht, die je schijnt te ontnemen wat je bezit aan licht, aan geloof, aan denken, als je haar beschouwt als iets wat ten onrechte op je pad komt.

Leer de herhaling aanvaarden en uit de herhaling voor jezelf een waarheid te putten, groter dan in het feit zelf bevat schijnt te zijn. Alleen zo leer je en word je je bewust. En steeds herhalende zullen wij door alle leven en sferen gaande steeds weer herontdekkende dezelfde waarde, steeds weer worden geconfronteerd met dezelfde waarheden, totdat wij tenslotte zover komen dat wij zelf waarheid zijn. En op dat moment zal de herhaling ten einde zijn.

:--:

VERBORGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR

Inleiding.

De aarde is beziëld. Deze beziëling is niet te vergelijken met die van een mens, maar toch is het feit dat de aarde leeft van belang voor allen, die op de aarde leven.

Dan is er iets, dat eigenlijk riekt naar een pantheïsme; nl. de beziëldheid der dingen. Wij rekenen dan meestal alleen met de vier elementen, omdat dit de oude gewoonte is. Maar daarnaast zullen wij toch moeten beseffen dat vele groeps- en rassen-geesten ook weer onder zich kleinere geesten hebben, die zich bezighouden met de verschillende soorten, maar ook vaak met levensomstandigheden, die voor die soorten van belang kunnen zijn. Wij krijgen te maken met kosmische stralingen, die op aarde tijdelijk en soms zelfs blijvend het karakter van het leven of de mogelijkheden ervan veranderen.

Dan zijn er nog grote geestelijke groepen, die op de aarde inwerken en die dit doen via natuurkrachten, via natuurverschijnselen. Ook deze zullen wij in onze beschouwingen moeten betrekken.

Ten laatste zijn er wezens, die in legenden, sagen voorkomen, zoals de witte en de zwarte Djinns. Vreemde geesten, die een eigen leven leiden, die soms demonen soms goden lijken en die een betrekkelijk willekeurig spel schijnen te spelen daar, waar de mens met hen in aanraking komt. Ook dezen zijn ergens realiteit en wij zullen ze nader moeten beschouwen.

Het is dus een zeer rijk en veelomvattend programma, dat wij vóór ons hebben. Ik kan deze inleiding echter niet beëindigen zonder enkele korte commentaren te geven t.a.v. de wijze, waarop u moet lezen en studeren.

In de eerste plaats: Het wereldbeeld dat u wordt gegeven is er één dat u kunt overwegen; het is er niet één dat u hoeft te geloven.

In de tweede plaats: Soms zullen voorbeelden of woorden worden gebruikt, die overbodig lijken. Neem aan, dat dit niet het geval is. Het zal u blijken, dat de meeste van deze schijnbare overbodigheden binnen het kader van deze cursus wel degelijk hun zin en betekenis hebben.

In de derde plaats: Houdt u aan de letterlijke betekenis. Het lijkt soms dat het een beetje onzinnig is, maar veel van hetgeen samenhangt met de beziëlande krachten in de natuur en met de inhoud van de elementen is nu eenmaal niet zinnig of zinrijk vanuit een menselijke logica gezien. Alleen door letterlijk te lezen kunt u ertoe komen een beeld te krijgen, waarop u dan als mens zelf uw oordeel kunt funderen.

-:-

VELE KRACHTEN.

Als u in de vrije natuur bent, dan wordt u omringt door een veelheid van leven, die u vaak niet beseft. In het gras van een weiland wonen vier, vijf verschillende soorten mieren, elk bestaande misschien uit vele volkeren. Er zijn vele soorten insecten. Het gras zelf kan worden ontleed in vele verschillende soorten plantjes. Men ziet echter de weide als een geheel.

Bedenk nu, dat vele soorten een eigen geestelijke achtergrond hebben. Er is ergens in de kosmos een kracht, die verbonden is met elke soort afzonderlijk. Dus als er vijf verschillende soorten mieren zijn in dit weiland (mieren, die u niet eens ziet), dan betekent dit dat er vijf verschillende krachten zijn. Als er 20 verschillende soorten gras groeien, kan dit betekenen dat tenminste 20 verschillende entiteiten zich met die weide bezighouden.

Er is een veelheid van krachten, die de mens meestal niet beseft. Het is gemakkelijk te zeggen: Er leven geesten in de wind. Dit is inderdaad waar. Het is eenvoudig te zeggen: Er leven geesten in de aarde. Maar dit zijn elementalen, natuurkrachten. Zij worden niet door een hoogbewustzijn gedirigeerd en behoren lang niet altijd tot de een of andere hiërarchie van bewustzijn. Elke geest - hoe klein ook - die zich met een ras of een soort bezighoudt, is echter deel van een dergelijke opbouw, die van een hoog bewustzijn via vele trappen afdaalt tot de kleine entiteit, die zich misschien op dit specifieke weiland bezighoudt met deze specifieke grassoort.

Dan moet u rekening houden met het feit, dat die weide wordt bezocht door vele dieren. Daar zijn de mollen in de aarde, er zijn regenwormen die rondkronkelen. Maar er zijn ook vogels, die er een ogenblik rusten. Al deze soorten zijn ergens verbonden met een rasgeest. Elk van deze soorten heeft ergens een geestelijke kracht, waarmee ze verbonden is. Laten wij daarom eerst deze krachten wat nader ontleden.

De opbouw, die wij zien bij een soort- of rassengeest, kan men als volgt stellen: Er is een groot bewustzijn, dat zich bezighoudt met een groot gedeelte van de aarde. Daarin zijn mogelijkheden aanwezig om de soorten op te bouwen. Deze worden opgebouwd door entiteiten, die a.h.w. onder het gezag staan van de geest, die een bepaald gebied beheerst, maar die - voor zover het het ras betreft - autonoom zijn. Deze autonome krachten zullen vanuit zich weer dienaren creëren, die zich bezighouden met bijzondere levensomstandigheden of soms zelfs met bepaalde facetten van ontwikkeling. Onder deze staan dan weer wat wij kunnen noemen "kleine geesten" (heel vaak diergeesten), die - zij het voor zeer korte perioden - actief zijn om hun soortgenoten te helpen en te inspireren. Zij dragen impulsen over aan de diersoort, waardoor instinctieve reacties een veel redelijker karakter krijgen dan zonder dit mogelijk zou zijn. Dan heeft elk dier in zich ook nog iets van een goddelijke vonk; dus als persoonlijkheid heeft het ook nog betekenis.

Datzelfde geldt voor een bloem, voor een plantje. Zeker, de ziel van een plant is niet zo sterk verbonden met een zenuwstelsel in het wezen als bij een dier. Meestal is het eerder een aura, een soort draaiing of werveling van levenskracht rond de plant. Heel dikwijls houdt ze zich tijdelijk op in de buurt van bloesem of zaad en kan zich daar zelfs soms door een helderziende waargenomen manifesteren.

Al deze entiteiten hebben een eigen reactie. Zij hebben eigen vermogens. Hun vermogens zijn niet te vergelijken met die van een mens, zo

min de kleine als de grote. Hun visie op wereld en leven is uit de aard der zaak anders dan die van een mens. Maar zij beïnvloeden wel degelijk het menselijke milieu. De gedragspatronen van een dier tegenover een mens kunnen mede worden bepaald door de verschillen in uitstraling van de geest, die het dier geleid - hoog of laag - en de uitstraling van de mens. Hier alleen al zijn dingen, die toch interessant genoeg zijn om nader te beschouwen.

Dan hebben wij te maken met planten. Planten verwerken stoffen uit de aarde. Zij verwerken echter - ook al zijn ze van dezelfde soort - die stoffen niet altijd in de gelijke verhouding. Nu blijkt dat planten, die zich in een voor hen gezond, prettig en harmonisch milieu bevinden, over het algemeen een zeer regelmatige opname hebben. Bij hen is er een eb en vloed in de voedingsopname, waardoor je van dag tot dag kunt zeggen: dat zijn de eigenlijke sabbestanddelen of voedingsbestanddelen, die in de plant aanwezig zijn. Indien zij zich echter bevinden op een plaats die voor hen niet aanvaardbaar is (b.v. een plant in een drukke stad met veel verkeer, dat voor een trillinggevoelige plant zeer storend kan zijn), dan zal de opname en de afscheiding van sappen zeer onregelmatig zijn.

Hebben wij te maken met geneeskrachtige kruiden, dan zullen deze alleen betrouwbaar en van belang kunnen zijn, indien zij kunnen worden geoogst op een plaats waar weinig of geen storingen zijn en waar de natuurlijke condities voor de plant goed zijn. Zoudt u proberen de condities aan te vullen met kunstmest e.d., dan krijgen wij een wijziging in de normale voedselopname en daarmee een verandering in de eigenschappen en sabbestanddelen van de plant. Dit kan van groot belang zijn voor de mens, ook wat zijn voeding betreft. Wij zullen daarmee rekening moeten houden.

Misschien vindt u het vreemd dat ik hier een vergelijking geef, maar dat is om duidelijk te maken wat ik bedoel.

Als je ganzen hoofdzakelijk met visafval voedt, dan zijn de eieren die zij leggen tranig van smaak. De voeding heeft invloed op de vrucht. Waarom zal dat bij een gans wel en bij een appelboom niet het geval zijn? Het zijn verschillende organismen, maar een gelijke voedingsopnamen en verwerking. De neerslag van het opgenomen voedsel zal in beide gevallen in de vrucht aanwezig zijn.

Dit is eveneens interessant, als wij ons realiseren dat de vrucht van bepaalde natuurgeesten een verandering van milieu is. Een natuurgeest is op zichzelf niet geneigd stormwinden op te roepen. Hij is ook niet geneigd om vuur feller of warmer te laten branden. Een natuurgeest reageert eveneens op omstandigheden. Hij reageert in de eerste plaats op de samenwerking van natuurkrachten. De aanwezigheid van de luchtgeest zal de vuurgeest tot grotere ferociteit aanwakkeren. Omgekeerd: de afwezigheid van de luchtgeest maakt het de vuurgeest praktisch onmogelijk actief te zijn. Er is geen sprake van geesten, die afzonderlijk een bepaald element beheersen. Er is altijd sprake van een combinatie van elementen. Ook hier zijn er vele mogelijkheden. Wij zullen daarop in latere lessen nog meermalen moeten terugkomen.

Als wij te maken hebben met kosmische invloeden, dan komen deze uit de ruimte. Waar zij vandaan komen is tamelijk onbelangrijk in dit geval. Wel is belangrijk, dat de aarde daarop reageert. Of men deze reactie nu redelijk wegverklaart of niet, het neemt niet weg dat de reactie er is.

Nu stel ik: wanneer er een grote spanning onder de mensen heerst, dan zal die spanning zich voortplanten in alle aangrenzende gebieden en dus ook de planten, de dieren, de lucht- en vuurgeesten, de kleine geesten, die zich bezighouden met de ontwikkeling op aarde, beïnvloeden. Deze spanning zal dan leiden tot een verscherping van de conflicten, disharmonieën en tegenstellingen die aanwezig zijn. Onder die omstandigheden kunnen planten, die normaal voedsel zijn, giftig worden; en kunnen dieren, die normaal vrienden van de mensen zijn, plotseling agressief worden en

vijanden van de mensen. Het is goed, dat men ook dit beseft. Een kosmische inwerking mag dan de aarde als geheel beroeren, maar de plaatselijke omstandigheden die ontstaan zijn weer het resultaat van een samentreffen van op aarde bestaande condities en een beïnvloeding in een richting van het leven op dat deel van de aarde. Er kan nooit sprake zijn van een algemene tendens, die overal hetzelfde is. Het is zeer belangrijk, dat u dit begrijpt, want in een gebied waar harmonie is, kan spanning komen. Maar dan zal er eerder een versterkte afweer tegen de storende invloeden ontstaan dan een innerlijke disharmonie. Is er een disharmonie, dan kan ze in een regelrechte strijd ontaarden. Ook dit punt moet u onthouden. U zult later in vele gevallen zien hoe dit van belang kan zijn voor uzelf.

Dan hebben wij te maken met de aarde zelf. Als wij zeggen: de aarde is bezield, kunt u zich dit leven niet voorstellen als een vergelijkbaar leven voor mens of dier. Het is een besef, inderdaad. Maar een besef, dat leeft in een geheel andere tijd en in totaal andere levenscondities. Het is een bestaan, waarin spanningsvelden de eigenlijke uiting en zintuigen worden. Een verstoring echter van het evenwicht in het aardveld - hoezeer dit ook een emotionele reactie van de aarde zelf betekent - heeft grote gevolgen voor de mensen, de dieren en de planten, welke op die aarde leven. De aarde zelf kan door haar afstemming voor een groot gedeelte verantwoordelijk worden geacht voor algemeen heersende tendensen, niet voor plaatselijk heersende tendensen.

De veelheid van invloeden wordt u nu duidelijk en kunnen wij onze aandacht gaan richten op enkele meer specifieke punten.

Gesteld: er zijn natuurgeesten.

Gesteld: de natuurgeesten hebben een bijzondere geaardheid, waardoor zij worden aangetrokken door het voor hen harmonische en afgestoten door het voor hen disharmonische. Dan mag worden gesteld: elke aardgeest, lucht-, vuur- of watergeest kan zonder meer worden opgeroepen, indien men weet op welke wijze men een harmonie schept voor dit wezen. Men kan zich verdedigen tegen al deze entiteiten, hun invloeden en hun inwerkingen. Men kan hen - en daarmee ook de elementen, die zij plegen te bezielen en te beheersen - grotendeels van zich afjagen door met hen disharmonisch te zijn.

Wat is nu deze harmonie? Een mens zou denken: het is een rustige sfeer of iets dergelijks. Maar dat is niet waar. Neem het karakter van een watergeest.

Een watergeest is zelf leven, voortdurend in beweging. Als ik een watergeest wil oproepen (dus een harmonie moet scheppen), dan moet er beweging zijn. Watergeesten zijn in hun besef tamelijk star. U zoudt kunnen zeggen: de watergeesten zijn eigenlijk nog orthodoxer in hun besef dan b.v. de aardgeesten. Een starre levenshouding is dus iets, wat hen aantrekt. Wanneer ik dit bij bezweringen kunstmatig creëer, dan zal ik dus rekening moeten houden met het volgende: Mijn bezwering moet gebaseerd zijn a. op beweeglijkheid en b. op onveranderlijkheid van inzicht. Mijn gedachten moeten geconcentreerd zijn op één punt en daarvan niet afwijken. Gelijktijdig moet ik dit met vele verschillende bewegingen duidelijk maken.

Dit is voor de andere geesten, elk met een eigen karakter natuurlijk, ongeveer hetzelfde. Ik kan deze entiteiten dus oproepen. Maar zij zijn en blijven gebonden aan hun deel van de wereld. Een aardgeest kan tijdelijk samenwerken met een watergeest, maar het blijft een aardgeest. En zodra de hoeveelheid aarde (dus vaste materie) te gering wordt in een oplossing, kan een aardgeest daar niets meer aan doen; hij kan er niets meer over zeggen. Als ik een handvol zout heb, dan kan een aardgeest daarop zijn invloed doen gelden. Werp ik dit zout in voldoende water, dan lost het op en de aardgeest heeft geen invloed meer daarop. De watergeest echter behandelt het geheel slechts als water, niet als een specifiek restant; wat de aardgeest wél zou doen. Er zijn dus een groot aantal verschillen.

Nu zult u begrijpen, dat er in de natuur eigenlijk nooit werkelijke hiaten voorkomen. Zij zijn er schijnbaar, maar ze zijn er niet werkelijk. Er zijn altijd tussentrappen. Als wij dus verschillen constateren tussen de natuurgeesten, dan moet hieruit volgen, dat ergens een verbindende factor aanwezig zal zijn. Deze factor kunnen wij dan lagere goden noemen of misschien engelen en duiveltjes. Men kan het ook - zoals men in het Oosten vaak heeft gedaan - Djinni noemen. Wezens, die eigenlijk aardgebonden zijn, die - in zekere zin - heersen over en betrokken zijn bij de elementen, maar die daarbij een bijzondere feeling hebben voor het leven op deze wereld.

Deze entiteiten worden door de mens meestal verdeeld in goede en kwade. Maar zij zijn niet goed en kwaad. Ze zijn van verschillende harmonische waarde. En als wij de Djinni werkelijk willen ontleden, dan komen wij tot ongeveer 18 verschillende soorten, die elk voor zich een bepaalde grondharmonie beheersen. Dit bepaalt het karakter, waarin zij voor de mens eventueel kenbaar worden.

Een Djinn is zeker geen wezen, dat zich in een zandduiveltje zal uiten. Maar er zijn bepaalde Djinns, die zodanig harmonisch zijn met aarde en lucht, dat zij op deze wijze inderdaad tijdelijk gestalte zouden kunnen aannemen, indien zij het zouden wensen. Willen zij zich zichtbaar aan een mens manifesteren, dan zullen zij dus nodig hebben: vocht en materie. Er is een andere Djinn, die misschien alleen met lucht en water harmonisch is. Zij zijn altijd tenminste met twee elementen harmonisch. Een dergelijke entiteit zal ongetwijfeld haar vorm alleen aannemen door lucht en water. Waar er geen voldoende lucht aanwezig is, kan zij geen gestalte aannemen. Waar er een tekort aan water of vloeistof is evenmin. Ik kan dit ook niet vervangen door bloed of het een of ander offersap, want daarop reageert een dergelijke Djinn niet.

Sommige van de Djinni zijn zeer sterk verbonden met natuurlijk leven. Zo kennen wij er die sterk verbonden zijn met water, maar ook met plantaardig leven. Zij treden vaak op als de beschermers of herders van dryaden, de boomgeesten. Anderen zijn weer speciaal leven- en watergevoelig en spelen b.v. met de vissen. Zij zijn vaak de medewerkers van groeps- en rassengeesten. Deze overkoepelende tak, die steeds meer elementen en een levensvorm pleegt samen te voegen in een bepaald harmonisch verband, is eigen aan de aarde. Zij kunnen worden gezien als een soort projectie van de persoonlijkheid der aarde. Zodra de bezieling van de aarde wegvalt, zullen deze entiteiten ook wegvallen. Wanneer men dus zegt, dat zij niet bezield zijn (geen ziel hebben volgens de legende), heeft men niet geheel ongelijk. Want zij zullen terugvallen op de kracht waaruit zij zijn voortgekomen. Wij hopen, dat de mens ook eens tot God zal terugkeren, zodat wij in deze zin een vergelijking kunnen maken en zeggen: De Djinn is een wezen, dat in verhouding tot de bezieling van de aarde staat als de mens tot zijn God.

Dit zijn wezens waarmee wij heel veel te maken kunnen krijgen, omdat zij gevoelig zijn voor leven. En als zij voor menselijk leven gevoelig zijn, dan zijn zij ook gevoelig voor al datgene wat met menselijke levens- en denkprocessen in verband staat. Dan is het inderdaad mogelijk een Djinn te lokken met een goede maaltijd, zoals het onder omstandigheden mogelijk is een Djinn te lokken met bloed. Maar dat lokmiddel op zichzelf is niet bepalend. Bepalend is de harmonie met de mens, die hierdoor tot uiting komt.

In de veelheid van entiteiten, geesten en krachten, die wij zullen ontmoeten, dienen wij ons dan ook voortdurend te realiseren dat het niet-stoffelijke middelen zijn, die hen van ons kunnen verwijderen of tot ons kunnen trekken. De stoffelijke vormen en voorwerpen, die wij gebruiken zijn slechts het symbool van een harmonie of disharmonie. Zij zijn a.h.w. een zichtbaar gemaakte band, die er bestaat tussen de mens en een dergelijke entiteit.

Nu moet ik natuurlijk ook nog even ingaan op de rassen- en groeps-

geesten. Want het is niet voldoende te zeggen: Er bestaat een zekere hiërarchie van bewustzijn. Er bestaat ook een zekere strijdigheid.

Als een kleine geest is toegewezen aan b.v. de veldmuizen, dan zal hij in strijd kunnen komen met b.v. de geest, die de huismuizen heeft. En ratten, die in het water leven (en ook de geesten, die ze leiden) kunnen de vijanden zijn van degenen, die alleen op het droge plegen te leven. Zo vreemd als het moge klinken: dergelijke entiteiten proberen hun eigen groep of ras te bevoordelen ten koste van wat voor de mens bijna soortgenoten zijn. Kleine verschillen kunnen bepalend zijn voor een strijd tussen deze kleine geesten. U zult zich afvragen, waarom een hogere geest daar geen stokje voor steekt.

Wel, een hogere geest, die dichter bij de oersoort staat, zal heel vaak het werk van de kleine geesten met hun strijdigheden en vijandigheden beschouwen als een middel om de soort te verbeteren. Strijd is op aarde altijd het element geweest dat bepalend is voor de houdbaarheid, de vruchtbaarheid, de belangrijkheid van een soort. Ook hier worden wij dus geconfronteerd met een strijd, die eveneens in de geest bestaat. Willen wij een harmonie hebben met de een of andere diersoort, dan zullen wij er dus wel verstandig aan doen ons niet bezig te houden met deze kleinere geesten. Wij zouden het zo dicht mogelijk bij de groepsgeest zelf moeten zoeken. Want dan omvat de harmonie, die wij opwekken een harmonie met alle soorten, onafhankelijk van de disharmonieën, die zij onderling kennen. Maar worden wij alleen harmonisch met één bepaald onderdeel van de soort, dan zouden wij ons hierdoor a.h.w. de vijandschap van alle andere soorten op de hals kunnen halen.

Dit is overigens zeer eigenaardig tot uiting gekomen bij enkele fakirs, die deze vorm van wat zij magie noemden beoefenden. Er waren er onder hen, die in het bijzonder de vriend wilden zijn van de cobra, de heilige slang. Dat is zeer begrijpelijk, want voor hen is het een heilig dier. Maar wat gebeurde er nu? Zij werden op een zo laag mogelijk niveau harmonisch met de cobra; en inderdaad, deze giftslang deerde hen niet en beschouwde hen als vriend en soortgenoot. Maar nu bestaat er in dezelfde soort een klein koraalkleurig slangetje, dat in de bomen leeft en zich op zijn prooi laat vallen. Nu bleek, dat juist degenen, die op een laag niveau harmonisch waren geworden met de cobra, zeer vaak door dit kleine koraalslangetje werden gebeten.

Zo heeft men in de woestijn gezien, dat bepaalde derwisjen voor de hoornadder van de woestijn absoluut onaantastbaar waren, maar dat zij daardoor zich de vijandschap van b.v. schorpioenen op de hals hebben gehaald.

De disharmonieën, die er in de natuur bestaan, moeten voor ons altijd aanleiding zijn om bij het zoeken naar een geestelijke harmonie - waarvan wij mogelijk stoffelijke resultaten verwachten - zo hoog mogelijk te grijpen, opdat wij in ons harmonisch zijn een zo groot mogelijk deel van planten- en dierenleven, ja, van aarde en geest mede kunnen omvamen.

Het is duidelijk, dat al deze verklaringen weinig zin hebben, indien wij niet komen tot een praktisch gebruik ervan. Een praktisch gebruik voor de mens zou kunnen betekenen: het vinden van de juiste methode om bepaalde zo genoemde voedingsknollen voort te brengen, zoals aardappelen. Het zou echter voor een mens ook kunnen betekenen: de methode te vinden om niet gestoord te worden door de zoemende stekers, die men muggen noemt. Hoe is dit te bereiken?

Ik kan een mug door een verdamping van iets dat voor het dier minder aangenaam is, natuurlijk afweren. Maar ik kan ook komen tot een zo grote harmonie met het dier, dat ik niet meer reageer - ook niet lichamelijk - op de stoffen, die het dier in mij kan injecteren. Dan blijkt ook, dat het voor de mug weinig zin heeft zo'n wezen aan te vallen. Het gebeurt wel eens bij vergissing. Het bloed wordt dan niet verdund; het is niet op te zuigen. Daardoor valt de mens als voedingsbron uit. Hoe u dit bereikt? Heel eenvoudig:

Stel je in op de mug. Erken de reden van bestaan van de mug. Zeg vervolgens tegen jezelf, dat je de reden van bestaan en de zinrijkheid van de handeling van de soort mug erkennende, zelf niet mug bent. Dus niet zeggen: ik ben een mug. Maar zeggen: ik ben niet-mug, maar ik ben ook niets anders. Ik ben niet de mens tegenover de mug. Ik ben alleen maar niet-mug. De ontkenning van het begrip "mug". En vreemd genoeg zal deze uitstraling voldoende zijn om de immuniteit in zeer korte tijd tot stand te brengen en daarmee de hinder van deze vorm van insectenleven weg te nemen.

Er zijn landen, waarin men dit ook werkelijk in praktijk brengt. Het verst is men daarmee wel gevorderd bij de z.g. bosnegers, die het oerwoud in gevlucht zijn en de negerslaven op het Amerikaanse continent. Dezen moesten met de natuur leven. Ze hadden niet al te veel middelen en konden zich hoogstens met wat modder of met bepaalde bladeren een beetje beschermen. Daarom moesten zij een soort immuniteit ontwikkelen. Zij negeerden zeer veel insecten en daarnaast ook andere dieren. Door dit negeren ontstond er a.h.w. een bondgenootschap. Later is dit in het volksgeloof vaak omgezet in een soort broederschap. In de legenden van die streken hoort men daar dan ook nog steeds van.

Als ik betere aardappelen wil telen, dan moet ik eerst uitgaan van het gewas. Wat is het doel van het gewas? Niet om aardappelen voort te brengen; dat is secundair. Het is in de eerste plaats om te kunnen groeien en bloeien. In de tweede plaats om zich te kunnen voeden met voldoende, maar niet overmatig vocht. Ik probeer te begrijpen wat de aardappel is. Met dit gevoel in mij ga ik de plaats na waar ik de pootaardappelen uitzet. Dan stel ik mij voor, hoe het zal zijn wanneer de zaak rijpt; hoe ik misschien toch mij zal kunnen aanpassen aan meer of minder water. Doe je dit, dan krijg je eigenaardig genoeg een aardappel, waarin het watergehalte laag blijft en de smaakeigenschappen vanuit menselijk standpunt betrekkelijk goed zijn en die een zeer rijke ontwikkeling heeft. Het klinkt allemaal zo eenvoudig. U zult zich afvragen waarom men dat niet al meer heeft gedaan? De verklaring is heel eenvoudig:

De mensen hebben zich willen losmaken van bijgeloof. Een bijgeloof, waardoor men in de natuur allerhande krachten poneert, die sterker zouden zijn dan de mens. Maar in de behoefte zich onafhankelijk te maken van dergelijke begrippen heeft men eigenlijk wel de gehele kinderschaar met het badwater het raam uit geworpen. Want wat is er gebeurd?

De overleveringen, die vroeger bestonden - ook t.a.v. veeteelt en landbouw - heeft men terzijde geschoven als zijnde bijgeloof. Men heeft zich alleen aan bepaalde praktijken gehouden, waarvoor een redelijke verklaring was. Zodoende heeft men de harmonieën, die vroeger zelfs met bezweringsriten e.d. tot uiting kwamen, eenvoudig afgedankt. Men heeft gezegd: Dit betekent niets, en men heeft zich niet gerealiseerd, dat er wel degelijk betekenis in schuilt, ook al hoeft men daarbij niet aan te nemen dat krachten ingrijpen, die sterker zijn dan de mens. Het zijn krachten, die anders zijn dan de mens. Op deze wijze heeft de mens een soort scheiding tot stand gebracht tussen wat ik dan toch zou willen noemen een geestelijke of occulte wetenschap en de redelijke, logische wetenschap van de mens. Hij is er nog niet in geslaagd om zijn innerlijke wetenschap en zijn stoffelijke wetenschap samen te voegen tot een geheel. Juist hierdoor verwaarloost hij een groot gedeelte van de vele krachten rond hem, die inwerken op hem en op de natuur en die vanuit de kosmos vaak worden gestimuleerd tot een gedrag, dat de mens -harmonisch zijnde - zou kunnen beheersen, maar dat hem nu - daar hij die harmonie niet kent - voortdurend verrast en in situaties plaatst, waarvoor hij geen oplossing weet.

De eindconclusie van deze eerste les mag dan ook luiden: Er zijn zeer vele krachten rond ons. Elk van die krachten kan door de mens worden benaderd of verdreven. Maar daartoe zal de mens moeten uitgaan van de krachten, die gelden voor het gebied van de geest. De stoffelijke resultaten daarvan zal hij kunnen constateren, daar de ontwikke-

lingen dan verschillen van hetgeen redelijk mag worden verwacht.

-:-

REGENDANSEN.

Heel veel primitieve volkeren kennen allerlei dansen, die zij uitvoeren. Een soort rituele plechtigheid dus, waarmee zij de regen of de zon oproepen. Het zijn dansen, die door de Europeaan meestal worden beschouwd als een aardigheidje, maar die aan de andere kant toch wel eens heel onverwachte resultaten geven.

Er wordt verteld, dat iemand eens voor de aardigheid een negerstam had betaald om een regendans te demonstrenen. Het was absoluut helder weer. Zij begonnen te dansen. Het duurde ongeveer vier uur, daarna kletterde het. De goede man kon toen zijn film weggooien; hij had nl. niet gerekend op regen. Dat demonstreert misschien wel het grote verschil tussen de Westerse en de primitieve beschaving.

De regendans zou je kunnen beschouwen als een van de vele facetten van de groene magie. Groene magie, omdat zij zich bezighoudt met de natuur en alleen is gebaseerd op de natuur en de natuurlijke krachten. Hoe ongeveer kan men zich een regendans voorstellen?

Er zijn bepaalde emotionele elementen bij nodig.

In de eerste plaats: er moet werkelijk droogte zijn. Er moet dus een behoefte zijn - hoe die ook tot stand is gekomen - om water te verkrijgen.

In de tweede plaats moet de instelling zodanig sterk worden, dat ze al het andere uitsluit. In de regendans zien we dat inderdaad. Zij wordt over het algemeen eerst dan gelast, indien er werkelijk een grote behoefte aan water is. Zij bestaat uit een aantal opeenvolgende plechtigheden, die de mensen eigenlijk zinneloos maken. Zij komen dan in een soort trance. De plechtigheden verlopen als volgt:

In het begin komt men samen. Er is een verwachting en dat duurt meestal een tijdje, voordat de tovenaars of de sjamaan en zijn assistent zich vertonen. In de tussentijd klinken er wat instrumenten, meestal trommels. Maar dat alles gaat een beetje lusteloos. Dan komt er plotseling een vreemde gestalte, die het bovennatuurlijke vertegenwoordigt. En deze begint zich bezig te houden met de groep. In heel veel gevallen zie je dat de tovenaars en degene, die hij in zijn gevolg meevoert, langs een kring dansen, die de anderen hebben gevormd. Langzaam maar zeker komt er een wat heftiger ritme uit de instrumenten - ik zag meestal trommen. Zodra dat het geval is, zien we ook dat de mensen gaan meewiegen. Zij beginnen te bewegen op het ritme van de trom. Nu komen er kreten, die dan in feite de behoefte aan regen moeten weergeven.

Als de opwindingshoogte is bereikt, dan stopt alles plotseling. Er valt een stilte, het wiegen houdt op en nu begint de tovenaars (soms ook het hoofd van de stam) een soort litanie te zingen tot de hemel, waarin hij zegt dat hij regen nodig heeft en alle geesten - met name genoemd - oproept om die regen te brengen. Dat duurt meestal een kwartier tot een half uur. Daarna beginnen de trommen te roffelen. Maar nu beginnen ze niet langzaam, maar op volle kracht en met een razend ritme. Gelijktijdig begint het geschuiffel van de eerste regendanser, in casu de tovenaars. De anderen voegen zich bij hem. Dat ritme wordt zo sterk doorgevoerd, dat iedereen door het geluid verdoofd is. Elke keer klinkt alleen nog de laatste strofe (de roep om regen), die tenslotte een soort gezang wordt. Die kreet wordt nl. in het ritme ingevoegd, zodat op den

duur alleen nog maar overblijft de roes van bewegen en de kreet om regen. De mannen, soms ook de vrouwen, voegen zich langzamerhand bij de dansers, totdat er een soort wirwar van razend ronddansende mensen is, onringd door wat ouderen en wat vrouwen.

Wanneer nu deze dans het hoogtepunt bereikt, vallen er mensen neer; zij vallen in een soort trance. Wij zien dat ook bij voodoo en bij bepaalde goena-goena methoden. Wij zien dat bij de Afrikaanse magie. Deze mensen, die neervallen, worden nu beschouwd als bezeten door een geest. Zij worden toegesproken. Soms beginnen ze uit zichzelf iets te vertellen. Bij een regendans is het echter opvallend, dat ze meestal antwoorden. Zij geven dus antwoord op vragen, die hun worden gesteld.

Nu komt steeds sterker, steeds dringender - nu ook met alle kracht herhaald door alle dansers - de kreet om regen. Op een gegeven ogenblik is er iemand van degenen die uitgeteld zijn, die plotseling een waanzinnige kreet slaakt. Deze wordt nu de hoofddanser. In een razende bezetenheid, vaak schuimbekkend en schokkend, dansen zij tot zij erbij neervallen. En het vreemde is: als zij neervallen, is het meestal reeds zover dat de regenboog aan de hemel staat.

Dit ritueel klinkt wat ongelooflijk en zeker als je het vertelt aan een meteoroloog. Wat gebeurt er in feite.

Wij hebben in de eerste plaats de beweeglijkheid van de dans. Deze eenzijdig gerichte beweging, want het doel is altijd een en hetzelfde, trekt de luchtgeest aan, die over het algemeen ook een langere tijd speelt met de lucht in een bepaalde richting. De voortdurende kreet om regen brengt de voorstelling van wolken, het zich bevrijden, a.h.w. de ontlading van de wolken. Door deze suggestie zal elke wind- of natuurgeest, die in de lucht speelt, geneigd zijn om zijn hoogte te veranderen, zodat als er maar ergens een wolkje is, dat wolkje wordt meegesleurd. Verder is er de enorme roes van de dans en daarbij heel vaak het contact met de natuurgeest. Het resultaat is een sterke onderkoeling van de wolk, waardoor zij dus gaat reageren op de opstijgende warme lucht van het droge gebied. Zij verdicht zich, ze ontwikkelt zich snel, ze trekt alle luchtvochtigheid tot zich in een fijne druppelvorm en de kans is heel groot, dat de regen inderdaad met stralen uit de hemel valt.

De mens, die de regendans eens heeft bijgewoond, krijgt al heel gauw het gevoel: nu ja, dit is een folkloristisch gebruik. Dat is het natuurlijk, omdat de wijding die erbij hoort en de bezetenheid die er ook bijhoort - juist als ze voor toeristen wordt uitgevoerd - bij dergelijke dansen absoluut afwezig zijn. Er is geen doel. Het is een soort klompdansje geworden, uitgevoerd door negers, eskimo's of indianen. Maar de bezetenheid zelf die er in zit, als men dit eerlijk en oprecht uitvoert, is iets heel anders. Je kunt niet zeggen, dat het de beweging is of dat het de woorden zijn, die de regen bezweren, of eventueel ook wel het schieten met pijlen naar de lucht. Het is de manier, waarop men de harmonie opbouwt met bepaalde natuurkrachten.

De dansers kunnen op die manier ook andere dingen bereiken. Want als je spreekt over regendansen, dan moet je ook maar eens denken aan b.v. de zalmdans, die in het Hudsongebied door vele stammen wordt beoefend. Hier wordt de zalm a.h.w. gelokt om naar een bepaalde rivier te gaan. Nu is dat krankzinnig. Je kunt niet zeggen, dat werkelijk alle zalmen worden samengetrokken om die ene rivier op te zwemmen. Maar je kunt wel zeggen, dat hierdoor een zekere drang wordt uitgeoefend op dieren die op weg zijn, zodat ze in grotere scholen, in grote hoeveelheden naar het noorden trekken. In dat geval zal men zich moeten instellen op de entiteiten, die met die dieren verbonden zijn. Er moet dus de voorstelling van de zalm en een zekere verheerlijking van de zalm aanwezig zijn. Het blijkt, als je de plechtigheid volgt, dat dit inderdaad waar is. De zalm wordt niet aangesproken als een begeerlijke jachtbuit, maar als een begeerlijk wezen, dat een zekere verering verdient. Er wordt een harmonie geschapen tussen de danser en de zalm, waarbij de begeerte van de

danser weliswaar de harmonie bepaalt, maar deze toch tot stand komt en hierdoor weer een bepaalde overdracht mogelijk wordt.

De carbo-dans (?) van de Kalmukken en van bepaalde eskimostammen hebben ook iets dergelijk. Ook hier wordt een harmonie opgebouwd, waarbij het dier niet wordt gezien als jachtprooi, maar als een vererenswaard wezen, als een soort godheid, die komt om de stam instand te houden. Misschien dat daarmee de relatie, die wij ook in de regendansen voortdurend aantreffen, het best is getekend.

De mens, die op deze wijze de natuur benadert, benadert haar niet als een verschijnsel, maar als een godheid, als een deel van zijn bestaan en leven, een deel waarvan hij afhankelijk is. En die uitdrukking van afhankelijkheid schept inderdaad een zeer grote aantrekkingskracht.

Als u te maken krijgt met de eenvoudige mensen, die het kunnen laten regenen (er zijn er wel) dan heeft u ook alweer een soortgelijke voorstelling. De mens, die het laat regenen, beeldt de regen in zichzelf uit. De gedachte, die hij projecteert, is niet alleen die van regen maar ook van de consequenties die dit heeft, de betekenis van de regen. En het is deze betekenis, die aan zijn gedachten inhoud geeft.

Zo zijn er mensen, die wolken kunnen weggijken. Hier in Nederland schijnen ze niet veel voor te komen. Maar ze zijn er wel. Deze mensen stellen zich gewoon de andere toestand voor. Doordat zij zich de toestand op de juiste wijze voorstellen kunnen ze gedaan krijgen dat er een windje opsteekt (alweer luchtgeesten), dat de regenwolken wegblaast. Dat iets dergelijks plaatselijk is, is begrijpelijk.

Degene, die denkt aan de primitieve regendans, is geneigd te zeggen: Nu ja, dat heeft niets te maken met hoge geestelijke waarde. Maar we kennen ook nog de Lama's van Tibet, die tegenwoordig niet veel meer hebben in te brengen. De grote magiërs zijn weggetrokken of zijn gestorven. Maar er is een tijd geweest, dat een ingewijde eenvoudig op een rots ging staan, tegen de lucht schreeuwde en dan viel er regen daar, waar hij die wilde hebben. Of er kwam hagel die de oogst vernietigde, of dan scheen de zon. Hier wordt het proces dus losgemaakt van de bewegingsroes, die wij bij de primitieve volkeren meestal zien. Daarvoor in de plaats kwam een sterke identificatie van het ego van zo'n persoon met alle omstandigheden, die regen, hagel of iets dergelijks kunnen veroorzaken.

Wij kunnen hieruit wel een paar praktische conclusies trekken, al kan ik u niet garanderen dat ik u nu plotseling hierdoor tot weerbeheersers maak.

In de eerste plaats is het zeer belangrijk, dat u zich kunt voorstellen wat de betekenis is van de toestand, die u begeert. Er moet dus niet alleen een verlangen zijn naar zonneschijn, maar er moet een associatie zijn met de betekenis die dit heeft.

In de tweede plaats moet u zichzelf uitschakelen. Je moet jezelf niet beseffen op dat moment. Je moet helemaal opgaan in de voorstelling, die je opbouwt en deze bewust uitsturen naar alle krachten, die daarmee te maken kunnen hebben. Het heeft geen zin om daarvoor bepaalde geesten op te roepen. Zij kunnen over het algemeen weinig of niets. Maar straal je het algemeen uit, dan krijg je een voorkeurswerking. Die voorkeurswerking kan heel groot zijn. Er zijn echter beperkingen aan verbonden. Om u een voorbeeld te geven.

Als er een zware bewolking is en een voortdurende regenval, dan kunt u bereiken dat voor een ogenblik de zon doorkomt, al is het maar door een gat in de wolken. U kunt niet bereiken, dat alle wolken zonder meer wegtrekken. U kunt, wanneer het te droog is, bereiken dat er een plaatselijk buitje valt. Maar u kunt niet bepalen, of het een motregentje of een plensregen zal worden. U kunt dus niet de gradatie bepalen, daarvoor heeft u veel meer nodig. De eenvoudigste methode is de volgende: Kijk naar de toestand. Als het regent en u wilt het droog hebben, kijk naar

die regen. Blijf niet droog zitten. Ga in de regen staan en pas op dat u geen kou vat. Als u in die regen staat, denk aan de zon, aan uw behoefte aan zon. Probeer te ontkennen, dat het regent en denk dat er zon is. Laat u hele geest roepen om zon.

De eerste paar keren geloof je niet aan jezelf en blijft de vraag, of het zal gaan overheersen. Zodra je die kunt vergeten, blijkt echter dat je een afnemen van de regen bereikt en dat je bij meermalige oefening op den duur inderdaad plotseling wat zon voorbij ziet trekken. Wees in het begin tevreden met een beperkt resultaat, anders zou je je uitputten voor niets. Door steeds weer iets dergelijks te doen leer je de juiste instelling.

Gebruik een dergelijke methode alleen, indien het werkelijk noodzakelijk is; dus niet nog een uurtje zon proberen te bezweren, omdat je nog even bruin wilt branden. Je moet er werkelijk een reden voor hebben. Het moet belangrijk zijn voor de wereld, zoals u haar ziet en kent. Doet u dat, dan krijgt u inderdaad resultaten. Het is eenvoudig. De hele concentratie behoeft - als u eenmaal bent ingespeeld - voor regen bij heldere hemel niet veel meer te nemen dan $1\frac{1}{2}$ uur. Voor een ogenblik zon bij een voortdurend neervallende regen, niet veel meer dan ongeveer 20 minuten. In het begin zult u zeggen: Anderhalf uur! Daar begin ik niet aan. Maar als uw tuintje helemaal droog staat, dan zal het begieten ervan soms meer tijd kosten. Dus is het toch de moeite waard om het eens te proberen.

De natuurgeesten die reageren doen dat op een heel vreemde manier. Als we het hebben over regen en regendansen, dan zult u begrijpen dat we in de eerste plaats te maken hebben met luchtgeesten en soms - maar altijd secundair - met de watergeesten. De watergeest kunnen we in dit verband niet regeren. De watergeest is actief in het oppervlakte-water. Hij kan wel eens mede invloed hebben in een regenbui, dat is zeker waar. Maar we kunnen die invloed nooit overzien. Voor ons is dus altijd belangrijk de luchtgeest.

De luchtgeest, die reageert, zal nooit reageren op de menselijke wens zonder meer. De luchtgeest is gewend om op het milieu te reageren. Hij reageert dus op omstandigheden of voorstellingen van omstandigheden. Daarom moet u de geest niet roepen om iets te doen; u moet de geest een beeld geven van iets wat gedaan moet worden. Dan heeft u grote kans dat hij het volvoert. Deze geest ziet een voorstelling; en die voorstelling gaat hem overheersen. Hij zegt tegen zichzelf: Ja, zo is het wanneer de zon schijnt; of: zo is het wanneer het regent. Hoe moet de lucht bewegen om dit waar te maken? Want dit beeld in mij en het beeld dat ik zie op de wereld kloppen niet. Hij probeert een congruentie te bereiken tussen de voorstelling in hemzelf en de wereld, zoals hij die waarneemt. En dat is eigenlijk het hele probleem: Hoe kan ik een beeld zo sterk aan een bepaalde soort natuurkrachten of -geesten overbrengen, dat de voorstelling in die geest sterker is dan zijn reactie op de werkelijkheid, al is het maar een ogenblik. Indien ook maar één ogenblik de voorstelling sterker is geworden, dan wordt er een verschil geconstateerd en begint de geest automatisch de innerlijke voorstelling te zien als werkelijkheid en haar waar te maken.

Dat betekent dus, dat zo'n luchtgeest niet erg intelligent is, tenminste niet in menselijke zin. Een luchtgeest is een wezen dat heel veel grote dingen van geestelijk belang kan doen. Maar aan de andere kant is het ook een wezen, dat eigenlijk niet veel over alles denkt. Voor zo'n geest is "wat ik besef op dit moment" de juiste toestand; wat anders is, moet ik trachten te veranderen voor zover het ligt binnen het bereik van mijn element: dus lucht en luchtbeweging. Hij beredeneert niet: waar komt de voorstelling vandaan? Hij vraagt zich niet af: wat zijnde eindresultaten? Hij vraagt zich alleen af: wat is de voorstelling, die er in mij leeft? En vanuit die voorstelling reageert hij.

Dat is trouwens ook van belang - al is dat dan niet in direct ver-

band met regendansen - als u te maken heeft met andere entiteiten. Laten we een heel eenvoudig voorbeeld nemen:

U heeft een kachel, die niet wil branden. Nu kunt u zeggen: Dat ligt aan de trek van de schoorsteen, dat ligt aan de brandstof, dat ligt aan dit of aan dat. Maar wat is het element dat de grootste rol speelt in die kachel? Het vuur. Als ik een voorstelling heb van vuur als een levende gloed (dat laatste is belangrijk; ik moet het zien als iets levends) en ik heb die voorstelling sterk genoeg, dan kan ik met één lucifer zelfs nat hout aan het branden brengen. Omdat de voorstelling "vuur" aanwezig is en als zodanig de entiteiten, die juist in de oxydatie leven (dus leven op het resultaat van zuurstof, die zich met andere dingen verbindt - ongeacht de resultaten) zichzelf plotseling daarin herkennen en dan als vlam optreden en dus een hitte-ontwikkeling mogelijk maken. Een verbranding, die anders niet mogelijk is. Het is maar een weet. Als u dus ooit een kampvuurtje stookt dat niet goed wil branden, dan kunt u met de juiste concentratie alleen, de juiste voorstelling, al heel veel doen.

Probeer niet vuurgeesten te bezweren. Als het u lukt en ze verschijnen, dan bent u ongelukkig, want dan brandt u zich. Probeer ze niet op te roepen of weg te jagen. Probeer alleen een juiste voorstelling te geven van hoe het moet zijn. Ditzelfde zal ook bij het doven van vuur of het blussen van brand een belangrijke rol kunnen spelen. Als u ingrijpt met een emmer water, terwijl u denkt aan een steeds verzengender wordende gloed, dan is de kans groot dat er vonken blijven, waardoor het vuur weer fel oplaait. Als u bij dat vuur met dezelfde hoeveelheid water alleen nog maar de voorstelling heeft van vuur, dat hier niet meer aanwezig is, dan zal datzelfde water alle vonken doven. Dat klinkt als bijgeloof, maar de geestelijke benadering die je hebt tot de problemen, draag je over aan de natuurgeesten.

Misschien mag ik hier nog het een en ander zeggen over natuurgeesten. De meeste mensen denken aan een natuurgeest als aan een machtig wezen, dan wel aan een heel eigenaardig en lieflijk wezen, een soort aardmannetje dat schoenen maakt als hij een bakje melk krijgt zolang hij maar niet wordt gezien. De werkelijkheid is anders.

Een natuurgeest heeft geen geheugen zoals een mens. De natuurgeest leeft dus van moment tot moment. Door de belangrijkheid van het moment is hij - punt 1 - niet gebonden aan zijn vroegere daden en ervaringen. Punt 2: je kunt misschien door veel dressuur zo'n geest ertoe krijgen om een bepaalde actie te verrichten, maar dan moet je er toch wel rekening mee houden, dat dat nooit een complexe actie kan zijn. Je kunt dus bij wijze van spreken een geest ertoe brengen om een wiel te draaien. Maar als je nu ook nog van hem verlangt dat hij daarnaast een handeltje overhaalt, dan zul je toch werkelijk een tweede geest daarvoor moeten africhten. Aangenomen, dat je in staat bent om ze te beheersen.

Als u te maken heeft met erediensten waarbij natuurgeesten een rol spelen, dan moet u dat heel goed onthouden. U kunt een natuurgeest nooit een complexe opdracht geven. Wat u hem wel kunt geven is een voorstelling. Die voorstelling is voor hem geheugen. Daardoor reageert hij volgens die impuls, die hij in zich draagt. Dat is de hele kunst van de beheersing.

Nu bestaan er ook bepaalde ritën, die wel niet direct met regente maken hebben, maar die toch veel overeenkomst hebben met de regendans e.d. diensten. Hierbij zien wij heel vaak toestanden optreden, die de mensen verschrikkelijk vinden, behalve de hippies; die vinden het tegenwoordig normaal. Dat is nl. een soort gemeenschappelijk orgasme, dat eruit voortvloeit. Een enorme emotionele gebondenheid, waarbij men zich bezighoudt met personen of met iets anders dan de voorstelling van de rite die men voltrekt. Een voorstelling, waarin men dan volledig opgaat en zelfs ook lichamelijke bevrediging uit put. Als dat gebeurt, kun je

als westerling zeggen: Dat vind ik vies, dat hoort niet, dat is onzedelijk. Maar als je het van de andere kant bekijkt, dan zeg je: Is dit voor die mensen niet een methode om zichzelf geheel te verliezen in hetgeen ze doen? Om een voorstelling, een begeerte, een angst zo scherp te projecteren, dat niet alleen de natuurgeest maar zelfs alle lagere soort- en rassengeesten daarop reageren. Want elke geest, die maar een klein gebied beheerst, heeft besef en bewustzijn, maar is voor de menselijke gedachten sterk gevoelig. En als vele mensen geconcentreerd een en dezelfde gedachte uitstralen, dan is het niet meer dan logisch dat die gedachte op die geest inwerkt en dat deze reageert.

Zo zijn er zeer vele plechtigheden ontstaan. Men spreekt dan over vruchtbaarheidsriten e.d., die eigenlijk de mens helemaal losmaken van zichzelf door lichamelijke methoden van jezelf-verliezen te gebruiken. De methode van het bier-drinken b.v., voordat een dergelijke rite helemaal wordt doorgezet, wordt bij veel negerstammen toegepast. Het gebruiken van bepaalde kruidendranken, vaak rituele kruiden, zoals op het ogenblik nog bij bepaalde indianengroepen in de Amazonegebieden de gewoonte is, zijn alweer een voorbereiding tot het jezelf-verliezen.

Het jezelf-verliezen is een zeer magisch element, indien één zeer geconcentreerde bedoeling of voorstelling kan blijven voortbestaan. Want daarmee wordt de voorstelling dwingend voor elke geest, die daar ook maar op enigerlei manier harmonisch mee kan zijn of daar mede bij betrokken is. En het is de voorstelling, die je in die geest projecteert, de intensiteit en ook de duur waarmee de projectie geschiedt, waardoor je de resultaten kunt bepalen.

Als u ooit te maken krijgt met een regendans of iets dergelijks, dan moet u dus niet meewarig glimlachen over het bijgeloof of zeggen, dat het zo schoon is dat deze oude gebruiken zelfs in deze redelijke tijd nog bewaard zijn gebleven. Vraag u eenvoudig af: Wat gebeurt er? Zoudt u het bijwonen, laat u dan eens even beïnvloeden door de kracht, die ervan uitgaat. De kracht van trommen, tamboerijnen, ratels en stampende schellen. Vraag u eens af: Wat doet dit mij? Ga er eens op in. U zult tot uw verbazing ontdekken, dat er een zeer suggestieve werking van uitgaat en dat deze werking voor u heel vaak betekent, dat u het gevoel heeft, dat u eigenlijk zoudt willen meedoen. U doet het natuurlijk niet, want u bent westerling. U zoudt u belachelijk voelen. Maar u voelt u a.h.w. meegetrokken. Deze suggestie zal u duidelijk maken hoe de feitelijke gedachtenuitstraling is, hoe bindend en dwingend de uitgestraalde gedachte wordt voor alle leven, voor u en voor anderen.

Er bestaat een legende. In de tijd dat de Sioux nog dansten om regen en om buit, waren er een paar mensen, die speciaal een dans hadden ontworpen ter ere van de adelaar, die een totem was van deze stam. In deze adelaarsdans bootsten ze de paardans van de adelaar na; dat is een bepaalde vliegwijze. Nu het eigenaardige: Ofschoon er werd gedanst op een plek waar men hoogstens zo nu en dan een adelaar zag, was tegen het einde van de dans in de lucht een menigte van 50 à 60 adelaars zichtbaar. De mensen hebben dat nooit geloofd. Daarom hebben ze de dans later nog eens herhaald in een toeristendorp. Daar zijn bergen en er is waarschijnlijk nog wel een enkele adelaar te vinden, maar je moet toch veel geluk hebben, als je die ziet scheren, vooral als je buiten het natuurreserveaat komt. Een indianenreserveaat is meestal geen natuurreserveaat, dat zeg ik er meteen bij.

Het vreemde is, dat toen deze dans werd uitgevoerd er gelijktijdig boven het dorp 12 adelaars werden waargenomen. Dat is zo'n groot aantal, dat het zelfs de pers heeft bereikt als een wetenswaardigheid. Maar maakt het niet duidelijk, dat zelfs een dergelijke dans dieren kan aantrekken en dwingen?

Er zijn uit de moderne tijd wel meer van die verhalen. Verhalen over

Canadezen, die met verbazing zagen dat in een rivier waar geen zalm was na de zalmdans ineens volop te vangen was. Je had ze alleen maar op te scheppen bij wijze van spreken. Er zijn verhalen over mensen, die een robbendans hebben gezien en die inderdaad zagen, hoe kort daarop de robben plotseling verschenen. Er zijn verhalen over mensen, die slangendansen hebben gezien in Azië. Daar bleek, dat slangen en in een ander geval ook kaaimannen en krokodillen in grote getale zich verzamelden en niet agressief waren. Ik zou zeggen, dat dat toch iets betekent.

Deze wetenswaardigheden, deze z.g. legenden die nog steeds opduiken, zouden moeten betekenen dat er toch werkelijk iets aan de hand is; dat er natuurkrachten actief zijn. En als u hoort vertellen en er misschien om lacht, hoe in India mensen proberen met fluitspel de rijst tot snellere groei te dwingen en beweren dat ze resultaten daarmee bereiken, dan is dat geen onmogelijkheid. Het is natuurlijk niet alleen de trilling van het fluitspel, die hier bepalend is. Het is wel dege-lijk ook een harmonie, een gedachtengang, die een rol speelt.

Als u hoort hoe de mahouts (de trainer en berijders van olifanten) met bepaalde kreten en geluiden deze dikhuiden van alles weten duidelijk te maken, totdat het lijkt alsof ze een taal hebben, die speciaal voor de olifant bestemd is, dan is het duidelijk dat dit geen echte taal kan zijn. En als de veelheid van begrippen daarin ligt, kun je natuurlijk aannemen dat een olifant zo intelligent is, dat hij een paar honderd woorden kan leren. Maar zou de werkelijkheid niet veel eenvoudiger zijn? Zou ook hier niet sprake zijn van een harmonie, waarvan deze klanken alleen maar de uiting zijn; dat het telepathisch uitgestraalde bevel op deze wijze tot de dikhuid doordringt, zodat de pachyderm precies doet wat zijn meester van hem verlangt?

Waarom zouden we al die beïnvloedingen door telepathie e.d. uitschakelen? Waarom zouden we aannemen, dat het niet mogelijk is natuur en dieren op deze wijze te beïnvloeden? Men gelooft in de heilige legenden van Franciscus van Assisi, die met een boze wolf rondliep, die plotseling braaf werd en pootjes kwam geven. Dat het verhaal overdrachtelijk is en eerder te maken had met een edelman, die een wolf in zijn wapen voerde, och dat heeft men maar vergeten.

Als je vertelt dat er mensen zijn, die zozeer harmonisch kunnen zijn met de natuur, dat ze vlak langs een adder kunnen lopen zonder dat zij toeslaat of dat ze langs een leeuw of tijger kunnen lopen zonder dat het dier ook maar de behoefte heeft weg te lopen of zich zo iemand tot prooi te kiezen, dan zeggen ze: Dat is onzin. Waarom?

Het is meermalen bewezen, dat regendansers regen kunnen maken. Men kan dan spreken over toeval en men kan proberen het weg te praten door te spreken over verandering van beweging in hogere luchtlagen, het feit blijft bestaan.

Regendansers maken regen. Bezweerders kunnen soms dieren tot zich lokken, die eerst niet zichtbaar waren. Mensen zijn in staat om niet alleen gebeurtenissen op afstand te constateren, maar vaak ook jachtwild te lokken naar een bepaalde plaats. Is dat allemaal toeval? Neen. Als u eerlijk bent, zult u zeggen: Dit kan geen toeval zijn. Er is hier een onbekende factor in het geding. En die onbekende factor heb ik geprobeerd u duidelijk te maken.

Het is het beeld, dat de mens uitstraalt, dat voor een minder sterk geheugen, voor een minder vastliggend en bijna orthodox bewustzijn dwingend kan worden en de werkelijkheid kan vervangen. De mens streeft er steeds naar om de werkelijkheid aan zich aan te passen. Het dier, maar ook de natuurgeest streeft er steeds naar om zichzelf aan te passen aan de voorstelling, die hij heeft van de werkelijkheid. Dat is een verschil. Dat verklaart ook hoe de mens via deze magie kan heersen over elementen en over dieren.

:--:

Abonnementen: f 17.50 p. 10 nummers
(v. leden f 12,50) (v. buitenland f 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijkelaan 15
Leidschendam Tel: 01761-5154

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

NOVEMBER 1970.

16e jaargang.
Nummer 2.

MAGIE EN MAGIERS

Groene magie	blz.	CI/17
Ontwikkelingen in de toekomst	"	CI/26
Het oproepen van voorouders	"	CI/30
Bestaanswaarden	"	CI/33

VERBORGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR

De grote Tol	"	CII/15
Transformatie-magie	"	CII/23
Roes	"	CII/28

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

MAGIE EN MAGIERS

Tweede Les.

GROENE MAGIE.

Een zeer groot gedeelte van de magie uit het verleden hangt direct of indirect samen met natuurkrachten. Deze oude folklore is grotendeels teloor gegaan. Er zijn echter nog bepaalde delen van de wereld waar de mensen primitief zijn en de oude vorm van magisch denken is blijven bestaan.

Onder groene magie verstaat men magie, waarbij gebruik wordt gemaakt van alle natuurlijke middelen en van alle bezielende geesten in de natuur. Dat is op zichzelf niets bijzonders en ik denk, dat heel wat mensen die magie wel meer gebruikt hebben dan zij zich daarvan ooit bewust zijn geweest. Wij hebben hier te maken met een filosofie op de achtergrond.

Alle dingen zijn beziëld. Tussen alle dingen bestaan sympathieën en antipathieën. Indien wij gebruik weten te maken van deze eigenschappen, kunnen wij alle werkingen in de natuur in ons voordeel bepalen. Omdat alles beziëld is, hebben wij niet alleen rekening te houden met uiterlijke verschijnselen en krachten, maar zullen wij ons daarnaast ook moeten richten op de bezielende factor zelf, die wij dan meestal aanspreken als geest. Het werken met deze geesten geeft heel veel moeilijkheden, omdat ze over het algemeen van een betrekkelijk laag bewustzijnsniveau zijn. Dat geldt voor bijna alle elementalen, met uitzondering misschien van de luchtgeest.

Dit betekent dat een mens, die een bepaalde taak door natuurgeesten wil laten uitvoeren, die taak zeer eenvoudig moet stellen en dat hij -- als de taak uit verscheidene delen bestaat -- elk deel afzonderlijk aan een natuurgeest zal moeten opdragen. Bij voorkeur neemt men dan ook verschillende natuurgeesten voor elke fase van een magisch plan. Het resultaat is geweest dat de magiërs, die hiermee werken, allereerst specialisten moeten zijn in de aard van de natuur zelf, op basis van b.v. kruiden, van de verhoudingen van bomen.

Als wij zeggen dat de mistletoe een zeer bijzondere plant is, dan hebben we wel ergens gelijk, omdat zij meestal als parasiet op andere bomen leeft. Zij is dus niet precies hetzelfde, maar heeft een zekere heerschappij over andere bomen. Als u de oude verhalen van de Germanen nagaat, dan weet u dat Loki juist de mistletoe uitkiest als het wapen om Balder blind te maken. Dat is begrijpelijk. De verhouding t.o.v. het plantenleven is heerschappij. Heb ik te maken met bomen of met krachten die in bomen wonen, dan kan ik een beroep doen op de mistletoe, omdat deze de kracht daarvan kan wegnemen, terwijl zij er zelf sterker door wordt. Dit is maar een heel eenvoudig voorbeeld van de wijze van beredenering.

Een ander voorbeeld is: Een kracht in de natuur komt altijd tot stand daar, waar ook de tegenkracht aanwezig is. Dat is een stelling,

die wij heel eenvoudig zeggen, ofschoon er in de primitieve magie zeer lange verhalen aan verbonden zijn. Is er een ziekte, die uit natuurlijke oorzaken is ontstaan, dan moet er in de buurt een kruid zijn dat de kwaal geneest. Het is niet altijd zo, maar zo redeneert de magiër. Indien de kwaal zich uit door symptomen aan de uitsteeksels van het lichaam (handen en voeten), dan zal hij zoeken naar een kruid, dat in blad- of bloemvorm eveneens die extremiteiten vertoont. Een glad blad zal dus nooit aanvaardbaar zijn. Het moet in dat geval een vertakt blad zijn. Men zoekt een zekere analogie.

Die methode heeft bepaalde voordelen. Je werkt nl. niet alleen met de krachten van de natuur, maar met de krachten van de natuur in relatie tot de mens. En dat betekent, dat je het gedrag van de natuur tegenover de mensen kunt beïnvloeden of de mensen blind kunt maken voor bepaalde aspecten in de natuur. De beïnvloeding geschiedt altijd - ik zeg het nogmaals - door natuurlijke middelen. Men zal dus nooit gebruik maken van b.v. aarde, poeders of chemische middelen. Men maakt bij voorkeur gebruik van de sappen van levende planten, eventueel levende bestanddelen van planten. In afwijkende vormen van de magie - dit zeg ik er nog even bij - gebruikt men ook nog bestanddelen van dieren, maar dat komt niet zo vaak voor.

Dan hebben wij zeker ook te maken met een z.g. zwarte vorm van de groene magie. Stel, dat ik een mens wil verdoven. Dan vraag ik mij af: Wat is dit voor een mens? Ik weet dan welke sappen hem kunnen verdoven en hoelang. Maar als ik weet dat hij die sappen opneemt, weet ik ook dat hij verbonden is met de boomgeest van de boom, waaruit ik het sap heb getrokken, of misschien met de bezielende kracht van een bepaalde soort bloemen of planten. Ik kan dus op grond van deze tijdelijke ondergeschiktheid aan die geest deze bevelen geven. Ik kan die geest zeggen, dat hij in dat lichaam iets moet verbeteren; b.v. koorts verdrijven, een demon uitdrijven. Ik kan aan de andere kant zeggen, dat hij die mens moet verlammen of een bepaalde droom sturen. Nogmaals, onthoudt u goed: dit zijn geen feiten, dit is de achtergrond van de groene magie.

De magiër, die met groene magie werkt is uit de aard der zaak een handige jongen. Niet alleen dat hij weet welke relaties er bestaan en een aantal grondregels kent, waardoor hij als kruidkundige over het algemeen veel presteert, maar hij weet ook dat zijn magie lang niet altijd werkt. En dat niet werken kan hij dan zelf aanvullen. Anderzijds weet hij dat sommige van zijn recepten zo eenvoudig zijn, dat het niet voldoende is voor zijn macht en gezag om alleen maar te werken met het hoogst noodzakelijke. Hij gaat er dus iets bij maken. Ik geef u twee voorbeelden.

Het zenden van een geest.

Men kan inderdaad een natuurgeest sturen om iemand te doden. Die geest is echter betrekkelijk zwak. De kans dat het mislukt is groot, vergissingen komen nogal eens voor en het is minder gevaarlijk dan het sturen van een astrale gestalte om een dergelijke taak te vervullen, want die kan tot jezelf terugkeren als hij zijn taak niet kan volbrengen en dan ben je zelf het haasje. De magiër zendt dus die natuurgeest wel, maar omdat hij weet hoe dikwijls het misgaat, zorgt hij er meteen voor dat er iemand in de buurt van het slachtoffer komt met bepaalde vergiften. Die behoeven niet eens zware of dodelijke te zijn, als ze maar voldoende ziektesymptomen veroorzaken, zal de mens zichzelf wel dood suggereren; en dat lukt inderdaad.

Een ander voorbeeld is het gebruik van bepaalde sappen (in eigenschappen te vergelijken met de kina) die door negerstammen worden gebruikt om koorts te onderdrukken. Als je alleen maar die sappen ingeeft, zegt iedereen: Nu ja, dat kan ik zelf wel. Waarom moet ik daarvoor die magiër betalen.

De magiër gaat allerlei dansen daarbij uitvoeren. Soms heeft hij de aardigheid een muis, kikker e.d. in een zakje te verbergen en al dansende gaat hij naar de patient toe en zegt: Hier, dat heb ik eruit gehaald.

Ik heb de demon van de koort en zal hem vernietigen.

Zo beschouwd is de groene magiër eigenlijk een wat twijfelachtige figuur. Voor ons is hij interessant, omdat hij veel meer realist is dan de rituele magiërs van de oudheid en vaak ook realistischer reageert dan de praktische alchemisten in het verleden deden, want hij gaat uit van zijn resultaten en niet per se van een stelsel. Hij heeft alleen een onderliggende filosofie.

Als u in de natuur bent, zijn er bepaalde dingen waarmee u rekening kunt houden. Wie overdag onder de bomen loopt, krijgt meer dan normaal zuurstof. De verbrandingsprocessen gaan iets vlotter en iets beter. Iemand, die wat last heeft met de stof-wisseling kan daarvan reeds voordeel hebben. Iemand, die moeite met slapen heeft, zal daarvan ook nut kunnen hebben. En zo kunt u doorgaan. Iemand, die daarentegen nogal last heeft van b.v. droge slijmvliezen, moet zich liever niet in de omgeving van bomen begeven, tenzij in den ochtend- en avonden. Dan is het vochtgehalte in het bos hoog genoeg en is de zuurstofafgifte niet zodanig, dat daardoor toch weer een soort verbranding tot stand kan komen. Dat zijn heel eenvoudige dingen.

Laten wij een stap verder gaan. Wanneer u zich met een wandeling blaren loopt, dan is het maar de vraag, of er in de buurt van de weg of van een oppervlak waar dat mogelijk is nu niet een kruid zal zijn, dat daarvoor helpt. Dan blijkt o.m. de weegbree heel geschikt te zijn als u blaren heeft en u heeft niets anders bij de hand, en wel bij voorkeur dauwvochtig toegepast. Als het niet anders kan, dan droog maar eerst licht kneuzen en tegen de blaar leggen. Met die blaar loopt u rustig door. Ze verdroogt onmiddellijk en de huid - en dat is erg belangrijk! - krijgt niet de hardheid die ze anders wel heeft, als ze verdroogd is, zodat er geen pijn en schaving ontstaat. Dit zijn enkele eenvoudige recepten.

Indien ik een stimulans nodig heb, waarom zou ik dan chemische middelen gebruiken? Er zijn zoveel planten, die precies hetzelfde kunnen doen. U kunt natuurlijk een of andere dure laxans gebruiken, indien uw zittingen niet altijd met resultaat worden beloond. Maar u kunt veel eenvoudiger de sennapeul nemen. De tisane (het extract van planten) blijkt in 9 van de 10 gevallen voor het gehele lichaam gunstiger te zijn. Dat is voor de geneesmiddelen-industrie misschien niet aangenaam te horen, maar alweer: het is een feit; en die feiten blijven overal bestaan.

De meesten van u wassen de haren met speciaal daarvoor ontworpen zeepsoorten, meestal op zeer kunstmatige basis. Maar als u gewone zachte zeep neemt (glycerinezeep, die uit beendervet wordt gewonnen en een beetje wordt gegeleerd met een loogbijvoeging), dan heeft u een zeep, die voor de huid en het haar veel gezonder is. Het geeft misschien niet zoveel glans, maar daar staat tegenover dat u veel minder hoeft te wassen en dat de natuurlijke vetten van de huid niet worden aangetast.

De magiër weet dat. Hij heeft een fijn gevoel voor wat wel en wat niet bruikbaar is. En wie zich in uw eigenland bezighoudt met groene magie, zal in de eerste plaats de mens zijn die zegt: Welke gewone plantaardige middelen hebben wij om een vervanging te vormen voor de vele middelen, die algemeen worden gebruikt? Zo iemand zegt: Je moet geen aspirine nemen. Neem een slok kinawijn. Ga even in de frisse lucht en haal diep adem; wat voor de meeste hoofdpijnen ook net zo goed is.

Anderen zullen u zeggen: Als u erg veel last heeft van verkoudheid en benauwdheid, drink dan aalbessenwijn.

Dit zijn Nederlandse recepten, die hier gemaakt kunnen worden. Het resultaat is even goed of beter dan allerlei wrijf- en smeermiddelen, die over het algemeen hun nut voor het merendeel onttelen aan de bijmenging van menthol en misschien nog wat eucalyptussap. Op deze manier kunt u de natuur inschakelen.

Wilt u als magiër daarmee werken, dan moet u wel begrijpen dat dat allemaal veel te eenvoudig is. Als u tegen iemand zegt, dat de beste afwasmiddelen niet beter zijn dan soda, dan zegt hij: Je hoort zoveel anders

en soda is zo doodgewoon. Ik neem toch liever dat handzuivere, super-blekende, extra geconcentreerde wasmiddel. En dan kun je praten als Brugman, je komt niet verder.

U kunt dus een lesje trekken uit deze groene magie: Wij moeten het eenvoudige aankleden. Wij moeten begrijpen, dat het eenvoudige vaak beter is dan het ingewikkelde, maar dat het eenvoudige alleen aanvaardbaar wordt, indien het wordt omgeven met voldoende rituelen. Geloof u mij: Als u soda in balletjes zou kunnen vervaardigen, die betrekkelijk snel oplossen en u zegt: 5 van deze sodaballen zijn beter voor uw afwas dan afwasmiddel X, dan zou iedereen zeggen: Wij kopen die soda, vooral als het dan een bijzondere naam krijgt; b.v. supersodax clean. Wilt u iemand met een eenvoudig middeltje helpen, b.v. bloedzuivering: brandnetelthee. Vertel, dat er nog wat meer bij zit. Maak er wat fratsen bij, magnetiseer het of vertel, dat ze op zeer speciale tijden gezocht en geplukt moeten worden (wat in feite niet helemaal waar is) en u zult zien dat het dan ineens gewichtiger wordt.

Anders gezegd: De groene magiër is de man, die veel weet van daadwerkelijk actieve middeltjes, maar die de activiteit en de aanvaarding daarvan door allerlei suggestieve methoden aanmerkelijk vergroot.

Hiermede zijn wij dan meteen op een punt, dat in uw dagen heel erg belangrijk is.

Indien ik iemand een werkzaamheid suggereer neemt hij aan dat die werkzaamheid bestaat. Naarmate mijn suggestie sterker is, is hij meer van het resultaat overtuigd. Naarmate hij meer van het resultaat overtuigd is, is de kans groter dat het resultaat werkelijk optreedt. Dat is ook de verklaring voor de vele tevredenheidsbetuigingen aan allerlei doktoren - al dan niet echt bestaand - van de gebruikers van hun speciale kruidenmiddelen.

Heeft u last van een hartziekte, er is een kruidenthee. Noersteen: er is een kruidenthee. Die dingen doen werkelijk wat. Ze zijn actief. Maar de tevredenheidsbetuigingen komen in 9 van de 10 gevallen van mensen, die eigenlijk meer een ingebeelde kwaal hadden; ofwel - wat ook voorkomt - die zo van de werking overtuigd waren, dat ze de symptomen zijn gaan verwaarlozen. Dat kun je in het dagelijks leven niet gebruiken. Maar deze overtuigingskracht kun je wel degelijk gebruiken, zelfs voor jezelf.

Coué met zijn suggestie-methoden is eigenlijk ook een soort magiër op dit terrein. Als u elke dag prevelt: "het gaat mij elke dag weer beter", dan gaat het u op den duur beter. U heeft u zo ervan overtuigd, dat het u elke dag beter zal gaan, dat als er een ongeluk gebeurt u er niet op let. Dat zijn dan die typen van mensen, die in een nieuwe wagen de weg op gaan. De auto wordt helemaal in puin gereden, zelf hebben ze aardige verwondingen, maar hun nieuwe polshorloge is heel gebleven. Je ziet: het gaat toch elke dag weer beter! Deze methodiek is een studie waard.

Wanneer u iemand wilt overtuigen van de belangrijkheid van hetgeen u zegt, dan moet u het zeggen met gezag. U kunt dat gezag aan een ander ontlennen. Dat is iets wat wij bij de groene magie heel vaak zien.

De magiër begint net zo lang te dansen, totdat hij a.h.w. vanuit zichzelf verandert. Hij wordt de representant van de een of andere grote demon of machtige geest. In die functie maakt hij het uitwijzend gebaar: de kwaal zal verdwijnen. En dan helpt het. Zonder dat was het ook gegaan, maar de mensen zouden er niet aan hebben geloofd.

Er zijn heel wat verkondigers van nieuwe leren, die hun haren en baard laten groeien, buitenissige gewaden dragen en een ieder met buitenissige termen aanspreken. Zo een ieder overtuigend, dat ze anders zijn dan een ander en daardoor een gezag verwerven dat ze zonder dat niet zouden hebben.

Die magiërs zijn er wel degelijk. Soms noemen ze zich provo of kabouter. Soms noemen ze zich gezondene van de een of andere grote meester in het Oosten. Soms hebben ze weer andere namen voor zichzelf. Het niet tot de normale leefsfeer behoren van de persoon - tijdelijk of blijvend - is

vaak bepalend voor het slagen van de behandeling, als het om genezing gaat of om een andere suggestie. Daaruit kunnen wij een paar conclusies trekken:

1. Wie zich wil bezighouden met groene magie, zal zich allereerst moeten realiseren dat feitelijke kennis hiervoor onontbeerlijk is. Een goede kennis van plantkunde, zeker t.a.v. de planten, die in eigen milieu voorkomen, kan eenvoudig niet worden gemist. Men moet de eigenschappen en bestanddelen daarvan kennen.
2. U moet een goed suggestor zijn. Indien u dat niet bent, kunt u door gebruikmaking van allerlei uitwendige middelen een schijn van bijzonder-zijn wekken, waardoor uw suggestie toch houdbaar wordt.
3. U kunt door het gebruik van suggestie en natuurlijke en plantaardige middelen een groot gedeelte van de zeer ingewikkelde kunstmiddelen, die uw maatschappij beheersen, vervangen - althans minder noodzakelijk maken.
4. Alles, wat uit de natuur voortkomt en dus een natuurproduct is, is voor het menselijk lichaam gemakkelijker te aanvaarden en te verwerken dan middelen, die kunstmatig zijn gemaakt. U kunt hierbij zo ver gaan dat u zegt: Een cyanide, die kunstmatig is gemaakt, zal minder snel in het lichaam worden opgenomen en resultaat hebben - ook al is het in dit geval een kwestie van seconden - dan een plantaardige cyanide met eenzelfde werkzaam gehalte.
5. In de magie bestaan veel oude overleveringen, die niet helemaal onzin, legende of suggestie zijn. Vele gelegenden, die in de oude magie werden overgeleverd zijn wetenschappelijk gezien onzin, maar wie de samenhangen begrijpt tussen natuur, natuurproduct, de mens en suggestieve werkingen, zal zien dat ze heel vaak bruikbare recepten kunnen bevatten.

In het Westen hangt natuurverering in de laatste duizend jaren grotendeels samen met heksen en tovenaars. U kent allen heksen en heksen-sabbats en u heeft ongetwijfeld gehoord wat er niet allemaal door de duivel is gedaan. Maar wanneer u hier het kaf van het koren weet te scheiden, dan ontdekt u dat er twee soorten hekserij zijn.

De eerste is - zullen wij zeggen - hysterie ofwel de bekentenis onder marteling afgedwongen, danwel de vrijwillige bekentenis tot de duivel of het voorwendsel van bezetenheid om hiermede het milieu te kunnen afwijzen. Deze soort kunnen wij verwaarlozen. Ze is voor ons doel absoluut zonder betekenis en naar ik meen eerder een uiting van de angsten en frustraties, die in een christelijke hiërarchie kunnen ontstaan dan van het bestaan van enig werkelijke mogelijkheid tot hekserij.

Maar er is een tweede soort. Heksen en tovenaars, die in feite nog natuuraanbidders zijn. Door het feit, dat men vertelt dat heksen samenkomen vaak in een kuil rond een eik op bepaalde stukken land of in sommige bossen op zeer bijzondere plaatsen, omdat daaraan overleveringen zijn verbonden - hetzij van het bestaan van de duivel, hetzij van vroegere bijeenkomsten - gaat u zich misschien realiseren dat die mensen naar hun "kerken" komen. Zij hebben een geloof in de natuur en pogen een eenheid te bereiken met de bezielende natuurkrachten. Deze bezieling is eigenlijk niet hun werkelijk arsenaal. Als ze werken, doen ze dat met poeders en kruiden, met zalfjes en middeltjes, die door alle eeuwen heen gebruikt zijn vanaf de eerste priesters, die zich met de geneeskunde bezighielden tot heden toe. Hun kennis gaat vaak tegen de wetenschap in. Maar hun middelen zijn, juist omdat ze weten waar ze de bestanddelen vandaan moeten halen, vaak doeltreffend.

Deze mensen worden dan beschuldigd dat ze dieren ziek maken, omdat ze weten hoe ze die kunnen genezen. Niemand weet hoe het dier te genezen; daar rust dus een vloek op. Als dan de heks komt en zuiver uit medelijden zegt: Dat beest heeft dit of dat kruid waarschijnlijk gegeten. Geef het maar een beetje hiervan of daarvan, dan wordt het beter. Dan zegt men: Ze heeft

de vloek opgeheven. Bewijs van hekserij.

Op dezelfde manier is het genezen of de poging tot genezen van zieken uitgelegd als hekserij. Een van de bekende voorbeelden is dat in een veren kussen onder het hoofd van de patient zich een z.g. verenkrans heeft gevormd. Maar denkt u nu even na. De kussens zijn over het algemeen niet al te goed gevuld. De heks zal meestal de zieke een zweetdrank geven om de koorts te verdrijven. Het niet opschudden van het kussen maakt dat er een vaste indruk in de veren ontstaat en het gevolg is, dat er inderdaad een soort verenkrans zou kunnen worden geconstateerd bij het openmaken van het kussen. De veren kleven aan elkaar door het vocht dat er in is gedrongen. Hieruit blijkt wel, dat dergelijke heksen niet moeten worden gezien als hysterische figuren, maar als mensen die iets weten en daarvan gebruik maken, ook al worden zij in de christelijke wereld misverstaan.

In deze tijd is de hekserij weer wat opgeleefd. En ook hier moeten wij weer direct een onderscheid maken.

Er zijn sensatiezoekers: de mensen, die het leuk vinden om met hun rug naar het altaar in hun blootje rond te huppelen, vooral als er dan nog een orgie bijkomt. Dat is helemaal in. Tegenwoordig kun je die orgien vaak zonder hekserij hebben en dat heeft de attractie aanmerkelijk verminderd. Dit zijn mensen, die dit eenvoudig doen om anders te zijn dan een ander. Ze goochelen wat met bezweringen, ze roepen vreemde namen aan en laten het daarbij. Maar daarnaast zijn er, die wij - zeker in deze tijd - overal kunnen aantreffen en die truggrijpen naar de oude wetenschappen. Zij zijn heksen, omdat ze gebruikmaken van kruiden, kruiderijen, kruidendranken, omdat ze weten hoe ze bepaalde elementalen kunnen aanspreken en eventueel kunnen beïnvloeden. Maar zij werken in de eerste plaats met wetenschappelijke middelen. Hun optreden wordt door geheimzinnigheid omgeven. Dat hebben ze ook nodig, want indien hun hulp wordt ingeroepen of hun raad wordt gevraagd, dan willen ze overwicht hebben, omdat hun suggestie toch ook zeer belangrijk is bij elk proces dat zich voltrekt.

De heksen en de magiërs van deze tijd zijn mensen, die met natuurlijke middelen werken. Maar als ze toegeven dat hetgeen zij doen berust op hekserij, magie, tovenarij, dan moeten ze de zaak wel versieren, zodat het 'n soort godsdienst wordt of ze moeten op een andere manier gezag vinden. Het is niet voor niets dat sommige magiërs een academische graad halen, alleen maar om in staat te zijn zonder opzien te baren hun werkelijke begaafdheden te gebruiken.

Er zijn hier in Nederland naar mijn weten tenminste 50 doktoren, die als magiër zouden kunnen gelden; en wel, omdat zij geen gebruik maken van de producten der pharmaceutische industrie, maar bij voorkeur - en dan vaak nog in kleine hoeveelheden - hun eigen kruidenextracten plegen voor te schrijven. Ze worden niet erg gewaardeerd en in de medische stand hebben ze weinig te zeggen. Maar ze zijn gediplomeerd, dus mogen ze het doen. Dat ze veel klanten krijgen, is begrijpelijk. En dat andere mensen menen dat je daar een mooi zaakje van kunt maken, is evenzeer begrijpelijk. Dat heeft de kruidkunde in Nederland inderdaad verscheidene malen een grote slag gegeven.

Ik geloof, dat je de filosofie van de groene magiërs van deze tijd als volgt kunt omschrijven:

Als God alle dingen maakt (ook de kwalen), dan zal Hij ook de geneesmiddelen ervoor maken. Indien ik de kwaal ken, zal ik het geneesmiddel kunnen vinden, als ik de voorstelling van de kwaal maar bij mij blijf dragen. Als ik een geneesmiddel ken dat eenmaal tegen de kwaal werkzaam is gebleken, zal het een tweede maal ook bruikbaar zijn, zolang ik rekening houd met de afwijkende symptomen van de patient. Waaruit blijkt, dat men het hier hoofdzakelijk in de geneeskunde moet zoeken.

De bezwering van elementalen komt in het Westen heel wat minder voor. Het gebeurt wel. Ik kan mij in Nederland maar drie kringen voorstel-

len, waarin een dergelijke procedure wordt gevolgd. In Engeland zijn er aanmerkelijk meer. Wat gebeurt hier?

Men kent de harmonie, die er bestaat tussen bepaalde elementalen en b.v. water, bepaalde geurstoffen, bepaalde planten of bestanddelen van planten. De bezwering is gebaseerd op het "muizenval-principe". Je brengt een lokaas aan voor deze entiteit en tevens schep je een harmonie. Je straalt je gedachten uit, zodat zij dichterbij kan komen. Je bent heel rustig, nadat je de entiteit hebt aangeropen. Deze verschijnt dan. Resultaat: er is een entiteit en ik heb haar nu in mijn ban. Dan kan ik die geest een opdracht geven. Die opdracht moet eenvoudig zijn. Ik kan een entiteit wel leren schrijven b.v., mits ik letter voor letter voorzeg. Maar als ik haar nu ook nog moet leren om blaadjes om te slaan of brieven in enveloppen te steken, dan duurt dat jaren. Ik kan daarvoor beter een andere nemen, die ik een dergelijk eenvoudige functie leer.

In een van de verhalen over madame Blavatsky wordt verteld dat zij werd geholpen door dergelijke geestjes, die o.m. haar traanaimachine in beweging hielden, zonder dat ze daarvoor zelf iets behoefde te doen. Dat is heel goed mogelijk, want die beweging is eenvoudig. En de kracht, die moet worden gebruikt, is voor een natuurgeest toch nog wel redelijk. Ik denk, als je dat in beweging wilt uitrekenen, dat een gemiddelde natuurgeest (een aard- of boomgeest) in staat is om een energie af te geven vergelijkbaar met die van een motortje van 1/10 PK.

An de andere kant moet je ze voortdurend onder appèl houden. Dat is zeker geen krachtenbesparing, want wat je aan lichaamsenergie spaart, ben je aan geestelijke energie ruimschoots kwijt. Maar er zijn dingen, die je zelf niet kunt doen en dan kan het van belang zijn een elementaal op te roepen en te zeggen het een of ander te volbrengen.

Het principe van de muizenval kun je natuurlijk helemaal ritueel opbouwen. Dat gebeurt ook vaak. Maar je kunt evengoed dat met je gedachten doen. Indien je je een zuivere voorstelling kunt maken van de entiteit of van datgene, waarmee zij zich een voelt (b.v. een entiteit, die bij knotwilgen leeft), dan is de voorstelling van een knotwilg genoeg om een zekere harmonie met die entiteit te krijgen. Je hoeft die geest dan zelf niet te kennen. Vervolgens probeer je je voor te stellen dat die knotwilg je hoort. Je spreekt en die knotwilg luistert. Antwoord hoeft hij voorlopig niet te geven. Hierdoor bereik je een communicatie. Omdat je gedachten over het algemeen veel scherper geformuleerd zijn dan die van een natuurgeest of elementaal, zal hij door de hem toestromende gedachten worden overweldigd. Zijn denken wordt daarbij voor een deel op de achtergrond gedrongen. Hij kan daarbij natuurlijk terugvallen op overgenomen menselijke gedragspatronen (dat komt nl. voor vooral als zo'n plant of knotwilg in de nabijheid van mensen staat, b.v. bij een slootje waar veel toeristen langs komen), maar hij zal er toch nooit iets tegenin kunnen brengen. Hij kan hoogstens een afleiding tot stand brengen. Dan zeg je: Ik ben ook een knotwilg; kom bij me. Daar kunnen ze geen weerstand aan bieden. Ze zijn nieuwsgierig. Je krijgt het gevoel van te worden beroerd. Op dat moment moet je zo eenvoudig en zo scherp mogelijk een opdracht geven en gelijktijdig je voorstellen dat die entiteit aan jou gebonden is. Dat is suggestie.

Een dergelijke methode is b.v. de kip en de krijtlijn. Door alles te concentreren op één punt wordt de entiteit inderdaad weerloos. Zij is bereid aan te nemen, dat die weerloosheid blijft bestaan, indien ze ongehoorzaam is, want ze gaat uit van haar ervaring van het ogenblik. Het resultaat is, dat - mits de opdracht eenvoudig genoeg is - deze dan ook wordt volbracht. Heeft een entiteit, die u zo heeft bereikt, eenmaal die opdracht uitgevoerd, dan kunt u door u te concentreren op hetzelfde beeld (dus weer de knotwilg), maar ook door een bevel te herhalen meestal het contact met die entiteit onmiddellijk krijgen. Na enige tijd reageert zo'n elementaal dan als een goed gedresseerd dier, dat weet dat twee keer met de vingers knippen betekent driemaal linksom mijn as draaien. Hij doet dus automatisch wat er wordt gevraagd.

U zult begrijpen, dat er daardoor een gebrek aan selectiviteit ontstaat. Zou u hem naar een bepaalde persoon willen sturen, dan zult u precies de plaats, de persoon en de uitstraling van die persoon moeten kunnen aanduiden. Kunt u dat niet, dan kunt u volstaan met wat van het haar en de nagels van die mens (in de magie bekend) en daarvan a.h.w. de elementaal de lucht van geven. Dan weet hij wel hoe hij moet zoeken. Maar zelfs dan moet u de zaak heel goed van tevoren bepalen en richten.

Het gebruik van elementalen zal in vele gevallen geen nut hebben. Maar je kunt iemand op die manier dromen bezorgen. En als je die dromen goed genoeg bezorgt, kun je daarmee zijn acties op de dag beïnvloeden. Verder gaan dan dit is binnen het kader van een toch in het licht blijvende magie niet mogelijk.

Ik vraag mij wel eens af: waarom de mensen zo vaak dromen over dingen, doe ze zelf niet kunnen doen, terwijl een kleine verlenging van hun wil en functies voldoende zou zijn om hen toch die dingen te doen bereiken. Hier nl. zou men inderdaad met een elementaal iets kunnen doen. Voor uw land en uw omgeving betekent dat over het algemeen eerder een watergeest dan een boom- of aardgeest. Het milieu is er niet zo geschikt voor en de dichte bewoning van mensen heeft hen ofwel bijna doofstom gemaakt voor elke invloed, die van de mensen uitgaat (en dat zijn er een paar), dan wel hen verdreven (dat zijn er meer). De watergeesten zijn in uw omgeving doorgaans nog wel te bereiken en te hanteren. Indien u zich maar een voorstelling kunt vormen die passend genoeg is, zou u het kunnen proberen; en daarmee zou u zelf magiër zijn.

Het is de magiër, die in zijn brein de werkingen projecteert, die de magie vormen. Niets wat van buitenaf komt is in staat krachten op te wekken, indien uw geest er niet bij is, uw voorstelling er geen rol bij speelt. Aan de andere kant is het wel zo, dat als ik de voorstelling heb en deze sterk genoeg heb opgebouwd, ik van alle verdere hulpmiddelen desnoods kan afzien.

De groene magiër heeft zijn kennis nodig. Die heeft u ook nodig, want u kunt zich geen knotwilg voorstellen, die half populier is; daar komt nooit iemand op af. Hoogstens zeggen ze: Daar zit een geestesgestoorde. U moet weten hoe een plant eruit ziet. Indien u bepaalde eigenschappen van planten wilt projecteren - dat kan ook voorkomen - dan moet u precies weten hoe die eigenschappen zijn. En als het even kan zelfs ook op welke tijd die eigenschappen het sterkst zijn.

U heeft kennis nodig. En als u die kennis eenmaal heeft opgedaan, dan is het in gedachten projecteren meer dan genoeg om ook elementalen in te schakelen. U kunt dan werken met en de elementalen die bepaalde astrale en zelfs vitale invloeden kunnen reguleren en met de natuurlijke middelen, waardoor het mogelijk is het lichaam zo snel mogelijk in een gunstige conditie te brengen, zonder dat daardoor residuën of onaangename nevenverschijnselen in het lichaam achterblijven of ontstaan.

Groene magie zou zeker ook voor u in uw dagen bruikbaar zijn. Als ik hier een ogenblik iets mag afwijken.

U leeft in een wereld van milieuverontreiniging. Vraag u eens af welke vervangingsmogelijkheid er is voor vele industriële producten. U zult tot de conclusie komen, dat u zeker niet alle chemicaliën en chemische residuën zonder meer zult kunnen vermijden. Maar u kunt wel terugkeren tot een natuurlijker levenswijze. Op dezelfde manier als u kruiden zoekt, moet u zich ook afvragen welke invloed ze ondergaan. Als u vlak aan een autosnelweg weegbree plukt, dan is de kans op een ontsteking er toch, omdat daar nl. nogal eens loodneerslag op zit, die gemengd met het sap bijtend kan werken. Dan krijgen we wel niet de verharding van de huid bij een blaas, maar wel een ontsteking en lichte pusvorming. Kan ik diezelfde weegbree verder het land in zoeken, dan ben ik beter af; daar is de chemische neerslag waarschijnlijk veel minder sterk.

Als u kruiden gaat zoeken, doe dat dan niet waar veel fabrieken zijn,

want de hemel weet wat daar allemaal voor stoffen op neergeslagen zijn. Ga desnoods met de auto er op uit en pluk wat verderop uw kruiden. Dat is veel voordeliger. Je moet rekening houden met alle omstandigheden. Een mens, die zijn milieu kent en het plantaardig leven daarin, die een beetje begrip heeft voor de bezielende krachten in de natuur, kan zelfs in uw land heel veel doen. Hij kan daarbij ook bijdragen tot versnelde afbraakprocessen. Je kunt b.v. zorgen dat in wateren, die toch wat giftig zijn, het dopkroos gedeeltelijk weer wordt vervangen door eendenkroos. Dopkroos is nogal verstikkend door de stoffen die het afscheidt, terwijl eendenkroos daarentegen de omzettingmogelijkheid in het water vergroot. Dergelijke eenvoudige processen zijn wel degelijk bruikbaar om tot een milieuverbetering te komen.

U moet het in deze tijd niet allemaal technisch zoeken. De magiër moet bereid zijn de techniek te erkennen. Hij moet zelfs bereid zijn iets van die technieken te leren, maar hij moet er vanaf zien de kunstmatigheid, de onnatuurlijkheid, die in vele procédés naar voren komt te gebruiken of te aanvaarden, indien er maar een andere mogelijkheid is.

Zeker als u met groene magie werkt, wees dan voorzichtig! Niet zozeer vanwege de resultaten; die vallen meestal wel mee. Maar vooral vanwege de houding van uw medemensen. Het is vreemd, dat u in uw land volkomen gerechtigd bent necromantie te bedrijven (het oproepen van doden), dat u duivels kunt bezweren, dat u moogt werken met zwart-magische middelen zonder dat u wettelijk strafbaar bent, maar dat u - zodra u met groene magie werkt, dus met suggestie en plantaardige middelen - onmiddellijk onder het strafrecht valt. Dat is in heel veel landen zo.

Het is een techniek. Het is niet alleen maar iets wat je geloof kunt noemen. Daarom staat u bloot aan sociale maatregelen. Dat betekent dat iemand, die een dergelijke magie gebruikt, deze voorzichtig moet gebruiken en zeker niet iedereen moet zeggen dat hij een groene magiër is, want dan wordt hij het slachtoffer.

Wie hiermede wil werken, doet dit in stilte. Vertel zelfs niet aan uw beste vrienden dat u met die magie bezig bent. Geef alleen de hulp, die u kunt geven door uw erkenning van plantaardige mogelijkheden. Werk met suggestie, maar doe het - zeker in uw wereld - ofwel met een direct beroep op geloof, danwel onopvallend. U kunt hier dus niet even een dansje gaan uitvoeren om de koorts te verdrijven, maar u kunt wel met een ernstig gezicht zeggen: "Geloof u in de Here Jezus? Geloof u in zijn genezende kracht? Aanvaardt u die genezende kracht? Hier is die kracht. Drink nu deze thee op, dan komt het voor elkaar. Dan werkt het." Het zijn maar een paar aanwijzingen.

Degenen, die dit in vorm gecorrigeerd nalezen, moeten zich goed realiseren: praktische mogelijkheden bestaan vandaag de dag ook voor u. Maar ze vragen zoals alle soorten magie eerst kennis. Wie zonder kennis wil beginnen te werken, zelfs al is het maar met gebruikmaking van een elementaal, zal ongelukken kunnen veroorzaken, waarvan de omvang niet meer te overzien of te beheersen is. Zij, die eerst kennis daaromtrent opdoen en weten waaraan zij beginnen, hebben daardoor de mogelijkheid alles te beheersen en af te werken.

U bent omgeven door een levende wereld. Die levende wereld kan op uw gedachten reageren en doet dit meestal. Wanneer u echter uw gedachten bewust leert gebruiken en daarbij een erkenning vindt van bezielde elementen rond u, zullen uw gedachten veel werkzamer kunnen zijn en zult u bewust de medewerking kunnen afdwingen van alle krachten, die in de natuur leven en die daardoor wat wilsvermogen en voorstellingsvermogen betreft onder u plagen te staan.

:--:~:

ONTWIKKELINGEN IN DE TOEKOMST.

Wie op het ogenblik de gehele situatie in de wereld overziet, kan daaruit een aantal conclusies trekken t.a.v. het zogenaamde politieke klimaat, het economische klimaat en ook t.a.v. de ontwikkeling in de mensen zelf. Hierbij moeten wij rekening houden met de volgende punten:

Het aantal mensen neemt voortdurend toe. De toename van het bevolkingsaantal is over het algemeen, zelfs in de rijkere landen, zodanig groot dat voorlopig geen werkelijk evenwicht binnen de maatschappij bereikbaar is. De veelheid, waarmee de mensen elkaar ontmoeten, betekent ook het ontstaan van grote wrijvingen, minder respect voor elkaar en op den duur minder respect voor het menselijk leven. Dit ongeacht de vaak sentimentele en idealistische verklaringen, die het tegendeel schijnen te willen beweren.

In de politiek moet rekening worden gehouden met het feit, dat werkelijke verschillen steeds minder zullen worden, niet alleen tussen politieke partijen, maar zelf ook tussen politieke systemen. De noodzaak tot machtshandhaving zal in alle gevallen leiden tot een al dan niet openlijke censuur. Een eenzijdige voorlichting, die vooral bij het onderwijs zal plaatsvinden, zal daarnaast het aanzijn geven aan gelijksoortige opstandige bewegingen. Deze bewegingen van z.g. minderheidsgroepen onderkennen vaak steun van een groot gedeelte van de op zich passieve mensen.

Het zal u duidelijk zijn, dat politici geen andere keuze hebben dan allemaal een soortgelijk systeem te gaan volgen; nl. onderdrukking van opstandige minderheden, al dan niet openlijk; het nastreven van een steeds eenzijdiger voorlichting en scholing; ten laatste een zodanige socialisering van hun systeem dat ze daardoor het recht krijgen alle mensen te binden en dit enigszins logisch kan worden gemaakt.

In de economie kan worden gesteld, dat schaarste steeds meer zal voorkomen in steeds meer gebieden. Daar waar een overvloed is, zal deze worden vernietigd of z.g. worden opgeslagen en op den duur achteruitgaan in kwaliteit, daar men zich aan een bepaalde prijs houdt. Er is dus geen werkelijke vraag- en aanbodverhouding meer in de economie. Er is in feite een aantal afspraken, die de vraag a.h.w. proberen te binden aan een bepaalde minimum-opbrengst.

Het resultaat hiervan is, dat de economische ontwikkeling in vele landen niet wordt bepaald door de werkelijke behoeften en noodzaken, maar door de subsidies, het prijsbeleid, de ondersteuning e.d. Hierdoor ontstaan er steeds groter wordende onevenwichtigheden, die op den duur zeker invloed zullen hebben; maar vooral in de onderontwikkelde landen, die voor het merendeel grondstoffen en halffabricaten uitvoeren. Dat betekent zeer grote veranderingen in prijs voor dergelijke stoffen bij een gelijkblijvende prijs of een in feite steeds stijgende prijs in alle landen. Het resultaat is een verminderd vertrouwen bij de massa in de valuta van al die landen. Hierdoor komt er een veranderd bestedingspatroon en een steeds groter wordende remming van alle ontwikkelingen.

Dat zijn punten, die wij werkelijk moeten beschouwen, indien wij ons een beeld van de actuele ontwikkelingen willen vormen. In de toekomst zullen die verschijnselen natuurlijk tot een z.g. bijstellen van de conjunctuur moeten leiden. Men zal zien dat de regeringen overal zullen trachten de feitelijke persoonlijke besteding van hun onderdanen te beperken, terwijl zij gelijktijdig hun eigen bestedingspatroon steeds verder uitbreiden. Er wordt overal een steeds grotere neiging gezien om de z.g. gemeenschappelijke bestedingen te overdrijven en daarbij de persoonlijke besteding meer te beknotten. Het resultaat hiervan is een opstandigheid. Deze opstandigheid kan leiden tot een directe aantasting van de gezonde economie. Wij moeten

verwachten dat in de komende tijd steeds meer bedrijven zullen bezwijken.

Het z.g. fusiebeleid dat u op het ogenblik kunt zien, is een van de verschijnselen van deze neiging der gouvernementen. De fusie wordt doorgaans niet aangegaan om werkelijk een rendabeler bedrijfsvoering tot stand te brengen, maar eenvoudig om een belastingontduiking mogelijk te maken. Het is een heen en weer schuiven van winst en verlies naar die maatschappijen, die in de belaste gebieden liggen. De verliezen worden toegeschoven aan een maatschappij of aan een deel van een maatschappij in een zwaar belast gebied, terwijl een minder belast gebied juist de winsten zal krijgen te consumeren. Daar komt bovendien bij, dat in de zware belasting heffende gebieden veelal door een z.g. gering winstpercentage bepaalde gunsten of subsidies kunnen worden verkregen. Dit kan voor die grote bedrijven een lange tijd werken, maar niet onbeperkt. Er komt nl. een ogenblik, dat zoveel bedrijven geïnternationaliseerd zijn, dat hierdoor een kenbare verschuiving van het belastingspatroon plaatsvindt. De mensen gaan dit begrijpen. Dan zal men geen genoegen meer nemen met die methodiek en krijgen wij een aantasting van de fusies en concernvorming of hoe die verder mogen heten. Ik neem aan, dat dit binnen enkele jaren reeds het geval zal zijn.

Wij moeten er rekening mee houden, dat grote internationale concerns reeds in het volgende jaar in vele gevallen onder pressie komen te staan. Middenstandsbedrijven kunnen juist gezien dit fusiebeleid en de daaruit voortvloeiende marktbeheersing in vele landen, meestal niet voldoende concurreren, daar zij moeten beantwoorden aan de eisen van de massa in casu de arbeiders, terwijl ze gelijktijdig voor hun afzet niet met de prijzen kunnen stijgen, aangezien zij hierin worden belemmerd door de prijsvorming van de grote concerns, die hun concurrentiepositie veilig willen stellen.

Wij moeten verwachten, dat vanaf 1971 een toenemende werkloosheid zal ontstaan door mislukkingen, juist in deze concerns en bedrijven, waarbij sluiting van bepaalde afdelingen aan de orde van de dag zal zijn.

Daarnaast zullen de manipulaties met valuta plaatsvinden, die juist via dergelijke bedrijven op het ogenblik ontzetten gemakkelijk kunnen gebeuren, doordat de staat grote verliezen krijgt te verwerken, zodat de z.g. balanstekorten van de staat per jaar steeds groter zullen worden.

Een bekrimpen op de openbare bestedingen zal in de meeste landen niet mogelijk zijn, omdat het merendeel daarvan ofwel voor vele jaren is vastgelegd, dan wel is toegewezen aan prestige-projecten, waaruit men zich uit politieke of persoonlijke overwegingen niet wenst terug te trekken. Een verarming is daardoor bijna onvermijdelijk. Een groot aantal valuta's zal daardoor in werkelijke waarde zeer snel dalen. Voor de meeste valuta's kunnen wij op een feitelijke devaluatie rekenen in de komende jaren van ongeveer 40 tot 50 %. Dat is dan vanaf heden tot 1974 gerekend.

Het zal u duidelijk zijn, dat men dergelijke dingen alleen kan veranderen, indien men externe spanningen weer een rol laat spelen. De vriendschappelijke benadering, die wij op het ogenblik overal zien (b.v. tussen Rusland en Duitsland, tussen China en bepaalde landen) moet dan ook niet worden gezien als een gunstig teken voor een wegvallen van spanningen en het toenemen van goede internationale relaties. Integendeel. Het zijn noodmaatregelen, die men neemt waardoor men hoopt alsnog zekere evenwichten te kunnen bereiken. Maar het feit, dat men deze maatregelen op dit moment neemt, duidt tevens aan dat men naar buiten toe moet zoeken voor een afleiden of oplossen van interne spanningen. En dit impliceert dat in 1971, waarschijnlijk tegen het einde van 1972, oorlogsdreigingen kunstmatig zullen worden gewekt, voor zover deze niet reëel tot uitbarsting zullen komen.

De onrust onder de mensen impliceert daarbij, zoals u zult begrijpen, wel degelijk een heel grote verandering in de relatie mens -- natuur. Deze relatieverandering moet u niet zien in de termen van milieubeheersing of milieuverontreiniging, maar eerder in de reactie van de aarde op

de gemiddelde gedachtenstroom van volkeren en mensen.

Een toename van isolationisme, van egoïsme bij steeds meer groepen zal voeren tot het optreden van steeds meer plaatselijke rampen.

Hier hebben wij een beeld van de toekomstige ontwikkelingen. Maar ze liggen eigenlijk vandaag reeds vast.

Indien China inderdaad, zoals mogelijk is, wordt toegelaten tot de United Nations, dan ontstaat hierdoor een zo sterke tegenstelling tussen de Ver. Staten en vele andere landen, dat dit alleen reeds een goed functioneren van de United Nations in de toekomst onmogelijk zal maken.

Als men uitgaat van de pogingen op dit ogenblik om vriendschap tussen Duitsland, Polen en andere staten, zelfs tussen de beide Duitslanden tot stand te brengen, dan moet men zich wel realiseren dat dit alleen het gevolg is van angst voor bepaalde spanningen en ontwikkelingen. Als Rusland op dit moment vriendschappelijk reageert, dan doet het dat niet omdat het die andere landen zo aardig vindt, maar alleen omdat men hoopt op deze wijze een oplossing te vinden voor problemen en spanningen. Dat betekent voor Rusland dat het dan een beetje meer de handen vrij krijgt om Rood-China in bedwang te kunnen houden, indien dat nodig is. Dat er geschillen komen tussen Rood-China en Rusland is bijna onvermijdelijk.

De Ver. Staten zijn aan de ene kant bezig om hun inzet van troepen e.d. in Vietnam te beperken. Aan de andere kant neemt men reeds nu maatregelen om een zeer snel militair ingrijpen in andere delen van de wereld mogelijk te maken. Hiertoe zal men zelfs overgaan tot een aanmerkelijke vermindering van bezettingseenheden in Europa.

Het zal u duidelijk zijn, dat de toekomst er wat minder optimistisch uitziet dan u wel zoudt hopen. Maar er zijn ook enkele gunstige aspecten te vermelden:

Ik weet niet, of u heeft opgemerkt dat er in de laatste tijd, vooral bij de jeugd, een ommekeer is niet alleen in gedrag, maar ook in kleding. De belangstelling is van het excessieve langzaam maar zeker toch ook weer aan het terugkeren tot het romantische. Dit moge blijken uit de belangstelling voor folkblues; aan de andere kant uit de belangstelling voor de moderne maxi-mode, die eigenlijk een terugkeer is naar de mode van de jaren 1920 - 1930. Al deze dingen duiden aan, dat de jeugd probeert zich aan deze tijd te onttrekken. Daarnaast heeft zij zich - voor een groot gedeelte althans - maar zeer beperkt gebonden aan de huidige maatschappelijke verhoudingen. Dit geldt dus niet alleen de losgeslagen groepen, degenen die een alternatieve maatschappij willen, maar veel eerder de werknemers, voor wie arbeid en arbeidsverhouding in feite niets meer zeggen en contractuele verplichtingen alleen maar een woord is. Voor hen is inkomen belangrijk, daarnaast een zo prettig mogelijk leven in een eigen omgeving. Hierdoor is de mogelijkheid om invloed uit te oefenen op de massa krachten de bestaande machten in het bestel steeds minder geworden. Dit betekent, dat het bestel en daarmee vaak ook de sociale orde wijzigingen zullen ondergaan op korte termijn. En deze wijzigingen kunnen een einde maken aan een groot gedeelte van de misstanden, die er op het ogenblik zijn.

Het is niet redelijk, dat de Ver. Staten enerzijds enorme kapitalen uitgeven voor prestige-projecten in en buiten eigen land, terwijl er anderzijds een steeds toenemende werkloosheid ontstaat. Het is niet redelijk, dat Nederland overal grote prestige-projecten bouwt, terwijl de bouw van woningen gelijktijdig stagneert. Ik noem maar enkele feiten om duidelijk te maken hoe het ligt.

Op het ogenblik, dat het sociale bestel niet meer ondergeschikt is aan het politieke bestel, zal het politieke bestel zich moeten wijzigen. Hier zullen alle noodmaatregelen weinig helpen. De neiging tot dictatuur zal - vooral in landen die vrijheid hebben gekend - uiteraard de neiging tot verzét ook doen toenemen en zelfs in veel grotere mate naar voren doen komen dan tot nu toe.

Ik meen dan ook de conclusie te mogen trekken, dat een omwenteling

in sociaal en economisch bestel in de komen tien jaren onvermijdelijk is. Ik meen, dat de komende dood van enkele staatslieden die veranderingen zal vergemakkelijken.

Ik ben ervan overtuigd, dat een aantal te juister tijd optredende natuur-rampen een groot gedeelte van de gemaakte plannen voor het komende jaar op internationaal vlak zullen omverwerpen. Dit betekent in feite, dat de mensheid kan terugkeren naar een meer natuurlijke en minder technisch ge-forceerde ontwikkeling. Dit is zeer belangrijk.

Dan meen ik daarnaast nog een punt te mogen stellen, dat toch ook wel interessant is:

Wij hebben in de laatste 6 à 7 maanden een aanmerkelijke verandering gezien in de machtsverdeling binnen de grote religies. Er is op het moment een soort oorlogje aan de gang tussen boeddhisten van verschillende denk-richtingen. Gelijkzeitig zien wij dat de machtsstrijd binnen de katholieke kerk een totaal andere is geworden. Indien u kijkt wat synode en modera-men tegenwoordig voor eigenaardige problemen te bespreken hebben alleen al binnen uw eigen land, dan zal u duidelijk worden dat het daar ook geen koek en ei is.

Nu zal men zich nooit kunnen onttrekken aan een door geloof, door godsdienst mede gedictieerd sociaal beeld. De sociale wanorde en zelfs de vrijheid, zoals die in deze dagen in vele landen aan het ontstaan is en de vrijheidsbehoefte is mede te danken aan het feit, dat de godsdiensten hun greep op de gelovigen aan het verliezen zijn; dat ze dus onderling verdeeld zijn. Dat betekent voor mij, dat wij binnen zeer afzienbare tijd te maken zullen krijgen met feitelijke schisma's op elk terrein en in elke gods-dienst. Die verdeeldheid maakt en een intenser geloofsbelevens mogelijk en gelijktijdig veroorzaakt het een vraagwaardig maken van alle op godsdienstig besef gebaseerde sociale maatregelen.

Wij zijn er dan ook van overtuigd, dat in de komende tijd een zodanige mentaliteitsverandering voor het merendeel van de mensen mogelijk zal worden, dat een geheel nieuwe leef- en denkwijze zal ontstaan; dat een geestelijke bewustwording, een nieuw aspect van geestelijk leven zelfs, zich op aarde algemeen kan verbreiden. En op grond van dit alles menen wij, dat de actuele ontwikkelingen, zoals deze op dit ogenblik bestaan, het gestelde onvermijdelijk hebben gemaakt.

Uit het heden kan men de toekomst berekenen. Wie de toekomst over-ziet op grond van het heden, zal beseffen dat elke hervorming op zichzelf grote moeilijkheden, onrechtvaardigheden en bezwaren met zich moet brengen, maar dat hierdoor in ieder geval een stilstand wordt doorbroken, die voor de mensheid noodlottig dreigde te worden.

Dit is het einde van de inhaal-onderwerpen, die eigenlijk behoren tot de cursus van het vorige jaar.

- :-

HET OPROEPEN VAN VOORoudERS.

In vele landen heeft men de gewoonte voorouders te raadplegen bij belangrijke beslissingen. Er zijn hiervoor verschillende gebruiken te noemen.

Wij weten, dat op bepaalde eilanden (o.m. de Fidji's) voorouders worden aangeroepen in de rook van kruiden. De tovenaars interpreteert het woord dat wordt gegeven.

In het oude China nam men aan, dat in de vooroudertabletten een deel van de ziel van de ouder aanwezig was. Door wierook te branden en zich in meditatie eerbiedig neer te zetten voor deze tafels kreeg men dromen, beelden of inzichten, die aan de voorouders te danken zouden zijn.

De voorouders zijn belangrijk voor de mens, omdat hij zonder het zelf te weten het product is van die voorouders. Hij is het voorlopige eindproduct van een genetische keten en als zodanig draagt hij een groot deel van zijn voorouders in zich.

De magie, die met voorouders probeert te werken, kan vaak een beroep doen op eigenschappen, die in de nu levende persoon zetelen. Hieruit vloeit voort: een grote geestelijke harmonie - tijdelijk ontstaan - t.a.v. bepaalde voorouders. Daarnaast een geloof, waardoor alle geestelijke krachten die harmonisch zijn zich tot de persoon in kwestie kunnen wenden.

Opvallend is, dat bij deze voorouderverering het gebruik van lichtbedwelmende dampen een grote rol speelt. Vanaf de joss-sticks in China, die enorm benauwend kunnen werken, tot de kruidenverbranding zoals wij die elders kunnen vinden, altijd weer is er de damp. En degene, die weer geeft of ontvangt, moet wel enigszins doen denken aan een soort Pythia, die immers ook - bedwelmd door dampen - de orakels van de goden kon weer geven.

Wat doet de magiër in verband met die voorouders?

In de eerste plaats is hij er altijd op uit om contact met hen te krijgen door middel van stoffelijke waarden. Men kiest een gebruiksvoorwerp van een voorouder en probeert dat zelfs lange tijd te bewaren. Deze dingen worden heilig. Als ik een dergelijk heilig voorwerp hanteer, hanteer ik daarmee (theoretisch) de ouder en kan ik hem dus inschakelen bij elk lopend project.

Het is een beetje bijgeloof, maar het krijgt toch wel een zeer eigenaardige achtergrond, indien wij ons realiseren dat zelfs heilige krissen e.d. heel vaak hun heilig-zijn en hun kracht ontleenen aan personen, die in het voorgeslacht of althans in het volk hebben geleefd; en dat aan relikwieën, die in vele kerken worden bewaard, ook vandaag de dag nog bijzondere eigenschappen worden toegeschreven, omdat zij deel of bezit waren van of een lichaamsdeel bevatten van een persoon van bijzondere belangrijkheid.

In een wereld, waarin de voorouderverering als een directe verering is weggevallen, zien wij langzaam maar zeker een vervanging van de voorouder ontstaan. Denk aan de wereld van de heiligen of aan bepaalde engelen, bepaalde godsfiguren zelfs, die in de plaats treden van de vaderlijke figuren uit het voorgeslacht. Wat dat betreft: ook de moederlijke figuren worden regelmatig vervangen.

Altijd weer is hier sprake van een direct beroep. Er wordt geloofd in een directe uitwerking. Dit kun je binnen een grote plechtigheid veel gemakkelijker tot stand brengen dan zo maar eens even. De Chinees, die in eenzaamheid voor zijn vooroudertablet geknield ligt, zal misschien visioenen krijgen. Maar de suggestieve werking is zeer zeker veel minder dan b.v. bij een processie, waar men het een of ander deel van een heilige aan-

raakt, of men trekt naar een heilige plaats.

De massaliteit - dat heeft men vroeger reeds beseft - is erg belangrijk voor het verkrijgen van deze resultaten. Daarom werd het aanroepen van voorouders bij primitieve stammen nimmer gedaan door één persoon met eventueel een tovenaars. Men trachtte steeds zoveel mogelijk de gehele gemeenschap erbij te betrekken. Het resultaat was, dat er grote suggestieve waarden in de bijeenkomst waren en dat zelfs een gerichte gedachtenprojectie de aanwezigen kon worden afgedwongen. Als iedereen ongeveer gelijk denkt, ontstaat er een astraal beeld van zodanige kracht, dat geesten zich daarin gemakkelijk kunnen openbaren en dat zelfs zonder dit bepaalde krachten zich vandaaruit kunnen ontladen.

Het resultaat van deze eerste voorouder-commentaren was overigens nogal eigenaardig. Men ging nl. over tot het opbouwen van hele reeksen voorouders. Deze reeksen bestonden soms uit beelden die werden opgesteld. In andere gevallen uit zuilen met symbolen, zelfs de totempaal is eigenlijk iets dat thuishoort bij de voorouderverering. In weer andere gevallen legde men plaatsen aan, waarin de zielen van de voorouders zouden kunnen vertoeven. Er zijn tuinen voor voorouders gebouwd bij Babylon en Ninive.

Als ik vele mensen bijeen doe komen en daar een contactmogelijkheid stel, zullen de mensen die contactmogelijkheid waarmaken. Hoe meer ik de belangstelling van de mens kan richten, des te groter het resultaat, des te plechtiger het totale optreden en des te groter ook de macht, die ik kan ontlenen aan het contact met de voorouder, dat ik tot stand breng of voorgeef tot stand te brengen.

De gehele situatie heeft zich langzamerhand ontwikkeld op een wijze, die men zeker in het verleden niet zal hebben voorzien. Een groot gedeelte van het spiritisme op meer persoonlijke basis is in feite een uitvloeisel van de oude gebruiken, die eens bij de voorouder- en heldenverering zijn ontstaan. Het gaat om het spreken met de geesten van overgeganen, aan hen raad te vragen, van hen mededelingen te ontvangen. Dat was in het verleden evenzeer het geval.

Als wij nagaan op welke manier in kerken en tempels gebruik wordt gemaakt van deze technieken, dan valt ons wederom op: het aanroepen bij naam van bepaalde persoonlijkheden; het gebruik van reukwerken; het gebruik van rituele gebaren en gewaden; het scheppen van een uitzonderingstoestand en het samenbrengen van mensen op z.g. heilige plaatsen. Die elementen zijn bewaard gebleven.

Voor mijzelf heb ik het gevoel, dat de mensen van vandaag eigenlijk nog steeds voorouders vereren, ook al hebben ze voor een groot gedeelte het directe vooroudercontact op de een of andere manier gesublimeerd. Voor hen gaat het nog steeds om een beroep op het verleden. En als dat beroep op het verleden wordt gedaan, omdat men zich beroept op vorige incarnaties, dan doet men eigenlijk hetzelfde als degene, die teruggaat via stoffelijke voorouders. Men probeert krachten, verklaringen uit het verleden geldend te maken voor deze tijd.

Zolang een mens hieraan gebonden blijft, zal hij een gebrek aan zelfstandigheid tonen. Hij zal minder snel komen tot een eigen besluitvorming en het beleven van datgene, wat in hem als mogelijkheid bestaat. Daarom is de voorouderverering, hoe goed zij lange tijd ook is geweest om een eenmaal bestaande kennis te behouden of om bestaande mogelijkheden steeds opnieuw te openbaren, op dit ogenblik bijna gevaarlijk aan het worden. Want vooral bij sterk geformaliseerde uitvoeringen draagt zij er heel veel toe bij dat de mens zijn eigen besluitvaardigheid voortdurend vermindert en zich steeds meer gaat beroepen op de krachten, die in de plaats zijn getreden van de eens direct vereerde voorouders.

De mens, die tot vrijheid wil komen, zal moeten beseffen, dat - al is er een contact mogelijk met voorouders, met de geest, ja met God en alle hemelen - de mens nog steeds staat voor zijn eigen leven. En dat hij uit dit leven moet verdergaan. Wie dit niet begrijpt, wordt voortdurend weer het slachtoffer van de illusies, die hijzelf heeft gekweekt.

Ik heb helaas niet de tijd om hierop verder in te gaan en wil daarom als besluit van dit onderwerp één enkel voorbeeld geven van een techniek van voorouderbezwoering zoals deze op dit moment nog bij primitieve volkeren in gebruik is.

Men komt tezamen. De samenkomst geschiedt in het donker. Men ontsteekt enkele vuren en zit enige tijd daarnaar te staren. Dan zijn er geluiden. Geluiden, die ritmisch zijn en meestal een stem, die langzaam en voorzichtig de voorouders begint aan te roepen. Deze aanroeping geschiedt in de vorm van een lied. Dit lied wordt overgenomen en meegeneuried. Langzaam maar zeker wordt het ritme sterker en sterker. De vuren vlammen feller op door er nieuwe brandstof aan toe te voegen en dansers of sprekers verschijnen.

Over het algemeen hebben wij te maken met dansers, die een ogenblik hun dans onderbreken om met een aantal kreten (een soort slagzinnen) duidelijk te maken wat de bedoeling is. Hierdoor wordt de hele massa meegesleurd. Er ontstaat een gemeenschappelijke roes, een werkelijkheidsvervreemding, waarbij ook personen uit de kring zelf kunnen meedoen aan een dergelijke dans. Als het hoogtepunt van de roes is bereikt, dan breekt alles af. De dan ontstane tegenstelling tussen de bijna absolute stilte (de vuren doven reeds enigszins) en de felheid, die een ogenblik tevoren bestond, heeft een enorme invloed op de mens. Hij staat plotse-ling open voor alle invloeden, want hij verwacht nog krachten en geluiden. Velen ondergaan hierbij geheimzinnige innerlijke trillingen, die voor hen kunnen worden omgezet in signalen van voorouders, de aanwezigheid van geesten.

Dan zal degene, die heeft meegedanst of de leider - beide is mogelijk - midden in de kring in de roes langzaam weer een dans beginnen, die echter veel statiger is. Deze gaat over in kramp. In die kramp wordt gesproken. Wat spreekt is de stem van de voorouder of van een godheid, die de plaats daarvan inneemt. De taal, waarin wordt gesproken moet meestal worden vertaald; d.w.z. de klanken zijn niet normaal en begrijpelijk. De vertaling wordt, zoals u wel zult begrijpen, heel vaak aangepast aan hetgeen de leiders van het gezelschap wenselijk vinden. Toch komen in dergelijke gevallen wel degelijk openbaringen voor van voorouders, die feitelijk hebben bestaan.

Het is mij bekend, dat bij een bijeenkomst bij de Massai, die er op het ogenblik niet al te prettig voor zitten, iemand de overwinningen van de Massai uit een ver verleden begon te reciteren, daarbij gegevens aanha- lende, die in de stam zelf niet meer bekend waren. Daarna werd er een duidelijke raad gegeven voor het gedrag, zoals dat nu geldt. Dit had o.m. te maken met de gebruiken van vleeseten, van het drinken van bloed, de voeding en vooral de wijze van overlevering en training.

De aanwijzing om de krijgerstraining niet meer op de oude manier te doen plaatsvinden, maar de jongeren, als ze herder beginnen te worden en moeten gaan trainen, dit met moderne wapens te laten doen, bewijst dat deze voorouders een praktische opvatting van de zaak hebben. Ik meen dan ook, dat hier sprake is geweest van een werkelijk contact, omdat enerzijds het onaantastbaar zijn van de stamgemeenschap en de superioriteit van de stam als geheel intact werden gelaten, terwijl anderzijds een aanpassing werd gegeven aan de bestaande wereld en daarbij zelfs op een zeer handige wijze werd weergegeven hoe men zich in de bestaande verhoudingen o.m. van wapens kon voorzien, hoe men zich van de steun van anderen kon verzekeren etc. Ik meen, dat een dergelijke uiting als reëel kan worden beschouwd, zodat ik wil besluiten met de opmerking:

Voorouders, onverschillig hoe je ze noemt, spreken ook in deze tijd nog vaak tot de mensen. Degenen, die het menselijk leven hebben achterge- laten proberen nog steeds invloed uit te oefenen. En indien de mens hun daartoe de mogelijkheid geeft, kan hij vaak krachten, commentaar en raadge- vingen ontvangen. Maar hoe sterker de gebondenheid aan persoon of groep vanuit de geest zal zijn, hoe beperkter de raadgeving en daarmee ook hoe

eenzijdiger de raad, die kan worden gegeven. Dit voert tot vele misvattingen.

Ik meen te mogen stellen, dat vooroudervereringen - in welke vorm dan ook - in deze periode wel eens gevaarlijk zou kunnen zijn voor de mens, omdat de raad die hij ontvangt niet het werkelijke nut heeft voor een bestaan in de gehele wereld, zoals ze is, maar meestal zal zijn gericht op het instand houden van of het terugvinden van vroegere waarden.

-:-

BESTAANSWAARDEN.

De waarde van het bestaan is gelegen in de waardering, die wij voor het bestaan zelf hebben. Naarmate we ons eigen bestaan meer leren waarderen en minder afhankelijk stellen van de vergelijking met het bestaan van anderen, komen we tot een persoonlijke waardering van het leven en daarmee tot een grotere bestaanswaarde.

De mensen, die bestaanswaarden plegen uit te drukken in regels, vergeten daarbij dat alle regels op zich een aantasting zijn van de waarde van het bestaan. Slechts de mens, die vanuit zijn eigen bestaan een bepaalde regelmaat voor zichzelf als noodzakelijk ervaart, kan de bestaanswaarden in regels uitdrukken. Zodra hij de regels aan anderen oplegt, maakt hij anderen een redelijk bestaan onmogelijk, terwijl hij zichzelf steeds onredelijker opzweept tot een verkondigen van een bestaanswaarde, die hij dan zelf niet meer als zodanig kan aanvaarden.

In de moderne tijd zouden we bestaanswaarden als volgt kunnen omschrijven:

1. Een grote waardering voor het leven en voor alle mogelijkheden, die je persoonlijk daarin kunt vinden.
2. Een aanvaarden van de beperkingen, die je voor jezelf als noodzakelijk gevoelt in dit leven en het vreugdig volbrengen - met deze beperkingen - van alle taken en mogelijkheden, die je in het leven vindt.
3. Ik geloof dat bestaanswaarden in het heden slechts kunnen worden uitgedrukt door de ontkenning van onze afhankelijkheid van het bestaan en de waarde van het bestaan van anderen. Op het ogenblik, dat we onze bestaanswaarden koppelen aan datgene, wat anderen voor ons kunnen doen, zullen we altijd menen tekort te krijgen, zodat we denken geen leven te hebben, terwijl we leven op kosten van de anderen; en dit ten koste van ons begrip van bestaan en de waarde van bestaan.

In de moderne tijd geldt verder dat je verplicht bent je naaste te helpen. Ik ben het daar volledig mee eens en meen, dat voor het vinden van de werkelijke waarde van het bestaan een combinatie van samenwerking met anderen wel noodzakelijk is. Maar ik vind het wel vreemd, dat men deze naasten over het algemeen daar zoekt, waar men zelf er geen last van heeft, nl. in veraf gelegen landen.

Indien u mij vraagt wat absluut van onwaarde is in het bestaan, dan zou ik opsommen:

Alle gedachten van anderen, die mij het eigen denken onmogelijk maken.

Elke gebondenheid aan voorstellingen, gewoonten en gebruiken, waardoor ik niet in staat ben datgene te volvoeren, wat ik erken als goed, wenselijk of noodzakelijk.

Elke beperking van buitenaf, die mij vertelt dat ik een brave jongen moet zijn, terwijl ik het gevoel heb dat ik juist daardoor niets meer aan mijn leven heb. Kortom, ik wil hier zelfs pleiten voor het recht van de mens om ondeugend te zijn, omdat hij zonder dat volgens mij bijna geen bestaan heeft. En als hij geen bestaan heeft, hoe moet hij dan over bestaanswaarden spreken?

Indien ik ten laatste nog daaraan mag toevoegen, dat geleerdheid voor een beleven van het zijn niet noodzakelijk is, zo bega ik waarschijnlijk een grote zonde in de ogen van velen, die menen dat geleerdheid en een voortdurend verder scholing van de mens noodzakelijk is om hem enig begrip van de waarde van het bestaan te geven.

Ik geloof, dat de meeste mensen, die zo geleerd zijn zoveel waarden hebben, die zij afzonderlijk moeten waarderen, dat ze niet meer tot een waardering van de waarde van het bestaan komen. Ik meen nl. dat de mens, die voortdurend meer moet en wil weten en daardoor een steeds grotere verantwoordelijkheid zal moeten dragen, zich daardoor zodanig projecteert in een buitenwereld dat hij zichzelf niet meer beseft. En als je jezelf niet meer beseft, dan kun je net zo goed meteen doodgaan, want dan is er toch geen verschil meer.

Vrienden, u heeft mij gevraagd iets te zeggen over bestaanswaarden. Wel, als is dit geen meditatie zoals u gewend bent, ik zou toch willen zeggen:

De werkelijke waarde van mijn bestaan is het besef, dat ik niet voor niets besta. Het is het gevoel, dat er in mijn leven en bestaan voortdurend dingen zijn, die wél goed en wél mooi zijn. Het gevoel, dat ik niet gebonden ben aan vaste gebruiken, gewoonten of werkingen door dat ik op elk moment kan veranderen, omdat mijn wezen dit op elk ogenblik noodzakelijk kan maken. Ik kan de waarde van het bestaan vinden, indien ik mijzelf niet beschouw als een albepalende waarde, maar wel besef dat elke waarde van het bestaan, die voor mij werkelijk is, alleen door mij ervaren en beleefd kan worden.

En daarmee heb ik geloof ik voldoende hierover gezegd. Want indien ik zou voortgaan over de waarde van het bestaan, zou ik waarschijnlijk uw bestaan een zekere mate van onmogelijkheid toemeten en meer van u vergen dan zelfs bij een dergelijk onderwerp gewenst is. Dus hoop ik voor u, dat u in staat zult zijn te begrijpen dat u bestaat; te begrijpen dat uw bestaan zinrijk en betekenisvol moet zijn, ook al is het op dit ogenblik misschien in uw ogen anders; en dat u in vertrouwen op deze betekenis van uw bestaan alle mogelijke vreugden, krachten en waarden, die in het bestaan voorkomen zal durven aanvaarden, ermee zal durven leven en werken en zo uzelf zult maken tot een wezen dat niet slechts werkelijk en bewust bestaat, maar dat door de wijze, waarop het dat doet het bestaan ook ten volle waard is.

:--:~:

VERBORGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR

Tweede Les.

DE GROTE TOL.

De aarde kan men vergelijken met een grote tol. Zij draait razend snel om haar as. Zwenkend naar links, naar rechts en terug raast zij met onbekende bestemming door de eeuwige ruimte. Nu is het voor ons niet zo belangrijk dat zij door de ruimte reist, maar wel dat zij draait.

De aarde bestaat uit verschillende bestanddelen. Wij hebben een heel zware kern, die ten dele de balans houdt, waarin o.a. veel nikkel, cadmium en wat ijzer voorkomen. Daar omheen is een laag, die praktisch vloeibaar is. U moet niet denken aan een magma-laag die overal doorloopt, maar aan een laag, die bestaat uit gemengd metaal (de zwaardere elementen) en gesteenten. Deze laag is zoals gezegd praktisch vloeibaar door de grote druk. Dat wil zeggen, dat de kern weer stabiel is dan de schaal, die daar omheen loopt. Daarboven krijgen wij dan nog een aantal z.g. half-vloeibare gesteenten, die een taaie massa vormen en weer daarboven begint dan de eigenlijke aardkorst. In deze aardkorst zien wij dan weer holten en uitsparingen: de z.g. magma-holten. De aardkorst is niet over even dik; dat varieert van vele tot enkele kilometers.

Om dat alles heen vindt u de atmosfeer. De atmosfeer bestaat uit een dichte luchtlaag, maar ook uit een samenstelling van luchtlagen. In de troposfeer hebben wij uw normale ademlucht. Komen wij in de stratosfeer, dan is de samenstelling alweer wat anders en wat dat betreft ook de dichtheid.

Nu weet u misschien dat massa beweging heeft. Maar naarmate die massa groter is zal de beweging stabiel zijn. Dat de aardkern - zwaar als ze is - voortdurend doordraait, is begrijpelijk. Maar dat een lichtere laag - want de harde laag waarop u woont is in verhouding veel lichter en veel minder dicht - niet geheel de eigen draaiing van de aardkern bijhoudt, dat is ook begrijpelijk. Nu is de verschuiving niet zo groot. Wij zouden kunnen zeggen, dat de omwenteling van de aardkern (ongeveer de middelste 70 à 80 kilometer, d.i. de zwaarste kern) in het middelpunt van de aarde circa $1 \frac{1}{5}$ is tegenover de draaiing van de buitenschil van de aarde 1. Dat wil zeggen, dat daar een verschil is. Dus ontstaat er een soort wrijving. Die wrijving wordt weer ten dele warmte, maar zij wordt ook wat anders.

Wrijving kan, zoals u weet, electriciteit opwekken. Die electriciteit noemen wij statisch, omdat zij niet als een stroom wordt uitgedrukt maar eenvoudig als een potentiaal. Dergelijke spanningen zijn in de aarde aanwezig. Maar omdat wij te maken hebben met een praktisch geheel vloeibare laag en daarboven weer met de taaie brij, die in zichzelf ook weer werking kan vertonen, bestaan er alleen in de aarde zelf reeds een aantal verschillende potentialen. Er zijn verschillende velden, verschillende spanningen aanwezig.

Voor de mens is dat niet zo belangrijk. Hoe diep komt hij? Laat hem 10 kilometer diep komen; dat is al heel veel in de aardkorst. Daar is dat verschil niet groot. Maar voor een wezen, dat in de aarde leeft, is het natuurlijk anders. Zo kunnen wij zeggen, dat er in de aarde strata zijn, waarin wezens kunnen leven, doordat zich daar voortdurend een bepaalde spanning regeneert; en als gevolg van die spanning tegenover andere spanningen er zelfs een bepaalde elektrische stroming en daarmee een soort gewijzigd magnetisch veld bestaat. De veld-dichtheid van het aardmagnetische veld is trouwens niet overal gelijk. Niet in de aarde en niet daar omheen.

In de aarde kunnen wij op die manier 3 hoofdfasen of 3 lagen onderscheiden, die zo sterk van elkaar verschillen, dat de wezens die daarin leven totaal andere levenscondities maar ook andere potentialen hebben, andere krachten, andere vermogens. De aardkorst, waarop u leeft, heeft wezens, die praktisch gelijk te schakelen zijn met de mens.

Een aardgeest, die in de aardkorst leeft, verschilt eigenlijk niet zo heel veel van een mens. Zijn krachten en zijn besef liggen heel dicht bij die van de mens, ook als zijn structuur anders is. Hier is dus begripsmogelijkheid.

Maar stel nu, dat we dieper gaan en laten wij dan voor de aardigheid, omdat het daar tamelijk warm is vanuit uw standpunt en het er heel druk is, zeggen dat het vuurgeesten zijn. Dan staat de vuurgeest weer veel verder van de mens af. Er zijn minder punten van aanraking. En omdat de potentialen (de spanning van de levensenergie) aanmerkelijk verschilt van die van de mens, is de vuurgeest altijd gevaarlijker voor de mens dan de aardgeest.

U wilt zeggen: de watergeest. De watergeest leeft in een ander milieu. Hij heeft veel gemeen met de aardgeest wat zijn potentiaal betreft. Maar aan de andere kant hebben de watergeesten ook bepaalde vluchtige eigenschappen, waardoor zij ook weer met de luchtgeesten in zekere zin verwant zijn. U zoudt hen kunnen beschouwen als wezens, die - levende uit dezelfde energie als de mens - door hun ander vorm- en zijnsbesef ook een sterkere verwantschap kunnen vertonen met de luchtgeesten.

Dan hebben wij de luchtgeesten. Dat is aardig. U zegt: daar zijn luchtgeesten. Zij zweven door de lucht. Zij blazen de storm op. Maar er zijn verschillende lagen in de lucht. De laag, die het dichtst bij de aardkorst ligt, is wel in beroering, maar die beweging wordt door zoveel factoren bepaald, dat de aardspin (draaiing v.d. aarde) zelf nog niet zoveel daarmee te maken heeft. De hogere luchtlagen draaien anders. Dat is een heel eigenaardig verschijnsel.

Iedereen heeft wel gehoord van de jet-stromen, die er in de stratosfeer bestaan. En iedereen heeft gedacht: die permanente winden worden veroorzaakt door verschil in zonnewarmte. Maar dat is niet waar. De jetstroom gaat altijd in dezelfde richting. Hij ontstaat doordat er een draaiingsverschil is tussen een bovenlaag en een onderlaag. Het resultaat daarvan is a.h.w. een enorme turbulentie op de grens van die twee dichtheidslagen, waardoor er een luchtstroom ontstaat, die zich kanaliseert. Het totaal van die wrijving komt tot ontlading in één kanaal met grote doorlaatbaarheid en daar beginnen dan de partikels lucht enorm versneld te razen. Dan zegt de mens: Daar ontstaat een stormwind.

Die stormwinden kunnen een heel hoge snelheid bereiken, b.v. tot 600 mijl per uur. Dat is heel gewoon. Als u dat eens uitrekent, dan kunt u ook begrijpen, dat ook in de bovenste luchtlagen heel veel verschillen van wrijving en van potentiaal voorkomen, maar niet zoals op aarde verdeeld over de gehele laag. Want als ik zo'n jetstream heb, dan betekent dat, dat op een bepaald begrensd gebied deze lucht als een golfstroom in de atmosfeer met een enorme snelheid verder vliegt, daardoor wrijving veroorzaakt in de grensgebieden en daar wederom electriciteit doet ontstaan. Electriciteit, die op haar beurt weer een veld schept, dat binnen het aardmagnetische veld werkt, waarvan de dichtheid op die hoogte

iets minder groot is en daardoor ook weer energie scheidt. In de atmosfeer is dus wel plaats voor zeer veel verschillende soorten wezens.

Als wij dat willen uitrekenen, dan kunnen wij zeggen:

In hoofdklassen verdeeld zijn er twee hoofdsoorten. Maar als wij de tweede soort, die alleen in de hogere luchtlagen voorkomt, verder willen gaan verdelen, dan komen wij tot een twintigtal. Twintig verschillende entiteiten met verschillende levensenergie en verschillende mogelijkheden. Zij staan wat verder van de mensen af en zullen niet zo gemakkelijk op de mensen reageren. Maar zolang de razende tol van een wereld blijft doordraaien, zijn er voor die wezens perfecte levensomstandigheden. Op het ogenblik, dat de draaiing van de aarde verandert, veranderen ook alle potentialen, alle krachtsverhoudingen. Niet alleen door het verschil, dat de kern wat langer doordraait dan de aardkorst bij een remming, maar ook omdat de luchtlagen t.o.v. elkaar anders gaan reageren. Er ontstaan verschuivingen van levensgebieden. Als je nu de levende krachten van de natuur probeert te onderzoeken, dan moet je dus niet helemaal blind zijn voor die mogelijkheid. Nogmaals, u moet dit niet zien als een Evangelium -- wij hebben dit in de inleiding reeds gesteld -- u moet dit werkelijk zien als een mogelijkheid, die u moet bezien.

Deze entiteiten hebben besef. Besef wil zeggen: men kan ervaring opdoen; men kan een verschil maken tussen zichzelf en het andere; men komt tot een besef van behagen en onbehagen. Nu zult u begrijpen, dat behagen en onbehagen eigenlijk tussen een betrekkelijk smalle grens liggen. Laat ons eens de mens nemen.

Een mens vindt het heerlijk als de temperatuur ligt tussen de 55 en 75 graden Fahrenheit. Dan zegt hij: Nu kan ik leven! Dat laatste vind ik al rijkelijk warm. Het begint onbehaaglijk te worden. Er zijn natuurlijk andere mensentypen, die weer een andere graadverdeling hebben. De Eskimo's b.v. vinden het nog heerlijk weer als het maar 10 graden onder nul is. Maar als het 30 graden in de schaduw is, kunnen zij daar haast niet meer in leven; dan gaan zij daaraan te gronde. Ik heb echter de voor u geldende grens genomen.

Indien die grens wordt overschreden -- naar beneden of naar boven -- ontstaat er onbehagen. Als mens kun je dat onbehagen proberen weg te werken door b.v. als het kouder wordt je warmer te kleden of te stoken, een beschutting voor jezelf te bouwen. En als het warmer wordt op de een of andere manier een koeling te veroorzaken. Een entiteit kan dit over het algemeen niet zo gemakkelijk, omdat -- als je luchtgeest of als je aardgeest bent -- je leeft in een wereld, waarin je de condities niet kunt veranderen en aanpassen. De mens kan dit wel. Dat wil zeggen: Wanneer een gebied, waarin luchtgeesten leven op een gegeven ogenblik een te hoog of te laag potentiaal krijgt, zij dan zeggen: Wij voelen ons hier zo beroerd, wij gaan weg. En dan zoeken zij naar het best bij hen passende leefgebied. Maar dan gaat ook de bezieling mee.

Die bezieling betekent ook kracht. Dit betekent een verandering van energieverhouding in de atmosfeer en daardoor een aantal verschijnselen, die o.m. het weer, de wolkenvorming en al die dingen voor kunnen beïnvloeden. Het is dus niet zo eenvoudig als de meeste mensen denken: de wereld heeft een natuur en die draait volgens vaste wetten. Zodra er wezens met besef actief worden, zijn de wetten niet meer vast. Zij zijn variabel, omdat de factoren, die deze wezens tot hun bewustzijn vormen, niet kan worden ingecalculeerd in de wetmatigheid die een mens stelt. Daarom zeggen wij:

Alle regels omtrent atmosferische stromingen zijn een benadering van een nu bestaande werkelijkheid, waarbij wij rekening moeten houden met een zeer snelle en absolute omskeer van omstandigheden.

Datzelfde kunnen wij ook zeggen ten aanzien van wateren. Misschien vindt u het vreemd, als ik zeg dat een enkele dam ergens hier in het Kanaal niet alleen het gehele patroon van warmteverdeling voor Europa zou kunnen veranderen, maar dat ook alle voorkomende levensvormen en levensmogelijkheden worden veranderd. En wat meer is: het gedrag van de wateren

(de bezieldeheid ervan) verandert. Er komen entiteiten, die zich misschien meer thuis voelen in stilstaand water van lagere temperatuur in de plaats van de entiteiten, die zich vooral in stromend water met een groot verdampingscoëfficiënt thuis voelen. Dat betekent andere levensvormen; dat betekent totaal differente reacties.

Nu zou men zeggen: Daar kan de mens weinig aan doen. Maar is dat wel zo?

Een van de geliefkoosde onderwerpen in deze tijd is lucht- en watervervuiling. Stelt u zich nu eens voor, dat wij teveel olie op een wereldzee krijgen, een bepaalde oceaan. Wat gebeurt er? Er komt een film laagje op, de golfslag wordt minder, de deining neemt af (dat is een eigenschap van olie) door een andere cohesie-coëfficiënt. Hierdoor wordt ook de temperatuuruitwisseling een andere. Zuurstofvoorziening uit de lucht (het inbrengen van vrije niet in water gebonden zuurstof) is veel moeilijker aan de oppervlakte. Niet alleen de levensvormen veranderen, maar ook de levenscondities, ja zelfs de potentialen, de energie, die in het water zit en de ontlading, die uit het water plaatsvindt veranderen en daarmee ook weer de leefgebieden van bepaalde watergeesten.

Er zijn wel degelijk bezielende krachten. Die krachten zoeken nu het hun passende milieu. Waar het milieu verandert, daar veranderen de optredende krachten en daarmee elke beïnvloeding van levensverschijnselen in die omgeving. Dat is iets, waarmee men rekening moet houden.

Hoe zit het nu met de aardgeesten? Aardgeesten zijn o.m. nogal gevoelig voor trilling. Wanneer er ergens een verkeersweg ligt, dan moet u er niet op rekenen dat daar goede aardgeesten in de buurt wonen. Dat is precies zo met een minister; die gaat ook niet vlak langs een drukke verkeersweg wonen, terwijl achter zijn huis ook nog treinen voorbij daveren. Hij zegt: Dat is een onaanvaardbare levensconditie, die wij gezien de toestand van de wonignood moeten aanvaarden. Maar hij zegt niet: Ik ga er zelf zitten. Zo gaat het met een aardgeest ook.

De aardgeest zegt: Ja, de mensen hebben dat misschien wel nodig, maar mij niet gezien! Ik trek mij terug. Nu zijn dit wat wij noemen de vriendelijke aardgeesten. Dat zijn nl. wezens, die op harmonie zijn ingesteld. Zou er nu voortdurend een gelijkmatige trilling zijn, dan zullen zij dat kunnen accepteren. Dat is een kleine verandering in klimaat, bij wijze van spreken. Maar een onregelmatige verandering van ruisintensiteit en trillingsintensiteit betekent voor hen net zoveel als een jankende hond voor iemand, die niet kan slapen. Dat is op den duur niet meer te verdragen. Dus trekken zij weg naar die gebieden waar zij zo weinig mogelijk last ondervinden. Dat kan zijn een bergmassief waar zo'n enorme rotsmassa is, dat de trillinkjes er in verhouding gering zijn. Het is mogelijk, dat zij zich terugtrekken ergens midden in een weidegebied waar zo twee keer per dag een boerenwagen langs komt; dat irriteert niet. Het goede dat zij kunnen brengen, dat brengen zij dan daar, want zij zijn harmonisch met de mens en daardoor werken zij inspirerend. Zij geven de mens inzicht in natuurlijke samenhangen, omdat zij uit de mens weer een begrip voor menselijke waarden onttelen; zij zijn er een beetje in geïnteresseerd.

Hun grootste belangstelling is vorming. Dat is begrijpelijk.

In de aarde zelf vinden voortdurend omzettings- en vormingsprocessen plaats. Zo zijn zij dus ook geïnteresseerd in al wat daarmee samenhangt. Zij inspireren daardoor de mens heel vaak tot kleine uitvindingen en kleine verbeteringen. Zij helpen hem zijn werk gemakkelijker te doen. Niet als kleine kabouterijtjes, die even met een houweel en "hei-ho" komen aanmarcheren om de akker te ploegen als de boer niet klaarkomt, maar wel door hem te zeggen: Daar liggen stenen. Pas op! Of: Hier moet je eigenlijk schuin ploegen, want dat is beter voor de afwatering. En een boer, die daarop reageert, krijgt dus in verhouding een betere opbrengst.

U ziet dat de mensen, die in steden of in heel drukke verkeersgebieden wonen dus een gunstige invloed ontberen. En dan kun je zeggen: Dat wordt

wel weer aangevuld. Zeker, maar niet meer op een manier, die met de levende natuur verbonden is.

Als u dergelijke inspirerende invloeden gaat missen en u gebruikt in de plaats daarvan de computer, dan heeft u geen denken meer dat is gebaseerd op de natuur zelf met haar feiten, maar iets dat is gebaseerd op een analogie met de natuur en is opgebouwd over zoveel jaren. U kunt wel nagaan wat daarvan het resultaat is: voortdurend kleine afwijkingen t.a.v. de werkelijkheid, die voor een algemeen proces niet storend schijnen te zijn, maar die een zo cumulatief effect hebben, dat een steeds grotere verstoring van mogelijkheden ontstaat. Wat dit betreft is de grote Tol dus werkelijk wel met al zijn bezielingen een zeer interessant wereldje. Maar aan de andere kant ook een wereldje, dat heel goed begrepen moet worden, omdat de harmonie in die wereld sterk afhankelijk is van het ongeveer gelijkblijven van condities en potentiaal.

Nu lijkt het, of dit alles ook wel zonder de gelijkenis van de tol verteld had kunnen worden. Misschien heeft u in uw jeugd wel eens getold en herinnert u zich nog het verschil tussen de peertaats en de appeltaats. Een peertaats is een spitse metalen stift waarop de - meestal uit hout vervaardigde - tol kan draaien. Een appeltaats daarentegen heeft een afgeronde knop. De peertaats draait sneller en blijft langer draaien. De appeltaats draait wat langzamer, maar niet zo lang. Hij blijft veel mooier in evenwicht. Hij blijft nog doordraaien onder een hoek, die voor de peertaats bijna ondenkbaar is geworden, zeker na enige tijd draaien.

De aarde gedraagt zich op het ogenblik - vergelijkbaar - als een appeltaats. Dat wil zeggen: zij heeft zo nu en dan een wankel moment. Dat moment is niet zo groot. Met de huidige draaisnelheden van kern, korst en atmosfeer kan zij zich op dezelfde baan onder dezelfde hoek blijven handhaven. Maar in plaats dat zij een taats heeft, heeft zij een magnetisch veld.

Dat magnetische veld is eigenlijk datgene, wat voor haar het baanvlak helpt bepalen door de onderlinge aantrekking en afstoting t.a.v. andere planeten en natuurlijk van de grootmeester van alles: de zon. Als wij nu een verandering krijgen in het aardmagnetische veld, die sterk genoeg is, dan krijgen wij een tijdelijke toename van magnetische dichtheid in de hoogste luchtlagen. Als dat gebeurt is het draaiingsmoment van de aarde niet meer stabiel, zoals dat heet. In plaats dat de pool (de noordpool wandelt) zich langzaam verplaatst, zijn er zeer plotselinge verplaatsingen. Deze veroorzaken een verschuiving tussen lucht en water en ook de aarde zelf. Hierdoor ontstaat er een totale evenwichtsverandering en kan de aarde omvallen.

De aarde is niet helemaal rond. Zij heeft misschien wel iets van een Edammer kaasje, waarvan men de bovenkant en onderkant voor het beter stapelen heeft afgeplat; een beetje buikig ook om de equator. Het is de middelpuntvliedende kracht, die daaraan heeft medegewerkt. Maar op het ogenblik, dat de stand van de aardas verandert, verandert de totale druk in het binnenste der aarde. Het blijft dus niet alleen bij een zondvloed, een enorme storm of zo iets. Neen, er is wel degelijk een barsten en een zich hernieuwd zetten van de aardkorst. En dat betekent niet alleen een hergroepering van alle leefgebieden, maar ook en zeer snel vaak een totale verandering van klimatologische omstandigheden. Dat betekent een totale verandering van levenscondities, ook voor de mens en alle wezens, die evenals de mens op het oppervlak leven. Het is dus zeer belangrijk, dat deze dingen niet voorkomen.

Nu is er geregeld (laten wij zeggen ongeveer eens per 140 jaar) op de zon een impuls, die voldoende zou zijn om de aarde werkelijk te laten omvallen. Maar er is ook iemand, die er bij staat: de aardgeest zelf.

De aardgeest heeft in de kern der aarde een enorme hoeveelheid energie, die bestaat uit materie onder druk en ontladingsmogelijkheid. Nu weet u allen, als u aan het tolleren bent, dan kunt u ook behalve de gewone hand-

tol de prik- of zweeftol gebruiken. Als je daar een tikje tegen geeft, begint hij weer wat sneller te draaien - tenminste als je hem op de juiste manier pakt. Even houdt de draaiing op, maar dat is een heel kort moment, daarna wordt zij versneld voortgezet. De tol blijft overeind.

Op dezelfde manier kan de aardgeest zijn eigen ontlading plotseling vergroten. Dat betekent een toename van b.v. vulkanische activiteiten. Als u zich de moeite getroost, zult u zien dat er cycli lopen van grote vulkanische activiteiten, die fasen hebben van 50 tot 60 jaar, 142 tot 144 jaar. Door stof in de atmosfeer te brengen verandert men de mogelijkheid van de atmosfeer, de geleiding maar ook de elektrische potentialen, die daarin ontstaan. Er worden hogere spanningen gewekt. Die spanningen compenseren de overdadige impuls, die van de zon afkomt. Kan dat een keer niet, dan ligt de aarde op haar achterwerk. Dat is in de geschiedenis van de aarde al meermalen gebeurd en het zal heus nog wel eens gebeuren.

De aardgeest is dus degene, die probeert de hele zaak in balans te houden. En omdat de aardgeest zo'n enorme energie heeft en die periodiek tot uiting brengt, kunt u nagaan dat al die entiteiten, die in de natuur leven, juist omstreeks die periode een soort migratie-drang krijgen. Zij voelen het aankomen: de aarde gaat compenseren. Er wordt meer stof in de atmosfeer gebracht. Er is zelfs een verschuiving van veldrichtheid aan de polen te zien. Op dat ogenblik moet ik meevluchten naar die strata van de aarde of van de atmosfeer waarin de voor mij belangrijke statische potentialen blijven bestaan. En zo krijgen wij dus gemiddeld om de 140 jaar een voortdurende herverdeling van natuurgeesten. U ziet, wij hadden de tol werkelijk wel even nodig om een analogie op te bouwen.

Door die herverdeling ontstaat er ook voortdurend een andere beïnvloeding van de aarde en van de mensen. U kent allemaal de verhalen van de Duizend-en-één Nacht. Misschien is het u wel eens opgevallen hoe vreemd het is dat daar de witte en de zwarte Djinni tegenover elkaar staan. Als u zich nu realiseert dat sommige entiteiten langer blijven en daardoor in hun mogelijkheden eigenlijk een tikje vervormd worden (zij hebben grotere moeilijkheden, zij moeten zich anders aanpassen), dan is het duidelijk dat de nieuwe bewoners in zo'n gebied daar inboorlingen aantreffen, wier neiging om zichzelf in stand te houden (nl. een verhoogde absorptie) tegengesteld is aan die van degenen, die binnentrekken, die voldoende hebben aan de omgeving op zich. Het resultaat is, dat wij elke keer na 140 jaar een soort strijd kunnen verwachten tussen natuurgeesten van ongeveer gelijke gaardheid.

Het is natuurlijk wel mogelijk, dat ook vuurgeesten aan de oppervlakte komen en daar een rol gaan spelen. Maar als zij dit doen voor een enkel moment, misschien een maand, is dat maar heel zelden. Er zijn echter perioden, waarin vuurgeesten werkelijk voor jaren naar de oppervlakte kunnen komen, maar dat zullen wij even uitsluiten. Dat betekent alleen, dat een bepaald gebied zo vulkanisch actief wordt, dat de mensen daar moeten wegtrekken.

Indien dat gebeurt met watergeesten, krijgen wij een verandering in het karakter van zo'n water. Voorbeeld:

Wanneer de Zuiderzee een korte golfslag heeft, dan ligt dat aan de structuur van de Zuiderzee, de wijze waarop de wind daarop kan spelen. Maar dat de hakkende golfslag ook nog levensgevaarlijk kan zijn, is niet alleen te wijten aan het water zonder meer. Dat komt door de gemene dwarsstromingen, die eronder zitten. Stromingen, die je kunt proberen natuurkundig te verklaren, maar die je eigenlijk gemakkelijker kunt verklaren als je zegt: Dat is een reactie van iets op een onbekende factor. Anders zou de hele geschiedenis van de verandering van stroming bij Schokland, als we het over de Zuiderzee hebben, niet te verklaren zijn geweest.

Schokland was eerst een normaal eiland. Je kon er goed binnenvallen. Plotseling veranderden de stromingen, de grond werd weggevreten. Maar er gebeurde ook nog iets anders: Schepen, die daar wilden aanleggen, waren

lange tijd in groot gevaar. Dat is in uw periode het meest actief geweest van ongeveer 1820 tot 1850. Daarna blijven de stromingen wel bestaan, de aanvreting blijft, maar het grote gevaar valt weg. Hier is kennelijk een verandering van entiteiten geweest, die zich bezighielden met de omgeving. Dat kan overal gebeuren. U zou op grond hiervan kunnen aannemen: dat wordt een soort Sargasso zee. De aard en ook de plaats veranderen, indien de entiteiten veranderen.

Dat blijkt ook als u de huidige Sargasso zee beschouwt. Bij benadering bestaat deze 40.000 jaar, niet langer. Vóór die tijd was zij er niet. Maar in die periode was er in het noorden van de Atlantische Oceaan, zuid-oostelijk van Groenland, wel een soortgelijke "Sargasso zee" als we het zo mogen noemen. Een windstil gebied, het middelpunt eigenlijk van allerhande draaiende stromingen, waarin alles wat dood en losgeslagen was (wieren e.d.) werden bijgedreven. Het karakter kan dus veranderen. En op grond van deze karakterverandering kun je voor de mensen weer een paar regels stellen:

1. De conditie, die op een bepaald terrein in de natuur bestaat, zal zelden langer duren dan 150 jaar, daarna ontstaat er een definitieve verandering in aard en karakter, die - indien zij niet tijdig genoeg wordt erkend - de mens voor grote moeilijkheden plaatst door een totaal differente reactie van bodem, van stroming, van water, zelfs van lucht en temperatuur.

2. Als wij weten waar de voor ons belangrijke bezielende krachten van de natuur, van de aarde leven, dan kunnen wij ons daar terugtrekken, als wij iets meer van die natuur willen weten en willen doorvoelen.

Bijvoorbeeld: U heeft levenskracht nodig. Gaat u dan naar een bos, waar het rustig is, waar maar heel zelden een vliegtuig overheen daverd en het geruis, gezoem en getril van de verkeerswegen tot een heel ver ruisen op de achtergrond is teruggedrongen. En is het vochtig, neemt u dan maar wat en legt u het op de grond. Ga daar eens rustig liggen. Ontspan u volledig. Denk over niets na. Als u weggaat, heeft u totaal nieuwe gedachten; maar het zijn allemaal gedachten, die ergens verband houden met de natuur. U bent doodgewoon harmonisch geworden met de voor de mens goede entiteiten uit de aarde, die uit de mens het een en ander hebben gepeurd omtrent zijn leven en denken en die als een ruil daarvoor iets van hun eigen gevoel van aangepastheid achterlaten en ook een erkenning van het fijne onderscheid in de natuur, die u gewoonlijk ontgaat.

Het is zelfs zo, dat levenskracht, vitaliteit, die bij de mens op een ongeveer gelijk niveau ligt als bij de aardgeest, door zo'n aardgeest wordt aangevuld, zodat u daar zelfs ook kracht kunt gewinnen. Maar u raakt er altijd ook wat denkbeelden kwijt. Daar wordt dus iets uit uw persoonlijkheid geput.

3. Als ik weet, dat een bepaalde wijziging in de natuur heeft plaatsgevonden, dan zal er altijd een aantal soortgelijke wijzigingen in de omgeving geschieden. Om u een voorbeeld te geven: Er zijn veranderingen geweest in Zeeland in 1953. Het resultaat is niet alleen geweest een mentaliteitsverandering in de omgeving, maar wel degelijk ook een totale wijziging van invloed, een zekere disharmonie met de natuur, die zich heeft afgespeeld in een straal van ongeveer 60 km rond Zeeland. Hieruit kun je weer nagaan: er zijn andere invloeden gekomen. En dat was nog erg onbelangrijk. Het is naar een klein stukje, daarin is weinig veranderd. Maar indien dat gebeurt met Europa, dan betekent dit dat de volkeren van Europa anders gaan denken, anders gaan leven, anders gaan reageren. Zelfs uw godsdienst en een deel van uw emotionele voorstellingen, alles wat eigenlijk tot het paranormale behoort, maar die wij dan ook nog kunnen herleiden tot de taboe's, de bijgelovigheden, de totems van een verleden, wijzigen zich, en wel betrekkelijk snel. Waaruit men de con-

clusie kan trekken, dat een verandering van structuur van aardgeesten, luchtgeesten, event. watergeesten gepaard gaat met een mentaliteitsverandering in de mens.

En dan is er weer een logische conclusie: Er zullen belangrijke mentaliteitsveranderingen bij een volk kunnen voorkomen met een tussenruimte van 144 jaar. Zijn de 144 jaar voorbij en is er geen mentaliteitsverandering geschied, dan ontstaat er een ander brandpunt van verdere ontwikkeling door stimuli, die uit de natuur komen. In al die gevallen kunnen wij zeggen, dat de opstandigheid, de verandering die de mens dan op dat moment afdwingt, voortkomt uit een behoefte ergens weer een grotere harmonie met de natuur te krijgen.

Gaat u het maar na. En dan hoeft u heus niet alleen naar Rousseau te kijken. Kijkt u naar al die mensen met hun ideeën van "terug naar de natuur". U zult zien, dat daar een bepaalde regelmaat in zit. Als die regelmaat bestaat, dan moeten wij aannemen dat elders dergelijke denkbeelden weer met dezelfde regelmaat naar voren komen en een aantasting van het gevestigde patroon betekenen. Je kunt dus omtrent de samenleving iets veronderstellen, indien je weet wat er gebeurt.

Iemand, die precies zou weten hoe de potentialen in de aardkorst zich aan het veranderen zijn, kan ook zeggen welke mentaliteitsverandering bij bepaalde volkeren - althans in bepaalde gebieden - zullen plaatsvinden in de komende periode. Zover heeft men het overigens nog niet gebracht.

Een geest, een wezen zoals ik ben, heeft ook zekere harmonieën nodig om zich op aarde te uiten en daarnaast - en dat moogt u niet vergeten - ook energieën. Energieën, die hij wel uit de mens put, maar die hij ten dele ook van buitenaf kan ontleen. Dan kunnen wij zeggen:

Als er een verhoging van energiegehalte plaatsvindt in een bepaald deel van de wereld, zal in diezelfde periode de uitingsmogelijkheid voor de geest gemakkelijker worden. Wat meestal ook betekent, dat de geest het sterkst kan ingrijpen en het sterkst tot uiting kan komen in gebieden, die mede door natuurlijke oorzaken veroorzaakte revoluties ondergaan. Dat betekent dus eigenlijk, dat vernieuwing en harmonie in de natuur samengaan.

Dit alles zou doodeenvoudig zijn, indien wij niet te maken hadden met de groeps-, rassen- en volksgeesten. Dezen hebben wel degelijk een bepaalde ontwikkeling op het oog en zijn niet geneigd door een wijziging van natuurlijke omstandigheden zich te laten afbrengen van hun vooropgestelde ontwikkelingsmogelijkheid, die zij nastreven. Het resultaat is, dat rassen- en groepsgeesten en soms ook hogere entiteiten uit de sferen proberen compensaties te vinden voor deze veranderingen van spanning in de natuur. Daardoor zien wij vaak ongelooflijk vreemde en snelle ontwikkelingen zich in zeer korte tijd voltrekken.

Hier is geen sprake van de mens, die plotseling een reuze stap moet doen, want de mens verandert eigenlijk niet. Maar om hem een voortgaan in een bepaalde richting mogelijk te maken, moeten op korte termijn zeer snel grote wijzigingen tot stand worden gebracht. Dat betekent een aanpassing aan een ander niveau van natuurharmonie, een verandering van eenklank met bepaalde lagen met eigen potentiaal. Het betekent het veranderen van de functie van bepaalde luchtgeesten t.a.v. de mensheid en van de atmosfeer zelf.

Deze aanpassingen kunnen wij uit de aard der zaak niet in deze inleiding bespreken. Wij zullen daarop later moeten terugkomen. Toch is het erg belangrijk dat u begrijpt, dat de gewone natuurgeest (elementaal) vaak door zijn behoefte wordt gedreven tot veranderingen en reacties, welke voor de geest, die vormend voor de mens ingrijpt, niet aanvaardbaar of niet welkom zijn.

Zo is er een voortdurend zoeken naar een nieuw evenwicht, een nieuwe synthese; en daarbij speelt de draaiing van de grote Tol, die Aarde heet, een bijzonder belangrijke rol. Want zij zal zelf niet veel veranderen, indien haar draaiingsmoment of haar afstand zich wat wijzigt. Maar het leven

dat op haar mogelijk is verandert wel. En zo is het de draaiing van de aarde en de daaruit voortkomende energie, die voor de denkende en de natuurlijke functies in het milieu bepalend kunnen zijn.

NOOT:

Op grond van het voorgaande en ook van de eerste les zult u zich bewust zijn geworden van de mogelijkheid dat er rond u enorm veel bezielende krachten actief zijn.

U bent zelf een wezen, dat - al leeft het stoffelijk op een bepaald potentiaal (in een begrensde aantal mogelijkheden) - gelijktijdig tot geestelijke werelden behoort, waarin totaal andere mogelijkheden te realiseren zijn. De harmonie, die voor de mens mogelijk is, geeft hem de kans zich aan te passen aan de energiegebieden van bepaalde elementalen en gelijktijdig om harmonisch te zijn met b.v. zekere rassen- of volksgeesten of ook hogere geesten, die zich op aarde op de een of andere wijze openbaren.

De mens, die vanuit zijn eigen harmonie probeert een hoger beleven te vinden, zal een dergelijke aanpassing van node hebben. Maar hoe zoudt u zich kunnen aanpassen, indien u niet weet wat de vele invloeden zijn, waaraan die aanpassing mogelijk is? Aan de hand van hetgeen ik hier heb gezegd, zal het voor u al eenvoudiger worden te ontdekken of u harmonisch bent met elementalen, met betrekkelijk kleine geesten of met hogere geesten. En als wij klaar zijn met de lessen, ongetwijfeld ook of u iets weet van rassen- of groepsgeesten. Door uw persoonlijke harmonie daarmee kunt u uw mogelijkheden binnen eigen milieu vergroten. Maar u kunt ook uw mogelijkheid bepalen om een uitgebreider milieu te verdragen.

De mens kan zijn mogelijkheden door het bewust wijzigen van zijn innerlijke harmonieën voor een zeer groot gedeelte sturen in de door hem gewenste richting, zelfs onafhankelijk van de bestrevingen van groeps- en rassengeesten, zonder ooit te worden geplaagd door een te felle tegenstand van allerhande meer elementale, bezielende krachten van de natuur.

:--:~:

TRANSFORMATIE-MAGIE.

De transformatie-magie is al heel oud. Wij vinden daarvan verschillende voorbeelden in het geloof van b.v. de Noordamerikaanse indianen. Deze mensen gingen een vastenperiode houden van 30 à 40 dagen in het woud. En als zij bijna waren verhongerd, zagen zij hun totem, hun persoonlijke beschermgeest (een dier), waaraan zij dan verder waren toegewijd. Zij meenden dan ook, dat zij de eigenschappen van dat dier zouden bezitten en gedroegen zich in vele gevallen, alsof zij een beer, een adelaar of wat anders waren. Dit is een zeer algemene vorm. Ze is gebaseerd op een persoonlijke identificatie met een bepaalde diersoort.

Men heeft dit veel verder doorgevoerd in vele streken van Afrika. In Afrika heb je te maken met leeuwmannen, luipaardmannen, alligator-mensen. Mensen, die niet alleen een bepaalde diersoort nemen als teken van hun macht en bestaan, maar die ook proberen zich uit te rusten, alsof zij een leeuw, een luipaard, een alligator waren. Zij hebben zelfs bepaalde moordmethoden ontwikkeld, die volledig zijn aangepast aan hun eigen beschermdier.

De grote moeilijkheid voor de westerling om dit te begrijpen is, dat men niet beseft hoezeer men zich anders dan een mens gaat voelen. Elke of-

ferplechtigheid wordt vaak voorafgegaan door het gebruik van soorten bier, het roken van bepaalde bladeren. Men komt magisch bijeen. Het kan zijn met 2 of 3 mensen, het kan zijn in een officiële vergadering waar misschien honderden mensen aanwezig zijn. Het verloop is altijd hetzelfde.

Je begint met een roes op te bouwen. Als je je roes hebt opgebouwd, dan komt daar een suggestie in. Je roept de grote geesten aan: de grote Luipaard, de grote Alligator, de grote Leeuw enz. Door je voortdurend daarmee bezig te houden krijg je op een gegeven ogenblik het gevoel dat dit wezen werkelijk in je midden staat en een opdracht geeft. Die opdracht is dan de behoefte om als dit dier te reageren.

Zodra de opdracht komt, wordt b.v. de luipaard-man niet alleen het vel omgehangen (dat heeft men tijdens de bijeenkomst al gedaan), maar de stalen klauwen, die aan de poten bevestigd plegen te zijn en soms ook los bewaard worden in een tasje, worden dan in de handen gehouden. Vanaf dat ogenblik ben je een luipaard. En door je te gedragen als een luipaard, krijg je alle macht en alle mogelijkheden van de luipaard. Is de luipaard moeilijk te verschalken - je zult niet gevangen kunnen worden. Is de luipaard bijzonder snel - je zult snel zijn. Zo ziet men dus de heerschappij zinnebeeldig in het dier uitgedrukt overgaan op zichzelf.

De transformatie-magie is dus in de eerste plaats het overdragen van eigenschappen aan een mens. Er bestaan methoden, waarbij geen diersoorten worden gebruikt. Als wij ingaan op bepaalde gebruiken van de voodoo, dan kennen wij de bijeenkomsten midden in de natuur op afgesloten geheime plaatsen. Daar zijn meestal de elementen aanwezig als b.v. een waterval of water. Er is een steen. Daar is in vele gevallen bovendien een vuur of men maakt vuur. Indien je deze elementen bij elkaar brengt, kun je je daarmee vereenzelvigen.

De mens, die één wordt met het water, kan de heerschappij uitoefenen over alles wat met water in verband staat. Hij, die één wordt met een rots, is even onverzettelijk; hij heeft het vermogen alles te weerstaan. Hij kan zijn gedachten a.h.w. op anderen neerleggen als een zware steen, waaraan zij zich niet kunnen ontworstelen.

Het vuur heeft de eigenschap van verteren. Als ik een haat heb en ik kan eenworden met het vuur, dan kan ik mijn gedachten uitzenden. Die zijn dan als de vlammen, die van het vuur uitgaan; zij grijpen hun slachtoffer.

Deze methodiek heeft dus ten doel de mens meer waar te maken en hem gunstig te stemmen tegenover een wereld, waarin hij anders onderdanig aan de elementen moet zijn. Men kiest daarvoor altijd de eigenschappen, die in de eigen omgeving indruk maken. U zult nooit van een luipaard-man horen in een omgeving waar geen luipaard is. U zult zelden horen over watermagie, waarbij de identificatie met b.v. een stroom of een bron niet kan plaatsvinden.

De gebruiken op zichzelf zijn natuurlijk zeer afwijkend. Denken wij aan b.v. een alligator-man. Deze brengt zichzelf in een roes en gaat dan lange tijd in modder liggen. Van de modder, waarin hij heeft gelegen, neemt hij - wanneer de impuls komt - handenvol mee en gebruikt die om zijn slachtoffer daarmee te verstikken.

Wanneer de luipaard-man op de plaats waar de roes optreedt de klauwen aandoet, dan zijn die het symbool van het luipaard-zijn. Zij worden ter plaatse gevonden in de magische ceremonie en moeten dan ook worden gebruikt. Je kunt niet meer terug.

Indien ik mij vereenzelvig met vuur, kan ik mijn gedachten uitzenden. Maar heb ik dat gedaan, dan kan ik het vuur niet blussen; het zal moeten uitwoeden. Op deze manier is eigenlijk de identificatie- en de transformatie-magie, want die is daarmee verwant, geworden tot het middel van een mens om zich geestelijk te projecteren in mogelijkheden en eigenschappen, die de mens vreemd zijn.

Als een Zoeloe werkelijk niet meer weet waar hij het spoor moet zoeken, dan zegt hij niet: Ik moet opnieuw zoeken. Hij staat stil en zegt: Ik ben het kind van de wind. Elke zucht van de wind zal mij vertellen wat er gebeurt. En hij speurt over zeer grote afstanden wat er gebeurt.

In Nieuw-Guinea hebben wij een z.g. gras-magie. Het gras leeft en kan spreken. Zo zegt men: Ik ben één met het gras. Ik pluk het gras; dit heeft mijn levenskracht. Dit ben ik. Ik bind dat gras aan een speer of een pijl. Ik hoor de speer. Ik schiet de pijl gewoon af. De richting waarin hij valt, toont mij waar iets is dat ik moet zoeken. Dat heeft het gras mij vertelt. Ik ben dus één met een deel van de aarde.

Als ik wild nodig heb, dan kan ik mij dat wild voorstellen, zoals de holenmensen hebben gedaan. Maar zolang ik mij alleen maar dat wild voorstel, is dat niet voldoende. Dus wat doe ik? Ik maak er een beeld van. Of ik neem de huid van een soortgelijk dier en leg die over een rotsblok of een stuk klei. Ik begin nu met een paar mannen de jacht uit te beelden. Eén daarvan is het dier. Deze man, die de geluiden van het dier maakt, die a.h.w. de strijd van het dier moet uitbeelden, is degene die kan zeggen waar de jachtbuit moet worden gevonden. Op deze manier heeft de mens geleerd zijn geest te werpen.

Van een werkelijke transformatie is nooit sprake bij die magie. Het is niet zo, dat een mens zich verandert in een slang, een oeros, een hond of welk dier dan ook. Hij wordt één daarmee. Hoe kan deze eenheid worden verklaard?

Elke soort heeft haar eigen overkoepelende geest. U zegt: rassen- of groepsgeesten. Deze geest leeft op een niveau, waarop ook mijn eigen geest kan bestaan. Als ik mij ga gedragen als het dier, dan breng ik mij op het peil, waarop de groepsgeest staat. Uit die groepsgeest put ik dan het totale besef over de groep. Ik kan dus uit het verkregen besef op de gehele groep inwerken, of ik kan de groep vinden.

Deze vorm van magie is later in sommige landen een beetje beschaafder geworden. Als wij naar de voodoo kijken, dan kennen we daar het gocien van knekels of van steentjes. Zo iets als het bikkelspel, dat de kinderen in hun jeugd hebben gespeeld. Zo werpt men de botjes om daardoor iets te krijgen. Maar de botjes staan weer voor een bepaalde entiteit, die kan weten. Als ik één wordt met die entiteit, weet ik wat die entiteit weet. Dus spreken de botjes voor mij niet alleen door het toeval, maar zij geven mij ook de impuls om uit het toeval het geheel aan te voelen en daardoor te komen tot de juiste verklaring. Vandaar dat men vaak de vingerkootjes van mensen voor zo iets gebruikt. Want die zijn deel van mensen, en mensen zijn weer deel van een groep. Indien ik één ben met de groep, kan ik weten wat een mens overkomt. Ik ken het verloop der dingen.

De situatie in b.v. China wordt weer wat anders. Daar heeft men de wichelboeken (I tjing) en krijgt men het gebruik van de wichelroeden. Ook wel duidt men dit aan met penningen. Toen er eenmaal munten waren, gebruikte men daarvoor ook een aantal munten. De hele geschiedenis lijkt nu een eenvoudig rekensommetje. Ik werp iets en daarmee druk ik dan uit welk nummer en welk vers ik in het boek moet opzoeken. Maar dat is niet de werkelijkheid. Het is zo ontstaan:

Er was een primitieve levenswijsheid. In een vastgevormde maatschappij zijn een groot aantal mogelijkheden ingebouwd. En China was zo'n vastgevormde maatschappij. Als ik de situaties uitzet en ik werp een aantal munten, terwijl ik denk aan de principes van die maatschappij, dan zal ik één zijn met die maatschappij en daardoor de juiste keuze kunnen doen uit het boek. Later heeft men de oorsprong ervan vergeten. Er waren alleen nog bepaalde priesters, die dat beginsel goed kenden.

Op dezelfde manier is ook het werpen van de runestaven oorspronkelijk ook te verklaren uit de aanbidding, die vele Germanen hadden voor bomen: de heilige eik, en de heilige beuk. De beuk was soms ook heilig. De runen zijn gesneden op staven behorend tot heilig hout. Het heilige hout

is de weergave van de godheid, die de levenskracht en de vruchtbaarheid bepaalt. Als ik de runen werp, terwijl ik mij daarbij vereenzelvig met het heilige hout, dan zal ik daardoor de levenskracht van het heilige hout, de stroming van die kracht kennen en ik zal de oplossing voor mijn problemen vinden, want ik weet waar de mogelijkheden zijn. Zo heeft de mensheid altijd gezocht ergens één te zijn met wat anders, zich te identificeren daarmee en dan te doen alsof hij dat andere zou zijn.

Nu gebeurt dat ook in deze dagen. Er zijn meisjes, die helemaal niet op een filmster lijken, maar zij proberen zich te gedragen als b.v. een Jean Harlow. De drang om zich met vereerde of als hoog erkende personen één te gevoelen bestaat in uw maatschappij nog steeds. Alleen heeft ze een ander karakter gekregen. Nu imiteert men bewonderde mensen. Vroeger probeerde men één te worden - en ze ook na te volgen - met onbegrepen krachten in de natuur.

Het bijgeloof is daarbij natuurlijk ontstellend groot. Als ik geloof in Thor, in Donar en ik heb een bliksembuis gevonden (een steen ontstaan uit zand door het inslaan van de bliksem), dan kan ik, indien de steen in zijn geheel (dat was voor het geloof noodzakelijk) wordt bewaard, daarvan een soort toverzwaard maken. Als ik dat zwaard heb, kan ik gebaren als de godheid, wanneer hij de bliksem werpt. Als ik dat doe, ben ik één met de kracht (de godheid), die de bliksem werpt. Die godheid kan meer dan een mens, zo kan ik op dit moment meer dan een mens.

Dit alles lijkt voor de moderne mens van deze tijd bijgeloof. Maar is dat helemaal waar? Wij weten, dat imitatie niet alleen een blijk is van bewondering, maar wel degelijk een aanpassing van de eigen kracht. En als je lang genoeg iemand imiteert, dan word je een beetje aan hem gelijk.

U kent allen de komische tekeningen van de oppasser in de dierentuin.

De oppasser van de apen ziet eruit als een overjarige orang-oetan.

Degene, die bij de walrussen werkt, heeft een grote snor en kijkt melancoliek met ronde ogen. Dat, wat ik voortdurend zie en waarmee ik mij één gevoel, maak ik na, ook in mijzelf en van mijzelf. En zeggen mensen niet: Als je lang en gelukkig met elkaar getrouwd bent, dan ga je op elkaar lijken, alsof je familie bent. Ik bedoel bloedfamilie, niet door huwelijk.

Als ik dus op dezelfde manier met een natuurkracht omga of ik vereenzelvig mij met een godheid - hoe groot of hoe laag die verder ook kan zijn - dan is het zo, dat in mij een zekere gelijkenis daarmee ontstaat. Die gelijkenis betekent ook veel grotere gevoeligheid voor capaciteiten. Ik kan wel degelijk een nieuwe capaciteit putten uit de manier waarop ik doe alsof ik een ander ben. Ik bestuur mijn lichaam anders, mijn denken wordt anders, en daardoor mijn macht, mijn vermogen.

De hele primitieve magie, die wij kunnen terugvolgen tot de oerdagen, waarin men zich alleen één wilde voelen met de dieren, die men jaagde of waarvoor men bang was, tot in deze dagen waar deze magie nog wordt toegepast door het maken van een poppetje van was (het maken van een gelijkenis) om daardoor macht te krijgen over een mens, is eigenlijk de weerkaatsing van een mogelijkheid, die men voelt om met het andere één te zijn. Op grond van dit alles kunnen we dan een paar stellingen geven:

1. Indien ik mij volledig één gevoel met iets of iemand, zal ik de eigenschappen ervan tijdelijk overnemen en ik zal een begrip krijgen voor alle mogelijkheden, die daarin schuilen; vaak kan ik de mogelijkheden zelfs gebruiken.
2. Daar de mens niet alleen een lichaam is maar ook een ziel en een geest heeft, is hij in staat om een eenheid te bereiken ook met geesten, die grote invloed hebben op de scheppingsprocessen of de ontwikkeling op aarde. Is die eenheid bereikt, dan wordt niet alleen de ontwikkeling voorzien en heeft men deel aan de plannen van zo'n geest, maar men begrijpt ook hoe hij werkt. Weet men hoe hij werkt, dan kan men ook de kracht, die hij hanteert, tot uiting brengen binnen de limiet van de eigen persoonlijkheid.

3. De transformatie-magie betekent niet de omvorming van de mens tot iets anders al lijkt het daar soms op. Het is het veranderen van je eigen geestelijke inhoud en mogelijkheid. Waar je uitgaat van je persoonlijkheid kun je een richting geven aan alle krachten en eigenschappen, die je in een geheel ontdekt, waarmee je tijdelijk één bent. Zelfs kun je een geheel dirigeren vanuit een beperkt menselijk besef. Dit wordt dan ook gebruikt.

Bij u zijn er mensen, die zich bezighouden met het abstracte. Als ik zeg "vaderland", dan zeg ik eigenlijk iets wat niet bestaat, want mijn vader kan wel geen land hebben gehad. Mijn eigen vader had land, maar dat had hij gehuurd van iemand anders. Je kunt zeggen: moederland. Maar mijn moeder had helemaal geen land. Zij had er vaak het land in, omdat mijn vader zo weinig land had. Zo zijn die woorden eigenlijk niet waar. Het is een begrip, dat niet volledig omschrijfbaar is, maar dat bij de mens een emotie wakker maakt. Nu kun je zeggen: Vaderland is iets wat niet bestaat. Maar als je zegt "vaderland", dan zijn veel mensen plotseling innerlijk bewogen. Zo kun je wat niet bestaat vormen door de mensen emotioneel daarmee één te maken.

Er zijn andere begrippen, zoals vrijheid, democratie. Dingen, die niet werkelijk kunnen bestaan, maar die je kunt maken tot een symbool, waarop de mens reageert. En nu krijg je het wonderlijke. Als ik zeg "vaderland", dan is dat ook zelfzucht. Het is het egoïsme van de mens zo goed als zijn behoefte aan zekerheid. Door daarop een beroep te doen, kan ik de mens beïnvloeden. Maar dan is er ook geestelijk of astraal een invloed opgebouwd, die vaderland, moederland, democratie, vrijheid vertegenwoordigt. Ik kan op deze astrale kracht een beroep doen. Ik kan niet de waarheid vinden, want die bestaat niet, maar ik kan de kracht vinden, die mensen in deze idee beroert. Ik kan op grond van het begrip "vrijheid" zien wat de mensen daaronder verstaan. Ik kan hun een leugen verkopen over vrijheid en zij zullen mij volgen. Ik kan vinden wat de invloed is van dit zoeken naar vrijheid. Ik kan daaruit kracht putten en haar gebruiken om mijzelf vrij te maken, ook als ik daardoor anderen tot slaven maak. En dit gebeurt in uw tijd.

Vroeger was het de onbekende wil van de goden en de direct bewuste magie, waardoor men probeerde zich om te vormen tot iets anders. In deze dagen is men zich niet zozeer daarvan bewust - behalve de enkeling, die aanvoelt dat een begrip op zichzelf geen inhoud heeft, indien het niet onmiddellijk zichtbaar is op aarde.

De gedachten, die mensen daarover hebben, zijn een middel om de kracht van de mensen te gebruiken om vanuit het begrip zelf de mensen te motiveren en in een bepaalde richting te brengen. Zo is in deze dagen de identificatie van mensen met de abstracte begrippen in feite even magisch als vroeger het zoeken één te zijn met de oeros, met de tijger of de luipaard. Zo gezien bestaat identificatie- en transformatiemagie nog steeds.

De mens, die alleen uitgaat van zijn eigen denkbeeld over het ideaal, over de abstractie, zal nooit wat bereiken. De mens die begrijpt wat de abstractie als levende kracht (astraal) is voor alle mensen, kan iedereen beïnvloeden, zelfs indien hij niet gelooft in het denkbeeld dat hij verkondigt of dat hij zegt voor te staan. Zo zijn vele raadselen van uw tijd op te lossen. Niet alleen de raadselen van de verschillende grottenkoningen uit een ver verleden, maar ook de eigenaardige gedragingen van vele mensen in uw dagen.

Eenheid met een grotere groep of met iets wat een grotere groep bindt, geeft mij macht over de groep en geeft mij de kracht te putten uit de groep. Hoe ik dit doe en of ik dit mensenliefde, werkelijkheidszin, economische noodzaak of alleen maar politiek inzicht noem, dat maakt geen verschil. Het is en blijft transformatie-magie, waardoor ik mijzelf tracht te maken tot iets wat anderen vereren of om deel te zijn daarvan en waardoor ik werk vanuit het beginsel dat in die anderen leeft.

Voor uzelf zijn deze dingen misschien moeilijker waar te maken dan voor de specialisten, die veel daarvan af weten. Maar ook u kunt een zekere eenheid vinden met een abstract begrip. U kunt daaruit niet alleen voor uzelf kracht of macht putten, maar u kunt ook wel degelijk daaruit de mogelijkheid krijgen de anderen via uw gedachtenkracht in beweging te brengen. Daarbij is er één ding waar u goed aan moet denken:

Als ik eenheid zoek met een bestaande entiteit (de groepsgeest van dieren b.v.), dan ben ik gebonden aan deze groepsgeest en haar inhoud. Als ik een abstractie naga, waarin mensen geloven zonder dat zij een werkelijke omschrijving daarvan kennen, kan ik mijn interpretatie in dit beeld leggen en kan ik beheersend optreden over het geheel.

Ik hoop u daarmee duidelijk te hebben gemaakt hoezeer juist uitstraling van denkbeelden en abstracties in uw wereld een grote rol spelen, hoe de oude magie alleen nieuwe vormen heeft gekregen en hoe uit de oude vormen vaak een geloof ontstaat, dat op zichzelf dwaasheid is, maar dat zich bewijst door de enkeling, die zelf het geloof toepast.

-:-

R O E S .

De wereld verandert. Er is vergetelheid. Ik ben mijzelf niet meer en voel mijzelf toch, maar ik ben een ander. Ik vergeet al wat ik eens heb gezien als feit en daardoor verlies ik een groot gedeelte van mijn illusies en mijn waan, ze vaak vervangend door een ergere en minder algemeen gedeelde waan.

Indien ik echter in de roes de waan, die ik op de wereld ken, kan verliezen zonder gelijktijdig mij een andere fantasie, een andere waan op te bouwen, dan zal meer van de werkelijkheid tot mij kunnen doordringen. En naarmate meer van de werkelijkheid mij beroert en bereikt zal mijn ervaring van de werkelijkheid groter zijn.

Als de roes voorbij is, als het lichaam zich misschien beklagt over de gevolgen van de roes, dan blijven mij nog de denkbeelden over, die ik in het moment van waarheid heb gevonden. En vanuit dit moment van waarheid kan ik dan opbouwen een nuchtere, een gezonde werkelijkheidsbenadering en daarmee een persoonlijke bereiking, die niet alleen de mensenwereld, maar ook de geestenwereld betreft. Want de roes, hoezeer zij ook wordt betreurd of wordt verworpen door de mens, kan wel degelijk nuttig zijn. Zij kan de sleutel zijn tot de openbaring van eigen werkelijk wezen, een erkenning van de werkelijke wereld en als zodanig een hervinden van eigen harmonie met alle geestelijke waarden, waarvan men deel uitmaakt.

:--:~:

Abonnementen: f 17.50 p. 10 nummers
(v. leden f 12.50) (v. buitenland f 1.50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijkelaan 15
Leidschendam Tel: 01761-5154

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

DECEMBER 1970.

16e jaargang.
Nummer 3.

MAGIE EN MAGIERS

Hermetica

Blz. CI/35

Hofmagiërs

" CI/44

VERBORGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR

Verbindingen

" CII/29

Dreiging

" CII/37

Jupiter tonans

" CII/41

Telepathie

" CII/43

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

MAGIE EN MAGIERS

Derde Les.

HERMETICA.

De naam hermetica is ontleend aan Hermes, de bode van de Griekse goden. Een wat eigenaardige naam, als wij weten dat onder de naam Hermes Trismegistos (driemaal meester) deze figuur een grote rol speelt in bepaalde leringen in Egypte. De werken aan hem toegeschreven zijn volgens sommige schrijvers enorm in aantal. Er wordt gesproken over 26.000 en nog wat. Een ander maakt er wat minder van: 20.000. Een ooggetuige, die een bijeenkomst van hermetisten verslaat, ziet dat 42 boeken in plechtige processie worden rondgedragen. Hij zegt: Dat zijn de werken van deze Hermes.

Men neemt vaak aan dat deze figuur werkelijk heeft bestaan. Sommigen nemen aan dat hij een Egyptenaar is geweest, die de naam Thoth droeg en die later als Hermes-Thoth bekend is geworden. Hoe zitten de feiten eigenlijk in elkaar?

In de eerste plaats moet u goed begrijpen, dat bepaalde vormen van kennis in het Egyptische rijk erg belangrijk waren. Ze betekenden macht en grote mogelijkheden. Daaronder behoorden o.m. de verwerking van metalen, het werken met metaal-zouten. De vroege chemie. Deze zaken waren aan de priesters voorbehouden. Langzaam maar zeker echter gingen de twee rijken vervallen.

Als u iets kent van de geschiedenis van Egypte, dan weet u ook dat dit grote rijk langzamerhand terugzakt tot het peil van godsdienstige ambtenarij. En juist in die periode komen er Grieken, die zich voor handelsbetrekkingen en anderszins gaan vestigen meestal in de deltagebieden van de Nijl. Deze mensen hebben heel veel interesse voor de oude leringen der Egyptenaren. Want zij zien Egyptische magiërs vreemde dingen doen en ze willen wel weten wat er aan de hand is. Het resultaat is, dat zij allerhande fragmenten (meer kunnen zij niet te pakken krijgen) van die oude leringen gaan beschouwen, maar de samenhang ervan is weg. Zo ontstond eigenlijk de hermetica. Je kunt niet om Egypte heen. Men moet echter toegeven dat wat daar is niet meer een samenhangend geheel is. We zullen veel later zien, dat er een vorm van chemie (later alchemie) ontstaat, waarbij die oude leringen weer een rol spelen. Maar in de tijd dat de Grieken zich ermee bezighouden zien ze dat eerder als een kwestie van een persoonlijk contact zoeken met de goden.

Het is duidelijk, dat ze allerlei denkbeelden overnemen. En daar de joodse invloed ook in Egypte sterk is geweest, vinden wij b.v. gevarieerde paradijsverhalen. Alleen blijkt al heel gauw dat b.v. de slang van het paradijs (die de duivel is) voor de hermetisten religieus een wat gunstiger betekenis krijgt. Hij wordt de weldoende slang of Ouroburos, die weliswaar giftig is. Hij eet zijn eigen staart op. Vandaar de staart, die de slang altijd in zijn bek heeft. Hierdoor veredelt hij a.h.w. zich-

zelf. De mens, die daaraan deel heeft, ziet dan wat men noemt: het grote Licht.

Wij moeten begrijpen dat de hermetica op het ogenblik, dat ze werkelijk tot aanzien komt voornamelijk door de Griekse traditie sterk is beïnvloed. Het is wel Egyptisch maar op Griekse wijze verwerkt.

De mensen, die zich met de leringen van Hermes bezighielden, hadden eigenlijk geen belangstelling voor de directe magie. Zij zochten wel contact met hogere krachten en wezens; en of ze nu in staat waren zilver te vergulden of niet, dat interesseerde hen niet veel. Hierdoor wordt ook de gehele leefwijze van degenen, die zich verder met die wetenschap - want dat wordt het langzamerhand - bezighouden, bepaald.

Deze mensen trekken zich terug. Hun doel ligt buiten de menselijke wereld en hun deelnemen aan de sociale verplichtingen van de wereld zijn eigenlijk maar toevalligheden. Hun werkelijk doel is steeds gelegen in eigen wezen en daarnaast in de experimenten, die ze deden op grond van niet altijd goed begrepen verklaringen uit de oudheid. En nu gebeuren er een paar vreemde dingen:

De hermetici komen nl. tot de conclusie, dat je inderdaad bepaalde hallucinerende stoffen verkrijgt, waardoor het mogelijk is geesten te zien, innerlijk contact te krijgen met hogere krachten en vooral de toestand te beleven, waarin je het gevoel hebt dat je op alles het antwoord weet.

Wij weten uit de meer moderne tijd dat het niet helemaal mogelijk is deze dingen als waarheid te beschouwen, en dat als ze worden vastgelegd de oplossing van alle problemen heel vaak onzin blijkt te zijn vanuit menselijk standpunt gezien. Maar vergeet niet, dat de mens, die alleen beschouwelijk daarmee bezig is, die verlichting wel degelijk leeft. En als je dat licht hebt gevonden en denkt dat je alles weet, dan wordt de wereld onbelangrijk. En dat is in de ontwikkeling van de hermetica één van de belangrijkste momenten.

Wat in de wereld blijft werken met de hermetica zijn de hermetisten, die eigenlijk niet geslaagd zijn. Zij zijn de knoeters, die leringen verkondigen, allerlei rare experimenten doen, maar die niet veel verder zijn gekomen. Degenen, die wel resultaat hebben trekken zich terug uit de gemeenschap; en wat meer is: zij voelen zich verplicht die kennis geheim te houden. Want het is niet de bedoeling dat iedere mens zo maar met het licht wordt geconfronteerd. Het is niet de bedoeling dat elke mens zichzelf leert kennen en ook niet dat elke mens nu zo maar een stelletje goden of demonen kan oproepen. Het resultaat is, dat er een uiterlijke leer en een innerlijke leer ontstaat.

Een heel bekend stuk van de hermetica staat op een stuk papyrus dat gevonden is in het graf van een priester: Sethotep. De goede man werd voor Thoth zelf uitgekreten. Op die papyrus staat een grondspreek die zegt:

"Wat beneden is is boven, wat boven is is beneden. Al deze dingen zijn gelijk in de erkenning van de totaliteit." enz.

Hieruit blijkt dat dit naar buiten grote invloed heeft.

De mensen zijn filosofisch geworden, terwijl de verborgen hermetisten juist experimentatoren blijven op grond van een esoterische erkenning en beleving. Het is interessant te zien hoe juist deze tweede richting veel gnostici aantrekt. In de Gnosis vinden wij allerlei leerstellingen, die ons doen denken aan de denkwijze van de hermetisten. Alleen, ze zijn daar meer algemeen gesteld en worden niet op de persoonlijkheid zelf betrokken. De mensen, die experimenteren, hebben de grondslag gelegd voor zekere vormen van magie, die op het ogenblik nog worden bedreven.

Er wordt b.v. de zogenaamde zandmagie uitgevonden in ongeveer 200 v. Chr. Hier leert men, dat de val van het zand - of de toevalligheden - door de menselijke ziel kunnen worden gericht en dat het mogelijk

is het onbesepte schouwen over te brengen in de symbolen van het zand. Je leert zien in het zand. Dit systeem, dat eigenlijk introspectief wordt gebruikt, wordt tegenwoordig nog steeds in het Oosten toegepast voor waarzeggerijen.

Men ontdekt, dat je door bepaalde stoffen te groeperen sommige geesten kunt oproepen; daarbij worden oorspronkelijk de symbolen van die geesten gebruikt. Maar al heel gauw worden die symbolen onafhankelijk en krijgen een eigen betekenis.

In die tijd zal waarschijnlijk ook de uitspraak zijn gedaan "dat waar lood en kwik elkaar treffen Osiris herrijst". Dat is een chemische reactie, die op zichzelf niet bestaat. Maar als deze mensen dat zeggen, dan bedoelen ze Osiris, de geest. Want Osiris is ook de mens, die na de dood opnieuw opstaat. Het lood en het kwik zijn niet, zoals men dat wel eens zegt, symbolen voor geestelijke krachten (dat vinden wij later wel in de alchemistische filosofie); maar voor hen wel degelijk werkelijke elementen, die met verschillende andere worden gegroepeerd. Door het groeperen van elementen verkrijgt men een soort afstemming of uitwaseming; en daarin beleeft men contact met geesten, met goden.

De tijd gaat verder en de leer van Hermes dringt door o.m. via de scholen van Alexandrië naar het eigenlijke beschaafde land (Griekenland in die tijd) en vandaaruit zelfs tot Rome. Hier zijn mensen, die proberen hun eigen leer daarin terug te vinden.

Nu zou u zeggen, dat als je eenmaal een hermetische denkwijze hebt gevonden en daarmee succes hebt, dat je dat succes wilt willen behouden.

Maar daar blijkt nu juist de fout te zitten. Want de werkelijke Magi (laten wij de naam van de stam maar nemen voor een ieder, die resultaat behaalt) zijn de mensen, die in het verborgene, in afzondering werken. In de wereld treden ze niet op als hermetisten. Zij zijn geen verkondigers van filosofieën, het zijn mensen die innerlijk weten en bereiken en die bepaalde kunsten kennen, waardoor zij de geestelijke elementen voor zichzelf zichtbaar kunnen maken.

De filosofen zullen natuurlijk proberen om alles met een andere filosofie in overeenstemming te brengen. Zo zien wij dat in Griekenland zelfs kort nadat het christendom is ontstaan (+ 80 n. Chr.) al een richting ontstaat, die m.i. wel eens verkeerd gnostisch wordt genoemd, maar die in feite hermetisch-filosofisch is. Hierin blijken de joodse en de christelijke elementen verwerkt te zijn.

Wij komen in die leerstellingen heel veel uitspraken tegen, die ontleend zouden kunnen zijn aan het apocriefe evangelie van Adreas en daarnaast aan het evangelie van Johannes. Deze mensen zoeken in de eerste plaats een filosofie, die de leer van de ene grote God en de zoon van die God op aarde eventueel in overeenstemming kan brengen met het belèven op aarde. Het is het scheppen van een band tussen de feiten en de stelling. Maar als je eenmaal daarmee bezig bent, kom je tot de conclusie dat theorie alleen niet voldoende is en dat het verstandiger is om toch een beetje verder te gaan en over te gaan tot het experiment.

Die experimenten worden sterk kenbaar o.m. in de Griekse gemeentetoe ook in andere gebieden omstreeks 100 n. Chr. Ik moet erbij zeggen dat deze experimenten grote resultaten hebben, omdat deze mensen nu gaan terugzoeken in de hermetische geschriften. Daarvan zijn er nog vele over, ook als u op het ogenblik niet veel meer heeft dan een paar fragmenten.

Deze geschriften beschrijven b.v. hoe de priesters van stoom gebruik hebben gemaakt om bepaalde verschijnselen in de tempel te veroorzaken: open- en dichtklappende tempeldeuren, de geheimzinnige wolk die plotseling ontstaat onder veel gesis en geruis. Het suizen van de goden werd dat genoemd. Al die dingen gaan ze opnieuw proberen. Ze gaan kijken hoe dat in elkaar zit. Het eindresultaat is dat zij komen tot een nieuwe vorm van chemie. Het is niet meer het werk van de verborgen hermetist

die werkt met goden of met demonen die verschijnen en met innerlijke verlichting, maar het zijn mensen die werken met de filosofische achtergrond van eigen harmonie met God en daarnaast met de feitelijke materiaal-waarde. En dat is iets wat nog heel lang heeft voortgeduurd.

Er bestaat een 16e eeuwse tekening, waarop u drie jongelieden stevig ziet debatteren over allerlei hermetische wijsheden, terwijl een oude heer in een grote koker bezig is vuur te stoken. Dat er in het vat waarin wordt gewerkt op dat moment een levende slang ontstaat, ontgaat hen allen. Ik geloof wel, dat dat een symbool is voor de manier, waarop deze mensen hebben gewerkt. Zij hebben heel veel interessante kleine en grote ontdekkingen gedaan. Om er een paar te noemen: De verbetering van verfstoffen, het vinden van een nieuwe methode om bladgoud te vervaardigen en te bevestigen voor schrifturen, het koken au bain marie (genoemd naar de jodin Maria in het jaar 300. Een dame, die hermetiste-alchemiste was). Alchemie bestond toen nog niet als naam. Onthoud dat goed.

Een groot gedeelte van hun onderzoekingen gaat uit naar overgeleverde geheimzinnige zaken. De rookpotten met bedwelmende gasen, waarvan ze gehoord hebben (waarschijnlijk van China als overlevering via verschillende wegen overgebracht naar de Middellandse Zee) zijn deel van hun onderzoek. Men komt er zelfs toe om enkele van die potten te maken. Ze horen over de geheimzinnige stukken vuur, die ook in het water blijven branden; iets wat berust op basis van natuurlijke stoffen, waarbij o.m. asfalt een rol speelt. Ze maken het na. Ook zij hebben de neiging de resultaten van hun proeven te tonen maar het procédé geheim te houden. Ze gaan wel iets verder dan de oorspronkelijke hermetici, maar niet veel. Ze laten de wereld zien wat ze hebben bereikt, niet wat ze werkelijk doen. En omdat zij filosofen zijn in eerste aanleg, ontstaat al snel het denkbeeld van de Steen der Wijzen.

Nu is de Steen der Wijzen weer geen origineel denkbeeld. De wijsheid uit het verleden blijkt ook al te spreken - en dat is zelfs duizenden jaren v. Chr. - over geheimzinnige edelstenen, die alle wensen vervullen, die inzicht geven, schoonheid, wijsheid e.d. In sprookjes kan men die soms nog terugvinden. Deze grote steen die men wil maken is eigenlijk niet veel anders dan iets wat uit een sprookje komt. Men denkt aan die steen tweeledig. Enerzijds als een jezelf vormen, maar anderzijds ook als het werken met prima materia, de eerste materie.

Die prima materia is ook iets geheimzinnigs volgens degenen, die daarover het een en ander hebben neergeschreven. Het is een stof, waaruit alle stof is gevormd. Wij zouden in deze tijd zeggen: energie, die zozeer is gebonden aan de geest van de mens, dat hij die rijk is er minder van heeft dan hij die arm is. Een typische omschrijving.

Indien wij het vanuit ons standpunt bekijken, zouden wij zeggen: Dat is waarschijnlijk astrale kracht; een bepaalde vitaliteit. Een mens die rijk is zal veel van zijn vitaliteit in zijn bezit verliezen. Hij zal zijn aandacht daaraan besteden en heeft dus minder tijd om vanuit zichzelf vormend te werken.

Zo bekijken ze het daar nog niet helemaal. Ze nemen aan, dat je de prima materia kunt vangen, dat je die kunt mengen met andere stoffen. In die tijd heeft men het o.a. over het gesublimeerde kwik. Dat is kwik dat vanzelf overgaat tot kwikwater, daarin zijn giftige eigenschappen verliest en terugkeert tot kwik, maar nu met alleen weldoende eigenschappen. Dat kwik moet je dan gebruiken. Er zijn nog andere stoffen bij en daarmee kun je allerlei wonderlijke dingen maken.

De alchemie ontstaat circa 700. Ze speelt een belangrijke rol in de tijd van de kalifaten. Nu moeten we niet vergeten dat het denkbeeld van de chemie bij de hermetisten in Europa een grote plaats heeft ingenomen. Dan komen de Arabische denkers (b.v. El Kabira), die schrijven over el chimeia, het geheim van de verandering der stoffen. En verandering der stoffen slaat ook aan, want de hermetist zoekt ook naar een

sublimatie. Zo komen we terecht in een volledig chemisch spoor en wij zien de Europese hermetisten zich al snel veranderen in voornamelijk alchemisten, mensen die met de materie proeven nemen.

Het is ook duidelijk waar bepaalde begrippen van hen vandaan zijn gekomen, want de Arabieren vertellen over een wonderlijke drank, die koortslidders en gewonden onmiddellijk zou genezen. Als wij het oorspronkelijke recept nagaan, dan blijkt dat daar iets als kina bij gebruikt is en dat er verder ook bepaalde sulfaten bij verwerkt worden, al noemden ze die niet zo. Het is inderdaad een drankje, dat als je geluk hebt en je een gestel van een paard hebt, je er snel beter van wordt. Het onderdrukt de koorts en heft infecties op.

Maar dat is niet genoeg. Zij denken aan het levenswater. Hun zoeken naar het elixer vitae is het zoeken naar iets dat werkelijk totaal leven is, niet meer de medicijn, waarover de Arabier heeft geschreven. Als je gaat zoeken naar iets wat niet bestaat en je neemt dat voor mogelijk aan, dan ontdek je vele mogelijkheden. Het resultaat is, dat men een aantal zuren vindt en de mogelijkheden om daarmee te werken; dat er nieuwe vloeistoffen worden ontdekt en ook nog andere stoffen.

Op dezelfde manier komt men tot het vloeibaar goud. Vloeibaar goud is oorspronkelijk in de eerste beschrijving van de Chimeia een solutie, waarin je metaal kunt dompelen en dan een schijn van goud krijgt. Het is echter gewoon verguldsel. Maar dat idee van vergulden, daar voelt men niet voor, dus grijpt men naar het idee van goud maken. En dan is de verbinding al heel snel gemaakt.

Het vloeibaar goud wordt al heel gauw aurum vitae, het levende goud. De filosofie en de chemie draven door elkaar heen en we kunnen wel zeggen, dat de alchemisten pas betekenis krijgen op het ogenblik, dat zij hun praktische pogingen ondergeschikt maken aan een innerlijke erkenning. In die tijd - omstreeks 1000 na Chr. - stelt men o.m. steeds luider, dat niets kan slagen, indien men niet eerst de goddelijke inspiratie heeft. Het inspiratieve element neemt steeds meer toe en we horen later zelfs van Hohenheim (bekend als Paracelsus) deze zin parafaseren.

Van magie heeft al dit werken betrekkelijk weinig. Toch ontstaan uit de gelederen van de alchemisten en hermetisten voortdurend magiërs.

Ik heb u al verteld, dat er hermetisten zijn, die naar de eenzaamheid zijn teruggegaan met hun geheimen, met hun innerlijke belevingen. Deze mensen ontdekken inderdaad steeds meer, want zij gebruiken een soort leerlingenstelsel. Iemand, die als hermetist een aantal ontdekkingen en belevingen heeft gedaan en geen eigen kinderen wil of kan opleiden, kiest daarvoor een jongeling (men heeft daarvoor zelfs slaven gekocht om dat mogelijk te maken) aan wie de gehele kennis wordt overgedragen. Zo verrijkt een ieder a.h.w. de kennis van zijn voorganger met nieuwe elementen. Deze mensen worden de grote magiërs, die in een vaste lijn doorlopen tot ongeveer 1860 tot 1870.

Dan zijn er nog een paar, die uitsterven. Misschien heeft u er wat over gelezen. In de werken van Bulwer Lytton komt u nog restanten hiervan tegen. Wat hebben zij bereikt?

In de eerste plaats waren zij het, die wisten hoe men geesten moest oproepen. Zij leerden gebruik te maken van de natuurlijke eigenschappen van bepaalde stoffen om daardoor natuurgeesten af te schrikken of tot zich te lokken. Ze leerden de projectie van hun "ik", maar nu volledig naar andere werelden. Het zijn deze hermetische magiërs, die als eerste mensen sedert zeer lange tijd (misschien zelfs sinds de Atlantische periode) persoonlijk doordringen in de astrale wereld, daarin scheppend werken, nieuwe evenwichten van kracht tot stand brengen en zo geconcentreerde inwerking op aarde mogelijk maken. Voor hen is het niet het zenden van geesten, zoals wij dat nog wel ontmoeten bij de groene magie. Neen, voor hen is het de beheersing van de astrale wereld en tevens -

ofschoon dat waarschijnlijk voor het eerst is geweest ongeveer 800 à 900 v. Chr. - ook het zelf betreden van wat wij tegenwoordig Zomerland noemen. En daarmee is er in de magie en vooral in de witte magie een heel belangrijke stap gedaan.

De mensen hadden eens contact met hoge krachten of goden. Ze wisten inderdaad iets van hen af te smeken. Maar de godheid kwam nog steeds naar de mens. Nu vinden wij voor het eerst een mens, die innerlijk zo ver is gekomen dat hij tot de godheid kan gaan. Hij projecteert zich naar een andere wereld, die volkomen reëel voor hem is en hij weet uit die wereld allerlei werkingen zichtbaar te maken. Hij beschouwt daarbij zijn klimmen niet als een eindig iets, een bepaald trapje op en ik ben er. Neen, men gaat uit van het standpunt, dat die mogelijkheid tot verder klimmen voortdurend zal blijven bestaan. Iets daarvan waait wel weer naar de filosofen over, maar die maken er dan de alchemistische god van e.d., met een trap naar boven die eeuwig schijnt door te wentelen.

Zij komen zo ver dat ze ook leren de menselijke polariteit te bepalen. Wij zouden zeggen: de afstemming van de aura; maar dan t.a.v. de wereld en van de hermetist zelf. Hierdoor leren zij groepen van harmonische waarde op te bouwen, die zeer grote invloed kunnen uitoefenen en die inderdaad de alchemistische wonderen kunnen doen.

Het vreemde is, dat er maar heel weinig alchemisten zijn geweest, die het geheim van het maken van goud kenden, maar dat er heel veel hermetisten zijn geweest, die daartoe wel in staat waren. Alleen gebruiken de hermetisten dat goud niet. Voor hen was goud niet iets waarmee je wat bereiken kon; het was alleen maar de bevestiging van een juiste instelling en een juiste daad. En daarmee komen wij aan een typerende ontwikkeling vooral in de witte magie.

In de zwarte magie is het resultaat van het werk belangrijk. In de witte magie is je werken belangrijk en het resultaat alleen van belang, omdat het de juistheid van je werken bevestigt. Hier is het dus het werken dat de grootste rol speelt. Het is duidelijk dat mensen, die zo leven voor zichzelf alles mogelijk kunnen maken wat zij wensen. Zij hebben geen tekorten, zij hebben geen behoefte aan macht en aan bezit, maar er is één ding dat hen nog steeds biologieert; en dat is het grote Licht.

Het grote Licht (wij zeggen tegenwoordig in sommige kringen het verblindende Licht) kunnen wij rustig stellen voor God, ofschoon in oude geschriften dit ook als de zon wordt aangesproken. De mens, die zo ver gaat dat hij niets meer kent, kan toch een kracht ondergaan. En als hij vanuit die kracht terugschouwt - en dat is een hermetische lering - dan ziet hij alles in details en samenhang zuiver. Je gaat dus niet naar het licht om er in op te gaan, maar je gaat naar het licht, totdat het je verblindt om dan je omwendende vanuit het licht de werkelijkheid te zien. Hier zou de oosterse filosofie zeggen, dat je door boven maya uit te stijgen de betekenis van werkelijkheid en maya beter beseft. En hiermee doen ook vormen van waarneming in tijd hun intrede.

Vele van de hermetici - zeker tot in de 17e eeuw - maken gebruik van deze methode om terug te keren tot historische momenten. Er is in Engeland een abt, die terugkeert en de kruisiging van Jezus nagaat. Hij beschrijft deze. Ze is niet helemaal in overeenstemming met de Evangelien. Zijn geschrift wordt later verbrandt. Wat hij beschrijft is zijn persoonlijke beleving, zijn waarneming ervan. Hij toont daarbij mystieke aspecten, die ons doen denken aan wat wij horen van Franciscus en verschillende andere heiligen, waaronder zelfs Liduina, die iets dergelijks schijnen te hebben meegemaakt.

Het grote verschil tussen de mysticus en de hermetist is in dit opzicht dat de mysticus bijna per ongeluk in de beleving terecht komt, terwijl de hermetist bewust de beleving kiest en dan vanuit die beleving eventueel een staat van verrukking kan bereiken. Hier is dus wel sprake van een veel beheerster hantering. De overlevering, die zij nalaten,

wordt natuurlijk hier en daar verbreed. Je kunt niets werkelijk helemaal geheim houden. Je kunt alleen hopen dat niemand precies de betekenis raadt.

Zo ontstaan er in ongeveer 1400 - 1500 een aantal publicaties (geschriftjes eerst), die ten doel hebben op een mooie versleutelde wijze duidelijk te maken wat die magie eigenlijk is. Vandaar tot b.v. Albertus Magnus, tot de nieuwe boeken van Mozes e.d. is eigenlijk maar één stap. (Mozes is niet Mozes, die zijn volk eens uit Egypte heeft geleid, maar het was wel een naamgenoot. Men neemt aan, dat hij ook nog rabbijn is geweest.) Deze werken, deze magische openbaringen zijn sterk versleuteld. Men probeert de geestelijke processen te leren, waardoor beheersing van tijd maar ook van entiteiten, van krachten in een astrale wereld e.d. mogelijk wordt. Er is één vervelend punt bij: De mensen willen die dingen niet zien als iets wat je van binnenuit kunt bereiken en waarbij je innerlijke toestand een grote rol speelt. Zij willen juist proberen er iets van te maken wat je via een recept tot stand kunt brengen.

Zo ontstaan er dan een aantal magische boekjes. Afschriften daarvan worden - meen ik - in Duitsland nog steeds verkocht, meestal tegen hoge prijzen, terwijl ze niets waard zijn. In deze boekjes staat hoe je een geest oproept, wat je aan zo'n geest wel en niet kunt vragen, hoe je bepaalde stoffen vervaardigt, hoe je een vloek werpt of opheft. Dat zijn de bijkomstigheden; de eventuele bevestigingen van het resultaat, die in de oorspronkelijke hermetische leringen staan.

Nu kan ik mij voorstellen, dat u zich afvraagt wat dan die recepten o.m. zouden inhouden? Ik wil u een heel eenvoudige geven. Het stamt uit omstreeks 1700. Het is volkomen reëel te gebruiken en een mooi voorbeeld van wat ik bedoel.

"Indien gij een mens zegen wilt brengen, dan zult ge u eerst reinigen."

(Dat komt steeds weer voor en slaat waarschijnlijk o.m. op het bad, dat in die tijd niet al te vaak werd genomen. Daarnaast ademhalingsoefeningen, beperkingen in de voeding, beperking of uitschakeling van sexueel contact e.d.)

"Nu zoekt gij iets wat de ander kan behoren."

(Het kan dus iets zijn wat je hem cadeau wilt geven, het kan ook iets zijn wat van de ander is of een copie daarvan.)

"Schrijf hierop de naam van deze."

(Van die ander dus. En nu begint het verhaal pas goed.)

"Neem het tussen de handen. Druk het tegen de u bekende plaatsen."

(Als dat zo mooi wordt gezegd, dan betekent het dat het tegen de zonnevlecht wordt gedrukt, tegen de borst en tegen het voorhoofd.)

"Herhaal voor uzelf":

(En dan volgt een heel mooie spreuk, die hierop neerkomt):

"Niets is belangrijk. Ik ben niet belangrijk. Alleen het Al is belangrijk. Uit het Al komt tot mij de kracht of God. En uit deze God schrijf ik en herschrijf ik deze naam."

(Stel je dus voor dat je die naam schrijft vanuit het Licht. En dan volgt daarop):

"En wat gij beleeft, bindt gij aan het voorwerp."

(Dat is iets wat altijd over het hoofd wordt gezien. Men denkt: het is doodgewoon. Je zegt: dat en dat gaat gebeuren. Neen, wat gij beleeft. Hier wordt kennelijk gezinspeeld op een innerlijk proces. Maar het kan aan het voorwerp worden gebonden. En dan gaat het recept verder:

"Breng het voorwerp onder de bezittingen van degene, die gij wilt zegenen, of zo dit niet mogelijk is, berg het op een plaats waar hij regelmatig zal vertoeven. Zolang gij niet hebt teruggenomen wat ge in u hebt beleefd, zal deze kracht voor hem werken."

Een heel mooie spreuk. Maar hoe zit de zaak werkelijk in elkaar?

In de eerste plaats moet u er rekening mee houden dat niemand,

die zich reinigt zich dus ook geestelijk heeft voorbereid. Zo iemand is in staat om al in een zekere begeestering te verkeren, als hij met de plechtigheid begint. Nu moet dat voorwerp zorgvuldig worden gezocht. Ik neem aan, dat dat vooral erg belangrijk is, omdat je je dan moet realiseren wie de ander is, wat hij wel en wat hij niet heeft, wat hij wel en wat hij niet kan. Er wordt dus al vóór het begin een zeker contact in het eigen denken gelegd. Nu begin je aan de plechtigheid met het doel de zegening over te brengen. Kennelijk is het een innerlijk proces.

Bij dit proces wordt ^t voorwerp opeenvolgend in de uitwerking van drie chakra's gehouden. Het wordt gebaad in de kracht, die men geestelijk op dat ogenblik harmonisch ervaart. Je zou kunnen zeggen: Het is ook een soort gevoelig maken van de plaat waarop de geestelijke indruk zal worden gemaakt.

Nu begint het spel pas goed, want nu moet je in jezelf beleven. Je kunt je dat het best voorstellen als het scheppen van een soort astraal spel, waarbij een analogie met de wereld eerst wordt opgebouwd en dan in die analogie de persoon datgene ervaart, wat je hem toewenst. Indien je dat beleeft, heb je dat ook astraal verankerd en heb je je eigen krachten daaraan gebonden. Er zal dus vanaf dat ogenblik een astrale invloed zijn gebonden aan jouw levenskracht, die voor de ander een stimulans is in de richting, die je hebt gekozen.

Dan moet het voorwerp in de nabijheid van de persoon worden gebracht. Dit voorwerp reflecteert dezelfde kracht op een voor de menselijke psyche misschien nog gemakkelijker te ontvangen terrein. Er is dus sprake van een tweevoudige suggestie:

- a. die suggestie is gericht vanuit een erkennen, waarbij tijd minder belangrijk is, zodat de fouten die in die tijd zouden kunnen voorkomen in het visioen werden erkend en uitgeschakeld;
- b. er is een keuze uit mogelijkheden gesuggereerd; en die suggestie brengen wij aan de persoon in kwestie over.

Het is een proces, dat eigenlijk meer wetenschappelijk zou mogen worden genoemd, indien men de geestelijke werkzaamheden maar als wetenschap zou erkennen. Dit is een procédé dat in de 17e eeuw werd gebruikt. Maar vergeet weer één ding niet, dat mensen als b.v. Jung zich ook - zij het helaas grotendeels vanuit filosofische beschouwingen - hebben bezighouden met de alchemie en de relatie tussen menselijke psyche en alchemie. Het zijn geen magische sprookjes.

Ik kan mij voorstellen, dat u een lezing over groene magie volgt met gevoelens van wat gaat het ons eigenlijk aan. Wij hebben daarover wel meer gehoord en het is niet belangrijk. Maar daarin spelen natuurkrachten een rol. Die natuurkrachten worden hier in de hermetische magie opnieuw gebruikt en gericht, maar op een totaal andere manier.

Nu kunt u zeggen: Wat gaat ons dat aan. Dat was in 1700 zo. Neen, het is vandaag nog zo. De volgelingen van Jung worstelen nog steeds met de vraag betreffende de sublimatie-mogelijkheden, met de transmutatie, de transsubstantiatie zelfs, die gelegen is in het magisch concept dat ook in de alchemie zijn uitdrukking vond.

Wij hebben nu gezien, dat er eigenlijk twee soorten hermetisten zijn. Beide soorten worden later wel alchemisten genoemd. Ik meen echter, dat je de magiër niet als een werkelijke alchemist kunt beschouwen, d.w.z. tot omstreeks 1600. Want in 1600 zijn nl. enkele hermetici in Duitsland in contact gekomen met zich filosofisch ontwikkelende alchemisten.

Nu wordt er een heel eigenaardige situatie geschapen. Er ontstaan de z.g. diagrammen (het zijn eigenlijk alleen maar symbooltekeningen), die - als ik mij niet vergis - later zullen worden geopenbaard en overgeleverd door de Goldkreuzer en die in gewijzigde vorm ook in verschillende Rozenkruisersbewegingen tegenwoordig nog een rol spelen. In deze openbaring van symbolen gaat men terug naar de praxis. Men gaat

terug naar de praktische harmonieën en men komt dan weer tot een kruidgeneeskunde, die nu echter op erkende geestelijke harmonieën is gebaseerd. Men komt tot demonen-bezwering, die echter ook berust op de wijze, waarop men bepaalde medicamenten toedient. Men zegt b.v.: Deze entiteit is bang voor melissekruid, dus geef ik sap van melissekruid.

Men probeert astrale krachten en verbindingen en suggestieve invloeden te breken. Men probeert het geestelijk wezen van een patient te heroriënteren. Paracelsus en zijn opvolgers zijn daarin ook nogal sterk geweest. Daarnaast gaat men zo langzamerhand over tot iets wat in deze tijd misschien wel weer naar voren kan komen: nl. het creëren van een tweede werkelijkheid (men zou ook mogen zeggen: een alternatieve werkelijkheid), die niet wordt gezien als de realiteit, maar als een omweg die kan worden gemaakt rond schijnbaar onvermijdelijke gebeurtenissen in de realiteit. Men zou kunnen zeggen, dat in deze hermetische beschouwing de tweede werkelijkheid, die de mens zich schept (een astrale werkelijkheid zou men ook kunnen zeggen) kan worden gebruikt om daar waar bepaalde gebeurtenissen in de menselijke werkelijkheid onvermijdelijk zijn een omweg te scheppen, waardoor de mens persoonlijk en misschien met grotere groepen juist dit gebeuren vermijdt en daarna weer rustig zijn eigen leven verder kan leiden, alsof die gebeurtenis alleen zou hebben plaats gevonden voor zijn persoonlijke ervaring en gevoelsleven. Dat is een heel knappe manier van lotsbeïnvloeding.

Ik meen, dat deze wijze van werken, waardoor men vermoedelijk in de eerste tijd komt tot allerlei mandala's (symboolwerkingen) veel zal worden toegepast in uw tijd, omdat men op die manier kan ontkomen aan bepaalde consequenties van daden, die men toch zelf niet heeft gesteld. Daden, die men zelf heeft gesteld, kan men in hun gevolgen nooit vermijden. Maar daden, die anderen stellen, kunnen u soms op niet te ontkomen wijze dwingen, tenzij u die omweg weet te gebruiken. Ik geloof, dat dat in deze tijd weer in de mode gaat komen. Voorbeelden daarvan zal ik u op dit moment nog niet geven. Ik wil slechts eindigen met te zeggen:

De grote magiërs van de hermetisten zijn praktisch allen weinig bekend. Hun werken in afgeslotenheid is gelijktijdig hun kracht geweest. Het heeft de voortbestaansmogelijkheid van hun discipline in gunstige zin beïnvloed, maar anderzijds een uitbreiding van hun denkwijze voorkomen. Dat zij niet bekend zijn betekent niet dat ze niet bestaan. Wat meer is: deze groep van hermetische magiërs, die praktisch heeft gewerkt en een mondelinge overlevering heeft gekend tot rond 1860, heeft bepaalde schriftoverleveringen nagelaten en deze worden de laatste tijd gebruikt. Indien de mensen in zich weten door te dringen, is het heel waarschijnlijk dat daardoor een groot gedeelte van de oude disciplines en praxis in deze jaren zal gaan herleven.

Ten laatste wil ik opmerken: Men kan begrippen als hermetica, alchemie e.d. nooit beschouwen als op zichzelf staande wetten. Ze zijn de weergave van ontwikkelingen, waarin elk ander voorkomend geestelijk streven of magisch denken mede een rol kan spelen. Er bestaat geen zelfstandige discipline. Voor het Westen is echter de hermetica van heel groot belang geweest en belooft zij zowel in filosofische als meer praktische zin in de toekomst belangrijk te blijven. Vandaar de aandacht, die ik hieraan heb besteed.

:-:-:

HOFMAGIERS.

Vanaf de vroegste tijd, dat er magie is geweest, hebben koningen en andere hoge heren een beroep gedaan op de bovennatuurlijke krachten om hun macht te behouden. Hofmagiërs, hofwichelaars zijn er geweest vanaf het eerste stamhoofd, dat een sjamaan aanstelde om ervoor te zorgen dat de leden van de stam niet al te ongehoorzaam werden.

De eigenschappen van een hofmagiër zijn natuurlijk heel anders dan men van een werkelijke magiër verwacht. Hij moet in de eerste plaats iemand zijn, die het publiek kan amuseren; hij moet dus een goochelaar zijn. Hij moet ook een hoveling zijn, want hij moet met vele slinkse en handige intriges ervoor kunnen zorgen, dat hij de aandacht van de vorst gevangen houdt en gelijktijdig zijn eigen voordelen op de juiste tijd en de juiste wijze binnen krijgt.

Van de hofmagiërs uit de oudheid weten wij zo het een en ander. Zij waren allereerst wel voorspellers. Hun voorspellingen of auguriën hadden altijd één groot voordeel: ze kwamen niet ter ore van anderen. Als de hofmagiër een uitspraak deed, dan was dat in de eerste plaats voor de vorst. Deze behoefde dus niet ergens anders heen te gaan om en plein public het een of ander raadselachtige orakel te krijgen. Bovendien, een orakel zeide niets en dan moest je maar weten hoe je het moest uitleggen. De hofmagiër kon je op zijn vingers tikken en zeggen: Definieer dat. Het is duidelijk, dat menig hofmagiër juist door de noodzaak duidelijk te zijn het hoofd heeft verloren. Hij is dan ook prompt begraven.

De situatie moest natuurlijk op de een of andere manier worden geregeld. Zo had de hofmagiër in het begin drie standaardproducties. De eerste was de wacht op de toren. Hij keek naar de sterren en las daaruit iets af of de goden kwamen hem iets vertellen. De tweede was de magische aanroeping, meestal gedaan terwijl er verschillende mensen bij waren. Daarbij ging hij uit van reukwerken, die verdovend werkten plus misschien wel een verklede helper, die dan optrad als de geest van een overgrootvader of misschien wel van een toornige godheid. Hiervoor werden vaak jonge slaven gebruikt, die onder die condities altijd alles konden voorstellen; ze konden een meisje zijn, een oude vrouw, een oude heer, een jongeman. En op deze manier hadden ze al veel bereikt. De derde was de toverij, die eigenlijk aan tafel werd bedreven.

De hofmagiër was wel geen hofnar, maar zo nu en dan moest hij een wonder verrichten door b.v. een glas water in wijn om te toveren of iets dergelijks. Daarvoor maakte men gebruik van goochelkunst. De goochelaars met machines zijn veel ouder dan u zou denken. Hier in Europa staan de mensen al te kijken als ze de goochelmachientjes zien, die er in de jaren 1500 tot 1600 werden gemaakt. Er waren ook waterklokken, die bepaalde verschijnselen konden veroorzaken. Die klokjes waren heel klein en betrekkelijk gemakkelijk te hanteren. De magiër kon die ergens plaatsen, zodat op het moment dat hij van tevoren had uitgerkend er opeens b.v. een bloem naar boven kwam, die hij dan prompt uit het schijnbare niets plukte en overhandigde aan de een of andere schone dame.

De situatie werd interessanter toen de grote godsdiensten de macht in handen kregen. De grote godsdiensten waren: de erediensten in Egypte, de staats-erediensten zoals die in Rome hebben bestaan en natuurlijk ook de grote godsdienst waarbij de druïden als priesters optraden en niet te vergeten het christendom.

In al die gevallen zien wij dat de magiër in het begin een bijloper-tje is. Hij mag dan wel aan het hof zijn kunsten vertonen, want de vorst wil dat nu eenmaal, maar hij vindt het niet prettig. Maar als men ontdekt hoe je met kleine goocheltrucjes, met een juiste voorstelling, met een

juist visioen en misschien zelfs met enkele werkelijke begaafdheden in staat bent de politiek van een heel rijk om te buigen, dan komen er al heel gauw mensen die zeggen: Wij moeten onze priesters op die plaats brengen. Ik geloof dan ook, dat het merendeel van de hofmagiërs in de laatste 2000 jaar op de een of andere manier zijn aangesteld door de heersende godsdiensten, door de geestelijkheid. Het is interessant te zien wat ze hier in Europa al zo konden presteren.

Ze waren allen geschoolde astrologen, want de voorspelling uit de sterren was heel erg belangrijk. Dit heeft o.m. een grote invloed gehad op de belevenissen van een zekere Gustaaf Adolf, die werd tegengewerkt door de Jezuïeten en via intriges in Engeland, maar ook door het direct inwerken via voorspellingen op o.m. Wallenstein, een tegenstander of bondgenoot - dat was twijfelachtig - in die tijd in Duitsland.

De voorspelling bestond overigens niet alleen krachtens de astrologie, dat begrijpt u wel. Er was een tamelijk goede berichten-dienst. Men wist vaak eerder wat er aan de hand was of wat er zou gebeuren dan de vorst in kwestie. Men las dan gevoeglijk in de sterren een aantal gebeurtenissen af plus een aantal raadgevingen, die de vorst als vanzelf in de juiste richting brachten.

Daarnaast hadden de meeste vorsten behoefte aan geld. Het was in vele gevallen dan de taak van de hofmagiër om daar op de een of andere manier een mouw aan te passen. Goudmakers hadden over het algemeen een goede kans om rijk te worden, maar ze moesten tijdig vertrekken. Daarom was voor de hofmagiër deze kans uitgesloten. Maar er was wel iets anders.

Je kon de vorst ertoe brengen om kostbaarheden veel hoger te schatten dan hun werkelijke waarde. Je kon stenen van een bepaalde gloed voorzien. En zo werd ook de chemie vaak gebruikt om vooral sieraden te vervalsen. En via die vervalste sieraden, die men dan soms gewoon tevoorschijn toverde en in andere gevallen tegen redelijke prijzen aan de vorst verschaftte, bracht men hem de illusie bij dat hij een enorme schat had, waarop hij altijd een beroep kon doen.

Een interessante historie is ook de aanroeping van de duivel. In heel veel landen is er een tijd geweest dat de vorst met zijn hofmagiër de duivel aanriep. De reden was waarschijnlijk dat men dacht: Ach, God is wel goed en als we nu ook nog de duivel te vriend houden, kan er niet veel misgaan.

De aanroepingen van de duivel waren oorspronkelijk gebaseerd op de natuurgoden. Het was dus een soort hekserij; daarbij werden er ook heksenzalven en heksendranken gebruikt. Die dranken waren gewoon drankjes waarin johanneskruid, belladonna, dollekervel e.d. zaten. Zo kreeg men dan een roes; en in die roes was suggestibiliteit betrekkelijk groot.

Een andere methode die ook werd gevolgd, was de reële aanroeping moet bloedoffers. Over die bloedoffers zou ik graag iets meer willen vertellen.

Mensenoffers zijn er betrekkelijk weinig gebracht en voor zover mij bekend nooit door hofmagiërs. Hun offers bestonden meestal uit een haan. Die moest dan helemaal zwart of helemaal wit zijn, dat lag aan de omstandigheden. Daarnaast vaak lammetjes, bij voorkeur de zuiglam, niet ouder dan twee weken. Dan had men ook nog wel eens wat te doen met geitjes.

Deze bloedoffers hebben inderdaad invloed, want in het bloed bevindt zich nu eenmaal een deel van de levenskracht. Indien dit betrekkelijk laag ontwikkeld is, dus geen grote eigen vorming heeft, kun je het inderdaad gebruiken om er iets uit te vormen. De levenskracht van de dieren, die werden omgebracht, werd door die magiërs heel vaak gebruikt om daaruit verschijningen mogelijk te maken. Men gebruikte verder braisiers, een soort houtskoolvuurmanden, waarop kruiden werden verbrand. Die brachten weer de nodige rook, de nodige etherische oliën in de lucht.

Er zijn een aantal geslaagde oproepingen bekend. Ik stel dit meteen er maar even bij. In enkele gevallen is het verkeerd afgelopen, zoals in het geval van Ludwig van Beieren, die vanaf dat goenblik niet helemaal goed bij zijn verstand was. In andere gevallen zijn hierdoor belangrijke berichten en raadgevingen verkregen. Maar er is meer.

Om een mogelijkheid te creëren, aanwijzingen te krijgen gebruikte men een soort bord, waarop letters of tekens werden aangebracht, meestal met krijt. Daarop danste een roemer van edel metaal, soms ook van zuiver glas rond, doordat de mensen die beïnvloedden. Wij kennen dit verschijnsel bij het spiritisme en ook daardoor werden allerlei berichten verkregen.

De magiërs gingen met hun bloedoffers echter nog wat verder. Ze gebruikten het bloed als z.g. demonenlokaas. Dit betekent, dat je krachten zoekt, die verliefd zijn op levenskracht. Dat zijn meestal aardgebonden krachten. Deze aardgebonden krachten zijn nu niet direct van hoge kwiliteit, maar om een offer te krijgen zijn ze wel bereid om het een en ander te doen. De verschijnselen, die zich daarbij voordeden zijn vergelijkbaar met poltergeistverschijnselen. Maar het was mogelijk om hierdoor een zwaard te laten vallen juist als iemand daar onder door liep en die persoon daarmee te verwonden. Op deze manier en ook door het ziek maken van mensen wisten sommige vorsten orde te houden. De bloedoffers speelden daarbij een heel grote rol.

Een heel belangrijk feit is verder dat bij deze toch wel zwarte magie van de hofmagiërs nooit gebruik werd gemaakt van kerkelijke vaten of bepaalde sacramenten. Een gewijde hostie werd altijd beschouwd als iets waarmee je onnoemelijk veel kon doen. De hofmagiër deed dat niet; en wel om de doodeenvoudige reden dat - zo hij dit zou doen - hijzelf onmiddellijk onder grote pressie zou komen te staan en waarschijnlijk zijn leven zou verliezen. Maar ook de vorst zou daardoor onder grote spanning komen te staan, want de kerk kon veel accepteren, maar niet een dergelijke sacrilège. Je mocht desnoods met de duivel onderhandelen, als je het maar netjes deed; d.w.z. als je hoog genoeg in rang was. Ik vermoed, dat dat een kwestie was van gelijk en gelijk die elkaar niet bijten.

De magiër heeft uit die bloedoffers natuurlijk een aantal andere gebruiken opgebouwd. Zo is het interessant te zien dat bepaalde magiërs de gewoonte aannemen om hun vorst offers te vragen van bepaalde stoffen. Soms zijn het zeldzame dingen, soms alleen maar rare zaken. In vele gevallen zijn er ook waardevolle dingen bij. Er worden b.v. bepaalde kostbare oliën en parfums gevraagd. Daarnaast bepaalde stenen en edelstenen, maar evengoed een vos zonder wit. Die moest dan worden gedood. Vossen zonder wit zie je haast nooit. Of er moest een geheel witte fret worden geschoten. Men vroeg om bepaalde lichaamsdelen van gehangenen. Men vroeg om bepaalde haren van dames, ook wel eens van heren. De baardharen b.v. van een bepaalde raadsheer, waartegen ze iets hadden. Daarmee werd heel veel gewerkt.

Deze offers werden dan weer gebruikt bij het maken van bepaalde simulacra: gelijkenissen. De hofmagiër vertelde daarom (wat niet helemaal waar is) dat woord, afbeelding en werkelijkheid gelijk zijn. Als je dus een bepaalde naam noemde en je had er een beeldje van en je ging dat beeldje bovendien nog mishandelen, dan zou de persoon naar wie je het beeldje had genoemd inderdaad die ellende ondergaan.

Deze praktijk heeft zelfs voortgeduurd tot in de dagen van Napoleon. Napoleon zelf was misschien officieel niet erg bijgelovig, maar ook hij had verschillende mensen in zijn omgeving, die in de occulte wetenschappen waren geschoold. Die hebben, vooral in de tijd van Josephine, een heel grote invloed gehad op de manier, waarop de man optrad. Opvallend is trouwens, dat hij tegen de raad van occultisten in aan zijn Russisch avontuur is begonnen.

Hitler heeft er ook een hofmagiër op na gehouden. Hij had een astroloog, die alles voor hem moest uitrekenen. Die astroloog had nog een func-

tie. Dat was achter Waldfriede in een villa van een van zijn topfunctionarissen. Men had daar een kapel gebouwd en men kwam daar bijeen om een soort Graalritueel te voltrekken. Bij dat Graalritueel moest magisch de overwinning worden uitgeroepen. Hitler geloofde daarin, zodat hij bepaalde nederlagen ook eerlijk als een overwinning heeft beschouwd, omdat zijn hofmagiër en degenen daar omheen hem hadden wijsge maakt dat dit inderdaad een overwinning was. De man was van de werkelijkheid vervreemd.

De invloed in Europa is voornamelijk die van de Jezuïeten geweest. Zij hebben kans gezien om op een gegeven ogenblik bijna 90 % van de plaatsen van hofastrologen en hofmagiërs te bekleden met hun eigen ordeleden. Zij hadden daardoor een tijdlang politiek veel meer invloed dan de paus. Dat is waarschijnlijk een van de redenen geweest dat de Orde der Jezuïeten meermalen is aangevallen.

Als wij zoeken naar het beeld van een hofmagiër, zoals men zich die voorstelt, dan moeten we teruggaan naar de tijden van de legenden. Denkt u maar aan de Ronde Tafel van Koning Arthur, waar de tovenaer Merlijn optreedt. Merlijn is de man van de grote verhalen. Hij zal daarbij zeker bepaalde facetten tonen, ook in het verhaal. De werkelijke hofmagiër zei b.v. "Ik wandelde door het bos. Opeens verscheen mij een satyr en die gaf mij dit voor Uwe excellentie." Zo in die geest.

De methode van iets te verklaren en door het gezag van de magiër dat tot onomstotelijke waarheid te maken, heeft lange tijd geduurd. Dat is er omstreeks 1500 - 1600 een beetje uitgegaan. Maar in Duitsland zijn er tot circa 1800 toe vorsten geweest, die zich op een dergelijke wijze nog lieten misleiden.

Wat de hoftovenaar ook heeft gedaan, één ding is zeker: hij is het beeld geweest van de magiër, die probeert zich met mundane zaken bezig te houden en die juist daardoor mislukt. Want u moet niet denken, dat elke hoftovenaar of hofmagiër ook werkelijk iemand was die niets kon. Er zijn er onder hen geweest, die in staat waren geesten op te roepen en materialisaties tot stand te brengen. Mensen, die in staat waren om werkelijk in de tijd te zien. Maar ze durfden het vaak niet, want wat je had gezien kon levensgevaarlijk zijn, als je het zei. Dus moest je wat anders vertellen en dan net zolang werken totdat het leek, alsof je toch het juiste had gezegd, zonder dat de vorst dat behoefde te geloven.

De misleiding van de mundane tovenarij toont een splitsing aan die vergelijkbaar is met wat wij in Atlantis hebben gezien. In Atlantis hadden wij een priesterschap, die uiteen viel in de Witte Broeders, mensen die in eenzaamheid woonden en daarbij ook bepaalde vormen van wat wij nu magie noemen beoefenden en de z.g. grijze en zwarte priesters, die in de steden woonden. Als grijze priesters stelden zij zich in dienst van tempels. Als zwarte priesters in dienst van bepaalde hoogwaardigheidsbekleders of ondernemingen.

Ditzelfde verschijnsel hebben wij gezien in Europa en door alle tijden heen overal op de wereld waar er macht is geweest. En daaruit kan ik dan enkele conclusies trekken, waar u misschien wat aan heeft.

1. Om goede magie te kunnen bedrijven moet je losstaan van de wereld, waarin de effecten van die magie tot uiting moeten komen.
2. Als magiër moet je nooit werken naar datgene wat een ander verlangt, maar alleen naar datgene wat je zelf als waar of als belangrijk ziet.
3. Op het ogenblik, dat de magie een persoonlijk gewin ten doel heeft, zal zij zichzelf frustreren, daar het resultaat altijd onvolledig is en daardoor zeer gevaarlijk wordt. De hofmagiër heeft dat keer op keer duidelijk gemaakt.

Misschien mag ik hier nog iets aan toevoegen over een andere klasse, die ik al enigszins heb aangestipt: de z.g. goudmakers, de alchemisten, die eigenlijk al van ongeveer 1400 af aan de verschillende hoven in-

vloed hebben gehad. Deze mensen lieten enorm veel materiaal aanrukken en lieten soms weleens aan de koning zien dat ze op de een of andere manier een stukje goud hadden gemaakt. Dat was dan meestal doordat ze een roerstaaf gebruikten, waarin zich achter een waslaagje goud bevond. Het goud werd dan gewoon in een kokend loodmengsel gebracht.

Deze mensen waren vaak bekwame chemici. En er zijn vorsten geweest, die daar inderdaad begrip voor hebben gehad. In Italië blijkt dat de hofalchemisten van verscheidene grote vorsten (de koning van Napels, Lorenzo de' Medici e.a.) eigenlijk in de eerste plaats een soort apothekers en gifmengers waren. Het was niet alleen hun taak om goud te maken, maar ook om nieuwe giften te produceren, om te helpen immuun te maken tegen bepaalde vergiften, om de mensen te helpen aan nieuwe effecten (vuurwerk werd vaak ook door hen gemaakt), zodat zij werkelijk chemici waren. Het is jammer voor veel van hen dat ze daartoe zijn gekomen. Het meest bekende voorbeeld van ondergang is wel de geschiedenis van John Dee - naar ik aanneem u bekend - een Engelsman, die met de alchemie te maken kreeg, een kundig alchemist werd, maar misleid door zijn behoefte aan belangrijkheid en erkenning aan verschillende hoven (o.a. van de koning van Polen) eenvoudig ten onder is gegaan.

De ondergang van de alchemist was heel vaak ook weer zijn behoefte om naar buiten toe resultaten te behalen. Zolang hij in eigen kring bleef, kon hij grote resultaten bereiken; als hij daarbuiten kwam, liep het mis. Zo leren ons deze mensen:

Je kunt nooit magie beoefenen aan het hof van een vorst, voor een instantie, voor een groep. Je kunt het slechts doen uit jezelf. Je kunt in de alchemie nog zover zijn, maar op het ogenblik, dat je resultaten aan anderen gaat beloven en je bindt, ben jij je mogelijkheden alweer kwijt.

We zullen ons een volgende maal kunnen bezighouden met de geschiedenis van verschillende magiërs, zoals Appolonius. We kunnen bekende alchemisten nemen en wij zouden daaruit dan misschien een beeld kunnen krijgen van de grote invloed, die de buitenwereld heeft op het magisch vermogen, het vermogen van de alchemist en van de tovenaars om innerlijke waarheden naar buiten toe te brengen. Want uit de levens van al deze mensen leren we toch wel dat degene, die in de eerste plaats naar buiten toe filosoof wordt en dus zijn gedachten openbaart maar met de resultaten in eigen omgeving werkt, grote resultaten boekt voor de gehele wereld. Maar dat degene, die de resultaten naar buiten wil brengen en de denkwijze tot zichzelf wil beperken, het slachtoffer wordt juist van zijn behoefte naar buiten toe resultaten te tonen. Hij frustreert a.h.w. zichzelf door zich de innerlijke rust voor de innerlijke beleving te ontnemen.

:--:~:

VERBORGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR

Derde Les.

VERBINDINGEN.

Als je de wereld beschouwt, dan zijn er heel veel verschillen die de mens ontgaan. Er zijn b.v. verschillende soorten ijzer. Het loopt van 54 tot 58 ton gewicht; dat zijn vier verschillende soorten. Deze komen in een zekere samenhang voor. Nu zult u zeggen: Dat is niets bijzonders. Neen, natuurlijk niet. Maar deze soorten komen echter over het algemeen voor in een ongeveer gelijke samenhang. Als er dus vier soorten zijn, dan komt van elke soort er steeds één voor in een massa. Afwijkingen zijn zeldzaam.

Als wij daarentegen kijken naar b.v. zuurstof, dan hebben wij O - 16 maar ook O - 18. Nu blijkt dat er op 250 deeltjes van O - 16 er één deeltje O - 18 voorkomt. Dat is helemaal niet belangrijk voor iemand die op aarde leeft; per slot van rekening, als hij maar zuurstof krijgt. Wat kan het u dan schelen wat voor getal eraan vastzit? Maar die kleine verschillen kunnen een heel grote rol spelen, indien het gaat over fijne materie, als wij b.v. te maken hebben met de astrale wereld.

De astrale wereld is: fijne materie, kleinste delen zonder direct vast verband, die in een gedachten-matrix kunnen worden gevormd tot een blijvende of vluchtige gestalte.

Nu zijn er zeer veel entiteiten, die op deze wereld leven. En of men dat nu natuurgeesten noemt of elementairen, een feit is dat zij in uw wereld bestaan. Maar qua voertuig behoren zij niet tot uw wereld. Wat blijkt nu?

Deze entiteiten, die een astraal voertuig hebben, kunnen bijzonder sterk op aarde ingrijpen, indien er afwijkingen van evenwichten zijn, die ik zo even heb genoemd. Die dus van een andere samenstelling zijn dan de normale isotopen. De geschiedenis wijst uit dat zodra de zwaardere zuurstof (O - 18) meer dan normaal in de lucht voorkomt, luchtgeesten veel gemakkelijker kunnen ingrijpen in het stoffelijk gebeuren. Zij zijn niet alleen maar drijvende wezens, die in de luchtstroming hun eigen wegen gaan. Op het ogenblik, dat hier dit kleine verschilletje van een paar extra deeltjes en een klein beetje andere baanverdeling in een atoom optreedt, blijkt ineens dat via deze veranderde samenstelling de macht van het astrale groter wordt. En omdat er op aarde altijd wel gebieden zijn, waarin uitzonderingstoestanden heersen (waar ijzer b.v. in een andere dan normale verhouding voorkomt en waar verbindingen van goud en ook van kwik zijn), hebben wij daar ook te maken met verbindingen naar een andere wereld. Hier worden a.h.w. de knooppunten geschapen, die een direct contact vormen voor de astrale wereld met de stoffelijke wereld. Het is tamelijk moeilijk om daarvan een volledig beeld te geven. Misschien kan ik het u vergelijkenderwijs voorstellen.

Wij hebben allemaal verschillende chakra's. De mens op aarde en ook de geest bezit iets dergelijks. Nu weet u ook dat die chakra's verschillend gevoelig zijn en dat bepaalde krachten uit de wereld en ook uit de wereld van de geest door het chakra kunnen worden ontvangen, maar dat daaruit ook krachten kunnen worden geprojecteerd.

Een van de meest voorkomende wonderverhalen is dat van een geestelijke Meester, die op een gegeven ogenblik wordt aangevallen en plotseling een straal licht uit zijn borst laat komen, waardoor de tegenstanders worden verblind of zelfs een vuurstraal uit het voorhoofd schiet waardoor zij worden gedood. U zou zich misschien kunnen voorstellen dat indien soortgelijke "organen" op aarde zouden bestaan, geestelijke krachten daardoor bijzonder sterk op aarde kunnen inwerken, en dat omgekeerd de invloed van wat er op aarde gebeurt op de geest ook veel groter is.

De mensen van vroeger hebben dat ook wel geweten, neem ik aan. Er zijn bepaalde bomen, die bij het opnemen van ijzeroer (ijzer-zuurstofverbindingen) enigszins selectief zijn. Deze laten daarbij o.a. ijzer 56 (Fe 56) in een wat grotere hoeveelheid achter dan de andere. Wat is nu het eigenaardige resultaat van de zaak? Dat juist dààr in die omgeving druïden heilige plaatsen hebben gemaakt; dat heksen dààr bijeenkwamen; dat het volksgeloof dààr allerhande natuurgeneesmiddelen zocht. Als men aanneemt, dat die mensen dat niet helemaal voor niets hebben gedaan, dan moet men ook aannemen dat geesten en geestelijke werkingen op die plaatsen inderdaad meer voorkwamen.

Het zal u duidelijk zijn, dat de mens op aarde tegenwoordig enorm veel veranderingen veroorzaakt. Hij heeft b.v. een groot aantal stoffen in de wateren geloosd. Hierdoor ontstaan verbindingen, b.v. heel eigenaardige koolstofverbindingen. Die koolstofverbindingen kunnen weer aan zekere natuurgeesten grotere mogelijkheden geven. (Het zijn niet de prettigste geesten.) Het zijn wezens met een astraal voertuig, die daardoor gemakkelijker kunnen ingrijpen. En wat hierbij ook interessant is: dit zijn wezens, die vooral ook op lagere levenssoorten invloed kunnen uitoefenen.

Wij weten aan de andere kant op de aarde verscheidene plaatsen te vinden waar regelmatig spookverschijningen e.d. worden gezien. Er is b.v. in Hoog-Mexico een meertje te vinden. Boven dat meertje, zo vertelt men, manifesteren zich vaak goden (tegenwoordig ook heiligen - het verschil is in Mexico kennelijk niet al te duidelijk). Men ziet dan b.v. biddende handen, een gebalde vuist, een zwaard en dergelijke dingen. Dit zijn vormen van nevel, die enige tijd blijven staan en daarna oplossen. Gaat men nu kijken wat er aan de hand is, dan blijkt dat er in de omgeving bepaalde lood- en koperverbindingen in de bodem voorkomen. Die koper- en loodverbindingen hebben een kleine afwijking van de norm. De samenstelling wijkt af van het normale. Of dat nu bijzondere krachten opwekt? Ach, daar zou men over kunnen vechten. Ik voor mij meen, dat zij inderdaad daardoor ook nog zekere krachten kunnen onttrekken aan het aardmagnetisch veld. Maar of dat zeker is, kan ik niet bewijzen. Zeker is, dat daardoor entiteiten mededelingen kunnen doen. Zij moeten de mededelingen doen zoals zijzelf leven, en dat betekent dat in dit geval water- en luchtgeesten meestal samenwerken. Wij krijgen dan die eigenaardige wolkenformaties, die soms doen denken aan enorme beeldhouwwerken, die toch wel heel duidelijk van voorstelling zijn.

Wij kennen in de buurt van Kaapstad een plaats waar vroeger de mensen naartoe gingen om te weten wanneer zij zouden sterven. Daar zijn grafstenen. En als je er bent (dat moet in bepaalde jaargetijden zijn en nog op een bepaald uur van de dag), kun je alleen door het verbranden van wat hout op die grafstenen plotseling de datum van je dood zien verschijnen. De attractie is natuurlijk niet zo groot. De meeste mensen willen het liever niet weten en het schijnt dat het fenomeen nog weleens vergissingen maakt. Maar wat blijkt daar weer aan de hand te zijn?

Wij hebben hier te maken met leemaarde waarin silicium in een bijzondere oplossing voorkomt. Ook hier blijkt de chemische gesteldheid van de bodem en de daarin voorkomende afwijkingen weer de mogelijkheid te geven voor bepaalde geestelijke manifestaties.

U zou zeggen: Waarvoor die rook? Ach, die rook is helemaal niet nodig. Maar de mensen hadden het idee, dat zij er iets voor moesten doen, anders geloofden zij het niet. Zij waren er niet op ingesteld en dan namen zij het niet waar. Want het is een hallucinatie, een illusie, maar die toch in vele gevallen juist is.

Ik zou kunnen doorgaan met het opsommen van verscheidene plaatsen waar dergelijke eigenaardige fenomenen gebeuren. Maar waar het mij om gaat is dit:

Er zijn op aarde structurele afwijkingen van de norm, waardoor kennelijk paranormale verschijnselen worden bevorderd. Verder dan dat behoef ik niet eens te gaan. Dan moet je je afvragen: Hoe functioneert een dergelijke verbinding tussen twee werelden? Want dat is het eigenlijk.

Het aanwezig zijn van bepaalde stoffen betekent soms energie. U heeft het wel gezien in een gewone batterij. Daar zit meestal een salmiak-oplossing in, wat zink en een koolstaafje of lood en een koolstaafje. De combinatie van die stoffen veroorzaakt electriciteit, die je kunt gebruiken. Daarmee kun je een zaklantaarn laten branden en als je het op de juiste manier hebt gedaan, kun je daardoor zelfs een transistorradio laten spelen. Waarom zouden dergelijke dingen wel als energiecel kunnen functioneren en zou een soortgelijke samenstelling in de aarde (er zijn heel wat samenstellingen bekend die een dergelijke energie kunnen afgeven) geen invloed hebben? En dan kom ik weer terecht bij electriciteit.

Er zijn kennelijk elektrische verschijnselen, die deze energie veroorzaken. Die electriciteit vervloeit wel in de omgeving. Je kunt ook zeggen: water, dat uit een bron opwelt, zakt weer in de bodem weg. Iemand, die bij de bron is, kan daarvan drinken. Een astrale vorm kan van bepaalde elektrische spanningen soms gebruik maken om zijn eigen dichtheid te vergroten (dus niet zijn activiteit, zijn initiatief, dat heeft er niets mee te maken.) Hij kan zichzelf daarmee verdichten. Als een astrale vorm dichter wordt, dan betekent dat ook, dat hij daardoor meer vat krijgt op materie; de materie wordt hanteerbaar.

Nu zijn er heel wat natuurgeesten, die op een dergelijke manier actief zijn. Het is wel zeker, dat in uw wereld op dit moment aardgeesten, die vreemd genoeg op ijzerverbindingen reageren, weinig zullen voorkomen. Er zijn nog wel gebieden waar zij zich zouden kunnen voeden, maar de geestelijke omstandigheden, de behoefte tot contacten zijn waarschijnlijk niet aanwezig.

Bij watergeesten is het iets anders. Deze watergeesten werken vooral op een inwerking tussen koper en zout; daarop komt het wel neer. Zij verschijnen nog wel eens langs de kusten. Maar ook alweer, daar waar de mensen niet al te veel lawaai maken en waar er een mogelijkheid is een werkelijk contact te leggen.

Vuurgeesten blijken bijzonder ontvankelijk te zijn voor de aanwezigheid van zuurstof. En ook hier is een afwijking van de normale zuurstof erg belangrijk. Waar ozon ontstaat zal vreemd genoeg een vuurgeest zich minder snel manifesteren dan waar gewone zuurstof is. Hoe dat in elkaar zit? Dat is moeilijk precies te vertellen. Laten wij het zo zeggen:

De gewone zuurstof is voedingselement voor vuur. De vuurgeest manifesteert zich alleen in en leeft feitelijk uit een oxydatieproces. Als iets roest, kan een vuurgeest daar misschien net adem blijven halen. Is er een flinke brand, dan kan die geest daardoor bijzonder levenslustig worden en en zeggen: "Ik heb mij meer dan voldoende gevoed." Het omzettingsproces bepaalt hier dus het levensproces, de levensmogelijkheid van de vuurgeest. Astraal kan dat wezen verder bestaan, maar zijn contact met de

wereld wordt bepaald door een chemisch omzettingsproces. De verbinding tussen het geestelijk wezen dat zich meestal in vuur manifesteert (niet altijd, maar meestal), is dus weer gelegen in een oxydatieproces: een zuurstof-verbinding waarbij energie vrijkomt.

Als men zo verdergaat, wordt het al heel gauw duidelijk: er zijn op deze wereld plaatsen, die in het bijzonder geschikt zijn voor contacten met de astrale wereld. De astrale wereld zal van die plaatsen bij voorkeur gebruik maken om contact op te nemen met de mensenwereld. Het is zelfs een factor, die ook in de magie voorkomt.

In de magie weten we dat er bepaalde stoffen worden gebruikt. Het lijkt misschien dwaasheid, als je op een pentagram steentjes neerlegt, bepaalde oliesoorten neerzet die niet branden, andere olie die wel brandt, water met as of water met zout en dergelijke dingen. Maar als u zich gaat realiseren dat u eigenlijk probeert om zo'n chakra van de aarde na te bootsen (een plaats waarin energieën zitten, die een astrale manifestatie vereenvoudigen voor wezens, die daarop zijn afgestemd), dan is het duidelijk dat die handelingen zin hebben.

Over de gehele wereld kent men van die plaatsen. In de gehele wereld wordt het aantal plaatsen dat actief wordt gebruikt op het ogenblik minder. Er is voor het contact tussen iemand, die in de astrale wereld leeft en de mens op aarde nl. nog iets anders nodig. U zou het een psychische resonantie kunnen noemen. Er moet een zekere eenheid zijn in de gedachtenwereld. Want een astraal wezen kan wel iets uitdrukken, maar dat moet ook worden begrepen en het wezen kan geen taal spreken. Het kan hoogstens werken met symbolen of met telepathische woordoverdracht. Beide vragen nogal wat energie. Hogere wezens brengen die uit hun eigen wereld mee. De wezens, die gewoon in de natuur en met die natuur verbonden leven, zijn meestal afhankelijk van hetgeen zij ter plaatse kunnen verkrijgen.

De entiteiten, die op aarde algemeen worden aangenomen, hebben meestal een wat liefelijk karakter. U weet het allemaal: De zonen van de wind zijn allen prinses. Alles wat bij planeten en sterren behoort is koninklijk. Wat leeft in het woud zijn leuke fauntjes en mooie feetjes enz. De voorstelling is natuurlijk ten dele wel juist. Er zijn vele astrale wezens, die liefelijk zijn in de ogen van de mens en die ook met hun bestrevingen zeker niet tegen de mens ingaan, al is hun denkwereld, hun handelwijze afwijkend van wat de mens normaal vindt.

Stel u eens voor, dat er vele andere oplossingen zijn waarin astrale entiteiten ook kunnen leven. Die entiteiten hebben misschien een tijdlang op een andere planeet geleefd, want de geest kan zich verplaatsen en overal een astraal voertuig opbouwen.

Stel nu, dat de mens de aarde vervuult - wat op het ogenblik gebeurt - dan krijgen wij wezens, die b.v. gevoelig zijn voor de reactie van zonlicht op zwavel (verschillende zwavelverbindingen). Die wezens gaan zich dan op aarde uiten. Ook zij worden dan tot een soort elementalen, daar zij zich meestal in hun uiting verbinden met één van de primaire verschijnselen op aarde. En dat is ook weer begrijpelijk.

Een astraal wezen is meestal niet in staat vele dingen gelijktijdig te overzien. Een elementaal zal een menselijke functie uitstekend kunnen verrichten. Kom je met een tweede, dan kan hij geen van beide meer verrichten, dat wordt te veel. Zo is het met de entiteiten ook, als zij een uiting zoeken op aarde. Zij kiezen één bepaald element. Daarmee kunnen zij heel veel doen, met de rest niet. En vraag u nu eens af: wanneer dergelijke entiteiten op aarde gaan leven, wat zou het resultaat daarvan zijn?

Tot nu toe was het zo eenvoudig. De bosfeeën en bosgeesten, mijnentwege ook de boskabouters werken aan de natuur. Zij helpen de processen in de natuur bevorderen. Maar nu kunnen er ook wezens zijn, die helemaal geen interesse hebben in bomen en in bloemen, maar misschien wel in zwammen, in paddestoelen, in mossoorten. Wat zal er dan gebeuren? Dan zullen

zij zich bezighouden met het scheppen van de meest gunstige levenscondities daarvoor. Dan ontstaan er centra, waarin wij absoluut te maken krijgen met een totaal andere ecologie; een geheel andere samenhang van het evenwicht tussen de verschillende levensvormen. Ik geloof, dat dit op het ogenblik zo hier en daar reeds aan de gang is.

Kun je het zo'n entiteit verwijten? Neen. Als de mens de verbinding mogelijk maakt, mag je het de entiteit niet kwalijk nemen dat zij daarvan gebruik maakt. Als er een rivier stroomt tussen een dir land en een vruchtbaar land en u slaat er een brug overheen, kunt u het dan iemand uit het dorre land kwalijk nemen dat hij ook eens komt kijken of hij zich een paar sappige vruchten kan verschaffen? Dat is toch logisch. En toch doet de mens dit tegenwoordig.

Wij komen dan te staan voor wat men dan een geheim van de natuur zou kunnen noemen; nl. het feit dat een proces, eenmaal begonnen op bepaalde plaatsen een progressiviteit van ontwikkeling vertoont, die in tegenspraak schijnt te zijn met het proces van toename van b.v. verontreiniging. Daarmee zouden wij weleens leuke dingen kunnen beleven.

Het is b.v. mogelijk dat men combinaties krijgt van zwavel-dioxyde en bepaalde stikstofverbindingen. Als die ontstaan, dan komen er entiteiten, die van zeer hoge temperaturen houden. Dat zijn geen vuurgeesten. Het zijn wezens, die eigenlijk eerder thuishoren in een wat vulkanische wereld of misschien op Mercurius; en dan nog speciaal de dagzijde ervan. Zij behoeven nooit hard te lopen; Mercurius doet er 54 dagen over om rond te draaien.

Nu zijn er op aarde soortgelijke condities. Hier zijn die stoffen vluchtig; er is niet de verdwijnende atmosfeer, die men op Mercurius heeft. Dan zeggen die entiteiten: "Nu, dan gaan wij naar die wereld toe en gaan daar leven. Wij moeten dan een vorm aannemen." Die vorm kan natuurlijk niet precies gelijk zijn aan die op Mercurius. Hij moet afgesteld worden op de aarde. Deze wereld geeft vele gedachtenpatronen af, die alerhande schimmeltjes in de astrale wereld scheppen. Nu komt er zo'n entiteit en zegt: "Dat vormpje lijkt mij wel wat; dat ga ik verstevigen." Maar - ik zeg dat erbij - het wezen houdt van hoge temperaturen of misschien zelfs van zeer grote temperatuurverschillen. Stel je voor, dat een paar van die wezens in Europaart aan de gang gaan. Wat gebeurt er? Explosies bij een kraak-proces. Het onverklaarbare oplopen van de temperatuur in een bepaald deel van een kraaktoren. Dan kunnen de mensen wel zeggen: Een technische fout. Wij kunnen dat niet aanwijzen, dan moet er wel kortsluiting zijn geweest of misschien zelfs een explosie. Daar zou statische electriciteit een rol bij hebben gespeeld. Maar de kars is groot dat dergelijke astrale wezens daarbij betrokken zijn. De mens bouwt bruggen zonder te begrijpen wat hij doet. Hij schept verbindingen zonder te beseffen wat die betekenen.

Wat zou je als mens daartegenover moeten stellen?

Men moet nooit uitgaan van het standpunt dat de entiteiten vijandig zijn. Er zijn maar heel weinig natuurgeesten, die tegenover de mensheid en tegenover het andere leven werkelijk vijandig staan. Zij willen werkelijk niet vernietigen. Zij zijn misschien wat speels, wat onberekenbaar, maar dat zijn kinderen ook vaak. Die entiteiten zullen heus wel meewerken met de mens, als er processen zijn die voor hen passen. Maar het vreemde is dat waar processen zijn, die voor hen passen, indien u rekening houdt met het door mij gegeven voorbeeld over Europaart, u zult zien dat de omstandigheden, die voor deze wezens wel goed zouden zijn, juist liggen in een hoogovenbedrijf. Daar kunnen zij nl. temperatuur-omzettingen vinden, die voor hen ideaal zijn. Maar de verbindingen, die daardoor ontstaan, zijn minder aangenaam vooral omdat daar de minder prettige koolstofverbindingen in voorkomen. Zo krijgen we dan entiteiten, die hier actief zijn, terwijl daar kun levenscondities zijn. Zou de mens in staat zijn hun duidelijk te maken dat zij daar goed werk kunnen doen en dat voor hen zelfs plezierig is, dan zullen zij hier geen rampen veroorzaken

maar alleen energie opnemen om die daàr te ontladen. Men zou dan waarschijnlijk een verbetering van het smeltproces krijgen en o.a. betere staalsoorten kunnen produceren door een grotere hitte met gelijktijdig het vermogen om voldoende zuurstof door te blazen. Men krijgt dan een mooiere en hardere staalsoort en men kan ook betere mengingen maken.

Het is dus maar de vraag: Wat doet de mens met dergelijke entiteiten? Het antwoord ligt voor de hand: De mens gelooft er niet aan. En daar zit dan weer het sombere punt.

Indien wij verbindingen maken met een astrale wereld op grond van een bepaalde plaats, dan moeten wij eigenlijk de mentaliteit kweken die daarbij hoort. Hebben wij de juiste mentaliteit, dan kunnen de entiteiten voor ons heel veel goeds doen. Dan kan de astrale wereld antwoord geven op de problemen van de stoffelijke wereld, en omgekeerd kan de stoffelijke wereld vaak veel bijdragen tot het welbehagen van de astrale wereld.

In de oudheid is dat inderdaad het geval geweest. Het klinkt natuurlijk een beetje krankzinnig, als je zegt dat de offers, die werden gebracht (vooral bepaalde offers van vloeistoffen) heel erg belangrijk zijn geweest voor de astrale wereld. Dat is werkelijk waar! De mensen wisten misschien niet waarom.

Er werd vaak wat ertshoudend of koperhoudend steen, soms ook spathhoudend steen bijeengebracht en daarop werden offers gebracht van vruchtensappen al dan niet gefermenteerd. Daarin zaten bepaalde zuren, die weer inwerkten op de ertsen en daardoor konden de entiteiten komen. De mensen, die daarmee bezig waren, hadden hun gedachten wel niet helemaal geconcentreerd op de astrale wereld, maar de verbinding, die zij op deze manier toch hadden gemaakt, was voor hen een doel waarnaar ze werkelijk gedachten uitzonden, waarvoor ze een bestemming probeerden te vinden. Is het dan zo vreemd, dat entiteiten uit de astrale wereld daaraan inderdaad beantwoord hebben?

Zeker, de mensen hebben heel veel vreemde dingen gedaan. Denk maar aan de z.g. "vervloeking van de druïden", een heel mooie naam voor het beschermen van plaatsen door natuurgeesten. Dat is voor de mens nu nog een duistere macht, als hij daarmee wordt geconfronteerd. Er zijn voor hem afwijkende omstandigheden, zijn reactievermogen b.v. verandert daar vaak. Dan krijg je verkeersongelukken, werktuigen worden niet goed meer gebruikt. De entiteiten, die daarmee bezig zijn, zijn op zich geen duivels. Zij willen helemaal geen kwaad doen. Zij volbrengen alleen de taak, die in hen is gelegd door degene, die met hen heeft gewerkt. En zolang daar bepaalde bomen zijn en de bodem een zekere structuur heeft, blijven de entiteiten daar wel in de buurt. Want dat voedt hen. Daar is voor hen een verbinding gelegd van hun eigen wereld met de stoffelijke wereld. Zij hebben een taak in de stoffelijke wereld en die volvoeren zij.

De mensen van vroeger wisten genezing af te smeken. En ja, genezing afsmeken is natuurlijk weer kolder. Er bestaan geen astrale doktoren, bezield door de een of andere natuurgeest. Maar wat wèl bestaat, is een evenwicht van levenskracht dat voor een natuurgeest normaal is. Als een dergelijke natuurgeest op een bepaalde plaats wordt gevoed of daar bijzonder sterk is, dan kan hij een dergelijk evenwicht van levenskracht weerkaatsen naar een mens, die daarvoor ontvankelijk is en zich op de plaats in kwestie bevindt. En dan krijgen we inderdaad genezingen.

O, ik weet het wel, medisch gezien moet je dat niet accepteren. Dat is onzin. Maar vroeger was dit een praktijk, die heus succes had en waar je je m.i. niet vanaf kunt maken door te spreken over "wat suggestie" en alleen "zenuwzieken" die daar genezen zijn. Vroeger waren de mensen heus niet zo zenuwziek als tegenwoordig. Zij hadden er ook minder reden voor. De mentaliteit zal dus moeten veranderen. Dan zal men deze krachten van de natuur werkelijk goed kunnen gebruiken. Ik heb daarvan een enkel voorbeeld geven. Nu moet ik een algemeen beeld geven van de mogelijkheden:

Een elementaal of een natuurgeest heeft een betrekkelijk gering geheugen en geen uitgebreid reactievermogen. Je kunt een elementaal instellen op een bepaalde taak, maar hij is erg orthodox. In die orthodoxie behoudt hij die taak soms heel lang. Als er geen gedachten bij komen die hem uitschakelen of hem een andere impuls geven, dan kan hij honderden jaren daarmee bezig blijven. Als je tegen zo'n natuurgeest zegt: "Laat dit molentje draaien," dan blijft dat draaien. En als iemand niet zegt "stop", dan draait hij honderd jaar later waarschijnlijk nog. Overdreven? Maar zo is het toch.

Wij zouden dus eigenlijk moeten weten hoe de mens verbindingen bewust tot stand kan brengen. Verbindingen door het brengen van bepaalde stoffen in de bodem; door het gebruikmaken van bepaalde isotopen in samenstellingen, die voor dergelijke entiteiten aantrekkelijk zijn en energie voor hen leveren. En als wij dat hebben gedaan, zouden wij moeten geloven in de entiteiten en hun een taak moeten toedenken. Wij zouden ons daarop moeten concentreren en dat een tijdlang moeten herhalen. Daarmee veranderen wij dan de invloed in de natuur. Wij veranderen een natuurlijk evenwicht. De gehele ecologie, dus de samenhang van plantengroei, van dierenleven en al wat erbij te pas komt, verandert mee. En dan heeft men een methode gevonden van milieubeheersing en milieu-aanpassing. Ik neem aan, dat het nog wel eens zover komt.

Natuurlijk zijn er ook andere entiteiten, die van deze gelegenheden gebruik kunnen maken. Maar het nare hiervan is nu weer dat een natuurgeest meestal anders is ingesteld dan geesten, die ook via de astrale wereld proberen de aarde te bereiken. Als zij uit een lichte sfeer komen, hebben zij meestal wel een bron van energie achter zich staan. Zij zijn niet zo volkomen gebonden aan stoffelijke verschijnselen. Maar een geest, die uit het duister komt is dat wel weer.

Nu heeft u misschien wel gehoord dat de meeste spooklegenden zich afspelen in de buurt van moerassen. Er zijn altijd in die omgeving plassen, sloten met moerasgas. Moerasgas is van een speciale samenstelling en deze rlijkt voor zekere entiteiten energie te bevatten. Geesten, die behoren tot de dichtstbij liggende duistere werelden, kunnen daarvan gebruik maken om ook de mensen te benaderen. Zij staan eigenlijk veel dicht bij de mens dan een natuurgeest; hier is een overeenkomst van denken. Die gelijkheid van denken zal de mogelijkheid inhouden voor een dergelijke entiteit om de vervulling van een verlangen af te dwingen van de mens. Hij kan stimuleren, hij kan suggereren en hij kan in vele gevallen ook de energie van de mens, die op hem is afgestemd, blijven aftappen. En dat geeft ons weer een ander punt.

Deze verbindingen kunnen aansprakelijk zijn voor uitbarstingen van onredelijke genotzucht. Dat de mens genotzuchtig is is normaal. Elke mens hunkert ergens naar een beetje bevrediging op welk terrein dan ook. Maar dat je dat opeens onbeheerst gaat doen tegen je hele wezen, tegen je normale denken en leven in, is niet erg natuurlijk.

Moerasgeesten zullen ook weer het best kunnen reageren in een omgeving waar niet teveel mensen bij elkaar zijn. In theorie zou je kunnen zeggen: Als het verversingskanaal voldoende moerasgas afgeeft, kan half Den Haag door dergelijke geesten worden geregeerd. Maar dan moet je eerst heel Den Haag afstemmen en dan kun je half Den Haag regeren. Maar als je nu te maken hebt met een klein boerenplaatsje. Zo'n 20 à 30 mensen misschien, die ook nog verspreid wonen, wat dan? Die mensen laten zich waarschijnlijk gemakkelijker beïnvloeden. En een geest, die zekere dingen wil volbrengen, kan ook veel gemakkelijker suggereren. Waarom denkt u, zou er juist in kleine afgelegen gemeenschappen zo vaak van die krankzinnige wreedheden worden begaan? Denkt u maar eens aan mensen, die uit godsdienstige overtuiging! kinderen hebben doodgeslagen of geofferd; mensen, die om soortgelijke redenen erop los zijn gegaan en eenvoudig hebben geprobeerd een ander te stenigen; die enorme wreedheden hebben gepleegd; die dierenoffers brengen e.d. En dat is heus niet alleen op de

Luneburger Heide. Er zijn hier in de omgeving ook wel van die plaatsen. Je hoeft daarvoor heus niet eens zover te gaan, misschien de kant van de Alblasserwaard uit waar dergelijke dingen kunnen voorkomen. Toch zijn de mensen die dat doen op zichzelf helemaal niet zo wreed. Ze zijn helemaal niet zo haatdragend.

Ga je kijken wat er aan de hand is, dan zul je zien: in de buurt zijn bepaalde vennen of watertjes. In de Alblasserwaard zijn het kleine niet voldoende uitgebaggerde stroompjes meestal tussen de weilanden. Op de Luneburger Heide blijkt het stilstaand water te zijn, waarin moerasgas zich kan ontwikkelen. Als men die samenhang ziet, zal men toch moeten toegeven: ook hier bestaat de een of andere relatie. Indien dat altijd in een dergelijke omgeving plaatsvindt, dan moeten wij toch wel aannemen dat hier een relatie bestaat tussen de omgeving, het optreden van moerasgas en de bij vlagen onredelijke reacties van de mens. Doen we dat, dan zouden we tot de conclusie moeten komen: hier bestaan dus verbindingen met een astrale wereld, waarin mensen en duistere figuren uit de geest tot uitbarsting kunnen komen en mensen kunnen beïnvloeden. En als dat ten kwade bestaat, dan bestaat het ook ten goede, dat is ook duidelijk.

Nu kom ik aan het laatste deel van dit betoog. Ik moet u weer meenemen naar iets wat misschien fabelachtig lijkt.

Er bestond vroeger een overlevering dat er over de gehele wereld bergen en grotten zijn waar een mens kan gaan rusten en met geheel nieuwe gedachten en nieuwe denkbeelden kan wakker worden. Men zegt: dat zijn inwijdingsplaatsen. Als u een vergelijking wilt hebben: sommige mensen geloven dat van de grote pyramide van Cheops. Is dat nu alleen maar fantasie? Neen. Als wij gaan kijken, dan blijkt dat bij al die plaatsen waar van men dit beweert voorkomen: kalksteen en leisteen met zure aarde. Daar zijn stukken werkelijk zure grond. Er is leisteen in de berg aanwezig en veel kalksteen. Een combinatie, die men niet overal vindt, maar die toch in vele geologische formaties pleegt voor te komen. Kijken wij verder naar de plaatsbepaling: zij is over het algemeen tamelijk ver van verbindingswegen gelegen, soms ligt zij ook behoorlijk hoog. Dat zou erop wijzen dat hier de invloeden zuiver blijven, dat zij niet door gedachten van alle kanten kunnen worden verstoord of beïnvloed.

Zouden hoge krachten of geesten, die de inwijding brengen werkelijk aan zo'n plaats gebonden zijn? Onder omstandigheden is het denkbaar, maar in het merendeel van de gevallen zou ik zeggen: inwijding kan ook zonder dat geschieden. Alleen, hier is de inwijding gemakkelijker. Hier kan men beelden in de materie projecteren, die men eerst in de astrale wereld heeft gevormd. De kracht, die in zo'n plaats ligt (en dat is weer een kwestie van een chemische reactie-mogelijkheid, een soort uitwaseming) maakt het dus mogelijk de astraal gevormde beelden direct als een realiteit voor de mens te projecteren. Bij een normale inwijding moet je uitgaan van de eigen denkwereld van de mens. Hier heb je de kans je eigen weten, je eigen denken aan de mens voor te zetten op een wijze, waardoor hij deze kan absorberen en niet alleen maar op zijn eigen referentie-begrip (zijn onderbewustzijn) is aangewezen.

Dat dergelijke plaatsen op de wereld bestaan, werd tot in de 19e eeuw nog overal geloofd. Tegenwoordig geloven vele mensen nergens meer in en anderen geloven weer alles; beide opvattingen zijn natuurlijk niet goed.

Zouden die plaatsen dan ineens verdwenen zijn? Wel neen. Het blijkt steeds weer dat mensen, die in een bepaalde omgeving zijn, daardoor sterk worden beïnvloed. In de laatste tijd is gebleken dat er een sterke beïnvloeding plaatsvindt in bepaalde woestijngebieden van Nevada. Mensen, die daar gaan kamperen of jagen, komen vaak na een verblijf van 10 à 14 dagen helemaal veranderd terug. Het is goed dat Nixon daar niets van weet, anders zou hij het onmiddellijk verbieden. Die mentaliteitsverandering zou hij niet prettig vinden.

Soortgelijke verhalen horen wij op het ogenblik o.a. uit de buurt van Pesjavar (India) waar mannen uit de bergen komen, die daar heel nieuwe ideeën hebben opgedaan. Hoe? Waarom? Niemand weet het. Maar zij hebben ze. Ik geloof, dat dat op andere plaatsen van de wereld precies hetzelfde zal zijn. Er zullen meer plaatsen zijn waar die activiteit plaatsvindt. De mens kan worden geconfronteerd met een voor hem afwijkende gedachtenwereld, indien de hogere geest de beschikking heeft over een plaats, die een zodanige verdichting en intensifiëring van de astrale vormen en werkingen mogelijk maakt, dat hierdoor de mens in een werkelijkheid kan worden geplaatst, die voor hem aanvaardbaar is, maar die toch sterk kan afwijken van hetgeen er in zijn voorstellingswereld leeft. Op die manier vinden er zelfs nog inwijdingsprocessen plaats in deze dagen. Het zijn er niet veel, maar het gebeurt. Daaruit komen wij dan tot de eindconclusie:

Er zijn door de structuur van de wereld en de chemische samenstellingen en reacties op de wereld zeer veel plaatsen, die aan entiteiten met een bepaalde kwaliteit en instelling de mogelijkheid geven zich scherp en meer kenbaar in de wereld van de mensen te uiten. Zou de mens het contact vooral met de natuurkrachten op deze wijze bewust leren hanteren, dan zou hij zich hierdoor veel ellende en moeite kunnen besparen.

Daarnaast zou hij echter moeten leren dat ook overgeganen gebruik maken van dergelijke krachten. Door het mijden hiervan of het stellen van bijzonder sterke gedachten in een dergelijke wereld is het mogelijk te voorkomen dat slechte entiteiten (vanuit de mens gezien) de mens tot voor hem slechte daden brengen. Zelfs zou het mogelijk zijn om door gebruik te maken van deze inwijdingsmogelijkheden zeer vele mensen een hoger besef te geven, indien men zou kunnen leren - en dat is de grote moeilijkheid - om dergelijke plaatsen inderdaad te blijven beschouwen als oorden van eenzaamheid en stilte, die alleen bestemd zijn om daar te rusten, zich te ontspannen en zo nieuwe begrippen te ontvangen.

Er zijn vele verbindingen tussen andere werelden en uw wereld. Ik heb enkele van de voor deze wereld op het ogenblik belangrijke belicht. Ik hoop, dat het bijdraagt tot uw inzicht in de geheimen en achtergronden van de aardse natuur.

--:-

D R E I G I N G .

Degene, die op dit moment de wereldsituatie ontleedt, zal ontdekken dat er vele dreigingen zijn. Vele van deze dreigingen zijn hoofdzakelijk van economisch-sociale aard. Ook in uw eigen land zijn situaties ontstaan, waardoor het explosiegevaar op de arbeidsmarkt b.v. tamelijk groot is geworden. Als we de situatie proberen te ontleden, komen wij tot de volgende conclusies:

Men heeft in de z.g. rijkere landen ernaar gestreefd om een z.g. full-employment politiek te voeren. Dit betekent, dat er voor iedereen en bij voortdurende een werkplaats is. Dit heeft een proces van industrialisatie op gang gebracht, waardoor het aantal werkplaatsen sneller toeneemt dan het vermogen en de wil van de mens om die werkplaatsen te bezetten. Dit blijkt ook uit het aanwezig zijn in dergelijke landen van vele z.g. gastarbeiders uit landen, die minder ver geïndustrialiseerd zijn.

De z.g. overspannen arbeidsmarkt, die de producenten hierdoor zelf

tot stand hebben gebracht, betekent dat zij zeer kwetsbaar zijn geworden voor de eisen van hun werknemers, en dat deze werknemers daardoor in staat zijn steeds hogere beloningen te vragen. Maar het vragen van hogere lonen betekent voor de producent dat zijn product duurder wordt en hij is dus geneigd dit door te berekenen. De situatie ligt nu in vele landen zo, dat men een kostprijs heeft gekregen, die zo hoog is dat men niet meer kan concurreren op de wereldmarkt.

Voor een land als Nederland is dat natuurlijk bijzonder pijnlijk, maar ook voor grotere landen als de Ver. Staten is dat eveneens het geval, indien blijkt dat men met vele van de eigen producten niet meer kan concurreren met wat het buitenland heeft te bieden. Men kan dit voor een groot gedeelte proberen te voorkomen door het optrekken van de tol- en tariefmuren, maar daarmee gaat men gelijktijdig de vrijheid van de handelswereld belemmeren en krijgt bovendien de arbeider niet meer de kans om de producten te kopen, die hij toch eigenlijk verlangt. Hij zal elke maatregel, die zijn verbruik in kostprijs duurder maakt, beschouwen als een aantasting van zijn verworvenheden en zijn rechten; en hij zal prompt reageren met hogere looneisen.

Er komt een ogenblik, dat dit niet meer mogelijk is. Wij krijgen dan het uitvallen van een groot aantal bedrijven. Dit betekent, dat op de arbeidsmarkt meer plaats komt. Maar de arbeiders zijn verwend. Dat wil zeggen, dat zij aan de arbeid die zij nog wensen te verrichten bepaalde eisen verbinden, die niet gemakkelijk kunnen worden vervuld. Het resultaat is, dat de regeringen worden genoopt steeds hogere bestedingen in een feitelijk niet consumptieve sfeer te doen om hierdoor hun eigen werkgelegenheid in stand te houden. Dit betekent weer dat ook de lasten, die de staat op de burger drukt steeds toenemen. En de burger, die zich aan alle kanten geplunderd voelt, zal daartegen in verweer komen.

De situatie, zoals die zich op het ogenblik laat aanzien, doet vermoeden dat het volgende jaar in zeer veel landen - zelfs ook in Nederland - een toenemende werkloosheid zal optreden. Regeringsmaatregelen zullen dat voorlopig kunnen verhullen, maar dat betekent gelijktijdig dat de regeringen niet verder kunnen gaan met de besteding van gelden in de richting zoals zij het tot nu toe hebben gedaan. Een bijzondere nadruk zal komen te liggen op bestedingen, die worden gedaan voor defensie, op gelden die worden uitgekeerd aan onderontwikkelde landen en daarnaast de grote uitgaven, die worden gedaan voor scholen, dus voor het onderwijs.

In de meeste landen zal men zich afvragen, waarom daarvoor zo enorm veel geld moet worden uitgegeven. Ik neem aan, dat wij hierdoor een explosie op de arbeidsmarkt zullen zien, waardoor niet alleen het aantal stakingen toeneemt, maar ook het aantal bedrijven dat uitvalt.

Het zal blijken, dat vele landen niet in staat zijn om op enigerlei wijze een dergelijk verschijnsel op te vangen. De regeringen beschikken eenvoudig niet over de middelen om op korte termijn toch de arbeidsgelegenheid in stand te houden; en dat zou kunnen betekenen dat er een grotere hiaat zal ontstaan tussen de z.g. volontwikkelde en de z.g. onderontwikkelde gebieden. Ik neem aan, dat men dit niet zal nemen.

De spanningen tussen de nu hoofdzakelijk van het Westen afhankelijke landen en het Westen zelf zullen in de komende tijd aanmerkelijk toenemen. Gelijktijdig moet rekening worden gehouden met een poging van beide wereldmachten (eigenlijk zijn er op het ogenblik drie wereldmachten) om dit uit te buiten. Propaganda van alle kanten zal de mens overspoelen. Hierdoor worden de gespletenheid en opstandigheid in de verschillende landen nog veel groter.

Wat een enkel gebeuren kan doen, zult u binnenkort kunnen constateren in Italië. Hier is nog niet eens sprake van een economisch conflict, maar in feite van een sociaal conflict. Hier komt een geloof in strijd met de werkelijke behoefte van de burgerbevolking. De gelovigen zullen voor

een groot gedeelte hun trouw aan dit geloof bewijzen door te ageren tegen het noodzakelijke voor de burgerlijke sector. Maar als er over een dergelijk punt al zo grote geschillen kunnen ontstaan en daarmee ook grote conflicten, die zelfs doordringen in de overheidssector en ook daar tot stakingen en acties aanleiding geven, dan kunt u begrijpen wat een werkelijk aantasten van de portemonnaie en de levensstandaard gaat betekenen. U moet er rekening mee houden dat dit in de komende tijd de gehele westerse wereld zal domineren.

Maar ook andere landen hebben het niet zo gemakkelijk. In Rusland heeft men grote moeilijkheden met de productie zoals die daar op het ogenblik is. Enerzijds voelt men zich genoopt om steeds betere zware producten voort te brengen zoals o.m. computers, waarmee men heel goede resultaten heeft. De Amerikanen moeten uitkijken. De Russische computer is wel wat logger maar even snel en heeft dezelfde capaciteiten. Daarnaast electronica, maar ook het gebruik van bepaalde nieuwe materialen, waaronder nieuwe staal- en glassoorten en daarbij verschillende polymeren.

De situatie in de Sowjetunie wordt daardoor eigenlijk wat moeilijk, want aan de ene kant wil men de productie uitbreiden, aan de andere kant worden de eisen van de arbeiders hoger. Maar de afzetmogelijkheid naar het buitenland berust nu voor een groot gedeelte op dumping. Dit wordt door de meesten niet begrepen. U kunt hier in Nederland Russische auto's kopen voor ongeveer 1/8 van de prijs, die ze in het land zelf moeten opbrengen. U kunt een Russisch foto-apparaat in Nederland kopen voor een prijs, die slechts 1/10 is van de prijs, die voor een soortgelijk apparaat in het land zelf wordt gevraagd. Dit is in feite een dumping, daar deze producten in andere landen worden afgezet beneden de kostprijs die in het land zelf geldt. Dit betekent, dat de export, die ook voor de Sovjetunie op het ogenblik heel erg belangrijk is en die een deel van de economische macht over Azië en Afrika uitmaakt, niet zonder meer kan worden volgehouden. Men zal daarvoor de eigen bevolking moeten laten betalen; en die is daar niet toe geneigd.

Ook in Rusland zijn er tegenwoordig geschillen. Daar worden directeuren ontslagen, er worden aanklachten ingediend tegen mensen, omdat de productienorm niet wordt gehaald. Maar de praktijk is, dat de productienorm langzaam maar onophoudelijk omhoog wordt geschroefd boven de haalbare norm, zodat in feite een salarisvermindering voor de arbeider daarvan het gevolg is. En de arbeiders hebben er geen zin in om dat te accepteren.

Een soortgelijke moeilijkheid is ook de concurrentie van de arbeidsbrigaden in China. Nu is China tegenwoordig een betrekkelijk afgesloten gebied, dat via Macao en Hongkong wel bepaalde producten exporteert, maar dat toch een meer gesloten economie vormt dan de Sovjetunie. Hier is nu sprake van de strijd tussen de z.g. arbeidsbrigaden.

Arbeidsbrigaden hebben een heel bedrijf vaak onder hun beheer. Deze bedrijven moeten vernieuwd worden. Die vernieuwing is hoogstnoodzakelijk wil men verder kunnen gaan in het productietempo dat wordt geëist. Het blijkt echter, dat niet alle bedrijven gelijktijdig kunnen worden vernieuwd. Er is een strijd over deze vernieuwing ontstaan, die op het ogenblik al o.m. in de staatssector een aantal ontwikkelingen heeft vertraagd, waarschijnlijk met vijf tot zeven jaar.

Ook in de mijnbouw zien wij soortgelijke verschijnselen. De enige situatie, die nog niet is aangetast door het verschijnsel is de wetenschappelijke sector met de proefnemingen aan de rand van Buiten-Mongolië en in Honan.

De gehele situatie heeft verder nog een bijmaakje gekregen doordat men wordt geconfronteerd met feitelijke standverschillen. En feitelijke standverschillen - dat zult u begrijpen - zijn voor heel veel mensen nu niet meer aanvaardbaar. Zeker niet in de westerse wereld en ook niet bij degenen, die een communistische doctrine aanhangen. En dat zijn er heel veel over de gehele wereld.

Het denkbeeld, dat de een recht heeft om meer te zijn dan een ander bestaat niet meer. Men gaat meer en meer uit van de vraag, of de een meer presteert dan de ander. En prestatie, kunde, kennis en het dragen van verantwoordelijkheid zijn de enige maatstaven, die men geneigd is nog aan te leggen, als men de belangrijkheid van een ander tegenover zichzelf wil beoordelen. En ook hierdoor zijn de conflicten legio.

Ik wil hier alleen maar wijzen op de aanvallen, die in de laatste tijd worden gedaan tegen de heersende toestanden in landen als Pakistan, India. In Indonesië is een soortgelijk proces aan de gang. Op de Filipijnen zien wij dat ook. Wij zien dergelijke processen zich afspelen in praktisch geheel Zuid-Amerika.

Ook deze sociale reform - want dat is het in feite - brengt moeilijkheden met zich mede, want men is nu geneigd om een ieder die gezag en rijkdom bezit a priori te beschouwen als uitbater, als een soort parasiet en men heeft zelf vaak niet het materiaal om deze plaatsen in te nemen. De arbeiders zijn eenvoudig niet in staat een fabriek te leiden, toch wensen zij de leiding van een fabriek niet meer te aanvaarden.

Er zijn mensen, die een politicus als een parasiet beschouwen, maar zij zijn niet in staat met een alternatief te komen, waardoor het bestuur verder kan functioneren. En deze conflicten zullen eveneens chaos veroorzaken. Het lijkt erop alsof de gehele wereld een wonderlijke chaos aan het worden is. De mensen, die dat echter zeer pessimistisch bekijken, zal ik op enkele punten willen wijzen:

In de eerste plaats: Juist door de grote pressie, die van onderaf op alle bestuur en alle hogere standen wordt uitgeoefend, zullen de werkelijke levensbehoeften binnen aller bereik blijven. Het is onmogelijk om het levenspeil te ver naar beneden te drukken.

In de tweede plaats: Juist als er een zeer grote druk wordt ontwikkeld in de maatschappij, zal er sprake zijn van een verbetering van de productiviteit. En ofschoon de gedragsnormen misschien voor enkele jaren wat in de war zullen zijn, zullen de gedragingen terugkeren tot een maatschappelijk en ook ethisch aanvaardbaar peil. De verandering in vormen is daarbij niet zo belangrijk, zolang er een formaliteit blijft bestaan, waarin de gemeenschap kan voortleven. De uitdrukking voor een gemeenschap is nu eenmaal het formalisme, waarin de leden van die gemeenschap tot een gezamenlijke eenheid van werken en streven kunnen komen. Deze dingen komen meer op de voorgrond en krijgen een bijzonder grote nadruk.

Een ander punt dat interessant is en ook verheugend is wel, dat verschillende kerken een grote klap krijgen in deze tijd. Als ik alleen maar denk aan de schade, die de laatste reis van Paus Paulus (ook zijn Braziliaanse reis) aan het aanzien van het katholicisme als geheel hebben toegebracht en daarmee het formalisme van de kerk hebben geconfronteerd met de werkelijke inhoud van de leer, dan moeten wij daarover ook optimistisch zijn. Het is beter dat de mens leert zijn ideaal te scheiden van de vormen, die daaraan verbonden zijn.

Ik geloof, dat de Nederlander niet zozeer naar "Prinsjesdag" moet verlangen, maar dat hij zich verduveld goed moet afvragen, wat er nu eigenlijk in de Troonrede staat. Zo geloof ik, dat men in een kerk niet moet kijken naar de eisen, die door de heersers van die kerk worden gesteld, maar naar hun gedragingen. Als zij tevredenheid prediken, dan kunnen zij dat doen, als zij arm zijn. Zolang zij rijk zijn moeten zij daarvan afblijven, want een rijke kan tevredenheid prediken tegen een arme, zonder dat het enig werkelijke betekenis heeft. Op deze manier zullen heel veel kerkgenootschappen en kerkelijke groeperingen onder vuur worden genomen.

Iets dergelijks vinden wij op het ogenblik in de Moslim-wereld waar eveneens bepaalde moskeeën en instellingen in verhouding zeer grote bezittingen hebben en grote kapitalen hanteren. Ook hier gaan de armen

zich langzaam maar zeker afvragen, waarom zij voortdurend rente moeten betalen en bovendien nog voor elke godsdienstige plechtigheid iets moeten bijdragen; terwijl de kerk zelf hen in feite uitbuit. En ook hier zoekt men nu terug te komen tot de werkelijke leer van Mohammed als vrijstaande van het formalisme, dat door de imams wordt opgelegd.

Hetzelfde zien wij in India. Ook hier is een paleisrevolutie aan de gang. Wij zien dat de boeddhisten - zelfs als boeddhistische priesters en monniken - aan het uitvallen zijn. Hier nemen partijen stelling tegenover elkaar en wordt het oude gezag en bezitsrecht (dat ook vele kloosters in de boeddhistische sfeer bezitten ondanks hun z.g. armoede) ontkend. Het schijnt overigens op de wereld veel voor te komen. U weet, dat de kloosters van de katholieken arm zijn, want degenen die daar wonen hebben een gelofte van armoede afgelegd. Het blijkt echter, dat hun bezittingen zodanig groot zijn dat zij daarvan een paar duizend mensen zouden kunnen onderhouden, indien het nodig was. Maar ja, dat gaat weg in gebeden en missie's.

De conflicten, die ook daar ontstaan betekenen niet een feitelijke ontkerstening of een afwijken van godsdienstigheid. Het betekent een nieuw ontwaken van geestelijk besef onafhankelijk van het formalisme, dat in de kerken bestaat. En ook dit is een grote vooruitgang! Aan het einde van het volgend jaar zou u volgens mij kunnen zeggen:

Er is heel veel veranderd en wij zitten eigenlijk weer een beetje in een crisissfeer. Die crisis zal echter niet kunnen doorzetten, omdat de mensen zelf nu actief worden. Niet in een onderdanigheid tegenover hen, die het beter weten, maar met een enorme pressie op een ieder, die iets zou kunnen doen. Daardoor zal de wereld in de komende paar jaren grote stappen voorwaarts gaan zowel in de aanpassing van de economische noodzaken en behoeften als ook in het vinden van een nieuwe sociale samenwerking.

-:-

JUPITER TONANS.

Vroeger dacht men dat Jupiter met de bliksem in de hand over de wolken dwaalde om stervelingen te verpletteren. Soms met hetzelfde wapen in de hand afdaalde om de een of ander verschrikte volgeling van bepaalde fouten te beschuldigen of hem - in dezelfde verschrikkelijke vorm - te belonen.

De krachten van de natuur hebben vorm en gestalte gekregen in het menselijk geloof. Wie de oude mythologieën nagaat, vindt overal de natuurverschijnselen terug in een vergoddelijke vorm. Het lijkt misschien of de mensen daarbij dwaas en onwetend zijn geweest. Maar waarom zou men geen persoonlijkheid toekennen aan een verschijnsel, dat zo ontzagwekkend is als donder en bliksem eens zijn geweest? Ook in deze tijd zijn er nog bepaalde verschijnselen, waaraan wij een vorm zouden kunnen toekennen.

Als je ziet wat luchtverontreiniging betekent, dan zou je daarvoor een naam kunnen vinden. Je zou een naam kunnen vinden voor de mentaliteit, die de Rijn tot het grootste riool van Europa maakt. Waarom zou je die krachten geen naam geven? Want als je aan iets een naam geeft, dan geef je het gestalte. En iets wat gestalte heeft, wordt vatbaar; daarop kun je invloed uitoefenen.

Toen de mens in de oudheid namen gaf aan de natuurverschijnselen, gaf hij daarmee niet alleen maar zijn God een gestalte. Neen, hij maakte ook het natuurverschijnsel voor zichzelf hanteerbaar. Nu moge het zijn dat de bliksemafleider pas door Franklin is uitgevonden en niet door de een of andere vroege Romein, maar tegen de toorn van Jupiter wisten men zich wel degelijk te beschermen. Zo kan men zich tegenwoordig beschermen tegen optredende verschijnselen, indien men bereid is ze als een geheel te beschouwen. De grote fout van de mens is altijd geweest, dat hij versnipperde en alleen het onbegrepen, het onbegrijpelijke gaf hij een naam.

Als daar het licht flitste door de zwarte wolken en het sombergerommel aankondigde dat er nog meer geweld in de wolken school, dan sprak men van Jupiter tonans: de God, die zou neerdalen en op de mensen zijn wraak uitoefenen.

Waarom zouden wij niet een dergelijke godheid scheppen? Een godheid, die je kunt hanteren. Want de eenheid, die het gehele natuurverschijnsel daardoor creëert, maakt het mogelijk het gedrag ertegen beter te bepalen.

Als u spreekt over luchtverontreiniging als een kwestie behorend tot afzonderlijke fabrieken, afzonderlijke voertuigen, afzonderlijke mensen, afzonderlijke staten, dan komt u nooit verder. Maar indien u er een naam aan durft geven, indien u er een soort godheid van durft maken en die durft bestrijden, dan bestrijdt u iets wat direct leeft in de mentaliteit van de mens, dan kunt u de mens zelf beïnvloeden. Geloof niet, dat ooit maatregelen - welke dan ook - lucht- en waterverontreiniging kunnen voorkomen. Neen, dat kan alleen een verandering van mentaliteit! Maar die mentaliteit kun je niet veranderen, indien je niet eerst een gestalte opbouwt, waar de mens iets in kan zien. Een gestalte, die zich voor hem manifesteert in vele verschijnselen. Dan kun je die god misschien aan één kant vereren en aanbidden, maar aan de andere kant zul je hem vrezen. En als je hem vreest, zul je hem bestrijden.

De magie van de primitieven waarmede zij hun goden bestreden was soms waanzin en dwaasheid - ik weet het. Maar anderzijds waren er vele maatregelen bij die heel verstandig waren, zoals b.v. het voorschrift dat een lange tijd in Rome gold: Als Jupiter donderde in de wolken, dan moesten de soldaten hun lansen met de punt naar de aarde dragen en - wat anders nooit werd toegestaan - ook de adelaars van de legioenen werden naar beneden gericht gedragen. Dit is in feite het vermijden van uitstekende punten, waarop de bliksem zou kunnen inslaan.

Zo bestonden er ook bepaalde verboden. Men mocht onder sommige bomen niet onder andere wel schuilen. Dat hing allemaal samen met de woede van Jupiter. De mens, die zich daaraan hield kon inderdaad vele gevaren vermijden.

Ik geloof, dat je op dezelfde manier aan de mensen van vandaag duidelijk kunt maken hoe ook zij hun "goden" hebben. Goden, die zij misschien zelf hebben geschapen, zoals eens de Romeinen, de Grieken en de Egyptenaren hebben gedaan. Dingen waarvan je niet precies weet wat en hoe zij zijn, maar die je moet zien als een totaliteit, omdat je alleen tegenover die totaliteit je houding kunt bepalen, niet tegenover de details afzonderlijk.

En als wij op deze wijze zien dat Jupiter kan worden geketend door een bliksemafleider, dan zullen wij op een soortgelijke manier zien dat een bepaald zuiveringsproces de god van verontreiniging kan terugdrijven. Je kunt hem misschien niet uitroeien, want goden roei je niet uit, maar je kunt wel degelijk die goden beteugelen.

In Tibet bestaat een dergelijke gewoonte. Daar zijn ook goden van donder en hagel; boze geesten, die de mens aanvallen en die voortdurend proberen zijn oogst te vernietigen. De Lama's brengen dan met magische rituelen zo'n geest in gevangenschap. Hij wordt in een kooi opgesloten middels een bijzondere geestenvol. En wanneer hij eenmaal in de kooi zit, dan

zal men hem zo nu en dan raadplegen. Men zal hem zelfs de mogelijkheid geven bepaalde bevelen uit te sturen, maar men controleert hem. Bij de plechtigheden van elk jaar, tot zelfs het ogenblik, waarop het medium de stem van de god vertolkt (wat ook elk jaar placht voor te komen) blijkt, dat door de formule de aanpassing van de mens aan het klimaat aanmerkelijk gemakkelijker wordt gemaakt, zoals de vergoddelijking van de Nijl en bepaalde verschijnselen het voor de Egyptenaren veel gemakkelijker maakten zich aan de veranderingen van de waterloop, de watertoevoer, de droogte en dergelijke aan te passen met hun landbouw en daardoor juist dit land een grotere vruchtbaarheid gaf.

Goden maken het mogelijk een verschijnsel als een geheel, als een persoonlijkheid te zien. Een mens kan met persoonlijkheden onderhandelen, nooit met in feite abstracte massa's. Zelfs voor u geldt dit.

Indien u in uw leven te maken heeft met vele détails die ergens samenhangen, probeer ze te zien als een geheel. Reageer niet meer per détail, reageer op het geheel en bepaal daartegenover uw houding. U zult zien, dat u hierdoor de mogelijkheid krijgt het geheel te bedwingen en te beteugelen. Dat u op deze manier bepaalde overeenkomsten kunt sluiten met dit geheel. Dat kunt u met de détails niet.

Ik heb dit onderwerp Jupiter tonans genoemd. Dit heb ik gedaan, omdat de oude donderende en bliksem-zwaaiende Jupiter een lange tijd het symbool is geweest niet alleen van de donder maar ook van een hemelheerschappij, van een kracht waaraan al het andere onderworpen was. De kracht, die je moest bedwingen, die je moest richten, die je moest aanroepen en daardoor kon je de rest vanzelf baas.

Mijn voorstel is, dat de mensen van vandaag op gelijke wijze hun problemen zullen bezien. Niet afvallen van détail tot détail, niet met een enorm perfectionisme voortdurend bezig zijn met kleinigheden, maar het geheel zien. En dan in grove lijnen en desnoods bijgelovig op dat geheel reageren, want daarmee krijgt u de resultaten, die u nodig heeft. Daarmee krijgt u de ervaring, die u nodig heeft. Daarmee leert u beheersen wat anders onbeheersbaar zal blijven.

-:-

T E L E P A T H I E .

Ik denk. Mijn gedachten vormen beelden en andere herontstaan.

Een ander denkt. En in mijn gedachten vormen zich de beelden, vormen zich de woorden, totdat het mij is, alsof ik spreek met mijzelf en toch weet: dit is een ander.

Stemmen die in je spreken, krachten die in je spreken. Geesten die zich plotseling openbaren. Mensen die ver weg zijn en die je toch opeens nabij voelt. Als je gevoelig bent voor deze dingen, dan wordt langzaam maar zeker de grens van tijd en ruimte verbroken. Dan komt de mogelijkheid om over gehele werelden en gehele tijdperken elkaar te ontmoeten, want de mens is eeuwig en alle krachten, die mens hebben geheten of zullen heten, zijn eeuwig. En al deze krachten kunnen elkaar ontmoeten in die ene werkelijkheid, die je misschien de Grote Mensheid mag noemen.

De telepathie is een verschijnsel, dat niet van mens tot mens alleen in deze wereld geldt, dat niet alleen beperkt is in afstand of aan bepaalde tijdsverlopen is gebonden. Het is de ontvankelijkheid

voor een totaliteit, die buiten het menselijk besef bestaat en waarin de menselijke gedachte haar uitdrukking kan vinden.

Als je op deze manier met elkaar verbinding zoekt, als je op deze manier elkaar - of je nu leeft in deze wereld of in een andere - leert ontmoeten, dan is het mogelijk niet alleen te voorzien wat er in je eigen wereld zal gebeuren of wat gebeurd is of wat noodzakelijk is, maar dan is het vooral mogelijk de ander te begrijpen, om door te dringen tot de nieuwe werkelijkheid, waarin je met elkaar een geheel vormt, waarin geen scheidslijn meer is te trekken en te zeggen "dit is de ander en dit ben ik", maar te zeggen: "wij zijn tezamen in deze gedachte, in dit beeld, in dit besef." Uit dit totale besef kun je in tijd en in ruimte leren reageren volgens kosmische waarden.

De gevoeligheid van de mens, die hij al te zeer heeft verwaarloosd, zal weer ontwaken, indien hij tracht deze dingen te vinden. Hij moet niet verwachten, dat klare heldere stemmen woord voor woord duidelijk uitspreken. Het is een vage opwelling, een plotseling anders zien van beelden, een fragment van kleuren misschien of een ogenblik van contact dat half droom half werkelijkheid is. Deze dingen zijn het begin.

Het begin van de versmelting, waardoor een gedeeld besef de grenzen van taal en persoonlijkheid ongedaan maakt, waardoor de kosmische eenheid die bestaat buiten alle voorstelbaarheid van de mens kan doordringen in het menselijk bestaan, waarin de grenzen tussen geest en mens kunnen wegvallen en de sferen één kunnen zijn met het aardse leven van de mens en omgekeerd.

Telepathie is het begin van de oneindigheid dat je in jezelf ontdekt, indien je de grenzen van je schijnbare persoonlijkheid leert overschrijden.

:--:~:

Abonnementen: f 17.50 p. 10 nummers
(v. leden f 12.50) (v. buitenland f 1.50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijkelaan 15
Leidschendam Tel: 01761-5154

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

JANUARI 1971.

16e jaargang.
Nummer 4.

MAGIE EN MAGIERS

Alchemisten en andere rare mensen

Blz. CI/49

Rare tijden

" CI/59

Verweer

" CI/64

VERBORGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR

Manifestaties

" CII/45

Orakels

" CII/53

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

MAGIE EN MAGIERS

Vierde Les.

ALCHEMISTEN EN ANDERE RARE MENSEN.

Waarom een dergelijke titel? Wel, alchemisten waren rare mensen. Er zijn ook heel veel magiërs, die nu niet direct onder de meer normale burgers van deze wereld gerekend kunnen worden. U denkt misschien, dat alchemisten mensen waren die alleen maar goud maakten. Heeft u wel eens van glauberzout gehoord? Dat is uitgevonden door een zekere mijnheer Glauber. Dat was een alchemist. Hij was ijverig op zoek naar de Steen der Wijzen, toen hij toevallig iets anders vond. Hij meende zelfs dat dit het begin van de Steen zou zijn. Want alchemisten zijn dan misschien mensen, die in de hermetische leer geschoold zijn, het zijn ongetwijfeld goede chemici. Eén van hen heeft b.v. het eerst potassium cyanide gemaakt. Er zijn ook heel veel andere chemische producten die zij hebben vervaardigd, maar altijd weer dachten ze dat ze de Steen der Wijzen hadden. Geen van hen schijnt daarvan wijzer te zijn geworden.

Een wonderlijk feit is overigens wel, dat je bij het zoeken naar iets wat eigenlijk niet bestaat - althans niet zo bestaat - terecht komt bij allerlei bestaande dingen, die erg belangrijk zijn. Want het grootste deel van uw huidige chemische industrie heeft u eigenlijk te danken aan de alchemisten.

Er zijn er natuurlijk ook wel geweest, die heel geheimzinnig waren en volgens de geschriften, die ook aanwezig zijn in de Universiteitsbibliotheek in Amsterdam, inderdaad goud hebben gemaakt. Eén van de hofedelsmeden van het Hof van Oranje heeft zelfs een verhaal geschreven over een man, die bij hem kwam en een soort rode steen had; dat was de Steen der Wijzen. Hij wilde er wat van kopen, maar de ander wilde niets verkopen. Na verloop van tijd kreeg hij toch een klein stukje los, zoals hij zelf zei "zo groot als past onder de nagel van een duim". Gezien de prestatie van deze steen mogen wij aannemen, dat deze man nooit nagelbijter is geweest; het was een tamelijk stevig stukje. Hij beweerde daarmee zeer vele onsen zilver tot zuiver goud te hebben omgetoverd.

Dergelijke verhalen hoorde je meer. Het vreemde is echter, dat van die goudmakerij weinig of niets is overgebleven. Maar er is heel veel overgebleven van alle bijproducten van dit streven. Of je nu denkt aan de verschillende verbindingen van b.v. arsenicum of aan heel veel verschillende zoutverbindingen (potassium), aan verschillende kwikverbindingen, als je teruggaat in de geschiedenis, komt je terecht bij een alchemist. En dat is het belangrijke punt, waarover wij het vandaag hoofdzakelijk zullen hebben. Want alchemisten zijn misschien rare mensen geweest, maar ze hebben dingen tot stand gebracht, die helemaal niet raar waren. Integendeel. Ze hebben aan de moderne wetenschap en aan de moderne tijd enorm grote gaven geschonken.

Ook in deze tijd zijn er alchemisten. Deze mensen zijn - zoals alle hermetici - langzaam maar zeker de richting uitgegaan van de theorie. Maar een theorie zonder praktijk baart over het algemeen niet veel anders dan holle leuzen. En ik geloof, dat men dat voor het merendeel ook van deze mensen mag zeggen: Ze vertellen het heel erg mooi, maar je kunt er niets mee doen.

Datzelfde zou enigszins kunnen gelden voor andere magiërs en vreemde persoonlijkheden uit het verleden.

Er is een mens geweest, Simon Magus, die een hele leer in elkaar heeft gezet. De volgelingen daarvan heetten Ophieten. Deze mensen geloofden in de wijsheid (Sophia), die op aarde geboren was en vereerden daarnaast Maria Magdalena. Dan hadden ze nog een stelling; en daardoor zijn ze praktisch uitgeroeid. Ze geloofden nl. dat Maria, de moeder van Jezus, lijfelijk weer op aarde was geïncarneerd en toen dingen had gedaan, die kerkelijk niet helemaal toelaatbaar waren. Daarom was de leer dus zeker ontoelaatbaar.

Deze Simon Magus hield zich bezig met vele methode om geesten op te roepen, om in mensen allerlei dingen wakker te roepen. Als wij hem goed bekijken, is hij een van de eerste psychologen geweest. Hij was iemand, die in staat was om b.v. een mens in de herinnering te doen teruggaan. Dat is een trucje, dat men tegenwoordig ook wel kent. Onder hypnose kun je een persoon ertoe brengen details terug te vinden van handelingen uit het verleden, die hij allang vergeten is. Je kunt hem ertoe brengen dingen te beschrijven, die hij slechts vluchtig heeft gezien en nooit bewust heeft waargenomen. Simon Magus was een dergenen, die zich daarmee bezighield (deze man is niet identiek met de Simon Magus waarover wordt gesproken in de Handelingen der Apostelen; waar hij nl. opstijgt en Petrus en Paulus beneden staan en tot God bidden, waarop de man te pletter valt.) Deze Simon Magus had kennelijk zeer vaste denkbeelden omtrent de mens en de structuur van de mens. Al zullen zijn stellingen tegenwoordig niet meer worden geciteerd, het is een feit dat hij op denkers uit de 15e, 16e, 17e eeuw, ja zelfs nog tot de 19e eeuw toe grote invloed heeft gehad. Hij heeft hen geconfronteerd met een innerlijke mens, die verschilt van de uiterlijke mens, maar die het totaal van de uiterlijkheden in zich opneemt en fixeert.

Het bewustzijn - al noemt Simon dat niet direct zo - is volgens hem niets anders dan een schil, een uiterlijkheid, waarin de werkelijkheid verborgen zit. Daarom is alles wat je denkt en doet onvolledig. De volledigheid is gelegen in de wijsheid. En de wijsheid - zo zegt hij - schuilt in jezelf, indien je de totaliteit van je ervaringen maar kunt terugvinden. Hij beweert, dat je heel veel kwalen kunt genezen alleen door terug te gaan in jezelf. En dat betekent, dat hij het eens is met vele psychotherapeuten van deze tijd.

Hij zegt: Een mens, die angsten kent, moet terugkeren in zichzelf. En zo hij de waarheid in zichzelf erkent, zal hij van zijn angsten bevrijd zijn.

Hij maakt er dan weliswaar geen sexuele vertoning van, zoals Freud doet met al zijn complexen, maar je zou hem toch als een voorloper van Freud kunnen zien in dit opzicht. Zijn magie baseert hij ook daarop en hij krijgt een groot aantal volgelingen. Een daarvan - tamelijk onbekend - is Balzassar de Elzasser.

De man is waarschijnlijk een tijd in een klooster geweest en op de een of andere manier eruit gelopen of eruit gesmeten. Hij zegt zelf dat hij eruit is gelopen, maar de geschiedenis doet het tweede toch waarschijnlijker zijn. Een heel rare kerel. Aan de ene kant was hij zeer vroom en vierde hij zijn vroomheid met Wein, Weib und Gesang. Dat was waarschijnlijk een Duitse invloed. Aan de andere kant was hij een bijzonder ijverig zoeker naar bezweringsformules. Hij kende zeer veel zegels. Hij maakte amuletten en vond ook een aantal stoffen uit, die gelukkig tegenwoordig praktisch niet worden gebruikt. Namelijk stoffen, waarmee je geesten kon

verstoffelijken. Er gaat een verhaal, dat hij zelfs bedreigd werd door een grote duivel. Als wij de beschrijvingen verder volgen, dan lijkt het eerder op een soort gorilla of orang oetan, maar dan zou het wel een heel grote geweest moeten zijn.

Deze man komt met een aantal interessante stellingen. Hij zegt: "Rond ons is het leven." (Hij steelt hier waarschijnlijk iets van zijn meester Simon de tovenaer. "En waar dit leven is, kunnen wij een werkelijkheid vinden. Indien wij de stoffen kennen, waardoor deze werkelijkheid zichtbaar wordt, vergroten wij onze wereld." (Ik weet niet, of hij dat nog gezegd heeft na de verschijning van de gorilla. Ik neem aan, dat dit uit zijn vroege werken stamt, want men zegt dat hij daarna veel vromer en ook veel voorzichtiger is geworden.)

Het interessante van deze man is, dat hij uitgaat van het standpunt: vluchtige stoffen bijeengevoegd (hij gebruikte o.a. amber gris, wat tamelijk duur was in die tijd) kunnen geesten de mogelijkheid verschaffen zich kenbaar te maken. En als je dat niet hebt, dan moet je aromatische reukwerken gebruiken in verbranding. Hij verbrandt b.v. sandelhout met verschillende reukwerken en voegt daar kruiden en zelfs nat gras aan toe. "Want," zegt hij, "in de rook kan een geest zich manifesteren." En degenen, die erbij zijn geweest, vertellen dat zij hele landschappen hebben gezien. Zijn die landschappen werkelijk? Misschien. Het kan ook suggestie zijn geweest. Maar dat hij verschillende malen verschijnselen heeft veroorzaakt, die de mensen een stevige schok bezorgden, is wel zeker.

Als je dat nu zo bekijkt, dan ga je je afvragen: Wat wilden deze mensen? Van de alchemisten weten we dat ze zochten naar het aqua vita, het aqua Toffana, het vloeibare goud, de Steen der Wijzen. Ze zochten naar iets bepaalds. Maar waarnaar zochten nu die andere mannen? Ik geloof in de eerste plaats naar een levensrechtvaardiging. Ze zochten naar een rechtvaardiging van hun bestaan. Maar in die tijd heeft men dat kennelijk ook gedaan en vermoedelijk juist in de richting van een grotere wereld. Want als er een grotere wereld is, dan is veel van wat we hier op aarde doen zo onvolledig dat het onbelangrijk wordt. Pas de dingen die we volledig zijn en die we volledig doen zijn belangrijk. En voor we het weten zitten we dan dicht bij de moderne tijd.

Hoe ziet u in deze tijd de mensen? Ergens zoeken ze ook naar een bestaansrechtvaardiging. Sommigen zoeken dat in de naam kunstenaar, anderen in politieke belangrijkheid en nog weer anderen in protesteren tegen alles waartegen protest mogelijk is. Het is een heel andere benadering van het probleem. Maar het probleem is kennelijk ongeveer toch wel gelijk. Ik wil iemand zijn. Ongeacht wat ik hier in de materie ben, ik ben belangrijk. En dat probleem van de belangrijkheid wordt dan door Balzassar, die kennen een mislukking was, gesteld. Deze man had dus de behoefte zich ergens te rechtvaardigen. Ik meen, dat je een parallel kunt trekken met heel veel mensen in deze tijd.

Nu een heel eigenaardige man, die nog vroeger heeft geleefd. Ze noemden hem Isaak, de kluizenaar, ofschoon hij waarschijnlijk geen jood is geweest. Hij was een heremiet, die leefde aan de Franse zijde van de Pyreneeën. Deze man heeft kennelijk veel gehoord van de Spaanse filosofie en de kabbalisten, die vandaaruit ook hun invloed hebben gegeven. Hij ontvouwde een denkbeeld, dat enerzijds magisch is, omdat het een uitbreiding van mogelijkheden bevatte die niet direct kenbaar is in de gewone wereld, maar anderzijds een rationalisatie is van eigenbelang, levensbegrip e.d. Van hem wil ik u ook iets voorleggen.

Deze eigenaardige man at wat men hem bracht, maar dan ook dezelfde dag, zodat hij soms barstte en soms verhongerde. Hij filosofeert als volgt:

"Ik besta. Als ik mediteer, lijkt het mij alsof mijn bestaan groter is. Maar ik keer altijd tot mijn beperking terug. Daarom moet ik proberen de illusie af te zweren van een morgen dat komt of een gisteren dat was."

Heel modern, zoals u ziet. Misschien een beetje een relativiteit. En nu komt hij pas goed op dreef.

"Want zo ik vandaag alles ben en alles besef wat ik ben, zo is het niet belangrijk wat ik gisteren ben geweest, want dat ben ik niet meer. En met wat ik morgen zal zijn, daarmee moet ik mij niet bezighouden, want ik ben het nog niet. Zodra ik mij bezighoud met de dingen die ik niet ben, hoe kan ik mij dan bezighouden met datgene wat ik wel ben?" Hoe vreemd het ook klinkt, de man heeft ergens gelijk. En omdat hij een kluisenaar was en erg vroom, haalde hij God erbij.

"God is enig. Zoals God mij vandaag ziet, zal Hij mij altijd zien. Waarom zou ik trachten mijzelf anders te zien dan God mij ziet?"

Dan komt hij met een juweeltje van wijsheid waar wij vandaag wel eens over mogen nadenken:

"Wie immers vandaag geniet wat vandaag geeft, zal genoten hebben. Maar wie vandaag datgene bewaart, wat hij genoten zou kunnen hebben op de dag die komt, hij zal altijd ontdekken dat hij minder heeft dan hij verwachtte en zo zal zijn vreugde hem tot gal worden. Ik zeg u: leef deze dag. Want deze dag kunt ge God ontmoeten. Deze dag kan de H. Geest in u ontwakken. Deze dag kunt ge vrolijk zijn. En wat andere dagen hebben gebracht of zullen brengen, is daarbij niet belangrijk."

Wat moeten wij daar nu van denken? Maar zoals dat wel meer is bij kluisenaars, er kwamen mensen naar hem toe en die zeiden: "Wilt u voor ons bidden." (Vroeger dachten ze dat bidden heel erg belangrijk is.) Deze mensen zeiden: "Kluisenaar, bid voor ons, opdat wij beter worden." De ene dag zei hij: "Ach, duvel op." (Ik vertaal dit op een beleefde manier. In de Franse taal klinkt het mooier maar het was nog veel gemener.) Een andere dag maakte hij een enkel gebaar in de lucht en dan waren ze beter. U begrijpt, dat sommigen zeiden: "Waarom doet u dat niet altijd?" Toen zei hij: "Kan ik het dan altijd? Vandaag ben ik geen genezer. Misschien ben ik er gisteren één geweest of zal ik er morgen één zijn, maar vandaag ben ik het niet."

Toen vroegen ze hem: "Waarom maakt u dat gebaar?" En hij gaf deze oplossing: "Als ik zie dat iemand ziek is, dan lijkt het mij soms alsof ik zijn naam boven hem geschreven zie. Als er dan een fout in die naam is, correcteer ik dat even."

Begrijpelijk. De man kon waarschijnlijk niet schrijven, maar door dit te zeggen gaf hij de illusie dat hij kon schrijven. Ik neem aan, dat dat ook een rol heeft gespeeld. Maar een feit is het, dat hij met symboolgebaren iets recht streek. Ik geloof, dat wij dat even moeten onthouden, omdat wij in de magie heel weinig van correcties tegenkomen.

Er zijn veel magiërs, die - als iets mislukt - het neergooien en aan een geheel nieuwe procedure beginnen. Er zijn er maar heel weinig, die kennelijk in staat zijn om met een enkel gebaar een foutje uit te wisselen bij een mens of bij een gebeurtenis. Deze man doet dat wel.

Zijn methode van werken zou zelfs in deze tijd erg belangrijk kunnen zijn, indien wij ons zouden realiseren dat vandaag nog dezelfde feilen in de mens bestaan als in zijn dagen. Deze man zag de fout. Hij constateerde niet een kwaal, hij zag een fout in de persoonlijkheid. Hij ging niet achter de fout in de persoonlijkheid aan, maar hij maakte een gebaar. Hij greep in in de persoonlijkheid.

Nu maak ik even een sprong naar 1870 in Srinagar. Daar woonde een man, die beweerde dat de uitstraling van een mens soms door elkaar ligt. Nu is dat waarschijnlijk ook weer een kinderlijke voorstelling. Maar je zou je kunnen voorstellen dat er in de aura verschillende uitstralingen zijn en dat die op een gegeven ogenblik van elkaar gescheiden zijn waar ze eigenlijk met elkaar verbonden moeten zijn, of omgekeerd: verdicht elkaar kruisen op plaatsen waar het veel beter is, indien ze gescheiden zijn. Dan grijpt zo'n gebaar in (want ook deze Indiër deed dit met een enkel gebaar en natuurlijk met een plechtig woord erbij) en dan was dat ook weer in orde. Het bleek, dat hij hierdoor heel veel ziekten, zelfs

vormen van bezetenheid wist te genezen, terwijl hij in andere gevallen delen van het organisme tijdelijk wist stil te zetten. Hierdoor zou hij o.m. verschillende slangenbeten genezen hebben en meer van deze vreemde dingen hebben gedaan.

Als je vandaag een mens ontmoet, dan heb je soms ook het gevoel: die mens zit niet helemaal zuiver in elkaar; er mankeert ergens iets. Indien je dat nu kunt voelen, dan zou je ook eens in die aura kunnen grijpen en er iets in kunnen verbeteren. Misschien kun je het ook niet, want je kunt zo'n persoon niet altijd bereiken. Maar dan zou je toch volgens mij kunnen zien waar een situatie niet deugt, waar de fout ligt. En misschien zou je door je aandacht niet op de z.g. feiten en vele facetten van de zaak te richten, maar alleen op de erkende fout, kunnen proberen die fout anders te zien. Zo zou je heel veel in orde kunnen maken.

Er zijn vele filosofen geweest waarvan je zegt: Het waren denkers, meer niet. Maar op een ander ogenblik lopen we tegen mensen aan als b.v. Von Hohenheim (Paracelsus, of in andere termen Theophrastus Bombastus). Deze man gebruikte niet alleen maar theorieën, hij deed er ook iets mee. Zeker, Von Hohenheim geeft veel recepten waarover men tegenwoordig de schouders ophaalt. Wat hij b.v. vertelt over het plukken van de alruin, daarvan zegt iedereen: Dat is bijgeloof. Maar hij gaat ook uit van het corrigeren. Hij als medicus heeft er natuurlijk niet genoeg aan die correctie alleen met een gebaar te maken. Hij legt deze correcties vast. Voor astrologen zou dat wel eens erg interessant kunnen zijn. Want wat zegt hij:

"In deze mens zie ik een tekort aan Mars-Invloed en ik zie een teveel aan Mercurius-Invloed. Als ik deze mens nu een stuk metaal geef, dat ik heb beïnvloed en ik schrijf daarop dat Mercurius onder de invloed van Mars valt, dan kan Mercurius zich alleen nog handhaven door Mars te versterken. Zo breng ik het lichaam ertoe zichzelf weer in orde te maken." Hij heeft heel wat van die recepten gemaakt. Er zijn, naar ik meen, op het ogenblik nog een 150 verschillende amuletten voor genezing van ziekte en zwakte van hem aanwezig.

De methode om iets met een symbool te corrigeren betekent ook weer de rangorde veranderen. Dat doet mij denken aan een kleine Franciscan (hij heette om de een of andere reden Broeder Giorgio), die ook van die rare opvattingen had. Nu waren de meeste Franciscanen in de ogen van de goegemeente gek. Ze waren de kabouters van hun tijd. Ze zagen naaktheid als iets natuurlijks. Ze meenden dat je alle goede manieren maar opzij moest zetten om alleen te leven voor God; maar dan wel zonder bezit. Deze Giorgio had een eigenaardige methode ontdekt. Hij zei:

"Als ik in mijzelve keer" (waarmee hij iets bedoelde wat men tegenwoordig waarschijnlijk een "trip" noemt, al zal hij er geen drugs voor hebben gebruikt), "dan kan ik monsters overwinnen, zodra ik weiger te vluchten. En zo ik, met Gods hulp, in mij de monsters die in mij leven kan overwinnen, zal ik de monsters buiten mij eveneens kunnen overwinnen." Hij had waarschijnlijk iets gehoord van St. George en de draak, want hij gebruikte allerlei symbolen als draken en hellewezens in zijn betoog. Het komt hier op neer:

"Indien ik een misstand zie, zo heeft deze in de wereld van God vorm. Hij is een soort duivel of demon. Maar de demon ontleent zijn vorm aan de mens. Indien de mens een andere vorm aan de demon toekent, verandert hij van karakter en zal dus ook zijn betekenis en zijn werking veranderen."

Raar? Zo raar is dat ook weer niet. U weet misschien dat ze in Engeland hebben besloten om via de gemeenschappelijke sociaal-medische voorzieningen ook pruiken en zelfs plastische chirurgie te betalen voor de mensen, omdat ze zeggen, dat iemand die lelijk is en daaronder lijdt, gemeen wordt tegen zijn medemensen; hij is ongelukkig. Maar als je hem een mooi gezicht geeft of zijn kaalheid verbergt, dan heeft hij het gevoel dat hij weer mee-

telt en wordt hij een heel goed burger. Ik geloof, dat die theorie niet zo gek is en dat ze ook wel gebruikt zou kunnen worden in de moderne tijd. Met gedachtenkracht natuurlijk, want het blijft magie en gedachtenkracht is magisch, niet redelijk.

Maar zo goed als de alchemist door het samenvoegen van allerlei elementen het edelste van alles (het levende goud) wil creëren, zo wil de mens steeds weer uit de vele verwerpelikheden, die in zijn leven bestaan, toch weer het edele goud of de bevrijde ziel of de verlossing voor zich creëren.

Waarom zou u die methode niet toepassen op de wereld? Als u ziet dat mensen dwaasheden begaan, dan moet u die mensen geen verwijt maken, want zij zijn nu eenmaal zo. U moet ook niet proberen de dwaasheid zelf weg te vagen, want dat zal u toch niet lukken. Maar u kunt de betekenis van de dwaasheid veranderen door er anders over te denken. Wijzig uw denken over de dingen en u wijzigt daarmee de betekenis van de dingen in de wereld. Een zeer modern stukje magie, als ik dat mag opmerken. En als u niet gelooft dat het klopt, moet u eens nagaan wat men in de verschillende couranten tot stand brengt. Hoe men daar dingen, die gisteren nog zwart waren, vandaag tot wit maakt en iets wat gisteren nog helemaal in was vandaag tot de grootste drop-out aller tijden maakt. Men verbindt er eenvoudig andere denkbeelden aan. En die zijn dan van groot belang geworden. Daardoor wordt de betekenis van iets bepaald. Het blijft wel in de wereld bestaan, maar omdat het een andere betekenis heeft gekregen, heeft het een totaal andere uitwerking.

Dat kun je natuurlijk niet doen met een atoombom. Je kunt wel tegen die atoombom zeggen: Breng vruchtbaarheid. Dan zegt die atoombom: Goed, de vervaltijd van de meeste van mijn producten ligt tussen de 200 en 2000 jaar. Kom over 2000 jaar maar eens terug, dan zul je zien dat ik gelijk heb. Daar kun je als mens niet op wachten. Maar als er mensen zijn die lelijk doen, wier handelwijze je shockeert, dan kun je daaraan misschien een andere betekenis gaan verbinden, die dan zeer waarschijnlijk en het gedrag en de betekenis van die andere mensen, maar ook je eigen beleving en zelfs de totale toestand in de wereld kunnen beïnvloeden.

De oudste magie is tegenwoordig natuurlijk ondenkbaar dwaas. Want je kunt nu eenmaal niet verwachten dat iemand, die op een steen klopt en daar dan zijn oor tegen houdt inderdaad voorouders hoort spreken. Toch is die praktijk toegepast. Andere mensen gooiden wat smeulende bladeren in een potje, bliezen er op en als er rook uit opsteeg, dan zeiden ze: Kijk, dat zijn de voorouders. Er zijn genoeg mensen, die dat tegenwoordig ook doen. Die raadplegen niet hun voorouders maar de statiestieken. Dan horen ze ook een stem, die precies vertelt hoe het zal worden; en ze krijgen ook geen gelijk. Maar in die primitieve magie zitten elementen, die u heden ook zou kunnen gebruiken. Daarom wil ik daar even aandacht aan wijden.

In de oudheid geloofde men nl. dat alle dingen met elkaar verbonden waren. Het gebeuren, dat mij overkomt, is geen afzonderlijk gebeuren. Als ik goed kijk naar wat er rond mij geschiedt, dan weet ik wat er aan de hand is. Dat was toen misschien een kwestie van het overvliegen van een vogel of het zien van een vreemd spoor op het pad of een boom die toevallig aangetast was door de een of andere ziekte. Als je dat op je pad vond, dan hadden ze betekenis. De wereld, zo zei men, spreekt in tekenen tot de mens. De mens, die ze verstaat kan de gevaren van de wereld vermijden.

Er zijn mensen geweest, die alle tekenen eenvoudig hebben afgewezen. Die zijn meestal verkeerd terecht gekomen. Er zijn andere mensen geweest, die de tekenen hebben overdreven en er een te grote betekenis aan gaven. Bijvoorbeeld: als er een zwarte kat over je pad loopt, dan ga je naar huis en je komt je bed niet meer uit. Het resultaat was dan waarschijnlijk dat je bed in elkaar zakte, en dan had je weer pech.

Er zijn ook mensen, die begrijpen dat een reeks tekenen in de wereld kan zeggen: er is een spanning. Kijk uit! Merkt u dat iedereen meer wil hebben, dan duidt dit als teken aan dat er ergens een tekort is. Indien er in de wereld een tekort is, kan ik ook tekort komen. Ik moet dus zorgen dat ik voldoende heb, want dan zal het tekort, dat die wereld gaat domineren, mij niet meer raken. Op die manier kunt u ook redeneren. Wat dit betreft moet ik een bekende figuur noemen, nl. de Comte de St. Germain. Dat was ook een magiër.

De Graaf de St. Germain hield er in zijn Parijse tijd nogal van om wonderen te doen. Hij heeft de mensen (een knap stuk hypnose) midden in de winter in een tuin laten eten, terwijl de bloemen bloeiden, de vogels zongen en de zon straalde en buiten de deur sneeuwde het. Met wat handigheid en wat kunstmiddelen kun je dat voor elkaar krijgen. Maar diezelfde St. Germain gaf vaak verrassend goede prognoses en daarmee had hij meestal gelijk. Hij deed er zelf natuurlijk wel eens wat aan om de dingen te laten uitkomen.

Hij zei eens tegen een van zijn gasten: "Mijnheer de graaf, gij denkt dat u naar het land gaat, maar een bode zal u bereiken en u zult onmiddellijk terugkeren." Iedereen zei: "Dan kun je hem een bode nasturen." Neen, er kwam hem een bode tegemoet. Dat was een heel eigenaardige geschiedenis. Deze graaf had nl. bezittingen in de buurt van Nîmes. Deze bezittingen waren aangetast door een buurman en daarom was het nodig dat hij onmiddellijk terugkeerde om dat aan de koning voor te leggen. Want de koning kon een einde maken aan een dergelijke twist met een enkel besluit. En degene, die het eerst tegen de koning sprak, had meestal het eerste gelijk.

Hoe kon de St. Germain dat zien? De verklaringen, die hij zich een enkele keer verwaardigde te geven, werden door zijn tijdgenoten niet begrepen. Hij sprak als volgt:

"Waar ik u zie, zie ik alle dingen die in u zijn. En zo ik - in u gezien hebbende wat gij zijt - begrijp wat u beweegt, zo weet ik hoe gij zult handelen. En uw handelingen kennende weet ik wat gij zult doen in de wereld, niet slechts nu maar vele dagen, ja vele jaren later."

Hier wordt eenvoudig de stelling geponeerd: Ik moet de mens zien voor wat hij is. Ik moet zien wat hem beweegt. Indien ik iemand voldoende ken, kan ik zijn gedrag, zijn keuze, zijn reactie vaststellen. Ik weet hoe dat gebeurt. De wereld heeft een vast patroon. En dat patroon plus uw karakter leggen vast wat u in de wereld zult zijn.

De St. Germain schijnt in vele gevallen ook aan tovenarij te hebben gedaan. Hij heeft o.m. meegewerkt aan alchemistische experimenten. Hij was kennelijk ook astroloog. Het idee van een gefixeerd lot, waarin je karakter bepaalt wat je zult beleven, was in zijn dagen zeker niet helemaal nieuw. De variant, die hij er echter aan toevoegt is deze:

"Maar zo u wilt dat hetgeen ik u heb gezegd niet waar zal zijn, zo wil ik u aanzien en u veranderen."

Hypnose? Misschien. Maar een hypnose, zelfs een post-hypnotisch bevel, kan nooit zo'n lange tijd blijven gelden, waardoor een heel leven wordt veranderd. Tenzij je de suggestie zo geeft, dat ze alleen bij een bepaalde gelegenheid een rol speelt. Je kunt iemand niet beter maken dan hij is. Maar je kunt iemand wel een suggestie geven waardoor hij op een bepaald, misschien erg belangrijk moment plotseling iets doet wat veel beter is dan hij ooit heeft gedaan.

Ik wil nu deze punten in een redelijker verband brengen:

1. Wij moeten goed onthouden: Ook als mijn voorstelling, die mij tot streven brengt niet juist is, kunnen er zeer reële resultaten uit mijn streven voortkomen. (Denkt u maar aan de Heer Glauber).
2. De wereld rond mij is vol tekenen. Elke mens heeft zijn eigen teken, zijn eigen uitstraling. Op het moment, dat ik die uitstraling voldoende besef, kan ik haar wijzigen door mijn denken; door

mijn kracht a.h.w. met een gebaar over te brengen in die ander. Dergelijke wijzigingen kunnen genezingen tot stand brengen.

3. Als de wereld zo gefixeerd is, kan ik ook vooruit zien in de tijd. Dat vooruit zien in de tijd is niet belangrijk. Wel belangrijk is, dat een mens door een suggestie kan komen tot een afwijken van zijn karakter. Wie op bepaalde momenten afwijkt van de karakteristiek van eigen wezen, verandert daarmee de gebeurtenissen, de loop van zijn leven.

Ik geloof, dat als we die dingen bij elkaar nemen en daarbij verder nog stellen dat de tijd een eeuwigdurend nu is, waarin we vandaag moeten handelen en ageren volgens de waarden van vandaag, dat we dan een belangrijke conclusie voor deze dagen hebben getrokken.

Houdt u niet bezig met de problemen die morgen zullen komen, maar los vandaag uw problemen op zo goed u kunt.

Ga niet uit van het standpunt, dat deskundigen iets moeten doen. Deskundigen zijn misschien niet onmiddellijk beschikbaar. Doe het liever zelf onvolledig dan dat u wacht op iemand, die het misschien morgen zal doen, want morgen kan het te laat zijn.

Verwacht niet, dat mensen plotseling anders zullen zijn. Verwacht niet, dat mensen die vandaag zelfzuchtig zijn morgen onzelfzuchtig worden. Maar begrijp heel goed, dat u hen op een bepaald terrein en bij een bepaalde gebeurtenis onzelfzuchtigheid zodanig kunt suggereren, dat ze tijdelijk afwijken van hun gedrag. Hierdoor veranderen ze hun eigen lot, maar ook vaak de gang van zaken in de wereld.

De wereld is verward. Begrijpelijk, want op het ogenblik weet niemand waar hij aan toe is.

De wereld staat onder hoge spanning. Ook dat is zeker waar. Er komen binnenkort na alle wapenstilstand-gepraat toch weer moeilijkheden in Israël. De Arabieren worden lastig. Er komen weer wat strijdhandelingen, er vallen wat doden en daarna gaat men waarschijnlijk praten over de Sinaï-woestijn. Kunnen wij daar iets aan doen? Neen, misschien niet. Maar wij kunnen wel in een bepaald iets verandering brengen. Wij kunnen proberen onze eigen sympathie - of die nu pro-Israël of pro-Arabië zijn - over te brengen op de mens. Indien onze sympathieën bij de mens liggen en niet meer bij de staat (het abstracte begrip waarin een menigte is gevangen), dan kunnen wij misschien wel een juiste geestelijke invloed uitoefenen en bovenal juist reageren op de omstandigheden die er zullen komen.

Hetzelfde zal gelden, wanneer hier in Nederland grote rellen komen tussen arbeiders en linkse jongelui en rechtse groeperingen. Indien wij ons bezighouden met de uiterlijke situatie, dan komen wij nooit verder. Als wij proberen onszelf zo te veranderen dat wij niet meer de ene kant of de andere kant beschouwen als onze kant, maar een innerlijke neutraliteit vinden, dan kunnen wij uit die innerlijke neutraliteit handelen aan die zijde en op dat moment, dat het noodzakelijk is. En als wij nu toch bezig zijn, is er nog iets anders bij.

U weet misschien, dat de grote vraag van alle alchemisten altijd is geweest: Hoe bereiken wij de transmutatie? Zij wilden lood tot goud maken. Maar transmutatie kan ook iets anders zijn. Het is iets toevoegen (b.v. geestelijk) aan een bestaande situatie en daardoor de waarde en betekenis van die situatie verhogen. Je kunt van kwaad ook goed maken, indien je er de juiste gedachte bij brengt. Ik geef een voorbeeld om duidelijk te maken wat ik bedoel.

Als u iemand ziet, die bereid is om met een knuppel de eerste de beste neer te slaan, dan kunt u het met mij eens zijn dat een dergelijke houding kwaad is. Nu is er misschien iemand, die met een pistool klaar staat om een ander neer te schieten. Indien wij nu de knuppelaar attent kunnen maken op de pistolero en hem bereid vinden die neer te slaan,

dan heeft de knuppelaar zijn voldoening, de moord is voorkomen, maar de man wordt bovendien van een schurk een held en zal voortaan waarschijnlijk als verdediger van de zwakken optreden in plaats van elke voorbijganger neer te knuppelen.

Als wij zien dat er jongelui zijn, die alleen omwille van de rel allerlei dingen doen, zoals auto's in brandsteken, politie-agenten bekogelen e.d., dan kunnen wij begrijpen dat hier energie zit. Indien die energie juist wordt gericht, dan kun je met die energie wonderen doen. Als je ze laat zoals ze is, dan gebeurt er niets. Je kunt echter die energie niet omschakelen naar een dansavond, een feestje of een meditatie in een kosmisch centrum, want daar zijn het de mensen niet voor. Je kunt hen niet omvormen. Je kunt een schofje niet onmiddellijk in een goed padvindertje veranderen. Maar je kunt wel een uitlaat vinden voor die energie, die lust om rellen te maken, die op een bepaald moment goed is.

Als er ergens b.v. een enorme luchtverontreiniging wordt veroorzaakt, dan zou je misschien daar eens een rel kunnen schoppen; en dat zou wel wat uithalen. Op deze manier kunt u waardeloze impulsen uit de maatschappij en desnoods uit jezelf transmuteren tot iets hogers, iets beters.

We weten dat emoties voor de mens over het algemeen schadelijk zijn en in sommige gevallen daarnaast zeer bevredigend. Maar emoties die worden omgezet in geestelijke kracht zien wij heel weinig. Toch is het heel goed mogelijk, dat iemand juist door een emotie geestelijk heel ver komt.

Er was een heilige, een zekere Almarik. Hij was van Noorse origine en heeft een tijd in Ierland gewoond, in een van de kloosters daar.

Almarik had een enorme angst voor de zee. Hij woonde - als boetedoening, zoals men dat meestal deed in die tijd - in een klooster dat vlak aan de rand van een klip was gebouwd; en daar beneden donderde en ruiste de zee de hele dag. Toen was er een scheepje dat in nood was. Niemand wist wat er gedaan moest worden. Almarik was zo bang, dat hij eenvoudig alles vergat en de gehele energie van zijn wezen naar de zee wierp en zei: "Wees stil". En langs de brekende golven op de rotsen kwam toen naar die heel smalle aanlegplaats - door het water gedreven volgens het verhaal - het bootje en kon landen. De mensen konden eruit komen en niemand stierf; ook niet toen het scheepje later door de golven toch nog beschadigd schijnt te zijn geweest.

Een dwaas verhaal uit de oudheid. Een vreemde vorm van gebedsmagie, waarbij een persoon plotseling vergeet wie hij eigenlijk is. Maar aan de andere kant een zeer reëel iets.

Als ik bang ben voor iets, dan kan ik die angst gebruiken om mijzelf daarmee te knevelen. Maar ik kan ook zeggen: Die angst in mij is een onderdrukte emotie; ik kan er iets anders mee stilleggen. Ik projecteer het uit mij. Niet meer als iets dat mij domineert, totdat ik als een sidderend beestje ergens in een hoekje zit, maar iets dat naar buiten komt en de krachten, die zo gevaarlijk zijn, kalmeert, al is het maar voor een ogenblik. En zo zijn er meer van die emoties.

Je kunt iets heel erg begeren. Dan wil je het naar je toe halen. Maar als je dat begeren omzet in een erkenning van het begeerde, zodat je het in jezelf gaat zien en beschrijven, dan ga je ook begrijpen waarvoor het bruikbaar is. En als je het idee van het juiste gebruik uitstraalt, zul je misschien niet de gebruiker worden, maar het verzekert wel in de omgeving, waarin die gedachtenkracht werkt, een juist gebruik van het begeerde en daardoor over het algemeen een beter resultaat bij zeer vele mensen.

Wij weten dat in bepaalde landen de vruchtbaarheidsmagie nog bestaat. In die magie zien wij ook de overdrachtelijkheid. Mensen paren met elkaar om de vruchtbaarheid uit te beelden en verwachten dan dat de wolken regen zullen geven en de aarde rijkelijk vrucht zal dragen. Op zichzelf lijkt het allemaal een beetje vreemd, zeker met uw westerse mentaliteit. Maar is

hier ook weer niet iets, waarin de mens normaal zichzelf verliest? Een roesgevoel, een verbondenheidsgevoel dat in de kosmos toch ook moet bestaan op een ander niveau. Is het idee van het overdragen van die emotie op een hoger niveau werkelijk zo dwaas of zou het misschien kunnen worden beschouwd als een vorm van transmutatie?

Ik kan niet ingaan op alle mogelijkheden van iets om te zetten in iets anders, maar de algemene regel kan ik u natuurlijk wel geven:

Datgene, wat in je bestaat, kun je onder omstandigheden aan de wereld buiten je opleggen. Je kunt echter niet aan hetgeen in je bestaat een willekeurige betekenis geven. Iemand, die haat in zich kent, kan die haat misschien toch nog zo gebruiken dat er iets goeds uit voortkomt in de wereld buiten hem, maar hij kan er geen liefde van maken.

Iemand, die angst heeft, kan die angst tot een onderdrukking maken van bepaalde aspecten buiten hem, omdat de angst ook in hem bepaalde facetten van de redelijkheid en beheersing onderdrukt, maar hij kan er nooit vrede van maken.

Onthoudt u dit: Bij elke transmutatie van krachten gaan wij uit van het basismateriaal. Wij kunnen dit naar buiten toe projecteren en door deze projectie en een mogelijke toevoeging van onze gerichtheid in de wereld buiten ons kenbare resultaten bereiken. Maar wij kunnen geen resultaten bereiken anders dan die gelegen zijn in de emotie, in de kracht, die wij vanuit onszelf projecteren.

Ik wil sluiten met een verhaal over een heel eigenaardige man: Ischa. Hij is een bekende figuur geweest in een deel van Duitsland van ongeveer 1850 tot 1902. Ischa was een magiër, die vooral onder de boeren veel invloed had. Hij wist met de gekste dingen in de natuur iets tot stand te brengen. Hij nam twee wilgetakjes en sloeg daarmee op een boom. Die boom werd mors, hij werd ziek.

Hij nam drie wilgetakjes en vlocht die in elkaar. Als hij zei, terwijl hij dit deed: "Ik vlecht uw ziekte hierin," dan werd de persoon beter. Hij deed het ook vaak voor vee.

Een van zijn grote krachttoeren was, toen hij op een gegeven ogenblik op handen en voeten ging zitten en een vreemd gekwaak uitstootte. Alle padden, die in de buurt waren, kwamen toen naar hem toe. Hij deed dit niet alleen als demonstratie, maar ook omdat hij paddezweet in bepaalde middelen gebruikte. Hij bracht dus een pad in een toestand van geprikkeldheid, waardoor het dier inderdaad wat vocht afscheidde; dat vocht heette dan paddezweet.

Ischa is misschien de grootste dwaas geweest, die u zich kunt voorstellen. De man had rijk kunnen zijn met al zijn begaafdheden. Hij prefereerde een soort duivel-god te zijn voor de boerenbevolking op het platteland.

Ischa maakte gebruik van alle natuurmagie en hekserij, die je je maar kunt voorstellen en gelijktijdig was het een zeer belezen man en wist zeer veel af van de filosofie en de wetenschap van zijn tijd. Je zou zeggen: een zeer gespleten figuur.

Eén keer is het gebeurd, dat hij in Maagdenburg werd geroepen door een koetsier, omdat er een paard ziek was. Ischa kwam en haalde zijn vlechtkunstje uit. De heer kwam er bij, zoals dat gebruikelijk was om te zien wat er allemaal werd uitgespookt. Hij zag het verbranden van het vlechtwerk van drie takjes en informeerde wat dat was. Het paard zou beter worden, zeide men hem. "Nu," zei hij, "dan blijft die man hier, want dat wil ik wel eens zien. En als het paard morgen niet beter is, krijgt hij zweepslagen. In het andere geval mag hij wat vragen."

Het paard werd beter en Ischa kreeg een goudstuk aangeboden. Toen zei hij: "Heer, ik wil liever het recht hebben om op alle velden die u behoren vrijelijk te gaan, te staan en te jagen, zoals ik wil." Dat was heel wat gevraagd! Toen zei de heer onmiddellijk: "Ik wil je twee goudstuk-

ken geven." "Neen," zei Ischa, "want "des Pudels Kern" (hij citeerde Goethe) is de vrijheid om te gaan, niet het goud dat het je moeilijker maakt om te gaan."

Deze magiër in zijn vreemde gespletenheid wilde zwerver zijn, omdat hij niet de binding van bezit, van eer en roem wilde. Sommige mensen vertelden van hem dat hij erg slecht was; anderen dat hij erg goed was. Ik geloof, dat hij een gewoon mens was, die maar één ding had geleerd: nl. dat alle wetenschap, alle kennis en alle geleerdheid niets zijn, indien je ze niet kunt maken tot iets waaruit de relatie met de mens, met de wereld voortspruit. Zoals hij ongetwijfeld ook geleerd heeft, dat het symbool vaak machtiger is dan de zaak zelf, omdat het symbool de macht in zich draagt, die de mensen eraan toekennen. Misschien zou u dat, als u nadenkt over de magie en de magiërs van alle tijden, ook wel moeten onthouden.

De voorstellingen, de symbolen, zijn vaak machtiger dan de dingen, die ze representeren. Want hun macht is gelegen in de onbepaalde aanvaarding, die de mens t.o.v. een symbool toont. Zodra je met de werkelijke zaak komt aandrazen, is er altijd een terughoudendheid, een beperking. Dat is er niet tegenover een symbool. Wees daarom wantrouwend tegenover de symbolen, die op u toekomen. Maar als u symbolen hanteert, besef dan wel dat - als u de mensen zegt welke kracht eraan verbonden is - de werking van het symbool in hun ogen veel sterker en groter zal zijn dan die van de zaken zelf, als zij die zouden ontmoeten.

RARE TIJDEN.

Het is interessant om op het ogenblik in de gehele wereld de onophoudelijke verschuiving van macht te zien. Het lijkt op het eerste gezicht, alsof alle dingen bij het oude zijn gebleven. Maar binnenkort zullen wij in vele landen een val in invloed en macht zien van de vakbonden. Wij zullen gelijktijdig in vele landen een soort revolutie zien tegen de bestuurlijke invloed van grote industrieën en grote kapitalen.

Als je het jaar beziet, zou je zeggen: Dit is een kwestie van een gevecht tussen de georganiseerde armen en de georganiseerde rijken. En zoals altijd, als twee partijen vechten om het bot der welvaart, dan is er een derde partij die een goede kans maakt om er mee heen te lopen. In uw land en in de rijkere landen spreekt men dan over de middenstand. In de landen van het Oosten zou men eerder kunnen spreken over de kleine werklieden en industriëlen. Wat is er aan de hand?

U weet allen dat er een inflatie aan de gang is, die de gehele wereld praktisch beheerst. Die inflatie heeft een paar vervelende nevenverschijnselen; nl. dat je op een gegeven moment een valuta niet meer kunt handhaven. Wat zijn tegenwoordig de grote kapitaalsmachten? Dat zijn hoofdzakelijk de banken, die als kapitaalverschaffer fungeren. Daarnaast is het de staat zelf, die natuurlijk de koopwaarde van hetgeen hij van zijn burgers int toch wel enigszins op een bepaalde prijs zou willen houden. Het resultaat is, dat de arbeiders met hun steeds hoger wordende eisen het haast onmogelijk maken dat de bedrijven op een lonende wijze hun activiteiten voortzetten. En dat betekent weer dat er werkloosheid gaat komen.

Die werkloosheid kan op den duur niet helemaal worden opgeheven,

zelfs niet in een welvaartsstaat als Nederland. Dat houdt zelfs in, dat er moet worden gesproken over een groeiende arbeidsreserve, die in vele landen aan het einde van dit jaar tot bijna 15 % van de arbeidende bevolking zou kunnen oplopen. En dat is een arbeidsreserve, die groot genoeg is om voor de fabrieken kapitaalmanipulaties mogelijk te maken. Zij kunnen dan weer proberen lagere lonen te betalen. Ze kunnen proberen om ook - wat de arbeidstijden betreft - een voor hen meer rendabele verdeling te verwerven. Maar daartegen komen degenen, die nog werken in opstand. En nu krijg je het leuke verschijnsel:

De werkloze kan moeilijk bij een fabriek gaan werken, tenzij hij andere voorwaarden accepteert dan die welke officieel in het CAO zijn vastgesteld. Als hij al te werk wordt gesteld tegen diezelfde voorwaarden, dan is de kans groot, dat hij toch in staking moet gaan; en u begrijpt, dat de stakingskas dat ook niet onbepaald kan dragen. Het resultaat is duidelijk.

De kleine man, die op dit ogenblik grote moeilijkheden heeft om personeel te krijgen of iemand die een klusje voor hem wil opknappen, krijgt grote kansen in de komende tijd. Het zal mogelijk zijn, juist voor degene die nu niet veel werknemers heeft - die dus buiten dit totale beleid van arbeidsovereenkomsten e.d. staat - meer te gaan doen en goedkoper. En dat is een belangrijk punt!

Dit is voor de staat, voor het groot kapitaal, voor de industrie en voor de georganiseerde arbeiders tamelijk onaanvaardbaar. Maar de kleine mannen zijn ongrijpbaar. En bovendien, als je ze aanpakt, dan krijgt het al zo heel gauw het karakter van een niet gerechtvaardigde geweldpleging. Ze zullen hun frustraties waarschijnlijk tegen elkaar gaan uitspelen.

Nu is de politiek gebaseerd op erkenning van de grote economische machten in de verschillende landen. Het zijn deze machten, die in feite de politiek bepalen. De burgers mogen kiezen, maar bepalen mogen zij niet. En dat impliceert weer, dat de regeringen eveneens wankel worden.

Er zijn natuurlijk wankele Kabinetten, die een lange tijd in stand worden gehouden. Het Kabinet De Jong is zeer wankel, maar wordt voortdurend in stand gehouden door het onvermogen van de partijen om een aanvaardbaar alternatief ter tafel te brengen. Overal vindt u soortgelijke dingen.

Het is in de Ver. Staten zo dat Nixon eigenlijk met degenen, die in zijn gouvernement zitten, op een schopstoel zit, ook al heeft een man als Spiro Agnew heel wat medestanders gevonden in de laatste tijd. Maar aan de andere kant kan men geen werkelijk radicaal ander beleid vinden dat maar enigszins wordt gesteund door voldoende politieke aanhangers. Dus of er nu een andere president komt of niet, de toon zal wat veranderen, de melodie blijft dezelfde. En dat kun je eigenlijk van alle landen zeggen.

Als Franco vandaag of morgen of overmorgen naar het koninkrijk der hemelen vertrekt, dat de Spaanse bisschoppen hem zo rijkelijk hebben beloofd, dan is daarmee niet - zoals men denkt - de toestand in Spanje veranderd; althans niet politiek. Want de kerk, de falange, de bureaucratie, die ook daar bestaat, zij hebben alle belang bij het behoud van de huidige toestand. En een groot gedeelte van de bezitters zijn het daarmee eens. Een tijdelijke revolutie is denkbaar, maar een absolute omwenteling is zonder een langdurige burgeroorlog eenvoudig niet te verwezenlijken.

Als u dat zo bekijkt, is het een rare situatie. Men zit overal met bestuurlijke vormen en economische structuren, die voor bijna niemand meer aanvaardbaar zijn, maar die iedereen tracht te handhaven, omdat hij bang is dat hij anders nog minder krijgt. En dit spel over de wereld bepaalt het jaar 1971. Het bepaalt ook de manier, waarop de politiek zal worden bedreven. Ik wil u graag een enkel voorbeeld geven:

Amerika zal ongetwijfeld grote stappen doen om zich terug te trekken uit Vietnam in dit jaar, maar gelijktijdig zal men - hetzij in Laos en Cambodja, hetzij door het sturen van allerlei andere hulp - zijn werkelijke macht proberen te handhaven. En dat loopt mis.

Wij krijgen van China uit denkkelijk een veel grotere agressie naar het zuiden toe dan in het afgelopen jaar. En ook dat is begrijpelijk. China heeft op dit moment zijn rebellen niet onder bedwang, maar op de achtergrond gedrongen. De behoefte aan een voortdurende revolutie, die bij de jongeren nog steeds bestaat, is deels opgelost door de spanningen met Rusland en dat zal ook dit jaar waarschijnlijk weer voeren tot grote spanningen, die men met Rusland probeert te forceren. Maar dat is niet voldoende. Er moeten ook strijdtoneelen zijn waar onze opstandige kameraden als helden kunnen sterven; en die liggen er in het zuiden genoeg. Het is duidelijk dat het voor China een kwestie is van afreageren, het scheppen van beperkte oorlogen, beperkte fronten waar lastige mensen, die je niet kunt veroordelen, kunnen sneuvelen. U lacht misschien om deze voorstelling van zaken, maar is het eigenlijk niet altijd zo geweest?

Als wij kijken naar b.v. de politiek die Arafath op dit ogenblik mede van Egypte uit opgedrongen krijgt, dan krijg je het gevoel dat het hier gaat om het stimuleren van acties, waarbij zoveel mogelijk actieve Palestijnse opstandigen het leven zullen laten op een wijze, die voor de Arabische wereld nog verheffend en voordelig is. Aan de andere kant komt hierbij - en dat is niet prettig voor Rusland, voor Egypte en voor Syrië - een sterke Maoïstische groep op de voorgrond. Yasser weet niet wat hij moet doen om ze onder de theedoek te houden. Hij heeft reeds meermalen aan deze groep concessies moeten doen.

Deze Maoïstische groeperingen dringen aan op een versnelde en gewelddadige oplossing van het conflict met Israël. Men heeft daar uiterlijk wel iets aan toegegeven. Maar een werkelijk toegeven, hoe aanvaardbaar en aangenaam dat ook zou zijn voor de Egyptische politiek, betekent een vergroting van de Chinese invloed, die Rusland niet kan gedogen. En daar krijg je dan een eigenaardige situatie.

Rusland, die bewust het Palestijnse conflict in de laatste tijd heeft gehandhaafd en gestimuleerd om daardoor de eigen invloed in Afrika te vergroten en tevens in het zuiden van Azië, ziet zich nu genoopt om maatregelen te treffen, waardoor de luidruchtige opstandelingen langzaam maar zeker worden teruggedrongen.

Maar ook de Ver. Staten zitten in hetzelfde bootje, want ofschoon men nu niet direct vriendschappelijk over Rusland denkt, voor Mao is men toch veel banger. Het is geen kat, die je in het donker kunt knijpen, zo schijnt men te denken. Wij hebben niet de mogelijkheid om daar - zoals in Rusland - een werkelijk uitgebreid spionnagenet op te bouwen en invloed uit te oefenen. Dus zullen wij in dezen Rusland moeten steunen. En dat kan alleen door pressie uit te oefenen op Israël.

Zo krijgen wij de eigenaardige situatie dat zowel Israël als de Palestijnen geneigd zijn tot een gewelddadige oplossing. Dan desnoods maar oorlog. Maar nu moet het eindelijk eens afgelopen zijn met dat gezeur. Terwijl de twee grote machten, die zich voortdurend daarmee bemoeien op het ogenblik alles doen wat zij kunnen om de vrede te handhaven.

De leverantie van personeel en wapens via Egypte is van Russische zijde aanmerkelijk verminderd. Gelijktijdig hebben de Israëli's te horen gekregen dat zij wel het evenwicht kunnen behouden dank zij de Amerikaanse hulp, maar dan ook niets meer; wat voor hen waarschijnlijk ook pijnlijk is.

Ik voorzie dit jaar nog geen werkelijke oplossing van dit conflict, maar ik houd er toch wel rekening mee dat na wat gewelddadigheden en mogelijk zelfs een korte tijd van felle oorlogshandelingen door het ingrijpen van de grote machten een z.g. overeenkomst zal worden getroffen. En dat brengt ons naar nog een ander interessant punt.

De Russen hebben de laatste tijd pogingen gedaan om belangrijke gebieden in China te infiltreren. Ze hebben daarvoor o.a. bewoners van Buiten-Mongolië geschoold en uitgezonden. Nu weten de Chinezen dat heel goed, maar ze kunnen er weinig tegen doen, omdat ze niet alle mensen kennen, die daar worden geïnfilteerd. En u begrijpt wel, dat deze Russische geschoolden ook les hebben gekregen in het zwaaien met het rode boekje. Men zal op een gegeven ogenblik bang worden, dat de Russen ook gewapenderhand misschien bepaalde wetenschappelijke installaties zouden aantasten. De Russen voelen zich helemaal niet prettig bij de wetenschap, dat men in China een lange-afstandsraket heeft ontwikkeld, waardoor men gemakkelijk en betrekkelijk nauwkeurig atoombommen en zelfs H-bommen kan deponeren boven Moskou, Leningrad en andere belangrijke centra. U begrijpt wel, dat de Russen zullen proberen iets te doen. De Chinezen zullen proberen dat te voorkomen.

Het is bijna zeker, dat er dit jaar aan de grenzen weer gewapende conflicten zullen ontstaan. En o wee, als de Russen enig resultaat dreigen te boeken, want dan zal China zich genooft zien zijn wetenschappelijke centra te ontruimen en te verplaatsen. Daarvoor moet men tijd winnen. Een tijdwinst van ongeveer 35 dagen (dat is de tijd die men voor die verplaatsing nodig heeft) kan alleen worden gewonnen door een werkelijke veldslag te wagen. Het ziet er ook wat dat betreft niet direct leuk uit.

Als u begrijpt, dat zowel China als Rusland en ook Amerika op het ogenblik erg veel behoefte hebben aan vrede, als u begrijpt dat alle genoemde economische machten in alle landen er behoefte aan hebben de munteenheid zo snel mogelijk te stabiliseren en u ziet tevens dat niemand in staat is zijn wens tot werkelijkheid te maken en dat niemand de moed heeft met de toch wel onjuist gebleken systemen en methoden te breken, dan mogen wij terecht spreken over rare tijden.

Er zijn meer van die leuke dingen. De paus zal mogelijk het volgende jaar niet meer in functie voleinden. Maar hij is wel van plan om vóór die tijd de greep van Rome op de kerk met nog meer nadruk te versterken. Hij heeft zelfs plannen gemaakt om ondanks zijn zwakke gezondheid nog weer enkele grote reizen te ondernemen. Er is alleen één deel van de wereld dat hij ook nu angstvallig zal vermijden: Europa. Want hij heeft behoefte aan de toejuichingen van gelovigen. Hij meent, dat dit vertoon overtuigend zal werken op eventuele opstandigen. Op dezelfde manier zou je kunnen denken, dat het Kabinet in Nederland meent de stemmen van de opstandige jeugd tot zwijgen te kunnen brengen door het vertoon van het ritje met de gouden koets. Het is duidelijk, dat dat niet gaat.

De splitsing in het geloof zal niet, zoals de paus vreest, uit Europa komen. Integendeel. De werkelijke splijting begint in Afrika en slaat vandaaruit betrekkelijk snel over naar o.a. Zuid-Amerika. En daarmee is dan de zoveelste reformatie van het christendom begonnen.

Nederland zal hierbij ongetwijfeld zeer progressief zijn, maar zijn aanhankelijkheid aan Rome voortdurend luidkeels uitroepen. Het zijn mensen die roepen "lang leve de keizer", terwijl ze bezig zijn hem gekroond en bemanteld te hangen.

Deze godsdienstoorlog - ik kan het niet anders noemen al wordt hij dan met schijnbaar vredelievende wapenen gestreden - heeft een grote ontkerstening als resultaat. Het aantal practiserende gelovigen van grote godsdiensten, waaronder de islâm, die op het ogenblik heel veel gaat verliezen door splijting en scheuring, het boeddhisme dat heel veel verliest door onverschilligheid of overdracht van godsdienstige principes en de christelijke kerk (vooral de katholieke kerk, die zoals gezegd uiteen valt) bepaalt geloof ik de ontkerstening en daarmee de mogelijkheid tot een religieuze vernieuwing in het komende jaar.

Het zou interessant zijn na te gaan wat de dood van verschillende staatslieden en enkele hoge kardinalen hiermede te maken heeft.

De kardinalen zouden volgens mij de rem kunnen doen wegvallen van de behoudzuchtige partij in Rome. Mogelijk brengen zij Rome tot een veel feller en krachtiger optreden dan tot nu toe in de richting van een ieder, die enigszins rebels een eigen denkwijze tracht te volgen. En dat zou wel eens de boog ten sterkste kunnen spannen.

Wat de dood van verschillende politici betreft, ach, ik geloof eerlijk gezegd niet, dat de dood van een politicus werkelijk belangrijk kan zijn. De politicus, die aan het hoofd van een staat zijn naam heeft gemaakt, kan naar mijn idee niet veel anders zijn dan het scheggebeeld van het schip van Staat dat hij zelf niet bestuurt. De dood van die politici zal bij de mensen vele gevoelens en vele verwachtingen losmaken, maar ik geloof niet dat daardoor feitelijke veranderingen ontstaan. En hieruit verwacht ik dan ook een toenemende haat tegen een macht, die ongrijpbaar blijft. Een politicus die je kunt zien, zul je niet zo gemakkelijk haten als een onbestemde Raad van Commissarissen, een firma, een concern. De haat tegen de onzichtbare regeerders zal aan het einde van het jaar zeer hoog zijn opgelopen. En om dit enigszins te sussen zal de politiek ongetwijfeld veel lang geduld onrecht eindelijk gaan wreken. Maar dat zal niet genoeg zijn.

Het wordt een droevig jaar voor vele wereldomvattende concerns. Een enkele uitzondering kunnen wij misschien maken voor enkele grote industrieën in Japan. Daar liggen de verhoudingen anders. Eveneens kunnen wij een beperkte uitzondering maken voor de genationaliseerde industrieën in o.m. Chili. Maar daar blijft het dan ook bij.

Daarnaast wordt er een toenemende haat gepropageerd - ik neem aan dat dit reeds begint in de 7e maand van dit jaar - tegen het bankwezen. Nu weten wij allemaal: een bankier is iemand, die geld geeft op het ogenblik dat je het niet nodig hebt, maar die het je niet wil geven op het moment dat je het werkelijk hard nodig hebt. Ik geloof, dat deze opvatting van geld verdienen met ons geld op een oneerlijke manier zo hier en daar wel voet zal vatten. Het zou kunnen betekenen, dat in heel veel landen de besparingen die onmiddellijk beschikbaar zijn door mistrouwen in de banken aanmerkelijk afnemen en dat betekent dan ook weergrote liquiditeitsmoeilijkheden voor staat en bedrijf.

U leeft in een rare tijd. En het meest eigenaardige van dit alles is misschien wel dat dit schijnbare onheil, deze toch zeker niet als weldaad geziene toename van werkloosheid, de plotseling omhoog schietende prijzen, de val van valuta ver beneden de gekende waarde van heden een zegen is. En toch is het waar. Want zolang je een ziekte blijft vertroetelen in de hoop de symptomen te kunnen beheersen, is de kans groot dat de patient aan de ziekte succumbeert. Maar op het ogenblik, dat de symptomen niet meer bestreden kunnen worden en men alleen nog maar de kern van de kwaal kan aantasten, is er een mogelijkheid dat de patient in korte tijd werkelijk geneest. En dat zou ik voor de wereld ook willen zeggen.

Zeker, vele dingen zijn niet prettig. Maar het feit, dat ze niet prettig zijn, betekent niet dat ze niet nuttig zijn. Het feit, dat men gaat beseffen op welke wijze er wordt gespeeld met de belangen van velen, de opstandigheid, daaruit voortvloeiend betekenen nu niet dat hierdoor alle gezag te gronde gaat. Het betekent wel, dat een gezag zich zal moeten conformeren aan de werkelijkheid en eindelijk zijn illusie van een geplande economie op lange termijn zal moeten loslaten om tot een regulering van de economie op korte termijn te kunnen komen.

Een geloof dat versplintert is schijnbaar een verlies van geestelijke ontplooiing op de wereld. Maar het conformeren aan een geloof zonder denken is veel schadelijker. En wie zich losmaakt van een geloof, moet nadenken over de redenen. Hij moet zijn geloof voor zichzelf hernieuwd formuleren en zal dan als een bewuster gelovige ontwaken uit deze strijd. Ik meen, dat men op aarde meer behoefte heeft aan bewuste en oprechte gelovigen in deze tijd dan aan kerken.

Een jaar dat heel veel goeds gaat brengen. Maar al dat goede wordt geboren uit dingen, die men uitermate verkeerd, slecht, ergerlijk, ongelukkig of zelfs rampzalig acht. Daarom heb ik boven dit alles de titel gezet: Rare tijden. Want uit deze tegenstrijdigheid van werkelijk en beleefd gebeuren wordt een morgen geboren dat zeker in grote spanningen en met ongetwijfeld belangrijke noden een werkelijk overgaan naar de Aquariusperiode voor vele mensen mogelijk zal maken.

--:--

V E R W E E R .

Als je meent dat je wordt aangevallen, verweer je je, want verweer is de daadwerkelijke afweer, waardoor je je wilt verdedigen. Maar vaak word je niet eens aangevallen.

De mens verweert zich tegen veranderingen, omdat hij zich geen visie kan vormen op andere mogelijkheden en omstandigheden. De mens verweert zich tegen het afbrokkelen van oude denkbeelden eenvoudig omdat hij niet flexibel genoeg is om het nieuwe denkbeeld daarvoor in de plaats te stellen en daaraan inhoud en nadruk te geven.

Men zegt, dat God de wereld regeert. Als dit waar is, dan is de gehele mensheid in een voortdurend verweer tegen God bezig zichzelf buiten alle goddelijke wetten te stellen. Maar verweert men zich tegen een werkelijke God of tegen een illusie? De mens verweert zich tegen het beeld, dat hij zich heeft geschapen, tegen het gevoel van onmacht dat hij zichzelf aanpraat. Hij verweert zich zeker niet tegen de feiten en tegen de werkelijkheid.

De werkelijkheid is het enige, waarin verweer zin kan hebben. Een werkelijk verweer kan alleen gebaseerd zijn op een erkenning van hetgeen werkelijk schadelijk, nadelig is.

Zeker, er zijn velen die niet wensen te beseffen. En indien zij tegen hun wil in worden geconfronteerd met toestanden in de wereld of met denkbeelden, die hen in hun rust storen, dan menen zij met alle middelen te mogen optreden om dit ongedaan te maken. Maar ik zeg u: Een verweer tegen de feiten is aanvaardbaar, mits men eerst de feiten op hun eigen waarde heeft getest.

Een verweer tegen een godsvoorstelling is aanvaardbaar, mits men niet de voorstelling ziet als God.

Een verweer tegen onrecht in de wereld is aanvaardbaar, mits dit verweer op zich niet een onrecht is. Wie zich verweren wil, hoede zich ervoor zijn verweer te baseren op hetzelfde waartegen hij bescherming zoekt en wil geven.

Wie wijsheid zoekt, dient zich niet tegen de dwaasheid te verweren, maar dient in de dwaasheid de elementen van wijsheid te beseffen, zodat hij door de dwaasheid wijzer wordt.

Wie in de onzinnigheid van een geloof meent de noodzaak tot een verweer tegenover God te vinden, moet ook beseffen dat de basis van dit geloof voor hem een bron moet zijn voor een nieuw persoonlijk geloven en een handelen vanuit dat geloof.

Wie zich verweren zou tegen een toekomst, die onvermijdelijk op deze mensheid afkomt, hij beseffe wel dat men de tijd niet kan stilzetten, maar dat men zichzelf kan verjongen door elk ogenblik te beleven als een heden dat geen terugkeer naar gisteren mogelijk maakt.

:--:--:

VERBORGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR

MANIFESTATIES.

Vierde Les.

U heeft de vorige maal het een en ander kunnen horen over de omstandigheden, die bepalend kunnen zijn voor het optreden van invloeden of het ontstaan van bijzondere uitstralingen. Daarbij is de nadruk o.m. gevallen op het feit, dat één en dezelfde stof in verschillende atoomgewichten kan voorkomen. Dat is op zichzelf misschien niet zo belangrijk. U zult zeggen: Wat heeft dat eigenlijk voor belang? Dat is misschien een enkele electron of neutron meer of minder. Daar gaat het ook niet om. Het belangrijke is dit: Er zijn bepaalde situaties waardoor trillingen, die normalerwijze op aarde niet zo gemakkelijk kenbaar worden, wel kenbaar worden. Wat die trillingen, die verschijnselen op zichzelf betekenen is sterk afhankelijk van de krachten, die bezielend optreden.

Men is wel eens geneigd te denken, dat het optreden van spoken in bepaalde kastelen een soort traditie is. Maar als men daarover gaat nadenken, dan blijkt dat daar waar men werkelijk onverklaarbare verschijnselen heeft geconstateerd de ligging van het slot een bijzondere is; dat we te maken hebben met bijzondere grondsoorten (meestal veenbodem, moeras) en dat we tevens te maken hebben met een meer dan normale methaanafscheiding door het moeras. En hierin en hierdoor worden verschijnselen mogelijk.

Als er één geest is die zich wil manifesteren, kan hij zich onder dergelijke omstandigheden gemakkelijker een zichtbaar voertuig of een manipuleerbare hand of voet verschaffen dan mogelijk zou zijn onder normale condities. En als dat geldt voor aardgebonden geesten, voor een projectie misschien die door een gebeurtenis in materiaal is vastgelegd, dan zal dat natuurlijk ook het geval zijn voor bepaalde natuurkrachten.

De verhalen over feeën, elfjes, kabouters e.d. of wat dat betreft over de djinns van verschillende soorten en de lagere godinnen die afdalen, zoals dat in India veel werd verteld, zijn schijnbaar erg overdreven bijgelovig. Maar als u nagaat op welke plaatsen die verschijnselen vele malen worden gemeld, dan komt u tot de ontdekking dat hier wel degelijk een zekere overeenstemming van geaardheid bestaat. Er blijken t.a.v. lucht-electrisch potentiaal, bodemgesteldheid, de aanwezigheid van bepaalde stoffen, de afscheiding van gassen eventueel overeenkomsten te zijn. En deze overeenkomsten zouden duidelijk moeten maken dat er achter al die verschijnselen, hoe sprookjesachtig en hoe kinderlijk ze misschien ook klinken, toch een feit moet staan. Het feit bij deze verschijnselen is de aanwezigheid van een bewustzijn, onverschillig welke. En daarmee staan we weer voor een raadsel.

U zult begrijpen, dat je op aarde heel veel verschijnselen kunt ontmoeten van z.g. paranormale of onverklaarbare geaardheid, zonder dat je direct moet denken aan een geest die afdaalt. Wel, er zijn verschillende soorten beïnvloedingen, die alle onder dergelijke omstandigheden een mani-

festatie tot stand kunnen brengen.

We hebben allereerst de mens. Een mens, die sterk aan iets denkt of wat meer voorkomt iets sterk begeert of ergens bijzonder bang voor is, zendt het beeld uit van zijn begeerte, zijn angst of zijn overweging. En als er stoffen aanwezig zijn, die voor die gedachtenstraling gevoelig zijn, dan krijgt zo iets gestalte; dan wordt het denkbeeld waarneembaar, ook voor derden. Op deze manier zijn er zeker heel wat manifestaties te verklaren. De vreemde verschijnselen, zoals het optreden van een wrekende hand bij het Titicacameer (ergens in de restanten van de Maya-cultuur), het verschijnen van een waarschuwende godin, de weggaande Boeddha in India en de verschijningen van heiligen, H. Maagden etc. in bepaalde plaatsen van Europa, hangt hiermede n.i. wel degelijk samen.

Nu zijn er heel vreemde situaties denkbaar, want op aarde zijn veel bezielende krachten. Als u weet, dat om u zoals u hier zit zeer waar-schijnlijk entiteiten aanwezig zijn, die verbonden zijn met de elementen, dan moet u zich toch ook niet erover verbazen dat zij zich onder omstan-digheden kenbaar zullen maken.

De natuurgeest heeft in vele gevallen geen werkelijke gedaante. Die gedaante wordt meestal door de mens verschaft. De gnoom is een wat vulcanusachtig verschijnsel, waarvan we kunnen aannemen dat het is ge-groeid uit bepaalde beeldvoorstellingen t.a.v. het bovennatuurlijke of van de godheid. Toch is het eveneens een feit, dat dergelijke gnoompjes en niet te vergeten de kabouters (en als u het op zee wilt hebben zelfs de klabouters) allemaal wel eens gezien zijn.

De vorm, die de natuurgeest aanneemt, kan wel degelijk door de mens gedichteerd zijn. Want die geest heeft zelf geen voldoende vormvoorstel-ling om zich daarin onmiddellijk kenbaar te maken. En dat is ook heel be-grijpelijk. Als je leeft als eenheid met een stuk steen of met een rivier, dan heb je geen gestalte, geen vormbesef voor jezelf, dan heb je alleen eigenschapsbesef. Maar zodra je dat eigenschapsbesef gaat verlaten, dan moet je om je te manifesteren een vorm hebben. En die vorm heeft de mens: het menselijk denken.

Het menselijk denken straalt uit naar o.m. de astrale wereld. Natuurgeesten leven grotendeels mede in die astrale wereld. Ze zijn er ontvankelijk voor. Ze ontvangen dan het beeld. En als u vandaag of morgen ergens in een bos een kaboutermannetje ziet dat beleefd zijn rode mutsje voor u afneemt, dan moet u niet denken aan Roel van Duin, maar doodge-woon aan de herinneringen van uw kinderjaren, die hier vorm en gestalte verschaffen aan een natuurkracht, waarvan u niet precies weet wat hij/zij is. Het is interessant te zien hoe de mens dergelijke vormen mede bepaalt.

Belangrijk voor de mens is daarbij dat de emoties van de natuurgeest in een dergelijke gestalte kunnen worden gelegd, zodat het beeld dat op zichzelf misschien niet dreigend is een bijzonder dreigend karakter krijgt in uw ogen. Dat is dan niet de voorstelling, maar gewoon de gevoelsagres-sie die uit de vorm naar u toekomt.

Er zijn heel wat mensen, die op die manier worden geplaagd. Per slot van rekening, dat aardmannetjes laarzen maken enz. dat is een beetje ver-leden tijd; dat zal waarschijnlijk nooit helemaal waar zijn geweest. Maar dat een aardgeest, een watergeest, een vuurgeest of een luchtgeest op een gegeven ogenblik contact met u heeft of met u kan zoeken, dat is ze-ker niet dwaas. Als je als mens daarmee te maken hebt - ook in deze moderne tijd - dan kun je natuurlijk wegluchten in een Frederik van Eeden-achtige sprookjeswereld, waarin symbolen worden samengevoegd tot aan de dood van de grote Pan toe. Maar als je reëel bent, dan zeg je: Kijk eens, de vorm is niet bepalend. Die vorm kan uit mij voortkomen en ook uit anderen zijn voortgekomen. Dat is nooit de werkelijke weergave van de entiteit.

Alle verschijnselen, welke die entiteit tot stand brengt, worden ge-dichteerd door het menselijk denken. De actiebepaling komt vanuit de mens, maar de intentie van de handeling komt van de natuurgeest. Als u het zo heeft bekeken, dan wordt het al wat begrijpelijker waarom het belangrijk is

een beetje inzicht te hebben in vormen van magie, die entiteiten willen oproepen.

Het lijkt zo onzinnig dat iemand om een geest op te roepen een diagram tekent en daarin dan stukjes plaatst van leisteen, bazalt, marmer, magneetsteen, een stukje ijzer, een stukje koper, een stukje goud plus nog wat reukwerken. Maar als u even nadenkt over hetgeen we de vorige keer hebben besproken, dan zal het u duidelijk worden dat we op die manier condities scheppen, waardoor een manifestatie mogelijk wordt. Er kan een verschijnsel optreden dank zij de hulpmiddelen, die wij gebruiken.

Dan krijg je weer de vraag: Is de verschijning die dan optreedt in de eerste plaats gebonden aan een pentagram? Neen, dat is ze niet. Het is in de magie altijd zo'n idee: Als je een beschermende cirkel trekt, kan de demon daar niet overheen komen. Die demon kan er overheen komen, indien u vergeet dat die cirkel voor hem een grens is. Hij wordt in zijn vorm en voor een groot gedeelte van zijn daden mede door u bepaald. Dat geldt zelfs ook, als u bepaalde geesten uit het duister bezweert; want ook dezen zijn voor de vorm die zij aannemen, voor de wijze waarop zij zich manifesteren, voor hun houding, hun daden, zelfs hun taal voor een groot gedeelte afhankelijk van uw denken en uw besef. En om daaraan meteen iets praktisch toe te voegen:

Als u het gevoel heeft dat u door een geest wordt belaagd of vervolgd, dan scheidt u daarmee condities waardoor een dergelijke belaging of vervolging steeds meer werkelijkheid kan worden. De illusie, die u koestert t.a.v. een bepaald geestelijk verschijnsel, kan zich - mits de juiste condities in de omgeving aanwezig zijn - omzetten in werkelijkheid. Een werkelijkheid, die als ze eenmaal is geschapen, u zodanig beïnvloedt en tot een zodanige aanvaarding brengt, dat het praktisch onmogelijk is om die vorm zonder meer te reverteren; dus terug te brengen tot het Niet waaruit ze is voortgekomen.

Misschien heeft u wel eens gehoord van de oefeningen, die Alexandra David Neel heeft gedaan en die men aan bepaalde Lama's toeschrijft. Het is het opbouwen van wat men noemt een "schijn-gestalte". Je bouwt een illusie op. Je geeft die illusie zoveel inhoud, dat ze zich op den duur kan bewegen, ook zichtbaar voor anderen, in de wereld van de mensen, daarbij bepaalde opdrachten kan uitvoeren en wat meer is, zich ook zelfstandig schijnt te maken. Alexandra David Neel heeft in haar beschrijving o.m. gezegd, dat zij zich iemand had voorgesteld als een Lama. Deze Lama verscheen tijdens een trektocht, die zij maakte met een yak-karavaan en woegde zich tussen de anderen als een gewoon mens. Op een gegeven ogenblik bleek echter, dat deze geest ook eigen initiatieven ging nemen. Toen heeft zij heel veel werk eraan besteed om hem weer terug te brengen tot waar hij was begonnen, nl. het niets.

Hoe zit dat in elkaar? Wel, heel eenvoudig. Zolang deze dame bewust aan het creëren was, beheerste zij - en bepaalde zij ook - de vorm. Maar zodra de vorm voor jou een realiteit wordt, zie je het als iets wat niet meer onder je invloed staat. Het is een feit. En een feit betekent, dat er veranderingen kunnen plaatsvinden. Veranderingen, die niet bewust door jou beheerst worden of gewild zijn. Je begint misschien met een Prins Charming en je eindigt met een soort Landru. Niet omdat je dat wilt, maar omdat je je niet meer bewust bent van het feit, dat je die vorm voortdurend moet corrigeren. Je meent, dat ze is opgebouwd. Je meent, dat je de acties van die entiteit beheerst, als je zo nu en dan een bevel geeft en niet voortdurend geconcentreerd bent op de acties, die je zal voorvoelen. Maar als je je niet bewust helemaal daarop concentreert, dan gaat je onderbewustzijn overnemen. En dan gaan je angstjes, je begeertetjes, kortom, al die skeletten, die ergens binnen de benen kast tussen de hersonen verborgen zijn, naar buiten komen. Die gaan dan een rol spelen; ze geven mede gestalte aan een dergelijke vorm.

De schijngestalte kan, als het niet al te intens wordt gedaan, wel degelijk worden gebruikt. U kunt zich dus ook een illusoire figuur scheppen en daarmee inderdaad veel bereiken.

Als u werkt met genezing op afstand en het is u moeilijk u voor te stellen hoe dat precies moet gaan, dan stelt u zich een dokter voor. Als u die dokter eenmaal zover heeft, dat u eigenlijk denkt aan dokter die en die en zo'n beetje zijn gestalte voor ogen heeft, dan moet u niet verder gaan, maar gewoon zeggen: "Dokter, gaat u daar en daar naar toe en geneest u." En dan gaat dokter en geneest; en hij doet het waarschijnlijk beter dan u. Niet omdat dokter een werkelijke genezer is, maar omdat hij het totaal van uw vermogens tot uiting brengt en de begrenzingen, die u aan uzelf - onderbewust of bewust - nog toekent, niet beseft, want hij staat buiten u. Voor hem gelden de beperkingen dus niet, die u voor uzelf heeft erkend.

Die dingen zijn in de moderne tijd vaak zelfs onbewust geschapen. In de moderne reclamewereld vinden we ook een neiging om dergelijke figuren op te roepen. Zo wordt de mythe-figuur van een klein jongetje op den duur een zodanige realiteit, dat dit jongetje wel eens werkelijk zou kunnen ontstaan. Ja, dat valt niet op, want dat kindje vervluchtigt wel, als het verpakte brood "waarvan je alleen de verpakking weggooit" niet aanwezig is, want dan gaat het jongetje weg om bij Wimpie te wonen.

Ik ga dus een type creëren. Dan ontstaat hierdoor een zodanig gedachtenbeeld, dat op een plaats waar de gunstige condities aanwezig zijn een manifestatie bijna onvermijdelijk wordt. Die manifestaties kunnen dan meer of minder intens zijn.

Een van de veel voorkomende verschijnselen op dit gebied is het onzichtbare vriendje dat kinderen hebben. U heeft dat misschien wel eens meegemaakt. Ze speelden in de tuin met een jongetje of meisje of zelfs met het een of ander sprookjeswezen, dat niemand ooit heeft gezien en dat toch een zekere realiteit vormde. Maar het gekke was nu, dat het jongetje, het meisje of het fantasiefiguurtje een grote invloed had niet alleen op het gevoelsleven van die kinderen, maar gelijktijdig ook op hun daden en zelfs op de wijze waarop zij kennis vergaarden. Zelfs hier in Nederland zijn er een paar gevallen bekend geweest van kinderen, die een dergelijke figuur hadden en die onder invloed daarvan een buitengewone knobbel voor wiskunde of talen ontwikkelden. Later toen ze het vriendje kwijt waren, zakten ze terug tot een zeer normaal of misschien zelfs beneden het normale peil van kennis en bekwaamheid op dat terrein.

U kunt zeggen: Dit zijn allemaal illusies. Maar ik geloof, dat we iets verder moeten gaan dan dit. Het zijn manifestaties. Waarvan? Ach, daar kunnen we over twisten. Het zijn wezens, die zich kenbaar maken. Wat voor wezens, dat weten we niet. Die wezens kunnen een zodanige affiniteit vertonen voor een bepaalde persoon, dat er een wisselwerking ontstaat tussen die persoon en zo'n wezen; en dan blijkt de manifestatie in staat te zijn om aan te vullen.

Ik heb helaas geen voorbeelden, die in Nederland zijn geregistreerd. In Duitsland is een dergelijk geval wel opgetekend. Er is een jongmens geweest, dat tot op 17-jarige leeftijd zelfs nog dat vriendje had, al hield hij hem de laatste jaren natuurlijk zeer geheim. Hij had een practisch foutloos examen afgelegd; een tamelijk moeilijk gymnasiaal examen. Men wist, dat hij de antwoorden op bepaalde vragen niet kon weten. Toen heeft men een gemeenheidje uitgehaald om te zien of hij nu werkelijk zo geniaal was. Men heeft hem twee vragen voorgelegd, waarop ook de leraren niet zonder meer het antwoord wisten; zeer ingewikkelde problemen dus. De jongeman loste deze problemen spelenderwijs op. Dat wil zeggen: hij begon eenvoudig de formules neer te schrijven en bleef doorschrijven, totdat hij ze had ontwikkeld tot het juiste antwoord. Men heeft het gecontroleerd en nog eens gecontroleerd. Er was geen mogelijkheid, dat hij de vraagstukken die hem zouden worden voorgelegd kende. Er was geen mogelijkheid, dat hij op enigerlei wijze zou zijn geholpen en

toch had hij een prestatie geleverd, die ver boven zijn werkelijk vermogen en kennis uitging. Dat geval is ook wel geciteerd als verklaring voor spiritistische invloeden; dus het optreden van een helpende geest. Maar wat verklaart de jongeman zelf na heel veel vijven en zessen?

"Nu ja, ik zal het u maar zeggen. Ik heb Konrad, een vriendje, dat niemand ziet en hij is knap. Als ik voor een examen zit, dan zegt hij mij wat ik moet opschrijven." Later is het een heel gewone jongeman geworden. Niemand heeft er ooit iets van gemerkt.

Hier was dus een figuur, die kennelijk de antwoorden verschaftte, die de jongeman krachtens zijn eigen kennis en capaciteiten onmogelijk had kunnen weten. Was dat een geest? Ach, ik neem aan, dat dat een geest geweest kan zijn. Het was echter een entiteit. En een dergelijke beïnvloeding kunnen we toch wel de manifestatie van een onbekende kracht noemen. Opvallend is, dat dit zich heeft afgespeeld in de buurt van Lüneburg. En Lüneburg en de Lüneburger heide zijn, zoals u misschien weet, altijd centra geweest van heksengeloof, van spookverschijningen e.d. Ik neem aan, dat juist de woonomstandigheden van het jongemens, daarnaast de ligging van de school en de stad zelf bepalend zijn geweest voor de mogelijkheid dat een dergelijke invloed zich kenbaar maakte.

Daarmee heb ik een belangrijk punt gesteld, namelijk: dat geestelijke manifestaties en andere manifestaties van niet-menselijk-natuurlijke aard gebonden plegen te zijn aan materiële condities. Dat is voor iemand, die zich wil bezighouden met de magie heel erg belangrijk. Het is nog belangrijker voor iemand, die wil begrijpen wat er eigenlijk aan de hand is, als mensen eens onverklaarbare dingen gaan doen. Of als u plotseling hoort van zeer ongeloofwaardige ontwikkelingen in een ander land bij regeerders e.d. Dan moet u zich afvragen: Wat is er aanwezig? Van welke plaats uit gebeurt dit? Waar komt de man vandaan? Wat is zijn normaal verblijf? Het zou wel eens kunnen blijken, dat het optreden van bepaalde politieke figuren in niet onbelangrijke mate (al zullen ze dat tegenover de buitenwacht natuurlijk nooit verklaren) wordt beïnvloed door soortgelijke manifestaties van persoonlijkheden, persoonlijke openbaringen e.d.

Er is nog een tweede punt dat hier interessant is: de invloed van de massa.

Er zijn verscheidene verschijningen geweest o.a. van de H. Maagd. Enkele daarvan zijn geaccepteerd. Denkt u maar aan Lourdes. Er zijn nog een paar van die plaatsen. Andere zijn terzijde gelegd als zijnde hysterie, zoals een aantal verschijningen, die in Italië zouden zijn gezien in de jaren 1923 tot 1949. In al deze gevallen horen we van vreemde verschijnselen, die niet normaal verklaarbaar zijn. Toch is zeker, dat het grootste gedeelte van deze waargenomen manifestaties eigenlijk een soort zelfbedrog waren, zelfs een soort zwendel. In één geval is het een spelletje geweest van kinderen, die dat deden om zich een ogenblik belangrijk te maken en door de ouderen toen zo ernstig werden genomen, dat zij zich eenvoudig niet meer durfden terugtrekken. Maar er gebeuren wonderen. Dat wil zeggen: er zijn vreemde manifestaties van een onbekende kracht, die genezing teweeg brengt, die soms mensen een enorme schok geeft, zonder dat je kunt zeggen hoe. Ga weer na: waar vindt het plaats?

De verschijningen in Italië blijken plaats te hebben gevonden hoofdzakelijk in een moerasvlakte iets ten noorden van Rome. Moeras. Moeras hebben we ook gevonden als een verklaring voor bepaalde spookbeelden in Engeland. Als een massa daar komt en een H. Maagd wil zien en verwacht dat er iets gaat gebeuren, dan is er een sterk vormgevende werking van de menselijke gedachte aanwezig. Indien wij nu aannemen, dat de emanatie van bepaalde bodemgassen en de aanwezigheid van zekere stoffen inderdaad een rol kunnen spelen, dan is het niet onwaarschijnlijk dat de mensen zelf daar een wondergestalte hebben geschapen. Alleen, blijft een dergelijke gestalte, als ze wordt vereerd dan ook onbezielde? Blijft ze alleen maar een gedachtenprojectie zonder meer? Hier stoten we op een heel eigenaardig iets.

Wij weten, dat het merendeel van de gedachtenschillen, die in de astrale wereld door de mens worden opgebouwd, onbezield plegen te blijven. Op het ogenblik echter, dat er een manifestatie op aarde op een zodanige wijze geschiedt, dat de figuur waarneembaar is of in actie onmiddellijk kenbaar, ontstaat er een sterke wisselwerking tussen uw wereld en de gestalte. Het is dan bijzonder attractief voor allerlei entiteiten, die om welke reden dan ook een binding met de wereld verlangen. We zien dan ook dat dergelijke wonderen oorspronkelijk ontstaan zijn door bijzondere omstandigheden, maar dat ze later worden gecontinueerd door krachten uit de geest. Hierbij komen invloeden voor van natuurgeesten. Maar dan herhaalt zich steeds weer één en dezelfde verschijning; het blijft bij één en hetzelfde wondertje, bij wijze van spreken.

Krijgen we te maken met een complex geheel van allerlei genezingen en andere manifestaties, dan moeten we werkelijk aannemen dat er een denkende kracht bezielend is opgetreden en dat deze kracht op een ander niveau staat dan de gewone natuurgeest. Wij denken hier in de richting van geesten van overgegangene mensen, geestelijke krachten van een bepaalde rangorde, die in licht of in duister inderdaad wat betekenen en die op deze manier hun eigen taak a.h.w. op aarde proberen voort te zetten.

Er zijn naast al de genoemde feiten natuurlijk ook nog de z.g. vertekeningen. Een vertekening is het optreden van een ongewoon verschijnsel, waarbij normale vormen kenbaar en constateerbaar tijdelijk hun gedrag dan wel hun vorm wijzigen. Voorbeelden daarvan zijn er te over.

Er is in de buurt van Johannesburg een kerkhof. Daar staat een grafzerk. Daar moet je op een bepaalde dag en bij een bepaalde maanstand naar toe gaan. Je moet er ook nog een rookoffertje brengen. En als je dan kijkt, zie je de datum van je dood op die zerk (die inderdaad blanco is) verschijnen.

Een ander voorbeeld van dergelijke wijzigingen: Op Sicilië is een bron. Als iemand eerlijk is en in deze bron treedt, dan rijst het water. Is hij oneerlijk, dan zal het water na ongeveer 5 à 6 minuten zakken. De verklaring voor het verschijnsel is natuurlijk gauw gevonden. Er is hier sprake van een artesische waterstuwung, die niet geheel gelijkmatig schijnt te zijn o.m. door vulkanische invloeden. Maar het is wel vreemd, dat in 9 van de 10 gevallen dat water gelijk heeft, ook volgens menselijke normen. Hoe komt dat?

Dan hebben we nog de wandelende stenen van Arizona. Daar wordt niet teveel over verteld. Er is daar een stuk woestijn waar de stenen, zoals men zegt, "wandelen". Ze verplaatsen zich, zonder dat je precies ziet hoe. En dat schijnt ook weer in het bijzonder te gebeuren, indien mensen met een bepaalde geestelijke inhoud daar aanwezig zijn. Dat is dan meestal geen positieve, dat kan ik u erbij vertellen.

Dergelijke verschijnselen hebben in de eerste plaats natuurlijk te maken met de menselijke geest. De man, die op de grafzerk zijn overlijdensdatum leest, zal zeer waarschijnlijk de juiste datum lezen; dat stel ik voorop. Dat is geen bedrog. Maar de man brengt zichzelf in een soort autohypnose tot aanvaarding van waarden, die niet reëel bestaan. Hij aanvaardt eenvoudig een wereld en een aantal verschijnselen, die menselijk gezien onredelijk, onbestaanbaar en onnatuurlijk zijn. Hij doet dit bovendien onder omstandigheden, die zeer bevorderlijk zijn voor het ontstaan van emoties; en hij doet dit op een plaats waar door allerhande eigenaardige verschijnselen aanwezig zijn o.m. ijzer in verschillende vormen van oxydatie, stenen van verschillende soort en geaardheid en vochtige grond. Dat alles tezamen zou wel eens aansprakelijk kunnen zijn voor het verschijnen van waarneembare opschriften, die door meer mensen gelijktijdig gelezen kunnen worden en die allen hetzelfde lezen.

De wandelende stenen zijn die werkelijk zich verplaatsende stenen? Het ziet ernaar uit van wel. Er zijn zelfs verplaatsingssporen gevonden. Een ploeg van Walt Disney heeft dat verschijnsel nagegaan, toen men een film wilde maken over de woestijn. Ze hebben geconstateerd dat die ste-

nen zich verplaatsen. Bepaalde gedeelten van hun opnamen hebben ze echter niet in de film mogen invoegen, omdat daarin vreemde bleke plekken voorkwamen. Die plekken zijn natuurlijk geweten aan reflexen van de zon, waarmee men geen rekening had gehouden, fouten in de film e.d. Maar het is wel vreemd, dat die plekken steeds voorkwamen bij een steen, die zich kort daarop ging verplaatsen. Wat zou hiervan de oorzaak zijn?

Wel, in de eerste plaats: de stenen verplaatsen zich, indien een mens negatief is ingesteld. Negatief betekent: een zekere angstigheid, een zekere haat tegen de wereld; een afwijzing.

In de tweede plaats: een dergelijke spindel van kracht (een spoelvormpje a.h.w. van kracht, want als we aannemen dat het werkelijk een verschijnsel is en geen fout, dan moeten wij het zo noemen) zou wijzen op het bestaan van een bijzonder veld. Dat kan een magnetisch veld, het kan iets zijn dat met zwaartekracht heeft te maken. Ik geloof niet, dat het een waarneembare elektrische lading heeft, dan zou men dat wel hebben geconstateerd. Waar komt het vandaan?

Als we blijven staan bij de natuurlijke verklaring, komen we er niet. Zodra we zeggen: hier is een mogelijkheid dat een astrale kracht zich verdicht en die verdichting vindt plaats onder die en die condities van menselijk denken, wordt het anders. Dan hebben we te maken met een natuurgeest, die zijn ongenoegen over een storing door een verplaatsing van materie kenbaar maakt. En dan zouden dergelijke vreemde plekken in werkelijkheid natuurgeesten moeten zijn geweest. Vermoedelijk jonge lucht- of vuurgeesten.

Kijk, als je al die dingen zo probeert te ontleden, ontstaat er een beeld van een wereld, waarin veel meer mogelijkheden zijn dan normaal. En ik zie niet in, waarom een mens van die mogelijkheden geen gebruik zou maken. Wat zou u nodig hebben om gebruik te maken van dergelijke mogelijkheden?

Ten eerste: U moet een instelling vinden, die ze uit. Instelling is echter niet alleen maar een denkbeeld. Het betekent, dat het beeld dat u ontwerpt, uw emotionele toestand, uw wereldverwerping of -aanvaarding en bepaalde onderbewuste factoren, die u niet helemaal kunt beheersen maar misschien toch kunt aanvoelen, in uw wezen volledig harmonisch zijn. Instelling is een harmonie van alle actieve werkingen van de persoonlijkheid.

Ten tweede hebben we nodig: Het juiste milieu voor de manifestatie. Een milieu kunt u moeilijk kiezen. U kunt niet zeggen: We gaan er gens zoeken naar een oude knotwilg op een kruispunt van drie wegen, waar bovendien nog een gehangene is en een oud verroest zwaard begraven ligt, zoals men dat vroeger heeft gedaan. (Dit is een Thessalisch recept uit de oude magie.) Maar u kunt wel zeggen: Wat heb ik nodig?

Als ik werk met leven, dan zal ik vaak worden gesteund door levende kracht. Ik zal dus gebruikmaken van levende planten (geen bloemen; daar heeft u niets aan). Bloeiende, levende planten kunnen door geur, hun omzetting van gassen een grote rol spelen. Dan heb je nodig: frisse lucht. Dat is natuurlijk nog veel moeilijker in uw tijd. In ieder geval geen bedompt sfeertje. Daar heeft u alleen maar wat aan, indien u werkt met z.g. duistere krachten.

U zult er verder bij nodig hebben een afbeelding (dat kan een steen zijn, een tekening of het een of ander symbool), die voor u betekenis heeft in de richting waarin u streeft. Laten we zeggen dat u een kruis neemt. Dan moet het wel een kwestie zijn van naastenliefde, van opoffering. Als u dat kruis neemt om een hoofdprijs in de toto te winnen, dan garandeer ik u dat het niet helpt. Verder is het van belang, dat deze voorwerpen niet te ver van elkaar staan.

Ik geef nu hier een werkvoorbeeldje van wat u zou kunnen doen.

Ik heb hier een struikje bloeiende brem in een pot. Dat zet ik hier. Ik heb een gewone briefopener, maar met een stalen lemmer. Ik heb

verder een stuk steen; gewoon onyx, onbewerkt, een beetje gepolijst. Dat heb ik hier staan. Ik leg daar tussenin een symbool, waarop ik mij ga concentreren. Laten we zeggen dat ik genezing tot stand wil brengen. Ik gebruik dan een eenvoudig christelijk kruis met daarin aangebracht vier stralen; radiatie. Ik concentreer mij daarop en zeg tegen mijzelf wat noodzakelijk is. Ik moet er met mijn gehele persoonlijkheid achter staan. Indien ik dat intens genoeg doe, dan zien wij (en dat is ook een visueel verschijnseltje, het is natuurlijk een optische fout) op een gegeven ogenblik a.h.w. het kruis liggen in een driehoek, terwijl de stralen de hoeken schijnen te willen benaderen. Op het ogenblik dat ik dat zie, ben ik zozeer daarop geconcentreerd, dat het kruis iets naar mij toe schijnt te komen; en dat brengt een emotie teweeg. Die emotie is bruikbaar om genezing tot stand te brengen.

U zegt misschien: Dit is een bezwering. Neen, het is helemaal geen bezwering. Het is gewoon gebruikmaken van verschillende omstandigheden. Want wat is er in feite aan de hand?

De steen heeft een eigen invloed, een eigen vibratie, een eigen grondgetal. De plant scheidt bepaalde stoffen af, waaronder geurstoffen. Ik heb nu brem genomen. U kunt er ook een roos voor nemen of wat anders. Alleen zou ik er geen cineraria of zelfs maar een begonia voor gebruiken. Dat merkt u zelf wel, want dan krijgt u vaak eigenaardige reacties, b.v. het rood worden van de huid. Dat heeft niets te maken met de plant. Het heeft gewoon te maken met de reactie, de invloed.

Ik heb hier metaal. Ik heb daarvoor staal genomen, d.i. ijzer met koolstof verbonden. Daardoor ontstaat er een krachtveld. Dat krachtveld maakt het vormen van de astrale macht mogelijk. Die astrale macht wordt gevormd in overeenstemming met het symbool, dat ik heb geplaatst. Wat is het eindresultaat? Dat het symbool, achtief geworden volgens mijn bijna gevoelsmatige wens (de drang die van mij uitgaat), optreedt als een zich manifesterende kracht op andere punten. Dat kan vlak bij zijn, het kan tienduizend kilometers verder zijn; dat maakt geen verschil uit.

Als ik die actie doe, dan moet ik mij niet blijven concentreren; dat is niet nodig. Maar ik moet wel het driehoekje met het daarin liggende symbool een uurtje rust gunnen, anders zou ik misschien een veld en daarmee een contact verbreken, terwijl de werking nog niet volledig is. De ander kan dan het gevoel hebben dat hij plotseling iets ziet. Soms in de ooghoeken, dat komt heel vaak voor. Soms ook zegt hij: "Nou dacht ik toch even dat ik daar een kruis aan de muur zag." Of: "Hé, het is net alsof de zon schijnt. Ik had zo'n warm gevoel even op mijn huid." Dat is dan de manifestatie van hetgeen ik op die manier heb gezonden.

Dit is een eenvoudig grondrecept. U kunt er zelf eens mee werken. U heeft nu niet speciaal onyx nodig. Als u vuursteen gebruikt, dan kunt u beter gewoon ijzer gebruiken dan staal. Als u hout gebruikt, dan neemt u koper. Als u het zelf eens probeert, zult u zien dat u er eigenaardige dingen mee kunt doen.

Als die dingen bestaan, dan moet u ook begrijpen dat ze overal op de wereld actief zijn. En als u een patient op deze manier kunt beïnvloeden (ik heb dat nu maar als voorbeeld genomen), dan is het toch wel heel logisch dat u het denken van een ander mens kunt beïnvloeden. Dan wordt het misschien ook iets begrijpelijker, waarom heersers in bepaalde systemen zich omringen met symbolen en er vaak op staan dat die uit bepaalde metalen zijn vervaardigd. Zij volstaan dus niet alleen maar met een afbeelding. Neen, die moet in zijde geweven zijn of in marmer gehouwen enz. Want of ze het nu weten of niet, op die manier scheppen zij een voor hen voelbaar krachtveld. En door dit krachtveld zijn ze in staat zekere dingen tot stand te brengen. Maar eigenlijk kan iedereen het. De moeilijkheid is, dat de meeste mensen het niet beseffen.

Verder is het dan ook duidelijk dat iemand, die met een goede intentie met deze kracht werkt, daarmee niet alleen maar zijn eigen denkbeelden van goed verwezenlijkt. Want als ik streef naar wat ik "goed" noem, dan kom ik in contact of in harmonie met een gröttere groepering van geesten, b.v. met de Witte Broederschap. En als de Witte Broederschap zegt: "Crisis is hier de beste oplossing van de problemen; daaruit wordt het werkelijk goede geboren", dan kunt u zeggen: Ik hoop maar, dat de gulden stabiel blijft. Maar met uw streven doet u niets anders dan nog eens extra een uitlaat verschaffen aan de Witte Broederschap met haar schreven, omdat uw erkenning niet volledig is (althans niet zo volledig is als die van de Broederschap), maar er wel een harmonie in bestreving bestaat.

Zo zijn er heel veel krachten, die het menselijk leven kunnen beïnvloeden. In een van de volgende lessen zouden we daarop eens moeten ingaan.

Wij kennen o.a. de Heer van Licht, de Heer van Wijsheid enz. (Heren betekent in dit geval heersers.) U zult begrijpen dat een wereld, waarin deze manifestaties mogelijk zijn zelfs door mensen, door kleine natuurgeesten, er ook manifestaties van deze hogere krachten mogelijk zullen zijn. En dat deze zeer zeker bevorderd zullen worden door de aanwezigheid van de juiste stoffelijke condities, zodat de kracht a.h.w. vorm en gestalte kan krijgen. Als wij dat een volgende keer met u behandelen, dan hoop ik dat u ondertussen toch nog even zult hebben nagedacht over hetgeen door ons is gezegd t.a.v. atoomgewicht, bepaalde afwijkingen in het aardmagnetisch veld, de electriciteit enz. enz. Want al die dingen samen helpen u dan misschien toch om een inzicht te krijgen in de manifestaties en van de reden waarom deze op bepaalde plaatsen in het bijzonder geschieden.

Men zou kunnen zeggen: De overstroming in Zeeland kan een reactie zijn geweest op het menselijk denken. Dat is overigens ook wel het geval geweest. Maar dit denken bestond ook elders. Waarom was dan het optreden van die invloed zo sterk in Zeeland? Het antwoord is: Omdat stoffelijk daar de beste condities aanwezig waren om de manifestatie zo sterk mogelijk te maken. En dan krijgt u misschien ook een beetje inzicht in de onverklaarbaarheden die ook in dit jaar de wereldgeschiedenis weer zullen kenmerken.

Hiermede wil ik echter voor heden besluiten.

-:-

O R A K E L S.

In de oude tijd waren er vele beroemde, beruchte en bekende orakels. Sommige ervan waren volkomen reëel, andere waren gebaseerd op een zeer handig inlichtingen-systeem, waardoor men allerhande kreupelrijmen kon produceren, die op elke manier konden worden uitgelegd en toch met de feiten strookten. Maar de werkelijke orakels van die tijd waren eigenlijk mensen, die in een zekere toestand van roes of trance verkeerden. We kennen daarvan een bekend voorbeeld: de Pythia, die boven een rotspleet placht te zitten, waaruit zwaveldamp naar boven kwam. In de verdooving, die daardoor werd veroorzaakt, sprak ze allerhande vreemde dingen en die werden uitgelegd.

Een ander mooi voorbeeld uit een meer moderne tijd is het zelfs nu nog in gebruik zijnde tibetaanse orakel-systeem. Daar wordt iemand

boven een dampende pot met kruiden gezet en onder allerlei bezwerende gezangen en zelfs begeleid door dansen en rinkelbom-geratel in een toestand van onwerkelijkheid gebracht, waarin hij dan tijdelijk de persona aanneemt van de een of andere grote demon of godheid en dan begint te vertellen wat er zal gebeuren en hoe dat verder zal verlopen.

Opvallend is, dat in deze gevallen een betrekkelijk betrouwbare benadering van de toekomst ontstaat. Ik zeg betrekkelijk, want van alle orakels weten wij dat ze fouten hebben gemaakt. We weten ook van alle orakels, dat ze naast zeer opzienbarende onthullingen vaak de werkelijke gebeurtenis eigenlijk voorbijgingen en zich hebben beziggehouden met trivialiteiten. Het is dus voor ons interessant om ons af te vragen: Hoe werkten deze orakels? Wat is eigenlijk de grondslag waarop men komt tot dergelijke prestaties?

In deze tijd zijn er zoveel van die orakels. (U heeft er zelfs één zitten op de Nederlandse Bank), die alles weten te vertellen omtrent toekomstige ontwikkelingen en het meestal wel mis hebben, tenzij het die delen betreft, die ze zelf beheersen.

Een orakel was in de eerste plaats iemand, die niet op de hoogte was van de feiten, waarover hij moest profeteren. Een profeet, die in staat was redelijk een onderwerp te benaderen, was niet in staat een goede profetie te geven. En dat wijst erop, dat dus het onbevooroordeeld zijn een veel grotere invloed heeft op de waarheidsgetrouwheid en de juistheid van het zien dan alle technische kennis bij elkaar. Daarnaast blijkt, dat de meeste van deze mensen werken in een omgeving, die sterk suggestief is. Anders gezegd: Suggestie schijnt een grote rol te spelen bij het bereiken van de noodzakelijke toestanden. Tenslotte blijkt, dat deze mensen gebruikmaken van bepaalde lichte drugs om deze toestand gemakkelijker te bereiken. Maar die drugs zijn niet noodzakelijk.

Als u in deze tijd zou willen profeteren en als orakel overal de juiste uitspraken zou willen doen, dan zou ik daarvoor een paar eenvoudige regels willen geven, waarmee u misschien heel wat kunt bereiken.

1. Denk niet van tevoren na over het onderwerp, dat later bij uw orakeltaak betrokken zal zijn. Ga eenvoudig uit van de gegevens, zoals ze u op dat ogenblik bereiken en van de inzichten, die u op dat moment heeft. Probeer ze niet te beredeneren.
2. Tracht nooit als orakel te fungeren in een u volledig bekend milieu. U wordt teveel door de verwachtingen en inzichten van anderen beïnvloed. Ga altijd in een milieu, waarin u vreemd bent.
3. Indien u op de juiste wijze wilt zien en voorspellen, dan moogt u zich niet richten op een persoon. Tracht u alleen te richten op een toekomstige daad. Hierdoor bereikt u dat u niet het verloop van de gebeurtenissen probeert te overzien en aan te passen en dat u niet het lot van een persoon probeert te definiëren, maar alleen de algemene gegevens vergaart, die in u en ook in de aarde, in de atmosfeer, kortom, overal rond u aanwezig zijn en deze samenvoegt tot een beeld, dat op de persoon van toepassing is.

Het lijkt misschien vreemd, dat iemand over dingen, waarvan hij niets af weet beter zal kunnen profeteren dan over dingen, waarvan hij wel wat af weet. Laat mij een klein voorbeeld geven:

Als je een zaak hebt, waarin grote problemen zijn gerezen, dan zijn de deskundigen van die zaak vaak niet in staat om een uitweg te vinden. Er komt een outsider, iemand die eigenlijk van het vak en van de producten heel weinig af weet. Hij hoort de partijen aan en geeft zonder meer een hanteerbare oplossing aan. Hoe komt dat? Hij is niet doodgekeken op de ontwikkeling der gebeurtenissen.

Wij zien heel vaak, dat vakmensen met problemen bezig zijn en iemand, die van het vak weinig weet, reageert met een enkele vraag of een enkel gezegde op hun geleerde en zeer verwarde en ingewikkelde betogen. Daardoor vinden ze opeens een nieuwe benaderingsmethode. Alweer, er is geen

kennis. Daardoor is er ook niet een zekere dogmatiek van denken. Het resultaat is weer, dat men vlotter, spontaner maar vooral ook objectiever kan reageren.

Dan is het ook duidelijk dat u nooit moet profeteren, indien u ergens emotioneel mee verbonden bent. U kunt wel proberen uw eigen lot te voorzien, maar in de meeste gevallen zult u - indien u gegevens uit de toekomst vist - die toch proberen zo te plooiën, dat het voor u gezellig en aangenaam is. De grootste bandiet is nog volkomen bereid zijn daden te overzien en te zeggen dat hij eigenlijk zo slecht nog niet is. Die dingen moet je dus vergeten. Frisse benadering is erg belangrijk.

De mens denkt. Maar als hij denkt, doet hij dat volgens regels. Hij heeft leren denken. En leren denken wil ook zeggen: leren begrenzen. De werkelijkheid bevat onbegrensde mogelijkheden. Indien wij met een begrenzende beredenering daarin nog een mogelijkheid in de toekomst willen vinden, zullen wij nooit de feiten zien; we zullen aan de werkelijk belangrijke gebeurtenissen altijd voorbijgaan.

De situatie van de oude orakels was een wat wonderlijke. In de eerste plaats werden ze vereerd. In de oudheid kon je een koning neerslaan en niemand zou je wat doen. Maar als je een orakel, dat nog in functie was, probeerde ook maar iets in de weg te leggen, dan was je er onmiddellijk geweest; dan kwamen hele volksstammen in opstand. Waarom? Omdat zo iemand een centraal punt vormde. Hij was de verbinding tussen mens en goden, tussen mens en toekomst.

In deze tijd geloof je niet meer in goden en de toekomst is meestal reeds door planning misvormd, voordat zij is aangebroken. Maar er is iets wat je toch ook in deze tijd hebt: het respect voor iemand, die het altijd weer precies weet. Iemand, die altijd de juiste maatregelen kan treffen, die de juiste aanwijzingen geeft, dwingt een zeker respect af. Hij krijgt een bijzondere plaats. En het feit, dat hij zich daarvan bewust is, betekent tevens dat het zelfvertrouwen sterk toeneemt, terwijl hij gelijktijdig van anderen een aanvaarding steeds meer gaat verwachten. Dit geeft een houding van superioriteit. Een orakel was vroeger belangrijk, omdat de spreuk van groot gewicht werd geacht; en daardoor was een beïnvloeding vanuit het orakel ook heel eenvoudig mogelijk. Tegenwoordig is het precies hetzelfde. Een orakel dat wordt geaccepteerd zal de mensen in hun daden, in hun verwachtingen beïnvloeden en daarmee vaak helpen om bepaalde gebeurtenissen of fouten een enigszins andere vorm te geven.

Indien u in deze tijd zelf wilt orakelen, dan moet u eerst leren verschil te maken tussen de dingen waarvoor u orakelt. Als het gaat om wetenschap, dan moet u altijd onthouden: de grondfeiten kan de ander mij geven; de samenhangen kan ik alleen weergeven zoals ik ze ervaar, ongeacht de gerijmdheid of ongerijmdheid van hetgeen daardoor naar voren komt.

Heeft u te maken met situaties, waarbij massa's of zaken zijn betrokken, onthoudt u dan: Het gaat u niet om de zaak, het gaat om de relatie van de zaak met de rest. U moet niet proberen het verloop van een concern weer te geven. Als ik bij wijze van spreken over Philips moet profeteren, dan ga ik niet denken aan Philips' productiegetallen; die zijn niet belangrijk. Belangrijk is de wijze, waarop Philips in de wereld staat; en dat is bepalend voor de verdere ontwikkeling van dit concern. Overigens een ontwikkeling, dat kan ik erbij zeggen, die niet zo heel erg gunstig is op het ogenblik.

Indien u te maken heeft met personen, dan moet u zich ook weer realiseren: een persoon is in zijn belevingen eigenlijk het product van de dingen die hij ontmoet. Het is niet zo belangrijk hoe iemand is, het is belangrijk in wat voor een omgeving hij zich op bepaalde momenten zal bevinden. Als we dat weten, dan kunnen we de reactie later daaraan toevoegen. Het is een soort blindheid voor het onderwerp en een openstaan

voor de wereld, waardoor je veel gemakkelijker werkt. Wil je dus de toekomst op die manier verkennen, dan is het niet belangrijk om te dateren. Het dateren komt spontaan. Als u zegt, dat iets op 8 mei zal gebeuren, dan weet u nog niet in welk jaar. Als u zegt, dat het in 1971 zal gebeuren, dan weet u niet, of het op 1 januari of op 31 december zal gebeuren. Probeer dus niet te dateren. Indien u dat doet, maakt u fouten. Indien u echter de datering zonder meer uit uw denken laat voortkomen en ook niet overweegt of dat wel of niet aanvaardbaar is, dan komt u vaak tot een redelijke aanduiding - ook in tijd - van de gebeurtenissen.

De orakels in het verleden waren bovendien ook een beetje handig. Ze hadden heerlijke uitspraken, die op tien manieren konden worden uitgelegd. Nu lijkt het wel, of het heel andere jongens waren. Maar helemaal waar is dat niet niet.

Als ik iemand in een situatie zie, dan kan ik niet altijd bepalen op welke manier hij zal reageren. Hij kan volledig positief of negatief zijn of op een wijze die tussen beide in ligt. De visie, die ik zelf heb is over het algemeen noch positief noch negatief; ze is neutraal. De reactie van de mens kan een verandering aanbrengen.

Dan is het ook zeer belangrijk, dat je nooit een toekomstbeeld als onveranderlijk neerzet, maar dat je het altijd als een mogelijkheid presenteert.

De orakels van de oude tijd waren misschien de goede beroepsamateurs uit die dagen. Er zijn anderen geweest, die verder in de toekomst zijn doorgedrongen, maar van hen hoor je heel weinig. Soms waren het zonderlingen. Ik denk aan de bekende heks, die op de helling van de Vesuvius heeft gewoond. In vele gevallen waren ze ingewijden. Ik denk aan een gewone Griekse zakenman (hij had een handel in potten), die een uitstekend profeet was. Maar hij was ook een ingewijde. Niet van een bepaalde secte, maar een geestelijk ingewijde.

Iemand, die een geestelijke inwijding heeft gevonden, kan uit de tijd treden. En hier komt er iets eigenaardigs naar voren: hij kan tijdsverloop even moeilijk bepalen als het gewone orakel. Want het is heel moeilijk te zeggen in hoeveel tijd een reeks gebeurtenissen zich afspeelt. Maar hij kan situaties nemen en die ten aanzien van elkaar vergelijken. En dan kun je zeggen: Dit en dat zal zeker gebeuren en indien dit zo en zo verloopt (je stelt het conditioneel, maar je bent er zeker van dat het zo zal verlopen), zal de tijd, die verloopt tussen heden en dat gebeuren gelijk zijn aan de tijd van dat andere gebeuren verder in de toekomst. En dat kun je weer definitief omschrijven.

Dergelijke werkelijke zieners hebben zich een enkele keer verwaardigd als orakel of profeet op te treden. Ze deden dat meestal, omdat ze daarmee mensen meenden te kunnen helpen. Mensen, die - gewaarschuwd voor mogelijkheden en situaties in de toekomst - in staat zouden zijn hierdoor geestelijke kracht te putten en zo schijnbaar de verwarrende of chaotische toestand voor zichzelf te gebruiken om daaruit bewuster te worden en zo een positiever en bewuster leven te gaan leiden.

Er is natuurlijk een groot verschil tussen een dergelijke profeet en een orakeltje. In deze tijd zijn de profeten vals; de echte profeten zijn schaars. Indien u in deze dagen te maken krijgt met iemand, die profeteert: dit en dat zal gebeuren, dan moet u hem ongeveer gebruiken als een zacht gekookt eitje, nl. met wat zout.

Als u iemand tegenkomt, die zegt: Ach, over zoveel tijd zal er dit en dat gebeuren, dan moet u er rekening mee houden dat dit en dat bijna onvermijdelijk is en u houdt er rekening mee. Dat is dan iemand, die op een andere manier de tijdslijn heeft leren overzien en die uit het aantal mogelijkheden de juiste feiten naar voren brengt. Stel voor uzelf een dergelijk gebeuren altijd voorwaardelijk. Indien het eerste niet gebeurt, kan het tweede niet zo optreden. Maar als het eerste gebeurt, reken er dan op, dat het tweede ook komt zoals het gesteld is. Op deze manier voor-

komt u voor uzelf heel veel moeilijkheden.

Nu ik toch bezig ben over orakels, zou ik ook moeten wijzen op de orakeltaal.

Orakeltaal wordt heel vaak gebruikt voor een aantal nietszeggende, belangrijk klinkende termen of woorden. U vindt die orakeltaal overal: in de kerken, in de religieuze gemeenschappen evengoed als daarbuiten. Menig politicus is specialist in het orakelen in orakeltaal.

Orakeltaal was oorspronkelijk iets dat vertaald moest worden. Het was heel goed mogelijk (bij de Pythia kwam het heel veel voor), dat de persoon, die in trance ging, geen voor iedereen verstaanbare taal sprak of klanken uitbracht. Er waren dan oudere, wijze priesters, die geleerd hadden om de klanken te interpreteren. Zij vertaalden dan de orakeltaal. Wilt u ooit orakeltaal zelf vertalen (dat zal in deze tijd nog wel eens nodig zijn), dan moet u altijd uitgaan van het volgende:

De woorden zelf zijn niet zo belangrijk als de gevoelswereld en de tendens die ze aangeven. Als iemand u zegt, dat de welvaart er is en dat we die natuurlijk verder kunnen handhaven, ofschoon we rekening moeten houden met....., dan bedoelt hij: die welvaart is er in feite niet meer. Door het voorwaardelijk stellen geeft hij aan: die welvaart is er in mijn ogen later niet meer.

Als iemand u zegt, dat u geestelijk ongetwijfeld verder zult komen en vele goede gaven en misschien mediamieke eigenschappen heeft, maar dat u zult moeten leren.....(en dan volgt er meestal nog het een en ander), dan moet u dat ook interpreteren. Dat betekent: u heeft misschien in beginsel de mogelijkheid, maar u zult haar niet gebruiken, want de veranderingen, die er van u worden geeist, zijn dingen die u meestal niet kunt waarmaken. Op deze manier ontkomt u aan heel veel verwarring.

Als er iemand is, die je vertelt: mijn wasmiddel heeft twee witmakers, dan moet je gewoon zeggen: Dat wasmiddel is dus ergens niet in orde. Als het twee witmakers nodig heeft, dan blijkt dat het met één witmaker niet deugt, anders zouden ze er geen tweede bij hebben gedaan. En als ze die tweede erbij hebben gedaan, dan zou dat weer betekenen, dat chemisch gezien dat middel nog wel eens schadelijk zou kunnen zijn. Zo moet u dat proberen te begrijpen.

Geestelijk krijgt u met hetzelfde te maken, ook bij ons. Ook wij gebruiken wel een orakeltaal. Dan spreken wij over het ingrijpen van de Witte Broederschap, waarbij personen verwijderd zullen worden, indien dit noodzakelijk is etc. etc. En dan moet u opletten: waar gaat het om. Als er wordt gezegd, dat hierdoor een positieve ontwikkeling mogelijk zal worden, dan kunt u aannemen dat er inderdaad personen zullen verdwijnen. Personen, die tot nu toe erg belangrijk zijn geweest. Als er wordt gezegd, dat hierdoor de chaos niet zal worden opgeheven, dan is het duidelijk dat hier geen vaste lijn in zit. En als er geen vaste lijn in zit, is de voorspelling op zichzelf alleen maar een waarschijnlijkheidspredictie, zoals iedereen die zou kunnen geven op grond van bekende feiten, meer niet.

Een punt van de orakeltaal is vaak ook de beschrijving. Wij werken in onze lezingen ook heel vaak met analogieën, voorbeelden. Dat is soms noodzakelijk om begrepen te worden. Maar vergis u niet. Als ik een analogie neem, dan is die zelden volledig. Het voorbeeld geeft een tendens aan, niet een werkelijke ontwikkeling. Als ik een voorbeeld geef, dan probeer ik een ontwikkeling of een methode te doen kennen, maar ik geef niet aan welke resultaten ze geeft. Ook dit is erg belangrijk. Op deze manier kunt u altijd gemakkelijk verder komen. En omdat u zich anders misschien een beetje teleurgesteld voelt, wil ik nu nog even teruggaan naar een paar oude orakels en de manier waarop ze werkten.

Een heel bekend beeld van Amon gaf profetieën aan de daarvoor uitverkorenen. Het beeld was niet zo buitengewoon groot. Ik meen, dat het ongeveer 92 cm was. Het was zwaar versierd met metaalbeslag e.d. en

stond vast op zijn plaats. De orakels, die uit de mond van deze god kwamen, werden door een priester via een spreekbuis verkondigd. Er was aan het sprekende beeld dus niets miraculeus. Wonderlijk was wel de manier, waarop men tot die uitspraken kwam.

Er waren politieke uitspraken, waarbij de priesters uitgingen van hetgeen zij wisten dat iemand zou doen. In dat geval was de zaak vervalst. De uitspraak die de god deed was dus alleen maar datgene, wat de priesters nodig vonden op grond van bekende feiten. Maar soms hadden de priesters geen eigen mening en dan werd er iemand gebruikt, die in een bijzondere trance werd gebracht, een soort slaap. Hij vertoefde daarvoor in een soort "heilige der heiligen" waar meestal een niet al te groot beeld van een bijzondere godheid stond en waarin ook bijzondere invloeden aanwezig waren.

Die persoon droomde dan. Die droom vertelde hij en daaruit namen men dan de steekwoorden, dus de belangrijke woorden. Als hij het tien keer had over een brug die werd overgestoken, dan betekende dit als uw vraag beantwoord moest worden: Indien u de daad stelt, zult u slagen. Indien u dat niet doet of daarmee aarzelt, gebeurt het niet. Kwam er een stroom in voor - wat nog wel eens gebeurde - dan was het heel belangrijk of die stroom wassende was of modderige oevers had. Een wassende stroom gaf aan kracht; het geluk is met u. Je zou tegenwoordig kunnen zeggen: als je rijdt, staan alle lichten net op groen. Modderig was dalend. Bezin u wel. U zult dan de denkbeelden vinden, die u nodig heeft. Maar indien u nu daden stelt, zult u mislukken. Want de dalende Nijl was de tijd voor het zaaien, voor het werken, niet voor het oogsten. Zo werden al die associaties bij elkaar gebracht. En om die goed te verkopen had je natuurlijk heel veel bijkomstigheden nodig.

Die bijkomstigheden zijn erg aardig. De persoon in kwestie werd door een paar heel hoge deuren binnengebracht in de zaal waarin het beeld stond. Er kwamen dan priesters met flambouwen, priesters met rinkelbommen (sistrums), er kwamen vaak danseressen bij, als het iemand van belang was. Er werd dus een eredienst gehouden. Na deze eredienst werden er offers gebracht; meestal een paar bloedoffers en graanoffers. Na deze offers begonnen de priesters te galmen "Spreek dan toch", te smeken, te bevelen en eindelijk kwam er een vreemd onderaards gerommel (het was waarschijnlijk alleen de priester die voor de spreekbuis zijn keel schraapte). Dan viel er een doodse stilte en werden de flambouwen gedoofd. In het duister (dat hadden ze heel handig bekeken, er was net een lichtstraaltje dat het beeld nog kon bereiken vanuit het dak) kwam dan de stem; en die vertelde dan wat er gedaan moest worden. Het geheel was erg suggestief en daardoor waarschijnlijk ook erg attractief. De mensen hadden het gevoel dat ze met een direct bezoek van de godheid werden vereerd.

Maar er waren natuurlijk ook godloochenaars bij. Die heb je overal. In Egypte waren er veel meer goden om te loochenen dan elders; dus waren er ook mensen, die meer goden loochenden. Als zo iemand dan erbij was en je kon erop rekenen dat hij het orakel een beetje belachelijk zou vinden, dan had men een heel eenvoudige methode: Men had iemand met een lange dunne zwiepende staaf, waaraan wat veren waren gebonden. In het donker kreeg hij dan net voordat de stem kwam of bij de eerste woorden ineens een veeg over z'n hoofd. Nou, hij vroeg zich af: Wat was dat? Hij kon niets zien en daardoor was hij overtuigd. Begrijpelijk.

Dat moet u natuurlijk nooit doen. Als je zelf ooit als orakel wilt optreden, dan moet je niet beginnen de mensen met allerlei suggestieve middelen te overtuigen van de belangrijkheid van hetgeen je zegt, want dan ga je hun wilsvrijheid aantasten.

Heel aardig was ook de methode, waarop de mensen bij de Pythia werden toegelaten.

Het was in een grot. In die grot en gedooftelijk daarvoor had men

een tempeltje gebouwd. Als je binnenkwam, kon je al beginnen te betalen. Ze hadden zelfs wijwater-automaten in die tijd. Je gooide er een muntstuk in, dan begon het water over te lopen. Omdat het water overliep in een tweede schaalje dat hellend stond, kwam er beneden een beetje wijwater uit. Het was wonderlijk, dat dat kon gebeuren. Vervolgens werd je binnen gebracht en moest je eerst een hele tijd wachten. Dan hoorde je gezang en werd je in een plechtige optocht - naar gelang van de belangrijkheid waren dat twee of tien personen - binnengeleid tot voor een soort toneeltje. De Pythia was dan nog niet aanwezig. Dan werd de vrouw die daarvoor diende (meestal al enigszins onder invloed gebracht met kruiden e.d.) op haar stoel geplaatst (een troon). Naast haar stonden dan de tolken en de priesters.

De priesters begonnen mooie bezweringen te zingen en ondertussen zat het meisje adem te halen. Als ze dan bijna wegzwijmelde, moesten de priesters ervoor zorgen (dat was hun taak) dat ze behoorlijk op de stoel bleef zitten; dat ze achterover leunde. Na een ogenblik (ze was dan wat vrij van de dampen), begon dat te werken en begon ze te spreken. Soms in verstaanbare taal (Grieks ook wel Latijn). Als ze onverstaanbaar sprak, dan was er iemand die op zijn knieën erbij ging zitten om te luisteren; dat was dan later de tolk, die ook weer door de god werd geïnspireerd. Met dergelijke vertoningen maakte men het orakel attractiever, maar gelijktijdig geloofwaardiger.

Er zijn natuurlijk ook wel andere orakels geweest. Vooral het orakel van Alexandrië, waarvan Lewis een heel aardige beschrijving geeft in Ben Hur. Daar wordt nl. verteld over het bladorakel, zoals dat in Alexandrië heeft bestaan. De beschrijving is niet helemaal juist, dat wil ik erbij zeggen. Inderdaad ging het hier om droge bladeren, waarop men een tekst of tekens (beide zijn mogelijk) had aangebracht (met krassen, ook gebruikte men er een soort sap voor). Als die bladeren dan in het water terecht kwamen, dan trok de door het zuur nog versterkte kneuzing op en werd er schrift zichtbaar. Je kon het in elke bron doen, maar natuurlijk moest dat in de gewijde bron gebeuren, want dat kostte weer wat. (Uit godsienst geld slaan, is ouder dan de weg naar Rome.) Hiermee kreeg je een eenvoudige spreuk in handen. Het belangrijke hierbij was de vraag, die je stelde.

Dit was geen echt orakel. Het was eigenlijk een waarzeg-automaat. Tegenwoordig hebben ze ook van die dingen. U kent ze wel: de wijzers die ronddraaien. U stelt een vraag voor een pseudo-microfoontje. U werpt uw geld in, u drukt op de knop, de wijzer blijft een tijdje ronddraaien en blijft dan staan. En dan leest u b.v.: Ga niet op reis, want een zwarte vrouw zal uw pad kruisen. Dat zijn dingen, die op zichzelf wat dwaas zijn. Maar men maakte daarvan toch wel handig gebruik, want een dergelijke spreuk kon associaties wekken.

Het succes van het bron-orakel berustte op degene, die de associaties die iemand kreeg bij zo'n spreuk afluisterde en dan suggereerde wat de betekenis was. Die werd dan altijd gezocht in de richting van de associaties. Het is een kwestie van gebruikmaken van het onderbewuste van de mens. De onderbewuste associatie werd naar voren gebracht door een schijnbaar willekeurige spreuk. Daardoor werd aan de spreuk een bepaalde betekenis toegekend. Die uitleg was dan weer het orakel. In 9 van de 10 gevallen zult u ontdekken, als u zich met orakelen of profeteren bezighoudt, dat de reacties van een mens van groot belang kunnen zijn. Echter niet bij uw profeteren. Zoals bij dat oude orakel het blad dat je kocht van degene, die de orakels bezat, ook niet werd uitgekozen. Het was toeval. Als u voorspelt, dan moet u gewoon uw voorspelling geven. En als u die heeft gegeven, dan zult u zien dat de persoon in kwestie reageert. Wilt u die persoon helpen, dan kunt u rekening houden met deze reacties en daardoor een verklaringje afleggen. Dan zegt u: Dat zie ik natuurlijk niet, maar ik geloof als ik u zo hoor, dat het dit en dat voor u betekent. Op die manier kunt u de mensen vaak ook nog psychologisch helpen.

Als u nog een moderne gebruiksaanwijzing wilt hebben voor een ieder, die de toekomst wil kennen:

Neem kennis van de feiten op een oppervlakkige manier. Anders gezegd: Als u wilt weten wat de toekomst zal brengen, dan moet u de krant wel lezen, maar u moet zich niet druk maken over de artikelen of over het nieuws dat erin staat. Ga niet onmiddellijk, als u een krant heeft gelezen een profetie uitspreken, want dan is het de hoofdredactie van het een of ander dagblad, die aan het woord is en niet een geest, niet een hogere waarde. Door veel feiten in u te vergaren scheidt u een bron, waaruit u zelf kunt putten. U heeft de geest eigenlijk niet eens nodig.

Leert u zich openstellen voor hogere krachten, dan komt daarbij een door u misschien niet helemaal gerealiseerd aanvoelen van tendensen. U voelt iets aan van de kosmische ritmen. Daar is elke mens gevoelig voor. En dit aanvoelen plus het feitenmateriaal dat u dan bezit, maakt het mogelijk om met een grote zekerheid toekomstige ontwikkelingen te voorzien, voor uzelf zowel als voor anderen.

Wilt u mensen zuiver persoonlijk helpen, neem dan altijd een concentratiemiddel. U behoeft heus de kaart niet te leggen of in koffiedik te kijken. U kunt mijnentwege net zo goed zilver poetsen of een partijtje schaken. Belangrijk is, dat u zich concentreert op iets en dat u probeert daarin de associatie te vinden. Hierdoor maakt u zich los van de persoon die tegenover u staat, maar interpreteert u tegelijk alle invloeden, die u van die persoon ontvangt in overeenstemming met een beeld dat u voor u had. U heeft dus een leid snoer, waardoor u de vele associaties a.h.w. uit elkaar rafelt en in volgorde legt. Hieruit krijgt u - men noemt het dan intuïtie - bepaalde beelden. Niet dat u ze ziet. Zien doen zoveel mensen niet, maar u vormt in uw gedachten een voorstelling; en die is meestal goed gedefinieerd. Sprak die uit. U zult ontdekken, dat u dan voor die persoon de meest juiste voorspelling heeft gegeven. En als u vindt, dat voorspellingen overdaad zijn, bedenk dan één ding:

Het is soms mogelijk iemand te waarschuwen voor gevaren en ook wel voor gelukkige ontwikkelingen, die hem anders zouden verwarren. Wijs een mens op mogelijkheden, die er bestaan en u maakt het hem mogelijk beter te reageren. Dit hebben de oude orakels ook gedaan. En ik meen, dat ze vooral daaraan vaak hun faam en belangrijkheid hebben verdiend. Want het resultaat van een voorspelling hangt eigenlijk niet af van de feitelijke waarde alleen die daarin ligt, maar vooral van de reactie, die de mens op de voorspelde feiten zal hebben. Dat is voor hem van betekenis. En als een orakel in staat was u naast een feitelijke voorspelling ook nog iets te geven waardoor uw reactie tegenover de feiten gemakkelijker zou worden, dan had men daarmee bereikt wat men wilde, nl.: dat de persoon innerlijk de vervulling van de voorspelling voelde en daardoor tevreden was.

Ik geloof dat dit voldoende is. Het lijkt misschien wat onbetekend zoals ik het vanavond heb verteld, maar het bevat voor u een voldoende praktische handleiding om zelf eens te proberen toekomstbeelden op te roepen. En als u geen zin heeft om dat te doen, houdt u zich dan eens bezig met een foto van Beernink, van Luns of met een krantenbericht. Ga u dan eens afvragen: Wat zou dit betekenen? Stel u dan in op de manier, die ik u heb gezegd. Laat in u de feiten de vrije loop. Ga niet redelijk nadenken en kijk wat de spontane uitkomst is. U zult tot uw verbazing ontdekken, dat u veel meer profetische gaven heeft dan u ooit heeft gedacht. Dat de meeste mensen dit niet beseffen is het geluk van de velen, die de mensen misleiden, maar ook van de orakels, die op deze manier vaak rijkelijk een inkomen genieten, dat anders de mens voor zichzelf zou kunnen houden.

:--:

Abonnementen: f 17,50 p. 10 nummers
(v. leden f 12,50) (v. buitenland f 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
i.n.v. „O.D.V.“ te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijkelaan 15
Leidschendam Tel: 01761-5154

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen“
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

FEBRUARI 1971.

16e jaargang.
Nummer 5.

MAGIE EN MAGIERS

Filosofen, heksen en computers

CI/65

De aarde krabt zich

CI/75

Ritmen

CI/79

VERBORGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR

Er was eens.....

CII/61

Geest - Stof

CII/71

Geduld

CII/76

Overname uit „SLEUTELS“ slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.“

MAGIE EN MAGIERS

Vijfde Les.

FILOSOFEN, HEKSEN EN COMPUTERS.

In deze tijd is de computer zo ongeveer het summum summarum geworden van de menselijke prestatie en wordt het denken steeds meer op een z.g. redelijke basis gebracht. In feite gaat het om ja en neen. Een punt is ja of neen, het kan niet iets zijn daar tussen in. Het is een zwart-wit schakering, die het moderne denken volkomen beheerst. Het zal u duidelijk zijn, dat een magiër in deze tijd, juist met dit zwart-wit denken, zijn eigen mogelijkheid om resultaten te bereiken zal zien verzanden.

Aan de andere kant hebben wij heden filosofen, denkers, die proberen een stelling op te bouwen omtrent de waarde, de betekenis van het leven. Mensen, die in de eerste plaats de abstracties van het leven een zekere aanvaardbare vorm trachten te geven. Zij zijn over het algemeen geneigd een grootse reeks veronderstellingen op te stapelen aan de hand van enkele feiten en aan te nemen, dat je dan vanuit deze denkbeelden zonder meer kunt verdergaan. Bij hen is de nadruk op het resultaat te gering en dus zullen wij ook hier waarschijnlijk niet al te veel resultaten zien. Blijven ons over de heksen, de magiërs van deze tijd.

De heksen, de magiërs, de occultisten en al wat erbij hoort zijn voor het merendeel mensen, die aan de ene kant streven naar praktische resultaten, doch die aan de andere kant voor de computer en vaak voor de filosoof onaanvaardbare denkbeelden aanhangen. Hoe ligt de situatie? Welke rol speelt het verleden en bovenal welke resultaten zijn er mogelijk?

Uit het verleden hebben wij het denkbeeld van de heks gekregen als een mens, die onevenwichtig is, die zich over het algemeen baseert op allerhande orgiastische ritens en dwaasheden. Een heks of een magiër (een warlock of tovenaars) is echter over het algemeen iets anders. Hij of zij is iemand, die probeert aan de hand van overgeleverde ritens, gebruiken en methoden resultaten te bereiken, die ook in de praktische moderne tijd een behoorlijke rol zouden kunnen spelen.

Het zal u misschien bekend zijn dat de grote Orde van de Witte Heksen van Schotland, Engeland en Ierland in de oorlog tijdens de grote luchtslag heeft geprobeerd langs geestelijke weg in te grijpen. Dat is een van de punten, die bekend zijn geworden. Maar ook op andere wijzen proberen de magiërs van deze tijd wel degelijk in te grijpen in het wereldgebeuren. Zij zenden hun gedachtenkracht, doen hun waarnemingen op een wijze, die voor de wetenschap officieel niet aanvaardbaar is, maar aan de andere kant bereiken zij resultaten, die toch wel door bepaalde instanties worden gebruikt, al zal de bron zelden worden toegegeven.

De heksen, de magiërs zijn mensen, die niet geloven in een zwart-wit schakering. Zij geloven niet in het onveranderlijke feit. Zij geloven in een situatie, die op zichzelf al zodanig complex is, dat elke defini-

tieve benoeming daarvan twijfelachtig wordt. Ze gaan uit van het standpunt, dat een enkele factor in een complete reeks te manipuleren zal zijn hetzij met stoffelijke, hetzij met geestelijke middelen en dat door deze manipulatie de totale waarde, de totale toestand kan worden gewijzigd.

De computer zal uitgaan van het feit: wij kunnen optellen, aftrekken, vermenigvuldigen of delen. De manier, waarop wij dit doen, is eenvoudig het voltrekken van één en hetzelfde proces, totdat voor ons de gewenste uitkomst of de benadering van de gewenste uitkomst wordt verkregen.

De magiër zegt: Neen, het is niet nodig dat ik een langdurig proces zich laat voltrekken, want ik heb de mogelijkheid om onmiddellijk het juiste resultaat te kiezen. En hij doet dat ook in sommige gevallen met een snelheid, waarop menige rekenmachine jaloers zal zijn. Aan die feiten verbindt hij dan conclusies en consequenties, die wetenschappelijk, godsdienstig, redelijk en logisch onaanvaardbaar zijn. Deze conclusies brengen hem tot het stellen van een eenvoudige ingreep, die dan eveneens onaanvaardbare, maar toch constateerbare resultaten zal hebben.

In het verleden ging de magiër niet in de eerste plaats uit van het systeem. Wij hebben het een en ander daarvan gezien toen wij spraken over kabbalisten en alchemisten. Hij gaat voornamelijk uit van een resultaat; de rest is de achtergrond. Ik geloof, dat men hier het verschil heeft, dat in deze dagen zo belangrijk begint te worden.

Bij de computer is er geen achtergrond. Er is een totaal beeld, dat ofwel geheel actief is en dan berekenbaar wordt, dan wel alleen kan functioneren als coulisse, maar dan ook inhoudt dat het niet verder berekenbaar, constateerbaar of voorstelbaar wordt.

Wij hebben actie nodig om te voorspellen. Dit is iets heel anders dan de momentopname die een magiër kan maken. Zijn momentopname impliceert gelijktijdig een toekomst, waarbij een zo groot aantal factoren betrokken zijn, dat ze niet redelijk meer zijn na te gaan. Wat is de functie van dergelijke mensen, dergelijke - men zegt tegenwoordig - paranormaal begaafden?

Er kan hen een enkel punt in het heden opvallen en hierdoor weten zij wat de toekomst brengt. Hier is geen sprake van een beredenering of van een redelijk proces. Het is zelfs zo, dat indien een redelijke procedure wordt gebruikt om het resultaat toch weer in het kader van het heden in te passen, dit op zichzelf onjuist wordt. Het resultaat is onmiddellijk en impulsief. De visie, die je op deze manier krijgt, is in de meeste gevallen niet alleen maar een voorschouw, een zien in de toekomst. Het is naar ik meen eerder een automatisch samenvoegen van zichtbare en onzichtbare factoren op een wijze, die niets meer te maken heeft met het redelijke denkproces (vergelijking), maar met een emotioneel proces: het ontstaan van een nieuwe impressie, die niet redelijk verbonden is met haar oorzaak, maar die desalniettemin in tijd daarmee een vaste relatie heeft.

De denkers van deze dagen beginnen zo langzamerhand ook te beseffen, dat je met het redelijk denken van de mens alleen niet verder kunt komen. Er zijn zoveel beperkingen die door de benadering worden gegeven, er zijn beperkingen die vanuit de mensheid, de persoonlijkheid, de maatschappelijke belangen voortvloeien, dat de wetenschap voor de denker een te beperkt gebied begint te bestrijken om werkelijk betrouwbaar genoeg te worden. De denker vult dit aan. Hij geeft de theorieën. Deze theorieën wijzigen zich voortdurend.

Wij hebben een hele tijd te maken gehad met de trillingstheorie, die door bepaalde denkers werd verkondigd als de enig juiste verklaring voor o.m. telepatische overdracht, het bestaan van eventuele astrale lichamen en wat erbij komt. Op het ogenblik is bij die denkers de emissietheorie meer in. Ze geloven nu niet meer in een vibratie, maar in een uitstraling, in een zelfstandigheid van het uitgestraalde. Dat was eerst

niet het geval. Hoe zij er echter over denken, ze doen niets anders dan een middel geven om de werkelijke gegevens die in de magie gelegen zijn te accepteren. Aan de andere kant - dat moeten wij er meteen bij zeggen - gebruiken sommige denkers op grond van hun eigen gerichtheid dezelfde argumenten natuurlijk ook om te proberen elk paranormaal verschijnsel onaanvaardbaar te maken.

De functies zou je eigenlijk moeten verdelen in deze tijd. Als de magiër een resultaat verkrijgt, dan is het aan de filosoof om een aanvaardbare verklaring te vinden en daarmee het feit binnen het kader van het menselijk aanvaardbare te brengen. Aan de computer is de taak gegeven om het werkelijk gebeuren zo nauwkeurig mogelijk te registreren binnen de gegeven registratiemogelijkheid. Als die drie zouden samenwerken, zouden zij veel meer kunnen doen dan elk voor zich.

Wij hadden het over gevoeligheid in tijd. Een voorbeeld: Er zijn twintig mensen. Deze mensen hebben een droom gehad met een bepaalde tendens. Die droom wordt voorgelegd. De filosoof zal misschien verklaren waarom die droom gelijktijdig bij 20 verschillende mensen is voorgekomen. Nu geeft men die droom aan de computer, die het vergelijkt met alle erkende achtergrondwaarden die erin zijn gestopt en zegt: De zeer waarschijnlijke verklaring van deze droom is....en trekt dan de conclusie niet meer t.a.v. de betekenis of waarde, maar van de oorsprong, zoals die in de mens is gelegen. En daarmee zijn wij geloof ik aan een zeer belangrijk punt gekomen.

Wanneer we de zuiver rekenkundige wetenschap, die toch in de computer is vastgelegd (zelfs een computer die vertalingen levert doet dit op rekenkundige basis) kunnen verenigen met het resultaat van het paranormale, dan zal daaruit op den duur een hanteerbaar systeem kunnen ontstaan, dat volledig berekenbaar is, dat a.h.w. een nieuwe vorm van meetkunde of algebra zou kunnen worden, terwijl dan om dit alles voor de gewone mens hanteerbaar te maken de filosoof dit kan inpassen in een wereldbeschouwing, die voor vele mensen aanvaardbaar is. Want wij hebben in de magie altijd behoefte gehad aan aanvaardbaarheid. Dat klinkt misschien vreemd, maar het is toch volkomen waar.

Alle perioden, waarin de magie een grote rol heeft gespeeld en die grote denkers en magiërs hebben voortgebracht, waren opgebouwd uit maatschappijen, die dergelijke verschijnselen normaal accepteerden. Zij deden dat misschien op grond van een geloofsovertuiging, die op zichzelf onzin was. Zij werkten ermee volgens bepaalde formules, die evenzeer onzinnig waren, maar ze aanvaardden het feit. Dat is heel erg belangrijk! Indien de magiër wordt aanvaard voor wat hij is, kan hij zich pas werkelijk ontplooiën, omdat hij dan niet meer werkt tegen, onder druk of boven de menigte, die toch een zeer groot gedeelte van zijn gedrag zal beïnvloeden.

Wij kennen natuurlijk de voorbeelden (Apollonius is een van de meest bekende) van meesters en ingewijden, die allerlei wonderbaarlijke dingen doen. Ze verplaatsen zich over grote afstanden in zeer korte tijd. Ze vertonen zich gelijktijdig op twee plaatsen. Ze genezen zieken. Ze wekken soms een dode op. Kortom, ze doen allerlei dingen, welke voor die tijd onbegrijpelijk en wonderbaarlijk zijn. Maar als wij die mensen zelf gaan beschouwen, dan blijken het heel gewone mensen te zijn. Alleen hun wijze van denken en reageren wijkt af van de omgeving.

Wat gebeurt er nu met Apollonius? Zolang Apollonius wordt geaccepteerd, heeft hij zijn leerlingen en bereikt hij zeer goede resultaten. Hij komt in conflict met Rome, grotendeels om godsdienstige redenen. Dit conflict stelt hem nog wel in de gelegenheid te bewijzen, dat hij meer waard is dan degenen, die hem willen veroordelen. Hij ziet zelfs kans om eenvoudig te verdwijnen, als hem dat past. Vanaf dat moment heeft hij geen werkelijk contact meer. Hij keert nog wel een keer naar zijn leerlingen terug, maar eigenlijk is het voorbij, het is afgelopen. Hij laat dan - naar men zegt - nog bepaalde impressies achter in grotten ergens aan de kust, maar van Apollonius hoor je eigenlijk niets meer. Het is alsof zijn leven

is geleefd op het moment dat het conflict ontstaat. En datzelfde kunnen wij zeggen van Jezus.

Jezus, degene die werkelijk invloed heeft op het volk, de wonderdoener, de man van de mirakelen, van de grote wijsheid, de man die alles of allen kon bereiken, komt op een gegeven ogenblik in conflict; en vanaf het moment dat hij wordt gearresteerd en veroordeeld is zijn werking eigenlijk voorbij. Wat daarna komt is de mythos van een paar contacten met zijn leerlingen, die mogelijk reëel is (volgens mij althans is ze dat), maar die niets meer heeft te maken met het volk, met de wonderen die Jezus deed. Het is alsof de doos met wonderen wordt dichtgeslagen, zodra er een geschil van voldoende omvang ontstaat tussen de tovenaars en het volk.

Bij heksen zien wij ook iets dergelijks. De oude geschiedenis laat ons over het algemeen de heksen zien als mensen, die kennis hebben van kruiden, van natuurkrachten, die meestal zeer sensitief zijn, die gebruikmaken van bepaalde drugs om daarmee nog weer nieuwe ontdekkingen te doen of nieuwe toestanden te bereiken. Er komt een conflict met het christendom en vanaf dat ogenblik gaat de zaak praktisch te gronde. Er blijven wat leringen over, die in de huidige tijd weer zijn opgeleefd, maar de werkelijke wondermacht, die toch zeker velen van deze heksen en tovenaars eens hadden is voorbij. Als de aanvaarding niet aanwezig is, blijkt de werkingsmogelijkheid aanmerkelijk minder te zijn. Ik illustreer dit met een recent voorbeeld:

Medicijnmannen in Afrika of in Zuid-Amerika, die buitengewone resultaten wisten te bereiken. Wij weten b.v. van Stanley dat een toverdokter kans ziet malaria niet alleen praktisch te onderdrukken, maar zelfs te overwinnen. Pas een hele tijd later is er weer een malaria aanval. Deze mensen waren in staat leven en dood te zenden. Ik wil niet zeggen, dat ze eerste klas geneesheren waren volgens de westerse opvatting, maar ze wisten dan toch wel heel merkwaardige dingen te doen.

Nu komt de moderne wereld Afrika binnen. Zeker, er zijn nog raden van medicijnmannen. Ik geloof zelfs dat ze zo langzamerhand een soort vakbond hebben gesticht, maar de werkelijke kracht begint teloor te gaan. Wat er overblijft is een uiterlijk front van magisch ritueel, van wat indruk maken en heel vaak een teruggrijpen naar westerse geneesmiddelen, omdat men doodeenvoudig niet meer weet hoe het zonder die middelen moet. Het is alsof de geestkracht van de tovenaars ergens gekraakt is en daardoor de band met hun werkelijk machtig geestelijk verleden verbroken dreigt te worden.

Hiervan moeten wij uitgaan, als wij in de moderne tijd willen zien wat er mogelijk is. Zolang men van helderzienden, telepaten en dergelijke mensen gebruik wil maken om b.v. in Amerika te weten te komen wat de Russen doen of in Rusland wat ergens anders gebeurt, dan zijn die mensen abnormale mensen. Ze passen eigenlijk niet in de maatschappij. Ze worden wel geaccepteerd, maar niet op een aanvaardbare manier. Het resultaat is, dat ze steeds meer terugvallen op een zeer beperkt gebruik van een enkele begaafdheid die ze bezitten, en dat terwijl ze heel veel dingen zouden kunnen doen.

Het zal u duidelijk zijn dat op het ogenblik, dat dit paranormale voor de meeste mensen niet meer identiek is met abnormaal de situatie gaat veranderen. Dan is deze gave niet meer iets wat je boven of buiten de mensheid zet. Het is iets geworden wat in de mensheid kan worden beleefd en waarvoor dan ook binnen de mensheid alle noodzakelijke omstandigheden kunnen worden geschapen.

De heksen van deze tijd hebben tot op zekere hoogte iets dergelijks voor zichzelf tot stand willen brengen. Zo zijn ze in Engeland uitgegaan van een zeer groot aantal coveys (heksenkringen), waarin de magie eigenlijk op de tweede plaats staat. De rite, de filosofie en het denken komen op de voorgrond te staan. Binnen deze menigte van z.g. White Witches, de order of the Druids e.d. vinden wij dan weer bepaalde kerngroepen,

die - gedragen door het grote aantal volgelingen - inderdaad zeer merkwaardige dingen weten te doen.

. Zou u dit probleem aan een computer voorleggen, dan zou er waarschijnlijk het volgende uitkomen: De vermogens van de heks, de tovenaer, de magiër zijn direct gereleerd met de aanvaarding door mensen en wel naar rato van intensiteit en aantal. En dan zou er volgens mij verder uit moeten voortkomen, dat dus bij een uitbreiding van aanvaarding, aantal en intensiteit automatisch het magische element sterker op de voorgrond zou moeten komen.

Ik leg u dit alles voor, omdat ik zou willen ingaan op een ontwikkeling, die komende is, niet op iets wat bestaat.

Er is tegenwoordig zoals u weet een toenemende hang naar mysticisme en occultisme. Nu doel ik heus niet alleen op de mensen, die zich bezighouden met de dagelijkse horoscopen in de krant, maar wel degelijk ook op mensen, die zich bezighouden met de filosofie, met de achtergrond van het magische denken. De oude systemen leven weer op en worden gebruikt vanaf de meest krankzinnige heidense rituelen tot de meest hoogstaande en z.g. esoterische scholingen toe. Overal leert men het paranormale weer zien als iets wat eigenlijk normaal zou moeten zijn. En dat impliceert, dat de omstandigheden waaronder een magiër werkt dus met het jaar gunstiger worden. Maar dat zou ook betekenen dat de resultaten, die hij zichtbaar en kenbaar op de wereld tot stand kan brengen in omvang zullen toenemen en tevens aan intensiteit. Ik voorzie dus, dat in de wereld langzaam maar zeker genezing, voorspelling, desnoods ook het zenden van geheimzinnige krachten of telepatische contacten, zelfs telepatische spionnage over verre afstanden - dingen waarvoor men zich zeer zal interesseren in de nabije toekomst - een feit zullen worden. En zodra ze dat worden, moet de filosoof, die zich o.a. bezighoudt met de existentie der dingen, zich ook met deze feiten gaan bemoeien. Hij zal daardoor een rationalisatie van het paranormale aanbieden. Hij zal het willen ontdoen van het duistere, het occulte dat voortdurend nog daar omheen hangt, van de schijn van bijgelovigheid en dwaasheid. Daarom zal hij een voorstelling van zaken proberen te geven, die op haar beurt weer voor de technicus interessant wordt. Zodra de technicus is geïnteresseerd, zal hij gaan berekenen, hij zal gaan waarnemen. En uit die waarneming en berekening ontstaat er dan volgens mij een totaal andere visie van leven en denken.

Ik wil hier even teruggaan naar iemand, die in de 15e eeuw (1472 ongeveer) heeft geleefd. Deze man was bekend als magiër en daarnaast als een vrome priester. Het is een combinatie, die wij in het verleden wel meer tegenkomen. Hij stelde ongeveer als volgt:

- "Onze wereld is er één, die wordt gevormd door de beperking van dat wat wij zijn. Zo kunnen wij niet begrijpen wat werkelijk is gezegd." (Hij doelt hier o.m. op de Evangelieën maar ook op oude magische geschriften.) "Daar wij ons niet kunnen voorstellen wat het belang is, zullen wij het ook niet kunnen volbrengen. Zo kunnen wij slechts terugvallen op ons geloof, waardoor wij onredelijk en onberedeneerd waarmaken wat wij in onszelf als mogelijk erkennen, zonder ons af te vragen of deze mogelijkheid nog past in de wereld waarin wij leven."

Dat is voor iemand in die tijd een buitengewoon geleerd betoog. Ik heb het iets verkort en in moderne termen omgezet.

Deze denker gaat uit van het standpunt: Zolang ik alleen op mijn geloof moet terugvallen, mankeert er iets aan mij. Het geloof is voor mij de enige uitweg, omdat ik daarmee kans zie de wereld opzij te zetten. Maar daardoor vervreemd ik mij met mijn magisch streven ook van de werkelijkheid. Ik heb geschriften, maar ik weet niet precies wat ik ermee moet doen. Ik heb allerlei recepten. Die kan ik wel gebruiken, maar ik weet niet wat ze betekenen. Indien ik zou begrijpen, waarom dat recept zo luidt, zou ik meer kunnen doen. Daarop komt het eigenlijk neer. Het is iets wat je direct kunt omzetten in deze tijd.

Vandaag zien wij precies hetzelfde. Wat wij hier doen is in zekere zin een vorm van occultisme, van magie. Is het daarom abnormaal? Neen. Integendeel, het benadert de normaliteit veel sterker dan menig z.g. logisch gebeuren. Indien meer mensen leren, dat niet de normen van menselijke logica bruikbaar zijn om de werkelijkheid der dingen te beperken, zal men zover komen dat de logica nog slechts het middel wordt om te ontleden en uit te drukken wat in de werkelijkheid eerst is erkend, ervaren en geconstateerd. En dan ligt de situatie heel anders en veel beter.

Ik neem aan, dat er vandaag of morgen wel de een of andere dwaas zal zijn - want zo zullen ze hem ongetwijfeld noemen - die een vrij ogenblik van de een of andere grote regeringscomputer gebruikt om daar enkele problemen van wat men de paranormale eigenschappen noemt eens in te voegen. De conclusies, die dan worden getrokken, zullen zeer vreemd zijn. Logisch, want de computer heeft geen achtergrond en moet elk ingevoegd feit zonder meer als reëel aanvaarden, tenzij het uitdrukkelijk als niet-werkelijk wordt ingevoegd. Het resultaat is, dat de computers zullen komen met aanwijzingen en zelfs met rituelen, die bruikbaar zouden moeten zijn om de mensen tot paranormaal begaafden te maken. Eén experiment op dit terrein is mij tot op heden bekend en dat ging over hypnose. Als ik de uitkomst, die nogal ingewikkeld was voor u eenvoudig mag vertellen, dan komt het hierop neer:

Hypnose is niet de werkelijke beheersing van de wil van een mens, maar het scheppen van een welbehagen waardoor hij zijn wil niet in actie brengt. Hierdoor is hij onderworpen aan voorstellingen, die hij voor zichzelf toch als niet-reëel erkent en aanvaardt. En nu blijkt, dat dit bij hypnose meestal wel het geval is.

Hypnose is niet gebaseerd op een totaal ondergaan van het "ik" in een opgelegd idee. Integendeel, het is bijna speels. Het is een meegaan met een idee, omdat het je een gevoel van welbehagen geeft en op zichzelf wel aardig en aantrekkelijk lijkt. Mogelijk zullen in de komende tijd (ik denk reeds in het komende jaar) wetenschapsmensen zich daarmee bezig gaan houden. Want het experiment was toch wel erg interessant. Zij zouden hieruit kunnen afleiden, dat bepaalde methoden van b.v. suggestie, zoals die overal worden gebruikt, direct gereleerd zijn met hypnose, maar dat deze hypnose weer gereleerd is met z.g. wonderen. En dan kom je voor een paar rare vragen te staan.

Als wij nagaan wat er b.v. in een trance-toestand kan gebeuren, dan weten wij dat naast contact met onze wereld uit de aard der zaak er ook waarnemingen op afstand op die manier worden gedaan en dat men ook kan teruggaan in het verleden. Een dergelijke trance is op het ogenblik nog niet goed en gemakkelijk chemisch te induceren. Er bestaan injectiemethoden, waarmee ze kan worden benaderd, maar tot op heden blijkt het toch iets te zijn dat eerder uit een aantal projecties plus vermoeidheidsverschijnselen moet worden opgewekt.

Nu is een magiër iemand, die de werkelijkheid voor een ander verandert; meer kun je eigenlijk niet zeggen. De verandering van werkelijkheid, die hij in de ander veroorzaakt, resulteert in een veranderen van de houding van de persoon t.a.v. de werkelijkheid, die voor iedereen bestaat. Hij kan dan proberen om met eenvoudige stoffen te werken. Wij hebben het over de alchemisten gehad o.m. de goudmakers. Maar waarom zouden wij daar bij blijven stilstaan? Is de mens niet een veel interessanter object?

Als roken gevaarlijk is, dan moeten wij niet zeggen dat roken gevaarlijk is; daarmee komen wij niet verder. Dan moeten wij een gevoel van behaaglijkheid aan het niet-roken gaan verbinden. En dan komen er niet-rokers bij de vleet. Dergelijke beelden rijzen tegenwoordig. Men zal dan mede door die berekeningen en de daaraan vastgeknoopte beschouwingen (een proefschrift daarover werd overigens afgewezen door de universiteit) proberen om voor dergelijke praktische dingen een oplossing te vinden.

En als je dan eenmaal bezig bent, dan zijn er zoveel meer mogelijkheden.

Er is een oude priester geweest, een hindoe, van wie bekend was dat als hij ergens kwam waar strijd was, hij dan begon te zoemen, heel zachtjes toonloos te zingen. De mensen werden dan door een gevoel van welbehagen bevangen en ze streden niet meer. Hij had kennelijk een methode om de agressie, die in de mensen zit, af te leiden naar iets anders.

Nu is agressie op deze wereld een van de grote problemen. De magiër van morgen zal misschien degene zijn, die in staat is om die agressie om te zetten in iets wat voor allen nuttiger kan zijn. Ik geloof, dat dergelijke verschijnselen, die eens de wonderen van de geest werden genoemd, zullen worden herleid tot wetmatigheden, tot structuren, die door iedereen te hanteren zijn.

Dan zijn er uit de aard der zaak weer vragen. Gesteld, dat een dergelijke techniek ontwikkeld is, dan kunnen wij die invoegen in een computer. Wij kunnen elk probleem, dat daarmee heeft te maken aan haar voorleggen. Maar de computer komt dan met een beslissing, die niet gebaseerd is op de werkelijk aanwezige gradaties van erkenning, gevoel etc., maar alleen op een algemene, in feite hypothetische norm. En ik voorzie, dat juist hierdoor de wetenschap vaak het tegendeel zal bereiken van hetgeen ze in het kader van het paranormale in feite voor zich verlangt.

Ik denk, dat het zelfs nog verder zal gaan en dat een deel van de technische denkers op deze wereld na aanvankelijk een vlaag van groot enthousiasme, waardoor ze inderdaad het paranormale op een volledig redelijke basis weten te brengen, niet in staat zullen blijken te zijn het paranormale zelf voldoende te hanteren en ook hun machines niet zo ver kunnen brengen dat ze juiste schattingen geven. Het resultaat zal zijn dat men weer moet terugvallen op de magiër; iets wat in alle technische denkers een enorm ressentiment zal wekken.

Het is natuurlijk maar een schatting, maar ik denk dat een dergelijke strijd kan worden verwacht binnen 20 jaar. Ze zal niet al te zeer in de publieke belangstelling komen te staan, maar ze zal er zijn en ze zal zeker de gestalte van de mensheid en ook het strijdpunt van de mensheid rond het jaar 2000 - 2050 nog bepalen. Mogelijk zal het zelfs aanleiding zijn tot een strijd tussen continenten. Mogelijk, niet zeker. Het klinkt misschien een beetje gek, als ik zeg dat de magie de inzet kan worden van een soort wereldoorlog. Maar is dat zo vreemd? Ga terug naar het verleden.

Wij weten, dat de uitspraken van orakels de aanleiding werden tot maatregelen van vorsten en koningen en soms ook tot een bepaalde krijgshandeling van deze mensen. Minder bekend zal u zijn dat plaatsen, waar orakels waren, soms werden aangevallen; dat vorsten of mensen die groot wilden zijn in vele gevallen juist probeerden de zaak belachelijk te maken; dat ze soms zelfs met geweld volgelingen verdreven uit heiligdommen. Zij deden dit, omdat hun denken (noem het een strategisch denken) in strijd was met alles wat vanuit die heiligdommen werd geleerd. En ofschoon zij de juistheid daarvan in zekere zin erkenden, wensten zij die heiligdommen niet te aanvaarden. Ze probeerden ze te bespotten of - wat nog meer voorkwam - te vernietigen.

Alexander de Grote is een van degenen geweest, die daaronder heeft geleden. Hij was enerzijds bijzonder ontvankelijk voor de raad van allerlei wichelaars, anderzijds was hij de man, die een heiligdom, dat geen uitspraken gaf waarmee hij het eens kon zijn, eenvoudig van de kaart probeerde te vegen. In vele gevallen is hem dat gelukt, o.a. enige malen in Perzië.

Hier ziet u de houding van de mens. Zolang een dergelijke houding bestaat, kun je niet verder; dus is de filosoof nodig. De mens, die als het ware de feiten aanvaardbaar maakt op dezelfde manier, waarop een kok een oneetbaar gerecht - denk aan bepaalde giftige vissen die in Japan veel worden gegeten - zodanig prepareert, dat het aanvaardbaar en verteerbaar wordt. De filosoof heeft niet de taak de wereld te voorzien van

allerlei hoge en nieuwe idealen, maar hij heeft wel de taak om de feiten, de mogelijkheden en omstandigheden aanvaardbaar te maken voor de mens, die nu leeft. Dat is zijn belangrijkste taak.

Nu kunnen wij zeggen: Wat moeten wij dan denken van een humanist, een schrijver als b.v. Erasmus? Schreef die niet iets wat zijn tijd ver vooruit was? Ja. Maar hij schreef het op zodanige manier dat het in zijn tijd wel degelijk te verteren was, ook al zijn veel van de geschriften die toen erg belangrijk waren nu wat op de achtergrond geraakt.

Datzelfde zien wij met schrijvers als Goethe. Goethe was op zijn manier ook een groot filosoof. Hij bracht in zijn tijd allerlei denkbeelden naar voren, die bijzonder interessant waren. Daarnaast schreef hij een groot aantal proza- en dichtwerken. Het is vreemd dat zijn literaire werken, die hij gebruikte om denkbeelden, die eigenlijk in zijn tijd niet zo aanvaardbaar waren, naar voren te brengen, vandaag aan de beurt komen. Daarvoor heeft men nu interesse. Zijn feitelijke betogen, b.v. zijn filosofie over politieke ontwikkelingen is vergeten; daarvan bestaat nog een enkel fragment.

Ik geloof, dat we ook in deze tijd te maken hebben met filosofen, die nu existentialistisch spreken, maar daarnaast het een en ander denken en schrijven waarin het paranormale (de innerlijke mens a.h.w.) aan bod komt. Ik meen, dat het dit deel van hun oeuvre is, dat later van belang zal zijn. Maar door de denkbeelden, die zij nu geven en nu langzaam maar zeker kunnen worden aanvaard, maken ze dat ook de rest van hun denkwijzen wordt gewaardeerd, al zijn die dan ook niet helemaal aanvaardbaar.

De magiër is altijd een wonderlijk wezen geweest. Als het een vrouw is dan zeggen we heks. Als het een man is tovenaar en als het alleen wijsheid is, herleiden wij het naar de oude magi, die in de eerste plaats denkers en filosofen waren, maar tevens wat wetenschappelijke kennis bezaten die verder ging dan die van de massa.

De heks van vandaag noemt zich misschien Dolle Mina. Maar zij zoekt relaties te herkennen op een wijze, die verdergaat dan het redelijke.

De tovenaar van vandaag is iemand, die misschien beweert dat hij uit liefde of vanuit een geloofsovertuiging belangstelling heeft voor zekere esoterische en magische systemen, want hij durft niet verder gaan in die gemeenschap. Daarnaast echter is hij iemand, die voortdurend zelf experimenteert en probeert resultaten te bereiken. Die resultaten voegt hij dan haast onmerkbaar in de maatschappij in. Het is een ambtenaar, die een kleine wijziging van procedure misschien voorstelt en daarmee succes heeft, omdat hij het op het juiste moment doet en op de juiste manier. Het is misschien iemand, die een kleine verandering van visie op een economische ontwikkeling geeft en daarmee de houding van belangrijke personen wat wijzigt.

Dat zijn de invloeden, die vandaag een grote rol spelen. Het is langzamerhand zover gekomen dat de marktschreeuwer bijna onontkoombaar gelijktijdig een bedrieger moet zijn. Vroeger was degene, die zei: Ik kom u een boodschap brengen, iemand naar wie men luisterde, omdat men dacht: die heeft werkelijk wat te zeggen. In deze tijd is het zo, dat als je naar de mensen toegaat en zegt: Ik kom u een boodschap brengen, zij zich onmiddellijk afvragen door welke firma de zaak wordt gesponserd. En dit heeft ook voor de heks, de tovenaar, de magiër en zelfs voor de filosoof in zekere zin de mogelijkheid weggenomen om het volk direct te benaderen. Daarvoor is gelukkig iets anders in de plaats gekomen. Want zo eens het merendeel van de werkelijke magiërs die wit-magisch dachten (dus niet zelfzuchtig dachten) werkte voor de gehele mensheid en probeerde hun kennis aan die mensheid over te dragen, zo zijn de moderne magiërs heel wat voorzichtiger. Ze werken nog wel voor de gehele mensheid, maar alleen besloten. Hun boodschap dragen ze nooit volledig uit, al proberen ze soms de mensen voor enkele denkbeelden te interesseren.

Als je spreekt van een underground bij bepaalde progressieve gedachten van de jeugd, dan moet je zeker ook zeggen dat er in het occultisme een underground is. Een underground, die juist omdat ze weet dat ze officieel niet aanvaardbaar is op de vreemdste plaatsen de meest wonderlijke experimenten volbrengt. Het is in deze wereld volkomen denkbaar dat iemand gelijktijdig een zeer orthodox katholiek is en een magiër. Dat iemand regelmatig in een hervormde kerk op de preekstoel staat en toch steeds in zijn vrije tijd bezig is met occulte werkzaamheden en voortdurend gebruik maakt van zijn occulte gaven.

In het verleden was er veel minder eruditie. De mens had weinig kennis. Daarom was het aan de ene kant gemakkelijk om allerlei dingen als waar aan te nemen; aan de andere kant was het daardoor heel erg moeilijk de juiste conclusies te trekken uit hetgeen hij paranormaal zag en beleefde. Dat kon hij wel doen in contact met de natuur. Als het ging om de ziekte van een mens of van een koe, dan was het eenvoudig genoeg. Dat kende men. Maar zodra het iets verder ging dan dit, was er geen benaderingsmogelijkheid meer en kregen wij te maken met projecties als duiveltjes en engeltjes, die allerlei vreemde dingen deden.

In deze tijd heeft de mens de kennis wel. Zijn gevoeligheid is naar ik meen in wezen nog evenzeer aanwezig als in het jaar duizend. Hij heeft dus meer mogelijkheden tot het ontwikkelen van occulte gevoeligheden. Op het ogenblik, dat hij die gevoelens gaat omzetten in een systeem van handelen - of het nu persoonlijk is of een meer algemeen aanvaarde traditie die hij volgt - wordt hij volgens mij daarmee magiër.

Een vrouw die probeert de juiste medicijnen te vinden zonder daarbij te grijpen naar allerlei wetenschappelijke middelen, maar gewoon naar de natuur, de vrouw die probeert op afstand goede gedachten uit te stralen, de man die als magnetiseur wil optreden, al die personen zijn in wezen ergens magiërs. Die vrouwen zijn heksen. Die mannen tovenaars, warlocks. Zo denkt men er niet over, maar zo is het. En als de kennis hen in staat stelt een systeem van werken te vinden, dat voor hen persoonlijk past, dan maken ze zich los van de hinderlijke tradities van het verleden.

De computer kan u duidelijk maken hoezeer alle ritens en alle recepten, die de tovenaars hebben opgeschreven dwaasheid zijn. Ze kan dit doen door te bewijzen dat men in een enkel geval gebruik maakte van de eigenschappen, die nu allang wetenschappelijk ontdekt zijn en normaal worden gebruikt en dat het in andere gevallen eenvoudig zinloos is. De computer denkt zo. Maar in de methode was de mogelijkheid tot het bereiken van resultaten wel degelijk aanwezig.

De methode van vroeger is voor heden niet meer bruikbaar. Bijvoorbeeld: U wilt een recept hebben om iemand, die wat ouder is en misschien last heeft van een hartkwaal wat gezonder maken. U volgt daarbij een recept uit 1700. Maar waar krijgt u tegenwoordig vossehersenen? Apenhaar kunt u waarschijnlijk nog wel krijgen. Alruinwortel misschien ook nog wel, maar waar moet u verse lijkaarde halen? En hoe komt u nu aan belladonnen, die heeft gegroeid aan de rand van een kerkhof? Bovendien, hoe ziet u kans die te gaan plukken in een vollemaansnacht, waarin geen regen maar wel dauw valt? Ik noem nu maar een paar voorwaarden en wil het nog niet eens hebben over de manier, waarop dat allemaal gemengd moet worden en moet worden toegediend. Het is een tamelijk onsmakelijk brij. Wie zou dat tegenwoordig slikken? U kunt het misschien in capsules geven, maar het is de vraag of het dan nog werkzaam is.

Dit recept bevat echter enkele werkzame bestanddelen. De rest is humbug, is rité, is gebruik, is concentratie. En als wij de concentratie op een andere manier kunnen vinden, dan kunnen wij aan diezelfde bestanddelen dezelfde werking verlenen, ook als ze die medisch z.g. niet heeft of alleen maar een spoor van werkzaamheid zou mogen vertonen.

Als je in deze tijd zelf wilt werken, dan moet je begrijpen dat een magiër altijd op een gegeven moment alleen staat. Het is heel erg prettig

je te kunnen beroepen op de bijstand van volk, van geestelijkheid, van uitvoerende machtsorganen e.d. Als magiër kun je dat niet. Er is een ogenblik, dat de magiër alleen staat in het onbekende en dat hij zelf volledig aansprakelijk moet zijn voor alle dingen die er gebeuren; dat hij zelf alle beslissingen moet nemen. Hij wordt daarbij geleid door een gevoeligheid, die hij heeft ontwikkeld uit de aard der zaak. Maar zelfs als hij het Zegel van Salomo hanteert om demonen af te weren, zo hanteert hij in feite een denkbeeld dat in hem bestaat, niet alleen maar de werkzaamheid van het een of andere oude amulet.

Het leren alleen te staan in en met het onbekende is voor een ieder, die in deze dagen iets wil bereiken, zeer belangrijk. En daarin hebben de heksen van vandaag gefaald. Zij hebben hun geborgenheid weer gezocht in de groep, in de rite en er zijn maar weinigen onder hen, die bereid zijn om helemaal zelfstandig tegenover het onbekende te staan en zonder steun van wie of wat dan ook, zonder rituelen de krachten van dit onbekende te meten met hun eigen besef en daaruit voor zich werking en gerichtheid te distilleren.

De mentaliteit van de computer-mens zou misschien hier kunnen helpen. De computer is ergens volledig rechthoekig logisch. Die rechthoekige logica hebben wij nodig, niet t.a.v. de gestelde feiten, maar t.a.v. onze eigen mogelijkheden en ervaring.

Wij hebben aan de computer nog meer te danken; het feit, dat men verschillende waarden met elkaar kan vergelijken en conclusies kan trekken die volledig uit het feit voortkomen. Indien de mens leert datgene, wat in hem gebeurt, wat schijnbaar als een droom of bijna als een grapje van concentratie tot stand komt te voegen in een streng logisch verband, dan zal hij in plaats van de kleine dingen, die hij misschien vandaag bereikt, grote dingen kunnen bereiken.

De filosoof zal in het begin verward neerzien op deze ontwikkeling. Je kunt strijden over het wel of niet bestaan van God, over de zin van het leven, over de mogelijke samenhang der dingen. Je kunt zelfs hele theorieën opstellen, die in feite filosofieën zijn omtrent de ontwikkeling van leven op aarde of de samenhangen in de kosmos, maar als je wordt geconfronteerd met feiten en die niet meer kunnen beantwoorden aan het systeem van ideeën, maar a.h.w. beginselen en eindresultaten onmiddellijk samenvoegen, dan zul je zeggen: Of de occultist, de magiër, de heks, de tovenaars staat ver boven alles en de computer is waardevol, de techniek is waardevol, alleen dit is waardevol, of: dit zijn alleen maar substrata van het onderbewustzijn van de mens, die overvloedig dienen te worden door de menselijke rede. Maar als de filosoof wat verdergaat, zal hij zeggen: Het moet passen in het geheel. Dan ontstaat er een situatie, die doet denken aan de P.v.d.A en de K.V.P. Je probeert voortdurend de deur dicht te houden voor allerlei z.g. strijdige elementen, maar op een gegeven ogenblik moet je de deur wel openzetten; en dat is voor de filosoof ook het geval.

Na de filosofen, die proberen terug te keren tot een reëel materialisme of misschien tot een religieus existentialisme, zijn er nu al denkers, die wederom het occulte een aparte rol laten spelen; die in hun denken het occultisme niet beschouwen als een verschijnsel uit de mensheid, maar als een op zichzelf staande kracht, die het verschijnsel onder de mensheid kan veroorzaken. De filosoof is degene, die de bindende factor moet vormen.

En wat de filosofen betreft, rekening houdende met de veelbelovende jonge denkers in deze tijd, zullen die waarschijnlijk ook binnen 10 à 15 jaar daarvoor klaar zijn. Dan zal de magie van het verleden herleven in een totaal nieuwe vorm; ontdaan van vele van haar geheimzinnige rituelen, maar gelijktijdig met een mystieke inhoud, die zo niet intenser dan toch even groot is als tevoren.

Ik ben ervan overtuigd, dat de mens terugkeert naar zijn erfdeel. Dat erfdeel is niet de onderworpenheid aan het bestaande of de absolu-

te beperking tot het materiële, maar de geestelijke vlucht, waardoor de materie weer beheersbaar wordt en wordt teruggewezen naar de plaats die haar behoort: die van onderdanige dienaar van het besef.

Ik meen, dat de mens verder zal komen in zijn bereikingen en zo ook zijn afhankelijkheid van vele mechanische en andere hulpmiddelen zal reduceren tot tenminste de helft en misschien in vele opzichten tot bijna nul. Want de innerlijke mens, het werkelijke wezen dat in die mens leeft, heeft vermogens die ver uitgaan boven al wat technisch en logisch denkbaar is.

Deze krachten en resultaten zijn m.i. het redmiddel voor een wereld, die anders zichzelf dreigt te vernietigen en daarnaast - en wellicht nog belangrijker - het enige en ware kenteken van een werkelijke verdere ontwikkeling van de mensheid langs een pad van geestelijke bereiking.

--:--

DE AARDE KRABT ZICH.

De aarde is een persoonlijkheid en of u het nu gelooft of niet, ze heeft bepaalde gevoeligheden. Daar een groot deel harer activiteiten eigenlijk bestaan uit iets wat wij denken zouden noemen, is het duidelijk dat ze door gedachten kan worden gestoord.

De aarde heeft rond zich een atmosfeer, die wij met een beetje goede wil zouden kunnen beschrijven als merendeels een aura, een uitstraling. En als er in die uitstraling iets aanwezig is dat haar irriteert, dan voelt ze zich ongeveer als een hond, die door een vlo wordt gebeten. Dan gebeurt er iets op die aarde. Ze heeft een ogenblik of er komt een stortvloed, een plotselinge en abnormale ontlasting van water. Men spreekt dan over geologische, seismologische, meteorologische bepaalbaarheid van de omstandigheden, maar in de praktijk valt het tegen.

In de praktijk kun je die dingen niet zo gemakkelijk bepalen, maar je kunt wel zeggen: Waar op een gegeven ogenblik een storend denken van de mens aanwezig is, daar heeft de aarde de neiging zich te krabben. En dat is het punt van uitgang, dat ik met u verder wil beschouwen.

De mensen hebben een mening omtrent goed of kwaad. En als het naar hun inzicht goed is wat zij doen, kunnen zij niet begrijpen dat de aarde daar anders over denkt. Maar de aarde is een totaal ander intellect dan de mens. Gelukkig voor de aarde! Zij heeft immers te maken met kosmische wezens en krachten, levensduren die niet in dagen en jaren maar in miljoenen en triljoenen jaren kunnen worden geteld. Daarom moet zij wel een ander denken bezitten. Voor haar zijn maatstaven van goed en kwaad, zoals de mens die hanteert, onbelangrijk. Irritatie kan bij haar ontstaan b.v. door gevoelens van haat, door gevoelens van zelfrechtvaardiging, door gevoelens misschien ook van onzekerheid en angst onder bepaalde omstandigheden.

Nu zegt men heel vaak: Ach, die aarde, je kunt nu wel zeggen dat ze zo reageert, maar waarom heeft ze dan niet b.v. Duitsland eens flink door elkaar gegooid in een tijd dat het zo ellendig was? Toen is er ook veel gebeurd. De aarde denkt echter anders dan u en in andere tijdperken. Het is heel goed mogelijk, dat na een oorlog van 4 jaren de aarde zich pas bewust is geworden van een irritatie, die het normale te boven

gaat. En dan zal ze op de punten waar dan nog irritatie bestaat het geheel van haar onlustgevoelens kunnen afreageren. De tijd, die ligt tussen het ontstaan van die irritatie en het resulterend geweld dat de aarde doet losbreken, is gemiddeld tussen de vier en de vijftien jaar. Maar er zijn gevallen bekend, dat de reactie bliksemsnel was - binnen een jaar, gevallen dat de reactie buitengewoon traag was - bijna honderd jaar. U kunt dus niet zeggen: Als wij vandaag ongehoorzaam denken over de aarde, dan zal er morgen iets gebeuren. Wij kunnen hoogstens zeggen: Indien er een punt van irritatie is (noem dat b.v. Duitsland), dan zal na 4 tot 15 jaren waarschijnlijk de natuur reageren. Ze heeft dat inderdaad gedaan, maar gematigd, omdat het irritatiepunt al was verlegd.

Indien de irritatie, zoals ze nu bestaat tussen b.v. oost en west een grote rol blijft spelen, dan zal dus op een gegeven ogenblik ook de aarde moeten reageren. Als wij dan berekenen dat dat irritatiepunt omstreeks 1961 lag (toen was de irritatie al scherp genoeg en is daarna blijven gestaan), dan moet de reactie plaatsvinden vóór 1976. En dat betekent, dat er wat natuurlijke gebeurtenissen te verwachten zijn. Waar zullen die plaatsvinden? Dat weten we niet. Dat kunnen wij alleen berekenen, indien wij nagaan waar die irritatie werkelijk het grootst is. En datgene, wat de aarde irriteert, is niet altijd wat de mens irriteert.

De irritatie oost-west is geresulteerd in een geprikkeldheid oost-oost. En wat blijkt nu? Enorme gevoelsgolven, veel groter dan ze in het westen zijn geweest komen voort uit China. Die emotie is ook al een tijdje aan de gang, zeker vanaf 1964. Dat zou inhouden, dat in de komende tijd in China enorme rampen zullen gebeuren. Dan kunnen wij ons afvragen: welke rampen? Want de aarde krabt zich dan wel, maar met welke poot zal ze dat bij wijze van spreken doen? Of gebruikt ze als een koe of een paard de staart of trilt ze alleen maar met de huid? Het is een ongelukkige vergelijking, dat geef ik graag toe. Als wij naar China kijken, dan moeten wij ons afvragen: Wat zijn de mogelijkheden:

- a. droogte,
- b. overstroming.

die twee elementen zullen zeker een rol spelen.

Wij vragen ons verder af: Zijn er nog bijzondere fouten in de aardkorst in die buurt? Ja. Maar die liggen in de buurt van Japan. Zou de aarde nu direct het verschil voelen tussen Japan en China? Dat is niet erg waarschijnlijk. Dan kunnen wij dus concluderen - en dat doen wij dan maar meteen voor de komende twee jaar, want dat is een waarschijnlijkheid - dat:

- 1e: er vulkanische werkingen en intense aard- of zeebevingen zullen zijn, waarvan de ergste gevolgen kenbaar zullen zijn in de omgeving van de Gele Zee;
- 2e: wij zullen in diezelfde periode enorme overstromingen krijgen in het zuiden van China;
- 3e: wij zullen kort daarop of misschien zelfs gelijktijdig een enorme droogte zien in het noordelijk deel van China, waardoor hier eveneens grote moeilijkheden zullen ontstaan.

Dat is zo een, twee, drie uitgerekend.

Het is dan niet de schuld van de Chinezen alleen, maar ook nog de schuld van een koude oorlogssituatie, waarbij West-Europa en de Ver. Staten ook een rol hebben gespeeld. Wij zouden kunnen denken aan b.v. het Arabisch-Israëliësch conflict. Het zijn misschien wat kleinere vloeien, maar ze zijn toch nogal stekelig en hier is dat conflict ook al behoorlijk oud. De kern van de zaak ligt toch in de laatste 6 à 7 jaar. In die periode is de enorme toespitsing begonnen.

Wat zijn de gebieden, die daar emotioneel het sterkst bij betrokken zijn? Het klinkt misschien gek, maar Israël is daar niet zo sterk bij betrokken als de VAR (de Ver. Arabische Republieken). Dan is het aan te

nenen, dat de reactie van de aarde plaatsvindt in een gebied waar Syrië, Soedan eventueel nog, maar vooral Egypte bij betrokken zullen zijn en misschien gaat Abessinië ook niet helemaal vrij uit in dit verband.

Wat zijn de mogelijkheden?

a. abnormale regenval of abnormale droogte. Ik pleit, gezien de ontwikkelingen voor abnormale regenval.

b. eventuele aardbevingen. Die aardbevingen zouden voor Syrië schade kunnen veroorzaken. In Egypte zal dat maar voor een klein deel zijn. Als Syrië beeft, krijgt Israël een klap mee. Dat staat vast.

Wat zijn er nog meer voor mogelijkheden? Droogte? Neen. Maar er zijn wel een aantal ondergrondse rivieren plus bronnen van chemische aard-(gasbronnen e.d.), die vooral ook in delen van Egypte onder de aardkorst liggen en tot uitbarsting kunnen komen of explosies kunnen veroorzaken. Nu is dat maar een gokje. Als ik echter kijk naar het tijdsverloop van de gemiddelde reactie van de aarde, dan zou ik zeggen dat het kernjaar dáár zal liggen rond 1973 en dat enkele verschijnselen ook in 1971 kunnen voorkomen. Ik geef hier maar een paar voorbeelden om duidelijk te maken wat er gebeurt als de aarde zich krabt.

Maar de aarde reageert, zoals de mens dat doet, tevens in haar aura. Nu hebben wij gemakshalve gezegd: de atmosfeer is de aura. Het zou misschien beter zijn te zeggen: vooral de stratosfeer met de hogere luchtlagen fungeert als aura. De uitstralingen kunnen veranderen. Maar uitstralingen en stralingswerkingen die veranderen betekenen ook een verandering van beïnvloeding van het aardoppervlak.

Het is gek, als je tegen een mens zegt: Je hebt een lek in je aura en daaruit is een huidirritatie verklaarbaar. Er zijn echter gevallen voorgekomen, dat dat werkelijk zo was. De aarde zou ook op bepaalde punten geïrriteerd kunnen raken en de straling zou daar dus haar uitwerking moeten hebben. Waar in de eerste plaats?

Een mooie vraag en een moeilijk antwoord. Aangezien het merendeel van het aardoppervlak nog altijd met water is bedekt, zouden wij moeten aannemen dat een dergelijke invloed voornamelijk op de wereldzeeën zal voorkomen. En dan krijg je weer zo'n logische conclusie, waarmee niet iedereen het eens is:

Indien er een verandering van stralingsverhoudingen en stralingshardheid in de wereldzeeën gaat optreden, waarin vele kleine en gemakkelijk te wijzigen organismen aanwezig zijn, dan zouden wij te maken kunnen krijgen met een zeer snelle mutatie van de bewoners van die wereldzeeën. En nu ik toch bezig ben om tijdstippen te noemen:

Gezien de toenemende stralingsintensiteit op sommige plaatsen - dat is inderdaad geconstateerd - gezien verder het feit, dat de zeeën het meest vatbaar zijn en daarin waarschijnlijk de grootste beïnvloedingen zullen plaatsvinden, neem ik aan dat wij binnen tien jaar, vermoedelijk reeds binnen vijf jaar te maken zullen krijgen met mutaties van nu bestaande levensvormen. En de hemel beware de mensheid, als enkele daarbij meer intellect hebben opgedaan. Het is niet prettig te denken, dat zeebewoners zo bewust zouden worden als de mensen en zich zouden gaan industrialiseren. Stel je voor dat ze al hun afval ook zo naar op het land zouden gooien! Maar al gaat het niet zover, verandering en mutatie van levensvormen is daar onmiddellijk denkbaar.

Er zijn ook nogal wat betrekkelijk eenvoudige organismen op het vasteland. Die zullen natuurlijk het gemakkelijkst en het snelst reageren op die muterende invloed, als de mens ook al een beetje de zaak verpest heeft. En dan kunnen wij hier denken o.m. aan gebieden waar zware chemische verontreiniging is ontstaan, b.v. Vietnam.

In Vietnam is dat heel goed denkbaar. Daar hebben wij een totale chemische verontreiniging gekregen, waardoor de nu bestaande organismen zich praktisch niet kunnen handhaven, maar waarin een muterend organisme zich misschien bijzonder goed zou kunnen handhaven. Nu zeggen de men-

sen: Dat zijn natuurlijke omstandigheden, dat is onze eigen schuld. Niet helemaal. De aarde heeft zich weer eens gekrapt! De aarde heeft gereageerd op omstandigheden, die aan haar oppervlak plegen te heersen.

De situatie, zoals ik haar kan overzien, impliceert verder een toenemend aantal bevingen. Ik weet niet, of u wel eens een paard heeft gezien dat last heeft van vliegen. Op den duur trilt de hele huid bijna voortdurend. Als u kijkt naar de toename in intensiteit van het gemiddeld aantal geregistreerde seismische bevingen in de laatste 13 à 14 jaar, dan kunt u de conclusie misschien onderschrijven dat een toename van het aantal trembleurs (lichte bevingen) zeer groot zal zijn en dat steeds meer gebieden, die tot nu toe daarvan enigszins vrij zijn gebleven, daarvan ook last zullen krijgen. Het is heel waarschijnlijk dat wij misschien aan het einde van dit jaar of anders in het volgende jaar bevingen krijgen, die zelfs tot in Nederland kunnen doordringen en die delen van Duitsland, Frankrijk en misschien ook van Zwitserland hier en daar zullen treffen. Geen ernstige bevingen, maar wel abnormale.

Als die hier kunnen voorkomen, dan moet er bij breuklijnen (de zwakke plekken van de aardkorst) eveneens een aantal verschijnselen worden verwacht. Want als er een beving optreedt, dan zal zij juist op die punten vaak gemakkelijker een intensere schade kunnen veroorzaken. Die schade zal dan waarschijnlijk weer wat explosief zijn, nl. het doorbreken van hete gassen (magma eventueel) uit de aardkorst op de een of andere manier. Maar dat alleen langs de breuklijnen. Mensen plegen ook wel eens daarop te reageren.

Ik weet niet, of u op de hoogte bent van de aanbidding die er bestaat voor vulkanen, geysers en dergelijke verschijnselen. Ze is een lange tijd voor volkeren de enig ware godsdienst geweest en zelfs nu denken men er nog aan terug. Mogen wij dan misschien aannemen, dat bepaalde delen van de mensheid hierdoor in het bijzonder in opwinding zullen geraaken? En dan hebben wij te maken met iets wat voor de aarde een lichamelijke reactie betekent, waardoor een verdere prikkeling ontstaat. In dat geval zouden we dus bijzonder zware ontladingen, uitbarstingen e.d. mogen verwachten. Juist in omgevingen waar de mens om welke reden dan ook een zekere verering of een bijzonder grote angst voor vulkanische verschijnselen heeft. Maar ook hiervan zal het merendeel ongetwijfeld de wereldzeeën treffen.

Als wij de fouten in de aardkorst berekenen, dan ligt ongeveer 4/5 daarvan onder water, terwijl 1/5 vlak langs de kust of via land loopt. Ga ik kijken wat verder nog een rol kan spelen, dan denk ik ook dat de mensen er het meest van zullen horen en ook de snelste reacties van de aarde zullen krijgen, indien grote bevolkingscentra worden getroffen. Dan denk ik aan Kobe, dat ongetwijfeld wordt getroffen, waarschijnlijk al dit jaar, door een stevige aardbeving. Die zou wel eens de inleiding kunnen zijn voor een reeks bevingen en vulkanische verschijnselen, die ook Japan mede zullen treffen. En dat staat dan ook weer in verband met de ontwikkeling, die ik verwacht voor de kust van China.

Het is interessant om een dergelijke hypothese eens na te gaan. Vooral als blijkt, dat de feiten steeds weer de nadruk leggen op de juistheid van de hypothese. Men hoeft niet aan te nemen, dat de wereld waarop men leeft in feite een denkend wezen is, maar als die wereld reageert op gedachtenimpulsen, dan moet er toch wel iets dergelijks zijn. Als wij zien dat de wereld met een zekere vertraging, die zelfs berekenbaar en meetbaar is in de meeste gevallen, voortdurend reageert op dingen, die de mensen hebben veroorzaakt, dan moeten wij ook wel stellen, dat er een wisselwerking bestaat tussen het denken van de mens en het geheimzinnige iets van de aarde. Laten wij dan voorlopig maar aannemen dat dat een denken is, een aura-leven. Waarom niet.

Als iemand nu zover is gevorderd en hij kijkt naar de wereld van vandaag, dan geloof ik, dat hij al verwacht dat de wereld zich gaat krab-

ben, dat er iets zal gebeuren. En dan zeg ik alleen maar: Omdat dit een reactie is die niet op personen of op bepaalde volkeren is gericht, maar alleen op bepaalde mentaliteiten, kunt u daarvoor niet weglopen, maar u behoeft er ook niet bang voor te zijn. Het enige wat u kunt doen, is zorgen dat u zelf een zo juist mogelijke mentaliteit heeft. En dat betekent, dat u niet extreem denkt en reageert, maar dat u ook een element van strijd (het eet en wordt gegeten, dat de aarde beheerst en dat voor haar uitstraling een normale factor is) tot op zekere hoogte weet te handhaven.

Dan kan de aarde zich krabben wat ze wil, maar dan kunt u meestal nog net wegspringen, voordat een van haar poten, zullen wij maar zeggen, op die plaats terecht komt waar u eigenlijk bezig was.

De aarde signaleert wat ze doet; juist door de traagheid van haar reactie. De mens of het dier, dat daarvoor gevoelig is, ziet kans om tijdig naar elders te verhuizen. En aangezien u dan toch geen woning nodig heeft, zult u daarbij door de woningnood niet worden gehinderd.

Ik hoop, dat dit korte onderwerp u heeft geholpen bij het denken over bepaalde gevoelens, die u in de komende tijd wel bij de massa zult ontmoeten en daarnaast misschien tevens zal helpen om een aantal natuurverschijnselen te begrijpen, die op deze wereld m.i. onvermijdelijk zijn.

-:-

R I T M E N.

Een voortdurende herhaling, die tot een melodie wordt, die in je polsen klopt. Een voortdurend verdergaan met een verrukking, die een ogenblik je zinnen schijnt te verdoven. Ritme, dat overheerst. Of het nu het stampen is van machines, het roffelen van trommen of de vreemde, afgebroken klanken van gitaren.

Ritme, dat langzaam maar zeker bezit van je neemt en zelfs de zenuwimpulsen schijnt te beheersen, totdat je zou willen meebewegen om het ritme waar te maken, om vanuit jezelf dat ritme te zijn.

Ritme, dat wordt vervlochten met je eigen persoonlijkheid, totdat die persoonlijkheid alleen nog maar uit ritme schijnt te bestaan en schijnt uit te gaan in de wereld, zoals het ritme jou heeft beslopen. Dan pulseren je gedachten en je emoties. Voortdurend slingeren ze zich verder en verder uit, totdat in de wijde omtrek voortdurend de gedachten aanslaan als de slag van een trom.

Dan ratelen en klinken in geesten en planten en bloemen en dieren en huizen en in mensen die gedachten. En omdat ze steeds weer zichzelf herhalen, steeds weer met hetzelfde ritme zichzelf misschien versterken, even brekend om dan weer verder te gaan, beginnen langzaam maar zeker ook de gedachten van die anderen mee te pulseren.

Ergens ontstaan inspiraties, voorstellingen. Een mens maakt een huppelpasje alleen maar, omdat hij zonder dat hij het weet door het ritme is beïnvloed.

Zo stampen de klanken verder. Zo davert en pulseert het leven zelf, totdat het schijnt of het hart gebonden is aan de klank, die buiten je is. En in de roes, die ontstaat, vergeet je wie je bent en wat je bent. Dan blijft er alleen nog maar één kreet, één gedachte over. Dan is de basis van het ritme plotseling het enige geworden dat nog bestaat in het leven. Dan is er één gedachte, die het heelal vormt. Dan is er een schep-

ping op dat moment van één weten, één denken. Je zegt dan tot jezelf: Zo moet het zijn. En je weet niet eens, dat je spreekt. Want het ritme danst verder, het pulseert verder, het dwingt verder. En uit de dwang, uit de gedachte, uit de scheppingsnood, die in de gedachte werd uitgedrukt, ontstaat er op de wereld een verschijnsel. Dan sterft het ritme weg en de mens ziet wat verbaasd naar het verschijnsel.

Soms zegt hij: Hoe machtig ben ik! Soms zegt hij: Hoe is dit mogelijk? Maar hij vergeet, dat hijzelf wordt gedreven door een ritme. Het ritme van jachtende motoren maakt de mens schichtig en haastig in zijn bewegingen. Het ritme van een wereld, die zich niet meer wil binden aan de natuur bindt de mens, totdat hij verstoord in zichzelf onevenwichtig wordt. Ook deze dingen zijn waar.

Maar wat denk je erbij? Wat is de gedachte, die je beheerst, wanneer dat ritme je bewegingen gaat beheersen? Wat is de wereld, die je je voorstelt, wanneer je wordt meegesleurd haast ondanks jezelf, totdat je in de pas schijnt te lopen met alle anderen? Dat is de kracht, die je in de wereld uitzendt. En waar er een gevormde gedachte is, zal een ieder, die het ritme ondergaat en geen gevormde gedachte heeft die gedachte opvangen. Ze zal herontstaan en herontstaan, totdat in een veelheid van stemmen één en hetzelfde beeld wordt uitgeroepen, zo ver dat de sterren het kunnen horen. En dan is er een antwoord.

Scheppend is de mens. Maar om te kunnen scheppen moet hij zichzelf vergeten in zijn schepping. Vaak is het ritme de sleutel, die hem helpt los te komen van zichzelf, om een ogenblik te vergeten wat hij pretendeert te zijn, wat hij veronderstelt te zijn, wat hij méént te moeten zijn. Een ogenblik alles los te laten buiten die ene, felle impuls van voorstelling, die tegen al het niet-gebundeneen niet-denkende in het Al zegt: Dit is een werkelijkheid. En aan die werkelijkheid wordt beantwoord.

Als de gedachte er is, is er geen verschil tussen het ritme, dat dreunt in de balzalen van deze tijd en de ritmen, die dreunen ver verborgen in de oerwouden. Dan zijn de trommen, die dreigend vanaf de heuvels klinken en spreken van geheime plechtigheden, even bindend als de muziek die krijst uit de radio. Als het ritme je pakt en beheerst, als je gedachten zijn gericht op één doel en je langzaam jezelf vergeet, dan is er creatie, dan is er schepping.

Het is de trilling, waaruit de eerste schepping is voortgekomen. Het is de trilling, die in ons leeft, waaruit wij bestaan. Het is de trilling, die wij vanuit onszelf projecteren, waardoor we scheppen. En zo kun je zeggen:

Daar waar het ritme is in de mens en het denkbeeld beheerst wat hij beleeft in het ritme, daar scheidt hij en toont hij zich een waardig evenbeeld van God.

:--:--:

=====

VERBPRGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR

=====

ER WAS EENS.....

Vijfde Les.

Er was eens, zo horen wij uit oude kronieken, een eiland dat Atlantis heette. Men beweert dat de paling, als ze teruggaat naar de oceaan, nog steeds terugkeert naar de plaats waar ze eens rond Atlantis gepaard zou hebben. Waar is dat natuurlijk niet. Maar het is wel eigenaardig, dat de paling juist naar de Sargasso Zee teruggaat en het is wel tamelijk moeilijk om er achter te komen hoe de zaak nu precies in elkaar zit. We hebben meer van die verhalen.

U kent allen de beroemde trek van de lemming. De lemming, een ratachtig diertje, krijgt op een gegeven ogenblik, als de bevolkingsaanwas te groot is, de kolder in de kop en begint in grote scharen naar de kust te trekken, waarop de dieren zich zeewaarts begeven waar ze ontdekken dat ze geen vissen zijn. Deze massale zelfmoord, want daar komt het op neer, wordt wederom verklaard met het verhaal dat er eens een vasteland binnen het bereik van die dieren moet hebben gelegen. Dat is nu verdwenen. En wat is er van over, behalve dan het instinct van de dieren. Het zijn verhalen. Als je hoort wat er allemaal wordt verteld over het oude Atlantis, over de grote rijken die ook in de Atlantische Oceaan zouden moeten hebben bestaan, dan krijg je echt het gevoel: het is een sprookje. Er was eens.....

Aan de andere kant: er moeten redenen zijn. Die redenen kunnen we het best vinden, als we ons realiseren dat vele dieren, vooral als ze geprikkeld of nerveus zijn, erg gevoelig zijn voor astrale krachten. Mensen schijnen dat ook geweest te zijn in het verleden. We houden ook daarvan een aantal verhaaltjes over.

U kent allemaal het verhaaltje van Jaap en de bonestaak, die ergens boven de wolken het kasteel van de reus vindt. U kent de verhalen van de eeuwige jachtvelden waarheen de Manitou's de goede indianen brengen. U kent waarschijnlijk de geschiedenis, zoals die werd verteld bij de Germanen, van een groot land waar alle helden naartoe werden gevoerd op paarden met schildmaagden, die ze verzorgden. Overal waar je komt zijn er legenden over geheimzinnige gebieden, geheimzinnige landen.

Ga de sprookjeswereld na en u hoort over geheimzinnige rijken onder de aarde. U hoort over allerlei geheimzinnige wezens, die de aardkorst bewonen. Er zijn zelfs verhalen over oude volkeren, die op aarde niet meer leven, maar die onder de aarde grote holen en krochten hebben, waarin ze met hun vergevorderde en technische cultuur voortbestaan en soms zelfs de aardigheid uithalen om de mensen op aarde een beetje te plagen door allerhande projecties. Alweer, het zijn verhalen, het zijn sprookjes en als je ze vertelt, moet je wel met die bekende uitspraak, beginnen: Er was eens.... en je zou misschien moeten eindigen met: ze leefden lang en gelukkig. Maar waarom zijn die verhalen er? De natuur

bevat heel wat meer raadsels dan de mens over het algemeen onmiddellijk kan benaderen.

Een van die raadsels is wel die vreemde, praktisch parallelle wereld, die wij de astrale sfeer plegen te noemen. Het is een wereld, waarin allerhande krachten en vormen kunnen ontstaan. U heeft daarover genoeg geleerd en gehoord, zodat ik u dat niet afzonderlijk behoef uit te leggen. Deze wereld dringt voortdurend door in de menselijke wereld. Omgekeerd schijnt het wel eens te gebeuren, dat mensen op een gegeven ogenblik in die vreemde wereld doordringen. Hoe die wereld precies is, weet niemand.

Er zijn verhaaltjes over een schip, waarvan plotseling en zonder dat men weet hoe alle mannen verdwenen zijn. Een bekend schrijver gaat een eindje de bergen in en verdwijnt letterlijk spoorloos. Hij is niet meer teruggevonden. Waar zijn die mensen naartoe gegaan? Wat zijn de mogelijkheden. Daarmee hebben we het probleem enigszins gesteld, waarover we vanavond zullen proberen iets meer te leren.

De astrale sfeer of de astrale wereld is in zekere zin materieel. Ze bestaat uit kracht plus heel kleine deeltjes materie. Die materie is niet gebonden en is eigenlijk niet helemaal vergelijkbaar met datgene, wat u als materie kent. Die wereld blijkt zich op een gegeven ogenblik te kunnen verdichten. En waarop reageert ze? Ze blijkt te reageren op bepaalde magnetische verschijnselen, op bepaalde afwijkingen in het aardmagnetisme. Ze blijkt vreemd genoeg ook te reageren op bepaalde menselijke uitstralingen, mits die massaal en sterk genoeg zijn. Die wereld kan uw eigen wereld zeer dicht benaderen, maar haar inwerkingen en invloeden blijven haar eigen. Als zodanig zou ze voor vele vreemde verschijnselen inderdaad aansprakelijk kunnen zijn.

We weten, dat dezelfde energieën, die bruikbaar zijn voor een astrale opbouw, soms kunnen worden gebruikt om materie te ontbinden, tijdelijk of blijvend. Als we horen van iemand, die naar een soort Vrouw Holle-wereld onder de aarde gaat, dan klinkt dat op het eerste gehoor krankzinnig. Men gaat zoeken en men vindt inderdaad wel een rotsspleet of een krocht, maar die gaat niet verder. Op een gegeven ogenblik is het afgelopen. Tenzij men aanneemt dat er een mogelijkheid is voor iemand om door die schijnbaar door niemand te passeren smalle spleten toch verder te gaan. En onder omstandigheden is dat denkbaar. Als u daarvan een aardig voorbeeld wilt hebben:

Er zijn een aantal grotten (uit de tijd van de aurignac-mens), waarin kamers zijn, die absoluut niet te benaderen zijn. Nu verklaart men dat wel door allerlei grondverschuivingen. Maar de vorming van stalactieten en stalagmieten toont aan dat daar vele duizenden, misschien wel tienduizenden jaren geen grote grondverschuivingen geweest kunnen zijn, anders zouden nl. deze enorme druipsteenstructuren niet aanwezig zijn.

Men gaat dan daar doorheen en komt ergens voor een spleet, die kunstmatig verbreed moet worden. Men voelt: daar is iets achter. Men kijkt met licht; daar moet een ruimte achter zijn. Men houdt de hele zaak uit en wat vindt men? Sporen van fakkels, tekeningen op de muren misschien en een enkele maal zelfs de resten van een houtskoolvuurtje. Misschien is die mogelijkheid er dus wel. Hoe zou die mogelijkheid kunnen ontstaan?

In de eerste plaats door mensen. Nu weten we dat er een groot aantal primitieve rituelen bestaan, waarbij de mensen zich in een enorme opwinding brengen en daarbij elke redelijkheid, elke samenhang met de concrete menselijke realiteit verliezen. Er wordt dan beweerd, dat er soms goden of demonen komen en zich enkele van deze personen als slachtoffer kiezen. De westerling verklaart dat met moordpraktijken, maar zeker is het niet. Het is namelijk nooit bewezen. Ze verdwijnen echter wel.

Als we nu eens zouden aannemen, dat die primitieve stammen een soortgelijke rite kenden, dat ze daarbij de mogelijkheid hadden om door te dringen in normaal niet toegankelijke grotten en dat daarin een zeer bijzondere cultus werd gecelebreerd, dan is dat zeker niet strijdig met

de overblijfselen, die tot nu toe gevonden zijn en die - tenzij de mensen alles weer in puin gaan gooien - binnen de komende tien jaar nog zullen worden gevonden. Hier is dus aan te nemen een mogelijkheid tot dematerialisatie of zo iets.

Een andere mogelijkheid is, dat er op een gegeven ogenblik een zodanige afwijking is in de normale magnetische verhoudingen, dat er een z.g. magnetische storm of werveling is. Als dat gebeurt, zien wij in de natuur toch wel heel eigenaardige verschijnselen. Want juist waar dergelijke dingen plaatsvindt, hoort men dat de mensen later tekenen aan de hemel hebben gezien en heel bijzondere wolkenformaties, dat ze schimmen zijn tegengekomen of dat ze meenden een ogenblik spoken te zien.

Stel, dat daardoor de grens wordt verbroken tussen de werkelijkheid van de mens en die andere werkelijkheid, die we voorlopig maar de astrale blijven noemen, dan zou op zo'n ogenblik een verschijnsel uit het astrale kenbaar kunnen worden op aarde. En aangezien de afmetingen in beide werkelijkheden nogal verschillend kunnen zijn, zouden projecties van enorme afmetingen soms gezien kunnen worden en verklaarbaar worden.

Verklaarbaar zou worden: hoe men in de woestijn (het wordt verteld van het oostelijk deel van de Sahara) een luchtspiegeling ziet van een stad, die niet bestaat en die nooit kan hebben bestaan. Het is een verhaal, dat vele malen is vastgelegd, zelfs tot in de 19e eeuw toe. Daarna horen we er iets minder van, waarschijnlijk omdat degenen, die het zien bang zijn voor sprookjesvertellers te worden gehouden. En als ze er iets van vertellen, dan doen ze dat meestal zoals de sprookjesverteller met: Er was eens een dag.....en dan gaat het verhaal verder en vertellen ze wat ze hebben gezien, alsof het een soort anecdote was.

Ik denk, dat die andere wereld soms heel dicht bij de menselijke wereld ligt. Ik geloof ook dat die vroegere mensen, primitiever misschien maar aan de andere kant veel intenser alle faculteiten gebruikend die in de materialistische maatschappij zo zijn afgestompt, soms toegang vonden tot die wereld of contact hadden met die wereld. Ik meen, dat een groot gedeelte van hun verhalen daar mede uit voortkomt.

Wat we horen over Atlantis is niet helemaal verklaarbaar. Er wordt nl. een stad geprojecteerd, die beantwoord aan ideële Griekse maatstaven van 300 v. Chr. en die gelijktijdig bestaan zou hebben in de periode van 2000 v. Chr. Dat is natuurlijk niet erg reëel, het is niet verklaarbaar. Maar het wordt wel verklaarbaar, als we zeggen: Er is enerzijds werkelijk een eilandenrijk geweest en anderzijds heeft men op de een of andere manier weer zo'n projectie gezien van een stad. Men heeft die aangekleed en de beide beelden samengevoegd. De religieuze mythos, die zo is ontstaan, is door een filosoof weer gebruikt om zijn eigen staatkundige ideeën duidelijk te maken en te verdedigen.

Het verhaal van de paling, die wegzweemt, is natuurlijk heel aardig verzonnen. Men zegt: Die gaan naar de kusten van Atlantis toe. In de eerste plaats klopt het niet, want Atlantis heeft ergens anders gelegen. In de tweede plaats is de verklaring veel eenvoudiger. Er is namelijk juist in dit deel van de oceaan een zeer eigenaardige stroming en een plek van absolute rust in diep water. En dat is voor de paling wel iets ideaals om daarheen te trekken en daar groot te worden. We weten van andere vissen dat ze hetzelfde verschijnsel kennen. Denk aan de zalm, die de rivieren optrekt om kuit te schieten. Daarna gaat ze weer terug naar de zee, indien ze tenminste de kans krijgt van de consumentenbond.

Je kunt zeggen: Al die verschijnselen moet je zuiver natuurkundig verklaren. En dan is onze verklaring er een die aanvaardbaar is, of moeten we zeggen: het is een bevestiging van een legende. Maar we kunnen nietsbewijzen van de legende. Daarom is het heel moeilijk te manoeuvreren in die sprookjeswereld en er toch iets reëel te vinden. Zelfs als ik u iets vertel over de astrale wereld met de daarin bestaande beelden,

gedachtenprojecties opgebouwd door entiteiten, wezens en ook monsters, beziend door het menselijk denken, dan zegt u: Dat is een leuk verhaaltje. Maar hoort ook hier niet een "er was eens..." voor te staan? Ik kan het niet bewijzen. Maar ik kan u wel bewijzen, dat er vele vreemde en geheimzinnige dingen op aarde gebeuren; dat er altijd weer raadselachtige verdwijningen zijn; dat er waarnemingen zijn die niet gemakkelijk kunnen worden verklaard; dat er feiten zijn waarvoor men dan later een enigszins benaderende verklaring vindt. Maar die verklaring is toch ook niet sluitend.

Wij weten zelfs dat er op aarde plaatsen zijn waar bepaalde ziekten absoluut niet voorkomen; schijnbaar niet kunnen bestaan. Dan kunnen we zeggen: dat zijn natuurlijke condities. Maar we zouden verstandiger zijn, indien we zouden zeggen: Kijk, dat zijn van die geheimen van de natuur, dat zijn van die achtergronden waar je niet helemaal achter kunt komen. En dan kunt u mijn verklaringen uit de aard der zaak menselijk beschouwd een speculatieve noemen.

Nu ga ik wat feiten opsommen:

Zowel in sprookjes, in legenden als in bepaalde geloofsoverleveringen treffen wij op de meest verschillende plaatsen van de wereld gelijksoortige verhalen aan. Nu zou het toch wel heel vreemd zijn, dat bijvoorbeeld de indianen van Noord-Amerika, de bewoners van Vuurland, de Chinezen en bepaalde Baltische stammen in Europa precies gelijke religieuze verhalen zouden hebben. Je kunt zeggen: dat ligt in de mens. Maar als zij beweren, dat het mogelijk is om naar boven te gaan om daar een andere wereld te vinden, die achter de wolken ligt, dan is dat volgens mij toch wel iets meer dan alleen maar een bijgeloof of een menselijk psychische reactie t.a.v. het onverklaarbare. Er was voor die mensen werkelijk een wereld.

Nu laten we rustig het sprookje terzijde liggen, omdat dat een gedramatiseerde overlevering is, waarbij alle elementen zijn toegevoegd van de eigen tijd, van de eigen wereld.

Jack and the beanstalk (Japie en de bonestaak) is een verhaaltje dat we werkelijk herkennen. Het is eigenlijk een laat 17e, begin 18e eeuwse landschapje, waarin een paar oude overleveringen samenkomen. Het is zoiets als de scene van Bethlehem, die wordt geschilderd door een van de Vlaamse primitieven (b.v. Rogier van der Weyden). Hij verlaamt het hele geval. Zoals ook Rembrandt bepaalde dingen absoluut vernederlandste. Maar al die andere verhalen, die juist omdat ze droom of geloof schijnen te zijn, aan de ene kant veel exotischer zijn dan het sprookje, maar aan de andere kant veel minder zijn aangepast aan een bepaalde tijd, zouden we misschien kunnen gebruiken.

Er ligt een wereld boven en er ligt een wereld beneden. Ik kan een andere wereld bereiken, indien ik naar boven ga of indien ik naar beneden ga. En dan moeten we hier eens denken aan de vierdimensionale constructie, die men wel tesseract noemt, het is een uitgeslagen kubus. Hier gelden boven en beneden eigenlijk niet meer. Iemand, die naar boven gaat, kan gelijktijdig naar beneden gaan t.a.v. een andere wereld.

Stel, dat die astrale wereld in bepaalde gevallen functioneert als een vierdimensionale wereld, dan is het betreden daarvan iets, waarvan we de richting bepalen vanuit ons stoffelijk uitgangspunt, maar waarvan de werkelijkheid onaantastbaar ligt in een niet te definiëren richting. Dan is het redelijk om aan te nemen, dat de vele onderwereldverhalen die wij horen, de verhalen over duivels maar ook over het onderaardse rijk van de grote Koning (Tibet), van het rijk van de Gevluchten (Andes, Zuid-Amerika hoofdzakelijk) eigenlijk niets anders zijn dan verhalen over iets wat een werkelijkheid is geweest. Een werkelijkheid, die ongetwijfeld ook wat vervalst en wat gedramatiseerd is, die ook wel enigszins is aangepast, maar waarvan één ding wel vast blijft staan: er waren andere wezens op deze wereld of er bestaat een andere wereld, die nauw aan de menselijke wereld grenst.

Dan gaan we terug in de verre geschiedenis van de aarde en komen tot de conclusie, dat in de eerste periode wezens hebben bestaan, die hoofdzakelijk in vuur leefden. Wezens, die bestonden krachtens de verschijnselen van oxydatieprocessen en die enorme temperaturen konden verdragen. Men kan dit nu terzijde leggen, maar het is te bewijzen dat er bepaalde wezens zijn, die nog steeds zeer hoge temperaturen kunnen verdragen, al zijn ze op het ogenblik meer microben geworden. Maar waarom kan een microbe dit wel? Waarom zou een ander organisme dat niet kunnen, mits het overeenkomstig is geconstrueerd? Het verhaal van de salamander, de vuurgeest, vinden we heus niet alleen bij bepaalde kleine secten of bij mystici. Het verhaal van geesten, die in het vuur leven, komen we overal tegen. Het is zelfs lange tijd op de Hawaï-cilanden een van de kernpunten van het geloof geweest, dat er een godin is, die in de krater van een vulkaan leeft. We vinden het ook elders.

In Mexico had men het gevoel, dat er in de krater van werkende vulkanen en in schijnbaar bodemloze meren bepaalde geesten (wezens) leefden. Er zijn beschrijvingen van die wezens. Ze beantwoorden niet aan vormen, die wij op aarde kennen. Soms lijken ze op compilatievormen (samengesteld uit bestaande vormen), maar in vele gevallen wijken ze daar zover van af, dat je je gaat afvragen: hoe komen ze er bij? Daarbij vinden we mensachtige wezens, die een beetje monsterlijk aandoen. En iemand moet mij nu eens vertellen hoe het mogelijk is dat wij b.v. in de Azteeks-Tolteekse cultuur te maken hebben met tempelwachters (beelden) en godenbeelden, die - als wij de stylering even terzijde laten - een volkomen gelijkenis vertonen met soortgelijke beelden, die we vinden in India en in Indonesië. En hoe het dan komt dat deze beelden, deze maskers, hier en daar ook voorkomen in Afrika.

Het zou wat teveel zijn om aan te nemen, dat een geloof met al deze details overal verbreid is. Je kunt de Atlanten wel daarvoor verantwoordelijk stellen, maar dan is het nog niet denkbaar dat ze dergelijke architectonische finesses (want dat zijn ze toch verkelijk) en dergelijke vormwaarden overal zouden hebben meegesleept. Neen, we moeten aannemen: hier is een werkelijkheid. Er zijn wezens, die er ongeveer zo kunnen uitzien.

Als we de astrale sfeer betreden, dan ontdekken we daarin inderdaad wezens, die een overeenkomst vertonen met die tempelwachters, die godenbeelden: een Quetzalcoatl of iets dergelijks. Is het dan zo vreemd, als ik veronderstel dat deze beelden op aarde kenbaar zijn geworden omdat men de originelen heeft ontmoet in de astrale wereld? Die vormen in de astrale wereld zijn volgens mij ontstaan door projecties van deze oude entiteiten, die hebben geleefd in de tijd dat de aarde nog grotendeels vuur was; persoonlijkheden, die met vorming zijn bezig geweest en die tot op zekere hoogte zelfs een bepaald cultuur bereikten (hoe vergankelijk misschien ook in uw ogen) in tijden, waarin men nog niet sprak van wezens, die op het vasteland bestonden en waarin de oceanen nog niet eens een brij waren, maar alleen nog maar een kokende kolkende damp.

Het blijkt, dat er een relatie bestaat tussen deze wezens, die inderdaad hebben geleefd, zoals wij in de geest weten, en de vormen, die men heeft geconstateerd en de vormen, die wij in de astrale wereld zien. Het is duidelijk: hier zijn manifestaties geweest, volgens mij. Ik kan het echter niet bewijzen.

Dan ga ik een stap verder: Indien dergelijke wezens, hoe dan ook, zich op aarde hebben kunnen manifesteren, dan moeten wij ook aannemen dat mensen tijdelijk of blijvend hun wereld zouden kunnen betreden. Dat is een belangrijk punt! Die wereld noemen wij astraal of geestelijk. Maar ze bevat toch wel degelijk ook een aantal materiële en pseudo-materiële wereldjes, waarin een mens zeer wel zou kunnen bestaan.

Het leven van een mens lijkt afhankelijk te zijn van allerhande biologische processen. Totdat wij ons gaan realiseren, dat de werkelijke persona van de mens niet is uitgedrukt in een aantal biologische processen en structuren maar in een denkbeeld, waaraan zelfs die structuren tot

op zekere hoogte beantwoorden. Veranderingen in uw karakter weerspiegelen zich in uw lichaam. Veranderingen van houding en van denken eveneens. Waarom zou dan een mens niet kunnen overgaan en zich aanpassen aan een andere wereld? Het zijn fascinerende raadsels.

Een mens verdwijnt. In deze tijd zeg je dat een ruimtevaarder hem heeft meegenomen als monster van die nieuwe tuin vol dieren, die hij heeft ontdekt. Vroeger zei men waarschijnlijk, dat de duivel hem had gehaald. Maar de duivel van vroeger en de ruimtevaarder van vandaag zijn eigenlijk ook onbewezen figuren, laat ons dat niet vergeten. Vliegende schotels zijn een realiteit, maar geen wetenschappelijke realiteit van de mens. Vele verschijnselen, die daaruit voortkomen worden door de mens eenvoudig wegverklaard, omdat hij niet weet hoe hij het moet inpassen.

Vroeger had men te maken met verschijnselen, waarmee men eveneens geen raad wist en die men wegverklaarde door te beweren dat daar de duivel of de boze een grote rol in zou hebben gespeeld. Er zijn zoveel van die dingen op deze wereld, die bijzonder raadselachtig zijn.

Er was eens een man, die in zeer korte tijd achter elkaar uitvond: het rad, het zaaien van graan (landbouw) en bepaalde manieren van afrijden van dieren. Het is wel heel eigenaardig, dat deze ontdekkingen, die voor de mens toch wel heel erg belangrijk zijn, zich binnen enkele eeuwen achter elkaar moeten hebben afgespeeld. Het is een periode van 300 jaar en daar vóór ligt een periode van duizenden jaren dat het er niet kwam. Wat is de stimulans geweest?

O, roept er een: Dat zijn ruimtevaarders geweest! Want onze goden waren kosmonauten. Neen, zegt de ander: Het was goddelijke inspiratie. De derde zegt: Ja, daar hebben wij allemaal niets mee te maken. We weten te weinig over die primitieve mensen.

Dan grijpen we maar weer terug naar een oude overlevering: In de bijbel staat er iets over een wereld, die bestond voordat God het 40 dagen en 40 nachten liet regenen. Het heeft zich kennelijk in de buurt van Eufraat en Tigris afgespeeld en daar waren ze niet aan het Nederlandse klimaat gewend. In dat verhaal wordt duidelijk gemaakt, dat er kennelijk toch wel een beschaafde wereld bestond, voordat Noë er met zijn ark vandoor ging. Op dezelfde manier vinden we bij de negers legenden over mensen, die beladen met schatten de stammen eens zouden hebben bezocht toen er een grote overstroming was. Je zou zeggen een soort prehistorisch Rode Kruis.

Er zijn verhalen over boten in de hemel (the ships in the sky). Iets wat je trouwens niet alleen bij de Fidji's vindt, maar evengoed aantreft bij de indianen in het Amazonegebied. Die schepen komen en brengen alles wat je nodig hebt. Waar komt het vandaan? Je kunt zeggen: het zijn ruimtevaarders geweest. Of: die neger-Noë, die tijdens een overstroming hulp komt verlenen, is iemand geweest uit Atlantis of misschien een Phoeniciër, die al een schip had en even wat kwam brengen. Maar vergeet één ding niet: het gebeurt in een tijd, dat de mensen nog niet waren gevorderd met de bouw van zeewaardige schepen, althans voor zover de geschiedenis ons dat laat zien.

Stel nu, dat een dergelijke ramp niet alleen maar een ramp is, maar dat ze enorme spanningen veroorzaakt, dat er misschien zelfs sprake is geweest van een verstoring van het aardmagnetisch veld door een wisseling van polen of iets dergelijks, dan is het mogelijk dat een andere wereld tijdelijk doordringt en dat de vormen en verschijnselen, die uit die wereld kenbaar zijn geworden - zowel ten goede als ten kwade - in de legende bewaard zijn gebleven in een vermenschlijkte vorm. Ik geloof, dat als je het zo argumenteert, dat je het in een paar regels kunt neerleggen.

In de eerste plaats: De wereld van de mensen is niet de enige wereld, die op deze aarde of in relatie met de aarde bestaat.

In de tweede plaats: Er zijn voortdurend tekenen van contacten tussen deze andere wereld en mensen, al worden die meestal uitgekreten voor

legenden, geloofsverhalen e.d.

In de derde plaats: Wij kunnen uit de laatste tijd (de laatste 130 jaar ongeveer) aantonen, dat bijzonder ernstige verstoringen van het aardmagnetisch veld of magnetische wervelstormen vaak gepaard gaan met visioenen of verschijnselen, die onverklaarbaar zijn.

Ten vierde: Wij hebben moeten constateren, dat vormen, luchtspiegelingen e.d. eveneens bij afwijkingen van de normale elektrische lading en het normale magnetische veld van de aarde plotseling in bepaalde streken worden waargenomen.

Dan dient hieruit te worden geconcludeerd, dat de relatie tussen de aarde en die andere wereld mede wordt bepaald o.m. door magnetische velden en verhoudingen en door de hoeveelheid statische vrije energie, die op dat moment beschikbaar is. We zijn dan nog geen stap verder, maar het raadsel tekent zich aardiger af.

Nu hoor ik in bepaalde mooie oude verhalen leuke dingen.

Ik hoor over satyrs en fauntjes, die door de bossen draven en het de nymphen moeilijk schijnen te maken, ofschoon die er ook hun plezier in gehad schijnen te hebben. Ik hoor verhalen over goden, die neerdalen en mensen tot zich nemen. Aan de andere kant hoor ik over wezens, die uit de diepten van de zee verschijnen en buitengewone gunsten verlenen. De Dagon-verering is een van de resultaten daarvan geweest. Zouden al die wezens nu zonder meer legende genoemd moeten worden? Zeker, als we horen over Polyphemus, de éénogige reus, dan mogen we heus wel aannemen dat dat een literaire schepping is. Maar hoe komt het dan, dat er vóór die tijd al wordt verteld over een land van éénogen?

We kunnen zeggen dat de toverij waarover wordt gesproken kolder is, maar hoe komt het dan dat we ook bij andere volkeren, die geen literaire traditie hebben en misschien niet eens een hanteerbaar schrift, in de overleveringen iets dergelijks aantreffen? Mogen wij misschien aannemen, dat dergelijke figuren niet alleen maar noodzakelijkerwijze aardgeesten zijn, maar dat deze vreemde bewoners van de natuurlijke aarde elders een reëler en concreter bestaan leiden?

Dan zouden natuurgeesten niet alleen maar de bezielers zijn van bronnen en beken, van bomen en struiken, van de zeeën en van de lucht, van de vulkanen en de kraters. Dan zouden ze reële wezens zijn, die in een andere wereld bestaan, maar op de een of andere manier verbonden raken met de menselijke wereld en daar ook in verschijning treden. Dan zou je van die natuurgeesten ook kunnen verwachten, dat zij op een gegeven ogenblik een zo concrete vorm aannemen, dat ze in de menselijke wereld actief handelend zouden kunnen optreden. Het zijn geen kabouter-tjes, die voor een goede schoenmaker schoentjes komen maken, dat is wel duidelijk. Maar dat er ergens een grote figuur verschijnt, een Grote Pan misschien en uitroept: "Nu is er iets bijzonders gebeurt!" dat lijkt mij helemaal niet zo legendarisch.

Ik geloof, dat men de vormen langzaam maar zeker in overeenstemming heeft gebracht met het volksgeloof, het nu heersend geloof, de behoefte om bijgelovigheden uit te sluiten en weet ik wat nog meer. Maar dat er iets is geweest, ja.

Er was een enorme stem, die uitriep toen Jezus was gestorven: "Nu sterft de Grote Pan!" Het kan waar zijn. Van die stem horen we echter meer. Er is een stem op de Kilimanjaro, die op een gegeven ogenblik de negerstammen zegt weg te trekken. Sommigen van hen doen het niet; ze worden geteisterd door droogte en de stam vergaat, ze wordt uiteengeslagen. Anderen doen het wel; ze gaan verder naar het zuiden, vermengen zich daar en komen terecht bij de Bosjesmannen. Een typisch verhaal. Die stem vind ik overal terug.

De vreemde stem, die in de oerwouden van China een vorst toeroept, dat hij het spoor moet volgen, waarop hij een olifant vindt; het begin van de legende van de heilige olifanten. Een stem. Altijd weer een stem. Zou die stem werkelijk bestaan, al is ze misschien eerder een telepa-

thisch verschijnsel dan een reëel auditief verschijnsel? Ik geloof het wel, Ik geloof, dat de banden, die de aarde heeft met andere werelden veel intenser zijn dan de mens zich pleegt te realiseren. En dan mag ik op grond daarvan ook aannemen dat natuurgeesten, die op aarde leven, niet alleen maar natuurgeesten zijn, maar dat zij enerzijds een schil, een verschijnsel zijn in de wereld van de mensen en daarnaast een reële persoonlijkheid in hun werkelijke wereld. En waarom niet?

De mens leeft zo vaak als een schil in een astrale wereld. Zou dat omgekeerd niet mogelijk zijn? Dan is het belangrijk voor de mens, die de geheime krachten van de natuur wil doorgronden om zich die verbondenheid vooral te realiseren, te weten dat er krachten zijn, die met je meewerken. Krachten, die je helemaal niet moet zien als bovennatuurlijke of almachtige wezens, maar die je moet zien als wezens die anders zijn dan jij, die andere mogelijkheden hebben. Dan moet het ook mogelijk zijn om een wetenschap te gebruiken, die op aarde onlogisch is, maar die in een astrale wereld volkomen logisch is. Hierdoor zou dan het karakter van de magie in vele gevallen kunnen worden verklaard.

Zeker, we weten wat men op aarde met magie doet en we kunnen een groot gedeelte van de beweegredenen voor zekere ritens zonder meer ontleden. Dat is psychologisch verklaarbaar, daar zit het opwekken van massa-hysterie, van hypnose, zelf-suggestie e.d. in verwerkt. Maar dit is niet genoeg, want de resultaten die er komen schijnen verder te gaan dan door hypnose, suggestie enz. alleen kunnen worden verklaard. En als we daar dan demonen en natuurgeesten bij gaan halen, dan beginnen we ook bijgelovig te doen, vergeet u dat niet. Maar als we zeggen, dat hierdoor - op welke wijze dan ook - een contact wordt gevormd met een wereld, die naast de menselijke wereld ligt en dat krachten vandaan uit op aarde werkzaam kunnen zijn op een wijze, die voor een mens niet reëel en verklaarbaar is alleen al door het verschil in dimensionale waarde, het verschil in tijdswaarde, dan kom je verder. Ik meen, dat je de realiteit als volgt moet zien:

De wereld van de mens is met vele andere werelden verbonden. Deze verbinding is niet zintuiglijk kenbaar, tenzij aan bepaalde mentale en energetische voorwaarden is voldaan. Maar dat het contact kenbaar kan worden, maakt duidelijk dat het bestaat. En dan heeft de mens zichzelf dus niet meer te beschouwen als een wezen dat alleen rekening heeft te houden met de rechten, de redenen en de verplichtingen van zijn eigen wereld. Hij moet dan, zodra het paranormale in verschijning treedt, proberen om dit mede te zien als een werkzame factor, een volkomen reëel iets, alleen op een ander vlak.

Dan gaan we nu weer terug naar de trek van de paling. Als er een plaats is waar u aangename muziek hoort en u houdt van muziek, dan zult u er vaak heen gaan. Op den duur wordt het een gewoonte en zelfs als de muziek een keer uitblijft, gaat u toch. Als er voor dierlijke wezens een bepaalde kracht is, een bepaalde geladenheid misschien of een ontbreken van geladenheid, waardoor die wezens worden aangetrokken, dan is het misschien helemaal niet zo gek te beweren, dat die dieren zich juist daarheen getrokken voelen; dat een gewoonte, die eenmaal is ontstaan, wordt gehandhaafd ook indien de verschijnselen uitblijven. En dan kunnen we ook aannemen, dat zelfs de trek van de zalmen met die fantastische oriëntatie, waardoor ze steeds weer terug plegen te keren tot hetzelfde riviertje waar ze eens voor het eerst als heel jonge visjes zijn begonnen met de stroom mee te zwemmen. Als we dat allemaal zien, dan zeggen we: Ja, misschien hebben ook zij bepaalde redenen. Waarom nemen ze sommige rivieren wel, zelfs als ze vervuild zijn, terwijl ze andere, veel schonere stromen mijden, ofschoon ze die gemakkelijk zouden kunnen opzwemmen? Een verschijnsel dat men in Canada heeft geconstateerd. Is hier misschien ook sprake van een relatie met het andere?

We weten, dat honden en katten in zekere mate helderziend zijn.

Ze reageren echter niet alleen op verschijningen van personen. Neen, ze reageren vaak op een buitengewoon vreemde manier op iets wat wij ook niet kunnen zien, maar waarmee ze dan opeens zouden willen spelen of waarvoor ze bang worden of - wat nog meer voorkomt - waaraan ze kennelijk iets zouden willen vragen. En dat zijn huisdieren. Van dieren in het wild zouden wij iets dergelijks kunnen vertellen.

Er zijn tijden, dat de hazen (hazen nog meer dan de konijnen) bijeenkomen. Het is meestal rond vollemaan. Als je het verder nagaat, dan blijkt meestal dat er een onweersbui valt kort nadien; dus ook een statische lading. Ze komen samen en men noemt het verschijnsel dan de dans der hazen, omdat ze de gewoonte hebben om achter elkaar in kringen rond te huppelen. Het lijkt alsof de beesten krankzinnig zijn geworden, gevangen in een soort spiraal, die hen dwingt met levende wezens die hele spiraal uit te tekenen. Ze klappen erbij, ze klepperen met de poten, het lijkt wel een paringsfeest, ofschoon er niets van dien aard aan de gang is. Waarom? Misschien ook, omdat zij een contact met een andere wereld hebben ontdekt; omdat er iets wat voor hen belangrijk is op dat moment manifest wordt en ze daarheen worden getrokken met dezelfde onweerstaanbare kracht, die de lemming het water in jaagt, die het glasaaltje doet uitzwormen maar doet terugkeren voor de paartijd, voor het ogenblik van de voortplanting. Ik geloof, dat er krachten van andere werelden zijn, die voortdurend kunnen worden gevonden. Ook mensen ervaren deze dingen vaak.

Nu komt ik tot het laatste punt van dit betoog, namelijk die vreemde plaatsen van - men zegt - "inwijding". Deze brandpunten van onverklaarbare geestelijke krachten en stemmingen. Dingen, die kennelijk niet altijd aanwezig zijn, maar die op zekere ogenblikken zo sterk zijn, dat de mens daar droomt en a.h.w. een hele geschiedenis van aeonen van jaren in zich opneemt of wijsheden ziet en een nieuwe betekenis in het leven, die hem voor altijd veranderen.

We weten, dat sommige van die plaatsen door grote meesters in hun meditatie zijn bereikt. Ik zou er heel wat kunnen noemen. We weten ook, dat die plaatsen meestal zijn gelegen op enige hoogte boven de zeespiegel. Er zijn enkele uitzonderingen; dat is in Italië en in een deel van Thessalonië waar we grotten vinden, waaraan deze krachten worden toegeschreven. Voor de rest zijn het practisch alle bergtoppen of afgesloten dalen.

Zouden we kunnen nagaan hoe die mensen daar die ervaring doormaken, dan moeten we constateren dat die mensen niet alleen zeer sterk van anderen verschillen. Ze hebben wel een zekere gevoeligheid, ze zijn wat sensitiver misschien dan de doorsnee-mens, maar voor de rest zijn ze heel gewoon. Ze hebben geen bijzondere kennis. Ze zijn niet "al ingewijd", zoals men dat geestelijk zo graag probeert te zeggen. Ze komen op zo'n plaats vaak door een toeval. Ze worden gebiologeerd door die plaats en als ze terugkeren, zijn ze anders geworden. Hun ideeën van recht en rechtvaardigheid zijn andere geworden. Ze hebben een vreemd inzicht in menselijke relaties en heel vaak hoor je ook vertellen, dat dergelijke mensen luisteren als er niets te horen is ofwel dat ze "stemmen zouden horen", of ze kijken naar dingen, die een ander niet ziet. Plaatsen van inwijding.

Dan zeggen we natuurlijk weer: O, klaargemaakt door de grote ingewijden. In het bijzonder geconstrueerd door de priesters van Egypte. Ruimtevaarders hebben vreemde krachten verankerd in de rots als een baken. Maar dat zijn verklaringen, die even goed of even slecht zijn als elke verklaring die ik wil geven, want ze zijn onbewijsbaar. Het enige, dat bewijsbaar is: mensen kunnen veranderen op sommige plaatsen. En als ze daar enige tijd hebben vertoefd, vertonen ze vaak zelfs lichamelijke afwijkingen en veranderingen, meestal ten goede.

Ik stel, dat sommige plaatsen - misschien door de bodemstructuur, door plaatselijk optredende stralingen e.d. - een soort afwijking van de

norm opaarde hebben. Dat hierdoor andere werelden (noem het geestelijke, noem het astrale werelden) veel dichterbij zo'n plaats zijn vanwaar een mens kan communiceren met een andere werkelijkheid. Hij zal echter die werkelijkheid moeten herleiden tot zijn eigen wereld, want anders kan hij niet meer leven in die wereld. Hij zal het waarschijnlijk verklaren als een openbaring van goden of iets dergelijks, maar de beleving op zich is een reële.

Nu ga ik wijzen op iets wat ik daarnet al heb geciteerd: Er zijn bepaalde plaatsen op aarde waar sommige ziekten absoluut niet voorkomen. Er is zelfs sprake geweest van een betrekkelijk klein dal tussen een paar bergjes in het noordelijk deel van de Andes waar mensen, die kanker hadden, daarvan genazen. Nou, dat is natuurlijk niet waar, dat begrijpt u wel. En als het waar zou zijn, dan zou nog niemand het u vertellen. Dan zou het hele Nederlandse volk wel langzamerhand daarheen kunnen verhuizen om van kanker af te komen.

Men heeft in ieder geval wel geconstateerd dat er zo'n plaats bestaat waar geen malaria voorkomt, terwijl die overal in de omgeving wel optreedt. Iemand, die malaria heeft en enige tijd daar vertoeft, heeft geen malaria meer.

Men heeft ontdekt, dat er in het hoogland van noordelijk Tibet een paar plaatsen zijn waar tuberculose en bepaalde longaandoeningen plotseling verdwijnen. Iemand, die daar een jaartje heeft geleefd, blijkt bij longtuberculose geheel geregenereerd weefsel te hebben. De kwaal is verdwenen en keert ook niet meer terug, als men weggaat. Hoe dit te verklaren?

Men zou natuurlijk kunnen zeggen dat hier geheimzinnige natuurlijke invloeden zijn. Maar dan vraag ik me af: waarom degenen, die het feit hebben geconstateerd, die invloeden niet hebben kunnen vinden? Ze hebben het als een eigenaardigheid, een curiositeit geconstateerd en hebben er zelfs over gezwegen, omdat ze buiten hun onderzoek van de bevolking en de verhalen, die ze daar hebben gehoord, geen bewijs hadden. Maar als we nu eens stellen, dat daar een andere wereld dichtbij ligt, zou er dan misschien een suggestie op het lichaam kunnen worden uitgeoefend, waardoor het zichzelf herstelt?

Er is nog geen bron van eeuwige jeugd, dat weten we allemaal. Maar het blijkt wel, dat er plaatsen zijn waar mensen veel minder snel verouderen; dus in leeftijd ouder worden. Het lichaam lijkt 80, maar in feite zijn ze al 120 of 150 jaar. Eén van die plaatsen ligt zelfs in Europa, in Georgië. Daar is een gebied van ongeveer 150 vierkante km. Als je daar kijkt, vind je er oude heren van over de honderd, die zelfs nog dansfeesten organiseren en schijnbaar ook andere functies kunnen vervullen, aangezien hun nageslacht zich nog steeds vermeerdert. Iets wat de Russen ertoe heeft gebracht te zeggen, dat het leven onder Russisch-Leninistisch-Marxistisch regiem toch wel buitengewoon gezond is.

Ik meen, dat mensen kunnen leven onder condities van energie, straling en soms ook van een lichte variatie van zwaartekracht en magnetisch veld van de aarde, waardoor zij in contact zijn met andere krachten of werelden. En omdat wij die krachten en werelden niet helemaal kunnen omschrijven, kunnen we zeggen: Noem het maar de astrale wereld, want in zijn verschijnsel is het stoffelijk of halfstoffelijk.

Daarmee heb ik dan het mijne gezegd. Ik ben begonnen met "er was eens...", maar ik kan helaas niet eindigen met "en ze leefden lang en gelukkig". Want de mens kan deze dingen niet vinden, als je hem een kaart geeft en een plaats aanduidt. Het wonderlijke is, dat de mens ook een zekere mentaliteit, een instelling, moet hebben, zelfs een emotionele inhoud, die hem kennelijk mede ontvankelijk maakt voor deze verschijnselen.

Je kunt de mens geen gebruiksaanwijzingen geven. Je kunt alleen constateren: deze dingen zijn er. Je kunt niet zeggen: de goden en de tempelwachters zijn wezens uit een andere wereld of van een andere pla-

neet. Maar je kunt wel zeggen: deze wezens zijn kennelijk een grotere realiteit dan men pleegt toe te geven, omdat zij bij zoveel verschillende volkeren in dezelfde vorm en vaak zelfs met soortgelijke attributen worden afgebeeld.

Er is meer dan alleen de stoffelijke werkelijkheid. En een mens, die daarmee leert leven, bereikt in vele gevallen een nieuw besef, een hergroepering vaak van waarden in zichzelf en soms ook een onverwachte gezondheid.

--:-

G E E S T - S T O F.

(De relatie tussen geest en aarde.)

Als een geest spreekt tot de stof, neemt de mens in de stof aan dat de geest alles weet. Maar de geest weet heel goed, dat hij niet alles weet en dat hij wat hij weet niet altijd aan de stof kan vertellen. Dientengevolge ontstaat er een vreemde mythe van alwetendheid t.a.v. de geest, waaraan hij nimmer volledig zal kunnen beantwoorden. De moeilijkheid ligt o.m. in het feit, dat je geestelijk vele dingen kunt waarnemen, maar dat je bij die waarneming een zuiver persoonlijke beleving hebt.

Als ik u zeg, dat ik Jezus heb zien kruisigen, dan is dat volledig waar. Maar hoe ik het heb gezien, de manier waarop ik het heb waargenomen, de details, die voor mij belangrijk waren, zijn sterk gebonden aan mijn persoonlijkheid. Ik kan niet zeggen: dit is een objectief beeld, het is altijd subjectief.

Als ik doordring in de werkelijkheid van de een of andere hogere geest en ik wil daarover iets zeggen, dan kan ik alleen maar vertellen wat ik subjectief heb waargenomen, wat ik heb begrepen, wat ik heb gezien. En dit is een van de grote moeilijkheden, die in het contact tussen geest en stof een grote rol spelen.

De mens neemt aan: als je eenmaal dood bent, ben je beter dan iemand die leeft. Nu kan ik mij voorstellen dat er veel mensen zijn, die beter dood zouden kunnen zijn dan zouden kunnen leven op deze aarde. Maar het is een feit, dat iemand die overgaat, aan onze kant komt met precies dezelfde eigenschappen, kwaliteiten en kennis, die hij gehad heeft toen hij mens was. Wat daar verder bij komt is een ontwikkelingsproces in de geest en die beantwoordt aan de wetten van een geestelijke wereld, niet aan die van een stoffelijke. Op die manier ga je je dus langzaam maar zeker vervreemden van de materie aan de ene kant, want alles wat je nieuw opdoet behoort niet meer in de menselijke logica, terwijl je aan de andere kant, als je menselijk wilt spreken, moet teruggrijpen naar datgene, wat je bent geweest.

De situatie wordt voor ons moeilijker naarmate we verdergaan met onze waarnemingen. Op het ogenblik, dat ik uit de geest een inwerking ga zien, die op aarde plaatsvindt, zie ik deze vanuit een geestelijk standpunt. Hoe dit op aarde aankomt, wat het precies betekent en hoe het er precies uitziet, kan ik alleen maar benaderen. Ik moet dan afgaan op wat reacties van mensen, die ik nog net kan aflezen. Maar wat ik zie, is voor mij een volledige realiteit. Als ik spreek, zal ik in de eerste plaats spreken vanuit die realiteit.

Wij hebben bij ons vorsers, onderzoekers, die proberen af te dalen in alle levensvormen op aarde tot de eerste toe. Waarom doen ze dat? Wel, voor hen is de geschiedenis van het leven en de ontwikkeling van het bijbehorende bewustzijn van groot belang. Maar als ze een amoëbe zien, dan zien ze niet een beestje, ze zien een bepaald besef. En als zij spreken over een vreemd wezen, dat eens in een ver verleden ergens moet hebben geleefd, dan spreken ze over een mentale wereld, niet in de eerste plaats over een stoffelijke vorm. Toch moet je op aarde over een stoffelijke vorm spreken en niet over een mentale wereld, want die begrijpen ze eenvoudig niet. Het kan soms heel erg moeilijk zijn om een reëel beeld te geven van de werkelijkheid; en zeker als je daarbij nog rekening moet houden met de heersende voorkeuren en gewoonten van de mens.

Er is een tijd geweest dat bepaalde woorden heel gewoon overal werden gebruikt. Tegenwoordig keren ze weer terug, vooral op schuttingen. Dat waren eenvoudig woorden van het spraakgebruik. Maar als je voor een vrome gemeente moet spreken en je zou per ongeluk deze voor jou volledig normale uitdrukkingen gebruiken, dan liggen ze in een lichte schok en word je als een kwade geest uitgebannen; en als het niet lukt, dan lopen ze in wanhoop weg.

Moeilijkheden ook, indien wij proberen iets om te zetten in woorden. Want u begrijpt wel één ding: als ik met u praat (ik doe dat geloof ik tamelijk redelijk), dan moet ik dat toch doen in uw termen. En als ik probeer om dat netjes te zeggen, raak ik wel eens in de knoop. Dan kunt u zeggen: Die stelling is toch helemaal verkeerd. En: hoe komt zo iemand aan zo'n zinsbouw, dat is iets krankzinnigs. Zeker, ik geef dat graag toe, dat komt voor. Maar als ik een complete gedachte formeer in één seconde en ik heb dan 5 minuten nodig om haar uit te werken in woorden, dan kan ik hier of daar wel eens een rare sprong maken. Nu ben ik zeker geen steenbok geweest op aarde, dus u kunt niet van bokkesprongen spreken. Maar de sprongen, die ik maak, zijn voor mij reëel, omdat het tussenliggende voor mij een werkelijkheid is. Ik zie relaties, die voor u niet bestaan.

Als ik b.v. moet zeggen hoe de toestand op de wereld is, dan zou ik heel eenvoudig kunnen zeggen: De angst-haat-relatie gebaseerd op misverstand is op dit moment groeiende en daaruit krijgen we een explosieve ontlading, welke in gewelddadigheden resulteert. Dat is een mooie zin. Maar dan moet je maar aannemen, dat de mensen weten wat je bedoelt met een haat-begeerte-relatie of een haat-liefde-band en dat de mensen weten hoe die ontwikkeling tot uitdrukking komt. Je moet aannemen, dat ze de psychische reacties kennen van degenen, die zoiets beleven. Je moet aannemen, dat ze de uitdrukking "explosieve ontlading" begrijpen en dat ze daarin niet onmiddellijk een atoombom zien, maar eenvoudig een zeer plotseling algemeen om zich heen grijpend verschijnsel, dat na korte tijd weer ophoudt te bestaan. Zo ligt er vaak in één zin een grote moeilijkheid. En dat brengt je als geest er wel eens toe om vervelend te worden.

Dat is ook weer een van de menselijke punten, die wij hebben: we zijn soms vervelend. De situatie is namelijk deze: Je zegt iets, het wordt verkeerd begrepen. Je herhaalt het op een andere manier. Het wordt nog niet juist verstaan. Je parafraseert nog eens dezelfde gedachte en als je dat vijf keer hebt gedaan, dan heb je eindelijk het idee: nu ben ik begrepen. Maar degene, die het de eerste keer had begrepen, die slaapt ondertussen en dan moet je weer proberen hem wakker te krijgen voor het vervolg. Laat mij eens proberen een paar dingen te vertellen, zoals ik ze heb beleefd, misschien dat u dan zelf ontdekt dat er ergens moeilijkheden zijn.

Ik wilde op een gegeven ogenblik de Italiaanse tijd bestuderen en kwam terecht aan het hof van de een of andere edelman. Deze goede man had kunstenaars en hofpoëten in dienst. Hij was een heel eigenaardige kerel. Hij hield meer van zijn valken dan van zijn vrouw, maar hij jaagde

meer achter de vrouwen aan dan hij jaagde met zijn valken. Dat was ook weer zo'n verschijnsel. Toen ik probeerde een analyse te maken van die man, kwam ik tot de eigenaardige conclusie dat deze man al zijn liefdesaffaires en zijn jacht eigenlijk alleen maar deed om te laten zien hoe belangrijk hij was. Hij was werkelijk geboeid door hetgeen zijn dichters voortbrachten. Hij ging volledig op in de plannen van zijn kunstenaars en architecten, maar hij durfde dat weer niet teveel te laten blijken, omdat een zekere deskundigheid op dat terrein in zijn denken hem minderwaardig zou hebben gemaakt. Een onbegrijpelijke situatie.

Als je dan probeert dat te analyseren, ga je natuurlijk de persoon in kwestie opzoeken. Toen heb ik hem gevraagd: Wat is er eigenlijk in uw leven het belangrijkste geweest? Hij zei: Dat ik mijzelf niet kon verliezen.

Weet u nu wat hij wilde zeggen? Toch was dat heel eenvoudig. Hij was zo gebonden aan zijn uiterlijkheden, dat hij de uiterlijke vorm, die voor hem belangrijk was, niet kon kwijtraken en zo de innerlijke mogelijkheden, die in hem lagen niet tot ontplooiing kon laten komen. Dat ligt in het hele schema. Maar is dat dan de 16e eeuw? Ja, inderdaad, dat is Italië in de 16e eeuw.

Op dezelfde manier ben ik verdergegaan. Ik heb ook wel het een en ander nagezocht. Ik heb priesters gevonden, die vanuit uw standpunt verschrikkelijke mensen waren. Die heel rustig mensenoffers brachten en eigenlijk van alles en nog wat deden, waarvan je tegenwoordig zegt dat God dat verboden heeft. Die mensen waren buitengewoon vroom. Maar wat blijkt nu de situatie te zijn?

Voor hen was het leven niet belangrijk, voor hen was de cyclus van leven belangrijk. En die cyclus van leven was niet gebaseerd op sterven en weer herrijzen. Neen, op een permanent leven, waarbij je afwisselend in verschillende werelden bent. Dood was voor hen nog niet eens wat het voor ons is: het afwerpen van een gewaad. Het was doodgewoon een onbelangrijkheid, zoiets als iemand een sneetje in zijn vinger geven, een bloeddruppel eruit halen om bloedbroederschap te drinken met een ander. Op dezelfde manier haalden zij hem het hart uit zijn lijf.

Ik dacht: ik moet eens nagaan waar ze terecht zijn gekomen. En dan kom je tot ontstellende ontdekkingen: Enkele van hen zijn zeer bekende priesters en rabijnen geworden. Anderen onder hen zijn medici geworden; die bleven dus een beetje meer in de oude lijn. En weer anderen onder hen zijn helemaal overgestapt op literatuur of iets dergelijks. Het is ontzettend moeilijk duidelijk te maken hoe je die mensen vindt en hoe je ze terugvindt.

Als je de hele cyclus van leven vanuit de geest nagaat, is het voor mij één enkele stap van het Venetië van de Dogen naar het Rotterdam van vandaag. De leiders zijn er ook even verwaand. Dat is voor een mens onvoorstelbaar. Je kunt ook niet duidelijk maken waarom die dingen in de tijd vlak naast elkaar liggen. Ze hebben een zekere gelijkheid van mentaliteit. Dat heeft niets te maken met de uitingen. Het heeft alleen maar te maken met wat er in bepaalde mensen leeft. En dan blijkt, dat die twee werelden zo dicht bij elkaar liggen, dat je ze haast over elkaar heen zou kunnen schuiven en één beeld krijgen van menselijk denken en menselijke reactie. En dat vind je telkens weer.

Maar probeer nu een mens eens duidelijk te maken dat er weinig verschil is tussen de Doge van Venetië en de burgemeester van Rotterdam; dat krijg je eenvoudig niet voor elkaar. Probeer de mensen duidelijk te maken hoe groot de overeenkomst is tussen allerlei mensen, die alleen maar zaten te praten en te kletsen in de tijd van Karel de Grote en de mensen die dat vandaag nog doen. Dan zien ze het verband niet, want vroeger praatten ze over de noodzaak om heidenen te bekeren en tegenwoordig over sociale vooruitgang; maar ze kletsen nog even hard.

Het is voor u misschien niet mogelijk een figuur van een Einstein niet terug te brengen tot een Ptolemaeus maar eenvoudig tot een klein

oplichtertje in Syracuse. En toch, als je die mentaliteiten ziet - ongeacht heel andere praktijken, een heel andere uitwerking op de mensheid - dan zeg je: die figuren zijn bijna identiek. En dat is nu juist de grote moeilijkheid.

De geest beleeft en ziet de dingen zo totaal anders. Afstand in tijd bestaat er voor ons eigenlijk niet. Een natuurkracht is voor ons niet een natuurverschijnsel, maar gelijktijdig is het een levend wezen, is het een ontwikkeling op aarde. Het is een bepaald punt in de tijd en gelijktijdig een tijdloosheid. Alle waarden, die behoren bij één denkbeeld worden tot een composiet beeld; en vanuit dat compositieve beeld dat je erkent moet je reageren. Wil je dat op aarde gaan doen, dan moet je die reactie duidelijk maken door haar te ontleden.

Als ik een schilderstuk heb en ik ga elk trekje afzonderlijk belichten, dan vervaagd de bedoeling van het schilderstuk. Als ik een mooi standbeeld heb en ik moet dat eerst in gruijzels slaan, voordat ik u duidelijk kan maken wat het is, dan is dat vanuit mijn standpunt een sacrilège; vanuit uw standpunt misschien moderne kunst, maar dat is weer wat anders. Voor ons is het dus buitengewoon moeilijk om zelfs tijd te fixeren. Een zeer typisch verschijnsel is het volgende:

Er is hier in Nederland een bepaalde groep. Deze groep heeft een begripsniveau dat samenhangt met een cursus. Nu zijn er twee verschillende sprekers. De ene spreker behandelt een onderwerp. De ander komt, ziet een zeker verband, maar realiseert zich niet dat dit in tijd terugligt. Dus hij denkt: dat is de ogenblikkelijke reactie en behandelt - volgens zijn idee zeer zuiver - in feite hetzelfde onderwerp. Omdat het verschillende personen zijn, zijn de uitingen verschillend en ik geloof niet dat het toehoorders heeft geschaad. Dat is nu een misverstand, dat de geest kan overkomen.

Je kunt over vandaag praten en het eigenlijk hebben over eergisteren. Maar het kan ook zijn dat je het hebt over overmorgen. Op een gegeven ogenblik is tijd niet te fixeren. Het kan voor de geest erg, erg lastig zijn, maar daarnaast - en dat moet u ook niet vergeten - is het voor de toehoorders ook niet al te gemakkelijk. Een contact zodanig menselijk op te bouwen, dat je geestelijke wijsheid, geestelijke waarheid kunt omzetten in menselijke termen, zonder daarbij vergissingen mogelijk te maken, zonder daarbij vervelend te worden, zonder daarbij tijden door elkaar te gooien, dat is vaak een onbegonnen werk.

De mens op aarde is gebonden aan het wegtikken van de minuten. De geest is in feite gebonden aan wat u associatie zou noemen. Als ik in Amsterdam ben en ik denk aan Nieuw Amsterdam, dan sta ik per ongeluk in New York. Dat is een associatie; daar is niets aan te doen. Voor mij zijn die twee begrippen praktisch één. Dientengevolge zijn voor mij de steden op dat moment bijna één. En dat is nu het vervelende. Ik heb wel eens het gevoel: als je naar de wereld gaat, dan ben je net een hond, die bezig is met een sorteerproef. Je moet - zonder dat je eigenlijk kunt beredeneren hoe of waarom - de feiten uit de kastjes halen, waarin ze zo netjes passen en volgens jou thuishoren om ze te laten zien; en dat moet dan nog in een bepaalde volgorde.

Daarmee heb ik u - geloof is - een beeld gegeven van de moeilijkheden, die in de relatie stof - geest liggen. Voor de mens is het natuurlijk precies hetzelfde. Dat weten we ook wel. Want een mens, die bij ons komt, zal proberen om alles in een tijdsvolgorde te zetten. Hij begrijpt niet, dat als je bij ons een visioen van de toekomst ziet - wat heel goed mogelijk is - dat hij dan niet ziet vandaag - morgen - overmorgen enz., maar dat hij heel goed kan zien vandaag - drie weken verder - één dag verder - zeven dagen verder - tien dagen verder - twee dagen verder. Dat loopt heen en weer. En daardoor krijgt hij een uitermate verwarde indruk van wat hij heeft waargenomen. Voor ons is dat normaal. Wij hebben geleerd om dat zo'n beetje te sorteren. Voor de mens is het niet normaal en daardoor verwarrend.

Een mens heeft zekere denkbeelden. Bij voorbeeld: duister betekent voor hem negatief. Nu is de nacht duister, maar lang niet altijd negatief. Het feit, dat u hier bent, bewijst wel dat de nacht positieve resultaten kan afwerpen. Voor de mens is duister negatief. Als hij iets positiefs ziet wat hij niet begrijpt, zal hij het negatief noemen en zien als duister. Hij begrijpt de ontwikkelingen niet. Hij gaat uit van zijn menselijke emotionaliteit. En in die emotie zit een bepaalde verwachting, een zekere fixatie, die geestelijk absoluut niet bestaat en die niet van belang is. Maar op het ogenblik, dat je dat als geest zegt, voelt die mens zich gekrenkt, trekt hij zich terug en luistert hij niet meer.

De mens heeft het natuurlijk ook wel eens moeilijk, dat ben ik direct met u eens. Nu moet u niet denken, dat ik een onderwerp dat reeds is behandeld parafraseer. Ik probeer u iets anders te geven: een inzicht in de moeilijkheden die je als spreker hebt in de eerste plaats.

Als geest een mens begrijpen is al moeilijk, maar je eigen vanuit menselijk standpunt zo verwarde en complexe wereld aan die mens duidelijk te maken als een voor hem begrijpelijk en logisch geheel, dat is heel vaak niet uit te leggen. Dat is misschien wel één van de redenen, dat wij zo geneigd zijn om bij alle dingen te stellen "ik verwacht" of: "ik meen" of: "ik stel" of: "ik geloof". We doen dat niet, omdat die dingen niet reëel zijn, maar omdat dit onze subjectieve geestelijke waarheid is, die voor de mens misschien nog niet helemaal vaststaat of niet te volgen is. Hij moet dan maar zien hoe hij eruit komt.

Ik wil het daarbij laten. Ik hoop, dat dit kleine beeld van geestelijke moeilijkheden en van de problemen, die we met de stof hebben u kan helpen om de manier, waarop wij de dingen stellen beter te begrijpen. Het is voor u natuurlijk heel erg leuk, als u iets hoort wat u al eens meent gehoord te hebben, maar u let niet op de fijne nuances, die het voor ons tot iets geheel anders maken.

U hoort ons dingen zeggen onder voorbehoud en u meent, dat dit onwetendheid betekent. Neen, het betekent alleen dat we de objectieve waarde niet kunnen uitdrukken in de materie en daarvoor iets substitueren, dat overeenstemt naar ons idee met de subjectieve werkelijkheid, die wij in de geest hebben geconstateerd.

Het is erg belangrijk, dat u ook op de woorden let, want elk woord kan zijn betekenis hebben. Soms staat inderdaad een zin door elkaar en moogt u het heus wel in de goede volgorde zetten. Maar u moet er wel aan denken dat het soms zelfs gevaarlijk is om een woord door een synoniem te vervangen, omdat daardoor de betekenis, zoals wij die wilden uitdrukken, alweer veranderd is. Het zijn punten, waarover u eens moet nadenken. Want als u een les leest, dan moet u proberen om eerst de betekenis te pakken te krijgen, zoals wij die geestelijk daarin hebben gelegd. en dan moet u daaruit uw eigen - zo objectief mogelijk - menselijke mening vormen.

G E D U L D.

Het dulden. Lijdzaam zijn. Het wachten zonder pijn op een gebeuren, waarvan je niet weet wanneer het komt.

Geduld: eenvoudig weten dat de tijd ook wonden heelt en dat wat komen gaat niet meer veranderd kan worden, als je zelf niet anders wordt. Dat heet geduld.

Maar is geduld niet eerder een erkenning van de werkelijkheid, waarin de tijd niet zo belangrijk is als mensen haar hebben gemaakt? Is geduld niet eerder het besef, dat het verloop der dingen zelve belangrijk is en niet de schijn van pauze en sequentie, die voortdurend al dat menselijk gebeuren volgens mensen zozeer beheerst?

Ik heb geduld, want voor mij is tijd alleen maar de Chimaera, die een ogenblik domineert, als je vergeet de werkelijkheid te beleven, waarin je bestaat. Het licht dat in mij is, kan niet doven. Waarom zou ik ongeduldig zijn, als er duisternis ooit komt? Het licht in mij is meer dan voldoende.

En als een werkelijkheid, een feit, nog niet kan worden gevonden en ik kan ik mijzelf geloven en voel: dat is een waarheid, waarom zou ik mij gejaagd voelen om te bewijzen hoe waar het is wat ik geloof. De waarheid wordt niet méér waar. Waarom zou je jagen en hetzen en zoeken voortdurend anders en meer te bereiken en meer te zijn en meer te presteren, als het voldoende is in jezelf de harmonie van het leven te leren begrijpen en daarin te rijpen tot één, die - plukkende uit alle sferen en werelden tezamen wat hij nodig heeft - op elk ogenblik kan beschikken over dat wat inhoud aan het leven geeft en wat een verklaring is voor het "ik" van alle werkelijkheid.

Geduld is: uit jezelf beseffen wat waar is in de oneindigheid, is altijd waar. En als het verschijnsel op zich laat wachten, is dit niet van belang, omdat eens mij die werkelijkheid volledig zal zijn. Wat ik nu misschien forceer, is niet de werkelijkheid. Het wordt een pijn, wanneer de werkelijkheid ooit tot mij keert.

U heeft geleerd, dat eeuwigheid de zin is van het bestaan, de werkelijkheid van het leven en dat de waan van tijd verglijdt naarmate het "ik" meer beseft wat het is. Het heeft geduld voor alle tijdelijke verschijnselen, omdat het slechts zichzelf zijnde het gemis niet voelt in de ledigheid van tijd. Het is de werkelijkheid. En al wat er vóór die tijd gebeurt of na die tijd, heeft zin noch inhoud voor het "ik".

Laat dan de wezenlijkheid van het bestaan ontwaken in je. Laat buiten de waan van tijd in jezelf begrip ontstaan voor de betekenis, die je zelf bent. Dan heb je het geduld om anderen te begrijpen en te verdragen, om vlagen van eenzaamheid of van ontstellende gebondenheid voorbij te laten gaan. Ze zijn een waan, die pijnlijk is, als je haar ziet als een werkelijkheid, maar die niets betekent, als je beseft: wat eens bestond, bestaat altijd en is een deel van mij, dat altijd verder zal bestaan.

Dat is mijn visie. Ik hoop, dat u geduld genoeg heeft om daarover na te denken.

: - : - :

Abonnementen: f 17,50 p. 10 nummers
(v. leden f 12,50) (v. buitenland f 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
i.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijkelaan.15
Leidschendam Tel: 01761-5154

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

MAART 1971.

16e jaargang.
Nummer 6.

MAGIE EN MAGIERS

De grimoires

CI/81

Dodenmagie

CI/90

Begrenzing

CI/96

VERBORGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR.

Naast de deur

CII/77

Punthoofden

CII/86

Grillen

CII/92

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

MAGIE EN MAGIERS

Zesde Les.

DE GRIMOIRES.

Bijna elke grote magiër, echt of namaak, heeft in zijn tijd een boek geschreven, waarin hij in zeer duistere termen de geheimen van zijn magisch kunnen heeft overgeleverd aan zijn volgelingen. Het is begrijpelijk, dat deze boeken op den duur erg beroemd werden, juist omdat niemand er iets van begreep. Het onbegrijpelijke is voor velen kennelijk het attractieve element in het magische boek en enkele daarvan zijn tot in deze dagen gangbaar. Wij denken maar aan de man, die zich Albertus Magnus noemde, le grand Albert, die een uitvoerig boek over "La magie rituelle" heeft geschreven, dat nog steeds grote aftrek vindt. Andere boeken van wat duisterder bron zijn eveneens erg in zwang. In Duitsland circuleren b.v. nog altijd het 5e, 6e en 7e boek van Mozes. Iedereen denkt hier onmiddellijk aan de Tien Geboden; de doortocht door de Rode Zee e.d. Het was echter een heel andere Mozes. Het was een betrekkelijk onbetekenende rabbijn, die wat had gedokterd in allerlei soorten magie en die - als wij het eerlijk willen zeggen - eigenlijk niet al te veel ervan af wist. Juist daardoor werden zijn geschriften zeer duister en kregen ze ook weer rijkelijk aandacht.

De herdrukken van zijn werken (meestal vervalst) doen op het ogenblik opgeld en als ik mij niet vergis, maken ze er prijzen voor van honderden guldens per boek. Als u het voor een koopje wilt hebben, kunt u misschien een z.g. facsimile-druk krijgen, die sterk verkort is en waarin nog meer duistere dingen en veel minder reële waarden staan.

Wat is nu het kenteken van een dergelijke grimoire? De magiër gebruikt een eigen geheimtaal. Deze geheimtaal ontleent hij meestal een bepaalde filosofische stelsels. Wij kennen in de moderne tijd bij de nog in zwang zijnde grimoires terminologieën, die zijn afgeleid van de kabbala en de alchemie. Maar in het verre verleden bestonden deze dingen ook. En nu denk ik aan het fabuleuze boek van Thoth, waarover wij al eens meer hebben gesproken.

Het boek van Thoth nl. is lange tijd in omloop geweest en naar ik meen is de laatste volledige kopie daarvan verbrand in Alexandrië. Het was een voor die tijd zeer uitvoerig geschrift, bestaande uit 9 rollen, ofschoon het eigenlijke boek heette te bestaan uit twee bladen of rollen.

Thoth was de god van de dood. Men zou dus kunnen zeggen dat de magie, die onder die naam in omloop werd gebracht, eigenlijk doodsmagie was. Ga je na wat er precies allemaal in staat, dan blijkt dat je de geesten kunt oproepen, die tot taak hebben de verschillende poorten van het hiernamaals te bewaken. Je kunt bepaalde doodskrachten uitzenden naar een ander. Je kunt voorspellen. Je kunt de geesten oproepen, vooral de Ba. De geest zou men hier zeggen, het astraal, dat dan ver-

plicht is te antwoorden. Dergelijke verhalen zijn er te over. Het systeem was eenvoudig het geloof van die tijd.

Als een mens sterft en zijn lichaam is verduurzaamd, dan is dit een voortdurend contactpunt voor elke kracht, die verder tot hem behoort: een astraal lichaam, dat wij geest noemen of zelfs zielekracht. Wie dit lichaam weet te hanteren, heeft dus kans in contact te komen met die kracht. Omdat het lichaam alleen misschien te moeilijk is, zegt men al heel snel: Elke gelijkenis met het stoffelijk wezen - al dan niet symbolisch - is een centrum van aantrekkingskracht voor de delen die bij de persoonlijkheid behoren. Op deze manier heeft men eigenlijk een soort brug willen bouwen tussen een hiernamaals en deze wereld om daarbij een aantal hemel- en hellegeesten a.h.w. onder zijn bevel te krijgen. De beloften, die men dan ook doet in het boek Thoth (dat je de hemelen en de aarde kunt uitblussen e.d.) zijn ergens verantwoord, indien wij nl. de filosofie van de gebruiker buiten beschouwing laten en het werkelijke scheppingsgeheim in onze beschouwing opnemen.

Het scheppingsgeheim wordt in de boeken van Thoth ook onthuld. Wij spreken dan van de kracht der goden. Tegenwoordig zouden we zeggen: energie. Het verhaal gaat dat alles is opgebouwd uit de kracht der goden. Wie de sleutel van die kracht kent, kan alles ontbinden. Denkt u maar aan wat men tegenwoordig in de atoomchemie heeft geleerd. Daar kan men ook alles ontbinden of omvormen. Het is dus helemaal niet zo'n vreemde stelling. Ze was in die dagen hoogstens vreemd. Een dergelijk boek zal natuurlijk heel veel hiërophanen, vereerders en volgelingen aantrekken. Het resultaat daarvan is: de z.g. mystieke boeken van Hermes-Thoth. Een hele serie geschreven door verschillende schrijvers onder dezelfde naam.

Gaan wij wat verder kijken, dan blijken die Egyptische ideeën een sterke invloed te hebben op bepaalde Grieken. Maar ze dringen ook door naar de andere kant. Ze komen zelfs in India terecht.

India heeft een eigen geloof, een eigen magische levensbeschouwing, waarin een verdeling van goden voorkomt, die voor de Egyptische magie bijna passend is, want er zijn allerlei hogere en lagere goden, die je kunt oproepen en bezweren. Er zijn vernietigende krachten, er zijn reddende kracht en bovendien gelooft men ook daar dat de dode op een gegeven moment te bereiken is. In die magie is het wel opvallend, dat men daar alleen overgaat tot het oproepen binnen een maand na de dood of zolang het lijk boven aarde staat. Dat verschilt nog wel eens. De bezweringen zijn dus wel aangepast, maar ook hier zijn er allerlei mensen, die boeken daarover schrijven. En omdat zij nu geloven in krachten, die o.m. komen uit de zon, uit de natuur, uit een soort algeest, die op bepaalde punten bijzonder kenbaar is, die eigen planten en dieren voortbrengt die speciaal aan hem gewijd zijn, die eigen kleuren hebben, is het heel begrijpelijk dat die magie hier uitloopt op een enorm gebruik van symbolen. Daar staat echter tegenover, dat enkele van die magische boeken ook recepten geven, die opvallend zijn.

Bijvoorbeeld: Als je werkt met een prisma, waarin het zonlicht wordt gebroken en je kunt daaruit een bepaalde kleur filteren, dan kun je met die kleur b.v. stof impegnen en daaraan eigenschappen geven. Niet alleen een kleur, ofschoon die vaak als het belangrijkste kenteken wordt genoemd, maar ook krachten, die - wanneer men een kledingstuk uit die stof vervaardigd draagt - dit levenskracht, wijsheid of iets anders zou moeten geven.

Uit Azië komt het geloof dat je met bepaalde giften, die je van tevoren hebt behandeld, mensen heil of onheil kunt brengen.

In India is in de magie nog steeds vereist, dat er aanvaard wordt. In de magie is aanvaarding trouwens altijd wel een belangrijk punt. Wij kennen in de Servisch-Kroatische magie zelfs de drievoudige aanvaarding, die later met het geloof aan Dracula etc. bovendien is overgevaaid in de richting van Engeland, waar ze bij de latere magie ook in-

vloed heeft gehad.

In de boeken van India komen mooie overleveringen voor. Er staat b.v.: Neem een bepaalde plant, gewijd aan een zekere kracht of bezield door een zekere kracht, een deel van een dier ook weer door een zekere kracht beïnvloed, voeg die beide samen met een voorwerp dat heeft behoord aan de persoon, die u wilt bezweren, plus een voorwerp dat het doel van het geheel omschrijft. Het is dus een pakketje. Als je iemand b.v. wilt helpen bij het leren, dan zal er een bepaalde plant in zitten, een stukje van een dier, maar ook een potlood en misschien een haarlokje of wat nagelknipsel van de persoon in kwestie. En dat werkt. Nu weten wij, dat zo iets werkt door de kracht van de magiër.

In de grimoires hoor je daar niets over. Die stellen, dat de macht die je schept een zelfstandige is. Het is duidelijk, dat veel van de recepten die worden gegeven voor het gebruik van planten nog zinnig zijn ook. Als je zegt, dat een bepaalde kwaal een aanval is van een demon en dat je die bestrijdt met het sap van een bepaalde plant, dan doe je eigenlijk niet anders dan een Bretonse boerin, die iemand die verkouden is onmiddellijk een tisane (kruidenthee) komt brengen. Dus zin en onzin lopen vaak heel sterk door elkaar.

Dat wordt nog veel sterker, als wij iets verder naar het noorden gaan. Daar krijgen wij te maken met de Chinese magie. Nu moet u één ding niet vergeten: Het geloof van China is altijd tamelijk vaag geweest. Een werkelijk eigen Chinese filosofie over het leven hiernamaals is er eigenlijk niet. Er is wel een denkwijze omtrent een parallel van het stoffelijk leven dat elders zou bestaan. Maar deze parallel is èn in rangen èn in allerlei andere delen van structuur en sociale samenhangen en alles wat erbij komt zo gelijk aan de menselijke wereld, dat je hoogstens van een wereldprojectie en niet van een werkelijke hiernamaalsvoorstelling kunt spreken. In de magie nu heeft men geprobeerd inhoud te geven aan een te vaag beeld: het gaan naar de bronnen van de Gele Rivier, het doodgaan en het eventueel terechtkomen in het Hemels Keizerrijk. Men heeft daar nl. het hof genomen zoals China zelf, dat al kende. Vermoedelijk is dat ontstaan in het begin van de Mantsjoe-dynastieën, omdat men eigenschappen toekende aan bepaalde raadsheren, die eigenlijk pas van kracht zijn geworden toen de Mantsjoe's China hadden veroverd. Een deel van hen wordt demonen genoemd. Vreemd genoeg worden anderen ook als eneuchen voorgesteld, mogelijk wel omdat dit in China ook het geval was. (In de verboden stad waren na een bepaald uur alleen nog de eneuchen aanwezig plus de vorstelijke personen.) Dezen hebben dan meestal weer een goede invloed. Zij worden niet voorgesteld, zoals in de Indische magie, als onmiddellijke bedrivers van iets. Ze zijn eerder degenen, die adviezen geven. Zij adviseren de keizer (dat kan die van het oosten, het westen, het noorden of het westen zijn, het kan de grote Hemelse Keizer zijn en zelfs nog een paar anderen ook) om een bepaalde kracht te laten ingrijpen. En dan stelt men zich voor, dat deze zijn soldaten zendt (die op zichzelf geen goden of demonen zijn) en die werken dan weer samen met spookwezens en geesten; wezens die op aarde leven.

Interessant is hierbij, dat in deze Chinese grimoires (zo mag ik ze toch wel noemen) een sterke tegenstelling wordt geponeerd tussen de Witte Draak en de Rode Draak. U zou waarschijnlijk denken dat de Witte Draak aan de hemel staat, maar dat is niet waar. Het is de Rode Draak, die aan de hemel staat en het is de Witte Draak (in bepaalde westerse versies ook wel de donkere of Zwarte Draak genoemd), die resideert in het ingewand van de aarde.

De magiër kan de grote Rode Draak, de draak van de vreugde, alleen bereiken met woorden: incantatie en invocatie. Maar als hij naar de slechte kant gaat, moet hij zich door drank en bepaalde gezangen in een roes brengen en treedt dan voor de Witte of duistere Draak. Deze dwingt hij dan, terwijl hij geestenzwaard en geestendolk in de hand houdt, a.h.w. om zijn wens aan te horen. Als die wens slecht genoeg is, wordt hij ze-

ker vervuld, mits de magiër moed genoeg heeft om zijn terugweg veilig te stellen. Een interessant verhaal.

De situatie wordt anders, als wij te maken krijgen met de grimoires die ontstaan tussen 1400 en 1700, vooral in West-Europa. Hier is eigenlijk geen sprake meer van werkelijk magische boeken. De recepten, die worden gegeven doen natuurlijk nog wel denken aan de magie, ze staan er soms mee in verband, maar er is hier langzaam maar zeker een zekere esoterische filosofie gegroeid. Er is een natuurgeloof, dat langs allerlei vormen-werelden als een soort pseudo-wetenschap terugkomt. Al die elementen worden nu met elkaar verenigd. De situatie is daar ongeveer als volgt:

Driekwart van de grimoires die worden geschreven zijn z.g. grijs. De naam zegt het al. Ze bevatten een aantal recepten, die eigenlijk thuishoren in de kruidkunde. Daarnaast bevatten ze het vervaardigen van allerlei dranken - sommige onschadelijk, andere minder onschadelijk - waarmee men alweer iemand kan bereiken. Het is dus een soort primitieve pharmaceutie. Dan vinden wij daarin oproepingen. Dit zijn zuiver rituele kwesties en hebben een kerkelijk karakter. Bij de magie van het Oosten is dit kerkelijke karakter veel minder sterk onderstreept. Daar is de bezwering iets, dat eigenlijk alleen staat tussen de magiër en degene, met wie hij contact opneemt. In Europa heeft men langzamerhand de kerk erbij gevoegd en wij vinden elementen van de katholieke eredienst in een groot gedeelte van die rituelen terug. Het is begrijpelijk, dat dergelijke grimoires juist door hun vreemde stelling aanleiding zijn geworden tot het ontstaan van de z.g. zwarte boeken.

Zwarte boeken zijn er op de wereld maar heel weinig. Er schijnt er één geschreven te zijn in de Engelse taal. Er wordt een viertal genoemd, die in Frankrijk zijn geschreven; ik meen, alle oorspronkelijk in het Latijn en later vertaald. Dan spreekt men over nogal wat Italiaanse werken uit die tijd en enkele werken, die oorspronkelijk schijnbaar in het oude schrift van Israël werden opgetekend en die men toeschrijft aan de joden of aan de moren. Deze boeken zijn nooit volledig vertaald. Daarover kunnen wij dus verder weinig zeggen. Laten wij eens proberen na te gaan hoe de receptuur werkt. Ze is in feite eenvoudig genoeg.

Als iemand verliefd is en hij wil wederliefde vinden, dan kan hij naar de magiër of de heks gaan. De heks maakt een drankje klaar, waarin iets van de persoon zelf is verwerkt. Soms zijn dat heel onsmakelijke bestanddelen, maar ook volstaat men wel met b.v. een druppel bloed of een traan. Daaraan worden enkele, wat opzweepende dingen toegevoegd, zoals de spaanse vlieg met al zijn schadelijkheid, die wel degelijk in vele liefdesdranken werd gebruikt. Op deze manier krijgen wij: a. zelfverzekerdheid bij degene die liefheeft, b. een toestand van opgezweept zijn bij degene, die wordt bemind. De kans is groot, dat het optreden van degene, die liefheeft de beminde op dat moment werkelijk tot contact kan brengen. Dat zijn op zichzelf heel aardige dingen.

Met de rituelen wordt het al veel moeilijker. Een van die rituelen schrijft o.m. voor, dat je natuurlijk eerst begint met baden, je vast 48 uur, daarna trek je een nieuw gewaad aan dat alleen voor magie gebruikt wordt, je neemt uit je kist je zwaard, je dolk (in Europa hoort dat erbij) plus de toverstaf. En met deze bestanddelen ga je naar een muur, die blank moet zijn, meestal op het Oosten. De muur wordt op het juiste ogenblik - dat wordt bij horoscoop bepaald - met de toverstaf aangeraakt en men tekent daarop eerst met symbolen (met gebaren a.h.w.) meestal een kruis, waarvan de bovenste balk gehoornd is. Soms tekent men ook de horens onder het kruis, het ligt er aan wat men gaat doen.

Daarna wordt er een offer gebracht. De magie van Europa heeft het erg op met bloedoffers en de uitspraak van Goethe "Blut ist ein ganz besonderes Saft" moeten wij hier dan ook wel zien als een uiting van alle magisch denken. De offers zijn soms een muis; dat zijn waarschijnlijk de goekope magiërs. Dan kunt u beschikken over een zwarte kat, een zwarte

haan, in enkele gevallen ook een lam zonder smet. Onder de offerdieren komen ook nog voor duiven en adders. Het bloed, het lichaamsvocht, wordt over een altaarsteen uitgegoten en daarna begint men met invocaties, die wel heel veel doen denken aan een misoffer. De eerste is nl. een verklaring van de eigen intentie: Hier ben ik. Zelf ben ik niet waardig en niet machtig, maar ik beschik over middelen van macht (waarbij dan meestal ook het zwaard en de dolk tijdelijk op de altaartafel worden gelegd). Dan wordt een geest met naam geroepen en men beweert, dat deze dan verschijnt op de muur waar de magische stok de symbolen heeft getekend en waar ze overigens vaak ook nog symbolisch zijn aangebracht.

Nu is de grote moeilijkheid, dat men op dit ogenblik een bescherming nodig heeft voor zichzelf en de aanwezigen en dat men aan de andere kant de geest niet mag afstoten. Want het contact met deze geesten is in die magie "kerkelijk"; het is een soort aanbiddingsgeschiedenis. Het resultaat is, dat er een lijn wordt getrokken: "O, Heer, wij trekken deze lijn en zullen deze niet overschrijden, opdat wij Uw grootheid, waar- digheid, enz. niet krenken." En als ze dat hebben gedaan, komen ze ter- zake.

In de meeste gevallen belooft men bepaalde offers of daden te vol- brengen in ruil waarvoor de entiteit, die men heeft opgeroepen, ook iets moet doen. De daden, die men belooft, worden altijd wel verricht, maar de resultaten blijken heel vaak uit te blijven; omdat men doodgewoon de juiste techniek niet bezit. Want het gaat natuurlijk niet in de eer- ste plaats om het werkelijk ritueel voltrekken van de actie, het gaat in de eerste plaats om een werkelijke invocatie. Er moet een werkelijke op- roeping zijn en daarna komt een verschijning. Pas als er een verschijning is, krijgt de rest zin. Indien dat niet wordt begrepen, krijgen we de meest krankzinnige situaties. Denkt u maar aan de verhalen van o.m. Gielgere (?) (blauwbaard).

De geschiedenis van de magie gaat verder en wij krijgen te maken met de zeer ingewikkelde vormen van mechanische magie. In de tijd dat een mechaniek iets nieuws is, althans niet veel wordt gebruikt, is het dui- delijk dat het mechanisme boeit. Men maakt nu o.m. een duivelsklok (in de buurt van Württemberg) waarin bepaalde demonen achtereenvolgens me- chanisch tevoorschijn komen. Nu is de hele kwestie: men moet op het juiste ogenblik het juiste reukwérk aansteken, zodat het gedurende de passage brandt. Het mechaniek komt na verloop van tijd tot stilstand (het loopt gewoon op een snoertje met een gewichtje eraan) en de demon die er dan vóór staat verschijnt. Het is duidelijk, dat dit kolder is.

In de magie van andere volken vinden wij ongeveer hetzelfde. Er is altijd een altaar, er is altijd een ritueel. Waarom zijn die gri- moires dan eigenlijk gelijktijdig belangrijk en gevaarlijk?

Ik heb u al verteld, dat men een geheime taal gebruikt. Die geheim- taal moet eerst worden overgeleverd; d.w.z. mondelinge overlevering. Iemand, die zo'n boek leest en niet weet wat bepaalde begrippen bete- kenen, weet ook niet wat hij moet doen. Als er op een gegeven ogenblik wordt gezegd, dat men een kaars moet doen walmen met sulver, dan vraagt men zich af: Hoe wordt dat gedaan? Heel eenvoudig: sulver wordt hier gezien als levensadem. Met andere woorden: men blaast over een branden- de kaars, zonder deze te doven, in de richting van een brasier (een vuur- korfje) waar bepaalde kruiden op gedaan zijn.

Een ander, even typisch voorbeeld: Men heeft nodig: vet van een gehangene. Ik wist niet, dat je vet werd van het hangen. Maar sommigen hebben dat geloofd en zelfs grafschennis gepleegd om aan dat vet te ko- men. Maar de gehangene is ook nog de ingewijde. Vet is substantie: zalf of in sommige gevallen smeersel. De ingewijde kende bepaalde recepten en daaronder waren het rode, witte en zwarte poeder - wat ook in de al- chemie veel werd gebruikt - en tevens wat men noemde: de olie. Dat was gewoon gewijde olijfolie. Als je dus vet van een gehangene nodig had, dan had je alleen maar een druppel van die op een bepaalde wijze geladen

olijfolie nodig. Het is geen wonder, dat zoveel mensen met heel veel moeite zo weinig hebben bereikt.

Even vreemd is al het voorschrift dat op een gegeven ogenblik wordt gegeven, nl.: Neem de ongeborene en breek hem. Dan denken de mensen: Nou, nou, een ongeboren kind te pakken krijgen en dan nog in stukken breken.... Het betekende gewoon: neem een ei en breek het, zoals in een receptenboekje staat. Ik noem nu maar een paar van die misleidende uitdrukkingen. Als u ooit een grimoire of een boek over magie zult tegenkomen, dan weet u wat er aan de hand is.

Eveneens vreemd is het gebruik van diersymbolen. Er wordt gezegd, dat u een veer moet hebben uit de vlerk van een vliegende raaf. Nu is het in de eerste plaats de vraag: Hoe krijg je een vliegende raaf te pakken, terwijl je hem al vliegend een veer uit zijn vlerk haalt? Hij zou misschien uit de lucht kunnen komen vallen. Maar is het dan een vallende veer of een veer van een vliegende raaf? Het is veel eenvoudiger: Raaf is omen. Als je in deze bezwering, die tegen onheil gaat, resultaat wilt bereiken, dan moet je weten welk onheil er aan de gang is. Vervolgens moet je een voorwerpje nemen dat met het onheil verbonden is (als het een zieke is desnoods een haar van die zieke) en dat is dan die veer van de vliegende raaf. Ook een duif wordt heel vaak genoemd. Die duif heeft er echter niets mee te maken, en ook niets met de heilige geest. De duif staat voor een bode en vaak ook voor inspiratie. Dus men dient inspiratief te reageren op een bepaald moment. Het is verbluffend, als je ziet hoe handig ze dat allemaal hebben weten weg te moffelen.

Als men u b.v. vertelt dat u een steentje nodig heeft dat zeven maanden de vollemaan heeft gezien op een kerkhof (dit geval komt voor in een Duitse grimoire), dan zult u waarschijnlijk een steentje zoeken en na zeven maanden gaan kijken en denken: nu is het machtig. Helemaal niet. De vollemaan staat voor Isis, staat voor Pan, staat voor de gereflecteerde goddelijke kracht, dus voor bepaalde engelen. Het steentje is in dit geval niets anders dan een soort amulet, dat geladen wordt door het gedurende zeven maanden (en dan begint u met de feestdag van St. Johannes en telt vandaar verder) elke avond in te stralen onder aanroeping van de 7 Heren van de Uren. Er zijn nl. 7 Heren, die de Uren samen regeren. En omdat er 24 uren in een dag zijn, zijn er altijd een paar die per dag overwerk maken.

De situatie zou belachelijk zijn, indien de mensen niet hadden gemeend dat al die aanwijzingen werkelijk zouden zijn. Als er staat, dat je op de maagd het offer moet brengen, dan zijn er werkelijk mensen, die zeggen: Dan moeten wij dus een maagdelijk meisje te pakken krijgen, houd haar vast aan armen en benen op het altaar en daar boven offer je de haan of wat het ook moet zijn. Maar de maagd heeft hier niets te maken met een vrouwelijk kind. Het heeft alleen te maken met het sterrenbeeld de Maagd. Het is dus een tijdsaanduiding.

De meest krankzinnige ritens hebben zich voltrokken aan de hand van niet begrepen grimoires. En je zou je misschien afvragen: waarom de magiërs niet hebben beseft tot wat voor onzin hun rituelen, aanduidingen en ook hun recepten, die heel vaak eveneens op de een of andere manier waren gecamoufleerd, zouden leiden. Ik geloof, dat het in de eerste plaats voortkwam uit de enorme eerbied, die de magiërs zelf hadden voor hetgeen zij bereikten. En zelfs indien hun magie geen echte magie is geweest - en dat is heel vaak voorgekomen - zo moet men zich realiseren dat zij gebruik maakten van allerlei roesopwekkende middelen en dat zij in die roes vaak goddelijke of ook demonische realiteiten meenden te constateren; dat ze in contact waren met geesten. Echt of niet echt, dat doet niet terzake. Voor hen was dit heilig. En alle onheil in de wereld zouden ze gemakkelijk op de koop toe hebben genomen, indien zij de ontwijding door niet-bevoegde personen van dit heilige maar zouden kunnen vermijden.

Het is natuurlijk heel aardig om te zeggen: Er zijn altijd heksenmythen e.d. geweest. Heksen waren in feite natuurvereerders. Vele van hun heksenrecepten zijn niets anders dan recepten van kruidkunde. En heel veel van de daaraan toegevoegde elementen (b.v. het vet van een pasgeboren kind e.d. dingen meer) zijn eerder onder invloed van de heksenhamer in de receptuur terecht gekomen dan dat ze werkelijk uit de overlevering van de heksen zelf voortkwamen. Maar het heilig-zijn van een geloof, dat kunt u zich wel voorstellen. Practisch iedereen, die een grimoire heeft geschreven, geloofde intens in de betekenis van hetgeen hij deed, in de grootheid van de machten waarmee hij in contact kwam. Hij geloofde wel degelijk in de grote en m.i. vaak zeer reële gevaren, die het oproepen van bepaalde geesten met zich bracht. Hij wilde eenvoudig voorkomen, dat de wereld geteisterd zou kunnen worden door ongebonden demonen, die zo maar zouden losbreken. Alleen ingewijden waren in staat tot het oproepen van geesten. Een ingewijde kende de betekenis van de gebruikte termen. Dus ze hadden wel reden om het zo te doen.

De situatie wordt steeds moeilijker, want met al die oude en vaak volkomen verkeerd begrepen aanwijzingen gaan nu ook de mensen van de 19e eeuw werken. De 19e eeuw kenmerkt zich, zoals u weet, door een opleving van wat men occultisme zou kunnen noemen. Het mesmerisme wordt een modeziekte. Het spiritisme doet opgeld. Daarnaast herleeft de magie. Er zijn grote magische kringen, o.m. in Engeland. En één van die magiërs, Bulwer Lytton, schrijft zelfs een paar romans. Hij was misschien wel geen groot ingewijde, maar ingewijde was hij toch wel. Deze mensen hebben de neiging om alles volgens moderne termen te vertalen; en dat betekent dat b.v. in de theosofie het spiritisme in het begin een heel grote rol speelde. Omgekeerd betekent het dat de theosofie een heel grote rol gaat spelen in allerlei magische interpretaties in het begin van de 20e eeuw.

De techniek gaat verder en de wetenschap vindt verklaringen. Plotseling worden de golven van goddelijke kracht nu vibraties. Ik noem maar een voorbeeld. Men probeert alles om te vormen en te vertalen. Zo komt men ook tot het opnieuw vertalen van bepaalde grimoires. Er bestaan in deze tijd - ofschoon ze niet algemeen toegankelijk zijn - gemoderniseerde versies van o.m. le grand Albert, die ik u heb genoemd en vele anderen.

Van de boeken van Mozes bestaan er ook gemoderniseerde versies, evenzo van de geheimen van Rabbi Solomon. Terwijl de oude versies gemeengoed zijn geworden, is er een nieuwe vorm van grimoire aan het ontstaan, waarin het magisch recept a.h.w. aan het redelijk denken wordt onderworpen. De rite wordt voor het grootste gedeelte teruggebracht tot haar symbolische betekenis; ze wordt beschouwd als preparatief en niet op zich oorzakelijk en vandaaruit komt dan vanzelf de technische bezwering. En nu niet meer in de vorm van allerhande mechanische wetjes, zoals wij dat heel sterk hebben gezien in Duitsland, in een deel van Zwitserland en in Noord-Italië. Neen, men komt nu zuiver tot het overbrengen van bepaalde regels die men in de natuur heeft ontdekt, en van bepaalde wetjes die men bij wijze van spreken in de vroegere fabrieken heeft ontdekt t.a.v. aandrijving en die eenvoudig te koppelen zijn aan het magisch gebeuren.

In de nieuwe magie is de geest (eigenlijk de demon) aan de ene kant vager geworden; hij is minder reëel. Aan de andere kant is de macht, die hij uitstraalt, veel groter. In die tijd zei men: Het is de kracht van electriciteit. In deze tijd zal men waarschijnlijk zeggen: Het is atoomkracht.

De totaal nieuwe kringen die ontstaan hebben ook behoefte, evenals de oude magiërs, aan hun geheimschrift. Maar ze kunnen dat geheimschrift niet meer in de oude termen gebruiken. Het zou ofwel belachelijk zijn, dan wel toch nog te begrijpelijk en te gevaarlijk. En zo komen zij

tot het gebruiken van bepaalde esoterische, soms theosofische of antroposofische formules en daarin vermommen zij dan weer hun magisch denken.

Er zijn schrijvers geweest (o.a. enkele in Rusland), die hebben geprobeerd om zelfs een nieuw model van het heelal te geven, waarbij alle betekenissen van magische aard werden ontrafeld, de betekenis van de Tarot opnieuw werd geformuleerd en al die dingen meer. Daarmee zijn ze lang bezig geweest. Onder hen zijn er twee geweest - ik zal de namen niet noemen - die een dergelijk model hebben gebruikt als dekmantel. In de vorm van een filosofische verhandeling, onder het mom een nieuw denkbeeld over de wereld te geven brengen zij in feite recepturen. Zij vertellen weer hoe je iets kunt bereiken, maar ook zij beperken zich tot hun ingewijden. Die ingewijden vormen echter in tegenstelling tot vroeger, toen een groot magiër misschien drie of vier werkelijke leerlingen had, groepen; en deze groepen zijn het die de magie langzaam maar zeker ombuigen in de richting van de psychologie.

Het is typerend, dat in deze tijd de oude magische ritens nog steeds bestaan, maar dat een groot gedeelte van de toepassingen en de recepturen direct met de psychologie samenhangend in psychologische termen wordt uitgedrukt. Over het algemeen wordt ook toegegeven dat zij in de eerste plaats op suggestie en hypnose berusten en pas daarna op reële werkingen.

Er blijft ons nog een laatste deel van deze magische vernieuwingen over. Het zijn de z.g. grote genezers. Er zijn er heel wat geweest. In sommige landen zijn ze gehinderd en geëlimineerd. In andere landen zijn ze vereerd of eenvoudig zakenmensen geworden. Deze grote genezers hebben ook heel mooie theorieën. De een werkt met oude indiaanse medicijnmannen, de ander vindt Indiërs attractiever en maar heel zelden houdt de een of andere oude overleden dokter spreekuur. Deze mensen genezen werkelijk. Ze zijn in staat in vele gevallen ongeneeslijk geachte kwalen in zeer korte tijd sterkin symptomen te doen afnemen en in sommige gevallen zelfs ook medisch op te heffen.

Hun techniek bestaat uit concentratie. Het is alsof die psychologische werking zich heeft doorgezet in de richting van: wat ik ken en anders zie, wordt anders. Het "voor mij" laat men eenvoudig buiten beschouwing. Omdat men voor zichzelf die mogelijkheid tot verandering niet aanneemt, werkt men met allerhande projecties, waarbij het helemaal niet belangrijk is dat het projecties zijn, want dat weet de genezer zelf meestal wel, maar het is wel belangrijk voor hem dat hij gelooft, dat zij een macht representeren.

Als hij de naam van een dergelijke beschermgeest noemt na kennis te hebben genomen van twintig brieven over allerhande kwalen, dan is hij er eerlijk van overtuigd, dat het aanroepen van die macht (dus het geven van het magisch woord) bepaalde vibraties losmaakt (daar hebben wij het woord weer!), die alle patienten zullen bereiken en genezen. Is het zelfbegoocheling? In vele gevallen wel. Is het soms bedrog? Ik ken zo'n geval, dat een zoon van een werkmagier wordt in deze zin, dus een groot genezer. Op het ogenblik bezit hij een drietal buitenhuizen met aanmerkelijk grondbezit daaromheen, laat eigen bussen rijden van en naar enkele grote steden om de patienten aan te voeren en zegt daarbij te leven van collecten. Ze moeten dan toch wel aardig wat opleveren!

Ik geloof niet, dat je van deze man kunt zeggen, dat hij volkomen eerlijk is. Aan de andere kant kun je toch ook niet zeggen, dat hij helemaal oneerlijk is, want hij gelooft dat hij werkelijk mensen kan genezen en doet dat een enkele keer ook. Hier ligt het bedrog eigenlijk in het hoopgeven aan velen, opdat je enkelen kunt helpen. Naarmate zo iemand deze manier van werken doorzet, worden de resultaten minder. Dat is een vreemd verschijnsel. Misschien zou je over deze modernste magiërs kunnen zeggen, dat zij gedragen moeten worden door hun geloof, ook ten aanzien van hun eigen onbaatzuchtigheid, hun werkelijke behoefte om de mensen te helpen. Het is een omstelling van het eigen "ik". Die omstelling

bewerkstelt dan kennelijk ook overdracht van krachten en het vermogen krachten over te dragen.

Misschien kunnen wij teruggrijpen naar een oude filosoof, iemand uit de tijd van Solon, die rustig zei: "In mij is de kracht. En ziet, zo ik zeg: Deze kracht heb ik, is deze kracht in alle dingen. En zo ken ik alle dingen in de kracht en ik werk vanuit haar in alle dingen." Een beetje cryptisch misschien, maar het komt hierop neer:

Ik heb in mij een kracht. Als ik die op de juiste manier zie en beleef, dan is ze zo kenbaar voor mij in alle dingen dat ik eenvoudig, omdat ik ook die kracht ben of er deel van ben, alle dingen kan veranderen volgens mijn wensen, mits ik blijf binnen de perken van die kracht. Het lijkt mij een aardige omschrijving van al hetgeen die magiërs hebben getracht te doen.

Je kunt natuurlijk zeggen, dat hun recepten in vele gevallen niet dwaas waren. Dat is inderdaad zo. U weet, dat sommigen van hen koortsverende middelen gebruikten. Anderen gebruikten hallucinogene stoffen, die zij via zalven of dranken aan anderen gaven en waarmee ze hen hele visioenen lieten beleven. Ze hebben heus wel dingen, die werken. Maar is niet het belangrijkste, dat zij in zichzelf geloven? Het in zichzelf geloven is het werkelijke kenmerk, naar ik meen, ook van de grote magiër. Iemand, die volledig op zichzelf vertrouwt en in zichzelf geloof, beschikt werkelijk over grote krachten. De geheimen die hij vindt, meestal volgens zijn eigen geneigdheid, uit zijn eigen wijze van leven, zullen dan voor hem de kentekenen worden van een geheiligde kracht. Het symbool van het contact met een geheiligde wereld. En vandaaruit is de stap naar het geheimschrift, naar de zorgvuldige overlevering van details niet zo groot meer.

In uw dagen bestaat de mogelijkheid dat u met grimoires in aanraking komt. Ze zullen waarschijnlijk anders heten. Of ze rituele magie behandelen of natuurmagicie, of ze het eenvoudig hebben over de simpele methode van moedra (gebaar) en eventueel het woord gebruiken om kracht op te wekken of misschien - nog eenvoudiger - u brengen tot het innerlijk contact met bepaalde geesten en grote krachten, ze hebben alle één ding gemeen: ze zijn niet volledig waar, omdat ze geheimtaal gebruiken. Maar als u ze leest en al die onmogelijke details nu eens even verwaarloost, al die recepten even terzijde zet, dan blijft daarin mogelijk ook voor u toch iets over: het inzicht, dat je door het geloven in jezelf enorm veel kunt bereiken en dat - als dit geloof misschien middels de projectie van een grote geest of van een beschermer de grenzen van het menselijk mogelijke overschrijdt, - ook de daad, de beïnvloeding die van je uitgaat het schijnbaar onmogelijke mogelijk kan maken.

Ik hoop, dat u uw belangstelling voor magie en magiër zult richten op het gebruik van de juiste technieken. En ofschoon wij al meer-malen hebben geprobeerd u een beeld te geven van de juiste technieken, wil ik er nog enkele opsommen.

1. In uw wereld dient u zich te beperken tot een minimum aan ritueel.
2. Zowel in uw wens (dus uw projectie) als in uw methode om die projectie op te wekken en waar te maken, dient u zoveel mogelijk uw natuurlijk gedrag te volgen en uw natuurlijke persoonlijkheid te gebruiken.
3. Een intens denken aan hetgeen u wilt, een vertrouwen in de mogelijkheid op deze wijze iets waar te maken is noodzakelijk. Maar als u hiervan gebruik maakt, is een lange duur vaak overbodig. Een korte concentratie is vaak het best.
4. Alle recepten zijn gevaarlijk, omdat u niet precies weet wat met de genoemde bestanddelen in feite wordt bedoeld. Daarom dient u niet te werken met de recepten van oude magiërs. In vele gevallen zult u echter ontdekken, dat het eenvoudig instralen van water,

het samenvoegen misschien van enkele bestanddelen een even juiste en goede werking kan hebben. Een mens kan vaak zijn eigen medicijnen, zijn eigen tovermiddelen samenstellen, indien hij daarbij maar geen gebruik maakt van stoffen, die hem bekende gevaarlijke werkingen hebben. In dat geval gaat u de kant uit van de gifmengerij; en waar dat toe voert hebben o.a. de gifmengsters van Parijs wel bewezen.

Blijf bij het eenvoudige. De stand van de sterren kan invloed hebben. Realiseer u, dat als u wind mee hebt, u harder kunt fietsen dan als u wind tegen hebt. Dat geldt ook in de magie. Zijn de kosmische stromingen, de krachten rond u, in overeenstemming met hetgeen u wilt doen, dan heeft u natuurlijk meer kans te slagen. Het is niet zo, dat een bepaalde stand van de sterren een slagen waarborgt. Het is slechts zo, dat die stand de grootste mogelijkheid tot snel slagen geeft. Als u dit alles heeft verwerkt, kan ik alleen maar dit zeggen:

U maakt in het dagelijks leven, zonder het te weten, duizendmaal gebruik van iets dat in feite magie is. Waarom zou u het niet bewuster doen? Waarom zou u voor uzelf dit magisch werken en leven niet een beetje losmaken van de al te ingewikkelde en versleutelde oude grimoires, die nog voor zovelen het beeld van alle magie schijnen te bepalen.

-:-

DODENMAGIE.

Er zijn een aantal ritens op deze wereld, waarbij de doden een grote rol spelen. Wij kunnen hierbij denken aan de praktijk van de zombi; in feite iemand, die verdoofd is en blijvend hersenletsel heeft, maar die uit een toestand van schijndood weer tot leven wordt geroepen. Dit echter bedoel ik niet. Ik denk aan de wijze, waarop men in sommige delen van de wereld heeft geleerd om werkelijk gestorven mensen tijdelijk tot een soort schijnleven op te wekken. Misschien heeft een van de meest interessant vertoningen in dit opzicht gedurende lange tijd in een groot klooster, iets noordelijk van Lhasa plaatsgevonden.

Men had daar de gewoonte om meermalen 's jaars - meestal driemaal - pas overleden mensen eenvoudig weer te laten opstaan. U moet zich proberen voor te stellen hoe dat ongeveer gebeurde.

Er is een grote, betrekkelijk lage zaal met aan het einde een verhoging, een soort toneel of erepodium en op dit podium staat de dode opgebaard. Aan de linkerkant van de dode staat een grote steen, die van onder iets puntig toeloopt en rust in een uitholling van een andere steen. De uitholling is met boter gewuld, ofschoon ik niet weet waarvoor. Aan de andere kant zit een soort orkestje, dat beschikt over enkele verschrikkelijk klinkende hoorns en een groot aantal ratel- en trommelinstrumenten.

Als men samenkomt, begint eerst een reeks incantaties. Men begint met het citeren van bepaalde delen uit heilige geschriften. Daarna komt er een voorganger en die begint tamelijk opzweepende, ofschoon nogal traag beginnende, keezangen met het publiek en dan komen de eigenlijke magiërs. Het orkestje begint lawaai te maken. Ze proberen hun krachten. En als die krachten goed zijn, zal op een gegeven ogenblik de spitse steen, die toch altijd wel een ton weegt, beginnen te draaien. Hij draait en vervolgens

verheft hij zichzelf zo ver dat hij volledig los is van de basissteen. Als dit gebeurt, is het hele publiek daardoor in een soort trance gekomen. Iemand, die daar binnenkomt, heeft het gevoel dat er statische electriciteit in de lucht is. Je haren rijzen bijna te berge. En dan begint pas de werkelijke ritus.

Er worden danspassen gemaakt rond de dode, die op de baar ligt. Er worden bezwerende woorden gesproken. Er worden gebaren gemaakt en tenslotte komt uit de dansers iemand naar voren, praktisch niet bekleed, maar hij draagt wel een masker en deze begint als een magnetiseur in te stralen. Hij trekt zich langzaam terug op het ogenblik, dat het lijk in beweging komt. Het lichaam verheft zich inderdaad, loopt meestal niet meer dan 6 à 7 stappen in de richting van de steen en spreekt dan. Dat spreken is praktisch onverstaanbaar. Het is een dof gebrul van klanken dat al heel gauw in een soort gerochel versterft. Dan zakt het lijk in elkaar.

Het doel van deze op zichzelf meer op een vertoning lijkende voorstelling is wel om een bepaald orakel te krijgen. Men kiest bij voorkeur een gestorven monnik voor deze vertoning. Want, zo redeneert men, die monnik is op de juiste manier vrij geworden. Hij is bij zijn sterven bijgestaan, de ziel is vrij om weg te kunnen komen, dus weet hij wat er aan de hand is, zowel in het rijk van de Heer der Wereld als in het rijk der mogelijke incarnaties. Als hij terugkomt, is hij nog niet geïncarneerd, dus kan hij ons wel vertellen wat er zo ongeveer zal gebeuren. Op deze manier wordt de goede man gebruikt om te vertellen wat het klooster en ook de hoofdstad in de komende maanden te wachten staat.

Ik geloof niet, dat deze rite in deze vorm op dit moment nog wordt uitgevoerd, maar toch zijn er ook andere landen waar men dit dodencereemonieel nog kent.

Het is niet bekend in het Westen, maar op bepaalde Polynesische eilanden kent men soortgelijke gebruiken; alleen kiest men daar geen vast lijk per zoveel tijd, maar wacht men totdat er een bepaalde hoofdman of hooggeplaatst persoon is overleden. Van deze redeneert men, dat hij de voortzetting is van vele krachten. Indien hij op aarde kan terugkomen en kan spreken, dan geeft hij niet alleen raad, maar hij daalt ook a.h.w. neer in degene, die dan de leiding van de gemeenschap overneemt. Ook hier zijn de gebruiken langzamerhand wat verminkt en zullen ze niet zo vaak meer voorkomen. Bovendien is men bang hierbij betrappt te worden. U kunt zich deze ceremonie ongeveer als volgt voorstellen:

De dode wordt zittend neergezet voor een met spijzen beladen plek. De anderen gebruiken een feestmaal; dat gebeurt op enige afstand. De dode presideert wel, maar op afstand. Tijdens die maaltijd worden bepaalde gezangen herhaald. Op den duur is er een roes en allen beginnen te dansen en te zingen - behalve de dode. Op een gegeven ogenblik begint men de naam van de overledene te roepen in een gescandeerde incantatie. De mensen krijgen allerlei verschijnselen van hysterie, bijna epilepsie; schuimbekkend vallen sommigen neer en dan klinkt er een stem. Hier staat het lijk dus niet op, maar men beweert dat die stem inderdaad uit het lichaam komt en dat de mond beweegt. Nu is het ook hier zo, dat de woorden niet geheel verstaanbaar zijn. Ze worden door enkele magiërs, de priesters, geïnterpreteerd.

Als ik mij niet vergis, is de laatste keer een dergelijke plechtigheid gehouden in 1967 op een eiland waar ook Amerikanen waren. Het vreemde van het geval was, dat dezen er niets van hebben gemerkt. Zo geheim werd dat gehouden. Een dergelijk ritueel is iets waarvoor men bang is geworden. Vroeger was het iets normaals. Het was alleen voor de genodigden, maar het hele eiland wist het. Tegenwoordig wordt het door bepaalde kleine groepen nog steeds volbracht.

In Afrika bestaan ook nog dergelijke riten, o.a. aan de bovenloop van de Niger. Hier is overigens het oproepen van de dode eigenlijk niet het werkelijke doel. Het doel is om een verbanning van de geest van de

dode te bereiken en daarvoor bindt men het lijk, opdat het niet zal kunnen weglopen - dat doet het trouwens ook niet. Men begint ook te roepen, er wordt ook weer bij gedanst en betrekkelijk veel bij gedronken, er is een daverende muziek van heel veel trommen en dan - op een gegeven ogenblik beweegt er iets. Men zegt, dat het gebonden lijk beweegt. Misschien veroorzaakt, zoals althans meermalen is gebleken door een trekken aan touwtjes, waardoor enige beweging van de baar wordt veroorzaakt. Op dat ogenblik begint een priester of tovenaars tegen de dode te spreken: dat zijn taak is afgelopen, dat hij geen rechten meer heeft, dat hij heen moet gaan. De dode geeft, overigens onverstaaubar, antwoord. Die samenspraak kan soms wel 20 tot 30 minuten duren. Als de dode daarna rustig wordt, neemt men aan dat hij is heengegaan. En dat is ook weer begrijpelijk.

Deze mensen hebben lange tijd de gewoonte gehad om als er iemand sterft in een dorp, dat dorp te verlaten. Later volstond men ermee om alleen een hut te laten vervallen; daar woonde dus niemand meer in. Maar nu kan er iemand sterven met veel geld en bezittingen. Dan zouden eigenlijk al die bezittingen moeten verwilderen of vervallen. Dat kan men zich eenvoudig niet permitteren en daarom deze bezwering. Door die bezwering krijgt de geest de illusie, dat hij elders grote bezittingen heeft, maar dat hij hier niets meer bezit, dat hij het heeft verkocht. Men hoopt op die manier het spoken en het vallen van vervloeken e.d. op de bezittingen te voorkomen. Eveneens een interessant verschijnsel.

Als je al die rituelen met en rond de dood ziet, dan begin je je te realiseren dat mensen eigenlijk altijd bang zijn geweest voor de dood en dat gelijktijdig aan de dode bijzondere macht en betekenis werden toegekend.

Als u zich realiseert dat zelfs in Twente er nog huizen bestaan met een speciale dodendeur; een soort raam, dat licht wordt dichtgemetseld of met stenen wordt dicht gemaakt, waarlangs elk lijk de hoeve dient te verlaten. Ook hier is dit begrijpelijk. De dode kan alleen naar het huis terugkeren, indien hij dezelfde weg terug kiest. Als je dus zorgt, dat hij dan voor een muur staat, dan denkt hij dat hij zich heeft vergist en gaat ergens anders heen. De situatie ligt, voor zover wij haar kunnen nagaan, als volgt:

De dode leeft buiten de tijd van de mensen. Hij moet dus veel meer kunnen weten en zien van de mensen dan de mensen zelf. Hij is belangrijk om advies te geven. Aan de andere kant is hij in vele opzichten ook machtiger dan de mensen en als zodanig gevaarlijk. Indien hij een bezit op aarde heeft en hij wil dat behouden, dan beschikt hij over de middelen om iedereen af te schrikken en desnoods te doden, die tegen zijn wil aan dat bezit zou komen. Daarom probeert men maar liever er voor te zorgen, dat hij niet kan terugkomen.

In China bouwden ze vroeger geestenpoorten, omdat men meende: een geest kan alleen rechtuit gaan. Als je nu een muurtje zette voor de poort, zodat je a.h.w. zig-zag naar binnen moest gaan, dan kon de geest er niet door, maar ieder ander wel; dus de geest bleef buiten.

Bang is men voor de dode vooral, omdat de dood het onbekende in, dat er ergens nog leven overblijft. Als het helemaal dood was, helemaal weg, dan zou je het als mens betreuren, maar dan zou je niet bang behoeven te zijn. Maar er zijn voortdurend symptomen, waaruit je toch kunt opmaken dat die dode ergens voortbestaat, dat er nog iets van zijn kracht of zijn wezen aanwezig kan zijn en zich kan manifesteren. En dat is nu juist hetgeen men niet begrijpt en ook niet wil.

Kun je nu van iemand gebruikmaken, dan kan hij een orakel worden. Ik meen zelfs, dat men in de tijd van Seti I in Egypte een cultus had, waarmee mummies werden ondervraagd en men beweert dat ze antwoord gaven. Al die dingen van de toekomst willen kennen en zekerheden verwerven en gelijktijdig de dood terugwijzen zijn voortgekomen uit de onbekendheid met

de dood. Naarmate de mens zich meer hecht en zich meer meester van zijn eigen wereld voelt, is hij banger voor een wereld, waarin die meesterschap mogelijk niet meer zou bestaan. Naarmate de mens meer leert rustig te leven zijn gevaren iets meer excessiefs in zijn leven. En het gevaar van een dode dat je eens normaal nam, wordt nu een dreigend gevaar, waarvoor je probeert te vluchten.

Het bijgeloof is overigens tamelijk uitgebreid. Zo beweert men b.v. dat een dode u kan achtervolgen, maar niet over stromend water. Een element, dat u terugvindt ook t.a.v. allerlei weergestalten (weerwolven e.d.), die ook niet over stromend water zouden kunnen gaan. In sagen over verdragen met de duivel komt het ook vaak voor: dat je alles kunt krijgen en alles moogt doen, maar dat je niet over stromend water moogt gaan. Kennelijk heel belangrijk. Wij weten zelfs dat bepaalde pygmeeënstammen de gewoonte hebben om als er een grote sterfte is over een rivier te trekken. Zij menen, dat de dood en de doden dan achter blijven. Is dat waar? Als al die mensen dit geloven, kun je natuurlijk wel zeggen dat het een bijgeloof is, maar er moet iets van aan zijn.

Wij weten, dat je als geest over stromend kunt gaan. Maar wij weten ook, dat een zichtbare manifestatie, een schijngestalte, waarin je je zichtbaar voor de mensen op aarde probeert te vertonen of vanwaaruit je de materie tracht te manipuleren, sterk afhankelijk is van o.m. lichtelectriciteit en bepaalde temperatuursmogelijkheden. Stromend water betekent afkoeling, verandering van vochtigheid in de lucht, verandering van statisch-electrisch element in de lucht. En als zodanig is het nog niet eens zo gek om te zeggen, dat een rivier inderdaad bepaalde invloeden kan uitschakelen. Dat je daaruit natuurlijk weer allerlei symbolen kunt fabriceren is duidelijk.

In Mexico hebben sommige mensen nog de gewoonte om - als er iemand begraven zal worden - water uit te gieten voor de deur. In enkele andere gevallen besprenkelt men het graf ook nog in het bijzonder en soms zelfs niet alleen met water maar ook met wijn. De reden is hier waarschijnlijk ook, dat men meent dat door dit vocht de dode verbannen blijft. Meestal weten de mensen niet meer waar het vandaan komt. Ik denk b.v. aan de absolute van de katholieke begrafenis, waar ook gewijd water op de dode wordt gesprenkeld, althans op zijn kist. Gewijd water, dat de geest uit zou bannen. Men is allang vergeten dat het dat heeft betekend, maar in feite is het een magische rite t.a.v. de dode.

De oude indianen hadden ook eigenaardige gebruiken t.a.v. de doden. Een daarvan is deze: Een opperhoofd werd begraven. Zoals u weet, ging dat niet in de grond, maar hij werd in de openlucht op een soort schavotje vastgebonden met stokken en leren riemen, zodat hij daar kon vergaan of verdrogen. Maar een jaar na de begrafenis keerden jonge krijgers altijd tot dat graf terug. Zij kwamen daar naar men zei om het opperhoofd eer te bewijzen. Er zat echter iets anders bij:

Een groot opperhoofd werd een soort manitoe, een emanatie van een godheid. Bij deze verering moest men dus gaven brengen. Dat waren o.a. pijpen, klei en nog meer van die dingen. Met deze giften probeerde men dan de gunst te krijgen dat deze manitoe, deze tot godheid geworden stamhoofd of grote strijder als beschermer zou optreden van één dergenen, die daar kwamen. Het is ongeveer hetzelfde als het zoeken naar een eigen totem, een eigen symbool; iets wat wij overigens niet alleen bij de indianen vinden, maar evengoed bij de verwilderde bergstammen in Azië of bij vele stammen in Afrika.

Het is een inwijdingsritueel, dat hier voor de dode wordt gehouden en kennelijk met de bedoeling iets van die dode weer tot leven te brengen. Men doet dat dan ook alleen t.a.v. helden; dus mensen, die of als opperhoofd bijzonder geëerd en wijs zijn geweest of strijders, die zo groot en heldhaftig zijn geweest, dat ze daardoor a.h.w. begerenswaard worden. En daaruit ziet men weer iets heel anders.

De mens begeert kennelijk ook iets van de dode. Hij meent, dat hij iets van de essentie van zijn, die tot de overledene behoort, in zichzelf kan opnemen. Het is dezelfde gedachtengang die de koppensneller ertoe brengt koppen te snellen, want ook daarmee probeert hij iets van de manas, van de persoonlijkheid, van de kracht, over te nemen. Menseneters zijn heel vaak alleen maar rituele menseneters. Zij eten geen mensen omdat zij het lekker vinden, maar doordat zij iets (b.v. het hart van een machtig strijder) verorberen zelf een machtig strijder zullen worden. Er is dus ook nog een identificatie met de dode. Deze identificatie met de dode heeft weer aanleiding gegeven tot necromagie, die tot de meest krankzinnige dingen behoort die je je maar bedenken kunt. Riten van die aard hebben o.a. in de Sahara plaatsgevonden. Het zijn meestal woestijnen of heel woeste oorden waar het gebeurt.

Men brengt hier een dode of een deel daarvan; een botje is al genoeg. Men begint een bezwering waarbij heel wat kruiden worden verbrand, allerhande donkere spreuken worden gezegd en uit de rook herontstaat dan de gestalte van degene, die men oproept.

U moet niet denken, dat het een sprookje is. De gedachtenkracht van de deelnemers, hun concentratie (er gaat soms een reis van een halve maand of maand aan vooraf, de bezwering zelf neemt over het algemeen bijna twee weken in beslag), daardoor worden die mensen zo opgezweept, dat hun gedachtenkracht alleen al in staat is om uit de rook een gestalte te vormen. En het is zeker ook heel goed mogelijk op die manier zelfs een astrale schil op te bouwen of een astrale schil die aanwezig is op te roepen.

Wanneer deze dode verschijnt, dan brengt men hem offers van leven. Soms slacht men een kameel, een paar schapen, in een enkel geval maar heel zelden heeft men ook wel eens een paard geofferd. Het is ook bekend, dat men een aantal kleinere dieren offerde, b.v. een aantal vogels.

Het bloed wordt altijd vóór het bekken waar de rook uit komt gestort. Men neemt aan, dat de essentie van dit bloed (een soort levenskracht zijnde) zal overgaan in de door de rook gevormde gestalte. Daardoor verkrijgt deze een zelfstandig leven. Maar dat leven is niet meer beperkt, zodat deze onsterfelijke gestalte nu met een opdracht kan worden belast en b.v. als een eeuwige wachter voor een heilige plaats kan worden gesteld of als een soort permanente slaaf en bediende kan worden gebruikt om bezittingen veilig te stellen, om bepaalde mensen te achtervolgen in de doodsmagie, waartoe o.m. behoort het Tibetaanse schieten met de doodspijl, het richten van de speer in bepaalde delen van Afrika, het werpen van de pijl met stro in Nieuw-Guinea. Al deze dingen tezamen vormen de bedreiging met de dood. Maar om deze waar te kunnen maken gelooft men in vele delen van de wereld (althans de primitieve volkeren) nog steeds, dat men de dode nodig heeft.

Dan is er een laatste vorm waarvoor ik uw aandacht wil vragen, omdat ze ook zo curieus is en vooral omdat ze ook in beschaafde gebieden nog voorkomt. Wat ik u nu vertel is het afgelopen jaar nog gedaan in Sicilië. Het komt voor in zeer vele Zuidamerikaanse staten. Het is het zenden van een dode tegen een dode.

U moet zich de situatie weer even indenken. Er is iemand, die je vijand is. Je wilt je wreken, maar deze man sterft. Iemand heeft enorme schulden aan je. Hij sterft en ze worden je niet terugbetaald. In dat geval moet je iemand vinden, die de dode gaat opzoeken, hem aan zijn verplichtingen herinnert en hem eventueel laat betalen. In de oude tijd bestond dat ook wel, maar was het veel eenvoudiger. Je nam eenvoudig een slaaf, je gaf hem zijn opdracht en je sloeg hem de kop af. Dan ging hij vanzelf wel op zoek en maakte de zaak wel in orde.

Nu echter moet men iemand oproepen. Hierbij wordt weer gebruik gemaakt van iets, wat men op de begraafplaats heeft gevonden. In sommige gevallen neemt men ook aarde van een gewijd kerkhof. Het ritueel, dat daar omheen wordt opgebouwd, bestaat onder meer uit dansen, bepaalde ge-

zangen die vaak als psalmen klinken (dus nogal traag) en bloedoffers. Als dit allemaal is gebeurd, roept men net zolang, totdat er via een medium een geest zich meldt. Deze geest krijgt beloften. Men zal hem bepaalde offers brengen, of - als hij dat verzoekt - men zal op aarde iets betalen aan zijn nabestaanden, maar daarvoor moet hij beloven dat hij die andere geest gaat halen en dat hij hem dwingt een onrecht ongedaan te maken.

Op Sicilië was het de kwestie van iemand, die vermoord was. Men wilde weten wie de moordenaar was. De familie heeft net zolang gewerkt, totdat zij via een heel dikke dame, die naast vrome oude vrijster ook nog medium, helderziende en tovenares was, die dode heeft opgeroepen. Men heeft toen gehoord, dat het iemand van een bepaalde familie was. Kort daarop heeft men twee leden van die familie vermoord. Het werd aan de Maffia toegeschreven, Maar het was toch werkelijk een kwestie van vendetta.

Als u begrijpt, dat ze op deze manier doden achter doden aan sturen, dat ze zelfs geloven dat je op die wijze een dode kunt dwingen alles op aarde zo te beïnvloeden dat je je bezittingen terugkrijgt, dan kunt u zich misschien ook indenken dat men zich veel moeite ervoor geeft. In enkele gevallen beweren ze - ik weet het niet, ik ken de wereld van de geest te goed - dat de dode zijn schuld heeft betaald.

Ik neem een geval uit Bogota: Men had daar ook een dergelijke rite uitgevoerd. Het ging om een betrekkelijk gering bedrag. Drie dagen later trok de loterij en de man in kwestie aan wie men schuld had kreeg een prijs, waarop men prompt zei: Zie, nu heeft de dode zijn schuld afbetaald.

Dit vreemde mengsel van bijgeloof, van geestelijke realiteit, van menselijke en suggestieve krachten, van gebruik en misbruik van bepaalde kosmische krachten zelfs vormen tezamen de dodenmagie. Maar als je je afvraagt waarom deze dodenmagie bestaat, is er maar één antwoord:

De mens is gelijktijdig bang voor de dood en hij begeert de geheimen, die achter de dood volgens hem verborgen liggen. Hij zoekt voordeel te gewinnen en is bereid daartoe desnoods de duivelen uit de hel te bezweren. Aan de andere kant wil hij zichzelf beschermen, zichzelf zekerheden schoppen en is bereid daarvoor vaak zeer grote offers te brengen.

De dodenmagie komt voort uit deze sentinenten en is daarbij natuurlijk de uitdrukking van een bestaand geloof en ook nog de uitdrukking van een bestaande werkelijkheid, die door deze rationele wereld helaas vaak wordt ontkend.

BEGRENZING.

Ik denk. En mijn gedachten bouwen grenzen van onmogelijkheden rond mijn mogelijkheid. Zo ben ik begrensd. Ik zie alleen het heden en ben begrensd in de tijd, omdat ik verleden en toekomst zie, als iets wat niet op dit moment en nu voor mij bestaat.

Ik zie de stof als enige vorm van leven en kan niet begrijpen hoe het geestelijk bestaat, al omvattend, toch zichzelf blijft. En ik noem misschien een voortbestaan een waan en ben begrensd zo in het denken, want grenzen bouw ik zelf.

Er is oneindigheid. En die oneindigheid, begrensd als zij ook moge zijn, is al wat ik kan beseffen en meer dan ik kan omvamen. Het is totaliteit, waarin het altijd nieuw is en nooit een grens mij remt. Maar op het ogenblik, dat ik mijzelf grenzen stel, ben ik begrensd. Met mijn denken en mijn zekerheden, met mijn poging om als "ik" te treden tegenover een totaliteit heb ik mijzelf begrensd. Ik heb mijzelf kleiner gemaakt dan ik behoef te zijn. Ik heb mijzelf machtelozer gemaakt dan ik in wezen ben. Ik heb vele kwaliteiten en eigenschappen, die ik bezit als mens in de stof of als geest eenvoudig ontkent en zo onmogelijk gemaakt.

Begrenzing is in de eerste plaats datgene, wat je zelf scheidt. En zegt men dan: Ik ben toch begrensd, zo dient men zich te realiseren, dat een begrenzing op één ogenblik en in één tijd niet werkelijk telt.

De begrenzingen moet ge niet tellen op één ogenblik, maar over het geheel van b.v. een stoffelijk leven en ge zult zien dat dan vele grenzen, die ge eens meende dat ze aanwezig waren in feite niet hebben bestaan, behalve in uzelf en daardoor uw zijn hebben bepaald.

Ik stel: Er zijn geen werkelijke grenzen buiten misschien de grenzen, die het Wezen Gods zelve betekenen. En deze grenzen zijn voor mij onkenbaar; ze bestaan voor mij niet. Alle andere grenzen kan ik teniet doen, indien ik zelf mijn besef verander. Niet in een enkel woord of in een uiterlijkheid alleen, maar in de totaliteit van mijn wezen de mogelijkheid voelend waar ik eens "onmogelijk" heb gezegd.

Zo groei je verder tot grens na grens is gevallen en je - tijden samensmeltend, wereld en sferen verenigd - onbegrensd staat in tijd, in ruimte, in mogelijkheden.

:--:--:

VERBORGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR

Zesde Les.

NAAST DE DEUR.

Er bestaat een bekende theorie dat als u ziek bent het geneesmiddel naast de deur bloeit. Dat is wel een tikje overdreven. Maar als wij ons bezighouden met de natuurgeneeswijzen, met de natuurmagie, dan ontdekken wij dat er in de natuur toch wel heel wat eigenaardige dingen voorkomen. De meeste mensen weten het niet en ze kennen het niet meer. Zij gebruiken het niet. Maar nog steeds is het zo, dat als uw bloed een zuivering nodig heeft, u alleen maar naar een paar brandnetels behoeft te zoeken. En als u meent dat die moeilijk te vinden zijn, dan gaat u in het vrije veld zitten. Ik garandeer u dat u ze heeft gevonden.

Indien u last heeft van pijnlijke knoken e.d., weegbreeblad kneuzen, dat op de pijnlijke plek leggen en inderdaad het helpt.

Heeft u last van uw gewrichten, dan neemt u eenvoudig een koolblad (bij voorkeur savoie kool of chinese kool), u kneust het blad, u legt het erop en er treedt een verbetering in. Misschien heeft u wat anders nodig. Het zou zo kunnen zijn.

U heeft b.v. opeens last van een veel te hoog suikergehalte in het bloed. Nu, dan is de oplossing heel eenvoudig: U neemt een boterham en legt er twee vingers dik peterselie op; bij voorkeur aromatische peterselie. U eet het bij het ontbijt, u drinkt er een liter water bij en u wacht af. In zeer korte tijd komt de afvoer in werking en daalt inderdaad het suikerbehalte. U voelt zich dan aanmerkelijk beter. Zo zou ik kunnen doorgaan. Ik noem maar een paar van de oude geneesmiddeltjes, waarmee de mensen altijd hebben gewerkt, totdat er een geneeskunde kwam. Toen de geneeskunde er was, kwam er een chemische industrie en de chemie heeft het zover gebracht, dat de mensen de natuurgeneeswijzen eigenlijk niet meer kennen. "Het ligt naast de deur," zeggen de mensen dan. En in zekere zin is het waar.

Als er nl. een verstoring in een milieu plaatsvindt, dan is er altijd een factor, die dat moet opvangen. Als bij u de zaak vuiler wordt, dan is er maar één oplossing: ofwel er moet minder leven komen, dan wel er moet een grote aanpassing van leven plaatsvinden; en dat zien wij in de meeste gevallen gebeuren doordat er een samenwerking ontstaat o.m. tussen algen en bepaalde schimmels. Ze doen denken aan de korstmossen, die daarvan een variatie zijn.

De aanpassing is niet alleen een kwestie van de natuur zelf. Er zijn natuurlijke ritmen; dat geven we graag toe. Het is duidelijk, dat in de nacht een dauwnatte plant over het algemeen meer vaste bestanddelen bevat dan diezelfde plant overdag heeft. Ze is dan wakker, er zijn verdampingsprocessen, er zijn omzettingsprocessen en dus worden bepaalde producten van de plant verder verwerkt. Vandaar dat men overal in de

oude boeken over geneeskunde leest dat b.v. de ranonkel moet worden geplukt kort na middernacht in de zomer; dat men de belladonna bij voorkeur moet plukken bij vollemaan en dan nog als de dauw op het veld ligt. Dat zijn natuurlijke factoren en wij kunnen de resultaten nagaan. Maar wat moeten wij nu denken van het volgende:

Er is een oerwoud. In dat oerwoud komen veel giftige slangen voor. Nu maakt men van de bast van een bepaalde boom (het lijkt wat op een palmeto) een fijn poeder, dat wordt vermengd - schrik niet - met de as van een verbrande slang. Dat poedertje wordt door middel van een hol rietje in een ader ingebracht en daar ingeblazen. Iedereen zal een bloedvergiftiging verwachten. Er gebeurt echter wat anders. Er ontstaat een betrekkelijk grote immuniteit voor die slangen, zodat een dodelijke beet hoogstens een paar dagen koorts betekent; en wat meer is, de bescherming duurt vaak twee tot drie jaar. Wat is het geheim? In dit geval komt er toch ook wel iets bij dat "magie" heet.

Als u leeft, dan bestaat een groot gedeelte van uw wereld uit denkebeelden. U heeft een visie op de dingen. En als u meent dat iets dodelijk is, dan kan het een onschuldig aspirientje zijn, maar de kans is heel groot dat u in zeer korte tijd vergiftigingsverschijnselen vertoont. Op dezelfde manier kunt u zich voorhouden, dat iets niet giftig is en dan blijkt plotseling, dat het inderdaad veel minder sterk aantast. Er zijn tot nu toe nog geen tegengiften gevonden tegen b.v. strychnine. Maar ook die zouden te vinden moeten zijn. Want wij weten, dat de natuurvolkeren heel veel van die recepten hebben gevonden. Alleen, de manier waarop zij ze vonden is m.i. nogal curieus.

In de Amazone-delta zijn een aantal stammen, die nog heel wat wilder zijn dan b.v. de Yaquis (?). Deze stammen leven eigenlijk in een natuurverbondenheid. Ik geloof niet eens, dat zij een werkelijke godsdienst hebben. Zij vereren allerhande dingen in de natuur.

Nu hebben zij een medicijn nodig, want er zijn teveel slangen, teveel krokodillen, ze zijn bang voor de piranas of weet ik wat en de medicijnman komt in functie. Hij spreekt met de geesten, meestal via rokerige vuurtjes en uitputtende dansen. Als hij dat contact heeft gevonden, begint hij te goochelen met een aantal zonderlinge voorwerpen: vingerkootjes van iemand, die al geconsumeerd werd twee eeuwen geleden bij wijze van spreken, een stukje van de huid van een krokodil, en noem ze maar op. Dat alles gooit hij door elkaar. Op een gegeven ogenblik zegt hij: Ja. Wij moeten dáár heen, we moeten de bast van die boom hebben. Daarmee kunnen wij wat doen. En het gekke is, dat het recept werkt.

Hier hebben wij te maken met iets, wat ook voor die mensen wel naast de deur ligt, maar dat toch eigenlijk niet helemaal logisch in elkaar zit. Je zou je kunnen voorstellen: iemand is verkouden en onmiddellijk begint het nieskruid voor de voordeur te groeien. Dan zou je ook nog wel kunnen zeggen: Dat is misschien mogelijk. Maar hier spelen kennelijk andere krachten een rol.

Roept die man nu werkelijk natuurgeesten op? Het is niet erg waarschijnlijk. Heeft hij contact met voorouders? Het is een mogelijkheid, maar groot is die meestal ook niet eens. Die man komt in harmonie met de natuur. En nu zien wij het vreemde: Doordat hij in harmonie is met de natuur en een kwaal, een ziekte heeft geëlimineerd, wordt de tegenpool daarvan kenbaar. Het is a.h.w. een magneet: indien ik een noordpool heb, dan weet ik ook waar de zuidpool moet liggen. Er is altijd een lijn te trekken tussen en noord en zuid. Op deze manier probeert hij zich dus te oriënteren ten aanzien van bestaande verstoringen van evenwicht vanuit zijn standpunt, en dat lukt.

Deze vorm van magie is natuurlijk niet wetenschappelijk aanvaardbaar. Maar het feit, dat een mens dergelijke verstoringen zou kunnen voelen is aannemelijk gemaakt.

Neemt u mij niet kwalijk, dat ik hier even als noot bijvoeg: Deze ritens zijn door enkele waarnemers gevolgd. Zij hebben de resultaten gezien, maar

weten niet precies hoe het in elkaar zit. Zij hebben toen geprobeerd het te vergelijken met de procedure van de bosnegers in Suriname. Ook hier bestaan enkele van die procedures, maar de afwijkingen zijn zo groot, dat de wetenschapsman zegt: Dat is zo totaal verschillend, er moet een werkzame factor zijn, maar ik kan hen niet vinden. Het is echter geconstateerd, dat de procedure niet-redelijk is, maar dat er een resultaat wordt behaald, dat redelijk geconstateerd en wetenschappelijk kan worden nagegaan. Houdt u dat goed in het oog.

Nu gaan wij proberen iets daarvan te vertellen. Ik heb de vorige keer aandacht besteed aan de aarde zelf en aan een groot gedeelte van haar reacties. Al dat leven op aarde heeft ook een eigen uitstraling. De uitstralingen van alle levende wezens op aarde corrigeren veel eerder dan de vormen dat kunnen doen.

Stel, dat er eiken staan. Die bomen zijn nog helemaal niet aangestast door een plantenziekte. Je zult het dit jaar nog niet zien. Pas het volgend jaar komen de eerste schilferingen, beschadigingen aan de bast en de rest. Maar dit jaar is het toch al op te merken. Wat gebeurt er nu? Wij zien dat de eikenbladroller, een insect, zich plotseling in veel grotere hoeveelheden rond die bomen vertoont. Het volgend jaar vind je ze daar niet meer terug; dan zijn ze verhuisd. Het is alsof het idee van "die boom gaat toch dood" insecten, die daarmee een relatie hebben aantrekt. Voor hen is de dood van het blad of van de boom ergens voedsel en op de een of andere vreemde manier vertrekken zij heel rustig naar de getroffen bomen.

Als er een mens komt in een bos waar geen mensen zijn, dan weten de dieren niet wat een mens is, punt één. Punt twee: zij zouden het zintuiglijk niet kunnen weten. Toch heeft men o.a. in Serengeti kunnen constateren, dat kudden achter een berg met zeer verhoogde waakzaamheid begonnen te reageren toen aan de andere kant van die berg mensen olifanten bespieden. Men heeft geprobeerd een verklaring daarvoor te vinden. De waakzaamheid van de kudde was kennelijk gericht naar de kant van de berg waar de mens was en niet op het vliegtuig vanwaaruit de opnamen zijn gemaakt. Dat is een heel curieuze kwestie. Alweer een vaststelling van iets. Ik geloof, dat je zou kunnen zeggen: De uitstralingen van alle dingen op deze wereld zijn een voortdurende wisselwerking.

De mens is daarvoor ongevoeliger geworden, zeker in een z.g. cultuur of industriële-maatschappij, maar de gevoeligheid blijft toch ergens bestaan. Deze gevoeligheid heeft echter niet alleen maar een mededelende, ze heeft wel degelijk ook een corrigerende functie. Want nu zien wij op een gegeven ogenblik ook dat de waakzaamheid van een kudde niet toeneemt, als er leeuwen in de buurt zijn, maar wel in een tijd dat er teveel dieren zijn. Dan gaat de voedseldrift overheersen, zegt de bioloog, en hierdoor worden de zwakkere exemplaren - gezien de verminderde waakzaamheid van de sterkere exemplaren - meestal het slachtoffer. Dat zou wel waar kunnen zijn. Maar zou je ook niet kunnen zeggen, dat de natuur zelf hier corrigeert?

Dan kunnen wij spreken over ecologische evenwichten. Maar een ecologisch evenwicht kan toch niet verklaren waarom in een land waar een bepaalde ziekte uitbreekt (ik denk aan een typhus-epidemie, die kort geleden uitbrak in de buurt van de Ganges-delta) dit gepaard gaat met het plotselinge verschijnen van één speciaal onkruid in rijstvelden vlak in de buurt. Men beweerde zelfs, dat het extract van dat onkruid kon worden gebruikt om de ziekte te genezen. Het was er vóór die tijd niet. Het jaar daar vóór was het in een enkel exemplaar aanwezig, maar niet en masse. En nu ineens dit jaar: typhus en het massale verschijnen van het kruid. Moet men dan zeggen: Dat is toeval? Dan hangt de gehele wereld van toevalligheden aan elkaar, want we kunnen die dingen steeds weer constateren. Laat ons liever zeggen:

Er is een soort wederkerige beïnvloeding. Die beïnvloeding moet - zeker als dat soort onkruid plotseling zo rijkelijk te voorschijn moet

komen of de typhus moet uitbreken, iets wat je van tevoren ook niet helemaal kunt bepalen - al van tevoren aanwezig zijn.

Nu kom ik met een paar stellingen, die u misschien een beetje gek vindt:

Op het ogenblik, dat er op één punt in de wereld een mogelijkheid ontstaat van een kracht, zal op het meest nabij gelegen punt waar die mogelijkheid nog geconstateerd kan worden een tegenkracht ontstaan. Het is nooit één kracht; er zijn altijd twee krachten.

Als er op een gegeven ogenblik pest uitbreekt (wij hebben dat gezien met de grote epidemieën, die in de middeleeuwen heel West-Europa hebben plat gelegd) dan blijkt 't dierenleven ook plotseling te veranderen. Wij zien in diezelfde periode een toename van b.v. een aantal prooidieren; vooral de wolven waren in Italië heel erg brutaal. Wij zien dan ook in de plantengroei afwijkingen. Dan zegt de mens: Dat zijn tekenen. Maar ik geloof, dat je het andersom moet zeggen: Dit zijn verschijnselen van dezelfde kracht, die zich uit.

Dan is de vraag: Wat is die kracht? Natuurgeesten kunnen wij daarvoor niet verantwoordelijk stellen. Wij kunnen ook niet zeggen: Dat zijn kosmische invloeden zonder meer. Wij kunnen de aarde zelf ook niet daarvoor verantwoordelijk stellen, geloof ik. De mensen, het leven op aarde is vanuit het standpunt van die aarde zo onbelangrijk. Dus dan moet er iets zijn in de uitstraling, de aura van de aarde, dat niet natuurgebonden is, maar dat gelijktijdig toch behoefte heeft aan een evenwicht. En dan gaan wij maar weer eens terug naar de oude legenden; dat hebben wij trouwens al een keer gedaan.

Herinnert u zich nog de verhalen over de Djinni? In de Duizend-en-één-Nacht kunt u hen vinden, de eigenaardige geesten die goed of kwaad kunnen zijn. Sommigen zijn getrouwe moslims, andere zijn heidenen. Zij vliegen door de lucht, zij hebben eigenaardige mogelijkheden, zij bedrijven magie, zij zijn ook onzichtbaar, maar soms manifesteren zij zich plotseling. Zo'n Djinn is geen mens en ook geen zuivere natuurgeest. Hij heeft een macht, welke die van de mens te boven gaat, maar hij heeft beperkingen, die ook groter zijn dan die van de mens.

Stel nu, dat er een astrale wereld is, die niet alleen door dwergjes, feeën, elfen en dergelijke wezens wordt bevolkt, maar ook door wezens, die leven krachtens de evenwichten die er bestaan, die zich voeden met een evenwichtssituatie. Dan zult u vragen: Wat is die evenwichtssituatie dan? Het is een voortdurende botsing van krachten, die elkaar schijnen op te heffen of trachten dit te doen. Je zou kunnen zeggen: Er zijn bepaalde accumulatoren, die je door het overslaan van vonken kunt laden. Dan heb je dus een positieve en een negatieve nodig. Als de vonkenbaan voor een ogenblik wordt gesloten, blijkt de accumulator in staat te zijn een deel van de energie op te nemen. Wij noemen zo'n accumulator een statische accumulator.

Nu stel ik, dat dergelijke wezenste vergelijken zijn met die accumulator. Op het ogenblik, dat er een conflict begint, hebben zij met hun behoefte aan kracht al direct in de gaten: hier ontstaat een strijd. Maar zij hebben niet één kracht nodig, want dan zouden er allerhande gebeurtenissen zijn, die zij niet kunnen beheersen. Er moet een tegenkracht zijn. En dan komen wij tot de vreemde conclusie, dat er wezens zijn (niet direct natuurgeest, aardgeesten of geesten uit de een of andere sfeer, maar gewoon anders-dimensionaal levende wezens), die zich voeden met een psychisch conflict en die proberen om dit conflict reguleerbaar te houden, een tegenstelling tot stand te brengen.

Nu begrijpt u wel, dat de intensiteit van ladingsverschil groter wordt naarmate de polen dichter bij elkaar worden gebracht. U kent misschien een ouderwetse booglamp met koolspitsen. Dan weet u ook, dat één van die kolen beweegbaar is gemonteerd en meestal via wormwielaandrijving langzaam in de richting van de andere kool wordt gebracht, totdat er een vonk overslaat. Stel u voor, dat er een bepaalde afstand nodig is, voor-

dat het proces kan beginnen. Wordt de afstand te groot, dan gebeurt er niets. Is ze te klein, dan verteren de kolen. De koolspitsen branden weg en dan heb je een vernietiging.

Stel u die persoonlijkheden nu eens voor als wezens, die op deze manier proberen te manipuleren; die proberen een bepaald deel van de aarde met zijn eigen uitstraling dicht in de buurt te brengen van een tegenovergestelde uitstraling en daaruit voor zich een zekere voeding te verkrijgen. Dat is een fantastisch beeld, ik weet het. Maar toevallig is het nog waar ook. Dan wordt het duidelijk, waarom de mensen niet helemaal zonder reden zeggen: Als je ziek bent, dan groeit het geneesmiddel naast de deur.

Als u ziek bent, dan heeft u een uitstraling die afwijkt van de normale: een spanning. Die spanning kunnen wij dan het best gebruiken - zo denken deze wezens - indien wij een tegenpool in de buurt brengen.

Er zijn een aantal mensen geweest, die zich in de primitieve magie daarmee hebben beziggehouden. Eén van hen heeft zelfs wat daarover gepubliceerd. Dat was Von Hohenheim (Paracelsus). Deze Von Hohenheim stelt het nu heel aardig: "Het geheel van de krachten van het leven kan worden uitgedrukt in polariteiten. Elke polariteit valt uiteen in een materiële kracht (gedachtenkracht)". (Hij geeft er een andere omschrijving voor en noemt nog de planeetkracht of de astrologische constellatie). "Deze drie factoren moet je met elkaar in overeenstemming brengen. Indien dit niet mogelijk is langs natuurlijke weg, dan maken wij een amulet dat de ontbrekende uitstraling geeft. Hierdoor zal er een evenwicht ontstaan en zal de mens wederom tot de normale groepering van de in hem aanwezige elementen komen."

Zo dachten zij er vroeger over. Tegenwoordig zeggen zij: een beetje koorts. Vroeger: dat is het vuur, dat in je werkt. Er waren heel veel mensen, die dat probeerden te genezen door het vuur te laten wegvloeien en dan krijg je de aderslatingen. Het is typerend voor het Europa van die tijd dat er meer mensen aan medische behandeling zijn gestorven dan aan een ziekte. Dat zou ik nu niet meer durven beweren, zodat de medische wetenschap wel vooruit is gegaan.

Deze polarisatie van krachten zal niet alleen blijven bij het ziekteverschijnsel of bij de aanwezigheid van een gevaar waarvoor een tegenmiddel bereikbaar is. Het is duidelijk, dat ook daar waar psychische spanningen bestaan deze soms tegen elkaar kunnen worden afgewogen. En dan komen wij tot de conclusie, dat mensen met een zeer eenzijdig denken, die onder een behoorlijke spanning leven, automatisch bevorderen dat in hun nabijheid tegenovergesteld denkende en reageren groepen met een vergelijkbare psychische spanning van andere aard ontstaan.

Hoe kan dat? Dat kan, omdat deze entiteiten niet beschikken over het middel om alles te scheppen, maar zij kunnen er wel voor zorgen, dat b.v. een onkruid zich weelderiger voortplant dan normaal. Zij kunnen er voor zorgen, dat bepaalde dingen de mensen veel meer opvallen dan anders. Een typisch voorbeeld heeft u in uw eigen omgeving.

Aan de ene kant heeft u te maken met een regering, die onder spanning staat, omdat zij geen inzicht meer heeft in het totaal van de processen der samenleving. Zij probeert dat te verkrijgen. Maar de spanning, die daardoor is ontstaan, moet een tegenspanning hebben. Er ontstaat een in feite onredelijk verweer tegen de maatregelen: in casu een volkstelling. Dat verweer is in feite onredelijk gezien uit het standpunt "informatie is noodzakelijk". Gelijktijdig is het natuurlijk een kwestie van anders denken.

Als ik zeg: Dit is niet democratisch meer, dan heb ik ook volkomen gelijk. Nu wordt op dat idee "het is niet democratisch" of "het is gevaarlijk" ingewerkt en zo ontstaat er in zeer korte tijd een aanmerkelijk grotere oppositie. En het vreemde van de oppositie is, dat zij zich moet vormen in de omgeving van degenen, die het meest de volkstelling voorstaan. Dus in de omgeving van het C.B.S., in de omgeving van de instan-

ties, die daarmee intens bezig zijn, zullen wij waarschijnlijk het tegen-gif vinden. Misschien de mensen, die het tegenwerken, die tegen-propa-ganda maken of misschien zelfs mensen, die dit proberen op een heel andere manier te gebruiken. En zo is er dan weer een spanning, waaruit geleefd kan worden. Misschien herinnert u dat ergens aan.

U kent allemaal het verhaal van de bloedzuigers, die door de nacht gaan: de vleermuisachtige Dracula's, die via scherpe snijtanden en een kus in de hals u het eeuwige leven en zichzelf voldoende bloed bezorgen. U zou die entiteiten misschien met dergelijke parasieten kunnen vergelijken. Zij hebben echter een regulerende functie. En die functie kan alleen worden beïnvloed door een zo totale verandering van omstandigheden of beïnvloeding, dat hun normale manipulatie van krachtsevenwicht niet meer opgaat.

Nu komen wij bij de kosmische krachten. Ik neem aan, dat de meesten van u weten wat er wordt bedoeld met de Heren van de Stralen. Het zijn heersers, die een zekere invloed dirigeren, die via een gediffuseerd licht tenslotte ook de aarde kan bereiken en daar een bepaalde mentaliteit, een bepaalde geestelijke instelling doen prevaleren. Als nu een dergelijke kracht ingrijpt, dan verandert ineens de mentaliteit van alles wat bewust is. Hoe hoger de beseftsmogelijkheid, hoe hoger de mentale activiteit, des te sterker de beïnvloeding. Een eenvoudige plant wordt door een dergelijke straal veel minder beïnvloed. Die kan hoogstens iets meer of iets minder energie kennen, maar een dier kan reeds zijn gedragspatroon veranderen.

Bij de mens zien wij een plotselinge verandering van temperament en daarnaast natuurlijk ook van gedachtenleven. De entiteiten, die zich voeden door middel van spanningsverschillen, zijn gebaseerd op het normale. Zij kunnen dus alleen van het normale uitgaan. Er ontstaan dan ook perioden, waarin zij eigenlijk geen kans meer hebben om zelf spanningen te veroorzaken en evenwichten tot stand te brengen. Hun parasitaire functie - want dat zijn zij in normale tijden - krijgt ineens een heel ander aanzien. Op het ogenblik, dat de verandering groot wordt, treden de bovengenoemde entiteiten op als remmende factor. Zij kunnen nu alleen tegenover de invloed de restanten zetten van een andere invloed of van een verleden. De geleidelijke overgang van invloeden wordt dus bepaald door het ingrijpen van dergelijke krachten. Zijn zij er niet, dan zullen de overgangen veel plotselinger zijn, de resultaten komen sneller, maar zij zijn vaak ook minder te voorzien. Ze hebben dus wel degelijk een regulerende functie in het geheel en zijn ook als zodanig belangrijk.

De kwestie van de mens in een verbond met dergelijke entiteiten is in vele gevallen een leugen. Er wordt verteld dat er mensen zijn, die met parasitaire geesten omgaan en hen op anderen kunnen afzenden. Van natuurgeesten geloof ik het, niet van deze entiteiten. De procedures, die hiervoor bestaan (de rituele vormen van magie o.a. uit het Zevengébergte) komen altijd iets te kort, nl. aan beheersbaarheid.

De bestudeerders van de z.g. geheime magie van het Tibetaans Dodenboek (in feite grotendeels ook nog zwart-magiërs) roepen dergelijke geesten wel op. Zij kunnen daarmee de meest eigenaardige situaties tot stand brengen, omdat hier spanningen worden gewekt t.a.v. de bevolking en de gelovigen. In vertoningen kunnen zij op de medewerking van dergelijke geesten rekenen, maar zij zijn er nooit zeker van hoe het geheel zal verlopen. Zij weten nooit, of de steen, die daar ineens gaat zweven hen zal verbrijzelen of dat hij naar links of naar rechts zal gaan. En daaruit blijkt wel, dat de beheersbaarheid dus niet bestaat. Dientengevolge moet worden aangenomen, dat elke poging om met dergelijke entiteiten samen te werken voor de mens zeer grote gevaren inhoudt. En als hij er al in slaagt zijn doeleinden te bereiken, hij toch zeer veel energie aan de entiteiten zal verliezen.

Als ik nu stel, dat de wijze waarop de entiteiten manipuleren voor de mens bruikbaar is, omdat hij van de ontstane spanningen, maar vooral

van de bij elkaar gebrachte polen van een situatie gebruik kan maken, dan klinkt dat misschien heel vreemd. Maar ik heb u daar net een paar natuurrecepten genoemd. Het klinkt krankzinnig als je tegen iemand zegt, dat hij een zeer kleine hoeveelheid bilzekruid moet aftrekken, het aftreksel met melasse vermengen en dat hij dat maar moet drinken. Dan zeggen de mensen: Wat moet je daarmee? Inderdaad blijkt dat te werken o.m. tegen maagzweer en bepaalde vormen van darmontsteking. Dat bilzekruid is meestal wel te vinden, indien je last hebt van die kwalen. Dat is ook weer het vreemde. Maar je moet je er naar toe laten trekken. Die entiteiten hebben de neiging de polen zo dicht mogelijk bij elkaar te brengen. Maar als beide polen één worden, valt de werking uit. De mens is een van de weinigen, samen met enkele diersoorten, die in staat is dit fenomeen tot stand te brengen. En omdat de spanning wegvalt, zal dan als vanzelf ook een genezingsproces kunnen optreden. Er wordt een nieuw evenwicht gevonden. De mens krijgt zelf weer een grotere mogelijkheid tot beheersing.

Hier komen ook weer een paar oude sprookjes aan bod, waarover wij even moeten nadenken. U kent allemaal het verhaal van het alruin-manne-tje. Als je een alruin plukt, zal de eerste, die de kreet van de wortel hoort (die sterft op het ogenblik, dat hij aan de aarde wordt onttrokken) ook sterven. Dus bestaan er bepaalde voorschriften. Je stopt de oren dicht, je neemt een hond mee en als je dat niet hebt, kun je ook een lammetje of een jonge geit nemen, die je in de buurt houdt. Je neemt een heel lang touw, die je aan de wortel bindt en je trekt. Dan is de kreet, die je hoort, zo zwak dat het leven wordt genomen van het lammetje of de hond of wat je ervoor in de plaats zet.

Dat is natuurlijk onzin. Tegenwoordig worden alruinwortels a.h.w. in een fabriek gewekt om aan de goede gelovigen verkocht te worden. In Duitsland is er zelfs een hele industrie, die zich bezighoudt met alruin, ginseng e.d.

Maar waar komt het denkbeeld weer vandaan? De alruin is met enkele andere planten niet alleen magisch, maar ook bijzonder sterk in uitstraling. Een helderziende heeft misschien wel eens gezien, dat het leven van een plant een soort kleurig tolletje is, dat eigenlijk niet in de plant zit, maar dat er omheen schijnt te dansen of te dwarrelen. Als je de alruin gaat vergelijken met een gewone plant - laten we zeggen een roos - dan heeft het balletje dat je er omheen ziet dansen een doorsnee van 5 cm. Kijk je dan bij een alruin, dan is de omvang van dat tolletje bijna 60 cm; dat is dus 12 keer zo groot. Dat betekent, dat twaalf keer zoveel energie wordt uitgestraald. Er zijn geen gedachten bij. Een plant denkt niet - althans niet volgens menselijke maatstaven - maar de plant is bewust. Veranderingen in bewustzijn kunnen in de uitstraling worden geregistreerd. Iemand, die nu zeer gevoelig is, zal dus het sterven van de alruin wel degelijk als een schok kunnen voelen, want er is een psychische kracht, die behoorlijk sterk is. Dat zij dodelijk is, is onzin. Maar dat er een invloed van kan uitgaan, staat vast. En dan stellen wij:

Indien dat mogelijk is bij een alruin, dan moet het met andere dingen ook mogelijk zijn. Als iemand op aarde een oude boom rooit (die boom heeft ook krachten: hij heeft zelfs vaak meer levensomvang dan een alruin), dan zal het sterven van die boom een explosie van energie zijn. Die energie kun je alleen maar uitdrukken als troosteloosheid. Waar er geen direct besef van sterven bestaat (in planten bestaat dat niet direct) kun je dus geen droefheid verwachten maar alleen de troosteloosheid: ik ben ineens afgesneden van alles, alles verwaast. En dat explosief. Je zou dan kunnen zeggen: De neerslachtigheid van de mens wordt dus aanmerkelijk vergroot. En nu het typische:

Er is een stad waar heel veel grote bomen staan. Dan is het voor de entiteiten waarover ik het had dit belangrijk, dat de bomen worden gerooid, want dan komen er grote brachtenvladingen en die zijn voedzaam.

Dan zal de neiging om te rooien sterker worden, dat is duidelijk.

Op dezelfde manier: een oud gebouw heeft zelf ook een zekere uitstraling. Het is dan misschien een samenvoeging van menselijke manas, die daarin is opgeslagen, maar het is er. Als zo'n pand zeer snel instort, dan komt de manas (kracht) grotendeels vrij. De mensen hebben nl. gedacht in een structuur en daaraan hebben zij hun kracht gegeven. Als die structuur teniet gaat, verdwijnt de samenhang voor een groot gedeelte. Enkele stenen zouden misschien wat kracht behouden, maar dat is niet veel. Er komt weer een krachtontlading. Het is duidelijk, dat mensen dan gelijktijdig het oude moeten liefhebben en het moeten vernietigen. Dan hebben die entiteiten een heerlijke explosie en daarvan kunnen zij eten. Zo wordt zelfs het stadsleven daardoor beïnvloed. Wat dat betreft, kan ik u wel vertellen, dat dergelijke parasitaire entiteiten - indien er geen natuurlijke veranderingen meer plaatsvinden door kosmische invloeden - de neiging nogal eens hebben om zich in grote steden bezig te houden.

Op het platteland ligt de zaak een beetje anders. Daar is er een samenspel van het natuurlijke ritme van groei, bloei, vrucht, verval. De mens, die daar leeft, is daarmee veel sterker verbonden. Daar is het vaak erg belangrijk dat iets excessief wordt. Excessieve regenval, excessieve droogte zijn voor die entiteiten belangrijk, maar tevens om de zekerheid, de verwaandheid, die een mens altijd ook heeft een beetje binnen de perken te houden. Zoals gezegd: er is geen verwaander en koppiger mens dan een boer. Dat is tegenwoordig natuurlijk niet meer waar, maar het is een lange tijd waar geweest. Dat komt voort uit zijn manier van leven en het gevoel van zekerheid dat hij had. Veranderingen daar aanbrengen zou dus zeer goed zijn, maar het lukt niet altijd.

Dan kunnen wij misschien de kleinere wisselwerkingen nog gebruiken. Wij kunnen b.v. een veepest sturen of giftig onkruid gemakkelijk op een wei doen groeien. Dat gaat allemaal wel, maar wij kunnen niet verder komen. Wat gaan wij dan doen? Wij gaan proberen de spanning tussen boer en land te doen groeien. Als de boer een zekere haat heeft tegen een deel van zijn werk en dat werk omvat ook levende elementen (dat kunnen planten of dieren zijn), dan is hier een spanning, die kan worden afgetapt. Op deze manier hebben de heren eigenlijk nog heel wat in te brengen.

De mens, die in staat is om er gebruik van te maken, die weet "als ik iets haat, dan moet ik juist proberen het zo volledig en zo juist mogelijk te doen", die bereikt hierdoor: a. dat hij weinig energie verliest, want hij komt te snel tot een zekere harmonie met zijn tegenpool; b. hij krijgt meestal daardoor veel betere resultaten. Het is gek; waar liefde is, waar geen tegenstelling aanwezig is, daar krijg je die ontladingen lang zo sterk en lang zo plotseling niet. De regulerende invloed speelt dus ook t.a.v. de relatie van de mens met de natuur een rol.

Nu zal ik nog wat aandacht willen besteden aan kosmische invloeden, die hiermee in verband staan.

Ik heb u reeds gewezen op de Heren der Stralen. Er zijn natuurlijk ook meer van die dingen. Als een geestelijke invloed zich op aarde ontlaaft of wenst te ontladen en daarbij slechts een deel van de aarde of een enkele mens beroert, dan wordt hierdoor die mens of dat deel van de wereld tijdelijk onaantastbaar voor deze parasitaire of "regulerende" entiteiten uit de een of andere tussenwereld. De onaantastbaarheid ontstaat doordat een directe kosmische invloed eigenlijk hoogspanning is. Je kunt je dus wel aan een hoogspanningsleiding gemakkelijk vasthouden, dat is helemaal niet gevaarlijk, als je maar geen voet op de grond zet.

Als alles gelijktijdig wordt beïnvloed, kan een entiteit, die zich daarin bevindt, zich gemakkelijk blijven bewegen, omdat hij in zijn eigen wereld dezelfde lading aanneemt. Maar waar op één punt een ontlading komt, ligt de zaak anders. Daar kan die entiteit niet meer benaderen. Denkt u nu eens even aan wat er over Jezus wordt verteld: dat demonen

voor hem wegvluichten. Dan kunt u zeggen: Dat was de zoon van God. Maar u zou ook kunnen zeggen: Hij had kennelijk een direct contact met de kosmos of iets in de kosmos. Hierdoor was hij voor die entiteiten onaantastbaar en gevaarlijk. En als dat voor Jezus denkbaar is geweest in het verleden, dan moet het ook vandaag bestaan. Wat blijkt nu?

Er zijn mensen, die tot een bepaalde straal behoren. Zij hebben dus een eigen levensritme, dat met die straal overeenkomt. Als zo'n straal op aarde sterk inwerkt, dan kan dat gebeuren in een tijd en in een milieu dat de meesten naar heel licht worden beïnvloed. Maar deze enkelingen resoneren. Zij zien plotseling in hun leven, in hun denken veranderingen optreden. Zij worden a.h.w. losgeweekt van de wereld, waarin zij bestaan en weten zelf niet welk vernieuwingsproces zich nu eigenlijk afspeelt. Maar er is iets; dat weten zij wel. Deze mensen hebben nu plotseling niet meer het geneesmiddel naast de deur; zij kunnen hoogstens voor zichzelf geneesmiddel zijn. Voor hen is er niet meer de tegenpool te vinden. Ze zijn geïsoleerd van het spel. Hun gevoeligheid voor de tegenpolen neemt in zekere mate af. Zij kunnen niet worden aangetaast, maar zij kunnen daardoor bepaalde harmonieën ook niet meer bereiken. En als dit gebeurt met een klein deel van de wereld, dan is het duidelijk dat dat deel van de wereld plotseling een hele sprong in ontwikkeling maakt, want de vertragende, de regulerende factor van de entiteiten waarover ik sprak valt weg. De compenserende werkingen, die altijd in de omgeving ontstaan, zijn er niet meer. Het is niet alleen zo, dat remmingen wegvallen. Het is ook zo, dat er geen tegenhouden meer is. Een dergelijke ontwikkeling kan op een beperkt grondgebied zich zeer snel doorzetten in een periode van soms 5 of 6 maanden. En ook dit kan voor u in de komende tijd belangrijk worden.

U zult zich misschien afvragen, hoe het mogelijk is dat in bepaalde staten (ik denk hier o.a. aan Israël, aan Jordanië maar ook aan de situatie in Laos op het ogenblik) binnen enkele dagen de gehele zaak verandert. Alle heersende machten, alle heersende overtuigingen schijnen niets meer te zeggen te hebben. Daar breekt iets los, dat in zichzelf geordend, consequent is, maar dat geen samenhang meer vertoont met alles wat er tot nu toe op de wereld was en waaruit de evenwichten waren opgebouwd. Nu dat gebeurt, moet u er maar eens over nadenken. Dan zegt u: Hier is een kosmische kracht aan het werk en daardoor is de regulerende functie, de remming, de genezing misschien vanuit ons standpunt, die altijd naast de deur ligt, niet meer aanwezig. Het is alsof je een atoom-centrale hebt, waarmee je ineens alle remmende elementen wegneemt. Het is duidelijk, dat dat ding dan explosief wordt.

Zo kunnen dus zeer kleine delen van wereld (het gaat nooit over een groep mensen; het kan een enkele mens zijn, een deel van de wereld of een bepaalde plaats op de wereld) plotseling a.h.w. explosief een ontwikkeling doormaken. Een totale verandering van mentaliteit, van methodiek, van benadering van de wereld, maar ook van verdere procedures, die binnen enkele maanden zo sterk is, dat hierdoor alle vooropgezette oordelen, meningen, economische, sociale, politieke, strategische opvattingen omver worden gegooid. En dat is, geloof ik, ook weer iets dat de moeite waard is om erover na te denken.

Er zijn heel wat vreemde krachten in de natuur. Ik heb vanavond een van de meer eigenaardige behandeld. Overal vindt u om u heen dingen, die remmen, die een ontwikkeling tegenhouden en andere dingen, die een ontwikkeling bevorderen. U kunt altijd weer een soort genezing krijgen, indien u de tegenpolen weet te vinden. Behalve als de kosmos u direct beïnvloedt, want op dat ogenblik is er op aarde geen tegenpool meer te vinden; dan is de enige tegenpool die nog aanwezig is de geestelijke kracht. Kunt u met de kosmische kracht, die in u tot ontlading komt, tot een meer bewuste eenheid komen, dan is die de genezende factor geworden. Deze lost alle problemen op en dan wordt door de eenheid met deze kracht de behees-

baarheid bereikt.

Misschien begrijpt u nu ook waarom Jezus op een gegeven ogenblik zei: "De Vader en ik zijn één." Dat past volledig in dit schema. En dan begrijpt u misschien ook waarom u in uw leven soms ineens wordt geïsoleerd. Alle dingen vallen weg, het gaat helemaal niet meer zoals u zich dat had gedacht, het verleden is niet meer te benaderen. Gelijktijdig werken allerhande processen. Dingen, waarvan je dacht dat ze niet mogelijk waren, gebeuren. Maar alles, wat je dacht nu eindelijk bereikt te hebben, is ineens ver weg, daar kun je niets meer mee doen. Op zo'n ogenblik is het noodzakelijk je te realiseren: ik kan misschien wel onder invloed staan van een kosmische werking en daardoor ligt voor mij het heilmiddel niet meer naast de deur, maar moet ik het innerlijk vinden t.a.v. de kosmos.

Als een mens deze invloed heeft, dan is deze mens niet alleen on-aantastbaar geworden voor een groot aantal factoren, maar hij is gelijktijdig ook a.h.w. in conflict met de kosmos. Want zijn denken is niet gebaseerd op deze nieuwe kracht, deze nieuwe invloed, maar op de oude situatie met al haar remmingen, haar evenwicht-verzorgende factoren, de ingrijpende entiteiten. Kan hij zich realiseren, dat de ommekeer betekent "in mijzelf eerst eenheid vinden", dan is hij niet alleen niet meer onbenaderbaar geworden voor vele dingen in de wereld, hij wordt ook niet meer door de spanningen in eigen gedachten gekweld. Hij krijgt daarmee een vermogen tegenover de wereld waarvan hij zelf het evenwicht bepaalt, want hij kan naar buiten toe handelend gaan optreden en daarmee een bestaand evenwicht veranderen.

Een filosoof-alchemist uit de 14e eeuw heeft kennelijk met iets dergelijks te maken gehad, als hij zegt: De mens, die in zichzelf het elixer heeft gevonden (in zichzelf; een belangrijke factor!) is het panaceum (middel tegen alle kwalen) geworden. Hij bedoelt daarmee: Hij is het geneesmiddel voor alle kwalen van anderen geworden. Hij kan iedereen genezen, indien hij dat wil. Hij kan elke situatie oplossen. Hij treedt in de plaats van elke tegenpool, zonder dat hij (zoals die tegenpool) door bepaalde eigenschappen en kwaliteiten beheerst of door bepaalde krachten van buitenaf gestimuleerd kan worden.

De vrijwording van de mens begint eigenlijk op het ogenblik, dat hij begrijpt: Voor mij zijn de geneesmiddelen niet naast de deur, maar in mijzelf. En als er dan krachten zijn, die hij in zichzelf werkelijk ontmoet, bereikt hij het meesterschap over een groot gedeelte der natuur, maar niet over alles. Want de natuur op zich is a.h.w. de uiting van grote wezens; en deze uiting kun je nooit als mens of zelfs als volk ongedaan maken.

-:-

PUNTHOOFDEN.

Er is op het ogenblik een vreemde ontwikkeling aan de gang in de wereld, waarvan de gevolgen in de komende tijd wel sterk merkbaar zullen worden.

Wij hebben nu zoals u weet een enorme strijd in de gehele wereld tussen wat je kunt noemen de technocraten en de mensen, die ook nog mens willen blijven. De situatie heeft zich langzaam maar zeker toege-spitst doordat overal het gouvernement zich vervreemt van de mensen. Het is duidelijk, dat daaruit een aantal conflicten naar voren komt.

Normalerwijze zou iemand zeggen: Ach, als wij daarmee zoveel last krijgen, laten wij het dan op een andere manier doen. Maar dit kunnen de Punthoofden niet verwerken. Zij hebben onder hun ruime denkschedel plannen uitgedokterd. Die plannen zijn goed en moeten dan maar worden uitgevoerd.

Dat is natuurlijk niet erg, als het gaat om een eenvoudige maatregel in eigen land. Het wordt al ernstiger, als het op internationaal niveau gebeurt, zoals dat in de E.E.G. de laatste tijd het geval is. Bijzonder ernstig wordt het wel, als zij zich gaan bezighouden met globale planning, waarmee zij de gehele wereld langzaam maar zeker in een bepaalde richting willen dwingen. En dat laatste is op het ogenblik aan de gang. Ik ga enkele van die plannetjes aan u voorleggen, dan kunt u zelf wel zien wat ervan komt.

In Rusland heeft men een geheime, maar dan toch wel betrekkelijk nieuwe organisatie opgericht, die ten doel heeft de revolutionaire bewegingen in de westerse landen te ondersteunen. Deze ondersteuning heeft dan ten doel niet - zoals u zult denken - om het communisme te laten zegevieren, daar gaat het helemaal niet om, maar om de economische verbondenheid met Amerika (dus de gehele verbondenheid met het westblok) te doen wegvallen. Men gaat nl. uit van het standpunt: Indien wij voortdurend met onze vijfjaren-plannen blijven werken (of die slagen weten zij natuurlijk niet) en daarnaast het verwerken van de plannen in de wereld onmogelijk wordt, dan krijgen wij vanzelf een zodanige suprematie, dat men zich aan ons zal moeten onderwerpen. Een denkwijze die heel aardig is, maar de wordt gestoord door verschillende ontwikkelingen in de eigen omgeving.

Het is voor deze groeperingen heel erg vervelend, dat het publiek een ruimere verbruiksmarkt begint te eisen (dat doen zij al enkele jaren) en daarbij ook een prijsdaling. Die prijsdaling is niet te realiseren, maar zij kunnen de prijsstijgingen niet doorzetten. En dat betekent weer, dat men dus niet meer in staat is met de lonen te manipuleren zoals men dit van plan was, want men heeft grote bedragen nodig en grote hoeveelheden materiaal om de opstandige bewegingen buiten een beetje te steunen. Deze mensen zitten dus op het ogenblik in het schip. Zij hebben daarbij nog de grote moeilijkheid, dat zij - waarschijnlijk gedreven door een oude keizerlijke droom - de Russische suprematie willen herstellen, ook in Azië. Dat zou betekenen, dat men een grote invloed hoopt te krijgen in gebieden als India en Pakistan en dat men daarbij voorzichtig, maar toch wel zeer doelmatig ook de olie-sjeikhdommen en bepaalde belangrijke mijngebieden in handen krijgt.

Typend hiervoor is, dat de Russen een titanium-vondst hebben geregistreerd, die tot nu toe nog niet ontwikkeld is. Zij wordt beschermd door een paar opstandige woestijnstammen, die daarvoor rijkelijk steun krijgen, omdat men meent dat men die landen binnenkort in handen krijgt en dan pas met de exploitatie zal kunnen beginnen.

De Chinezen hebben op het ogenblik heel andere plannen. Er is een tijd geweest, dat zij zich vooral op een suprematie ook in Azië hadden gespitst, maar de ontwikkelingen in eigen land zijn zodanig, dat men nu van plan is om eerst de zaak intern in orde te maken. Maar dat zou kunnen betekenen, dat de bedreiging van buitenaf verder wegvalt. En als de bedreiging wegvalt, ontstaat er ook de verbruikseis en die kan men niet werkelijk bevredigen. Er zijn een aantal steden, die goed voorzien zijn, maar de gewone boerderijen en de kleine fabrieken hebben niet voldoende luxe-artikelen. Dan moet u niet vergeten dat een fiets, een radio, een klok, een horloge daar allemaal luxe-artikelen zijn en dus niet aan te kopen.

De poging om de industrie een beetje te veranderen loopt daar ook al vast. Er is een strijd ontstaan tussen de economen (de technocratische Punthoofden), die zich bezighouden met de productie en de partijstrategen, die meer militair georiënteerd zijn. Ik geloof, dat ook dit

in het komende jaar zeker voor grote spanningen zal zorgen in dat land.

Dan zijn er nog enkele andere ontwikkelingen, die onrustbarend zouden kunnen worden genoemd:

In Japan heeft zich weer een nieuwe "hofhouding" gevormd van zeer kapitaalkrachtige mannen, die toch altijd weer blijven streven naar een Banzai Nippon (leve Japan), dat zou moeten worden uitgeroepen door althans de gehele gekleurde bevolking van de wereld. Deze Japanners zijn nu heel handig bezig om in Zuid-Amerika maar ook in Afrika handelsgebied te winnen. Daarnaast zijn zij al behoorlijk geïnfiltreerd zelfs in de U.S.A., maar ook in West-Europa. Het feit, dat zij hierbij economische bindingen hebben gevonden met grote concerns, die proberen zich wat los te maken van de al te grote regeringsbemoeningen in eigen land, helpt hen. Het is heel waarschijnlijk, dat zij binnen afzienbare tijd een aantal industrieën kunnen overnemen.

Achter deze mannen staat een uitermate rechts, dus een orthodox gezinde groep, maar zij worden bestreden door een even actieve links gezinde groep. Het opvallende hierbij is, dat in het eigen land zeer grote geschillen bestaan, die met het zwaard in de hand bij wijze van spreken worden uitgevochten, maar dat er gelijktijdig ook een eenheid van optreden naar buitentoe is. En dat zou wel eens en voor de Russische ambities en voor de rust van China en voor de economische zekerheid van de Ver. Staten een hele klap kunnen zijn.

Ik heb zo even de E.E.G. genoemd. Europa moet een eenheid worden. Die eenheid zou er kunnen komen, indien niet alle mannen, die nu belangrijk zijn, daarin belangrijk willen blijven, dat begrijpt u wel. Nu zijn er een aantal mensen, die hebben uitgerekend hoe die eenheid kan worden bereikt, zonder dat iemand eigenlijk tekort wordt gedaan; dat wil zeggen: van de regerende families.

De mannen hebben o.m. geprobeerd een regeling te vinden voor de landbouw, een regeling te vinden voor de staalindustrie, een regeling te vinden voor de auto-industrie en nog vele andere regelingen tot zelfs een valuta-regeling toe. De plannen op zichzelf zijn natuurlijk wel aardig, indien je uitgaat van het standpunt, dat niet het geluk van de mensen, maar alleen het bereiken van een eenheid in een bepaalde vorm belangrijk is. Het resultaat kent u: er zijn op het ogenblik steeds grotere geschillen tussen de verschillende deelhebbers aan de E.E.G.; en dat heeft vele nadelige gevolgen.

Een van de meest nadelige gevolgen is misschien wel, dat juist hierdoor de nadruk in de komende tijd weer wordt verschoven in de richting van het militair verbond: de NATO of NAVO. Dat militair verbond is uitermate kostbaar en uitermate ondoelmatig. Het zal u duidelijk zijn, dat er ook hierdoor geschillen ontstaan. Wij moeten rekening ermee houden, dat de gehele E.E.G.-opzet aan alle kanten zal worden gesaboteerd door de gewone burgers en dat er daarnaast in technocratische kringen een rijzend verzet zal ontstaan tegen de militaire eenheid, die men uit West-Europa tracht te smeden. Een zeer interessante ontwikkeling hierbij is de factor Engeland.

Engeland, dat met zichzelf op het ogenblik niet veel raad weet - behalve misschien in Ierland - en dat nu als partner in de E.E.G. komend een totaal afwijkende wereldvisie binnenbrengt. Engeland zou in dit geval misschien nog enigszins partner kunnen zijn met Duitsland. Maar het zal tegenover Griekenland en Frankrijk komen te staan en daarnaast ook tegenover Zweden, Noorwegen, Denemarken, Nederland. Staten, die misschien niet allemaal deel zijn van de E.E.G., maar die toch in een economische Unit-Europa niet gemist kunnen worden. Ook hier loopt de planning vast.

Het denkbeeld van de groei van de economie heeft men overgenomen van de Amerikanen. Een economie, die blijft groeien, wordt steeds duurder in het gebruik. En hier hebben wij een interessante strijd tussen de Punthoofden zelf. Ik geloof, dat ook dit in de komende 3 à 4 jaren heel

sterk naar voren zal komen.

Er is nl. een oorlog gaande tussen de industrieëlen, die van zich uit belang hebben bij een voortdurende uitbreiding en de meer bureau-cratisch-sociologisch georiënteerde Punthoofden. Deze laatsten zeggen: Heeft het nu nog zin een industrie uit te breiden, indien wij de arbeiders daarvoor van buiten moeten importeren (iets wat in heel Europa het geval is) en waarbij wij gelijktijdig te maken krijgen met een voortdurend groter wordende arbeidsreserve, die echter niet bereid is de taken te vervullen, die de industrie ter beschikking heeft. Dit zou ook in Nederland wel eens een paar leuke explosies kunnen geven.

Ik verwacht b.v. een sterke toename van werkloosheid vóór het eind van dit jaar. Ik verwacht daarnaast vreemd genoeg gelijktijdig een aanmerkelijke vergroting van het aantal gastarbeiders. (Vroeger zeiden ze "slaven"; het komt op hetzelfde neer.) Dit is dus wel een zeer curieuze ontwikkeling, die zich echter overal gaat afspelen.

Er is maar één land in het westelijk blok, waar dat niet is gebeurd: de U.S.A. Maar de Ver. Staten moeten vechten tegen een concurrentie van Japan, maar ook van Europa en vooral op het ogenblik van verschillende zeer goedkoop werkende staten in Azië en in Afrika. En daar komt dan de aap uit de mouw!

De grote concerns hebben er belang bij dat de arbeidsmarkt nog wat ruimer wordt in de Ver. Staten. Als daar een te groot aantal werklozen ontstaat, dan meent men hierdoor op het gouvernement pressie te kunnen uitoefenen (meer subsidie) en gelijktijdig de loonvorming een beetje beter in de hand te houden. Want de lonen in de U.S.A. zijn nu feitelijk te hoog voor een concurrentie op de wereldmarkt. Het resultaat is, dat wij hier dus te maken krijgen met een verschuiving in de bevolkingsgroepen; en dat houdt weer in, dat er een oorlog zal worden gevoerd tussen de verschillende staten - al is het dan niet met de wapenen - en het federale gouvernement, dat een gelijkschakeling blijkt te beogen. Een zeer interessante ontwikkeling, waarbij de tegenstelling tussen het Westen (ik denk aan Californië) en het Oosten (New Jersey, New York) in de eerstkomende tijd wel aan het licht zal komen. Het is een leuke, een beetje explosieve periode!

Dat klinkt de meesten van u misschien wat pessimistisch in de oren. Maar wat is er nu beter dan een oorlogje tussen Punthoofden onderling met theorieën en vergissingen? Want ik geloof, dat men op aarde steeds minder behoefte heeft aan deskundigen en steeds meer behoefte aan gezond verstand. En slechts weinig deskundigen geven er blijk van voldoende gezond verstand te bezitten om een algemene benadering van zaken tot stand te brengen.

Vervelend. Alemaal politiek, maar aan de andere kant toch interessant. Want met de aarde zelf in oproer (u moet binnen afzienbare tijd nog rekenen op enkele aardbevingen en overstromingen en een paar vulkanische acties, die wel niet veel slachtoffers zullen vragen), een wereld die economisch in oproer is, staten die op het punt staan hun prestige te verliezen, regeringen die in moeilijkheden komen, is het aardig te zien hoe men zich eruit gaat redden. Je kunt natuurlijk naar oorlog grijpen; dat is altijd het redmiddel geweest van de heersers. Maar oorlog betekent vernietiging. En bovenal schijnt oorlog langzaam maar zeker een bedreiging van de zekerheid te gaan betekenen van de heersers, die zij voortbrengt.

Symptomatisch voor deze benadering is de explosie in het Capitool in Washington. Nu kun je zeggen: Dat is maar een enkele daad. Maar het is eigenlijk precies hetzelfde of een katholiek het altaar in de St. Pieter te Rome zou opblazen. Het is een onvoorstelbare sacrilège. Een groep, die zover wil gaan en ook kan gaan, is een tegenstander waarmee je rekening moet houden. Hier worden emotionele stormen wakker geroepen. Hier worden de geschillen tussen in feite vóór de oorlog en tegen de oorlog zover opgevoerd, dat het bijna onvermijdelijk is dat hieruit terreur-

acties zullen volgen. En terreur wekt op het ogenblik overal contra-terreur. Een zeer interessante situatie!

Het is niet alleen maar de vraag: Hoe zal Nixon zich daar uitreden? Nixon is tenslotte het scheggebeeld van een schip dat wordt bestuurd door mannen, die achter de schermen blijven. Maar de grote vraag is: Hoe zal men dit probleem oplossen? Moet men toegeven aan de tegenpartij, dan heeft men te gelijk zichzelf in het ongelijk gesteld. En aangezien de bevolking ongeveer fifty-fifty verdeeld is in deze zaak, kun je met dit toegeven dus ook niets winnen, althans niet in eigen land.

Aan de andere kant: een verdergaan zoals het nu is, betekent een toenemend aantal schandalen, waardoor de hele wereld meer anti-Amerikaans gezind wordt (wat de buitenlandse politiek sterk gaat beïnvloeden) en gelijktijdig het toenemen van spanningen intern. Die spanningen zijn politiek, ze zijn idealistisch, ze zijn economisch en het is heel moeilijk om daar een uitweg te vinden. Het is eigenlijk zo, of de een of andere grote experimentator op het ogenblik een doolhofje voor ratten heeft opgezet en zegt: Laten wij de doolhof eens veranderen en kijken, of zij dan nog bij het voer kunnen komen. Het is natuurlijk verre van mij om de grote deskundigen en staatslieden met ratten te vergelijken. Maar de situatie waarin zij zich bevinden doet mij denken aan een doolhof, waarvan de structuur voortdurend wordt veranderd. En dat betekent, dat zij toenemende moeilijkheden en frustraties krijgen.

Ik meen verder - en dat zou waarschijnlijk over 5 à 6 maanden zijn - dat wij bij velen van de bestuurders te maken zullen krijgen met wat ik mentale of psychische storingen zou willen noemen. Het is duidelijk: zij werken op het ogenblik onder een spanning, die zij in feite niet kunnen dragen. Hun gedrag naar buiten toe blijft beheerst, maar zij zullen zich, indien het zo verdergaat in toenemende mate gaan bekeren tot de kaste der tapijtbijters; schuimbekkend binnenskamers, glimlachend vanaf het balkon. Die kant gaat het uit.

De onredelijkheden, die daaruit ontstaan, zouden m.i. wel eens kunnen leiden tot een absolute verandering in bestuurstechniek en daarbij zouden de technocraten in vele gevallen de minderheid worden. De emotionalist zou het moeten winnen. Waar emoties de landen regeren, daar krijgen wij zeer sterke veranderingen, maar geen gelijk lopende ontwikkeling. Volgens mij is dit wel een situatie, die de aandacht waard is.

Wij kunnen hier natuurlijk allerlei kosmische invloeden bijslepen. Wij zouden er misschien zelfs wat zons- en maansverduisteringen tegenaan kunnen gooien om daarmee data te verklaren. Ik geloof, dat je als geest dat maar beter kunt vermijden. Niet omdat je met die middelen niet een zekere benadering van tijdstip kunt krijgen, maar vooral wel omdat deze wereld toch al door zo vele bijgelovigheden wordt geteisterd. Het bijgeloof aan de welvaart b.v., het bijgeloof aan de sociale rechtvaardigheid, het bijgeloof dat er nog christenen zijn en dat soort dingen. Je moet reëel zijn.

Wat er op het moment in deze wereld bestaat, moet binnen drie jaar een totale verandering tot stand brengen in toch zeker 50 naties en daaronder begrepen enkele van de voornaamste. Die verandering is voor mij het teken, dat Aquarius eindelijk eens gaat doorzetten.

Er is zo'n beetje een valse zomer geweest. U heeft al gemeend zich in een voorjaarszon te koesteren, toen opeens sneeuwbuien uw illusie kwamen verbrijzelen. Op dezelfde manier heeft men het denkbeeld gehad, dat men toch de economische regressie weer de baas is geweest, dat men in staat is geweest om het volk gerust te stellen en de emoties te beheersen. Maar dat is niet waar! Die explosies geven enorme emoties. Die emoties kunnen erg gevaarlijk zijn.

U heeft, als ik mij niet vergis in het eerste deel juist gehoord, dat er zelfs krachten zijn, die dergelijke emotionele uitbarstingen buitengewoon voedzaam vinden. (Ik vind ze persoonlijk onverteerbaar.) Deze grote emotionele spanningen en uitbarstingen, vrienden, zullen het

noodzakelijk maken om het gehele probleem van samenleving en menselijkheid opnieuw te beschouwen. En dat kunnen geen Punthoofden met een misschien zeer grote, maar meestal eenzijdige eruditie. Dat kan alleen vanuit het menselijk beleven en vanuit het menselijk ervaren van de eenling; en de eenling is niet in tel. Dus wat doet die eenling? Hij gaat in een guerilla voortdurend fel ageren tegen gouvernement, tegen gelijkschakeling en dergelijke. Maar hij doet dat niet door middel van een regelrechte strijd, hij doet het eerder door een ontwijken. Hij ontwijkt de ingrepen van bovenaf. Hij probeert de maatregelen, die genomen zijn, te invalideren door eenvoudig anders te handelen dan men van hem verwacht zou hebben. Kortom, de strijd van de eenling tegen het gouvernement breekt eveneens in volle felheid los. En dat betekent, dat de eenling zich veel beter moet informeren over wat het gouvernement is, wil en doet dan hij ooit tevoren heeft gedaan, zodat de schaapskudde weigert de belhamel te volgen.

Een van de belhamels heeft daarom zijn afscheid trouwens al bekend gemaakt: een heel lange man met een heel lange loopbaan en een tamelijk lange reputatie.

Ik kan de mensen bewonderen, die op tijd uitstappen. Er zijn er velen, die het niet zullen doen. Kijk eens, met Schmelzer zet de dooi niet in (om Nederlands te spreken) en met De Jong trek je de ouderdomsrente niet op. Deze mensen blijven te lang op hun werkelijke positie zitten.

Het is precies hetzelfde in Engeland en in Duitsland. Brandt is progressief, maar hij is te eenzijdig. Hij houdt te weinig rekening met de werkelijke gevoelens van degenen, die onder hem staan. Dit betekent dat een groot gedeelte van zijn maatregelen in de komende tijd ofwel volledig worden gefrustreerd door de gewone mensen, dan wel dat hij op de een of andere manier zal moeten gaan.

Ook in Frankrijk zie je hetzelfde. De nederlaag van de falangisten in Spanje heeft ook een duidelijke aftekening in de partijen tot stand gebracht. De Una Sancta, die op het ogenblik eigenlijk aan het bewind is, zal door de afvalligheid die in Spanje sterk toeneemt, ook worden getroffen waar dat het pijnlijkst is. Het resultaat is, dat waarschijnlijk de socialisten en de syndicalisten in Spanje de overhand zullen krijgen. En daarmee is de kans op een burgeroorlog in dat land aanmerkelijk groter geworden.

Hetzelfde zou men kunnen zeggen over Italië. In Italië is de tegenstelling tussen de staatsregeling en de gevoelens van de burgerbevolking naar ik meen voldoende duidelijk getoond in vele opstandige tafereelen. Maar belangrijker is, dat deze opstandigheid zich niet beperkt tot enkele stadjes, maar dat zij nu ook in het meest welvarende deel van de Povlakte hand over hand toeneemt, dat de klachten over de manier waarop wordt geregeerd steeds groter worden en dat individuele groepen in steeds sterkere mate proberen zich te laten gelden. Wij zouden hier zelfs rekening moeten houden met een staatsgreep (vermoedelijk een fascistische gevolgd door een communistische), waarbij ook wel kleine veldslagen te verwachten zijn hier en daar.

Het is interessant om al deze verwarringen te zien. Niet omdat daaruit een chaos ontstaat, maar omdat hieruit een beeld van de nieuwe tijd groeit. Dat beeld van de nieuwe tijd is het beeld van de mensheid, die veel minder wetenschappelijk leeft misschien, maar die daarvoor een nieuwe intuïtieve oriëntatie vindt in het leven. En deze intuïtie wordt belangrijker naarmate de gevestigde machten en vooral de Punthoofden minder kans hebben zich door te zetten.

Het leven vanuit de intuïtie, het leven voor een deel zelfs vanuit de eigen emotie, lijkt mij voor Aquarius wel de meest beslissende factor voor de komende 200 jaar. U ziet de geboorte daarvan. En het feit, dat u de geboorte van dag tot dag kunt volgen lijkt mij buitengewoon boeiend. Het lijkt mij een gunst te mogen leven in die tijd. Het zal niet altijd aangenaam zijn, maar het blijft fascinerend. Ik hoop, dat al die vreemde ont-

wikkelingen, die zullen komen na deze periode, waarin ongevallen op de voorgrond hebben gestaan, u dan ook niet zullen brengen tot een meewarig hoofdschudden en "tjonge, tjonge, waar gaat die wereld naar toe", maar tot een belangstellend zoeken naar de persoonlijkheid van de mensen, de menselijkheid zelf, die het technisch denken opzij schuift, die de constructie van deze tijd a.h.w. nivelleert tot een maat, die voor de gewone mens weer begrijpelijk en hanteerbaar is.

-:-

G R I L L E N .

Wat is een grill? Het is een plotselinge verandering, een plotselinge daadstelling, waarvan je eigenlijk zelf niet weet waar het vandaan komt. Het is een mengsel van intuïtie en willekeur, waaraan menigeen wordt onderworpen.

Maar grilligheid, veranderlijkheid, dus een zekere onbetrouwbaarheid kun je aan alle elementen in deze wereld toekennen. En als wij onszelf bezien en eerlijk zijn, zo zijn wij vaak veel grilliger zelfs dan de maanden maart en april, zelfs dan al die mensen, die wij rond ons zien.

De grill heeft wel degelijk een achtergrond. Zij komt voort uit datgene, wat je bent en wat je leeft. Maar zij komt ook voort uit je inzichten, je waarderingen, de gradering van belangrijkheid, die je in jezelf vindt. Vele schijnbare grillen blijken eigenlijk een poging te zijn tot oriëntatie van het "ik"; een nieuwe oriëntatie vaak in de wereld.

In vele gevallen is de grill ook een poging af te rekenen met bestaande omstandigheden, waarin je je om de een of andere reden niet prettig kunt vinden.

Elke mens streeft naar geluk. Maar geluk kun je pas vinden, als je eerst jezelf volledig kunt aanvaarden. Waar die zelfaanvaarding ontbreekt, krijgen we te maken met het grillige gedrag van onze medemensen. Daar zijn wij zelf ook grillig. Daar laten we ons leiden door plotselinge ingevingen, omdat we geen innerlijke gerichtheid bezitten. Maar laten we ons niet vergissen: er komt een ogenblik, dat we innerlijk een nieuw doel zien of een nieuwe weg, dat wij mensen volgen; en dan beschouwt de buitenwereld dat als een grill. Maar dat is voor ons noodzakelijk, want wij zoeken in onszelf het geluk. Maar we zoeken meer dan het geluk alleen, we zoeken een geluk, dat blijvend is, dat niet kan worden teniet gedaan door veranderingen in de wereld, door de dood of een verandering van sfeer. Wij zoeken een innerlijke eenheid, die zo wordt uitgedrukt in ons leven, in ons streven en werken, dat wij daarmee tevreden kunnen zijn.

Dit is een tijd, waarin schijnbaar de wereld nogal grillig regeert, waarin de grilligheden van menselijke reacties je vol verbazing je doen afvragen, of deze mensen dan nog werkelijk menselijk denken?

Wie echter verder kijkt en ziet dat een nieuwe weg wordt ingeslagen, dat men probeert reeds nu zich aan te passen aan noodzaken en mogelijkheden van de toekomst, dat men reeds nu probeert voor zichzelf de innerlijke vrede te vinden die zo dadelijk onontbeerlijk is, die begrijpt dat in de grilligheden van deze tijd de mensheid worstelt om haar behoud, haar geluk en vooral om haar verbondenheid met het onstoffelijke bestaan, waarvan zij voelt toch ergens deel te zijn.

:--:~:

Abonnementen: f 17,50 p. 10 nummers
(v. leden f 12,50) (v. buitenland f 1,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
i.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijkelaan 15
Leidschendam Tel: 01761-5154

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

APRIL 1971.

16e jaargang.
Nummer 7.

MAGIE EN MAGIERS

Oude krachten, nieuwe tijden	CI/97
De magiër en zijn instrumenten	CI/106
Innerlijke vrede	CI/112

VERBORGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR

Ver weg en toch dichtbij	CII/93
Wereld in wording	CII/103
Versluiting	CII/108

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

MAGIE EN MAGIERS

Zevende Les.

OUDE KRACHTEN, NIEUWE TIJDEN.

Als in het verleden vele magiërs en ingewijden hun herinneringen en recepten reeds hebben neergeschreven in gewichtige en vaak met grote sloten vergrendelde boeken, zo is de kracht, waarmee zij werken, iets wat in de mensheid aanwezig is en wat ook in deze dagen nog voortbestaat. De oude krachten en oude machten zijn hoofdzakelijk natuurlijke krachten, daarnaast de krachten van de geest en in enkele gevallen ook astrale projecties. Maar ook in uw tijd hebben deze dingen invloed. Er zijn zelfs parallellen te trekken.

Als wij denken aan b.v. de heksentijd, dan vergeten wij dat de heksenzalf erg beroemd was. Het was een extract, waarin belladonna enz. verwerkt zat. In feite was het een soort "stuf", een roesveroorzakend middel (in moderne termen een hallucinogeen middel) dat via de huid werd opgenomen. De heksen gebruikten die zalf al voordat er sprake was van de hekserij, zoals die vooral door de kerkelijke overleveringen tot u zijn gekomen.

In deze tijd zien wij hele volksstammen gebruik maken van hasjisch, marihuana en allerlei andere soorten roesverwekkende middelen; en ook deze hebben vaak zeer sterke hallucinogene bijwerkingen. Het zou niet verwonderlijk zijn, indien ook tegenwoordig een soortgelijke omzetting in religieuze zin zou plaatsvinden van de roes en de verschijnselen daarvan. En dat zou allemaal heel goed zijn, indien wij daarbij konden volstaan met de opmerking dat de heksen, zoals b.v. Manson in Amerika, alleen maar dwazen en ontspoorde waren. Dat zal voor velen misschien waar zijn, maar aan de andere kant: er zijn inderdaad krachten, die men kan oproepen. Er zijn mogelijkheden, vooral op astraal terrein, die ter beschikking staan van degenen, die op welke wijze dan ook zich hebben weten los te maken van sterke lichamelijke bindingen. Het is duidelijk, dat uit de moderne drugs vandaag of morgen ook een soort hekserij en daarmee ook weer een soort moderne magie zou kunnen ontstaan.

Als ik de oude recepten bekijk, dan zie ik elke keer weer dat er onmogelijk te verkrijgen bestanddelen in worden genoemd. Zo spreekt men b.v. over de hoorn van een eenhoorn, verpulverd op een bepaalde manier. Een eenhoorn bestaat niet. Misschien bedoelde men de neushoorn. We weten dat die wordt gebruikt in sommige delen van de wereld (ook in poedervorm) om de door ouderdom verzwakkende krachten weer wat op peil te brengen; dit ten behoeve van eigen vreugde en van het andere geslacht. Dergelijke recepten zijn voor een groot gedeelte humbug. Anderzijds zitten in die recepten toch ook weer werkzame bestanddelen, die men ook vandaag kent.

Wij zien bepaalde praktijken, waarvan we ons afvragen wat de zin ervan is. Neem b.v. het in de oude tijd heel veel voorkomende tekenen van diagrammen. Diagrammen op de vloer, voorzien van heilige tekens en

al de rest. Magisch gezien is er reden voor om dat te doen. Aan de andere kant echter wordt een groot gedeelte van die bewerkingen alleen maar aan de beschouwing daarvan toegeschreven.

In India gebruikt men vaak nog de z.g. mandala's om hierdoor voor zichzelf een toestand van ontruktheid, van verhoogd besef te bereiken. Dit zijn eenvoudige tekeningen in afwijkende kleuren; b.v. een rode cirkel op een geel vlak. Als wij daarmee te maken krijgen, dan zeggen wij: Dat is een visuele vermoedheid, waardoor bepaalde beelden ontstaan en men inderdaad het onderbewuste naar boven laat komen. Dat hebben die oude afbeeldingen ook gedaan. Als ik verder zoek om nog wat parallellen te vinden, dan ontdek ik de incantatie.

De incantatie bestaat vaak voor een groot gedeelte uit verklaringen, die voor een ieder, die een beetje nadenkt, absoluut niet waar kunnen zijn. Maar wat horen wij vandaag de dag overal? Soortgelijke verklaringen. Als wij denken aan de langdurige aanroepingen, die vele magiërs plachten te volbrengen en wij vergelijken dat met de toespraken van b.v. een Hitler of wat dat betreft van een Churchill of een Nixon, die - al is het op drogere wijze - ook dergelijke stellingen voortdurend poneert (Agnew is er nog sterker in), dan krijgen wij zo het gevoel dat dezelfde werkingen, die vroeger in de magie werden gebruikt ook in deze tijd bestaan. En dan wordt het belangrijk voor ons om na te gaan: wat is de basis van die krachten en op welke wijze zullen zij in deze dagen in verschijning kunnen treden?

We beginnen ons dan allereerst af te vragen: In hoeverre heeft de mens in zijn bewustzijn vermogens, die hij normaal niet wekt, maar die onder een zekere druk of in een bepaalde situatie naar buiten kunnen treden? Er blijken dan systemen te bestaan om de lichaamsvermoedheid uit te schakelen. Denk aan de vroeger zo beroemde Lungonpa's, de snelle lopers van Tibet, waarvan werd gezegd dat zij zonder te rusten op één dag 80 km aflegden en dat met een behoorlijk grote snelheid. Zij deden dat in een soort half-trance. Wij zien tegenwoordig dat een groot gedeelte van de training, zoals die voor de sport wordt gedaan maar ook in het leger, gericht is op eenzelfde verschijnsel: het automatisch functioneren van de spieren, terwijl de aandacht op iets totaal anders gericht kan zijn. Men blijkt daarbij in staat te zijn zelfs zeer ingewikkelde bewegingscombinaties geheel automatisch te volbrengen.

Ik geloof, dat hier dus al een eerste punt is: De oude scholing van het lichaam is wel degelijk overgeplant in de moderne tijd. Een mens, die dus zeker wil zijn dat hij bepaalde acties goed zal kunnen volbrengen, zonder dat hierdoor zijn aandacht wordt opgeëist, behoeft alleen maar te trainen tot de actie automatisch is, dan laat hij het lichaam a.h.w. los en bij het optreden van gelijksoortige omstandigheden zal het lichaam hetzelfde ritme hervatten en automatisch hetzelfde volbrengen.

Dan is daar natuurlijk de vraag: in hoeverre men met het eigen brein en tevens mogelijk ook met sommige van de eigen geestelijke voertuigen iets tot stand kan brengen.

De oude magiër wist dat hij die krachten bezat. En hij maakte gebruik daarvan om zichzelf te vergeten. Hij ging uit van het standpunt: Zolang ik mij te zeer van mijzelf bewust ben, kan ik niet zoveel; dan ben ik gremd. En daarom sprak hij vaak (ieder, die iets weet van de verschillende invocaties en incantaties, zal dat bevestigen) op een gegeven ogenblik namens zijn God en ging over op de term: "Want ik ben Uw God en ik zeg U". Identificatie als een middel om de banden, die in het brein liggen, los te maken.

In de moderne muziek, vooral in de pop en de beat maar zeker ook in andere vormen (country en western b.v.), krijgen wij de laatste tijd nogal eens te maken met het voortdurend herhalen van één bepaald ritme, één bepaald accoord; en dat gedurende lange tijd. Het blijkt, dat dit inder-

daad grote invloed heeft. Hierdoor raken bepaalde remmen los en wordt het totale reactie- en denklevens van de mens veranderd. Er ontstaat zelfs in vele gevallen een communiteitszin, die normaal voor die mensen niet eens denkbaar, laat staan bereikbaar is.

Hier is alweer een parallel, en wat meer is: een bruikbare aanwijzing. Wij kunnen vaak gebruik maken van een achtergrond, mits deze een regelmatig zich herhalend geluid van voldoende sterkte bevat om hierdoor een groot gedeelte van de normale reacties uit te schakelen en het geheel van ons kunnen - want wij willen het bewust gebruiken - via concentraties op één enkel punt te richten. Het is een concentratie, die niet gestoord hoeft te worden/de Stones, de Beatles of hoe ze allemaal heten, maar die er integendeel wel degelijk door bevorderd kan worden. Ik zou hier één voorbeeld willen geven:/door

Het blijkt, dat vele moderne jongelui bijzonder goed bij dergelijke muziek kunnen lezen en studeren. Het lijkt zelf, of hun vermogen tot opname van studiemateriaal onder die omstandigheden veel groter is. Confronteert men hen met muziek van b.v. Bach, Vivaldi of Bartók, dan blijkt dat die muziek zelf hen boeit, dat ze erin opgaan, het geeft een gevoelsbeleving, maar geen verruimde opnamemogelijkheid. Een punt, waarmee u rekening zou kunnen houden.

Dan hebben wij de astrale wereld. Daarover is u in de loop der tijden zoveel verteld, dat ik aanneem dat u het meeste nu wel weet. Maar één ding is zeker: als ik geconcentreerd denk, kan ik door dit denken iets scheppen in de astrale wereld. De vorm plus de intentie, die ik daaraan verbind, bestaat dan werkelijk in het astraal en kan vanuit de astrale wereld zowel in geestelijke werelden als in de menselijke wereld opereren.

Als wij nu denken aan de manier, waarop men zich b.v. bij de verering van de Bok van Mendes bezig hield met omschrijvingen, hoe de incantaties voortdurend een nadere definitie gaven van een gestalte, dan kunnen wij misschien begrijpen dat hier niet alleen sprake is van een suggestief proces, maar wel degelijk ook sprake is van een astrale opbouw. Een dergelijke opbouw zou in uw tijd evengoed mogelijk zijn, want de kracht waarmee die opbouw tot stand wordt gebracht is in de mens aanwezig; ze is nog steeds dezelfde.

In deze tijd heeft men natuurlijk geen behoefte aan de een of andere verschrikkelijke dreiging, die zich langzaam uit het duister schijnt te materialiseren. Maar misschien heeft men wel behoefte aan een soort bemiddelende werking of invloed, waardoor men eigen krachten kan uitzenden, terwijl de aandacht alweer met iets anders bezig is.

Wie in staat is zich scherp en levendig iets voor te stellen en dit gedachtenbeeld te zien als van groot belang, bouwt een astraal beeld op. De intentie daarin gelegd blijft bestaan in overeenstemming met de daarin gelegde kracht, ook nadat het onmiddellijke opbouwen en voeden door de concentratie allang voorbij is. Wij kunnen dus iets buiten ons scheppen, dat voor ons taken vervuld. Dat was vroeger zo, dat is nu nog zo.

Dan heeft men in de oude magie ook het werken met geesten. Er zijn vele voorbeelden van. Eén van de meest bekende is misschien wel de heks van Endor geweest, die een koning opriep die moest profeteren. Zij schrok eigenlijk een beetje toen de echte koning kwam, omdat ze gewend was met astrale beelden te werken, die zij zelf kon redigeren en beïnvloeden. In andere gevallen weten wij, dat geesten inderdaad spraken.

Dan behoeven we heus niet zo heel ver in de tijd terug te zoeken, want het spreken van geesten - laten wij dat niet vergeten - was zelfs in de 14e eeuw belangrijk. Er bestaan overleveringen - overigens mooi opgesierd - omtrent verschijningen van geesten, zelfs in kerken en kathedralen. Dat de godsdienst hieraan een eigen uitleg geeft en een verschijning, die niet een heilige is, onmiddellijk probeert teniet te doen door

te vertellen dat er een zwart verkoolde handafdruk is ontstaan op een bank waar een ogenblik de hand van de verschijning rustte, heeft ons verder niet zo te interesseren. Geesten bestaan. Als ze niet zouden bestaan, zou ook ik niet bestaan, nietwaar?

Als er dus een mens is, die zich een voorstelling van een geest kan vormen en daarbij de behoefte heeft met die geest in contact te treden, schept hij een contact met die geest. Men zoekt een harmonie; en deze harmonie betekent een resonantie tussen de wereld, waarin de geest verkeert en de eigen wereld, terwijl de uitstromende gedachten gelijktijdig ook nog bijdragen tot het vormen van een schil (een astraal voertuig), dat voor die geest hanteerbaar is, indien ze zich zou willen manifesteren.

Wat kun je met zo'n geest doen? Profeteren. Maar een geest weet ook niet alles. De profetieën, die door dergelijke geesten werden verkregen, waren vaak zo'n beetje aan de onbegrijpelijk kant. Dat komt, omdat de geest nu eenmaal anders reageert en formuleert dan de mens. Ik zou u daarom ook niet aanraden om speciaal met geesten te gaan verkeren, alleen om daaruit een profetie te halen. Er zijn andere mogelijkheden.

Voor een geest is b.v. de uitstraling van een mens volledig zichtbaar. Dat betekent, dat een geest anderen voor u kan waarnemen en beoordelen. Een geest (een natuurgeest) ziet de levende krachten van de natuur en kan u voorlichten omtrent datgene, wat zij wel of niet doen in uw omgeving. Het is mogelijk om op deze manier bepaalde onaangename invloeden eenvoudig uit te bannen of - indien u dat wenst - misschien wat geluk, wat kleine meevallertjes a.h.w. naar u toe te trekken.

Opvallend is verder in de oude magie, dat men gelooft in krachten (soms zijn het geesten van mensen, soms demonen, maar dan witte demonen, soms zijn het ook engelen), die in staat zijn een soort bescherming te vormen. Ze zijn een geluksfactor. Indien zij aanwezig zijn en u loopt b.v. langs een bananenschil, dan komt uw voet er net niet op terecht, anders zou u er wel op belanden. Dat is het eenvoudigste voorbeeld.

In de magie heeft men zich altijd veel moeite getroost om een dergelijk geluk aan te trekken. Zou men in de moderne tijd daarmee iets kunnen doen? Er zijn entiteiten, die inderdaad bereid zijn u te helpen, die u mogelijkheden verschaffen, welke u normaal niet heeft. Zij helpen u bij wijze van spreken om in iets, wat u niet helemaal kunt overzien, toch een juiste keuze te maken. Zij brengen u ertoe om als u zich vergist, die vergissing even te herstellen, zodat ze voordeel brengt in plaats van verwarring. Ik geloof, dat die geesten of invloeden voor de moderne mens van belang kunnen zijn. Maar in deze nieuwe tijd mag je natuurlijk niet bijgelovig zijn. Dat 9/10 van het moderne denken een vorm van bijgeloof is, zullen wij dan maar vergeten.

Wat doen wij? Wij moeten in de eerste plaats contact hebben met een dergelijke geest. Wij hebben over het algemeen geen voorstelling van een geest. Wel kunnen wij ons een voorstelling vormen van een gebeuren: het verhoeden van onheil b.v. Een dergelijke voorstelling kan een geest, die daarin geïnteresseerd is, eveneens aanlokken. Het is alsof u een etalage heeft, waarin u iets zet dat de belangstellende voorbijganger ongetwijfeld zal hoeien, maar anderen noopt rustig verder te gaan. U krijgt dan op een gegeven ogenblik contact. Hoe wordt dat contact beschreven?

In de oude geschriften spreekt men van een kille wind. In wat moderner literatuur wordt gesproken van kippevel en in onze tijd zouden wij zeggen, dat het bij veel mensen een trekkingis langs de ruggegraat, die zich vooral aan de top van de ruggegraat afspeelt, zodat je nekharen te berge rijzen. Als je zo'n gevoel krijgt, is er een contact. Dit contact moet dan bevestigd worden door een harmonie. De oude magiër deed dat door incantaties en het branden van reukwerken. In de moderne tijd is een dergelijk ritueel voor de mens eigenlijk niet aanvaardbaar. Maar je kunt je wel voorstellen dat er "iemand" is. En als er iemand is, kun je aan zo iemand

denken, je kunt hem je gedachten sturen en je kunt zelfs met hem spreken; dus vocaliseren wat je denkt. In beide gevallen ontstaat er een zekere communicatie. Het antwoord is ook gemakkelijk genoeg af te lezen, ofschoon het niet verstaan kan worden in woorden of zelfs in gedachten. Krijgt u een bevestigend antwoord (dus een contact), dan verandert de spanning, die u rond zich voelt en vooral die eigenaardige trekking. Het is alsof de haren weer gaan liggen, maar of er nu een warmte is in plaats van een gevoel van kille. Dit duidt aan dat er een harmonie is; er is contact gemaakt met uw aura.

Indien u gelooft, dat die bescherming u gegeven zal worden (een belangrijke factor, want u moet ervoor openstaan!), dan krijgt u die inderdaad. De bescherming, het geluk, dat u wordt gegeven echter is in overeenstemming met uw eis. Denkt u maar aan het mannetje Piggelmee, dat zijn wensen verkeerd beschouwde, of misschien was het zijn vrouw.

U moet uw wens zo uitdrukken, dat ze uw ogenblikkelijke vrede en tevredenheid vergroot, zonder dat ze uw aansprakelijkheid doet toenemen. Kunt u dat zo formuleren, dan vermijdt u ongelukken; en dat is het belangrijkste. Want wat een mens als geluk ziet, wordt meestal zijn ongeluk, als hij het bereikt. Op deze manier kunt u dus weten dat de aanwezigheid er is.

Als er wordt ingegrepen, zult u dat niet altijd merken. Maar in vele gevallen zult u weer het gevoel krijgen van een ogenblik van warmte; en dat speelt zich dan meestal weer af rond de aanzet van de nekwervels. Weet u dat zo'n contact er is, dan moet u automatisch ook danken. Dankbaarheid uitdrukken, ook al weet u niet waarvoor. Hierdoor wordt de wisselwerking tussen een beschermende geest en u in stand gehouden.

U ziet het, dergelijke contacten, al behoren ze dan misschien onder bijgeloof voor ons te rationeel denkende mensen, kunnen toch wel wat goeds met zich brengen.

Als wij kijken naar de oude krachten die worden gebruikt, dan valt ons ook op dat men in heel veel gevallen een soort harmonie met de natuur zoekt. In de heilige wouden vinden wij vaak bijzondere bomen, oude bomen. De mens gaat daarheen. In sommige gevallen probeert hij zelfs door spleten in die boom te kruipen, zoals in Nederland in de buurt van Rolde een tijdlang is gebeurd. Altijd weer is het een poging zich met de natuur te vereenzelvigen. Maar men heeft er tevens een bedoeling mee, een vaststaand doel. Men roept de krachten van de natuur aan en zegt gelijktijdig wat ze moeten doen. De man, die door de boom gaat, doet dat waarschijnlijk om van een kwaal af te komen. Hij heeft misschien een verrekke heup en zegt dat dit in orde moet komen. Of hij heeft reumatiek en hij zegt dat dit in orde moet komen. Hij maakt het duidelijk, voordat hij door de spleet kruipt. In vele gevallen helpt het.

Een ander voorbeeld dat hier kan helpen om de zaak te begrijpen is een aantal riten, zoals die o.a. in Griekenland in sommige heilige bossen werden voltrokken. Hier gaat het niet om een bepaalde boom. Het gehele woud is heilig. Daar worden voortdurend eredienssten gehouden. Men heeft er a.h.w. contact met de goden. Wie binnentreedt, komt in de invloedssfeer - zo gelooft hij - van een God. Maar het denken van een mens heeft invloed op de natuur.

Iemand, die van een plant houdt, zal ontdekken dat die plant, ofschoon zij misschien niet so deskundig wordt verzorgd, moeier bloeit en beter groeit dan hij iemand, die alles deskundig doet maar geen hart voor de plant heeft. Menselijke gedachten worden door de planten gewoon geabsorbeerd. Zij geven die werking terug in een natuurlijke kracht, een soort oer-levenskracht, die dan door de mens zelf weer kan worden gericht en dus gebruikt.

Er zijn geen heilige wouden meer. Het is natuurlijk onzin om een pot geraniums neer te zetten op een altaartje en daar je gedachten heen te zenden. Maar de mens heeft toch altijd wel een gevoel van natuurverbondenheid, als hij ergens met oude bomen e.d. in aanraking komt. Waarom zou u

in deze tijd, indien u van die kracht gebruik wilt maken, niet eens rustig in de bossen gaan wandelen? Vooral daar waar het hout oud en dicht is. Daar is leven, daar is kracht. En probeert u zich dan te realiseren wat voor kracht u nodig heeft. U omschrijft uw doel. U zult tot uw verbazing ontdekken, dat niet alleen vele lichamelijke ongemakken daardoor worden opgeheven, maar dat u zelfs sneller gaat denken, dat uw reactievermogen wat beter wordt, dat u denkbeelden in u voelt opkomen, vaag, maar voor nadere overweging toch wel belangrijk, waardoor uw visie op het leven soms, al is het meestal tijdelijk, verandert.

De mens van vandaag kan van die natuurverbondenheid wel degelijk net zoveel gebruikmaken als de mensen in het verleden. Alleen, hij moet het op een andere manier doen. Hij kan niet meer naar een speciaal daarvoor bestemde plaats gaan. Maar hij kan wel zijn denken vooral naar de oude levende wezens in de plantenwereld toezenden en hij krijgt van hen reactie.

Ik wil u nog een raad geven: Reacties zoals wij hier bedoelen, dus het ter beschikking komen van bepaalde primaire levenskrachten, zal veel minder sterk gebeuren, indien u dat doet tijdens de bloei. Een kastanje b.v., die normaal kracht geeft, zal in de tijd dat hij in bloei staat, die kracht in veel mindere mate afgeven. Dat is ook begrijpelijk, want in die boom zijn processen aan de gang, waarop het besef van de boom te zeer geconcentreerd is. De mens is maar zelden sterk genoeg om die concentratie te breken. Maar zodra de sapstuwing en al wat daarmee gepaard gaat weer wat gekalmeerd is, de vrucht is gezet, dan keert die boom weer naar het latent openstaan terug en dan kunt u wel wat bereiken.

Interessant is ook, dat al die oude magiërs eigenlijk aan een soort astrologie hebben gedaan. Ik zeg een "soort" astrologie, want er zijn reeds lang magiërs geweest die werkten met de sterren, voordat men wist wat sterren waren en voordat men ook maar iets besefte van de betekenis van de wandelende sterren of planeten.

Als de magiër werkt, dan doet hij dit in overeenstemming met de sterren. Sommige handelingen doet hij alleen wanneer de zon opkomt, andere juist wanneer ze ondergaat. Sommige handelingen worden gedaan bij vollemaan, andere bij nieuwe maan. Kijken we naar latere recepturen, dan vinden wij opvallende aanbevelingen. Bijvoorbeeld: Dit dient gedaan te worden in de nacht van St. Johannes (een feestdag in de lente) en wel als de nacht helder is en het licht begint te dauwen. Dat klinkt tegenstrijdig, maar het is inderdaad mogelijk. De dauw is vaak een grondnevel; daarboven kan de nacht helder zijn. Dan kun je bepaalde plechtigheden verrichten, zegt men.

Soms wordt ook speciaal beschreven: Mars moet in het zenith staan. In andere gevallen gaat het om een bepaalde constellatie van planeten. Magie vraagt vaak ook een oriëntering, waarbij de poolster dan meestal erg belangrijk is. Kortom, de aanwijzingen, die men aan de wereld van de sterren en planeten ontleent, zijn vele. Misschien zou men dat bijgeloof kunnen noemen, maar het is inderdaad waar dat sterren en planeten inwerken op de mensen en op de wereld.

Daarnaast is het duidelijk, dat de wereld eigen magnetische velden heeft en dat die dus door uw oriëntatie op een bepaalde plaats door uw lichaam zullen snijden en door al wat daarmee in verband staat.

Een oriëntatie op het noorden of oosten lijkt misschien bijgelovig, maar ze behoeft het daarom nog lang niet altijd te zijn.

In de moderne tijd kun je al die speciale voorschriften moeilijk volgen. Bovendien, als u zou wachten tot een bepaalde constellatie en een bepaald weertype optreden en u gaat dan ergens in het gras dansen, dan zou u waarschijnlijk voor een opstandige kaboutter worden uitgekreten en niemand zou u de mogelijkheid laten uw magische verrichtingen voort te

zetten. Wat is nu belangrijk?

Uit alle oude magie blijkt, dat men bepaalde planeten ziet als heersers van bepaalde mogelijkheden of werkingen. Gaat het over strijd, moed en ook vitaliteit, dan blijkt men aan een gunstige Mars bijzonder grote waarde te hechten. Omdat het positieve waarden zijn, die ik noem, houdt men daarbij verder rekening met een klimmende zon. Men doet het meestal bij zonsopgang of iets daarna.

Heeft men te maken met geluksfactoren en hieronder vallen ook de overigens materiële liefde, spel, geluk, reizen en dat soort dingen, dan geeft men kennelijk de voorkeur aan Venus.

Betreft het handel, contracten, ja zelfs succes bij diefstallen (daarvoor had men in de oudheid ook bezweringen), dan blijkt Mercurius de voorkeur te genieten.

Gaat het om bepaalde meer mystieke mogelijkheden en belevingen, dan beroept men zich graag op Saturnus en Neptunus. De maan blijkt van groot belang te zijn voor alle dingen, die met het onmiddellijk stoffelijk ritme van de mens in verband staan, dus zijn normaal leven.

De zon wordt altijd als heerser gezien en bepaalt door de stand haar werking, haar kracht, zoals zij deze verschaft aan een planetair aspect.

Nu zijn die aanwijzingen op zichzelf misschien onvolledig. Maar iemand die wat van astrologie afweet, begrijpt ongetwijfeld wat ik hier - op overigens onwetenschappelijke wijze vanuit zijn standpunt - heb geprobeerd te zeggen.

1. Er zijn planeten, die optreden als heersers.

2. De stand van de zon bepaalt de wijze, waarop de werking en de kracht van die heersers op aarde tot uiting komt.

En waarom zou men daarmee op aarde dan geen rekening houden in de moderne tijd? Het is natuurlijk aardig om te zeggen: Ach, die sterren maken niet veel uit. Maar iemand, die weet wat je met een maanfase doet, die weet hoe zijn mogelijkheden zelfs fluctueren in het vaste ritme met de maan, hij zal zeggen: De juiste stand van een planeet zal misschien net dat kleine beetje méér aan mogelijkheid geven, waardoor ik succes heb. Hij zal dus rekening houden met die tijden. Voor alle dingen, waarover wij hebben gesproken en vele waarover wij niet hebben gesproken en ook niet zullen spreken op deze avond, is de keuze van het juiste momenttoch wel belangrijk.

Wanneer u te midden van de natuur wandelt om daar bijzondere krachten op te doen, dan geloof ik dat het toch ook van belang is te weten op welke wijze de natuur op dat moment ademt. Heeft u vitaliteit nodig, zoek dan vooral de koele uren van de morgen uit, waarin de natuur pas volop begint te ademen en te leven. Dan is haar energie het meest in overeenstemming met uw eigen energie. U zult dan door ademhaling alleen al voldoende prana binnenkrijgen uit het plantaardig leven, zelfs zonder verdere instelling. Doet u dat echter in de avonduren, dan wordt u geen kracht toegezonden. Integendeel, er wordt u een soort rust gegeven. Wilt u dus kalmeren, dan moet u 's avonds in de bossen wandelen en niet 's morgens. Zo eenvoudig ligt het eigenlijk al.

De regels hiervoor zijn tamelijk eenvoudig. Wij kunnen praktisch alle magische bestrevingen, ook in deze tijd, onderverdelen in de volgende hoofden:

Directe actie en ook persoonlijke actie: altijd Mars. Zodra het "ik" daarbij actief een grote rol speelt, is Mars de heerser, die ik kies. Ik zal mijn bezweringen, mijn instelling, mijn zoeken naar harmonie vooral volbrengen op die ogenblikken, dat Mars een zo gunstig mogelijk aspect maakt. Bij voorkeur kies ik hier een aspect met de zon.

Zoek ik toevalsfactoren, die echter niet bepaald kunnen worden door redelijke samenhangen in de wereld, dan zal ik vooral letten op Venus. Als hierbij bepaalde dromen (droomvervulling, droomwensen) een rol spelen, kan kies ik vooral de avond en bij voorkeur wanneer Venus avondster is. Is Venus avondster en heeft zij een gunstig aspect, dan kunt u ervan ver-

zekerd zijn dat uw mogelijkheden veel groter worden. Dat zou ook kunnen gelden voor het vragen aan de geest u te helpen en u geluk te geven, als u dit geluk zelf niet voldoende wilt of kunt omschrijven.

Zoekt u naar harde, dus menselijk redelijke, mogelijkheden en door de rede gedicteerde resultaten, kies vooral Mercurius. Als Mercurius gunstig staat, dan zullen ook alle bezweringen die daarmee samenhangen grote resultaten geven.

Voor contacten waarbij geesten betrokken zijn, die nog op aarde zijn of natuurgeesten, heeft men verder rekening te houden met de maan. De stand van de maan is mede bepalend voor het optreden, voor de energie van dergelijke entiteiten en vooral ook voor hun bereikbaarheid. Kies een gunstig aspect van de maan met de planeet, die uw doel bepaalt.

Wilt u entiteiten oproepen of zoeken naar geestelijke mogelijkheden of belevingen (ik denk aan uittreding e.d.), dan zou ik u de raad willen geven vooral te letten op een zeer goed staande Saturnus. Want ook uw eigen uittreding in b.v. astraal gebied kunnen door een gunstig staande Saturnus goed worden beïnvloed. Dat betekent, dat u in uw leven soms perioden van jaren heeft, waarin dergelijke belevingen gemakkelijk bereikbaar zijn. Daarna komen vaak perioden dat nieuwe bestrevingen geen resultaat hebben, maar oude, eenmaal gelegde contacten kunt u gemakkelijk in stand houden.

Heeft u in uw bestrevingen vooral het esoterische of de hogere geestelijke werelden betrokken, houdt dan rekening met Neptunus. Indien deze goed staat en vooral indien hij op de juiste wijze conjunct is met de planeet, die uw bestreving nader omschrijft, dan heeft u hier de beste mogelijkheden van slagen.

Dit alles klinkt als een receptenboekje. Het is niet mijn bedoeling dat te geven. Maar ik wilde u aantonen, dat men in deze tijd wel degelijk rekening zou moeten houden ook met de stand van planeten. Sterren laten wij maar buiten beschouwing.

Houdt u er rekening mee, dat gerichtheid (b.v. staan met het gezicht naar het noorden of het zuiden) invloed kan hebben. Want de uitstraling van de aarde, die wij ook wel magnetisch veld noemen etc., werkt wel degelijk in op het menselijk lichaam. Als u dwars op deze straling staat, zodat ze het lichaam a.h.w. van schouder tot schouder doorloopt, dan kunt u staan gericht naar oost of naar west, dat verschil is niet zo groot, maar in beide gevallen moet u rekenen met een vertraging van alles wat met organische reacties te maken heeft. Er blijven spanningen bestaan, die u niet zo gemakkelijk kwijt raakt.

Bent u daarentegen noord-zuid georiënteerd, dan is alles veel meer ontspannen. Uw lichaam heeft minder weerstanden, het laadt zich ook gemakkelijker op. Vandaar dat ik zeg: Als u gaat liggen, zou ik hier noord-zuid kiezen, omdat u dan de grootste dichtheid aan het hoofdeinde heeft, ofschoon het verschil in feite niet groot is. U zult dan waarschijnlijk beter rusten en slapen. Ontspanning is eerder mogelijk. U zult gemakkelijker krachten kunnen opnemen.

Als u in de natuur onder de bomen rust om daar a.h.w. prana, nieuwe energie op te doen of om sneller te genezen, dan zou ik een dergelijke horizontale gerichtheid noord-zuid absoluut kunnen aanbevelen. Bent u oost-west georiënteerd, dan moet er rekening mee worden gehouden dat u veel meer behoudt wat er in u is. Wilt u met een bijzonder grote concentratie iets doen, dan is deze oriëntatie dus beter.

Hebben wij te maken met geesten, entiteiten of demonen, dan blijkt dat wij ons in de magie naar alle windrichtingen plegen te richten. Datzelfde doe je ook, als je het hebt tegen boze geesten, engelen of zelfs tegen God. Het waarom zal u duidelijk zijn, indien u zich realiseert dat je op deze wijze alle in jezelf aanwezige krachten voor een ogenblik activeert en gelijktijdig een aanduiding van verbondenheid vormt met het geheel van de aarde en daardoor ook met alle relaties, die ze heeft met

andere planeten.

Het is niet zo moeilijk als het lijkt. U hoeft natuurlijk vanavond niet een kompas te nemen om te zien of uw bed goed staat, dat zou dwaasheid zijn. Maar indien u b.v. last heeft van slapeloosheid, dan is vaak een andere richting van het bed al voldoende. Zijn er aardstralen - die officieel niet bestaan - dan kan een geringe verplaatsing, zelfs enkele centimeters of een decimeter, al voldoende zijn om u in plaats van onrustig rustig te doen slapen. Ook hier dus nevenbij een eenvoudige aanwijzing.

De krachten, die in de oudheid een grote rol hebben gespeeld, zijn in deze dagen nog net zo aanwezig als vroeger. De mensen zijn eigenlijk in wezen nog dezelfde als vroeger. Uiterlijk is er veel veranderd, dat geef ik graag toe. De relaties met het milieu zijn veranderd. Uw denken is veranderd, maar de kracht die aanwezig is, is precies dezelfde. Als u dus die kracht zoekt in overeenstemming met uw mogelijkheden en denken zoals ze nu bestaan en gelijktijdig zoveel mogelijk rekening houdt met hetgeen de ouden daaromtrent reeds wisten en deden, dan zult u ongetwijfeld ook in deze dagen resultaten kunnen bereiken met magie. Dat betekent niet, dat u de eerste de beste grimoire moet nemen en eens moet nakijken of er niet een leuk receptje is om een erfenis te krijgen of misschien promotie te maken, want in 9 van de 10 gevallen zijn die recepten niet juist. Dat wil zeggen: ze bevatten allerlei dingen, die vroeger belangrijk waren en het nu niet meer zijn.

Heeft u te maken met zo'n recept, dan kan het alleen van nut zijn, indien u weet wat de werkzame bestanddelen zijn; en dat weet u meestal niet. Laat die oude recepten dus maar rusten. Maar wat daaromheen is gegeven aan beïnvloeding, aan autosuggestie, aan hypnotische werkingen, dat kunt u nog steeds gebruiken, want de basis-opmaak van de mens is nog altijd dezelfde als vroeger.

Op gelijke manier kunt u gebruikmaken van oriëntatie, van de keuze van tijdstippen in het ritme van de natuur. Waarom zoudt u dat niet doen? Het kan weinig schaden, zelfs als u er ook niet helemaal in gelooft. Het kan u daarentegen enorm baten. Het kan u veel meer mogelijkheden geven. Vergeet niet, dat als een weegschaal in evenwicht staat één zandkorrel voldoende zou kunnen zijn om langzaam één der schalen te doen doorslaan. Zo kan dus dat kleine en schijnbaar onbelangrijke beetje kracht, dat er in een juiste oriëntatie zit (het rekening-houden met een juiste constellatie, zelfs het gevoel rekening te hebben gehouden met alles), bepalend zijn voor de harmonieën die u bereikt, voor de resultaten die voor u mogelijk zijn, zelfs voor de mogelijkheid om meer of minder kracht op te nemen.

Het lijkt mij van belang, dat men de oude krachten niet beschouwt als iets wat is afgedaan. De oude denkwereld van de mens is vervangen door een andere, maar dezelfde krachten leven. De oude magische procedures hebben voor een groot gedeelte hun aantrekkingskracht verloren of zijn langzaam maar zeker afgezaakt naar wat lege ceremonieën, die zinloos zijn omdat de mens er niet werkelijk meer in leeft en er geen deel aan heeft. Maar vergeet één ding niet: U heeft de ceremonie niet nodig, maar wel de kracht. U heeft de sfeer nodig, niet het bepaalde ritueel. U heeft de mogelijkheden, de medewerking van allerlei energieën rond u nodig om een optimaal resultaat te bereiken en daarbij moogt u rustig uitgaan van uw wereld van vandaag en uw denken. Maar u moet rekening ermee houden dat de natuur haar onveranderlijke evenwichten, instellingen en wetten kent, die niet worden gewijzigd, omdat u ze anders interpreteert.

Hiermede hoop ik u iets duidelijk te hebben gemaakt omtrent magie en magiërs. De magiër van vandaag is iemand, die reageert volgens eigen voorstellingsvermogen, eigen denken, voor zover het zijn innerlijk leven betreft, en die gelijktijdig rekening houdt met alle condities, die t.a.v.

natuur, toestand van de natuur en inwerking van de natuur reeds in het verleden werden gegeven, omdat hij beseft zo de dingen die in hem leven op een juiste wijze tot uiting te kunnen brengen.

Ik hoop, dat dit voor u geen aanleiding wordt om u nu plotseling op de magie te storten, maar wel dat u - zo u toch reeds gedachten probeert te projecteren, soms kracht probeert te ontvangen e.d. - uit het voorgaande enige aanwijzingen zult putten om daardoor voor uzelf betere resultaten te verkrijgen en vooral om uw misvatting, zoals die bij velen bestaat, dat het alleen van jezelf behoeft af te hangen, enigszins ongedaan te maken.

:--:~:

DE MAGIER EN ZIJN INSTRUMENTEN.

Als je in de oude boeken over magie zit te snuffelen, dan ontdek je allerlei vreemde dingen. Er is een geestendolk, een geestenzwaard en niet te vergeten de toverstaf. Het toverstafje, dat je eerder verwacht in een sprookje bij de goede fee van Assepoester, is voor de magiër een heel belangrijk instrument.

Er bestaan allerlei voorschriften voor de manier, waarop het moet worden vervaardigd. Je kunt een toverstaf maken uit twee soorten hout: ebbenhout of ook een hazelaartak. Als de staf wordt gemaakt, dan moet men erg voorzichtig zijn, want het mag niet gesneden worden met ijzer. Dat brengt wel wat moeilijkheden met zich, maar kennelijk heeft men toch altijd wel kans gezien de staf voldoende te polijsten en te schuren, tot dat hij rond genoeg was.

Dan moeten er banden om komen. De staf moet natuurlijk voordat het zover is al eens gewijd zijn. Hij wordt gedrenkt in gewijd water, waarin as zit. Naar gelang van de rite kan dat as zijn van een levend wezen, het kan gewone as zijn en men kan in sommige gevallen ook gebruik maken van steenzout en as van verbrande bladeren. Als men dat heeft gedaan, dan begint men met het moeilijke werk van de ringen, want om een toverstaf behoren tenminste 4, soms 6 en in enkele gevallen zelfs 9 ringen te zitten. De ringen zijn gemaakt van verschillen metalen. Als wij een 4-ringsstaf hebben, dan vinden we daaromheen 2 ringen van zilver, één ring van goud en één van geel koper. Hebben wij een 9-ringsstaf, dan komt daar o.a. bij rood koper, brons in twee legeringen en tin.

De bandjes, die later warm precies om de staf zullen worden gewron- gen, dienen ook afzonderlijk behandeld te worden. Ze worden eerst gewijd; d.w.z. er worden spreuken over uitgesproken. Daarna begint men met het graveerwerk. Op elk bandje wordt een aantal sterren en een paar namen gegraveerd. Vroegere toverstaven bestonden uit z.g. sterrenletter-symbo- len, die we tegenwoordig nog wel terugvinden als de z.g. eerste, tweede of derde reeks symbolen van een bepaalde planeet. In de meer moderne tijd deed men het ook wel zo, dat men een soort horoscoop ervan maakte en de tekens van de verschillende planeten erin graveerde in een bepaalde verhouding en daarbij ook een machtsnaam.

De gouden ring is altijd gewijd aan de zon. Ze draagt het zonnelymbol en de naam van degene, aan wie men de toverstaf en daarmee zichzelf als magiër wijdt. Het is de kracht waaronder je werkt.

Heeft men dat alles in orde gemaakt, dan komt het plechtige moment dat de doppen worden aangebracht. De towerstaf wordt - en niet alleen voor goochelaars - voorzien van twee z.g. stootdoppen, die worden gemaakt uit het metaal dat behoort bij de planeten, waarmee de magiër in hoofdzaak werkt. Dat kan dus ijzer zijn, koper of een soort verguldsel met een kwikneerslag. Men kan ook goud en zilver gebruiken. Zilver werd nogal eens gebruikt, omdat heel veel magiërs graag met de maan werkten. Terwijl de doppen erop worden gezet, begint een reeks bewierokingen en het uitspreken van de juiste formules. Zo'n plechtigheid duurt meestal een dag of drie. Daarna moet de staf worden gewikkeld - volgens de voorschriften - in zuiver linnen. Later maken ze er fijn linnen van en nog later zijde. Als hij daarin is gewikkeld, is het nog niet genoeg, want dan moet er nog een foudraal omheen. Dat wordt gemaakt van een wat grovere stof. Vervolgens wordt alles in een kistje gesloten, want het licht mag er niet bijkomen. De staf moet helemaal met zijn eigen kracht en zijn eigen werkingen alleen zijn.

Op dezelfde manier gaat men te werk, als men een geestendolk maakt. De geestendolken, die lange tijd in zwang zijn geweest (en nu bij de White Witches van het eiland Man en van Schotland weer worden gebruikt) worden gemaakt uit knoken; het bot van een dier. Om op de juiste manier die dolk te vervaardigen geldt weer:

Het moet geslepen worden. Bij voorkeur moet hij op steen in vorm worden geslepen, wat een langdurige geschiedenis is. Terwijl hij wordt geslepen dien je elke keer als je er weer mee begint de dolk en je actie te wijden aan een bepaalde geest. Meestal nemen wij in deze tijd daarvoor één der engelen van de uren. Er zijn 7 engelen (wij noemen ze ook wel plantaardigengelen) die steeds afwisselend een uur regeren.

Is de zaak eenmaal klaar, dan zou men zeggen: Nu hebben wij genoeg gewerkt. Neen, we beginnen nog eens. De dolk wordt gebaad en gezalfd. De zalf bestaat uit een mengsel van olie. Vroeger werd daarvoor lijnolie gebruikt, tegenwoordig gebruikt men ook wel olijfolie en andere soorten plantaardige oliën.

Is de zaak voldoende gezalfd (de olie is natuurlijk ook eerst gewijd), dan neemt men aan dat de dolk de kracht heeft om in de astrale wereld te treffen. Het voorwerp heeft een eigen uitstraling gekregen. Een prik met een geestezwaard of geestendolk is dus niet alleen iets wat op aarde zichtbaar is. Neen, het is een wapen, dat ook in de astrale wereld doordringt. Als er dus een te nieuwsgierige geest in de buurt komt, dan kun je er met je hand alleen maar doorheen gaan, maar met je geestendolk kun je hem een flinke steek geven.

Het geestenzwaard wordt meestal op een soortgelijke wijze gemaakt, alleen bestaat dit doorgaans uit metaal, in enkele gevallen ook uit hout. De obsidiaan zwaarden, die wij kennen zijn eigenlijk ook zwaarden, die uit hout zijn vervaardigd en bezet met kartels van steen. (Dolken werden wel eens uit steen gemaakt, maar zelden voor magische doeleinden.) Dan wordt het zwaard ook ingewijd en bestraald en kun je er eindelijk mee aan het werk. Dat denk je, maar zover ben je nog lang niet.

Je hebt nu krijt nodig om de nodige diagrammen te tekenen. Gewoon krijt is echter niet voldoende om een demon te bannen. Dus wordt er een mengsel gemaakt van kalk (in Nederland gebruikte men daarvoor schelpkalk) vermengd met bepaalde vetten. Er ontstaat dus een vetkrijt. In enkele gevallen raadt men zelfs aan om vooral het vet van een gehangene daarvoor te nemen, dat schijnt bijzonder goed te zijn.

Nu begrijpt u wel, dat al die dingen eigenlijk belangrijker zijn door de voorbereiding dan door de werkelijkheid. Zo ook het touwtje dat de magiër gebruikt. Het is een touwtje, dat alleen wordt gebruikt om de cirkels uit te zetten. Dat touwtje moet natuurlijk ook gewijd zijn. Het moet gemaakt zijn van vlasvezel. Tegenwoordig zou men hennep waarschijnlijk ook goed vinden en mogelijk zelfs sisal, want dat is plantaardig.

Hebben we dat touw, dan zijn we er nog niet, want wij moeten ook nog

kunnen bepalen hoe de situatie precies is. Daarvoor maakt men gebruik van een magneetsteen of een magnetisch plaatje, dat overigens niet als kompas gemonteerd mag zijn. Vanaf de 16e eeuw gebruikt de magiër daarvoor een soort naalden (u zou er misschien ook moderne naalden voor kunnen gebruiken, die zijn ook van staal). Die naalden worden gemagnetiseerd en heel voorzichtig te drijven gelegd in een vloeistof, die dan weer bestaat uit oliën die een wat eigenaardige geur afgeven. Men gebruikt die magneet om zich te oriënteren. Verder is het voor de mensen iets geheimzinnigs geweest, dat het zo bewoog. Er zijn krachten aan verbonden die dan meteen in de cirkel worden gebracht.

Ik zou kunnen voortgaan met de opsomming van de verschillende soorten lampen, die je nodig hebt. Een magiër uit 1700, die een werkelijk goede apparatuur had, beschikte toch altijd nog over een 20 verschillende gevormde lampen: vierkante en ronde, gemaakt uit glas, uit steen, uit terracotta, uit verschillende metalen. Er zijn middenbranders, er zijn tuitbranders. Je had ze allemaal nodig. Bovendien hoort bij elk nog een bijzondere vloeistof. Dan had hij ook nog een goede vijzel nodig, die ook gewijd moest zijn. Die moest van steen zijn. Geen koperen vijzel, want koper geeft bepaalde eigenschappen. Arduin was heel lang in zwang. De stamper was meestal een langwerpige gevormde vuursteen. Die vijzel heb je nodig om de kruiden waarmee je rook-werk maakt (meestal een stank van jewelste) te vergruizelen en te vermengen met de vluchtige stoffen, waarin de geest zich kan manifesteren.

Je hebt nodig: wat ambre gris en gedroogde kruiden. Een hele doos vol en die moet goed afgesloten zijn. Die doos moet ook weer gemaakt zijn van een aparte houtsoort. Meestal gebruikte men hiervoor het hout van een rode beuk.

Dan begint de magiër met zijn instrumentarium te werken. Het blijkt dat hij ook een schietlood gebruikt. Dat is dan niet gewijd, want dat moet elke keer, als het wordt gebruikt, worden gezegend. Hiervoor maakt hij zijn eigen heilig water, dat ongeveer te vergelijken is met het tegenwoordige wijwater dat men rond de Paastijd in de verschillende kerken pleegt te fabriceren.

Heeft hij het schietlood, dan is dat goed om een plaats te bepalen en om een middelpunt vast te stellen. Het is verder heel goed bruikbaar als een soort pendel om antwoorden te krijgen of om te zien of de krachten goed zijn en of ze zullen reageren.

De voorschriften gaan nog verder. Tegenwoordig is dat niet meer zo belangrijk, maar vroeger was dat een kostbare geschiedenis, want de magiër dient te beschikken over:

Een wit hemd, dat nog nooit gebruikt is, bij voorkeur een doodshemd. Dit hemd moet eveneens in taftzijde (vroeger schoon donker linnen) gewikkeld worden opgeborgen in een kist van cederhout.

Dan dient hij te beschikken over een schone muts. Die muts moet eventueel met symbolen bedekt zijn.

Hij moet beschikken over twee mantels. De eerste mantel is er één, waarop de sterrensymbolen staan en vooral in de kraag de naam van de geest met wie de magiër werkt. De tweede mantel is een meer algemene, die alleen een boord heeft. Dat boord heeft een kleur. Geel is lang in zwang geweest, maar men heeft ook - misschien teruggrijpend naar het oude Rome - purperen randen gebruikt. De bedoeling daarvan is om zijn waardigheid te tonen. De magiër gebruikt ze bij alle bezweringen waarbij hij contact krijgt met geesten, die hij niet kan dwingen. Want zo'n magiër heeft met allerlei geesten te maken. Als je nu zo'n minderwaardig duiveltje krijgt, dan trek je het goede pak aan met alle sterren en planeten en je zegt: Doe dit of dat. Maar als je met de geest van de zon te maken krijgt of met een engel, dan kun je moeilijk op je achterste benen gaan staan en zeggen: Nu moet je dit of dat doen. Dan moet je eerst tonen dat je waardig bent; en daarvoor gebruik je dat gewaad, dat overigens smetteloos moet zijn.

Een magiër heeft ook nog wel eens te schrijven en te tekenen, want sommige formules moeten zorgvuldig worden geschreven. Daarvoor heeft hij pennen nodig, die voor geen ander doel gebruikt zijn en die - volgens voorschriften - moeten komen van spierwitte ganzen of zwanen. Voor sommige ritens zijn er juist zwarte veren nodig. Daar hoort een pennemes bij, dat gewijd moet zijn en dat gemaakt dient te zijn uit het beste ijzer of staal.

Verder heb je papier nodig. Maar gewoon papier is voor de magie lang niet goed genoeg. Je moet de beschikking hebben over smetteloos papier (effen lompenpapier, er mag geen merk of tekening in zitten) en perkament. En omdat perkament ook in vele kwaliteiten voorkomt, heb je voor de lichtende, de hoge bezweringen lamsperkament nodig. Dan heb je voor bepaalde, meer algemene bezweringen kalfsperkament en ook nog varkensperkament nodig. Die perkamenten moeten allemaal weer afzonderlijk worden bewaard en dienen van te voren te zijn gesneden in de juiste vorm. Ze mogen niet geknipt worden. Wilt u een liniaal gebruiken, dan moet die uit essehout zijn.

De magiër maakt verder veel recepten en daarvoor moet hij een soort chemicus zijn. Hij dient daarom te beschikken over een beperkte alchemisten-uitrusting, waaronder tenminste behoort een oven met inzet (zoals ze ook voor het smelten van goud gebruiken) een houtskoolbekken, een blaasbalg (die behoeven niet gewijd te zijn. Verder een aantal fiolen (reageerbuizen of testbuizen). Hij moet beschikken over een aantal kruiken. Of hier de overlevering nu weer een rol speelt, weet ik niet, maar het typische is dat die kruikjes meestal de vorm hebben van kleine amforen, zoals die tegenwoordig vaak uit de Middellandse Zee naar boven worden gehaald.

Heeft de magiër alles bij elkaar, heeft hij de juiste kleren, heeft hij ook nog gezorgd dat hij voor tekenen enz. een werkkleed heeft, dat weliswaar nieuw moet zijn, maar niet aan bepaalde kwaliteits- en kleureisen behoeft te beantwoorden, dan kan hij eindelijk aan het werk gaan.

Een magiër, die dat allemaal zelf doet en eerlijk doet, is dus wel een 3 à 4 jaar bezig, voordat hij alles bij elkaar heeft. En dan kan hij beginnen met bezweren.

Om die bezweringen goed te laten gelukken moet hij weer beschikken over een vertrek. Hiervoor wordt uitdrukkelijk gesteld: het beste is een sanctum; dus een kamer speciaal gewijd aan de magie. Zo deze niet beschikbaar is, gebruik men een bibliotheek. Is ook deze niet beschikbaar, dan dient men gebruik te maken nog van een open plaats omringd door berken of essen. Bovendien kan men - maar alleen voor oproepingen, bezweringen e.d. - gebruik maken van een kruispunt van tenminste drie wegen. Als er vier wegen op uitkomen, is dat nog beter, vooral als men met de duivel te maken heeft, want die komt alleen, indien men tenminste vier wegen ter beschikking heeft.

Dan begint de magiër te werken. Eerst met de hand de juiste gebaren makend, de juiste woorden sprekend en op de brasier, die ook bij de bezwering gebruik wordt zowel als bij het vervaardigen van allerlei recepten, houtskool en kruiden. De lampen worden aangestoken, het geheel is getekend. En pas als alle woorden van de bezwering zijn gesproken - en niet eerder! - grijpt de magiër naar zijn toverstaf. Met deze staf maakt hij de voorgeschreven gebaren (dat is heel vaak - vreemd genoeg - een liggende acht) en nog enkele gebaren, die doen denken aan een spiraal, waarbij de buitenste lijn van de spiraal weer terugloopt naar of door het middelpunt.

Heeft de magiër ook deze gebaren gemaakt, dan wordt verwacht dat er al iets aan de hand is. Daarom dient hij het geestenzwaard ter hand te nemen. Let wel, de dolk laat hij rusten. Die gebruikt hij alleen, indien een demon hem dreigt aan te vallen of weigert hem te gehoorzamen.

Nu denkt u dat hij klaar is, want hij kan een demon oproepen en hem vertellen wat hij nodig heeft, zoals: ik heb 10 paardenladingen goud en

25 wagens met lijnwaad nodig; en dan zorgt de demon daar wel voor. Dat had u gedacht! Zelfs indien de demon daarvoor zorgt, is en blijft hij gebonden aan de magiër, maar de magiër ook aan hem. Je kunt dus niet zeggen: Ik doe even vijf bezweringen achter elkaar. Want dan zit je met 5 geesten en die zijn je zeker te sterk. Dus: stuk voor stuk afwerken. Het is detailwerk. Je kunt dit niet rationeel opzetten. Je moet het een na het andere afwerken.

Is de wens of opdracht vervuld of uitgevoerd, dan zou men kunnen zeggen: Het is in orde, je mag gaan. Niets is minder waar. De magiër begint wederom met een bezwering. En omdat de demon nu voor hem in de wereld heeft gewerkt, gaat de magiër zelf in de cirkel staan, terwijl hij in het eerste geval buiten de cirkel stond en de demon binnen de cirkel opriep. Nu binnen de cirkel staande roept hij de demon op en dankt hem voor de verrichte taak. Hij beroept zich bij deze dank weer op de Heren of meesters, waaraan de demon gebonden is en beroept zich ook op hoge krachten (het Zegel van Salomo is er vaak bij), waarna hij de geest uitdrukkelijk zegt heen te gaan, te rusten en tevreden te zijn en hem niet meer te storen. Daarna zal hij met een gebaar van het geestenzwaard (de dolk blijft weer rusten) de onzichtbare draad doorhakken door driemaal met dit zwaard voor zich een cirkel te maken, terwijl hij met het gezicht naar het middelpunt van de cirkel staat.

Als dat ook is gebeurd, dan is het eerste dat hij nog moet doen: zorgen, dat het zegel gebroken wordt. De figuur mag niet blijven bestaan. De lampen en de brasier moeten worden gedoofd. Ook als hij denkt: ik heb ze misschien nog voor iets anders nodig, de houtskool moet gedoofd zijn en zorgvuldig bijeengegaard en daarna worden begraven. Als hij dat allemaal heeft gedaan, dan kan de goede magiër gaan zitten uithijgen tot de volgende bezwering.

Als je nagaat hoeveel werk en voorbereiding er vastzit aan één enkele bezwering, dan vraag je je af hoe de mensen er ooit de tijd voor hebben gevonden.

Ik heb nu alleen wat verteld over het instrumentarium, dat in de oudheid werd gebruikt. In de moderne tijd en ook bij verschillende van de zeer moderne culten (duivelvereerders, heksen en nog zo wat) vinden we nog heel vaak, dat ze in plaats van gewaden ook bijzondere zegels maken. Het zijn van die dingen zoals de hippies ze ook wel hebben, maar dan in een bepaalde uitbeelding. Erg geliefd is bij de z.g. Witte Heksen een soort yan-yin-principe, dat bij voorkeur wordt uitgevoerd in zilver en goud ofwel in emaille op koper. Waarom?

Deze mensen hebben er een dubbele bedoeling mee. Dit principe is het geestelijke kleed, waarin zij zich hullen. Ze zijn zo van de noodzaak af om zich elke keer te moeten verkleden, als ze een bezwering beginnen. Verder is het een herkenningsteken en ten laatste is het voor hen een blijvende verbinding met de entiteiten, waaraan ze zich hebben gewijd.

In de zwarte magie gaat het weer wat anders. Daar hebben de mensen de liefelijke gewoonte om een schedel te nemen, daarvan wordt de hersenpan afgehaald en daarin een in was gemoduleerd beeldje gestopt. Dat beeldje heeft dan de naam van de entiteit, die moet dienen. Er zit nog een beschreven papier in, dat geschreven moet zijn met een mengsel van plantensappen en bloed.

De moderne heksen houden nog wel van de oude rituelen. Ik geloof, dat er heel wat heksenkringen zijn, die helemaal niet aan magie doen, maar die het leuk vinden om bloot en met hun rug naar het altaar toegewend te lopen wervelen, terwijl ze allerlei onaardse kreten uitstoten.

Misschien dat het opdragen van een zwarte mis eveneens voor sommige mensen erg attractief is. Die dingen horen er eigenlijk niet bij.

In de magie heb je dingen nodig om ermee te werken. En als u er ooit mee gaat werken, dan moet u toch wel onthouden, dat u nooit iets voor magie kunt gebruiken, dat reeds een z.g. mundaan doel (een werelds doel) heeft gediend, tenzij het de bedoeling van het magisch werken is

om juist in die ene richting of ten aanzien van de persoon van wie het voorwerp is geweest in te grijpen. Dat is dan een uitzondering. Verder moogt u alleen nieuwe dingen gebruiken.

Wat betreft het schrijven van amuletten, als u er ooit toe komt, onthoudt u weer: Een amulet dient geschreven te worden op het metaal, dat gewijd is aan de planeet waaronder het zegel valt. Als u geen metaal en graveerwerktuigen bij de hand heeft, dan kunt u het ook nog doen op fijn kalfsperkament. U moet dan ook onthouden, dat de inkt, die u gebruikt in de kleur moet zijn van de planeet onder welke het zegel ressorteert. Datzelfde geldt bovendien nog - indien u meer kosmisch zou willen werken - als u werkt onder de tekens van de Dierenriem. Want bepaalde tekens van de Dierenriem hebben gedurende een periode een eigen kleur. En daar zit nu de ellende.

Als u nu zo'n kosmische zegel zou willen maken: Steenboek heeft op het ogenblik als invloed rood. Dan zou u dat zegel met rode inkt moeten schrijven. Maar over een week of vijf is de kleur lila geworden. Dan is het rode zegel dus niet meer geldig en moet u weer een nieuw schrijven.

Dan zijn er nog een paar punten, die ik even wil aanstippen.

Ik raad u niet aan om de middeleeuwse bijgelovigheid te volgen ten aanzien van sommige rituelen. Want een magiër die een buitengewone macht wilde verkrijgen deed wel eens gekke dingen. Zo bestaat er b.v. een recept, waarvoor men een zegel (het Grootzegel van Salomo of het persoonlijke Zegel met de bliksemschicht) tekent. Daarvoor maakt u gebruik van inkt, die bestaat uit bepaalde natuurlijke kleurstoffen gemengd met bloed: schapenbloed meestal. En als u dat niet kunt krijgen, het bloed van een witte haan of als u zwart-magisch werkt van een geheel zwarte haan. Dieren behoren in de zwarte magie ook tot de instrumenten, die de magiër moet hanteren, want bij elk pact en elke oproeping dient hij rijkelijk bloed rond zich te sprenkelen.

Met die inkt tekende men dan een zegel. Als het klaar was en het was gewijd en nog een keer gesproken, dan nam de magiër het stukje perkament in de mond en begon heftig te kauwen. Hij kon het dan inslikken en droeg dus het zegel in zich. Het is een typisch bijgeloof. We vinden het tegenwoordig nog wel.

Er bestaan in de Soedan nog godsdienstige medicijnmannen, die een bepaalde soerah uit de Korân op een stukje papier schrijven en dat dan rustig afwassen en die afgewassen inkt met water vermengd laten drinken. Dat bestaat in Tunis en Algiers ook nog. In de Soedan hebben ze ook nog de gewoonte om de arme zieke soms zo'n heel stuk te laten opeten. En als je dan toch al last hebt van je spijsvertering, dan lijkt mij Allah's woord wel erg zwaar te verteren.

Al deze dingen tezamen hebben betekenis, omdat de moeite, die een mens doet en vaak met de inzet van zijn persoonlijkheid de waarde bepaalt van een wens, een bepaald gebeuren of actie. Een magiër heeft het eens heel aardig gezegd:

"Als ik van de levende hazelaar een tak afsnijdt, zij is mij een staf (hij bedoelde toverstaf). Maar zo ik er één gewijd heb en daaraan vele maanden heb besteed, zo zie ik daarin mijn concentratie van maanden en zij zal mij beter dienen, omdat ik mij meer met haar vereenzelvig." Ik geloof, dat u daar de oplossing van het hele raadsel heeft.

Wat ik u heb verteld over het instrumentarium, zult u misschien als een wetenswaardigheid terzijde willen leggen. Maar er is één klein ding, waaraan u toch even moet denken: Juist door al die uiterlijkheden, die misschien op zich geestelijk niet al te veel te betekenen hebben, zelfs niet ten aanzien van de astraal nu ineens doordringende geestendolk, wordt de mens geconditioneerd. Een groot gedeelte van het instrumentarium van de oude magiër was m.i. in de eerste plaats een middel om hem zelf

te conditioneren, om zijn innerlijke eigenschappen en mogelijkheden zodanig aan uiterlijke voorwerpen te verbinden, dat hij door een enkel gebaar of door het hanteren van het voorwerp de juiste innerlijke toestand kon vinden en daardoor zijn vermogen op de juiste wijze kon richten.

Het is duidelijk, dat dit geheel niet van belang zal zijn in uw tijd, tenzij u uitgaat van het standpunt: Indien ik met magie wil werken, zal ik moeten leren mij daaraan over te geven met hart en ziel, met mijn totale voorstellingsvermogen en denken. Ik zal niet mogen aarzelen t.a.v. mogelijkheden. En zo ik dit niet kan vanuit mijzelf, zal toch het wijden en maken van voorwerpen, die mij als symbool kunnen dienen, mij dienstig zijn. Want deze zullen mij dan zelfvertrouwen en de mogelijkheid geven, die zonder dit slechts moeilijk te bereiken zijn.

--:

INNERLIJKE VREDE.

Vrede is meer dan rust, want vrede kan wel degelijk een actie zijn. Het is een ontwikkeling, waarin de harmonie niet wordt verstoord.

Vrede is een toestand, die in zich het harmonisch-zijn omsluit.

Een innerlijke vrede betekent precies hetzelfde. Het betekent, dat ik in mij niet tegen mijzelf verdeeld ben. Dat ik mij geen vragen stel ten aanzien van wat ik anders had moeten zijn of had moeten doen, maar dat ik leef met de dingen, die ik ben in een wereld, waarin ik op dit moment besta en dat ik in zekere zin vrede daarmee heb. Niet dat ik geen verandering daarin zal nastreven, maar ik voel mij niet achtervolgd door een verleden of door daden die gesteld zijn. Ik word niet voortdurend overrompeld door de behoefte op dit moment meer te bereiken of meer te zijn dan mij mogelijk is. Innerlijke vrede is eigenlijk zo eenvoudig-weg harmonisch zijn.

Een mens, die de innerlijke vrede kent, groeit geestelijk - en naar buiten toe ook materieel - in vele gevallen in de richting van beter begrip voor de wereld, grotere eenheid met de wereld, zuiverder contacten met de geest en zelfs met zijn innerlijk. Maar die groei gaat niet met schokken. Het is geen plotselinge en onverwachte inwijding. Het is eenvoudig een langzaam openbloeien als van een roos, die - als de zon eenmaal komt - in zich de behoefte gevoelt de blaadjes te spreiden en daarmee haar mogelijkheid voor nieuw leven en nieuw zijn te ontplooiën. En als u daarmee rekening houdt, dan kunnen wij zeggen:

Innerlijke vrede is voor ons de toestand, waarin wij ons geleidelijk en haast ongemerkt ontplooiën in een voortdurend gevoel van intens bestaan en erkennen, zonder dat wij in strijd komen met onszelf of onze wereld.

Waarlijk gelukkig is de mens, die deze vorm van vrede vindt, want zijn wezen zal zich ontplooiën, zijn chakra's zullen zich openplooiën en hij zal verbonden zijn met steeds meer krachten en mogelijkheden in het totale Al, terwijl hij gelijktijdig meer en intenser zichzelf wordt in de wereld, waarin hij nu nog voornamelijk bestaat.

:--:

VERBORGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR

Zevende Les.

VER WEG EN TOCH DICHTBIJ.

Als u eens nagaat hoe de natuur reageert in jaren dat er een oorlog uitbreekt, dan zult u met enige verbazing tot de ontdekking komen, dat het weer juist dan meestal bijzonder goed is, dat het gewas bijzonder goed heeft gestaan. Terwijl juist in de jaren, dat werkelijk alle geschillen wegvallen, wij heel vaak horen van hongersnood, mislukkingen en dergelijke. Het is misschien voor de mensen een beetje ver gezocht om een samenhang daartussen te zoeken en toch is die er ergens. Want wanneer ontstaat een oorlog?

Oorlog ontstaat niet alleen, als de mensen een groot aantal problemen hebben, maar als er bovendien bepaalde stralingen invloed hebben. Anders gezegd: als kosmische krachten op de aarde inwerken. Die werken niet alleen op de mensen in, maar ook op de planten. En wat voor de mensen een kwestie is van dreiging, wordt vaak door een plan evenzo ervaren.

Wat zegt een plant? Het is kennelijk dreigend, het zal misschien dadelijk zo goed niet gaan, ik moet dus zorgen dat ik er nu al vast kom. Een plant redeneert uit de aard der zaak niet zo menselijk als ik dit nu voorstel. Maar zij voelt zich getrokken tot een snellere ontwikkeling dan normaal. Het resultaat is, dat de bomen een veel rijkere bloesem hebben, dat het eerder groen is, dat de vruchten in zo'n jaar zelfs overvloediger komen dan men eigenlijk zou mogen verwachten. Dit is één van de vele voorbeelden dat invloeden, die zeer ver af schijnen te ontstaan en werkingen, die heel dicht bij u liggen en waar u zelfs bij betrokken bent, samensmelten tot een geheel.

Denk niet, dat dit alleen maar een kwestie is van de natuur, die reageert op een kosmische invloed. Er zijn wel degelijk andere waarden, die ook reageren. Zo is het opvallend, dat in jaren voorafgaand aan het jaar, waarin een oorlog uitbreekt en meestal bij een aanlopende reeks kosmische invloeden, het aantal spookverschijnselen dat wordt gezien groter is. Men kan dat dan natuurlijk weer vertalen in een vergroting van hallucinatorische waarnemingen, maar het blijft een feit, dat b.v. in 1938 in zeer veel spookhuizen in Engeland een grote activiteit werd gemeten. In Nederland spookten de politici en in Duitsland geloofde men niet meer aan spoken; maar daar spookte het dan ook al lang.

Het vreemde daarbij is dat spoken, waarvan men vaak honderd jaar niets meer heeft gehoord en die alleen maar een overlevering zijn, onder die invloed wakker worden. En dan vraag je je alweer af: Welke samenhang kan daar bestaan?

In de eerste plaats is een spookverschijnsel over het algemeen een indruk, die is achtergelaten in materie. Het is dus maar zelden een wer-

kelijk bezielde figuur. Het is eerder een soort filmvertoning, die onder bepaalde omstandigheden weer begint aan de hand van feiten, die door de materie eens in het verre verleden zijn geabsorbeerd. Vandaar ook dat de voorstellingen zo weinig variëren. Het is altijd weer dezelfde schone jonkvrouw met het hoofd onder de arm; dezelfde ridder met doodshemd en ratelende ketenen etc.

Als ik vanuit de kosmos een toenemende invloed van energie krijg, dan zal leven zich daaraan in het begin aanpassen. Het leeft in een verhoogde spanning, zonder dat dit nog in de levensverschijnselen tot uiting komt. Er is in zo'n periode bij de mens dus sprake van overgevoeligheid. Gelijkzeitig echter is de energie, beschikbaar voor manifestaties en abnormale verschijnselen, groter. Zij is veel groter dan laten we zeggen een half jaar, een jaar later, als die kracht in de natuur wordt gebruikt om een versnelde groei te geven en bij de mens dit aldoor wordt omgezet in handeling en daad. Het is juist in de aanloopperiode dat er een overmaat aan energie en aan gevoeligheid pleegt te ontstaan. En het is duidelijk, dat hierdoor dergelijke spookverschijnselen worden bevorderd.

Het is niet alleen in Engeland dat die dingen zijn gebeurd. In de Ver. Staten heeft men ook een periode van spoken gehad. Nu hebben zij daar misschien niet erg veel tradities op dat terrein, maar er werden toch in het jaar 1940 ruim 600 meldingen van z.g. paranormale verschijnselen gedaan. Daarbij moet ik wel opmerken, dat meer dan de helft daarvan in de omgeving van Californië voorkwam.

Ver af ontstaat de invloed. Hoe?

Er is een aantal sterren actief, daardoor worden stralingen werkzaam en die kunnen dan onder omstandigheden als ware het een schijnwerper en tijdelijk niet door tussenliggende sterren en planeten onderbroken ook het zonnestelsel bereiken. Dat is de eenvoudigste verklaring. Maar de meeste mensen realiseren zich niet, dat er stralingen kunnen bestaan, die niet gebonden zijn aan lineaire afstand. Zij gaan a.h.w. door een hogere dimensie heen. Ik zeg "als het ware". De voorstelling daarvan kunt u zich misschien maken, als u zegt: Ik heb hier twee punten op een velletje papier; één aan het ene eind en één aan het andere eind. Ik neem het velletje papier en frommel het in elkaar. Dan kunnen die punten vlak bij elkaar liggen, ze kunnen ook nog verder van elkaar af komen te liggen. Als zij vlak bij elkaar liggen, dan is een rechtstreekse beïnvloeding denkbaar, ook al heb ik hier in het midden van het papier een lijn getrokken, waardoor zij elkaar niet zouden kunnen benaderen, want die lijn is weggefallen in een recht vlak. Nu liggen ze dus vlak bij elkaar. Op deze manier zien wij de inwerking van een aantal grote sterren, maar vooral ook van denkende sterren. Daarover heeft u misschien wel eens meer gehoord.

Elke ster denkt. Sommige sterren - en dat zijn over het algemeen witte reuzen, witte giganten - hebben een bijzonder snel denkvermogen vergeleken bij de andere sterren. Indien zij tot een uitwisseling van gedachten komen, dan kan er een emotie ontstaan. Gebeurt dat b.v. bij uw zon, dan treedt er een ijstijdperk in of misschien wordt het overal weer veel te tropisch warm; dan verandert dus de temperatuur.

Deze grote zonnen hebben meestal geen planeten. Hun reactie is eigenlijk niet alleen te omschrijven in een temperatuursverandering, maar gelijktijdig in een stralings- en frequentieverandering. Er is dus een straling, die met een vaste frequentie optreedt. Als die frequentie hoog genoeg is, dan vertoont zij dat vreemde effect, dat ik daarnet illustreerde met de verfrommelde prop papier. De straling springt over meestal naar de buitenkant van het eigen nevelstelsel; in sommige gevallen zelfs naar andere nevelstelsels. Wij noemen dit dan de zogenaamde gerichte kosmische invloeden. En als zij dan door geestelijke krachten worden gebruikt en gemoduleerd, dan spreken wij zelfs van stralen. Wij komen dan terecht bij de Heren van de Stralen.

Als die sterren bijzonder actief zijn, dan is hun straling vóór henzelf een uitwisselingsproces. Het is een uitwisseling van gedachten. De ene ster zegt b.v. tegen de andere "stik". Meer niet. Maar op een frequentie, die de aarde bereikt. Op aarde wordt plotseling prikkelbaarheid en misnoedigheid kenbaar als gevolg van de frequentie plus de straling. Het is misschien één op de vijf à zesduizend keer, dat het stralingsbereik de aarde en de zon mee zal omvatten, als het in deze richting gaat. Er zijn dus heel wat invloeden, die de aarde en de zon net missen. Maar treden zij op, dan zal de intentie, die bij de grote sterren bestaat, worden overgebracht als een onverklaarbare emotie, een prikkel, op alle leven in het gehele zonnestelsel. U moet dus niet denken: dat gebeurt wel op aarde en niet op Mars, Venus, Jupiter of Neptunus. Wij weten er niets van af. Zij krijgen het allemaal.

De situatie, als de straalinvloeden worden gemoduleerd, is nog interessanter. Want dan is er wel een eigen actie van de ster, maar het gedachtenproces wordt door een ander tot stand gebracht. U zou kunnen zeggen: Zo'n ster fungeert dan als medium. Door deze mediamieke uiting bindt zij andere sterren tezamen met zichzelf in één en dezelfde frequentie. Een uitwisseling dus met een vaste waarde. Dan is het mogelijk om zeer bewust intenties uit te stralen en bovendien ook zeer bewust te bepalen waar zij naar toe moeten. Als iemand, die deze sterren kan beïnvloeden zegt: Ik moet het zonnestelsel hebben, dan kan hij in drie van de vijf gevallen er zeker van zijn dat zijn impuls overkomt. Dat is dus een betrekkelijk grote mogelijkheid.

En de aarde zelf? Ach, de aarde zelf leeft. Ik heb geprobeerd het u al eens duidelijk te maken: Er zijn bergen, die een eigen persoonlijkheid hebben, die reageren op de mensen. Zij doen dat met stenenregens, met het bevorderen of hinderen van de weg van een mens. Dat klinkt wel als een sprookje, maar het komt voor. Er zijn rivieren, die werkelijk bijna bezielde zijn, omdat zij plotseling hun watervloed verhogen en sprongsgewijs (denk maar aan bandjir, ofschoon die meestal uit regenval voortkomt, maar het kan ook uit de bron voortkomen) of daarentegen juist bijna droogvallen; en dat is meestal voor korte perioden. Daaraan kan men zien dat ook zo'n stroom een bewustzijn heeft. We zeggen dan maar dat er najaden (waternimfen) in die buurt wonen, bezielde bomen en al die dingen meer. Er zijn natuurgeesten, die daarmee verbonden kunnen zijn. Maar de aarde zelf heeft daar toch meer invloed dan een elementair of een natuurgeest zonder meer. De bezieldeheid gaat dus, dat wil ik proberen duidelijk te maken, vaak zo ver, dat zelfs de z.g. dode aardkorst kan reageren. De reactie zal geen bewuste zijn, maar zij is kenbaar. Er is dus sprake van een aantal verschijnselen. En als wij die verschijnselen proberen in verband te brengen met zo'n kosmische invloed, dan komen wij vaak voor verbluffende constatering te staan.

Vrede betekent ook stilstand, vermindering van energie, gelijkblijvend potentiaal. Een invloed, die vrede uitstraalt, heeft dus geen stimulerende werking. In een dergelijk jaar zal alles zeer gelijkmatig zijn. Dat betekent, dat de ecologische invloeden bepalend zijn vóór alles wat er met de plantengroei gebeurt, dat normale klimatologische omstandigheden bepalend zijn voor wat er gebeurt met een rivier. En dat valt meestal tegen, vooral indien de mens nog niet tot een volledige heersing is gekomen van de voedingsbestanddelen in de grond en eventueel van het klimaat, al is dat ook maar door besproeiing. Zo ziet u dus dat vrede, die voor de mensheid rust betekent, gelijktijdig voor de natuur eigenlijk een te geringe activiteit, een te geringe levenskracht betekent en daardoor vele verschijnselen veroorzaakt, die de mens dan weer onaangenaam vindt.

Omgekeerd hebben wij zo even al gezien, dat als er oorlog is (een invloed, die in ieder geval vitaliteit-vergroterend is, die stimuleert, die de emoties opjaagt), de plantengroei dan meegaat en bijzonder welig

wordt.

Stel nu eens, dat u gewoon in uw eigen stad woont; een paar huisjes, wat tuintjes, een parkje misschien en voor de rest veel asfalt en steen. Nu zult u zeggen: Ach, die paar bomen, die er staan, kunnen die nu werkelijk invloed hebben? Het vreemde is, dat als kosmische invloeden stimulerend zijn, de boom invloed heeft. Misschien kan ik dat het best weer in een soort gelijkenis vertellen.

Stel: er is een grote invloed voor positieve activiteit. Er is nl. ook negatieve activiteit, dus vernietigingstendens. De positieve activiteit pleegt bij de mens meestal in een praktisch idealisme te resulteren. Onder deze positieve tendens staat ergens in een stad een beuk. Die boom geeft overdag normaal een bepaalde hoeveelheid zuurstof af. Maar nu wordt zijn omzettingsproces vergroot; en gedurende de tijd van de invloed zien wij vreemd genoeg:

- a. een versnelde sapaanvoer, dus grotere sapdrift;
- b. een versnelde vezelvorming (dat is later in de jaarringen terug te vinden);
- c. een verhoogde afgifte van zuurstof.

Zuurstof is echter stimulerend voor de mens. Als je teveel ervan krijgt, dan word je er dronken van. Dit betekent, dat mensen in de omgeving van de bomen blijmoediger zijn. En al lijken die verschillen niet zo erg groot, zij kunnen toch op een gegeven ogenblik beslissend zijn voor de mentaliteit van de mens. Dan wordt via een dergelijke invloed en de reactie van de plant ook het gedragspatroon van de mens mede beïnvloed.

Maar zuurstof is voor de mens natuurlijk niet iets dat hem noodzakelijkerwijs positief maakt. Het is dus mogelijk, dat iemand in plaats van zuiver positief en ideëel te reageren alleen maar lichtzinniger reageert. Er ontstaan dus bepaalde centra in steden (rond een park, soms rond tuinen, overal indien daar bijzondere gewassen aanwezig zijn), waardoor de mensen hun gedrag veranderen zolang zij in die omgeving vertoeven.

De invloed van zo'n boom bestrijkt misschien een omtrek van 100 à 150 meter, daarna merk je niets meer. Maar binnen die cirkel verander je. Iemand, die daar even stilstaat, ondergaat de invloed uit de aard der zaak sterker dan iemand, die daar voorbijgaat. Dat zou misschien kunnen verklaren waarom sommige ouden van dagen in de parken op bepaalde dagen ineens zo vrolijk zijn en veel actiever en beweeglijker dan zij gewoon zijn. Heel waarschijnlijk is er dan een dergelijke invloed aan de gang.

Ik noem dit nu als één invloed. Maar stel nu, dat deze kosmische inwerking bewust wordt gericht. Dan betekent dit, dat door dat gericht-zijn ook de zuurstofafscheidingen van de bomen of de vermindering daarvan kan worden gereguleerd. Er is een soort feedback, een wisselwerking, waardoor het eindproduct in zichzelf een echo wekt in het uitgezonden signaal. En dat betekent dus weer, dat de bron zich voortdurend aanpast, zodat overal waar een antwoord vandaan komt ook de gewenste inwerking wordt bereikt.

Nu nemen wij eens aan, dat wij te maken hebben met de vreemde geestelijke waarde, die ook kosmisch kan werken; nl. de reeds genoemde Heren der Stralen. Wij nemen aan, dat er zeven stralen zijn: drie positieve en drie negatieve van gelijke soort en een neutrale, die echter alle andere werkingen en invloeden versterkt. Dan wordt elke straal geregeerd door wat men een Heer noemt, een bewustzijn, dat een beheersing heeft over al wat ermee samenhangt.

Nu kunt u ook wel begrijpen, dat de invloed zo groot kan zijn, dat zij zelfs, als er iets groeit op aarde of als er iemand wordt geboren op aarde onder die invloed, daardoor de structuur ervan enigszins wordt bepaald. Om u een typisch voorbeeld te geven:

Iemand, die wordt geboren onder rood-negatief heeft een heel grote kans, dat hij een te sterk ontwikkelde pijnappelklier heeft; dus een verhoogde afscheiding. Die verhoogde afscheiding is dan aanleiding tot prikkelbaarheid, zenuwachtigheid, etc. Deze kan worden beheerst en tot het

positieve omgebogen en dan krijgen wij heel grote geestelijke bereikingen. Onder deze invloed gebeurt dit echter zelden.

Datzelfde zien wij met planten. Ze hebben de neiging om b.v. snel op te schieten. Maar als ze tot bloei komen, hebben ze de tendens tot hybride-vorming (afwijkende genetische kwaliteiten) en veelal is er ook in de vrucht een afwijking of de vrucht is vatbaar voor ziekte. Een aardig voorbeeld:

In Nederland heeft men geprobeerd een perfecte aardappel te telen. Een zandaardappelsoort, die men op kleigrond ook kan telen, of een kleiaardappel, die het ook op zandgrond zou doen. Aan die soort heeft men de naam gegeven: Rode Ster. Als vrucht was de Rode Ster ideaal. Ze werd echter onder een rood-negatieve invloed gekweekt. De twee jaren, waarin dat werd ontwikkeld, stonden toevallig onder een overheersende rood-negatieve invloed. Het resultaat is, dat het product zelf prima is, maar dat als er een beetje ziekte in de buurt komt, elke Rode Ster-aardappel daaronder te lijden heeft. Als een ander aardappelsoort (nu ja, één op de duizend) b.v. een beetje ringziek is, dan is de Rode Ster helemaal ringziek. Als er "vuur" in de plant komt, dan is het bij gewone aardappelen misschien hier en daar een plekje, daar kun je wat tegen doen, maar de Rode Ster is bijzonder vatbaar en je hebt grote kans dat een hele akker eraan gaat. Dat is dus een aardig voorbeeld van de inwerking van een dergelijke kracht in de natuur.

Indien u onder een dergelijke invloed bent geboren en ze keert weer terug, dan bent u daarop afgestemd. Er is dus sprake van een soort resonantie. Voor alle wezens, die behoren onder een bepaalde straal, zal de inwerking ervan bijzonder sterk kenbaar zijn en een veel grotere invloed hebben dan redelijkerwijze ooit verwacht zou kunnen worden. Daarom zegt men wel eens, dat onredelijke afwijkingen, sprongmutaties, plotselinge bewustzijns- en zelfs persoonlijkheidsveranderingen kunnen samenhangen met het hernieuwd optreden van de stralende invloed, die op het moment van geboorte of ontstaan aanwezig was.

Een typerend iets daarbij is wel het volgende: Iemand is geboren onder een geloofsinvloed: geel. In deze geloofsinvloed is normaal een mate van redelijkheid aanwezig. Stel nu, dat de kracht geel-negatief optreedt (de persoon is geboren onder geel-positief), dan ontstaat er fanatisme, eenzijdigheid, maar de geloofswaarde blijft gehandhaafd.

Iemand, die onder geel-negatief is geboren en daarin die geloofswaarde heeft gevonden, zal daarentegen beginnen om juist zijn geloof te veranderen. Wij krijgen dus reformaties, splitsingen e.d. onder de geel-negatieve invloed, maar alleen bij degenen, die geel-negatief zijn.

Nu krijgen wij nog een vreemd verschijnsel: Als geel-positief werkzaam is als kracht, dan zal geel-positief komen tot bewijzen voor zijn geloof. Geloof wordt omgezet in kennis of wordt aantoonbaar. Men zou zeggen door het doen van wonderen, maar in feite alleen door het vinden van bewijsgronden. Het geloof wordt omgezet in weten.

Bij geel-negatief is het precies het omgekeerde. Een positieve geloofsinvloed zal voor geel-negatief betekenen: een verstoffelijking van waanideeën. Daarom zegt men wel dat de invloeden geel of goud (dat zeggen ze ook wel, want dat vinden zij mooier) ten gevolge heeft positief: bereiking, maar negatief: maya, begoocheling. Begoocheling en bereiking zijn de twee zijden van één munt. Dat geldt voor mensen. Maar als dezelfde gele invloed nu moet werken op een plant, dat kan voorkomen, let dan maar eens op!

Wanneer ik te maken heb met rozen, die gekweekt zijn, waarvan de soort bepaald werd onder een geel-negatieve invloed en er komt een geel-positieve invloed, dan zullen ze veel bloemen brengen, maar bloem en blad zullen onvolledig zijn; vele knoppen zullen zich niet geheel ontwikkelen.

Als geel-negatief onder een geel-negatieve invloed werkt, dan krijgen wij weinig bloemen maar grote. De plant heeft ontzettend veel last

van ongedierte. Hebben we een plant die geel-positief is gekweekt, dus onder die invloed haar vorm heeft gekregen en die nu onder een geel-positieve invloed staat, dan krijgen we een fantastische bloei. Dat kunt u zelf wel eens controleren. Het vorige jaar was een beter rozenjaar dan dit jaar, dat is in ieder geval een feit. Over een jaar of twee, drie krijgen wij weer zo'n mooi rozenjaar. Dan moet u eens kijken en u zult zien dat bepaalde soorten bijzonder mooie grote bloemen hebben en veel bloemen; andere hebben wel veel knoppen, ze zijn kleurig, maar gaat u ze nader bekijken, dan zijn ze allemaal een beetje aangetast, ook als de soorten naast of door elkaar staan. De ene soort is in volle glorie en pracht, de andere is slecht ontwikkeld onder gelijke omstandigheden. Dan weet u: er is zo'n inwerking aan de gang.

Ik weet niet, of dit alles u interesseert. Het is misschien interessanter voor een landbouwer dan voor iemand, die naar geestelijke belevingen zoekt. Toch moet je er wel rekening mee houden, zou ik zeggen. Als alles, wat zo dichtbij is kan worden beïnvloed door een kracht, die voor uw denken zo onvoorstelbaar veraf kan liggen, dan moet u in staat zijn aan de hand van de tekens rond u iets te zien van de invloed die werkt. Aan uzelf herkent u de dingen niet. Van uzelf weet u niet dat u erdoor wordt beïnvloed, maar u kunt het vaak zien aan de planten rond u. U kunt het zien aan bepaalde verschijnselen. Paranormale verschijnselen b.v. die feller optreden. U kunt het zien aan de koppigheid, de rechtlijnigheid, die niet alleen bij mensen in hun denken tot uiting komt, maar die ook in het gedrag van dieren ineens naar voren komt, die bij vogels tot uiting komt en bij planten, waarheen je maar kijkt. Daarom lijkt het mij wel aardig u hier een klein schema te geven van enkele kentekenen voor de verschillende stralen.

Rood-positief: Als wij te maken hebben met rood-positief, dan is er enorm veel levenskracht. Het jaar, waarin deze invloed domineert brengt vroeg jong vee, dat zeer gezond is. Er is over het algemeen enige nachtvorst, de bloesem wordt daardoor niet geschaad. De korenvelden vertonen minder dan normaal papavers en korenbloemen. De mensen blijken wel edelmoedig te zijn, maar vaak wat opvliegend. In een dergelijk jaar ziet u in de mensenwereld enorm veel mooie ideeën, die dan meestal net niet helemaal tot uitvoering komen. Kijk je naar de wereld van het dode materiaal, dan zie je dat in een dergelijk jaar bijna nooit schade is door materiaalgebreken. Er zijn dus geen flats, die in elkaar zakken, omdat zij verkeerd gebouwd werden. Al hangen ze met behangselpapier aan elkaar, ze blijven dat jaar, zolang die invloed duurt, staan. Pas wanneer rood-negatief in-treedt, valt de zaak in elkaar.

Rood-negatief: Hebben wij te maken met rood-negatief, dan kijkt u weer rond u en u ziet in de eerste plaats de onvolkomenheden. Onregelmatige bloei. Als nachtvorst inzet, zal ze de bloesem wel schaden. Deze wordt bruin en valt af. Dieren brengen over het algemeen wel enkele jongen vroeg ter wereld, maar die zijn dan meestal toch niet de sterksten. Daarentegen is er wel een bijzonder heftige sexuele activiteit. De stier b.v. die anders nogal geduldig zijn lot ondergaat, staat nu op de achterpoten te dansen: waar blijven mijn koetjes!

Bij de mensen ziet u in een dergelijk geval ook weer opvliegendheid. Automobilisten schelden op andere automobilisten - dat doen zij normaal natuurlijk ook wel, maar nu doen zij het wel nadrukkelijker. De dominee, die anders met een ge-

preveld "Heer, geef mij kracht" geduldig voorbij rijdt aan een ander stomme rijder, kan nu plotseling de verleiding niet weerstaan om het raampje open te draaien en enkele vriendelijk citaten van de een of andere Jeremias de andere rijder toe te voegen. Hier is dus sprake van een negatieve uiting.

Wilt u in de zomer zien of het klopt?

Rood-negatief brengt in het korenveld heel veel korenbloemen en veel papaver. U ziet verder in de halm heel vaak de zwarte aantasting, de zwarte hulsjes, waardoor de aar eigenlijk leeg en ziek is. Zo'n jaar kenmerkt zich verder heel vaak door het overmatig optreden van sommige insectensoorten. Sommige. Een meikeverjaar heeft geen betekenis, want dat ligt in de levenscyclus van de meikever. Maar wij hebben wel vlooienjaren, luizenjaren, muggenjaren. Indien deze insecten in grote hoeveelheden optreden, wijst dat ook weer op een invloed, die rood-negatief is.

Blauw-positief geeft een bijzonder helder denken. Er wordt in verhouding weinig gestreden en elke discussie is een bewuste uitwisseling van denkbeelden.

In de wereld kun je dat zien aan het klimaat. Het klimaat houdt zich voor uw breedtegraad ongeveer aan de jaarindeeling. De lente begint over het algemeen mooi. Er is meestal een tamelijk strenge winter en een mooi voorjaar.

U zou kunnen zeggen, dat dieren verstandiger zijn dan normaal. U krijgt voortdurend te maken met een opvallend en van de norm toch wel enigszins afwijkend gedrag van de dieren, ook van uw huisdieren. Er zijn tijden dat uw kat veel interessanter reageert dan anders, dat uw hond plotseling niet alleen schijnt te verstaan, maar ook bereid is om er iets aan te doen. Er zijn van die dagen, dat paarden van tevoren kennelijk weten wat er aan de hand is en dus niet schichtig en schuw worden op een moment dat het voor de ruiters gevaarlijk is. Dat is een positieve blauwe invloed. Voor de mens betekent dat over het algemeen de mogelijkheid om scherp en helder te formuleren.

In de maatschappij kentekent een blauwe periode zich door vragen. Maar dat zijn dan allemaal ter zake doende vragen.

Blauw-negatief: Hier krijgen wij een zeer eigenzinnig gedrag van dieren. In de plantengroei zien wij ook een eigenaardig verschijnsel: nl. veel vocht-eisende planten (zoals de Nederlandse orchideetjes) zien we plotseling overal opschieten. Ranonkelachtigen zijn ook bijzonder sterk in groei en bloei. Kijken wij naar de mens: Hij redeneert wel, maar komt niet tot een zuivere formulering. Hij stelt weinig vragen en geeft veel verklaringen, zonder dat dit over het algemeen een feitelijke verheldering ten gevolge heeft.

Goud:

De gouden invloed is een verhoging van vitaliteit en de rest. Ik heb al wat tekens daarvan genoemd. In het negatieve is het precies hetzelfde. In het voorafgaande vindt u daaromtrent reeds voorbeelden.

Wit:

Hebben wij te maken met wit, dan moeten wij ons realiseren: Wit is nooit positief of negatief. Wit is. Wit is energie. De groei van planten is doorgaans goed, want er is veel energie. Maar onkruid groeit even snel als gekweekt goed. Er is een gemiddelde vochtigheidsgraad. Enkele gewassen

doen het zeer goed. Als het een tomatenjaar is, dan kun je heus wel aannemen, dat als de tomaten bijzonder weelderig dragen in natuurlijke omstandigheden (de kasculturen even buiten beschouwing gelaten), dan hebben wij zeer waarschijnlijk te maken met een witte invloed, de Witte straal.

Wat de mensen betreft: mildheid is een van de eigenschappen, die bijzonder sterk tot uiting komt. Mensen die goed zijn, zijn actief goed. Je ziet plotseling veel meer naar buiten komen van hetgeen zij in zich dragen. Mensen die scherp zijn, die verwrongen zijn, zijn dan veel scherper en verwrongener. Het wordt meer kenbaar. Maatschappelijk vallen er meestal maskers. Menselijke relaties wijzigen zich. Bestaande problemen worden nu plotseling zo scherp op de voorgrond geplaatst, dat je er niet aan kunt ontkomen. Zelfs een staatkundige koelkast is niet meer in staat de problemen zoet te houden. In een dergelijk jaar zeg je - tenzij je onder wit bent geboren, dan heb je zelf ook de rechtlijnigheid en kun je met de energie enorm veel doen: ik doe het kalm aan. Want je kunt alleen vanuit je eigen levensprocessen dan meer bereiken, maar je kunt nooit afgaan op de invloeden, die van buitenaf komen. U ziet, het is eigenlijk betrekkelijk eenvoudig.

In de natuur kun je de invloeden zien. Dan zeg je: Dit is een jaar, dat mij toch wel overheersend geel, rood, blauw of wit lijkt te zijn. Nu lijkt het, als ik het zo zeg, alsof die stralen het hele jaar regeren. Dat is natuurlijk niet helemaal waar. Want al die invloeden komen wel voor, maar altijd weer zien wij - en dat is een periode van ongeveer 420 dagen, het kan eens 4 dagen variëren aan de ene en aan de andere kant - dat er een hoofdinvoled optreedt. Als b.v. rood de hoofdinvoled is, dan krijgen wij ook extra rode, blauwe, gele perioden. We krijgen een gedomineerde wit-licht-periode, maar altijd is de ondertoon, waarop alles weer terugvalt rood.

Er zijn perioden denkbaar, waarin één straal (dus één kleur) een tijdvak van bijna 28 jaar domineert. Op het ogenblik is dat niet het geval, ik zeg dat er meteen bij. U behoeft op een langere periode dan twee jaar in één kleur voorlopig dan ook niet te rekenen. De eerste langere periode (en dat is vreemd genoeg een periode van het gele licht) kunnen we verwachten halverwege 1984. Die zal waarschijnlijk ongeveer iets minder dan 5 jaar lopen.

Nu is het kentekenend, dat we in zo'n tijd in de plantengroei, in de dierenwereld, in de reactie die wij dan het paranormaal verschijnsel plegen te noemen op aarde een vaste ontwikkeling kunnen zien. Iemand, die dus een bepaalde hybride zou willen telen of een ras weer opnieuw wil fokken, zal veel meer kans van slagen hebben, indien hij dat doet onder de invloed van geel licht dan als hij het op dit moment doet. Op het ogenblik leven wij nog steeds onder een dominerende rode invloed, waarbij echter afwisselend zeer felle wit-licht-perioden optreden en daarnaast gelukkig hier en daar, maar het is wat flauw, een beetje blauw. De heersende invloed van nu tot oktober 1972 is dus dominerend rood. Daarbij moet ik helaas opmerken: voornamelijk rood-negatief. Daarna gaat het weer de positieve kant uit.

De wit-licht periode, die is aangebroken, duurt niet langer dan 3 of 4 maanden en geeft in feite alleen maar meer relief aan de problemen en de ontwikkelingen, die onder dit rood-negatief reeds tot stand zijn gekomen. U zou dus moeten aannemen, dat veel problemen, die er op dit moment bestaan, een hoogtepunt zullen bereiken in oktober. Er is nl. een vertraging in de uiting van b.v. een conflict, als het onder een witte invloed tot stand komt. Dan is de situatie er wel, maar zij moet kenbaar worden, zij moet worden geformuleerd. En die formulering zal dan weer geschieden, omdat het de rode invloed is (het is negatief) dus met zeer emotionele argumenten. U kunt het allemaal zo uitrekenen.

Wat zal dat alles te betekenen hebben, indien wij nu eens kijken naar

natuurgeesten. Dat is ook typerend. Natuurgeesten reageren in de eerste plaats in overeenstemming met hun milieu. Als wij dus te maken hebben met bosgeesten (de bezielende krachten van bomen en bloemen e.d.), dan is hun reactie overeenkomstig met die van de plantengroei. Het is hun milieu. Hun reactie wordt daardoor bepaald, hun leven wordt daarin uitgedrukt en ook hun denken, hun mentaliteit - voor zover die aanwezig is - zal dus onder die invloed staan.

Hebben wij te maken met een luchtgeest, dan hebben wij met iets heel anders te doen. De luchtgeest heeft in zijn instelling een grote aantrekkingskracht voor blauw. Ik vermoed, dat dit te danken is aan het feit, dat een grote blauwe invloed een rol heeft gespeeld bij het scheppen van de atmosfeer, terwijl een dergelijke blauwe invloed ook heeft geheerst op het moment dat de zeer vochtige atmosfeer zich grotendeels ontladde (de oceanen ontstonden toen) en de luchtgeesten a.h.w. vrijkwamen van het water-element. Het lijkt, of het nu nog een rol speelt. Als wij dus een blauwe invloed hebben, dan zijn zij op hun best. Zij reageren ook zeer goed op een wit-invloed. Maar rood-invloeden maken hun gedrag absoluut onbegrijpelijk; er is geen rijm of reden meer.

Als we een gokje willen wagen, dan zeggen we: Als we hebben geconstateerd: daar is een negatieve rode invloed, dan moeten we ook aannemen, dat de weerprognose t.a.v. luchtdrukverhoudingen b.v. steeds weer onjuist blijkt, omdat het gedrag in de atmosfeer afwijkt van de redelijke verwachtingen daaromtrent. Het is dus niet altijd alleen de schuld van de Bilt of van Ukkel.

De aardgeest reageert heel natuurlijk en heel fel op juist alle rood- en alle wit-invloeden. Hier is vitaliteit belangrijk. Hebben wij negatief-rood afgewisseld door wit, dan krijgen wij b.v. vulkanische verschijnselen. Hebben wij te maken met positief-rood, dan zullen te doen krijgen met aardverschuivingen, vaak lichte aardbevingen en daarnaast een verscherpt afslijtingsproces (erosie) in de bergen. Het ligt niet alleen aan het water. Het ligt ook wel degelijk aan de constitutie van de rotsen, die aan de invloed van het water onderworpen worden.

Hebben wij te maken met een aardgeest, dan zal die vreemd genoeg vooral reageren op geel of goud. Als wij geel (dus negatief goud) hebben, dan zullen meer dan normaal grote branden ontstaan; voornamelijk branden in de natuur, bosbranden e.d. Hebben we te maken met werkelijk goud, dan zal de vuuractiviteit wel erg groot zijn, maar als er dan een grote brand komt, dan kun je zeggen: de verzekering dekt de schade. Of als het een natuurbrand is: hierdoor ontstaan juist nieuwe levensmogelijkheden voor de plantengroei en de dieren. Er zijn dus wel lijnen te trekken.

Dit klinkt allemaal een beetje als bijgeloof in de oren van de twintigste eeuwse mensen, dat kan ik best begrijpen. Maar aan de andere kant zijn het feiten, die u kunt constateren, want ik heb u een aantal tekens gegeven. Als er dus een langdurige invloed heerst, dan kunt u dit zien aan de natuur rond u. En weet u dat, dan kunt u rekening houden met bepaalde ontwikkelingen.

Ziet u, dat er ergens een negatieve geel-invloed is, kijk dan een beetje uit met vuur, want dan is vuur gevaarlijk. Is het een positieve geel-invloed, dan moet u natuurlijk ook wel opletten, maar komt er een brandje, dan zal meestal nogal meevallen. Op die manier kunt u uw gedrag regelen in overeenstemming met de vreemde ritmen, die van veraf misschien de aarde bereiken, maar die dan toch heel dichtbij allerhande veranderingen tot stand brengen en die zelfs je wezen nooit helemaal onberoerd laten.

Ik zou mijn bijdrage willen afsluiten met een paar algemene observaties: Het materiële heelal waarin u leeft is niet het enige. Als het hoogste bewustzijn in uw heelal kan worden gesteld een ster te zijn, dan kunnen wij zeggen, dat een soortgelijke massaliteit van besef en wezen in de daarop volgende wereld (een geestelijke wereld) vergelijkbaar is qua

bewustzijn met ongeveer een halve galaxy, dus met een grote hoeveelheid sterren samen. Omdat het bewustzijn en daarmee de wil en de beïnvloedingsmogelijkheid vanuit de geestelijke wereld voor grote entiteiten een overwicht betekenen op materiële entiteiten is het mogelijk juist in de langdurige levensprocessen van sterren en planeten in te grijpen door hun gedrag en ritmen te beïnvloeden.

Wij hebben gesproken over de stralen zoals zij voorkomen. Maar het zal u duidelijk zijn, dat bepaalde planeten ook gehecht kunnen worden aan één bepaalde straal. Indien dit gebeurt, is het gehele verloop normaal; dus ook de beïnvloedingen treden normaal op, met dien verstande dat de tendens van de dominerende straal, waarmee zij verbonden zijn, a.h.w. een schakering geeft aan elke kleur.

Uw eigen wereld behoort onder de rood-invloed. Het zal dus duidelijk zijn, dat op aarde alle rood-invloeden - positief en negatief - een sterkere uitwerking zullen hebben dan op een andere planeet. Venus b.v. is veel meer geel-gevoelig.

Een schepsel, dat op een dergelijke wereld leeft, zal zelf niet noodzakelijkerwijs aan die kleur gebonden zijn. Je kunt dus verbonden zijn met een straal, die niet identiek is met de straal die je wereld regeert. Is dit het geval, dan zal de ontwikkelingsmogelijkheid van een dergelijke mens alleen op geestelijk vlak bestaan; lichamelijk zal hij steeds tekort schieten. Is er sprake van een overeenstemming, dan zullen wij zien dat de lichamelijke kwaliteiten aanmerkelijk beter liggen (meer vorm, meer schoonheid). Daar staat tegenover dat dan meestal de mentale ontwikkeling zwakker is. Wilt u dat verder allemaal berekenen, dan kunt u er een horoscoop bij nemen. Maar u moet dan toch wel rekening houden met het feit: Als ik weet onder welke straal zo iemand hoort (daarvoor zou je eigenlijk helderziende moeten zijn), dan zal de straal bepalend zijn voor de relatie met de wereld. Dat uw wereld onder rood behoort en daarbij zowel op positief als op negatief reageert, heb ik u gezegd. Vandaaruit kunt u dan verder gaan.

Het lijkt nu wel, alsof de invloeden ergens heel ver weg, duizenden lichtjaren ver ontstaan, maar de dimensies zijn niet alle gelijkwaardig aan uw dimensioneel stelsel. Stralingen en soortgelijke capaciteiten ontstaan vaak in vele heelallen, zoals een astraal verschijnsel in uw wereld, maar ook in de geestelijke wereld kenbaar kan zijn en daar haar invloed kan doen gelden. Het zal u duidelijk zijn, dat wij veraf eigenlijk dus niet altijd als de juiste bepaling kunnen beschouwen. Vanuit menselijk standpunt veraf kan vanuit geestelijk standpunt betekenen zeer dichtbij en omgekeerd. Laat u nooit beïnvloeden door het denkbeeld: die ster staat zo ver weg, of: de kern van het Melkwegstelsel is zo onmetelijk ver weg. De invloeden zijn werkelijk vlak naast de deur. Ze zijn dichtbij, evenals de plantjes, waaruit u misschien genezing zou willen zoeken. Het is niet allemaal zo letterlijk waar misschien, maar het is een algemene waarheid, die een ieder voor zichzelf verder kan leren interpreteren.

NOOT.

Uw eigen straal kunt u over het algemeen alleen intuïtief bepalen. Daarvoor is een zekere rijpheid noodzakelijk. Indien u echter met alle geweld wilt weten waarvoor u het meest gevoelig bent, gebruikt u dan verschillende op elkaar liggende kleurvlakken en kijk welke kleurcombinatie u het sterkst aanspreekt. Daarbij is belangrijk voor negatief rood dat de combinatie rood-zwart aanspreekt; voor positief rood: rood-goud. Voor de rest kunt u aannemen: lichtblauw dat aanspreekt in combinatie met wit, zwart of rood: positief blauw. Alle andere invloeden, ook als er paars in zit en dergelijke mystieke kleuren, betekenen meestal blauw-negatief.

Wat geel betreft: Op het ogenblik, dat een geel beeld (ik denk hier aan een geel ei getekend op een rood vlak of een goud ei op een rood vlak) een kleurverandering te zien geeft, zodat u het ge-

voel heeft of het goud eigenlijk roodachtig is, dan moet u aannemen, dat u tot de gele of de goud-negatieve factor behoort. Verzinkt echter de andere kleur voor het geel, dan behoort u inderdaad tot de gouden straal.

Dat zijn heel eenvoudige methoden. Als u enigszins intuïtief ontwikkeld bent, kunt u hierdoor zeer veel ontdekken over uw afhankelijkheid van een bepaald Heer van een straal. U kunt daarnaast ook uw eigen vrijheid en mogelijkheden veel beter bepalen.

:--:

WERELD IN WORDING.

Wie de tendensen beschouwt, die op dit moment de wereld beheersen, komt tot de conclusie dat dit jaar en ook het volgende jaar voor de historie van de mensen wel eens van heel groot belang kunnen zijn.

In de eerste plaats hebben nu in zeer vele landen te maken met wat ik elite regeringen en democratie zou willen noemen. Dit heeft in de mentaliteit van de mensen een groot aantal veranderingen tot stand gebracht. Ik meen, dat deze op zichzelf al zeer interessant zijn.

In de tweede plaats hebben wij te maken met een toenemende strijd tussen bezit en arbeid. Ook indien deze strijd voorlopig waarschijnlijk beperkt blijft tot wat stakingen en ontslagen, zo is het toch ook weer bepalend voor datgene, wat de mensen zullen doen en denken in de komende tijd.

In de derde plaats hebben wij op dit moment te maken met een recht-trekken van de gevolgen van de gistingsprocessen, die in verschillende kerken hebben plaatsgevonden. Er ontstaat eindelijk een zuiverder beeld van de partijen en van de zienswijzen. In het geloof kristalliseren de verschillende visies en belevingen zich op het ogenblik uit.

Vanuit ons standpunt is het verder interessant te weten, dat de natuur een grote rol speelt in deze periode en dat zij in vele gevallen het mogelijk maakt te grote menselijke agressie af te buigen door natuurlijke oorzaak. Er zijn mogelijkheden om op een gegeven ogenblik een proces tot stilstand te brengen of te wijzigen. Denkt u maar aan de situatie in Oost-Pakistan, die van de ene dag op de andere practisch is veranderd alleen door het uitbreken van de moesson, die bijzonder hevig was in de afgelopen 24 uur en nog veel heviger zal worden. Dit betekent een totale verandering van strategische mogelijkheden. Het betekent ook een veel grotere druk op beide partijen om het eindelijk toch maar eens te worden. Wij hopen daarmee te voorkomen, dat er een langdurige burgeroorlog uitbreekt. Ik noem dit als een enkel voorbeeld.

De ontwikkelingen, die wij een beetje voelen aankomen, zullen waarschijnlijk voeren tot een zeer stringent beleid vanuit de Witte Broederschap. Wij moeten uit de aard der zaak eerst nog de z.g. Wessac-bijeenkomst afwachten om een precies beeld te krijgen. Maar als je te maken hebt met een wereld, waarin steeds meer regels worden gemaakt en men alle regels steeds stringenter wil handhaven, dan is het noodzakelijk, dat er een einde aan komt. Ik wil u een paar voorbeelden geven van een dergelijke dwaasheid.

Indien je belastingontduiking ten koste van alles wilt voorkomen, dan is dat denkbaar. Maar op het ogenblik, dat het je honderd gulden kost om één gulden te ontduiken en aan de constareting ervan een boete

van tien gulden te verbinden, krijg je een zo groot nadelig saldo, dat er in feite alleen maar arbeid wordt verspild en geen sociale rechtvaardigheid wordt geschapen.

Zo moeten dus een groot aantal van die regels verdwijnen. En dat kunnen wij niet doen door wat men noemt de sociale verworvenheden direct aan te tasten, dat is duidelijk. Maar de tendens van dit jaar en het komende jaar voert gelukkig wel tot een beperking ervan. En dat is ook begrijpelijk.

Je kunt natuurlijk alles regelen voor de mensen. Je kunt proberen te voorkomen, dat mensen elders verhongeren. Je kunt proberen hen op te voeden tot een juiste mentaliteit, maar de meeste problemen, die je zo tracht op te lossen voeren alleen tot andere en meestal ernstiger problemen. Terwijl heel veel problemen de neiging hebben zichzelf op te lossen, indien je ze voldoende lang met rust laat.

De situatie, zoals zij op het ogenblik is, blijkt eigenlijk niet ongunstig te zijn. Zeker, er komen heel wat ontslagen. Er zal een stijgende werkloosheid zijn. Men heeft dit tegenwoordig in Nederland aardig weten te bemantelen. Maar wij moeten er toch wel rekening mee houden, dat het aantal werklozen in dit jaar al drie keer zo hoog is als in het vorige jaar en dat gaat nog verder.

Als je probeert conflicten de wereld uit te helpen, dan blijkt heel vaak dat een conflict een conflict blijft door de mentaliteit van één enkele man of misschien van twee of drie mensen. Ik zal daarvan een voorbeeld kunnen geven: Dat is de toch wat eigenzinnige houding van Golda Meïr, die voor een groot gedeelte aansprakelijk moet worden gesteld voor het onvermogen van Egypte en Israel om met elkaar in gesprek te komen. Dat is één persoon.

Op dezelfde manier kun je zeggen, dat Schlesinger, Nixon natuurlijk ook en een paar generaals, waaronder ook Westmoreland, aansprakelijk zijn voor het onvermogen van de Amerikanen om tot een redelijke oplossing van het probleem Vietnam te komen.

Zo zou je ook kunnen zeggen, dat er in Nederland twee of drie personen zijn - ik zal ze in dit geval niet bij name noemen - die aansprakelijk zijn voor een groot deel van de economische conflicten, die er op het ogenblik zijn. Als je die mensen op een gegeven ogenblik kunt uitschakelen, dan betekent het dat plotseling de verhoudingen veranderen. Die verhoudingen moeten ook veranderen. Ik verwacht in de komende tijd, dat men steeds meer zal ingrijpen. Zij hebben nu al een paar chefs van de geheime dienst verloren in de DDR. Dat betekent, dat hierdoor eigenlijk een onzekerheid is ontstaan in het beleid van een groot gedeelte van de partijleiding in Oost-Duitsland. Zo zien wij het overlijden van een paar generaals in Rusland, dat de verhouding tussen leger en partij aanmerkelijk wijzigt.

Het zijn niet altijd spectaculaire dingen. Dat is ook begrijpelijk, want een moord op Brezjnef b.v. zou niets uithalen. Het zal alleen betekenen, dat het conflict groter wordt. Een overlijden of ziek worden van Brezjnef zou - tenzij de situatie zich zeer snel wijzigt - alleen maar resulteren in een machtsstrijd tussen verschillende groepen, waarbij de houding van Rusland naar buiten toe waarschijnlijk nog minder coulant wordt dan zij op het ogenblik is. Dus je moet werkelijk rekening houden met: waar zit de persoon die belangrijk is. En dat is in deze tijd iets wat je heel moeilijk kunt constateren. Om weer een voorbeeld te geven:

Er is een ministerie (niet in Nederland) dat nogal onrechtvaardige beslissingen neemt in de laatste tijd. Als je gaat kijken waar die vandaan komen, dan moet je niet kijken bij de hogere leiding. Dan moet je kijken naar de klasse referendarissen waar twee personen zich in een zekere machtspositie bevinden ten aanzien van de voorlichting van de hogergeplaatsten. Zij zijn in wezen aansprakelijk voor een groot aantal van de vergissingen, die het hele ministerie begaat. Kun je die mensen op de een of andere manier uitschakelen, dan betekent dit dat een heel ministerie

anders gaat functioneren. Dat ministerie in het geval dat ik bedoel omvat 14.000 personen. Maar twee personen zijn bepalend voor een afwijking in ongunstige zin van dit geheel.

De neiging van de Witte Broederschap om wat strenger te gaan optreden zal waarschijnlijk resulteren in het op de een of andere manier uitschakelen van dergelijke personen. Dat kun je doen door ze te helpen overgaan. Je kunt het doen door ze te helpen zichzelf belachelijk te maken; dat wil soms ook heel veel bereiken. In andere gevallen kun je misschien een conflict veroorzaken, waardoor ze met hun halsstarrige houding komen te staan tegenover iemand, die toevallig een beetje meer invloed en gezag heeft dan zij en die de gehele zaak uitzoekt. En dan krijgt men daar waarschijnlijk ook grote wijzigingen. Ik noem nu maar enkele mogelijkheden.

Als u nagaat hoe de gehele wereld in haar optreden en verloop zou kunnen worden veranderd door de uitschakeling - op welke manier dan ook - van niet meer dan 10.000 personen. (dat betekent niet dat zij allemaal dood moeten, alleen maar dat zij of onmaskerd moeten worden of op een andere manier eenvoudig buiten spel gezet), dan kunt u daarvoor nagaan hoe onevenwichtig de situatie eigenlijk is. Het is alsof men balanceert tussen licht en duister en een betrekkelijk klein aantal mensen, die zeggenschap heeft. Het zijn deze mensen, die de huidige toestand misschien in stand houden, maar aan de andere kant zijn zijn misschien ook degenen, die de doorslag-gevende invloed naar het duister toe zouden kunnen uitoefenen. Het is belangrijk, dat hier wat aan gedaan wordt.

Dan zitten we met een toenemend aantal conflicten, die eigenlijk in de inkomenssfeer liggen. Want de kwestie Oost-Pakistan b.v. is in feite een kwestie van welvaart, van inkomensverdeling. Het optreden van de boeren in Brussel en elders heeft tenslotte ook te maken met welvaart en de rest. Dit is een probleem, dat tegenwoordig buitengewoon veel nadruk krijgt. Men vergeet daarbij wel eens, dat geld op zichzelf geen waarde heeft, maar alleen doordat er een tegenwaarde tegenover staat. Ik geloof, dat dit moet leiden tot een totaal nieuwe benadering van de economie en daarmee ook van de valuta, de ruilmiddelen. Ik meen, dat we daarmee misschien nog vóór het einde van dit jaar het een en ander zullen kunnen bereiken.

Dan is het ook zeer interessant te zien wat er op het ogenblik gaande is in de onderontwikkelde of slechter ontwikkelde gebieden.

Ik Afrika is nu een volksbeweging aan de gang, die vreemd genoeg internationaal is. Zij houdt zich dus niet alleen bezig met Malawi, maar ook met de omliggende staten en gaat zelfs verder tot ver achter de Kongo; Kongo Kinshasa. Deze volksbeweging gaat uit van het standpunt: Wij worden misbruikt. Sommigen krijgen alles, wij krijgen niets. Een mentaliteit, die wij bij boeren ook hebben gevonden. Maar er zit hier werkelijk een bittere nood achter. Door die bittere nood zal de hergroepering, zoals die op het ogenblik zich laat aanzien in Afrika binnen $2\frac{1}{2}$ à 3 jaar voltooid kunnen zijn. En dat zou wel eens tot een aantal heel bloedige situaties kunnen leiden.

Dan kijken wij naar Zuid-Amerika. Zeker, officieel is het in Brazilië, Argentinië en andere landen als Chili, Bolivia enz. rustig. Maar dat is alleen officieel. In feite heeft men ook hier te maken met toenemende volksbewegingen. De excessen daarvan halen nog wel een keer de pers, maar het werkelijke gebeuren niet. Er is een opdringen van de massa tegen de bezitter. Er is sprake van een kerkelijke ontkerkelijking, zelfs in sommige landen als Brazilië waar de katholieke kerk domineert, maar een deel van de kerk zich in houding en zelfs voor een groot gedeelte in praktijk heeft afgescheiden. Men erkent officieel nog wel het gezag, maar men gaat eenvoudig tegen alle anderen in en werkt voor een sociale hervorming. Dat zal in geweld uitbarsten; daar is niets aan te doen. Dat moet waarschijnlijk in het lopende jaar worden verwacht. Maar indien dit gebeurt, dan moeten wij

ook niet vergeten, dat juist hierdoor een nieuwe verdeling van mogelijkheden kan ontstaan. Die nieuwe verdeling van mogelijkheden betekent niet, zoals men zich thans voorstelt, welvaart. Het betekent wel de noodzaak tot werkelijk werken voor iedereen. En dat zou, geloof ik, voor een groot deel van deze bevolking wel nuttig zijn. Er zijn te veel in een sleur van gedwongen niets-doen terecht gekomen. Ze kunnen zich daaraan eigenlijk niet meer ontworstelen.

Het is ook een herstel van andere gebruiken. Wij zullen waarschijnlijk in toenemende mate horen van het optreden van roversbenden in deze staten. Het gaat een beetje middeleeuws worden en ofschoon Robin Hood is overleden en waarschijnlijk niet dáár gereïncarneerd, krijgen wij toch een groot aantal bewegingen te zien, die de neiging hebben om niet alleen te stelen, maar ook nog eens wat uit te delen; en dat is wel erg prettig.

Een zeer belangrijk punt is verder in de komende periode de onevenwichtige toestand van Rusland. Rusland speelt in de wereld-poliek een heel belangrijke rol. Men staat op het ogenblik voor een schijnbare verzoening met China, die feitelijk een grotere strijd achter de schermen inhoudt. Een strijd, die overigens naar wij aannemen binnen een paar maanden wel zichtbaar zal worden. Daarnaast is er het onvermogen om tot een werkelijke samenwerking met de Westerse wereld te komen, die men aan de ene kant ver van zich wil houden om geen te grote beïnvloeding van het eigen volk te krijgen en die men aan de andere kant toch wel weer te vriend wil houden om te voorkomen, dat China de totale communistische suprematie wint in de gehele wereld. Deze onevenwichtige houding zal in Rusland zelf resulteren in een toenemende strijd, waarbij naast leger en - afzonderlijk in dit geval - luchtmacht de partij en vreemd genoeg ook de productieraden betrokken zijn. De productieraden zijn het niet eens met de partijleiding; en de partij-leiding en de productieraden hebben zich gesteld tegenover leger en luchtmacht. Dit kan o.a. in de nieuwe planning van de komende jaren duidelijk worden gezien.

Men moet daaruit wel concluderen, dat er in Rusland op dit moment een revolutie aan de gang is. Een revolutie, die nog niet zo geweldig is dat zij naar buiten toe gekend wordt, maar eerder een geestelijke, een sluipende revolutie, die het onmogelijk maakt om vast te houden aan de staatsstructuur. De idee wordt niet aangetast. Het leninistisch-marxisme blijft voorlopig het geloof van dit land. De mentaliteitsveranderingen zijn echter van groot belang. Zij zouden op de gehele ontwikkeling in Europa, inclusief EEG en de rest, een zeer grote invloed kunnen uitoefenen binnen 2½ jaar.

De grote vraag is, of hierdoor de tegenstelling Europa-Amerika niet groter wordt. Ik geloof, dat dit inderdaad het geval zal zijn en dat wij moeten rekenen op een verslechtering van de verhouding tussen de Ver. Staten en Europa. De tekenen daarvan zullen waarschijnlijk reeds rond Augustus in bepaalde conflicten kenbaar worden.

Ik zie daarnaast ook zeer grote moeilijkheden in alle verdragsorganisaties ontstaan. de EEG is er op het ogenblik mee bezig, maar de NATO zit ook niet zonder problemen en die zullen, ondanks Nederlands loyaliteit, in de komende paar maanden sterk toenemen.

Hier hebben wij dan een beeld van een wereld, die zich a.h.w. aan het vernieuwen is. Het gaat niet alleen maar om die kleine veranderingen in mentaliteit. Het gaat vooral om de totale verandering van gewoonten, de totaal nieuwe benadering van de dingen.

Misschien is het wel symptomatisch, dat een bepaalde partij in Nederland de naakte waarheid voor een koe heeft gezet om Nederlands welvaart uit te beelden. De naakte waarheid is iets waar heel veel mensen bang voor zijn. Maar de waarheid - ook de politieke, de bureaucratische en technocratische waarheid - kan niet gesloten worden gehouden. De openheid, die men schijnbaar wil betrachten, voert slechts tot de nood-

zaak andere dingen nog meer geheim te houden. Maar geheimen lekken uit. Grote problemen aan het einde van dit jaar en aan het begin van het volgende jaar zijn onvermijdelijk.

Als wij vanuit ons standpunt dit alles bezien, zo zeggen wij: De wereld is zich aan het vernieuwen. De mensheid beseft niet - kan haast niet beseffen, gezien haar omstandigheden - hoe snel haar gedrag, haar denkwijze, haar reactie aan het veranderen zijn. Zij begrijpt waarschijnlijk evenmin hoe groot de tegenstellingen zijn. Wij menen, dat dit voert tot een vernietiging van vele thans belangrijk of zelfs on-aantastbaar schijnende instellingen en groepen, ook zakelijke groepen. Daarvoor in de plaats komt een misschien wat chaotische, maar toch langzaam maar zeker vorm-krijgende opbouw. Die opbouw verwachten wij overigens eerst rond 1982 tot 1985. De tussenliggende periode zal dus wel voornamelijk chaotisch blijven.

Als ik hierop vanavond de nadruk heb gelegd, dan is dit wel om u te doen begrijpen dat de tendensen, zoals deze op het moment bestaan (de rood-tendensen, de komende geel-tendensen van grote intensiteit, tezamen met het ingrijpen van de Broederschap en ook de flitsende wit-tendensen, die ons allen eigenlijk enigszins domineren) ertoe zullen bijdragen om in enkele jaren onvoorstelbaar grote veranderingen tot stand te brengen in alle verhoudingen binnen de menselijke maatschappij, in het menselijk denken en daarnaast ook in uw eigen geestelijke mogelijkheden, die juist als u de verandering kunt aanvaarden die in de wereld plaatsvindt aanmerkelijk groter zullen zijn dan u nu beseft.

Ik hoop met dit korte overzicht iets te hebben bijgedragen tot uw begrip voor al hetgeen in de Witte Broederschap reeds nu vóór de Wessac wordt besproken en bezien.

U moet echter niet pessimistisch worden, als u dat allemaal hoort. De meeste mensen zullen zeggen: Wat een ellende! Neen, niet wat een ellende. Als een boom oud en rot is en dreigt om te vallen, dan is het verstandiger de boom te rooien en daarvoor in de plaats een klein boompje te planten, dat gezond is en zich kan ontwikkelen.

Zo moet u dit ook maar zien. Er moeten een hoop rotte toestanden eenvoudig uit de wereld verdwijnen.

:--:

VERSLUIERING.

- Wie uit het duister komt en treedt in het licht van de volle zon is blind; hij ziet niet meer. Maar indien er vele gazen sluiers hangen, die men één voor één terzijde moet schuiven, dan wordt het nu schrede na schrede helderder. En ziet, hij is in staat te zien wat de zon hem openbaart.

Zo is het met vele wijsheden. Zo is het met vele krachten. Als je de werkelijkheid wilt benaderen, is ze voor de mens en de menselijke geest vaak onaanvaardbaar. Als je een kosmische werkelijkheid zou moeten ontdekken, dan is de geest niet in staat om die waarheid volledig te verdragen. En daarom worden dergelijke dingen versluisd. Ze worden voorzien van vele, op zichzelf onbelangrijke voorhangsels, die je zelf met enige moeite terzijde moet schuiven, zodat je langzaam het werkelijke beeld benadert en niet opeens, zonder meer ermee wordt geconfronteerd.

Indien God Zelve Zich in Zijn volle werkelijkheid aan ons zou openbaren, zouden we als mens en als geest voor lange tijd als dood zijn. De mens zou zijn lichaam prijs geven. De geest zou zich terugtrekken in de geborgenheid van eigen wereld, waarin alleen nog een zinderende ervaring en geen erkenning een rol speelt. Maar als diezelfde God ons door middel van vele beelden en gelijkenissen benadert, dan voelen wij Zijn wezen aan en langzaam maar zeker beseffen wij dat de gelijkenissen en de beelden niet zo belangrijk zijn; dat wij ze terzijde moeten schuiven om zo de kernwaarheid, de Godheid zelf, te benaderen. En dan zijn wij in staat de Schepper in het aangezicht te zien.

Door alle tijden heen heeft men de grote, de belangrijke waarheden versluisd. Versluisd, opdat de mens daardoor niet verblind worde. Want wie het volle licht ziet, is niet in staat te begrijpen en te waarden. Maar wie zich vanuit het duister via vele schemeringen tot het licht werkt, zal weten wat duister en wat licht betekent.

Indien u leringen ontmoet, die versluisd zijn, waarin vele dingen niet direct worden gezegd, indien u te maken krijgt met begrippen en lezingen, waarin hier en daar een sleutel tot een grotere werkelijkheid verborgen is, erger u niet. Het zou misschien mogelijk zijn u die werkelijkheid onmiddellijk voor te leggen, maar u zou er niet mee kunnen werken en u zou haar niet kunnen begrijpen. Als u echter door de sluier heen voorzichtig de werkelijkheid zelf moet zoeken, als u sleutel voor sleutel moet trachten te begrijpen en dan in uw eigen geest nog het slot moet vinden dat daarmee is te openen, dan groeit u langzaam naar een werkelijkheid toe en kunt u daarin werkelijk leven.

Wij zijn deel van een goddelijke werkelijkheid. Maar bewust kunnen we daarin slechts leven, indien we door vele sluiers heen ons eindelijk gewend hebben aan de glans van een eeuwige heerlijkheid, die weliswaar ons deel is, maar die we niet kunnen beseffen of verdragen, indien we niet zeer langzaam daartoe zijn gegroeid.

Versluising is de genade, die wordt gegeven aan hen, die weinig zien, opdat zij kunnen leren het Al te zien.

Openbaring in volheid is het misleidende middel, waarmee men vaak de weinig beseffenden en weinig zienden verblind, zodat zij lange tijd gekluisterd zijn in de toestand waarin ze leven.

:--:

Abonnementen: f 17.50 p. 10 nummers
(v. leden f 12.50) (v. buitenland f 1.50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.87+
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijkelaan.15
Leidschendam Tel: 01761-5154

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

MEI 1971.

16e jaargang.
Nummer 8.

MAGIE EN MAGIERS

Relaties tussen verleden en heden

CI/113

Zijn er nog Engelen

CI/122

VERBORGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR

De duivel en nog zo iets

CII/109

De aura

CII/119

Prooi

CII/123

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

Achtste Les.

RELATIES TUSSEN VERLEDEN EN HEDEN.

Als je kijkt naar het verleden, dan zie je daar allerhande structuren in met een magische bijbedoeling. Die magische bijbedoeling wordt later dan psychologisch wegverklaard. Dat neemt niet weg, dat we b.v. in de bouw van de Zigurats (denk aan de toren van Babel) allerlei facetten zien, die in deze dagen terugkomen. Zo kunnen we ook zeggen, dat er een tijd is geweest, dat orakels werden verstoep en gelijktijdig veel geraadpleegd. In die tijd waren er geen kranten met een dagelijkse horoscoop en dus moest men zich er meer moeite voor getroosten. Het is zelfs in Rome zo geweest, dat bepaalde tempels slaven hadden, die van huis tot huis gingen om a.h.w. de dagelijkse horoscoop rond te venten; die werd dan netjes opgezegd.

U zult begrijpen, dat er dus tussen het verleden en het heden allerlei parallellen zijn te trekken. Het merendeel daarvan hangt samen met het innerlijk van de mens. Je kunt wel zeggen: Het zijn uiterlijke verschijnselen, maar ga je het verder nazoeken, dan blijkt in de eerste plaats, dat de mens behoefte heeft aan het magische, het boven-zinnelijke, het bovennatuurlijke en dat hij daarnaast door zijn milieu tot bepaalde reacties wordt gedwongen. Dat is nu het punt, dat ik u vanavond graag wil voorleggen.

Als we denken aan de torenbouw van b.v. Babel, dan zijn we misschien nog geneigd te denken aan New York met zijn wolkenkrabbers. Men denkt echter niet verder na over de tendens om zeer ingewikkelde en vaak zeer hoge structuren te bouwen in de steden van alle landen der aarde. Wat was de situatie in Babel?

In Babel was er sprake van een priesterdom. Zeker. Maar daarnaast was er ook sprake van iets, dat men toch ontkerkelijking zou kunnen noemen. De mensen wilden eigenlijk zelf langzamerhand de plaats van de goden gaan innemen. Ze waren in die tijd erg materialistisch; en in dit materialisme was voor hen het bereiken van God eenvoudig het bouwen van een structuur, waardoor men even hoog werd als God.

Nu lijkt het misschien wat vreemd als je zegt, dat de bouwers van wolkenkrabbers, hoogbouw-flats e.d. een soortgelijke neiging hebben. Maar de meeste mensen, die in een materialistische maatschappij leven, vooral in dichter bevolkte gebieden, hebben nu eenmaal de tendens naar de hemel te grijpen. Is dit in een situatie, waarin de mens zichzelf als het belangrijkste ziet, dan zijn het structuren van grote omvang, waarin de mens zelf actief hoopt te zijn.

Men vertelt wel van de toren van Babel, dat hij eigenlijk bedoeld was niet alleen als een aantal tempels (dat vindt men in menige Zigurat), maar als een aantal woon- en werkplaatsen en laboratoria, waaraan de tempels dan waren toegevoegd. De mens in dienst van de God.

Als u nu gaat kijken in Radio City, dan merkt u op dat de hoogste heren van de belangrijkste maatschappijen op de bovenste verdiepingen zetelen. Zij willen boven het gewoel verheven zijn. Waarom weet ik niet, want als de lift weigert, dan moeten ze veel langer lopen, voordat ze beneden zijn. Maar er is nu eenmaal de behoefte omhoog te gaan. Is er misschien voor de mens ergens de idee van magie: het dichter bij de hemel zijn?

Denken wij terug aan het jaar 1400, 1500, dan vinden we daar allerlei filosofieën over de sterren. Daarbij komt er zelfs één plaat voor, die bijzonder interessant is. Het is nl. een mens, die op de aarde knielt en zijn hoofd door de sterrenhemel steekt. Daarachter ziet hij dan allerlei raderen, die zich bewegen; grote zonnen of schijven. Ik geloof, dat dat het beeld is van de mens. Op het ogenblik, dat de mens zich van eigen grootheid bewust wordt, wil hij a.h.w. door de hemel heen. Hij voelt, dat er andere werelden zijn en meent, dat hij die kan bereiken door naar de sterren te gaan. Nu kunt u zeggen: In onze tijd geloven ze niet meer in een sterrenwereld, maar in een heelal. U heeft gelijk. Maar de relatie in het instinct van de mens tussen de sterrenwereld en de mens is nog steeds precies dezelfde.

Ik heb u zo net het een en ander verteld over horoscopen. Dat is ook heel eigenaardig: Als we nagaan in welke tijd de augurie (voorspelling) het meest opgeld doet, dan komen we weer tot de conclusie: dit gebeurt voornamelijk daar, waar ofwel grote spanningen (oorlog) zijn, dan wel daar, waar een zeer grote bevolking is.

In Alexandrië was er een soort lusttuin waar ook een groot orakel was. De mensen gingen daarheen alleen om het orakel even te raadplegen; de rest lieten ze maar terzijde liggen. Waarom? Ze leefden in een voor hun wereld overbevolkte en drukke stad. Ze voelden zich door de massa bestuurd. Die bestuurde invloeden van de massa gaven een gevoel van hulpeloosheid. En om aan die hulpeloosheid te ontkomen zoekt men dan de kennis van het lot, opdat men zich kan ontworstelen aan het dwingende patroon dat erbuiten ligt.

Als u deze tijd bekijkt, dan valt in de eerste plaats op: déconfessionalisme. Godsdiensten bestaan nog wel, maar ze worden niet meer in direct verband gebracht met het dagelijks leven. De basis van het dagelijks leven is in feite een materialistische structuur. De mensen leven in te grote opeenhopingen. Ze hebben behoefte eraan te ontkomen en bewegen zich daardoor in de richting van het boven-zinnelijke. Dat astrologie, voorspellingen e.d. zoveel opgeld doen in deze dagen, is alleen te danken aan deze maatschappelijke structuur. Het is een psychologische reactie, die eigenlijk in elke tijd weer is terug te vinden.

Wij kunnen eens nagaan hoe het b.v. in Rome is geweest. In Rome zijn vreemde goden bijzonder in trek juist in de tijd dat de stad eigenlijk reeds overbevolkt is. Dat duurt practisch tot aan de ondergang; zeker tot de aanvallen van de West-Goten.

Als we gaan kijken naar de moderne wereld, dan valt ons op, dat we daar allerlei vreemde geloofssoorten zien. Vreemde kerken doen opgeld, oosterse denkbeelden, Chinese filosofie, allerlei van het eigen maatschappelijke patroon afwijkende idealismen. Alweer, men grijpt naar het exotische in een poging het dwingende van het heden te ontwijken.

Er zijn natuurlijk ook andere maatschappijen en structuren denkbaar. Als we denken aan b.v. Athene in de tijd van Solon, dan vinden we daar een werkelijke democratie, in zoverre dat een ieder, die stemrecht heeft inderdaad ook met die stem alles kan doen. Hij kan dus alles beïnvloeden. Gaat men na hoe het in elkaar zit, dan blijkt dat in deze democratische samenstelling de mensen wel religieus denken, maar dat ze eigenlijk betrekkelijk vrij en vlot leven. Filosofie en het denken over allerhande bovennatuurlijke zaken zijn zeker ingeweven in die maatschappij, maar ze staan er niet apart van, ze vormen geen tegenstelling. De verklaring is duidelijk: de mensen, die stemrecht hebben, bepalen het leven daar. Zij hebben

hun eigen mogelijkheid om hun spanningen te ontladen. Het is zelfs zo: de huisvrouw, die daar normaal een heel bescheiden rol speelt, heeft haar jaarlijkse vouwenfeesten. Dan worden ze ineens allemaal Dolle Mina's. Ze viëren hun eigen mysterieën, ze dansen langs de wegen, ze doen de gekste dingen.

Hier blijkt alweer, dat de behoefte aan een magisch dwangmiddel (daar gaat het eigenlijk om) inhaerent is aan de mens, die in een maatschappij leeft die hem sterk domineert. Naarmate zijn vrijheid binnen die maatschappij groter wordt, is zijn behoefte aan de magie minder. Op dezelfde basis kunnen we aantonen, dat de religiositeit van de mens in sterke mate toeneemt, indien zijn persoonlijke levensmogelijkheden afnemen. Dat zijn zo van die verschijnselen.

U zult zeggen: Wat heeft dat te maken met een cursus, die over magie en magiërs moet gaan?

Er zijn in het verleden een heel stel magiërs geweest, die op hun manier hebben geprobeerd die zaak op te lossen. Sommigen zijn daarbij uitgegaan van de z.g. antithese, de tweeledige Godheid. De God van het licht en de God van het duister. Zij zeiden: Ik heb hier twee grenzen; daartussen ligt een veld, waarin de krachten van licht en duister werken. Ik kan daar magisch iets mee doen. Voor hen was magie - dat moeten we niet vergeten - iets wat op een horizontaal vlak plaatsvindt.

Zien we in welke periode zich dat afspeelt, dan blijkt dat goden op een horizontaal vlak eigenlijk meer thuishoren in een maatschappij met niet al te grote gebondenheden, maar wel met een aanzienlijk aantal overleveringen en gebruiken. Die mensen zijn dus in hun uiterlijk leven wat ouderwets, en daarvoor is weer een ingrijpen nodig. Ze hebben echter goden nodig, die op dezelfde hoogte staan. Er is geen God van licht die domineert of een God van duister die domineert. Dat komt later, zegt men, nu kunnen we ermee spelen. We kunnen tussen die twee schichten heen en weer laten schieten en als er voldoende heen en weer wordt geschoten, dan schieten we raak ook en krijgen we onze zin.

Hebben wij te maken met een maatschappij, die sterk oligarchisch wordt geregeerd (zoals in de middeleeuwen; de vorst is door God aangesteld, wat hij doet is goed. Is hij gek, dan is dat Gods wil en moeten we er maar onder lijden), dan vinden we in die tijd ook magiërs. Maar dezen werken niet met horizontale vlakken. Dat is heel eigenaardig. Zij werken van boven naar beneden. Voor hen is de wereld in een verticaal vlak magisch. En dat betekent, dat ze invloeden van boven kunnen gebruiken, die de materie zullen veranderen. Vandaar ook dat de alchemie zo'n opgeld doet, dat er zoveel wordt geprobeerd op chemisch gebied e.d. en dat dit wordt gezien - en dat is belangrijk - als iets waarbij de geestelijke krachten (manas enz) een rol spelen.

De situatie is verklaarbaar. Als ik te maken heb met een wereld, waarin een aantal vaste gebruiken en verder niet al te grote gebondenheden heersen, dan kan ik manoeuvreren en heb ik invloed op de mens nodig. Invloed op de mensen - horizontale lijn. Heb ik te maken met een wereld, waarin de rangorde sterk is gefixeerd en de gezagsverhoudingen vastliggen op grond van geloof, dan heb ik iets nodig dat de waarde van het geloof kan nivelleren. Ik moet dan een werking hebben, die tussen God en de diepte ligt; a.h.w. van Olympus tot Tartarus. De geschiedenis toont ons duizend-en-één van die beelden.

Als je de moderne tijd gaat bezien, dan kom je tot de conclusie, dat we op het ogenblik te maken hebben met twee soorten magiërs tegelijk. We hebben de magiërs, die werken met de mensen. Voor hen zijn er ook schijnbeelden en goden en ook goed en kwaad bepelingen, waarvan je niet zeker kunt zeggen dat ze werkelijk bestaan. Maar het is mogelijk om daardoor spanningen op te wekken en daarmee de mensen te manoeuvreren.

Anderzijds hebben we magiërs nodig, die de invloed op de materie kunnen veranderen; en daarvoor heb ik het bovenzinnelijke nodig. De materie zelf is een onontwarbaar geheel. Het is a.h.w. een zichzelf perpetueren-

de chaos; daar komen we niet onderuit. Maar we kunnen de hogere kracht laten ingrijpen. We kunnen in de hogere mens kijken.

Er zijn in deze dagen allerlei vreemde persoonlijkeden, waarvan men zich afvraagt: Hoe komen ze eigenlijk aan hun manier van denken en redeneren? Er zijn mensen, die uitgaan van het goddelijk gezag. Zij zeggen: de laatste dag is nabij. Ik neem het hun helemaal niet kwalijk. Het is zo vaak gezegd, waarom zouden zij dat dan niet zeggen? Maar zij zeggen dit niet meer in een aankondiging van Gods wil alleen. Want, zeggen zij, de strijd tussen het kwaad en het licht is op een hoogtepunt gekomen en wij, door onze juiste interpretatie van het Woord, onze juiste aanvaarding van de goddelijke waarheid, zijn in staat de gevolgen teniet te doen voor ons en ook voor allen die ons aanhangen. Deze redenering is natuurlijk ergens fout.

Dan hebben we te maken met jongelieden vooral, die zeggen: Ik kan in de roes mijn eenheid met het heelal vinden. Uit de eenheid, die ik met het Al vind, kan ik de gebondenheid van het individu doorbreken. Ik kan een weg vinden, waarin ik vrij ben, waarin de materie mij weer zal dienen en ik niet door de materie zal worden gedomineerd.

Dan hebben we ook heel veel mensen, die zeggen: Wij zoeken het in allerhande veranderingen van denken en denkschelingen. Denkschelingen zijn erg populair. De meeste mensen realiseren zich niet dat ook daaraan magische elementen kleven. Indien ik meen door mijn denken de wereld te kunnen veranderen, dan bedrijf ik feitelijke magie. Als u zegt: Met mijn gedachtenkracht kan ik iets doen, of: indien ik mij instel op een geest, dan krijg ik mogelijkheden die ik anders niet heb, dan bedrijft u magie. Op deze manier wordt de wereld langzaam maar zeker overspoeld door magisch denkende mensen. Waarom? Dat is wel duidelijk geworden uit het voorgaande.

Met welk doel? Eigenlijk geen doel. De magiër heeft met al zijn goede bedoelingen misschien tenslotte toch maar één werkelijk doel. Dat is een zelfexpressie, die de eigen gekende middelen overtreft. Hij wil meer zichzelf zijn dan hij voelt te kunnen zijn.

Het is duidelijk dat een ieder, die aan magie doet - of hij dat nu doet met gedachtenkracht of op een andere manier - misschien wel bezig is de wereld te verbeteren, maar hij is in de eerste plaats bezig de wereld aan zichzelf aan te passen. En of hij dat nu doet door de duivel op te roepen of goede gedachten uit te stralen, maakt niet zo'n groot verschil als menigeen schijnt te denken.

De situatie wordt nog komischer. Als ik naar het verleden terugga, kom ik tot de eigenaardige vaststelling, dat men daar aan de ene kant ontzettend zedelijk was. Dat geloven de meeste mensen niet. Ze denken: vroeger was het een rommeltje. Maar zo erg was het niet. Die mensen hadden b.v. voor de sexualiteit heel preciese regels. De plaats van de man, de plaats van de vrouw, wat je wel en wat je niet kon doen, dat was allemaal vastgelegd. Maar aan de andere kant hadden ze ook een erkenning ervan, die op het ogenblik - althans officieel - veelal ontbreekt.

Er was een vrouw, die tegen de wil van haar man was uitgegaan en daarbij ook nog een vreemde man had ontmoet. Of ze met hem is meegegaan, vertelt het verhaal niet, wel dat de rechters haar veroordeelden tot vijf jaren dienstbaarheid in een openbaar en door de staat geëntameerd publiek huis. Dat was waarschijnlijk een behoorlijke straf voor haar.

Voor die mensen was dat niet een kwestie van: moeten we die sexualiteit zus zien of zo zien. Sexualiteit werd eenvoudig uitgedrukt in een menselijke verhouding. En indien die menselijke verhouding was verstoord, corrigeerden ze haar door een overdosis van hetzelfde, waarmee de zonde was begaan. Dat klinkt in deze tijd krankzinnig: overspel straffen door meer overspel.

De situatie ligt eigenlijk zo: Indien we de sexualiteit gaan beschouwen als iets heiligs, dan maken we er iets magisch van. Maar dan kunnen we het ook alleen magisch gebruiken. Je kunt niet zeggen: Aan de ene kant

is de seksualiteit alleen een kwestie van voortplanting en die kunnen we vastleggen in een contract tussen mensen dat te allen tijde bindend is en aan de andere kant zeggen: Het is een uitwerking van goddelijke krachten, de neerdaling van de Geest en al wat erbij komt. Je kunt die dingen niet samenvoegen. Ze proberen het wel.

In het verleden bekeken ze dat heel eenvoudig. Ze zeiden: Er is een normaal verdrag en daar zit sex in. Dat is een kwestie dat de mensen zelf maar moeten regelen. Maar er is ook nog de werkelijke nederdaling van hogere krachten en daarvoor kan de seksualiteit op bijzondere wijze worden gebruikt. Zeker, het is vervallen. Als we b.v. denken aan de feesten, die bij u tegenwoordig carnaval heten, zoals die in Rome werden gevierd, dan zegt u: Nou, dat was een mooie janboel. In feite waren het vruchtbaarheidsriten. En bij die vruchtbaarheidsriten zat boven nog de neiging om de goden te dwingen.

U heeft allen die bekende spreuk al honderd keer gehoord: Zo boven, zo beneden; zo beneden, zo boven. Men noemt het ook wel sympatische magie, waardoor men vergelijkbare waarden elders tot stand tracht te brengen door wat men hier doet. Die magie wordt inderdaad gebruikt; en wat meer is: die magie is werkzaam. Want wat blijkt nu?

Indien we de mens op een gegeven ogenblik voldoende concentratie geven en voldoende emotionaliteit in één richting, dan zal daarmee het tegendeel eveneens ontstaan. Dat is een wet, die altijd van kracht is. Als je bij wijze van spreken begint om heel erg het christelijk fatsoen te verkondigen, dan komt daar altijd een groep tegenover die zegt, dat christelijk fatsoen onfatsoenlijk is en dat je het tegenovergestelde moet doen. En als je alles anarchistisch en zuiver socialistisch-radicaal wilt voorstellen, dan komt er een groep die zegt: Wij moeten het op een fascistisch ordelijke wijze regelen.

Dat is in de magie precies hetzelfde. Het is het evenwicht van alle krachten. En als wij zien dat in deze tijd de astrologie en bepaalde andere occulte leringen en systemen hand over hand toenemen, aanhang winnen, meer en meer gebruikt worden, dan moeten we niet alleen daaruit afleiden: er is een bepaald probleem, maar ook: de mens verandert zijn en denken en suggereert daardoor een bepaalde oplossing. Hij schept uit wat nu is via deze middelen de antithesis: het tegendeel van het nu bestaande. Ik bekijk het nu zo. Dan wil ik het heel praktisch stellen:

Het toenemen van de aandacht voor het mystieke, het occulte, het bovenzinnelijke in deze dagen moet leiden tot een veranderde waardering voor de materie. Indien er een veranderde waardering voor de materie ontstaat, zal een totaal andere behandeling van en waardering voor de materie de gehele maatschappij veranderen. Het beeld van de wereld wijzigt zich door de achtergrond van het denken; het denken is in dit opzicht magisch.

Indien er nu een mens is, die bijzonder geformuleerd kan denken, dan behoeft hij nog niet eens in God te geloven, maar alleen scherp geformuleerd te denken, dan zal hij temidden van de vaagheid, die de massa over het algemeen ook in occult opzicht domineert, een zeer duidelijke stem hebben. Hij zal dan zichzelf kunnen isoleren van werkingen, die voor anderen onvermijdelijk zijn. Het resultaat is magisch, want hij heeft succes waar een ander gedoemd schijnt te falen.

Deze werkingen zien we op het ogenblik meer en meer optreden. De mensen kunnen er wel tegen kankeren, maar ze doen er weinig aan. Als je b.v. denkt aan de manier, waarop een Nixon toch nog de U.S.A. in de hand heeft (pas de economische crisis, die nu op hol slaat, kan er misschien verandering in brengen), dan zeg je: Hier is iemand, die zich niet laat beïnvloeden door denkwijzen elders, maar die door een eigen emotionaliteit wordt gedragen en juist daardoor een magisch symbool wordt. Voor sommigen wordt hij de demon. Voor anderen wordt hij de god, maar hij onttrekt zich aan het menselijke. En de mogelijkheden, die hij daarbij krijgt om zijn eigen denkbeelden te gebruiken nemen in gelijke mate toe. Ik weet niet, of u dat magie noemt. Sommige mensen zeggen: Dat is poli-

tiek. Maar is politiek eigenlijk ook niet voor een groot gedeelte magisch? Ik weet niet, of u daar wel eens over heeft nagedacht.

In bepaalde landen heeft men de gewoonte om als er belangrijke beslissingen moeten worden genomen voor de gemeenschap een soort mysterie-spelen op te voeren. Daarbij probeert men het, zo te wenden en te keren, dat na een strijd van goden en demonen (waarin de demonen natuurlijk overwonnen worden, want de mensen staan altijd aan de kant van het goede volgens hun inzicht) de beslissing valt, die men reeds heeft genomen. Kijkt u maar naar een bijeenkomst van de Tweede Kamer. Dat is ook een ritueel. De werkelijke beslissing is al gevallen op het ogenblik dat men gaat doen, of men een beslissing neemt. Zelfs de niet rechtstreeksheid van de debatten heeft een magisch element.

Indien men in de oudheid tot de goden of tot hooggeplaatsten wilde spreken, dan sprak men tot een tolk. Het was zo, dat men in bepaalde tempels in Babylon tolken had (dat waren priesters van gemiddelde rang), die tot de hogepriesters konden spreken. Zij waren ver genoeg ingewijd om tot de goden te spreken, maar aan de andere kant waren ze net niet heilig genoeg om alle mensen van zich af te wijzen met een gebaar van: met dat gepeupel houd ik mij niet bezig. Dat is nl. ook hogepriesterlijk: je omhelst de gehele mensheid, maar als er één zweterig stukje naar je toe komt, dan wijs je dat af. Dat hoort niet bij je, dat is onrein.

Zo moest je dus, als je in de tempel kwam, eerst een tolk zoeken. Deze bracht dan je verzoek voor bij de hoger geplaatste priesters of bracht je gebeden over aan de goden. Dat is nu hier precies hetzelfde. Mijnheer de Voorzitter. Ze zeggen niet tegen elkaar: Jij bent gek. Ze zeggen: Mijnheer de Voorzitter, ik vind het belachelijk dat dit wordt beweerd. Magisch ritueel: via de tolk spreken; het onpersoonlijke van de relatie.

Dat zien we op vele andere terreinen net zo. Als u b.v. iets te bespreken heeft met een wethouder, dan komt u niet direct bij de wethouder. U moet eerst bij zijn tolken komen. Dat is eerst de man aan het loket, dan een andere ambtenaar, dan komt de 1e en de 2e secretaris en dan eerst komt de man zelf.

In het zakenleven is het precies eender. De neiging om je los te maken van wat je het hogere zou kunnen noemen, is gelijktijdig de neiging om voor jezelf aanspraak te hebben op een goddelijke positie. Dat zeg je natuurlijk niet en dat formuleer je zo niet, maar daar komt het wel op neer. Want op het ogenblik, dat ik die positie inneem, heb ik magische krachten door de aanvaarding, die ik bij anderen krijg. Als iemand respect heeft voor mijnheer de Directeur, dan betekent dat niet alleen dat mijnheer de Directeur zakelijk iets te zeggen heeft. Dan betekent dat ook, dat mijnheer de Directeur directe invloed heeft en dat zelfs het humeur van mijnheer de Directeur soms terugslaat op de vrouwen en kinderen van de laagste arbeiders. In deze zin is er tegenwoordig een structuur opgebouwd, waarin dit magisch ontpersoonlijkeheidsprincipe een heel grote rol speelt.

Wat zeggen nu de oude magiërs? Nu moeten we even een paar deskundigen erbij halen, anders blijft het maar zo'n geklets om de magie heen. Er is er een, die heel rustig zegt:

"Ik doe één stap weg van mijzelve en zie, men beroert mij niet.

Ik doe twee stappen weg van mijzelve en zie, ik wandel temidden der goden.

Ik doe drie stappen weg van mijzelve en zie, ik ben de stem der goden."

Dat is toch ook hier zo. Zijlstra heeft gesproken, Witteveen heeft het bevestigd, Van Thiel heeft er niets tegen, dus: in naam van de heilige drie-eenheid.

Ook in uw eigen leven heeft u bepaalde dingen (u noemt het misschien bijgelovigheid of gewoonte), die magische achtergrond hebben. U brengt ongetwijfeld geen plengoffers meer. Vroeger was dat altijd het geval.

Als iemand bier dronk, dan gooide hij iets ervan op de vloer voor de geesten, want dan lieten ze hem tenminste rustig drinken. Nu blaas je misschien het schuim weg, maar dan is het alleen als het verkeerd getapt is. De mens van vandaag doet het op een andere manier. Hij geeft graag en gul voor de misdeelden van deze wereld, of ze bestaan of niet. Hij geeft, omdat hij zich zo vrijkoopt.

In de islâm is dat wat sterker uitgedrukt. Daar moet je de bedelaar eigenlijk dankbaar zijn dat hij bedelt, want hierdoor kun je je verdiensten verwerven. Je kunt je losmaken van de lasten, die gebonden zijn aan je dagelijks bestaan.

In de oudheid maakten ze het nog veel gekker. Ik denk aan de Israëlieten b.v., die met veel plechtigheid een zondebok de woestijn injaagden, beladen met de schuld van het volk. Ook een poging om je los te maken van de dingen. Evengoed als de ook maatschappelijk overigens goede maatregel, waarbij dan plotseling alle contracten vervielen, slaven een zekere mate van vrijheid kregen en de handel en landbouw eigenlijk werden gesaneerd.

Het saneringsprincipe is eigenlijk magisch. Saneren wil niet zeggen: het oude vernietigen; dat denkt men tegenwoordig. Het wil zeggen: het oude rust geven, zodat je door nieuwe beschouwingen het juiste kunt gebruiken. En denk nu niet, dat dat ook maar een verhaaltje is.

Er was een man, die heel bekend was door alles wat hij voor elkaar bracht. Hij was een chemisch magiër, een alchemist. Deze zei: "Als ik wil werken, zo wil ik werken, opdat het oude verandert, opdat het lage metaal edel metaal zal worden." (En dat is dan meteen ook een symbolische uitspraak.) "Zo zet ik mij neer in overpeinzing. Ik concentreer mij, ik beschouw de dingen geheel opnieuw en grijp eerst dan mijn werktuigen." Iemand, die in zekere zin de richting uitgaat van de U.N.O. en de E.E.G.; eerst lang nadenken en praten, voordat je iets doet. Maar die aan de andere kant uitgaat van het standpunt: indien ik weet wat ik moet doen, dan moet ik het doen.

Die magiër zegt over de levende kracht - wij zouden zeggen het witte licht: "De levende kracht kan ik roepen en zij kan al wat ik brouw doordezesemen, zodat het een nieuwe waarde krijgt. Maar indien ik in mijzelf dit licht niet heb verworven, zo zal ik slechts drab maken." In mij moet het zijn, anders is alles wat ik maak waardeloos.

In deze dagen heeft men zich teveel aan uiterlijke waarden vastgeklampt, als u het mij vraagt. Maar er komt een ogenblik, dat je moet zeggen: We moeten nadenken, we moeten nu niets doen. We moeten ook niet de oude hangende zaken afhandelen. Maak alles in orde wat niet langer gestaakt kan worden, handel dat zo snel mogelijk af, neem dan rust en begin opnieuw. Voor deze tijd zou dat een schitterende oplossing zijn.

Neem nu b.v. het auto-probleem. U kunt zeggen: We moeten steeds wegens blijven bouwen. Maar daar komt u niet verder mee. U kunt zeggen: We moeten die auto's allemaal vernietigen. Ja, dan gaat de economie van een paar landen helemaal naar de haaien. U kunt ook nog zeggen: We doen een jaar lang helemaal niets aan de wegen. En wat de auto's betreft, die laten we voorlopig precies zo lopen als ze nu lopen. En dan gaan we kijken wat er gebeurt. In dat jaar kunnen we dan zien wat de feitelijke situatie wordt en op grond van die situatie kunnen we zeggen: Nu zie ik wat er anders kan. Dat is een heel belangrijk punt: anders kunnen.

De magie van deze tijd gaat een heel eind verder. Ik heb dat nu op politiek terrein een beetje gebracht, maar ook in uw dagelijks leven is het precies hetzelfde. De meeste mensen horen veel over harmonie. Niet dat de meesten daar veel van afweten, maar ze weten in ieder geval wat het zou moeten zijn.

Harmonie kan alleen bestaan t.a.v. alle betrokken factoren. Je kunt dus niet zeggen: We gaan met z'n tienen samen uit en als ik met drie van de tien harmonisch ben, dan wordt het een gezellige zaak. Neen, dan wordt het juist donderen, want dan krijg je ruzie met de zeven anderen. Maar je

kunt ook zeggen: Ik moet met tien harmonisch zijn. Indien ik met alle tien harmonisch ben, handelen wij als eenheid; en door dit handelen als eenheid zullen wij allen de vervulling van onze wensen vinden, we zullen tevredenheid hebben, we zullen gelukkig zijn.

Waarom zou je dat dan ook niet zeggen, indien het gaat om harmonische relaties, waarbij stof en geest en andere dingen betrokken zijn? Je kunt niet verwachten dat de geest harmonisch is, als het lichaam uitgehongerd is. Ze kan harmonisch worden, indien ze kracht genoeg heeft om de problematiek van het hongerige lichaam en de daaruit voortkomende verschijnselen te overwinnen. Dat is dan een vuurproef om te zien hoe sterk je bent. Maar als je tegen iemand zegt: Ga jij maar eens even wiskundig werken en eet nu maar niet, dan is alleen maar het feit, dat je zegt "eet nu maar niet" al voldoende om de wiskunde te doen verkeren in visioenen van hammen en dergelijke.

Als je tegen een mens zegt: Je moet eenheid vinden met de geest, dan kun je niet gelijktijdig zeggen: daarvoor moet je je afscheiden van de materie. Je kunt wel zeggen: Je moet voor jezelf een zo groot mogelijke en zo volledig mogelijke verbondenheid gevoelen met de materie en een zo volledig mogelijke aanvaarding kennen van die materie, want daardoor krijg je de instelling om ook met geestelijke waarden en krachten harmonisch te zijn. Dat deden ze in de oudheid en dat doen ze tegenwoordig onbewust weer.

Ik weet wel, dat het tot vele conflicten aanleiding geeft. Als ik denk aan b.v. de jongeren met al hun eigenaardige vrije gebruiken, dan zijn er heel veel mensen die zeggen: Ze zouden zich een beetje fatsoenlijker moeten gedragen. Daar zit wat in. Maar aan de andere kant, kun je werkelijk vrienden zijn, als je op een bepaald punt van elkaar moet afblijven? Een heel moeilijke vraag. En als je gezamenlijk het grote ideaal ziet of dat wil opbouwen - desnoods een krankzinnig denkbeeld, maar een ideaal - kun je dan dat ideaal waarmaken, terwijl je gelijktijdig alles in hokjes gaat verdelen? Dat kan alleen, indien je een eenheid vormt, waarin eventuele factoren van binding of van niet-binding voortvloeien uit het harmonische verband, uit wat je voor elkaar bent en voelt.

In de oudheid hadden ze veel van die oude gebruiken. Er is zelfs een land geweest, waar het voor alle fatsoenlijke vrouwen geboden was om in de tempel enkele dagen of soms één dag op te treden als tempelprostituee. Tegenwoordig zeggen ze dan: Dat is krankzinning. Neen, dat is niet zo krankzinning, want hierdoor werd het idee van "alleen recht" gebroken. Daardoor kon de vrouw, die toch heel erg gebonden was in die tijd - vergeet dat niet - toch het gevoel hebben deel te zijn van het geheel. En de man wist, dat zij deel was van het geheel. Hij kon zich niet daarvan onttrekken. En daardoor werden er relaties geschapen met de goden (en natuurlijk ook met de tempel), die op een veel natuurlijker wijze zich konden ontwikkelen.

De goden van vroeger waren geïntegreerd in het volk. Op dezelfde manier, waarop ze tegenwoordig zeggen: Waar blijft de politie-agent, zeiden ze vroeger: Waar blijft Apollo, waar blijft Jupiter? Of ze stonden aan de rand van de woestijn en riepen: Harmachus, waarom kom je niet? De goden waren levende waarden. Ze leefden onder de mensen, in de mensen; en daardoor konden ze antwoorden. Een god, die je alleen in een kerk zoekt en alleen daar meent aan te treffen, heeft haast geen mogelijkheid zich aan je te openbaren buiten die kerk, tenzij hij die feitelijk verkracht (geestelijk natuurlijk, maar toch verkracht). Maar een god, die je overal meent te ontmoeten, een god die je kent, die je ziet als een functionaliteit in het leven, die kun je elk ogenblik ontmoeten, die kan op elk ogenblik tot je spreken. De kracht van die god is ook op elk ogenblik toegankelijk.

Veel van wat er in de moderne wereld en maatschappij gebeurt, gaat weer die richting uit. Je kunt de dingen niet van elkaar scheiden. Je kunt niet zeggen: Het geestelijk leven staat hier, het vaderland staat daar, onze theorie staat ginds, daaronder komt dan nog de praktijk en daar

rommelen we maar wat aan. Dat gaat eenvoudig niet. Er moet een eenheid zijn.

Alle magie, die in de loop der tijden is bedreven vanaf de eerste sjamanen tot de koning der magiërs, Salomo, heeft steeds berust op de erkenning van eenheid met het hogere en de erkenning van verbondenheid ook met het lagere. Uit die erkenning van de verbondenheid en de aanvaarding daarvan (niet alleen binnen een magische cirkel of een tempel, maar in de totaliteit van het leven) was het mogelijk te komen tot beheersing, tot het magisch resultaat, tot erkenning en praktijken, die nu misschien primitieve wetenschap worden genoemd, maar die in die tijd grepen naar het onbekende, het onzienlijke, het ondenkbare.

Op dezelfde manier zijn de mensen van vandaag bezig zich weer een weg te banen naar die ha ~~at onzienlijke~~, naar de totaliteit van krachten en waarden ~~heiligen~~, God

en wie weet wat nog mee mensen waar dit alles e ten zich voortdurend ku

Magie wordt al te "bewimpeld en bewampeld" ik ken een harmonie met ik u zal weigeren. Er het gevoel: tussen ons sloten. Wij zijn deel van kan ik genezen, want maák ik beter.

Je kunt ook zegg of Breznjef moet ster aanvallen wat ik niet reld, tot mijn eenheid De moordenaar ben ik die daarbuiten staat zien als deel van mij de totaliteit, waari hem drinken met de ik weet: ik ben ver dan is de dood, die harmonie is mijn wen ik besef dat die de

Er zijn ook mag een ander misleiden betekent nog niet grote magische woo

In het verled Ik zie ze vandaag De mensen zeggen: eerst begin met d drugs niet goed z verdwijnen, dan is zet, maak ik met voor hem om erme

U moet die milieuverontrein kan ik niets ber reikt u niets. ? kunt bereiken met niet harmonisch zijn met uw belang. eveneens niet harmonisch zijn met hun belangen. En den de weg zoeken, die voor beiden aanvaardbaar is en maakt u het onmogelijke mogelijk. Dan kunt u de verontreiniging van deze wereld in tien jaar ongedaan maken. Die tien jaar heb je nodig, omdat er al zoveel

vervuild is; niet omdat het zo moeilijk is om de zaak te stoppen.

Ik geloof zeer sterk in deze magische werking. Ik ben ervan overtuigd, dat de komende Wessac op dit terrein allerhande fenomenen zal laten zien. Wat het is? Je durft er niet over praten, want het is heel erg brutaal, als je als molecuul wilt vertellen hoe laat het is op het horloge, waarvan je deel bent. Ik voel hierin deze nieuwe magische kracht, deze werking, waardoor we - en dat is erg belangrijk - de horizontale en de verticale magie samenbrengen.

Het kruis werd wel eens alleen gezien als het bewustzijn van de mens: ik wortel in de aarde en ik richt mij op tot God, de Vader, in de hemel en ik spreid mij uit, opdat ik de aarde kan omvamen. Maar je zou ook kunnen zeggen: Ik moet een harmonie vinden tussen de chaos en de bekroning in het licht: de Godheid Zelve. Ik moet een harmonie vinden met het totaal van de wereld en alle verschijnselen. Deze harmonieën tezamen zijn niet slechts de uitdrukking van mijn macht en vermogen, ze zijn mijn kennis, ze zijn mijn kracht, ze zijn voor mij eigenlijk ook nog de motivering van wat ik ben. Ik meen, dat dit heel dichtbij ligt. Ik geloof, dat de magie van het kruis in deze zin dichterbij komt.

Het is niet aan mij om in deze lezing u precies te vertellen hoe het allemaal in het verleden is geweest. Anderen kunnen dat veel beter. Het is evenmin aan mij om voorspellingen te doen op een ogenblik, dat bepaalde beslissingen nog moeten worden genomen. Maar ik kan u misschien dit heel belangrijke punt overbrengen: Magie is niet een strijd, het is een eenworden met. "Mijn ezel wil niet lopen. Mijn denken wordt één. Ik ben de ezel. En de ezel is de ruiter geworden en toch is uiterlijk alles onveranderd. Nu draagt de ezel de ruiter, maar de ruiter spaart de ezel." Dit is Perzisch en het heeft ook wat met magie te maken.

De situatie kunnen we misschien zo uitdrukken: Naarmate u begrijpt hoe harmonie, volledige aanvaarding voor u allen het begin is van alle ontwikkeling en elke kracht van geestelijke aard en elke stoffelijke verandering in feite domineert, zult u in deze dagen streven naar harmonie. Harmonie, die past bij uw wezen maar ook bij de andere, ook bij de wereld, ook bij degenen, die nu uw tegenpartij zijn. De versmelting van waarden geeft een maximum aan kracht en mogelijkheden. Dan is elke geformuleerde wens in zichzelf de verwezenlijking en dan wordt waar wat er geschreven staat: "Klopt, en u zult worden opengedaan. Vraagt, en u zult worden gegeven."

-:-

ZIJN ER NOG ENGELEN?

Dit is een wonderlijke vraag, omdat "engel" een naam is die we geven aan een entiteit, die in de rangorde, die de mensen voor het licht hebben opgebouwd, een zekere plaats bekleedt. Maar iemand, die op aarde leeft, kan innerlijk evengoed "engel" worden genoemd. Want het is niet een kwestie van status; het is een kwestie van structuur. En de structuur ligt in de geest, die in principe overal gelijk is.

Engelen worden gezien als de boden en de bewerkers van Gods wil. Zij komen tot de mensen, zij dienen de mensen, zij waarschuwen hen, ze worstelen er desnoods mee en op een gegeven ogenblik heeft de mens daardoor de mogelijkheid om tot God te komen. Je zou misschien kunnen zeggen, dat vanuit menselijk standpunt de engel een soort intermediair is, die de bereiking van hogere waarden mogelijk maakt. Maar als je het zo bekijkt, ben je eigenlijk zelf die engel.

Een wijze heeft eens gezegd: "De mens in zich is engel en duivel tegelijk, want hij kan zichzelf opvoeren tot de grootste hoogten van licht en hij kan zichzelf doen neervallen in de diepste poelen van verworpenheid."

Ik geloof, dat je dus het engel-zijn niet kunt zien als iets aparts, iets zonderlings.

Er zijn geesten, die nimmer mens zijn geweest en die in de geschiedenis van de mensheid een helpende, leiding-gevende rol spelen. Misschien wilt u dat een engel noemen. Maar dan moeten we niet vergeten, dat die engel vroeger ook ergens heeft geleefd in de materie. Het is niet zo gemakkelijk voor de mens om zich dat voor te stellen. Want hij gelooft misschien wel vaag in leven in de ruimte, maar ergens heeft hij het gevoel, dat zijn aarde en de menselijke vorm de uitverkoren uitdrukking zijn van goddelijke kracht, macht, scheppingsdrang en welbehagen. Maar waarom zou er dan in de bijbel staan, dat er strijd was in de hemelen en dat Gabriël en de zijnen Lucifer met zijn aanhang uit de hemel heeft verdreven? Als je dat zich laat afspelen in een hemel, zul je toch eerst duidelijk moeten maken wat die hemel is.

Stel het nu eens veel eenvoudiger: Er zijn gewoon twee richtingen van denken geweest in het verleden. De ene richting is direct Godsgetrouw. De andere heeft gezegd: Wij hebben de middelen gekregen om te denken, dat moeten we zelf doen. Toen hebben de Godsgetrouwen de zelfdenkers de middelen ontnomen, waardoor zij zich in bepaalde werelden konden ophouden. Dat klinkt al direct veel aanvaardbaarder. En als deze wezens zijn overgegaan, zullen zij, zoals elke mens die overgaat, de neiging behouden om voort te gaan in de richting, waarin zij ook op hun wereld hebben geleefd.

Dat betekent, dat er entiteiten kunnen zijn, die tot de mens zeggen: Je moet zelf denken, zelf beslissen. Je moet eerst weten en vanuit dat weten bewust leven. En dat er andere entiteiten zijn, die zeggen: Ach, God is zo goed, leef nu maar zoals ik het je zeg. Maar zijn ze daarom nu meer of minder dan een menselijke geest? Als een engel iets méér moet zijn dan een menselijke geest, dan kunnen we alleen maar zeggen: Dan moet het een menselijke geest zijn, die zich heeft ontwikkeld.

Zijn er nog engelen? Ik geloof, dat dat sterk afhankelijk is van de manier, waarop wij die dingen bezien en aanspreken. Als je als spiritist spreekt over een geleide geest, dan heb je het meestal over iemand, die op aarde heeft geleefd, is overgegaan en zich nu met jou bezighoudt. Maar komen wij bij een bepaalde religie, dan heet diezelfde entiteit ineens engelbewaarder. Waarom? Misschien omdat men daar het voortbestaan van de mens niet helemaal aanvaardbaar vond en daarom dergelijke entiteiten een andere naam heeft gegeven. Het vreemde is: van engelbewaarder en bewaarengel horen we niet zo vaak.

Als we teruggaan naar de bijbel, dan komen we tot de conclusie, dat iemand "engel" wordt genoemd aan de hand van de resultaten, die hij heeft gekregen.

Abraham was kinderloos bij Sara en hij verlangde zeer ook van haar een kind te verkrijgen. En ook zij bad de Heer dagelijks daarom. Op een dag kwamen er drie vreemdelingen en keerden in zijn huis in. Kort daarop werd Sara zwanger. En toen wisten zij het: het waren engelen geweest. Natuurlijk, dat is een schitterende uitleg ervoor. Maar misschien is het wel heel iets anders geweest.

De oude Tobias wordt blind door iets wat in zijn ogen valt, een vogel. De jonge Tobias gaat op zoek naar het een of andere heelmiddel daarvoor. Aan de oever van de rivier treft hij een mens; althans hij denkt, dat het een mens is. Hij maakt er ruzie mee, hij worstelt ermee. Deze overwint hem en geeft hem dan een recept voor de genezing van de ogen van zijn vader. Toen wisten ze het weer: het was een engel.

Als je het zo bekijkt, wordt het heel erg moeilijk te zeggen: Wat is nu een engel? Misschien is het gewoon een reiziger geweest, die een magisch receptje kende en de jonge Tobias heeft uitgelachen, omdat deze

zo overal liep te leuren en te zoeken, terwijl de genezing vlakbij was. En dat heeft de jongen niet genomen. Die vreemdelingen, die bij Abraham zijn ingekeerd, zijn misschien gewoon trekkende reizigers geweest. Wie zal het zeggen? Maar in de bijbel zijn het engelen.

Als je zo redeneert, dan is iemand dus een engel aan de hand van de resultaten, die hij tot stand brengt. En dan ben ik volkomen bereid te zeggen, dat iemand als Schweitzer een engel is, dat Pandit Nehroe een engel is. Want de resultaten van hun werk zijn groots en goed. Zij hebben veel liefde en kennis onder de mensen gebracht. Ik zou zeggen, dat dat kenmerkend is voor de rol, die de engelen spelen.

Soms zijn er engelen, die iemand dwingen om tegen zijn wil iets te doen. Balaâm zit op zijn ezeltje. Op een gegeven ogenblik heeft hij waarachtig het idee dat het beest onwillig wordt. En als hij hem een pakslag geeft, denkt hij hem te horen zeggen: Waarom sla je mij, zie je dan niet wat daar op de weg staat? En dat is een engel. Die komt hem vertellen wat hij moet doen. Wie was erbij? Niemand is erbij geweest, behalve Balaâm en zijn ezel. Maar die was verstandig genoeg om niet meer te praten. Het kan toch net zo goed zijn, dat Balaâm een visioen heeft gehad. Het heeft toch niet feitelijk te zijn geweest. Het is hier een besef, misschien van rechtvaardigheid of van noodzaak, dat in Balaâm ontstaat. En het verhaal, dat hij erover vertelt, is dan alleen maar om de verantwoordelijkheid van zich af te schuiven. Maar de engel, waarmee hij te maken heeft, is volgens mij Balaâm zelf.

Als er zo in het verleden engelen zijn geweest, dan zijn ze er vandaag overal en plenty. Maar ja, het is natuurlijk ook mogelijk, dat u zegt: Engelen zijn lichtende geesten met 'n gouden kransje, een witte soepjurk, vleugels en naar gelang van hun rang een zwaard of een trompet "Gabriel blow your horn" of een harp of wat anders. Als u het zich zo denkt, dan zou ik zeggen: Neen, die engelen hebben geloof ik ook nooit bestaan. Maar als u vraagt: Is de bewuste mens - zelfs indien dat bewustzijn maar een ogenblik werkelijk ervaart - niet voor een ogenblik een geest van licht, een engel? Dan zou ik "ja" zeggen.

Elke mens draagt in zich het hoogste licht. En dit beseffende is hij een ogenblik meer dan mens; noem hem een engel. Elke mens draagt in zich de duisternis. De krachten, die teruggrijpen tot het begin van alle bestaan en alle chaos, want de mens reikt door alle tijd. Als hij teruggrijpt naar deze vroegere ontwikkeling van zichzelf, dan is hij duister en dan kunnen wij hem een duivel noemen. Maar heeft hij daarom plotseling vlerken, een vork en een staart? Hij verandert uiterlijk niet. Iedereen zal hem nog steeds aanspreken met mijnheer en mevrouw en hoogstens aan de hand van zijn/haar daden achter zijn rug zeggen: ellendeling. Dit is het enige verschil.

Er zijn vele geesten. Geesten, die willen helpen. Er zijn soms geesten, die willen plagen of misleiden. U kunt ze engelen of duivelen noemen, als u dat wilt, maar zij komen voort uit hetzelfde waaruit u voortkomt. Zij zijn deel van dezelfde bewustwordingsgang, waartoe ook u behoort. U kunt dan hoogstens "engel" beschouwen als een rangaanduiding en daarmee uw menselijke neiging om alles in hokjes, vakje en laadjes op te bergen overdragen op een geestelijke werkelijkheid, die juist alle verdeeldheid tenslotte beëindigt.

:--:~:

VERBORGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR

Achtste Les.

DE DUIVEL EN NOG ZO IETS.

Er zijn zoals u weet heel veel duivelverhalen in omloop. De meeste mensen vermoeden, dat dit alles voor rekening komt van de heer J. Pek of de een of andere Goethiaanse figuur, die Mefistofeles schijnt te heten. De waarheid is natuurlijk een beetje anders.

De natuur is bezield. In die natuur komen bepaalde figuren en persoonlijkheden voor. Daarnaast - dat zult u uit vorige lessen weten - kunnen mensen door hun denken vele astrale vormen scheppen, die op den duur enigszins bezield geraken en op de mensheid gaan inwerken.

Het is een beetje moeilijk om de duivel precies onder te brengen. Als je de afbeeldingen in de christelijke wereld ziet, dan is hij een soort Pansfiguur, die er een mantel bij heeft gekregen en een meer demonisch uiterlijk. Toch zou men kunnen aannemen, dat in de christelijke wereld een groot gedeelte van het geloof aan de duivel is terug te brengen tot een poging om een natuurverering, zoals die in de oudheid bestond o.m. in Griekenland, terug te dringen.

Zou dit de enige duivel op de wereld zijn, dan was het gemakkelijk en zouden we kunnen zeggen: Ach, de natuur leeft. Er is een levende kracht in de natuur. Deze figuur, representerende de bezielde natuur, is vanuit het standpunt van het geloof verwerpelijk, gevaarlijk, hij is wat hedonistisch en daarom heeft men gekozen tegen de natuur en voor de onstoffelijke wereld.

Maar dan hebben wij te maken met b.v. de Djinni. Dat zijn Arabische duiveltjes of demonen, die zich wel eens in kleine stofwervelingen laten zien in de woestijn. Gaan we hun karakter ontleden, dan komen we tot de conclusie: Wij hebben hier helemaal niet te maken met werkelijke demonen. Wij hebben te maken met een ander volk. En dat andere volk is in zijn vorm, zoals het wordt voorgesteld in overeenstemming met wat wij elders zien als tempelwachters en zelfs als bepaalde godenmaskers. Er moet dus punt 1: een aanleiding zijn om juist die gestalte aan de Djinni toe te kennen. Punt 2: die Djinni horen ergens thuis. Zoeken wij een verklaring daarvoor, dan zien wij dat zij soms wel met bepaalde natuurverschijnselen worden vereenzelvigd, maar dat hun werkelijk wezen en vooral hun groepering, hun samenwerking toch wel een heel eind af staat van de natuur dan b.v. de heer J. Pek.

Gaan we kijken in het Verre Oosten, dan zien wij ook daar weer dat er demonen zijn. Deze demonen doen ons nog het meest denken aan geesten van overgeganen, die allerlei kwade en vervelende dingen uithalen ofwel - wat ook voorkomt - het zijn weer dezelfde geesten en maskers, waarover wij reeds hebben gehoord.

Steken wij over naar Amerika, dan vinden wij daar eveneens soortgelijke maskervormen, zij het dat zij daar bij dansen worden gebruikt en een enkele

keer als versiering. Het zijn alweer dezelfde figuren en ook zij heten goden of demonen, afhankelijk van de landen waar je bent. Ga je naar het zuiden, dan vind je in Mexico b.v. allerhande beelden, waarop maskers voorkomen in overeenstemming met die andere. Ook hier weer: sommige zijn goden, andere zijn demonen. Nu kunnen we naar Afrika gaan, daar vinden wij ook zulke gestalten. Wij kunnen zelfs gaan praten met de Vuurlanders (als we de primitieve tenminste kunnen vinden) en weer komen dezelfde eigenschappen naar voren. Praten wij met Eskimo's, dan blijken sommigen van hen eveneens dergelijke gestalten te beschrijven en soms ook uit te beelden.

Ik breng dit alles zo breedvoerig naar voren, omdat wij anders misschien zouden vastlopen in het denkbeeld: de duivel is de antithese van God, die men religieus gebruikt om het kwade te verklaren. Maar als wij van de stelling uitgaan, dat alle maskers over de gehele wereld een opvallende gelijkenis vertonen, dat veel van hetgeen wordt gezegd omtrent demonen, Djinni en soms zelfs over duivels met elkaar strookt, dan zouden wij moeten concluderen: Er is toch wel degelijk een macht, een kracht, misschien een aantal persoonlijkheden, die zich sterk onderscheiden van de mensheid.

Ik wil proberen u nu iets te vertellen over alles wat met de duivel wordt geassocieerd, juist omdat de duivel ergens het masker is geworden van een groot aantal bezielende krachten en werkingen, die in de natuur bestaan. Ik begin maar eenvoudig:

Er zijn vele bezielde krachten in alle elementen. Daarover hebben we reeds gesproken. In de lucht, in de atmosfeer komen wezens voor, die vreemd genoeg een gelijke gestalte hebben als ons van de Djinni e.d. wordt beschreven. Het is misschien niet helemaal zuiver, er zijn artistieke misvormingen (slagtanden b.v.), die worden soms zwaar overdreven, maar bepaalde luchtgeesten zijn in overeenstemming met dat beeld. Is het nu zo vreemd, als wij dan zeggen: Luchtgeesten zijn in ieder geval betrokken bij het duivelsgeloof?

Dan gaan wij nog een stapje verder en gaan ons afvragen hoe het dan komt, dat de Djinni en al die andere duivels in verschillende graden en klassen worden ingedeeld. De verschillen liggen in de eerste plaats vaak in grootte. Sommige duivels zijn heel erg groot, andere heel erg klein. Sommige duivels zijn kennelijk dierlijk, althans ze hebben vele kenmerken van dieren. Daar moet een reden voor zijn. Andere daarentegen zijn praktisch menselijk.

Gaan we kijken in de atmosfeer, dan vinden wij daar bezielende krachten, die binnen de troposfeer blijven. Andere entiteiten blijken op grotere hoogte vooral actief te zijn. Zij hebben grotere kracht, ze bewegen zich met hogere snelheden, zij zijn minder snel plaatselijk gebonden. Kortom, zij zouden wel eens de werkelijke achtergrond kunnen zijn van de grote duivels.

Daarnaast kennen wij -- en dat hangt waarschijnlijk samen met de mythologie van de volkeren -- de vuurduivels. Vuurduivels zullen misschien voortkomen uit de vaak ontstellende ontdekkingen, die men bij de verschillende kraters doet. Als je een vulkaan in werking ziet, dan is dat iets overweldigends. En heel vaak lijkt het, alsof je daarin een figuur ziet. Laat ons aannemen, dat ook in het magma van de aarde bepaalde wezens kunnen leven. Wat hebben die dan te maken met het menselijk gedachtenleven? Het is wel heel aardig te vertellen dat de duivel komt om je te bekoren. Ik vind het dan vreemd, dat hij mannelijk wordt afgebeeld. Hij komt om je te verleiden, om je naar de hel te brengen e.d. Hoe komt men daaraan? Om dat te begrijpen zouden wij eerst de antithese moeten beschouwen tussen het merendeel van de geloofsvormen en de natuur zelf.

Een mens in een stoffelijk lichaam is ook geest. Het geestelijke behoort tot de elementen, die misschien in het astrale nog kenbaar zijn, maar die eigenlijk uitsteken boven alles wat zuiver met de ritmen van de natuur verbonden is. Gaan wij naar de geest toewerken, dan kan alles wat

met de natuur samenhangt voor ons misschien een belasting zijn. In dat geval kunnen wij inderdaad zeggen, dat de krachten van de natuur "demonen" zijn. Zij beletten ons om verder te komen. Aan de andere kant echter, als wij nu eens uitgaan van het standpunt dat de materie en de natuur zelf zinnig zijn, ook voor de geest, dan zijn dergelijke entiteiten eerder "engelen" dan dat zij demonen zijn. Het feit, dat de mens probeert niet met maar tegen de natuur te leven, creëert voor hem de duivel. En als je een duivel scheidt, dan kan hij een astrale vorm krijgen en op je inwerken. Maar als je hem ook nog associeert met een bestaande kracht, dan ontstaat hierdoor een tegenstelling tussen de mens en de natuurkracht.

De natuur is vroeger deel geweest van alle godsdiensten. Op zichzelf klinkt dat krankzinnig, als iemand zegt: Alleen indien wij op de juiste manier een stier hebben geslacht, zijn zaad over de akker hebben gestrooid (dat moet de koning doen), zal het een vruchtbaar jaar kunnen worden. Maar je zou ook kunnen zeggen: Zo beneden, zo boven. Datgene, wat de mens in zijn denken uitstraalt, maakt hij waar in de krachten der natuur. En dan zouden de natuurgeesten wel eens tot vijanden van de mens kunnen worden, omdat de mens begint hen en hun krachten en inwerkingen als vijanden te beschouwen. Volgens mij ligt de situatie als volgt:

De natuur heeft een eigen ritme, een eigen samenhang. In de ecologie weet men dat ook. Die samenhang is menselijk niet rechtvaardig, zij is evenwichtig. In deze evenwichtigheid zal een natuurgeest - ook als het een hogere luchtgeest is - eenvoudig zichzelf kunnen zijn. Hij zal voortdurend meewerken om bijvoorbeeld het sterkste instand te houden, want dat is het ritme van de natuur. Op het ogenblik, dat de mens gaat zeggen: Die sterkeren kunnen voor zichzelf zorgen, wij moeten voor de zwakkeren zorgen, zal die geest het gevoel krijgen van: hier gebeurt iets wat niet in overeenstemming is met mijn wereld. Hij beschouwt dit als een soort smog, een luchtverontreiniging op geestelijke basis en hij zal proberen daar iets aan te doen. Hij gaat dan zeggen: Indien jullie de zwakken handhaven, dan zal ik de zwakken uitroeien. Dat lijkt demonisch, maar het is volkomen gebaseerd op het evenwicht in de natuur. Op zichzelf is het voor de mensen zelfs niet van belang, of die eraan te gronde gaan of blijven leven, want het leven na de dood is een grotere werkelijkheid dan het leven op aarde. En dat weten die entiteiten heel goed.

Zij zijn niet in staat om met de mens mee te denken. Daar hebben wij in de geest een zeker voordeel; wij kunnen met de mens meedenken. Een natuurgeest kan dit niet. Er is dus bij de natuurgeest (b.v. een hogere luchtgeest) geen enkel begrip voor menselijke handelwijzen. Zolang de mens handelt volgens de normen van de natuurgeest is het best; daar kan hij mee uit de voeten. Maar op het ogenblik, dat de mens daar tegenin gaat, zal de natuurgeest dit ervaren als een aantasting van zijn wezen - en wat meer is - van zijn wereld. Hij zal zich dan verdedigen. Het is deze verdedigende functie van een aantal natuurgeesten, die toch wel aan het beeld van de duivel een zekere achtergrond geeft.

Het is inderdaad zo, dat een mens, die terugkeert tot de ritmen van de natuur, de medewerking krijgt van natuurgeesten. Waarom? Heel eenvoudig, omdat deze mens beantwoordt aan wat in de natuur regel en wet is en dus geen aantasting is voor b.v. de luchtgeest of andere natuurgeesten, maar een versterking. Het betekent de handhaving van zijn rijk, de regel waarin hij leeft. En dan zal hij inderdaad gunsten kunnen verlenen aan zo iemand. Dat klinkt weer krankzinnig, maar het is waar.

Als u nagaat hoeveel mensen, juist omdat zij zich niet bezighielden met het beschermen van zwakkeren e.d., enorm veel geluk hebben gehad, dan kunt u dat bekende gezegde dat "de duivel het graag op een grote hoop doet" wel eens ombuigen in de richting van: hier zal de natuur en zullen de natuurgeesten met die persoonlijkheid meewerken en hierdoor zal er een geluksfactor in zijn voordeel ontstaan.

De situatie wordt natuurlijk anders, indien wij te maken hebben met

mensen, die duivels tegenover elkaar stellen. Als ik zeg, dat er b.v. een strijd is tussen de witte Djinni en de rode of de zwarte Djinni, dan neem ik aan dat er verschillende krachten zijn. De tegenstelling komt weer vanuit de mens, niet vanuit die entiteiten. Natuurgeesten strijden niet met elkaar. Zij leven in een bepaalde samenhang, een bepaalde verhouding. Verder dan dat gaan zij niet. Het is hun ook niet ingeschapen, het ligt niet in hun bewustzijn. Op het ogenblik, dat de mens een keuze doet uit bepaalde verschijningsvormen, stelt hij voor zichzelf een disharmonie t.a.v. een deel van de natuurgeesten vast. Als ik kies voor de witte Djinni en er komt een zwarte Djinn bij, dan zegt hij: Dit is iemand, die met mijn wijze van leven - en dat is erg belangrijk! - niet harmonisch is, dus moet ik ingrijpen.

De strijd van demonen of duivels tegen elkaar is iets, wat zich alleen afspeelt in de wereld van de mens en alleen als gevolg van een eenzijdige keuze, die de mens doet ten aanzien van de wereld van de geest.

Indien u met natuurkrachten rekening wilt houden, zijn er bepaalde grondregrs. Een daarvan is:

Kies zoveel mogelijk voor alles wat puur natuur is. Alles wat kunstmatig is, moet u zoveel mogelijk beperken. Als u werktuigen gebruikt, dan heeft een natuurgeest daar helemaal geen bezwaar tegen, want het is voor de mens natuurlijk dat hij werktuigen gebruikt. Het is deel van het ras en daardoor heeft hij een zekere inhoud gekregen in het totaal van de wereld. Maar op het ogenblik, dat de mens werktuigen gebruikt om de natuur te vernielen, moet de Djinn ingrijpen. Denk nu eens aan een paar feiten, die eigenlijk toch wel vreemd zijn.

Italië. In Italië heeft men rustig alle leven van bomen vernietigd. Het resultaat is, dat men in bepaalde streken nog jaarlijks overstromingen heeft. Men kan dat allemaal verklaren. Maar nu blijkt, dat men onlangs in Calabrië weer bomen heeft geplant. Het zijn jonge boompjes. Die boompjes hebben zeker nog geen wortelstelsel, waardoor zij de aarde kunnen vasthouden en zoveel water kunnen binden dat daar geen overstromingen zullen komen. Toch blijken hier de rivieren wel wat hoger te worden, maar geen overstroming te veroorzaken. Misschien zou men hier zo kunnen redeneren:

Juist omdat hier weliswaar leven wordt verbruikt - dat is normaal - maar ook leven wordt teruggebracht - de verhouding blijft ergens gehandhaafd - is er voor de natuurgeest geen enkele reden om hier tot een bijzondere ontlading te komen. Het resultaat is, dat de werkelijk schadelijke regenval vooral op de kale bergen terecht komt. Vind er maar een verklaring voor. Je kunt gaan debatteren over thermiek, die op deze manier gewijzigd wordt, maar ik geloof dat het niet voldoende is. Want indien dit juist zou zijn, zouden wij in bepaalde delen van de Alpen soortgelijke regenval moeten waarnemen; en wij zien die niet. Er zouden daar ook aardverschuivingen met hetzelfde karakter moeten voorkomen. Zij komen niet voor. Dus is er iets bijzonders aan de hand.

Een mens, die probeert volkomen kuis te leven, doet iets wat niet natuurlijk is. Mensen, die met elkaar samenleven - of dat nu in een huwelijksband is of anderszins - dat is natuur, dat hoort erbij. Op het ogenblik, dat de mens zegt: Ik ontzeg mij dit, wordt hij vanuit het standpunt van heel veel geesten tegen-natuurlijk. Dan zal de geest iets moeten doen om het evenwicht weer te herstellen. Dat kan hij alleen door maatregelen te treffen, waardoor hij het voorbeeld en het werkzaam zijn van dergelijke personen zoveel mogelijk uitschakelt.

Nu zal er iemand onmiddellijk uitroepen: Hoe komt het dan, dat er nog kloosters zijn! Ja goed, daar wonen ook niet alleen maar heiligen. En wat in de wet staat, is nog niet altijd wat je doet.

Anderen zullen uitroepen: Als dat zo is, dan kunnen wij nooit tot een hoger bewustzijn komen! Verkeerd! Als wij kijken naar bepaalde ingewijden, zoals die o.m. in Tibet en ook in India in verschillende scholen voorkwamen,

dan ontdekken wij dat deze mensen zich gedurende een tijd alles ontzeggen; daarna gaan zij gewoon onder de mensen en nemen ook de menselijke functies weer waar. Deze mensen worden gesteund.

Waarom zou dan iemand, die zich terugtrekt in een celibaat, in afzondering, misschien worden gekweld? Het antwoord is heel eenvoudig: Vanuit het standpunt van een natuurgeest is een afwisseling van onthouding en volheid van leven slechts een verschijnsel van seizoenen. Dat is aanvaardbaar. Maar op het ogenblik, dat een seizoen te lang duurt, is het een aantasting van de regelmaat en wordt het niet alleen gezien als iets wat de persoon zelf betreft, maar ook als een aantasting van het gehele milieu. Er wordt hier een onvruchtbaarheidsfactor in het milieu geprojecteerd; en als die factor blijft bestaan - zo zal de natuurgeest redeneren - dan gaat het evenwicht, dat toch al zo wankel is, er helemaal aan.

De situatie is een beetje eigenaardig, want in deze tijd zeg je niet zo gauw meer: Het is de duivel, die hier of daar een brand heeft veroorzaakt. Of: Het is de duivel, die ervoor zorgt dat bepaalde projecten mislukken. Je zegt eenvoudig: Er zijn fouten gemaakt. Of: Hier is sprake van toeval. U moet in de komende jaren maar eens opletten hoeveel van die toevalligheden zich richten juist op bepaalde industrieën en bedrijven. Ja, hoe zelfs bepaalde typen van schepen plotseling sterk te lijden krijgen van een reeks ongevallen, die eigenlijk met geen enkele kansberekening is te verklaren. Hier grijpen natuurgeesten in, want de verhouding tussen de mens en de natuurgeest is een wat wonderlijke.

Ik heb vooral de luchtgeesten genoemd, omdat de luchtgeest ook bijzonder gevoelig is voor bepaalde delen van het menselijk denken en daarop kan reageren. Aan de andere kant weten wij, dat grote luchtgeesten reinigend optreden. Het kan dus gebeuren, dat zo'n grote luchtgeest ergens uit de stratosfeer op een gegeven ogenblik een onzuiverheid van denken ontdekt in een stad en zegt: Dat kan niet meer, naar beneden komt en a.h.w. al dat vuil, die verwarring absorbeert. Wat hij achterlaat is dan voor de mensen misschien niet helemaal aanvaardbaar, maar het heeft in ieder geval weer de mogelijkheid tot nieuwe ontwikkeling, nieuwe principes, vooruitgang.

Maar er kan ook een ogenblik komen, dat zo'n geest naar beneden komt en zegt: Dit gaat niet. Ik kan hier niets aan doen. Ik ben machteloos. En die machteloosheid wordt dan niet veroorzaakt, zoals in de duivellegende, door een kruisje, maar doodgewoon door het feit, dat de mens de natuur zover heeft vervormd, dat de greep, die de natuurgeest daarop heeft, te klein wordt. En dan krijgen wij te maken met samenwerking. Over die samenwerking zult u - ik neem aan binnen tien jaar en waarschijnlijk al voor een deel in het volgende jaar - de resultaten zien.

Er zijn bepaalde steden, die een grote psychische onreinheid vertonen, daarbij a.h.w. het gehele milieu vervalsen en die zich als een inktvlek van onnatuurlijke ontwikkelingen aan het uitbreiden zijn. Gebeurt dit in een gebied, dat voor de natuurgeesten op dit moment belangrijk is, dan zullen zij samenwerken. Wij krijgen dan de samenwerking van wind (de luchtgeesten), vuur (de vuurgeesten), water (de watergeesten) en in vele gevallen ook nog van de aardgeesten. Dan zien wij uitermate gecompliceerde rampen.

Een mens, die alleen aan een duivel gelooft, zal het waarschijnlijk wel eens moeilijk krijgen daarmee. Want je kunt natuurlijk wel zeggen, dat het de duivel is die het doet, maar dan moet je toch ook verklaren waarom er zoveel slechte dingen ook meteen worden opgeruimd en niet alleen goede. Ik geloof, dat men in het christelijk denken en wat dat betreft ook bij de islamieten (El Shaïtan is eigenlijk hetzelfde als J. Pek) grotendeels gekomen is tot een beeld van het kwade, dat de antithese is van het menselijk streven en denken. Daarmee is de duivel ook gemaakt tot een evolutie. Hij is een evolutionaire factor in een wereld, die voortdurend verlangens vertoont om statisch te blijven.

Zou men in het Westen afwijken van een onnatuurlijk, om niet te zeggen in vele gevallen tegen-natuurlijk gedragspatroon, dan zouden er vanuit de natuur compensaties kunnen ontstaan. Daarbij moet u zich realiseren, dat de toorn van dergelijke entiteiten zich kan richten tegen denkwijzen (zoals het in Zeeland is gebeurd), milieuverontreiniging (denk aan het een en ander in het Botlek-gebied) en zich ook kan richten tegen kweekmethoden, waardoor soorten van hun eigenschappen en vooral van hun houdbaarheid worden ontdaan. In dat geval zou men kunnen zeggen: Sommige delen waar het geestelijke niet voldoende is, zouden door natuurgeesten kunnen worden aangetast. Maar zelf zijn zij meer geneigd te absorberen. Alleen indien de gedachtengolf van de mensen de geesten aanleiding geeft om de zaak te stimuleren, krijgen wij de aanval.

Als het gaat om een milieuverontreiniging zoals in het Botlekgebied, dan duurt het wat langer voordat er een concrete reactie komt. De natuurgeest is nl. over het algemeen langzaam in het tot reactie komen. Daarnaast heeft hij iets, dat ons een beetje doet denken aan een aap: hij heeft de neiging om het ene voor het andere te vergeten. Maar als iets voortdurend blijft storen, dan is er geen beperking en wordt er ook geen rekening mee gehouden, of men de schade later nog zou kunnen herstellen; dan is er eenvoudig haat. Het belangrijkste voor de mens op aarde is dat hij in vele gevallen de haat van natuurgeesten heeft opgewekt en daardoor bepaalde natuurkrachten a.h.w. tegen zich gericht ziet.

Stellen wij nu:

- 1e: Alles wat in overeenstemming is met de menselijke natuur en het natuurlijk ritme, brengt zegen, mits het menselijk denken daarbij niet van zodanige inhoud is, dat hij ofwel tegen zichzelf wordt verdeeld dan wel een strijd begint met de geest. Elke natuurlijke gedragsnorm is zonder meer goed.
- 2e: Als wij te maken hebben met natuurgeesten, dan moeten wij ons realiseren dat zij alleen maar belang hebben bij het instand houden van een evenwicht. Hoe dit evenwicht bestaat, interesseert hen minder. Wie daarbij wegvalt en wie wordt gestimuleerd, interesseert hen nog veel minder. Als ik nu probeer om mij tot een bijzonder stimulerende factor in de voor de natuurgeest goede kant te maken, dan zal hij mij niet beschermen, maar - en dat is veel belangrijker - hij zal mij zien als een soort kern, vanwaaruit het evenwicht kan worden hersteld en daarom bevordert hij dit streven.

Nu is de houding, die de mens tegenover de duivel aanneemt officieel wat anders dan in werkelijkheid.

In Italië bestond de legende dat iemand, die in de nacht een bepaalde berg opging en daarbij een gewijde hostie zou meenemen een duivel zou ontmoeten, die hem alle schatten zou geven waarom hij vroeg. De legende vertelde verder, dat indien je probeerde met de schatten de berg af te lopen, de duivel je op de nek sprong en die ook meteen omdraaide. Een Duits geestelijke in die buurt maakte eens de opmerking: "Het is goed, dat zij dat laatste ook geloven, want anders zouden er heel wat hosties de berg op worden gedragen."

De mens zoekt voordeel, hij zoekt geluk, hij zoekt vrede. Hij kan dit alleen bereiken, indien hij met de natuurkrachten in evenwicht blijft. Indien hij dat niet is, zal hij vaak veel later dan hij verwacht worden geconfronteerd met de gevolgen. Om u een voorbeeld te geven:

Werkingen, die begonnen zijn in het jaar 1951 vinden waarschijnlijk in de tweede helft van 1971 hun eindresultaat in een reeks aardbevingen en dergelijke. Daar zitten dus twintig jaren tussen.

De natuurgeesten werken langzaam. Hoe kan ik een natuurgeest ertoe brengen om vlug te reageren? Heel eenvoudig: Als ik een natuurgeest confronteer met een volledig denkbeeld - onverschillig hoe die is samengesteld - dan wordt dit overgenomen. Is in dit denkbeeld de onmiddellijke actie opgenomen, dan volgt de actie van de natuurgeest zonder meer.

In dit opzicht kennen wij allemaal de verschillende diagrammen en symbolen, die worden gebruikt om geesten op te roepen. Die worden ook gebruikt voor natuurkrachten.

Als wij zien hoe een ingewijde in Tibet (dit is een oud verhaal, tegenwoordig is het al lang niet meer zo) de wolken dwingt om op een bepaalde plaats regen te brengen, dan zegt men: Dat is alleen zijn geestelijke kracht. Neen, daar is nog iets anders bij: deze mens maakt zich op dat ogenblik tot het symbool van bliksem, de elektrische oorzaak voor ontlading. Het is dit symbool, dat hij uitzendt veel meer dan alleen maar zijn gedachten, waardoor de regen valt. Het beperken van regen is wat moeilijker, maar het kan gebeuren, indien je voordat je met de actie begint een soort schema tekent (een symbolisch diagram), waarin het punt waarop de regen moet vallen is aangegeven; en zo gebeurde dat inderdaad.

Ik kan dus natuurgeesten wel degelijk gebruiken, maar ik moet er altijd voor waken, dat zij mij niet gebruiken. Want als ik probeer een natuurgeest te gebruiken, dan ziet hij mij nooit als een persoonlijkheid of zelfs als een macht. Hij ziet mij altijd als een werktuig om zijn eigen status en toestand te handhaven. Een typisch idee.

Willen wij nu met natuurgeesten iets verder gaan dan alleen zuiver natuurlijke verschijnselen (b.v. vruchtbaarheid geven aan een onvruchtbaar stuk grond of de aarde wel of niet laten beven, de storm laten razen of plotseling tot bedaren brengen), dan moeten wij uitgaan van de vraag: Wat is er in mij dat identiek is met een voor de natuurgeest belangrijke toestand?

Als er van Héléne Blavatsky wordt verteld, dat zij aan een tramnaaimachine zat die vanzelf ging, omdat er een natuurgeest was die voor haar trapte, dan klinkt dat op zichzelf krankzinning, tenzij u zich realiseert: een dergelijke natuurgeest heeft belang bij evenwichtigheid. Als die persoon zo sterk is en een zodanige evenwichtigheid uitstraalt, dat de natuurgeest zich daar prettig bij voelt, dan zal deze, indien daarin een storing optreedt, alles doen om de oude harmonie te herstellen. Indien de storing is: "nu moet ik trappen", dan zegt de natuurgeest: O, dat behoeft helemaal niet, blijf jij nu maar evenwichtig, dan zal ik het wel doen.

Ik heb in een van de vorige lessen al verteld, dat u een natuurgeest geen complexe taken kunt geven. Een luchtgeest kan een taak vervullen, die - laten we zeggen - uit 20 afzonderlijke delen bestaat en enig eigen initiatief vergt. Een aardgeest daarentegen kun je over het algemeen niet meer dan één taak stellen. Als je dus een aardgeest zou willen gebruiken om te schrijven, dan is er één, die kan schrijven, die moet dan de letters vormen; maar dan moet er een andere zijn, die het krijtje hanteert om de letters daarmee te vormen en dan moet er nog een derde zijn, die het leitje vasthoudt. Ze kunnen het niet allemaal tegelijk doen. Ook daarmee kun je rekening houden.

Als ik met aardgeesten te maken heb, dan zal ik altijd een eenzijdige reactie krijgen. Een aardgeest zegt niet: Hier staat een kas. Die kas staat mij in de weg, dus moet ik die aanvallen. Hij kan hoogstens zeggen: Ik zal alle planten daarin laten sterven; of: ik zal die muur in elkaar laten storten. Maar hij kan niet zeggen: Ik zal het allebei tegelijk doen.

Een vuurgeest is ook eenzijdig. Deze gaat uit van het idee, dat de omzetting van energie het enig werkelijk noodzakelijke is voor zijn voortbestaan. Zolang er dus omzetting van energie is, is het voor de vuurgeest genoeg. Die vuurgeest zal net zo lief op een fornuis zitten om soep te koken of in een stoomketel zitten om stoom te maken als hij in een enorme bosbrand hectaren woud verslindt.

De leidinggevende krachten vinden wij dus wel bij de luchtgeesten, ofschoon ook de watergeesten wel enig eigen besef hebben.

Van de watergeest kan worden gezegd, dat hij uitermate speels is. Die speelsheid is echter niet een volledige verstrooidheid zoals bij de

aardgeest. Deze kan één ding leren en doen, maar geen tweede daarbij onthouden, dan vergeet hij de eerste taak. Een watergeest kan soms 6 à 7 verschillende taken onthouden en in een willekeurige volgorde, aan te duiden door een ander, uitvoeren. Maar hij is speels en zal over het algemeen van een taak of van een invloed, waarop hij reageert, gebruikmaken om voor zichzelf een gebeuren tot stand te brengen.

Voor de watergeest is de wisselwerking tussen water en land een van de meest belangrijke. Daarnaast is heel erg belangrijk de wisselwerking tussen water en straling. Dus zowel de uitstraling van het water (warmte) als het opnemen van straling, maar vooral het ontstaan van bepaalde zoutverdichtingen, waardoor stralingen chemische werkingen kunnen veroorzaken. De watergeest probeert dat dus op zijn manier. Als de watergeest wordt gestoord - dat gebeurt wel eens - dan kan hij niet reageren met een: Nu zal ik even op het land komen en je mores leren. Maar hij kan wel denken: Waar is water, waarmee ik je bereiken kan?

Het idee van watergeesten (undines e.d.), die uit bronnen naar boven komen, klinkt misschien erg sprookjesachtig, maar op zichzelf is dat heel begrijpelijk. In dit verband weer een voorbeeld:

Er zijn in Nevada (U.S.A.) verschillende watergaten, zoals dat heet. Plaatsen waar natuurlijke bronnen water aan de oppervlakte brengen. Het zijn drinkplaatsen voor vee. Een van de mensen, die daarvan gebruik maakte, beschouwde dat water als een vloek. Hij gooide er zelfs een scheutje whisky of iets dergelijks in. Hij beweerde, dat hij niets aan dat watergat had. Die stomme beesten moesten veel harder opschieten dan was hij eerder thuis. Nu was dit voor de watergeest aanleiding om te reageren. Vele jaren nadien was er een zodanige alkali-oplossing in het water gekomen, dat het praktisch niet meer drinkbaar was en maagziekte, althans darmreacties veroorzaakte bij het vee. Men heeft toen een lange tijd de bron als zijnde giftig afgesloten. Maar de dieren uit de omgeving probeerden er steeds te drinken. Het resultaat was, dat na zeven jaren de afscheiding volledig was verdwenen. Het is een fenomeen, dat inder tijd is nagezocht (het heeft nl. in 1898 plaatsgevonden) en niemand heeft kunnen ontdekken hoe het kwam, dat daar opeens een vergiftiging optrad. Er zijn inderdaad wel bodemgiften in de buurt, maar normaal zouden zij door die bron nooit kunnen worden aangevoerd; het is namelijk een arthesische put. Dat het toch is gebeurd, is een raadsel voor de wetenschapsmensen, maar voor iemand, die de natuurgeest kent en weet dat ook hier watergeesten aanwezig zijn, een normale reactie. Immers, oplossing van zouten, het tot stand brengen van chemische reacties is voor de watergeest mede een van zijn uitdrukkingsmiddelen.

Als ik probeer om u op deze manier te confronteren met de natuurgeesten, dan moet u niet denken, dat dit niets met de duivel te maken heeft. Want de mensen, die begonnen met bang te zijn voor de duivel hebben daarmee heel vaak ook een verwerpen van de natuur tot stand gebracht. En dat heeft weer ontwikkelingen mogelijk gemaakt, waardoor het leefklimaat voor de mensen in feite slechter wordt.

U zult zeggen: Maar wij leven vandaag veel langer. Ja. Maar u leeft kunstmatig. Een groot gedeelte van uw leven brengt u op deze aarde door krachtens hulpmiddelen. U bent niet in staat over het algemeen om zelf in de natuur te leven. Gaat u dit vergelijken met mensen in b.v. Rusland waar nog ontzettend grote wouden zijn, die daar als houthakkers leven, dan blijkt dat deze mensen veel gezonder, veerkrachtiger, sterker en vaak veel gelukkiger zijn dan stadsmensen. Toch hebben zij naar het heet minder en is hun verzorging eveneens veel minder. Daar komt wel een dokter, maar die komt alleen, als je werkelijk doodziek bent. Je kunt niet zeggen: Dokter, geef mij even een pilletje.

Wij hebben nu een schetsje gegeven van alles wat met die duivelsvoorstelling samenhangt. De vervreemding van de natuur maakt de natuurgeest tot duivel.

Wij kennen de eigen persoonlijkheden van planeten en sterren. Daarover hebben wij ook al gesproken. Nu bestaat er vaak een zekere verwantschap tussen een bepaalde planeetgeest en natuurgeesten van een zekere soort. En dat zou typisch kunnen zijn.

Wanneer Mars b.v. hoog aan de hemel staat - zoals op het ogenblik het geval is - dan zou dat kunnen betekenen dat vuurgeesten daardoor bijzonder gestimuleerd worden. Wanneer Venus hoog aan de hemel staat, dan zou dat kunnen betekenen dat hierdoor de watergeesten veel meer worden gestimuleerd. Indien u zich de moeite getroost om eens na te gaan - gewoon aan de hand van de astrologie, desnoods door visuele waarnemingen - welke planeet er heerst en u gaat dan kijken welke onverwachte gebeurtenissen er plaatsvinden, dan zult u tot uw verbazing ontdekken dat bepaalde planeten (Mercurius en Mars) branden veroorzaken. Hebben wij te maken met Mercurius, dan is het hoofdzakelijk een aantal chemische branden; dus dan krijgen wij olie, die in brand gaat en dat soort dingen. Is het Mars, dan hebben wij met bosbranden e.d. te doen.

Gaat u kijken naar de watersituatie, dan zult u zien: juist als Saturnus of Venus hoog staat, dan gebeuren er allerhande vreemde dingen, vooral met water. Er zijn overstromingen, er is een plotseling droogvallen van rivieren, er zijn ineens stormen en zeebevingen. U moet het maar eens controleren.

Wij hebben nu gesproken over de duivel. De duivel is tenslotte niet een wezen, dat je tot de aarde kunt beperken of tot de natuurgeest. Maar misschien is die duivel wel een deel van de harmonie van de natuur, waarvoor de mens bang is.

De luchtgeesten reageren op de zon en als zodanig zijn zij eigenlijk praktisch permanent actief.

De aardgeesten reageren weer op bepaalde mysterie-planetten en hebben ook de neiging (o.a. onder invloed van Pluto) te zorgen voor allerlei aardverschuivingen en bevingen. Ook Uranus speelt hierbij een rol en soms ook Saturnus.

Dat waren dan een paar gegevens omtrent de beïnvloeding. Wij komen nu terug tot het totaalbeeld.

Er is een zonnestelsel. Dit zonnestelsel kent één harmonie. Dat is de pulsatie van de levende gedachte, die het hele zonnestelsel doortrekt en waarin elke planeet als persoonlijkheid of knooppunt alleen nog maar een weergave is van een bepaalde functie, die in het geheel aanwezig blijft.

De natuurgeesten hebben eveneens t.a.v. uw aarde een bepaalde functie. Ook zij zijn eenzijdig en blijken harmonisch te zijn met tendensen, die op aarde bestaan en ook in het gehele zonnestelsel. Er is een voortdurende wisselwerking. U zou haast kunnen zeggen, dat er een soort solair leefklimaat is, dat het gehele zonnestelsel beïnvloedt. Als dat het geval is, komen wij met onze duivel nog veel dichterbij de werkelijkheid, want hij kan alle dingen. Hij kan mensen beïnvloeden, zeker. Dat kunnen alle grote planeetgeesten doen. Een planeetgeest, die in harmonie is met een natuurgeest, zal de werking van de natuurgeest, waarmee hij in harmonie is versterken en daarnaast zijn eigen capaciteiten, die natuurlijk vooral creatief veel groter zijn, vaak gebruiken om bepaalde ontwikkelingen of werkingen mogelijk te maken.

Nu ziet u, dat wij ineens van de gewone natuurgeesten en de duivel zijn gekomen tot een soort persoonlijkheid in de natuur, die wederom zoekt naar een evenwicht en die dit tracht te handhaven. U zou kunnen spreken van een geestelijk-materiële ecologie, die in het gehele zonnestelsel bestaat en waarvan elke verstoring rampen voor het geheel ten gevolge kan hebben. Dan is de duivel het beeld van de natuur, waarvoor de mens bang is. Waarom is de mens bang voor deze totaliteit van de natuur?

In de eerste plaats: omdat hij haar niet helemaal begrijpt.

In de tweede plaats: omdat zij hem een aantasting lijkt van zijn exclusieve heerserspositie, die hij voor zichzelf opeist. Een mens wil domineren. Hij wil niet door de natuur worden gedomineerd. En omdat hij in zoveel opzichten - indien hij maar voldoende harmonisch is, maar dat weet hij zelf niet - zijn zin krijgt, heeft hij het gevoel dat het noodlot zich zo nu en dan tegen hem keert; en dat personifieert hij als duivel. Het is alleen de disharmonie t.ä.v. de krachten der natuur, die hij zelf oproept.

Dan komen wij aan het slotstuk van deze les:

De duivel is een factor, waarmee men ons wil waarschuwen in het normale aardse bestaan. Zoals ook de Djinni wezens zijn, waarmee men een bepaalde angst opwekt en el Shaïtan een schrikfiguur is. Datgene, wat niet in overeenstemming is met de denkwijzen en leringen van de mensen, valt automatisch onder de duivel, el Shaïtan en de rest. Dan geeft die duivel ons dus aanwijzingen op welk terrein er een strijd bestaat tussen de mensheid zoals zij leeft en de natuur zoals zij haar evenwicht tracht te bewaren. En als wij dat hebben geconstateerd, dan wordt de zaak nog veel eenvoudiger, want dan zeggen wij:

Daar wij geestelijke krachten in ons dragen en uit onze geestelijke vermogens kunnen compenseren wat wij aan onevenwichtigheid op de wereld veroorzaken, zullen wij door de innerlijke harmonie en een voortdurende compenserende inwerking te allen tijd de steun kunnen krijgen van de krachten, die normalerwijze als duivels en strijders met de mensheid en het heil daarvan worden beschouwd.

De mens moet zichzelf geestelijk veranderen in de richting van een evenwichtigheid en hij moet trachten die in zijn milieu tot uiting te brengen. Iemand, die uit een gevoel van evenwichtigheid een wens uit om die evenwichtigheid te vergroten, zal door natuurgeesten worden geholpen. De z.g. simpele magie waarbij je sterk denkt: "dit moet gebeuren" en het wordt waar berust behalve op natuurlijk occulte gávé zeker ook op het gevoel "Als dit bereikt is, zal er evenwicht zijn". Juist hierdoor kunt u bepaalde krachten uit de natuur aantrekken, die u helpen dit evenwicht te vinden.

U heeft dus grotendeels zelf in handen wat de duivel voor u is en wat die z.g. duivel van anderen voor u betekent. Zoek uw eigen harmonie. Tracht die harmonie, die evenwichtigheid, uit te breiden in de wereld zover dit mogelijk is. Indien een enkele factor dit geheel bedreigt, zult u met verbazing zien hoeveel krachten van buitenaf u te hulp snellen. Dat zijn dan de krachten, die men meestal omschrijft als de duivel e.d., ofschoon zij niets anders zijn dan de lichtende en evenwichtige krachten, die in een goddelijke schepping hun eigen functie voortdurend vervullen.

:--:~:

D E A U R A .

De aura van de mens is de uitdrukking voor zijn totale uitstraling. Die uitstraling kunnen wij in 3 hoofdlagen verdelen. De eerste is de lichamelijke uitstraling; daar zit ook warmtestraling in. De tweede is wat wij noemen de mentale straling. Daar zitten wel wat geestelijke elementen in, maar het merendeel is ook nog reacties van het zenuwstelsel, van de hersenen en wat daarin een rol speelt. De derde laag noemen wij de geestelijke straling. Daar komt het werkelijke "ik" een beetje op de voorgrond.

Iemand, die zijn aura ziet, zal verder ontdekken dat zij nooit in alle lagen een gelijke breedte heeft. Het is dus niet zo, dat het mooi regelmatig is. Een aura kan soms op één punt een heel brede mentale uitstraling hebben met een heel smalle lichamelijke uitstraling en een eveneens wat smallere geestelijke straling. Maar het kan ook zijn, dat er ergens geestelijk een enorme piek uitschiet.

Dan de kleuren:

De aura kent verschillende kleuren, maar de basis, vanuit het lichaam gezien, is over het algemeen rood en varianten daarvan.

In de mentale uitstraling krijgen wij ook te maken met de emoties en het denken van de mens. Daar zijn de veel voorkomende kleuren: goud, groen en verder felle, sprekende kleuren, dus veel primaire kleuren.

In de geestelijke uitstraling komen elementen voor als goud, maar vooral ook veel paars, purper, blauw in verschillende tinten en zilver. Dat komt omdat de kleuren, zoals men die ziet, de weergave zijn van de verschillende frequenties die daarin liggen. Het is natuurlijk niet de uitstraling van het werkelijke "ik". Je zou het misschien als volgt kunnen vergelijken: Als u een spoel heeft (in een elektrische bel heeft u zo iets wel eens zien zitten) en er gaat stroom doorheen, dan ontstaat daarbuiten een veld. Dat veld maakt niet alleen dat het stukje weekijzer plotseling een magneetje wordt en de bel laat rinkelen, maar dat betekent ook, dat als u een stukje metaal erbij houdt, terwijl er wordt gedrukt, dat ineens tegen de magneet slaat. Daar komt een veld omheen.

In de mens zijn verschillende levenskrachten werkzaam. Geestelijk is het de kracht van het werkelijke ego, dat zich wel identificeert met de stoffelijke vorm, maar dat er toch niet helemaal in leeft. Het is de wisselwerking tussen geest en stof, waardoor de buitenste laag van de aura tot stand komt.

Als wij daarin de kleur blauw zien, dan zeggen wij: Dit is zuiver een kwestie van bewust ervaren dat wordt omgezet. Hebben wij te maken met violet, dan zeggen wij: Daar zitten emoties bij. Bij purper is het: Hier is de emotionaliteit in de uitwisseling overheersend. Hebben we zilver: Hier is een daadoverdracht aan de gang. Hier brengt de geest zijn wil over naar de mens of omgekeerd.

Heeft u te maken met de mentale kwestie, dan kunt u alleen maar dit zeggen: De gedachten van de mensen zijn vaak strijdig met zijn gevoelens. Maar het hele geval betekent toch wel het circuleren van een soort levensstroom door het lichaam. Die levensstroom neemt u voor een deel weer tot zich. U kent de uitdrukking "prana" waarschijnlijk wel. Dat is niet alleen lichamelijke vitaliteit, maar vooral ook veel zenuwkracht. Die energie wordt in dat lichaam in beweging gehouden. Maar de bewegingsnelheid daarvan, de eigen frequentie, bepaalt weer hoe de kleur en de uitstraling in de tweede laag (de middelste laag) komen.

Wat uw lichaam betreft: daar zijn organische processen, omzettingsprocessen aan de gang. Bij die omzettingsprocessen ontstaat er ook weer iets wat men levenskracht kan noemen (celvoeding e.d.) en deze komen

voornamelijk in de binnenste laag tot uiting. Als u kijkt, dan kijkt u dus niet naar de mens.

Nu zijn er mensen, die daar wat moois van willen maken. Zij zeggen: Dit is ook niet de geestelijke mens, die daarin wordt weerkaatst, het is de stoffelijke persona. Dat is een term, waaraan ik ontzettend het land heb. Want "persona" wordt dan door hen beschouwd als een soort omhulsel, een schil, een masker. En dit is niet helemaal waar. Wat tot uiting komt, is wat je op aarde bent.

Iemand, die de aura beschouwt, kan daarin bijv. ook zien in hoe verre bepaalde geestelijke organen (de chakra's) zijn ontwikkeld. Als zo'n chakra open is, is het actief; dan zien wij het als een soort wervelingetje. En op het punt waar het actief is, lijkt het of de 3 verschillende lagen in elkaar vloeien. Vandaar dat men er wel eens over spreekt als een openbloeiende lotus of roos.

Hebben wij met invloeden van buitenaf te maken, dan krijgen wij bovendien nog refractie en reflectie. Dat heeft weer niets met een persona (een masker) te maken, het heeft alleen te maken met wat je bent hier op aarde. Als je van buitenaf wordt beïnvloed, dan reageer je daarop niet alleen innerlijk, maar je wijst een deel ervan af.

Nu kun je geestelijke invloeden afwijzen. Een geestelijke beïnvloeding, die wordt afgewezen brengt een soort schemering; dat is meestal staalachtig van glans, soms zilver. Indien wij dit zien als een laagje aan de buitenkant van die uitstraling, dan weten wij: zo iemand wordt geestelijk beïnvloed, maar hij weert het af. Op dezelfde manier kunnen wij zien, als er mentaal een bepaalde gerichtheid is. Niet alleen dat dan in de kleur de emotionaliteit, de gedachteninhoud tot uiting komt, maar wij zien ook wel degelijk dat iemand bewust dingen wegdrukt; dat zijn dan hiaten, donkere vlekken.

Als je een spectrum maakt door een driehoekje, dan zitten daar wel eens zwarte lijnen in. Die zwarte lijnen in het licht dat je ontleedt zijn juist kenmerkend voor de stof daarin. Zo zou je kunnen zeggen, dat - ja, het is eigenlijk een spectre, een soort geest - als je daarin hiaten ziet, dan zie je de invloeden, die de mens in het onbewuste zeer sterk beheersen. Dat kun je daaraan aflezen. Dan zeg je: Dit is iemand, die agoraphobie (pleinvrees) heeft. En kijk je nog een keer, dan zeg je: Die daar heeft een heel stel geraamten boven in zijn muurkast staan. Zo kun je dus veel over een mens zeggen.

Als wij de lichaamsuitstraling zien, dan kunnen we daaruit ook aflezen of er ergens een ziekte zit. Daar is dan de activiteit wat minder. Wij zien daar waar de ziekte zit de aura meestal wat donkerder. Het is een lagere trilling en meestal ook niet zo breed. Het wordt iets smaller van het lichaam af gemeten.

De situatie wordt anders, indien wij te maken hebben met een ontsteking of bepaalde kwetsuren. Daar is het lichaam heel druk bezig de zaak in orde te maken. Op die plaats ontstaat een temperatuursverhoging en die wordt in de aura weerkaatst. Wij zien dan dat de aura zich wat meer verbreed. Nu valt daarmee samen het afsterven van bacteriën en bloedlichaampjes en tevens een herstelfunctie. Het resultaat is: wij zien daarin gestreepte kleuren. Laten wij zeggen: als u b.v. een opkomende steenpuist heeft, dan zien wij dat heel vaak als enigszins vuil-groen met een paar bruine streepjes er doorheen, wat in een normaal rode aura voorkomt. Hebben wij te maken met een ontsteking, die bijna uitgewerkt is, dan zien wij dat het bruin verdwenen is, het groen is wat vlamachtig geworden en wat wij daartussen zien doet denken aan oranje. Dit maakt duidelijk, dat er een genezingsproces aan de gang is. Er is een verhoogde temperatuur, dus daar wordt een aan het lichaam vreemd organisme bestreden.

Hebben wij te maken met verwondingen: u heeft b.v. een stukje steen in uw hand gekregen, dat kan een keer voorkomen. Als u dat zou bekijken -

ook als er uiterlijk niets meer te zien is, maar er zit nog wat van het vreemde organisme in - dan zien we een donkere kring en in die kring een kleur. Wie die kleur goed kan lezen, kan zelfs zeggen: Dat is een metaalsplinter, een houtsplinter of een stukje steen. Zo nauwkeurig is dat alles te zien.

Indien u de aura niet kunt zien, dan heeft u natuurlijk aan al die verhalen niet veel. Maar misschien is het toch wel goed dat u weet hoever de aura zich gemiddeld kan uitstrekken. De aura van een normaal gezond mens strekt zich, indien wij de geestelijke grens als bepalend nemen, gemiddeld een halve naar beide zijden uit. De gedachtenstraling (de middelste laag) is smaller. Die strekt zich hoogstens 20 cm buiten het lichaam uit. Hebben wij te maken met de vitaliteit (de binnenste ring, die het lichaam omgeeft), dan zal deze - naar gelang van de persoon en haar toestand, meestal lopen van 2 tot 3 cm minimaal tot maximaal 10 cm. Ik geef hier de afstand bij benadering. Dat betekent, dat als u op een halve meter afstand van iemand bent, er sprake is van een volledige vermenging van uw beider geestelijke uitstralingen. Wederkerige geestelijke beïnvloeding vindt dan eigenlijk zonder meer plaats. Bent u een meter van elkaar af, dan is er nog contact, maar er is dus niet meer het in elkaar vloeien, het elkaar wederkerig onbewust geestelijk beïnvloeden; wat overigens de werkelijke geest dan wel weer erkent. Voor hem is het een soort gesprek.

Staat u dicht naast elkaar (b.v. in een tram), dan is het goed, indien u niet al te suggestiebel bent. Want als daar iemand staat met maagpijn, kan dat wel eens precies in uw eigen aura komen. En de aura moet die afwijking dan weer even verwerken. En als u nu toevallig, zoals dat wel gebeurt, staat met uw zijkant tegen de ander, die met akte-tas en buik heen en weer staat te schudden, en hij heeft pijn in zijn buik, dan krijgt u pijn in de zij, niet in de buik. Dat kan alleen het geval zijn, indien u lange tijd met elkaar in contact bent of u bezighoudt met afwijkingen in de aura. Dus een bewust werken met de aura. In dat geval krijgt u wel de overdracht. Als iemand b.v. nierstenen heeft, dan zijn er veel mensen, die in de buurt van zo'n persoon ineens de behoefte hebben te krabben in de omgeving van de nieren, soms iets lager of iets hoger. Dat is een irritatiegevoel, dat gewoon in de aura komt. De meeste mensen weten het echter niet. Het is ook niet zo erg belangrijk.

Als u elkaar benadert op een afstand van ongeveer 30 cm, dan zijn alle gedachtenstralingen a.h.w. met elkaar verbonden. Indien u zich daarop concentreert, kunt u vaak iets van de gedachten van de ander aflezen en ook - indien de ander enigszins receptief is en geen afweer heeft - aan de ander bepaalde beelden of suggesties overbrengen. Daar kunt u eens mee experimenteren.

Dan behoort er bij de aura nog iets: De aura is namelijk een veld. Het is geen vaste vorm, het is betrekkelijk amorf, het verandert voortdurend. Indien ik mij nu concentreer, kan ik een deel van de energie in de aura uitstralen. Indien het voorhoofdchakra ontwikkeld is, kan ik het vanuit mijn voorhoofd doen. Maar ik kan ook met mijn handen werken en zeggen: Hier neem ik de aura en ik werp haar weg. Ontmoet ik nu een sympathische aura - dat is erg belangrijk! - waarin ik kan vasthaken, dan kan ik zelfs allerlei emoties bij een ander opwekken. Een van de meest bekende is dat je de ander het gevoel van evenwicht laat verliezen. Dat is betrekkelijk eenvoudig te beïnvloeden. Je kunt hem achterover of voorover laten vallen door de illusie te geven van trekken of duwen. Je bepaalt dus de richting van de evenwichtsstoring, verder niets.

Dat noemt men wel magnetisme, daar dat is het eigenlijk niet. Het is gewoon het overdragen van bepaalde krachten of van vitaliteit van de ene mens naar de andere. Een magnetiseur zal over het algemeen een zekere training hebben in het projecteren van zijn kracht naar een

ander. Daarom zal hij ook een dergelijke projectie gemakkelijk tot stand brengen. Maar wat de meeste mensen nu vergeten is, dat hier in feite ook de aura wordt verlengd. Het is dus niet zo, dat er uit de vingertoppen de een of andere magische kracht vloeit, een soort bliksem-schicht zoals u dat wel op de hand van een tovenaer getekend ziet, maar het is doodgewoon een deel van uw persoonlijkheid.

Dit geldt ook, als er sprake is van ectoplasma. ectoplasma is een fijn-stoffelijk deel van uw eigen substantie, geladen met uw eigen vitaliteit, zowel uw lichamelijke als uw geestelijke vitaliteit. Als u die uitstulpt, dan wordt zij zelfstandig; zij kan dus buiten de aura komen. Dat heeft dan niets meer met de aura te maken. Dit wordt een soort uitstulping, die je hanteert als een kwast.

Als je b.v. aan het opplakken van biljetten bent, dan is de kwast a.h.w. een verlengstuk van een beweging. Het werktuig brengt je beweging over, maar de aura blijft binnen de begrenzing. Zo gaat het nu met het ectoplasma. Is het echter eenvoudig een wilsprojectie, dan gebruik je geen ectoplasma, dan is het een deel van de aura dat wordt geprojecteerd.

Er zijn veel mensen, die een studie hebben gemaakt van de aura. Er zijn helderzienden, die aan de hand daarvan bepaalde ziektebeelden en ook geestelijke conflicten kunnen vaststellen. Het zijn er echter maar weinig.

Indien u wordt beïnvloed door een kracht van buiten (laat ons zeggen: door de kracht positief-rood), dan krijg ik een werking, die het gehele wezen beïnvloedt. De geestelijke uitstraling, voor zover er alleen lichamelijke en mentale reacties zijn, blijft meestal gelijk. Maar in de gedachtenuitstraling zien wij dan een volkomen verandering, die zelfs kan doorgaan in de richting van het lichamelijke; en dan wordt het erg moeilijk.

Ik heb daarnet gezegd: bij een cyste waar de infectie aan het genezen is hebben we meestal een groenachtig vlamvend idee, dat een oranje gloed als achtergrond heeft. Maar de oranje-gloed verdwijnt. Er ontstaat een combinatie van iets dat bruin lijkt met iets van een heel diep rode kleur. Als je dus gewend bent de aura alleen aan de hand van de kleur te interpreteren, dan zit je ernaast. Je zegt dan b.v. van iemand: Hij heeft een grote infectie aan het gehemelte, terwijl hij in feite alleen maar een rotte kies heeft. Je moet dus wel een beetje uitkijken met deze dingen.

Het weten wat je eigen aura is en doet, is geloof ik vooral belangrijk, omdat de afstanden een rol spelen. Als je dicht bij elkaar bent, draag je allerlei dingen aan elkaar over. Maar stel nu, dat de stoffelijke uitstraling van twee mensen elkaar beroert, dan is dat niet alleen (ik heb het in het voorbeeld van de tram reeds gezegd) een suggestie van pijn, die daaruit kan worden overgedragen, maar er kan nog iets anders gebeuren:

Als u vitaal bent (u heeft dus meer levenskracht) en de ander is dat niet op dat moment, dan is er automatisch een afvloeiing. Uw levenskracht vloeit af in de aura van de ander of u dat nu wilt of niet. Het is alsof u op aarde een accu aansluit, dan gaat hij ook leeglopen. Als u dat wilt voorkomen, kunt u dat gemakkelijk doen via het mentale gedeelte. Als u nl. in het geestelijke gedeelte een sterke zelfsuggestie schept plus een overtuiging van: hier kan niets worden genomen, dan wordt de buitenste laag van de aura een scherm. Dan kan er geen energie worden afgenomen.

U heeft misschien wel gemerkt, dat er mensen zijn waarvan je zo doodmoe wordt. Ze zeggen misschien niet veel, maar u heeft zo het gevoel dat u leeggezogen bent. Het zijn vaak mensen, die een betrekkelijk grote gedachtenuitstraling hebben maar een heel lage vitaliteit. Hun behoefte aan energie dragen zij aan u over en als er voldoende tijd

is, kunnen zij daarmee soms zelfs een afstand van enkele meters overbruggen. Dan zuigen zij als het ware een deel van uw eigen levenskracht op. U moet dus goed onthouden:

- 1e: De eigen aura kan door een bewuste actie worden afgeschermd. Indien u zich de afscherming voorstelt en eventueel zelfs door een symbolisch gebaar of een voor u symbolische handeling die afscherming nog eens bevestigt, voorkomt u dit aftappen van energie. Probeer u het maar eens een keer.
- 2e: De aura wisselt voortdurend van kleur, terwijl ook de afstand, die wij voor het mentaal gedeelte en het zuiver materiële gedeelte aangeven, niet altijd gelijk blijft. De aura is een levend geheel.
- 3e: Als wij de aura bewust deel maken van onze wil, stralen wij haar uit, inclusief onze levenskracht, inclusief ook een deel van onze geestelijke kracht. Wij moeten dus heel voorzichtig zijn met het projecteren van onze wil naar iemand, want het kan schadelijk zijn.

Wat ik u over de aura heb gezegd is uit de aard der zaak maar een heel klein beetje. Daar zou heel veel over te zeggen zijn. De grondbeginselen heb ik u echter genoemd. Ik heb u ook enkele raadgevingen versterkt, die u in vele situaties van dienst kunnen zijn. Ik heb u enkele voorbeelden gegeven, die voor u een verklaring kunnen zijn van verschijnselen en eventueel de voorkoming daarvan kunnen bevorderen.

U kunt uw aura niet vernietigen. U kunt uw aura ook niet voortdurend afsluiten, omdat u daarmee dan weer de wisselwerking met uw wereld mist; en die heeft u ook van node. Maar u heeft een zekere meesterschap verkregen. Leer die gebruiken. Gebruik desnoods vormen van zelfsuggestie, want ook deze kan worden overgedragen naar de aura en daar bepaalde resultaten tot stand brengen.

-:-

P R O O I.

Het slachtoffer, maar gelijktijdig vaak datgene wat nodig is voor de ander.

Een mens, die "prooi" zegt, ziet daarin het neerschieten van een valk bijvoorbeeld of van een duif, en vergeet daarbij dat de duif voor de valk noodzakelijk voedsel is. De prooi is prooi door wat hij of zij is.

Iemand, die de prooi wordt van de wanhoop, is iemand die wel degelijk in zich de voorwaarde heeft geschapen, waardoor de wanhoop tot stand komt.

Alles in het Al berust op wisselwerking. Er is dus altijd aan beide zijden van een gebeurtenis een zekere mate van schuld, een zekere mate van veroorzaken. Wij kunnen zeggen dat de valk, die neerschiet op de duif, dit doet, omdat hij een valk is. Maar wij vergeten vaak daarbij te zeggen, dat hij neerschiet op de duif ook omdat zij een duif is.

Zo hebben wij heel dikwijls in het leven situaties waarbij wij denken: Ja, nu worden wij de prooi van anderen. Maar dat wij prooi worden, ligt niet alleen aan de anderen. Het ligt aan onze eigenschappen, aan onze persoonlijke kwaliteiten. Wij kunnen ook zeggen: Wij worden de prooi van een boze geest. Er zijn mensen, die dat heel graag vertellen. Maar ik

kan niet de prooi worden van een boze geest, als in mij niet iets aanwezig is, waardoor ik de relatie prooi en aanvaller heb gesteld. Ik draag daartoe zelf bij.

Het is niet zo, dat de wereld mij kan aanvallen, tenzij ik iets ben of mij in de situatie breng, waardoor ik de aanval uitlok. Er is altijd een tweeledigheid, een wisselwerking. Niets staat alleen. Dat, wat je zelf bent, bepaalt de houding van anderen, ook als je het niet bedoelt. En wat anderen zijn en willen, wordt voor een groot gedeelte bepaald door wat jij bent. Je kunt de aard van een ander misschien niet goed schatten, maar de resultaten van wat de ander doet, wat de ander voor je is, worden bepaald door je eigen houding, je eigen situatie, je eigen relatie.

Op deze manier zouden wij kunnen zeggen, dat wij ergens de prooi van God zijn. Want er is een hogere kracht; en die hogere kracht speelt met ons, zo menen wij. Die zet ons maar ergens neer en laat ons maar allerhande dingen ondergaan. Maar vergeten wij daarbij niet, dat wat wij ondergaan, wat ons wordt opgelegd en aangedaan ook in onszelf schuilt?

Op het ogenblik, dat wij onszelf kunnen veranderen, verandert de verhouding. Als de duif zichzelf kan omvormen in - laat ons zeggen - een valk, dan zal de valk niet meer aanvallen. Er kan hoogstens een geschil zijn over het jachtgebied, maar dan is het geen prooi zoeken meer. Zo kunnen wij dus onszelf veranderen.

De grootste lering, die wij ten aanzien van God hieruit kunnen trekken is wel deze:

Wij veranderen, terwijl we zijn wat we zijn, toch steeds onszelf. Door deze verandering krijgen wij op een andere wijze contact met de Godheid. En waar wij eens meenden het slachtoffer te zijn van het onbekende, worden wij op den duur de bewuste medewerkers en in zekere zin zelfs de gelijken van dat onbekende.

De erkenning van jezelf, de waarheid omtrent jezelf en de waarheid omtrent je verbinding met de eeuwige Kracht zijn eigenlijk de sleutels om te ontkomen aan het slachtoffer zijn.

En als u meent, dat u het slachtoffer bent van de praktijken van anderen, dat u zelf mede heeft veroorzaakt datgene, waarover u zich nu beklagt, realiseer u dan eens even, dat u zelf daartoe heeft bijgedragen. Hierdoor wordt het niet alleen gemakkelijker om de dingen te dragen, maar het wordt vooral eenvoudiger om iets daartegen te doen, om nu uw innerlijke erkenning, uw innerlijke zekerheid, uw zelfkennis ook wel degelijk te vinden en daaruit zelfstandiger uw leven, uw ontwikkeling te bepalen.

:--:~:

"Elke mens maakt in zijn eigen wereld zijn eigen hel, omdat hij te stom is om toe te geven, dat hij de hemel moet verdienen, daar hij hem niet cadeau kan krijgen."

Abonnementen: f 17.50 p. 10 nummers
(v. leden f 12.50) (v. buitenland f 1.50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
i.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijkeaan 15
Leidschendam Tel: 01761-5154

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

MEI 1971.

16e jaargang.
Nummer 9.

MAGIE EN MAGIERS

Des Pudels Kern

CI/125

Het ego

CI/134

Eeuwigheid

CI/137

VERBORGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR

Varia

CII/125

Omina

CII/135

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

MAGIE EN MAGIERS

Negende Les.

DES PUDELS KERN.

Dit heeft natuurlijk niets met honden te maken, zoals u zult begripen, maar wel met het wonderlijke verschijnsel dat de dingen anders kunnen zijn dan u denkt.

Er zijn heel veel filosofen geweest - van de oermens Uptah af tot in deze dagen toe - die zich met dat verschijnsel hebben beziggehouden en zich hebben afgevraagd: Wat schuilt er achter? Er zijn zelfs mensen, die beweren dat filosofie eigenlijk niets anders is dan het je afvragen, of het alledaagse wel zo alledaags is. Ik zal proberen u enkele stellingen voor te leggen, die in deze tijd nog evengoed gelden als in een ver verleden.

Alle waarden die we zien zijn betrekkelijke waarden. Alle waarden die bestaan, bestaan op een niveau waarop wij ze kunnen aanvaarden. Indien wij onze ervaringen direct boven onze visuele waarneming stellen, dan zullen we andere eigenschappen constateren. Gebruiken wij deze eigenschappen, dan is dat magie. Doen wij dit t.a.v. mensen, die niet gewend zijn om de werkelijkheid te zien, dan is het een wonder.

Ik geloof, dat in deze beschouwing al heel veel licht doorschijnt van het werkelijke wezen van de magie en ook van de magiër.

Er is een magiër geweest (een volgeling van Agrippa von Nettesheim), die op zijn manier probeerde het onzienlijke waar te nemen en waar te maken. Van hem stammen o.m. de volgende uitspraken:

1. Indien ik de essentie der dingen ken, zo beheers ik het leven ervan. Indien ik de uiterlijkheden ken, ben ik daaraan onderworpen.
2. Leven is kracht. Het is niet belangrijk waar de kracht vandaan komt, wel hoe ze optreedt en hoe ze zich groepeert.
3. Deze uitspraak is misschien nog wonderlijker: Indien alle dingen bezielde zijn, zo moet contact met alle dingen mogelijk zijn. Als ik spreek tot de ziel der dingen, zullen zij mij antwoorden.

Het is alweer filosofisch en - wat we heel vaak tegenkomen - nogal voorwaardelijk gesteld. Overigens zijn de spreuken op zichzelf oorspronkelijk versleuteld geweest. Ik ben zo vrij om die sleutels er maar uit te halen. Het is niet zo belangrijk voor u om al die poespas eromheen te kennen.

Wat kunnen wij in deze tijd daaraan hebben, wat kunnen wij daartegenover stellen?

Wel, alle dingen hebben een eigen uitstraling; of we die nu ziel noemen of er een andere naam aan geven, dat doet niet ter zake. Als ik de uitstraling ken, weet ik wat het voorwerp is geweest, maar ik weet ook wat het kan zijn. Ik kan aan een steen wel degelijk zien of hij geschikt is om er een ander mee te doden of dat hij daartoe niet ge-

schikt is. Het klinkt vreemd, maar het is waar. De eigenschap straalt eruit. Ik zou dus de steen, die wel tot doden bestemd is, kunnen werpen met betrekkelijk grote zekerheid. De steen, die niet tot doden bestemd is krachtens zijn uitstraling en uiterlijk toch precies hetzelfde is, zal van zijn baan afwijken, onevenwichtigheden vertonen, in ieder geval niet het gewenste resultaat geven.

Nu geloof ik niet, dat er iemand is die een ander dood wil gooien. Degenen, die dat doen, zijn zeker geen magiërs. Maar kan dat ook niet gelden voor een voorwerp, dat ik gewoon wil gebruiken? Neem een van de eenvoudigste dingen, die je je kunt denken: een klopper om b.v. slagroom mee te kloppen. Je kunt zien, of zo'n garde geschikt ervoor is of niet. Als ze deskundig is gebruikt, heeft ze in zich iets van het patroon hoe er moet worden geslagen. En als een ander gevoelig persoon die garde grijpt, zal hij waarschijnlijk afwijken van zijn eigen gewoonte, een juistere slag nemen en daardoor een juistere resultaat bereiken.

Dat geldt niet alleen voor enkele dingen, dat geldt voor alles. Alles, wat rond ons is, heeft een eigenschap. Een groot gedeelte van die eigenschappen leggen wij er zelf in vast.

Er is een denker geweest, een Griek, die beweerde dat alles wat je tot je neemt zijn eigenschappen aan jou ontleent. Ik geloof, dat je daarmee wel iets kunt doen.

Als u op een bepaalde wijze met een vulpen omgaat, dan is het duidelijk dat die naar uw hand gaat staan. Met andere woorden: dat uw manier van schrijven in het voorwerp is vastgelegd. Dit is echter stoffelijk verklaarbaar.

Als ik een rijzweep heb, die voortdurend op een bepaalde manier wordt gebruikt, dan is dat ook tot een eigenschap van die zweep geworden. Het materiaal en misschien ook meer reageert op deze wijze van handelen het best; al het andere gaat veel minder goed. Als ik voortdurend een voorwerp misbruik, zal ik het zeer waarschijnlijk niet meer met succes kunnen gebruiken. Het is zelfs met een auto zo. Als een auto met een zekere zorgvuldigheid wordt behandeld, eigenlijk als een levend wezen, dan is hij geneigd betere resultaten te geven dan als je hem gewoon gebruikt als een machine. Dwaas? Zeker, het is dwaas. Maar het blijkt waar te zijn. Het is alsof de mens zijn eigen gevoeligheid in het voorwerp projecteert, maar daarmee de processen van het voorwerp ook een redelijker verloop geeft.

Het kan magie lijken, indien voorwerpen ons onmiddellijk helpen, terwijl anderen er grote moeilijkheden mee hebben. En dan kun je je ervan af maken door te zeggen: Ach, dat is maar een grapje. Maar zo'n groot grapje is het ook weer niet. Ik kan u een voorbeeld geven uit de praktijk.

Er is een koopman, die aardappelschilmesjes verkoopt. Om dat goed te kunnen doen heeft hij een drietal mesjes voor zichzelf gehouden en daarmee net zolang geoefend, totdat hij inderdaad a.h.w. moeiteloos een aardappel zeer snel ermee kan schillen. Als hij nu deze mesjes demonstreert, gebruikt hij daarbij zijn drie mesje. Totdat er een achterdochtige dame komt, die zegt: "Ja, maar die mesjes die u gebruikt zijn anders." Waarop hij om te bewijzen dat het niet zo is, één van zijn gebruikte mesjes tegen de volle prijs verkoopt. Hij probeert het daarop met een nieuw mesje en verwondt zich. Onvoorzichtigheid? Waarschijnlijk niet. De man had een grote training. Maar het gebaar, de greep, de essentie van de beweging was in het oude mesje vastgelegd, niet in het nieuwe. En doordat hij terwijl hij demonstreerde niet in volledige concentratie en aandacht schildte, maakte hij fouten, die hij normaal vermeden zou hebben met het gebruikte mesje.

Het lijkt allemaal misschien een beetje kinderachtig. Zeker, als je op zo'n cursus zit, dan verwacht je veel belangrijkere dingen. Maar is het niet precies zo met de sfeer in uw eigen huis? Als u in uw huis

voortdurend bepaalde dingen verkeerd doet, dan wordt het heel erg moeilijk om ze goed te doen. U zult ze buitenshuis volledig goed doen, komt u binnen, dan faalt u.

U heeft een bepaalde instelling tegenover de mensen, tegenover de wereld. U eist b.v. veel. Dan zult u ontdekken dat degenen, die in uw woning binnen komen geneigd zijn om meer van u te eisen dan ze onder andere omstandigheden van u zouden eisen. U straalt hetzelfde uit.

En daarmee hebben we een van de principes al vastgelegd: datgene, wat u zelf in voorwerpen (en dan kunt u woningen en al het z.g. onbezielde dat u gebruikt erbij rekenen) legt, zal ook anderen beïnvloeden, zodat de relatie tussen u en het voorwerp bij anderen een weerkaatsing vindt.

De grote moeilijkheid van veel magiërs is geweest om leven te scheppen. Er zijn mensen geweest, die hebben geprobeerd om homunculi te maken. Anderen hebben zich beziggehouden met het laten wandelen van lijken, het maken van "levende lijken" (wat overigens een vergiftigingsproces is). Dat alles komt voor. De magiër heeft een onstuitbaar verlangen om leven tot stand te brengen; kunstmatig leven dan wel te verstaan. Zelfs in de Faust (2e gedeelte) komt een homunculus voor, die zich in zijn fles ijverig in de richting van de klassieke Walpurgisnacht beweegt. Wat is de homunculus? Hoe denkt de magiër?

In de eerste plaats zegt hij: Alle leven is gelijk. Indien mijn levenskracht kan worden overgedragen aan iets anders, zal dat leven. Is dat waar? Onder omstandigheden kan het waar zijn, maar het is niet waarschijnlijk.

Hij redeneert verder: Als ik een vorm ken, zo bestaat die vorm in mij en kan ik haar aan de materie geestelijk opleggen, mits ik daarbij ook mijn stoffelijke spanningen niet spaar. Het is eigenlijk hetzelfde wat de beeldhouwer zegt: Als ik een beeld in mij zie, dan hak ik net zolang tot dat het uit het blok is gekomen. Dat is precies dezelfde denkwijze. Maar daar komt bij het idee: indien ik eigenschappen eraan toeken, indien ik daar leven aan toeken, zal dat er ook zijn.

De processen van de alchemisten met hun retorten hebben nooit werkelijk leven voortgebracht. En zelfs de processen van de moderne chemici hebben evenmin werkelijk leven geproduceerd. Zeker, halfleven is bereikbaar. Een enkele levende cel kan worden gemaakt. De samenhang echter kan niet worden bereikt. De vraag is nu alleen maar: of die stelling, dat het denken in staat is om een binding te geven, dat de eigen levenskracht in staat is om a.h.w. een Gestalt te vormen met een eigen leven, in zo'n laboratorium niet kan worden toegepast.

Als je in staat bent eiwitten en half-eiwitten te maken, dan moet het mogelijk zijn om menselijke cellen te maken. Maar als het mogelijk is om menselijke cellen te maken, dan moet het ook mogelijk zijn om aan die cellen een gestalte op te dwingen. Dan heb je niet te maken met een klomp vormloos weefsel (en dan nog heel klein), maar met een zich vermeerderende celdeling, een zich uitbreidende groep, die vorm en gestalte aanneemt. Dit is overigens een feit; het kan. Men heeft het nog niet ontdekt, omdat men in deze tijd - integenstelling tot de oudheid - de geestelijke krachten van de mens zwaar pleegt te onderschatten. Maar de mogelijkheid is aanwezig om met je gedachten iets op te bouwen.

Zolang wij zeggen: het gaat hier om een astrale figuur, dan zijn heel veel mensen nog bereid het aan te nemen. Dan is de stelling: de gedachte is de matrix van een astrale vorm aanvaardbaar. Zodra we zeggen, dat dit ook kan voor een levensprincipe, ménen ze dat dat niet kan. Is dat redelijk? Volgens mij niet en wel om de volgende reden:

Men neemt aan, dat de astrale matrix een gestalte kan voortbrengen, omdat de materie fijn verdeeld is en dus kan worden gebonden in krachtvelden. Maar als ik te maken heb met levende cellen, dan hebben die ook hun eigen krachtveld, hun eigen innerlijke reactie. Indien ik in

staat ben om deze reactie samen te voegen met andere reacties, kan ik wel degelijk ook mijn gedachtenbeeld als een matrix gebruiken; alleen zal de opbouw daarvan een langere tijd vergen, omdat ik gebonden ben aan het celdelingsproces. U ziet, die oude denkbeelden zijn eigenlijk helemaal niet zo dwaas, als je maar naar de kern van de zaak terugkeert.

Die kern van de zaak is in 1920 ongeveer in Engeland in een geheime vergadering van magiërs heel aardig gesteld. Daar werd nl. naar voren gebracht:

"Als wij afzien van de uiterlijkheden en uitgaan van de kracht, die de uiterlijkheid als verschijnsel veroorzaakt, kennen wij de bron van alle vorm en verschijnsel. Deze bron zal dan elke vorm en elk verschijnsel kunnen veroorzaken. Of wij daarbij een Meester aanroepen of niet, wij zullen slagen zolang wij in staat zijn buiten uiterlijkheden om te denken en te beseffen."

Een mooie uitspraak, maar erg onpractisch. Het is heel erg moeilijk iets moois te bekijken en dan alleen te denken aan de een of andere vaagheid van energie. De mens is aan zijn zintuigen grotendeels onderworpen. Maar die onderworpenheid is betrekkelijk. U leeft met illusie. Als u in een bioscoop naar een film kijkt, dan ziet u stilstaande beelden, die achtereenvolgens worden geprojecteerd. U ziet echter bewegende beelden. Als u naar de televisie kijkt, dan ziet u punten, die achtereenvolgens met meer of mindere sterkte op een rij worden geprojecteerd en dit op een groot aantal lijnen, maar achtereenvolgens. Uw oog ziet een compleet beeld, waarin - door wisseling van die punten - ook alweer beweging constateerbaar is. De werkelijkheid is dus anders dan hetgeen men ziet.

Indien ik dit besef, dan zal ik ook kunnen begrijpen waar bepaalde verschijnselen uit voortkomen. Een t.v.-storing wordt plotseling duidelijk. Het is voor een leek misschien een verschrikkelijk moeilijke taak om te begrijpen hoe een electrisch apparaat ertoe kan leiden dat de een of andere plechtige prediker plotseling het hoofd heen en weer staat te schudden als een Javaanse danseres. Maar het is eenvoudig een storing in de puntenreeks; een lichte verschuiving. En als je ziet hoe er op de film allerlei wonderlijke verschijnselen worden getoond van mannen, die verschijnen en verdwijnen en dat soort dingen, dan is het heel eenvoudig, indien je je realiseert dat ze alleen maar de camera behoeven stil te zetten om het volgende plaatje anders op te nemen. Zo zie je dan door je kennis door de truquage heen. Maar gelijktijdig is dit ook een mentaal proces, waarbij de visuele waarneming onveranderd blijft.

Dan stel ik: Wij kunnen innerlijk weten wat de werkelijke krachten, processen en beweegredenen zijn van een bepaalde reeks verschijnselen en wij kunnen zien hoe zij tot stand komen. En daarmee heb ik - geloof ik wel - "Des Pudels Kern" wel aardig geraakt. Want wat is magie?

Magie is het tot stand brengen van verschijnselen, waarvan de oorzakelijkheid niet op een redelijk vlak constateerbaar is. De magiër doet niets anders dan werken en leven op een niveau, dat het zintuiglijke te buiten gaat, niet noodzakelijkerwijs echter te boven. Het is een andere benadering van leven en van verschijnselen, waardoor we wonderen tot stand kunnen brengen. Een goochelaar werkt met gezichtsbedrog. Zijn bekende uitdrukking is dan ook: de hand is vlugger dan het oog. Maar hoeveel dingen zouden vlugger zijn dan het oog?

Ik stel nu de volgende punten samen uit allerlei verklaringen van wijsgeren, donkers en hoofdzakelijk ook praktisch werkende magiërs, alchemisten e.d.

1. Het leven is vergelijkbaar met een essentie, die in elke vorm kan optreden, maar die om te kunnen optreden op een voor ons zichtbare wijze materie nodig heeft om zich aan te hechten. Verschijnselen worden veroorzaakt door de essentie: te werken in de materie, waarin zij zich heeft gehecht; niet door de materie zelf.

2. De kracht die aanwezig is is onbeperkt. Want in alle dingen is de kracht des levens volledig aanwezig. Indien wij deze kracht beseffen, kunnen wij door ons denken, onze concentratie en manipulatie (dat leg ik dadelijk wel even uit) gestalte geven aan de wijze, waarop deze kracht stroomt. De stroming van kracht is bepalend voor het veroorzaakte verschijnsel. Manipulatie: hier wordt bedoeld op de samenvoeging van klanken, gebaren en zelfs het gebruik van etherische stoffen en voorwerpen, zoals dat door de magiër gebeurde.

Dan is er een andere magiër. Die bekijkt het nog een beetje handiger. Hij zegt namelijk:

Indien ik alle krachten die ik erken zou transformeren tot krachten die ik ken, zou ik bestaan in een wereld, waarin ik niet leven kan, omdat de verschijnselen mij volledig domineren. Maar op het ogenblik, dat ik alle kracht besef op haar eigen niveau en vermogen, kan ik delen daarvan beheersen, indien zij - geleid door mijn gedachten - manifest worden in mijn wereld. (De vertalingen zijn van mij.)

Dan is er nog een heel mooie uitspraak:

Indien oerkracht bestaat, kan zij zich slechts uiten in vele gestalten. Deze zijn de dienende geesten, waarop de magiër zich kan beroepen. Hij beroept zich dus op een bepaald deel van de oerkracht en stelt zich deze voor in een bepaalde vorm. Hierdoor scheidt hij echter een wezen, dat gelijk is aan hemzelf en dat daardoor in kracht en vermogen eveneens zijn gelijke zal zijn, met dien verstande dat het gemakkelijker de grote krachten hanteert dan de magiër zelf.

Een stelling. Allemaal stellingen. Maar als we uitgaan van één levende God, Die alle dingen doordeesemt en bezielt, dan kunnen we ons ook wel voorstellen dat alle vormen, waarin die God verschijnt (of dat nu in een sfeer is of op aarde) toegang hebben tot het totaal van die kracht, maar door hun wezen gelimiteerd zijn.

Als een magiër voor zichzelf een beeld opbouwt, dan kent hij daaraan eigenschappen toe; en wel die eigenschappen welke hij voor zijn werk nodig heeft. Wat dus in verschijning treedt, is ofwel een reeds bestaand wezen dat die eigenschappen bezit, dan wel - maar dat vergt meer tijd en werk - een zelfgeschapen gestalte, die eveneens over de gewenste eigenschappen zal beschikken. Vanaf het ogenblik, dat die gestalte optreedt, is er echter een onderhandelingspositie geschapen. De magiër spreekt misschien tegen zichzelf, maar ook tegen een entiteit, die hij afzonderlijk van zichzelf heeft gesteld. Daarom is het voor hem noodzakelijk om met hulpmiddelen deze geest te richten en te dirigeren.

U ziet, het is heel eenvoudig. Het leven is heus zo moeilijk niet en zelfs de magie is heel wat eenvoudiger dan de meeste mensen denken. Want als u al deze gewichtige stellingen bij elkaar neemt en u probeert daaraan een conclusie te verbinden, dan zou het deze kunnen zijn.

Indien ik intens genoeg denk en wens, geef ik daardoor - zij het voor mij misschien niet zintuiglijk zichtbaar - gestalte aan iets wat de wens zal verwezenlijken, wat mijn gedachte vorm geeft. Deze vorm zal onafhankelijk van mij bestaan. Als ik haar dus heb geschapen, kan ik rustig daaraan het werk overlaten.

Het klinkt een beetje vreemd. Zeker, er zijn processen, die een beetje doen denken aan l'Apprenti Sorcier (de tovenaarsleerling). Want als je niet weet in hoeverre je zo'n vorm moet limiteren, dan wordt het moeilijk. Als de tovenaarsleerling had gezegd: Ik wil de bezem leven geven, opdat hij een emmer water brengt, dan was er niets gebeurd. Maar in het verhaal zegt de leerling, dat de bezem water moet brengen. En daar begint de grote moeilijkheid. Hij stelt alleen een actie. En als hij niet in staat is die actie terug te nemen, omdat hij haar zelfstandigheid toekent, dan wordt hij het slachtoffer. Totdat zijn meester komt.

Deze ziet dat het eigenlijk niets anders is dan een chimaera door de leerling verwezenlijkt, zonder dat hij beseft dat het zijn eigen kracht is, die het water schept. En met één gebaar maakt de magiër alles ongedaan. Zeker, het is een verhaaltje en ook nog een heel mooi stukje muziek.

Maar is het niet kentekenend voor hetgeen wij vaak doen? Wij zijn geneigd gedachten en wensen te projecteren. Maar er komt niets van, zeggen wij, of als het komt, dan komt het net verkeerd. Dat gebeurt zo vaak. Je wilt f 100,- hebben. Je zit ernaar te hunkeren. Maar net als je die honderd gulden krijgt, zijn ze niet meer nodig voor het doel waarvoor je ze zo hartstochtelijk hebt verlangd. Dat zijn van die verschijnselen, die je overal ziet. Dat komt gewoon, omdat je niet beperkt hebt.

De gedachte, die we gebruiken, is wel degelijk een kracht; maar ze moet goed gedefinieerd zijn. Elke magiër werkt ermee. Hij gebruikt daarbij stoffen, die zoveel mogelijk een analogie vertonen met hetgeen hij geestelijk tot stand wil brengen. En dan komt natuurlijk de mooie theorie: Wij zoeken naar een stof, wier uitstraling in overeenstemming is met datgene, wat wij trachten te bereiken. (Dit is vrij vertaald uit een grimoire.) Maar het belangrijkste is helemaal niet dat die stof die uitstraling heeft. Het belangrijke is wel, dat ik nooit materiaal gebruik dat krachtens zijn wezen ongeschikt is. Als ik dood wil brengen, dan kan ik praktisch elk geneesmiddel en elk vergif daarvoor nemen. Maar ik kan er geen zuiver water voor gebruiken. Zuiver water kan levenskracht dragen en levenskracht nemen; maar dat is ook alles. Het is een heel beperkt proces. Vandaar de vergiften, waarmee men in de magie heeft gewerkt.

Om dezelfde reden zien we de magiër van voedingsmiddelen bepaalde figuren vormen. En dan vraag je je af: Waarom doet hij dat nu daarmee? Dat kan kostbaar zijn. Je zou het veel eenvoudiger kunnen doen met een paar schelpjes en een beetje zand. Theoretisch is dat waar. Voor de magiër echter is het voedingsmiddel iets wat levenskracht geeft; want als je eet, ontstaat er uit de voeding energie. Het is dus iets wat op zichzelf aanvaardbaar is voor een menselijk lichaam. Als ik nu die kracht tegengesteld richt, dan blijft ze nog evenzeer aanvaardbaar voor het menselijk lichaam, alleen de uitwerking is anders. Conclusie: aard is niet identiek met uitwerking.

Aard op zichzelf bepaalt wel harmonische en niet-harmonische aspecten. Uitwerking wordt slechts bepaald door de wijze, waarop een bepaalde kracht of een bepaald voorwerp wordt gericht. Zo zou de mens van vandaag zich misschien kunnen afvragen, of de wijze waarop hij denkt niet op zichzelf schadelijk zou kunnen zijn voor al hetgeen hij hoopt te verwezenlijken. Ik geef u een voorbeeld:

Als ik een reinigingsmachine gebruik om een stuk strand schoon te maken en ik doe dat met de opvatting, dat het toch niet zal helpen, dan is de kans groot dat de machine veel vuil naar boven brengt dat weer blijft liggen. Zij verwijdert wel vuil, maar brengt gelijktijdig vuil naar boven dat ze niet opneemt. Eindresultaat: nil; het blijft vuil. Ga ik echter met vol vertrouwen met die machine aan het werk, dan zal ze daarentegen juist de voorwerpen die nodig zijn opnemen en daarnaast zo weinig mogelijk storen. Het klinkt krankzinnig: een machine, die zo zou denken. Maar het is een feit. Als je vertrouwen hebt in een machine, dan werkt ze goed. Heb je er geen vertrouwen in, dan heeft ze veel neiging tot hapering en tot weigering. Dit zijn allemaal punten, waarover u eens moet nadenken.

Wat zou b.v. een magiër doen, als hij te maken heeft met een auto, die niet wil aanslaan? Waarschijnlijk zou hij een praktisch man zijn en eerst eens kijken of er benzine genoeg in zit, of het contact aanstaat. Maar als hij dat heeft gedaan, dan stelt hij zich de gestalte, het totaalbeeld van

de motor voor zo goed hij kan. Hij voelt dan aan: tussen het beeld van de werkende motor, dat ik projecteer en de motor, die hier staat, is een verschil. Dat verschil moet ik opheffen. Soms kan ik dat met geestelijke middelen doen, in een ander geval kan ik het nog doen met krachten, die ik daarop richt. En als dat ook niet helpt, kan ik ten slotte ook nog mijn handen vuil maken. Maar ik heb geconstateerd waar de fout zit en daardoor kan ik haar herstellen. Dit is magie, die u zonder meer kunt gebruiken.

Een zeer interessant experiment is eens genomen (het zal ongeveer 500 v. Chr. zijn geweest) door een Pers. Deze was aan het zwerven geraakt. Hij was o.a. in de Kaukasus terecht gekomen en daarna in Griekenland. Hij maakte ook kennis met de Etruskische magie, die in die tijd nog bestond en tamelijk sterk was; overigens ook tamelijk duister. Deze man werd bedreigd door een tovenaar, die hij wegens een bedrog (om zilver, geloof ik) had ontmaskerd. Nu wist deze Pers wel, dat hij niet in staat zou zijn om het in geesteskracht op te nemen tegen de ander. Hij wist echter teveel van alle zaken af om onschuldig te zijn en kon dus de hem gezonden krachten niet zonder meer afweren. Hij gebruikte nu een aardigheidje. Hij bouwde in zijn gedachten de gestalte van de magiër op en liet hem a.h.w. vernietigende krachten op zichzelf richten. Het verhaal vertelt, dat de magiër dit te laat beseftte en daardoor onmiddellijk stierf aan zijn eigen vervloekingen. Dit kunnen we eventueel wijten aan het bijgeloof van die tijd. De procedure op zichzelf is weer zeer interessant.

Als ik te maken heb met iets wat mij schaadt, kan ik een beeld daarvan gebruiken om het te bestrijden. Dat is eigenlijk wat men in de homeopathie ook doet. Men gebruikt om een ziekte te bestrijden minieme hoeveelheden van stoffen, die soortgelijke verschijnselen oproepen. Hij was dus gewoon een magische homeopaat. Hij gaf de kracht eenvoudig haar eigen essentie als antwoord en daardoor moest ze falen.

Wij zullen in het leven vaak staan tegenover omstandigheden, die wij niet aan kunnen. Je kunt natuurlijk wel zeggen: Ik betaal geen belasting, maar dat zal je niet veel helpen. Je moet dus nooit zeggen "ik betaal geen belasting", maar wel: "hoe kan ik de belastinginner (de Staat) ertoe bewegen om mij datgene, wat hij mij heeft ontnomen persoonlijk ook terug te geven. Nu blijkt, dat dit ambtelijk moeilijk is, maar met de juiste beïnvloeding door gedachtenprojectie kom je toch een heel eind. En dan kun je vaak allerlei bijdragen en uitkeringen ontvangen, waarop je geen recht hebt. Niet dat dat tegenwoordig iets nieuws is. Er zijn heel veel jongelui, die leven van uitkeringen die ze ten onrechte ontvangen. Zelfs tegenover de Staat zou een dergelijke procedure nog wel te halen zijn. Waarom zou je dat dan niet tegenover je medemensen doen? Eenvoudig proberen het beeld te projecteren van datgene wat ze je willen aandoen; de gedachten waarmee ze jou benaderen. Het lijkt misschien, of je daarmee vijandschap schept. In feite bereik je echter, dat de mens zelf wordt geconfronteerd met de essentie van hetgeen hij anderen aandoet; de gedachten waarmee hij anderen tegemoet treedt en zo kennis maakt met de situatie, waarin hij anderen brengt en dat kan een corrigerend effect hebben.

De eenvoudigste methoden van magie gaan eigenlijk bijna aan de mens voorbij. Ze zijn nl. zo eenvoudig, ze vragen zelfs zo weinig inspanning, dat hij ze niet als magie beschouwt.

Als u een bepaald denkbeeld heeft vóór het inslapen, dan droomt u daarover. Is dit een probleem, dan geeft de droom het gevoel van een oplossing; niet de werkelijke oplossing. U kunt de oplossing, die u denkt te dromen noteren, maar meestal is dat toch niets. Wat gebeurt er echter? Er is een veranderde afstemming in de persoonlijkheid gekomen. Als u het probleem dan opnieuw aanpakt, is het op te lossen. Uw visie daarop is gewijzigd. Waarom zou u die dingen niet als een magisch effect beschouwen?

Als je tegenover dingen staat die je niet goed begrijpt, dan moet je

je probleem omschrijven en er gewoon een nachtje over slapen. Het eindresultaat is meestal, dat je een nieuwe benadering vindt en daarmee ook de oplossing.

Als je dingen heel graag wilt, kun je natuurlijk proberen om die anderen af te dwingen. Je kunt je ook instellen op een bepaalde bereiking of een bepaald iets en daarin zo sterk opgaan, dat je de ander a.h.w. meesleept in deze sterk gerichte gedachtengang. Het resultaat zal dan wonderlijk genoeg zijn, dat je wel je zin krijgt, maar dat de ander niet weet dat hij jou in de eerste plaats je zin geeft. Hij gaat van een heel ander standpunt uit, maar jij bereikt datgene wat je wenst.

Hypnose is ook één van de aspecten, die in de magie nogal eens voorkomt. Daarover zijn er al heel wat vreemde stellingen geweest. Hypnos was overigens de god van de slaap. Daarom stelt een betrekkelijk oud magiër dat "hij, die de god van de slaap beheerst, daarmee het wezen en het weten van de slapende beheerst". Verder komt hij tot een aantal eigenaardige conclusies: "Maar in deze slaap is zijn vermogen tot kennen niet beperkt. Indien ik hem zeg: 'Gij zijt ziek, wat is uw ziekte' zo zal hij mij antwoorden naar waarheid."

U hoort het al, het antwoord is zo'n beetje aesculaapachtig. Het blijkt dat het inderdaad vaak heeft geholpen. Er zijn zelfs tempels geweest, waarin de droom (de slaap) een rol speelde. We zien dat zelfs nog in de middeleeuwen monniken hypnose toepasten als een middel om een diagnose te stellen.

Hypnose is iets wat voor ons misschien wat moeilijk lijkt. Maar we kunnen daarmee een ander beïnvloeden. We kunnen een ander zover domineren, indien we maar rustig genoeg zijn en niet te krampachtig doen, dat hij op een gegeven ogenblik geen onderscheid meer maakt tussen onze suggestie en de waarheid. En als we hem dan de suggestie geven, dat hij heus wel weet wat hij mankeert, dan zal hij u waarschijnlijk ook vertellen wat hij werkelijk mankeert, al wist hij het vóór die tijd niet. Als we dan vragen: Wat zou je daar het best tegen kunnen doen, dan is de kans heel groot dat hij met een aantal suggesties komt. Zoek daarvan de zinnigste uit en je hebt de geneeswijze gevonden.

Magie? Zeker, het behoort tot de magie. Maar is het niet gewoon gebruikmaken van de krachten, die er zijn en van het feit dat alle levenskracht een zekere harmonie heeft en dat elke kracht - in zich onstoffelijk zijnde - alle stoffelijke aspecten kan overzien? Je kunt enorm veel tot stand brengen. Maar dan moet je ook begrijpen, dat magiër zijn niet betekent: afstand nemen van de verschijnselen, maar de bewegende krachten achter de verschijnselen erkennen.

Waarneming is voor het slagen in de magie een heel belangrijk punt. Die waarneming kan nu eenmaal niet zintuiglijk gebeuren, dus moeten we afgaan op wat sensitiviteit of gevoel heet. Je kunt het dan vaak niet uitleggen. Maar hoeveel mensen zijn er niet, die op een gegeven ogenblik zeggen: Ik geloof dit of dat; of: ik zie dit of dat, zonder dat ze weten waarom? Want ze hebben helemaal niets gezien en om eerlijk te zijn geloven ze het ook niet. Ze voelen dat ze het zo moeten zeggen en daarmee bewegen ze dingen, die later inderdaad uitkomen. Hoe kunnen we dit verklaren, indien er niet een feitelijke voorkennis is? Een gevoeligheid voor feiten, die bijna onvermijdelijk zijn, maar die op dit moment nog niet kenbaar zijn.

Evenwichten van krachten zien. Nu hoeft u helemaal niet lopen te staren: waar zie ik een evenwicht van krachten, want u ziet waarschijnlijk niets. U kunt echter wel deze intuïtie, deze gevoeligheid anders beschouwen. Niet als een toevallig eens raak grijpen of als een bewijs voor uw eigen begaafdheid, maar als een bewijs, dat u waarneemt op een ander terrein waar o.m. die levenskrachten zich bewegen, waarop de uitstraling van voorwerpen een grote rol kunnen spelen. Als u weet dat dit gevoeligheid is, kunt u het gemakkelijker gebruiken. U zult dan, als zo'n ver-

schijnsel zich voordoot weten: dit is een waarneming, niet alleen maar een willekeurige inspiratie of intuïtie. En dan kunt u achteraf zeggen: Nu besef ik wat mijn gevoelens waren, waar ze vandaan kwamen. Je kunt de zaak gaan ontleden. En met die verstandelijke ontleding van in feite bovenzintuiglijke waarnemingen wordt het ook gemakkelijker mogelijk jezelf te programmeren. Want als je een ander kunt hypnotiseren, kun je het ook jezelf doen. Je kunt jezelf ook bepaalde suggesties geven en die zijn soms intens werkzaam.

De suggestie, dat je al dergelijke impulsen en waarnemingen onmiddellijk in woorden zult omzetten, helpt je vaak al om op elk ogenblik, dat de bovenzintuiglijke waarneming er is dat in een paar woorden kenbaar te maken. En dan is er weer realisatie mogelijk. Zo ontstaat kenbaarheid. Is kenbaarheid van omstandigheden er eenmaal en weet je dat het levenskracht is, dan is het ook duidelijk dat je door iets van je eigen levenskracht, van je gedachten daarop te projecteren evenwichten kunt veranderen. Dan krijg je een zekere beheersing van gebeurtenissen. En is beheersing van gebeurtenissen eigenlijk niet precies wat de magiër nastreeft?

O, het is misschien allemaal veel te eenvoudig. Ik zou moeten duiken in allerlei geheimzinnige filosofieën van de oudheid. Maar waarom zou je ze ingewikkelder maken dan nodig is? Het is helemaal niet zo moeilijk om een mens te overbluffen met de vele wijsheden, die in het verleden zijn vastgelegd. Ik kan u wel een aantal toverboeken gaan opsommen en uit elk daarvan de nodige citaten opdreunen, maar je wordt er niet wijzer van. Zomin als we niet wijzer worden - dat moeten we goed onthouden - van het alleen maar aanhoren van een lezing, hoe eenvoudig ook. Wij moeten de vereenvoudiging der dingen doorvoeren tot de essentie van waarneming; en op de essentie van waarneming moeten wij de gerichtheid van onze wil bouwen. Dan kunnen we iets tot stand brengen.

Onze cursus gaat zo langzamerhand ten einde lopen. Dat betekent, dat we voor deze moderne tijd en zeker voor de komende tijd, enkele aanwijzingen moeten geven, die in overeenstemming zijn met de magische mogelijkheden, waarvan we u iets hebben willen laten zien. Ik geef u het volgende in overweging:

1. Als u rond u de chaos ziet en u beschouwt uzelf als bedreigd daardoor of deel ervan, dan zult u zich aan de niet-gerichte impulsen, die ervan uitstralen niet kunnen onttrekken. Chaos heeft in zich geen gerichtheid. Indien u buiten de chaos staande haar mogelijkheid weet te beseffen, haar uitstraling kunt constateren, dan kunt u ook haar uitingen dirigeren. U zult in heel veel gevallen, als er sprake is van rellen, paniek, van allerhande tegenstrijdigheden, alleen al door de realisatie en door de inzet van uw gedachtenkracht voor uzelf en mogelijk ook voor anderen de loop der gebeurtenissen kunnen beheersen en daardoor de zo noodzakelijke orde van zaken kunnen handhaven.
2. Er zullen heel wat voorspellingen zijn in het komende jaar. Zij alle duiden mogelijkheden aan, nooit feiten. Indien ik een voorspelling ken en weet: dit is inderdaad mogelijk of waarschijnlijk, dan kan ik mij afvragen: Wat zijn de tendensen, wat zijn de voorwerpen, de invloeden, die deze conclusie hebben gewettigd? Ken ik deze, dan kan ik mijzelf daarop afstemmen en zal ik althans voor mijzelf de uitwerking kunnen vermijden of zelfs in hun tegendeel doen verkeren.
3. Als je tegenover een medemens staat als een vijand, dan projecteer je vijandschap. U zult dus het probleem tussen u beiden vergroten. Op het ogenblik, dat u vriendschap projecteert naar uw vijand, ontnemt u hem de weerkaatsing van zijn vermogens. Zijn vermogen komt naar u toe, wordt geabsorbeerd, omgezet en tast de basis

van zijn vijandigheid aan. Hierdoor kan een zeker vertrouwen en tenminste een gewapende vrede worden bereikt. Een dergelijke benadering van medemensen, maar ook vaak van degenen, die instanties e.d. vertegenwoordigen, zal u in de nabije toekomst mogelijk van dienst kunnen zijn.

4. Vele dingen zijn voor u persoonlijk niet belangrijk. Zolang niets voor u persoonlijk niet belangrijk is, zult u niet tot een voldoende juiste constatering kunnen komen en zult u niet een voldoende grote concentratie van wil en gedachten tot stand kunnen brengen. Indien u magisch wilt werken, kunt u dat alleen doen met die dingen, waarin u om welke reden dan ook geheel opgaat. Houdt u daarmee rekening. Werk vanuit uzelf, vanuit uw ervaring, nimmer op basis van vage gegevens van anderen.

Ik hoop hiermede te hebben bijgedragen tot een beter inzicht in de magische mogelijkheden in deze tijd en tevens ook een beter begrip voor de essentie van de magie. Want "des Pudels Kern" is een beetje besef en een hele boel praktijk. Al wat er aan woorden omheen zit is de schijnvorm, die op elk ogenblik kan veranderen, zoals de poedel zich omvormde in Mefistofeles.

Dit zijn allemaal maar een paar eenvoudige raadgevingen.

-:-

H E T E G O .

De essentie van de mens is deel van de eeuwigheid. Dat wil zeggen: de werkelijkheid van het "ik" ligt buiten de tijd. Waar geen tijd is, is verandering in de zin zoals men die op aarde kent niet denkbaar. Het betekent dan ook, dat veranderingen in de tijd het tijdloze wezen niet kunnen aantasten. Hierdoor wordt de volgende filosofie meer aanvaardbaar:

"Waar ik in mijzelf het totaal ben van alle fasen en mogelijkheden, die in de stof ooit in mijn wezen tot uiting zullen komen, zal dit geheel - onverschillig of het wel of niet wordt vervuld - mijn werkelijkheid uitmaken. Deze werkelijkheid is onveranderlijk, maar de wijze waarop ik haar beleef (mijn reactie daarop) kan zich wel degelijk wijzigen."

Dit impliceert, dat het "ik" onaantastbaar is. Die onaantastbaarheid bestaat voor het werkelijke "ik" inderdaad. Maar het bestaat zeer zeker niet voor de verschijnselen, die dit "ik" veroorzaakt in de tijd, zoals b.v. een menselijk lichaam. Een "ik" dat werkelijk onaantastbaar zou zijn, zou zich kunnen vrijwaren van b.v. de gevolgen van een pakslag. Ik geloof niet, dat u over de mogelijkheid beschikt. Als u wordt geslagen, dan zult u pijn gevoelen en als er een bloeditstorting komt, kunt u die moeilijk wegdenken. Slechts de kern van het wezen en niet het verschijnsel is onaantastbaar.

In magisch verband heeft dit ook nog wel enige betekenis. Ik zou deze er graag aan toe willen voegen.

Het "ik" bestaat totaal uit een aantal mogelijkheden. Iets wat buiten deze tijdloos in het "ik" verankerde mogelijkheden ligt, is voor het "ik" niet denkbaar, benaderbaar of bereikbaar. Je kunt in feite nooit méér zijn en doen dan bent of kunt. Nu is in de menselijke opvatting van

de zaak er altijd sprake van een relatie tussen oorzaak en gevolg. Dat wil zeggen, dat gebeurtenissen, belevenissen, ervaringen elkaar in een vastgestelde orde plegen op te volgen. In het grote "IK" is deze samenhang niet noodzakelijk, omdat immers alle oorzaken en gevolgen aanwezig zijn en daaruit een keuze kan worden gemaakt, zonder dat de tussenliggende fasen worden doorlopen.

Indien een magiër vanuit zichzelf iets tot uiting brengt, zo moet het in zijn ego bestaan. Maar hij kan een situatie verwezenlijken, waarvoor de voorwaarden, die menselijk gezien noodzakelijk zijn (de tussenliggende trappen) ontbreken.

De mens, die aan magie wordt onderworpen, staat voor ongeveer gelijke problemen. Als u - in de groene magie komt dat nogal eens voor - een geest gezond krijgt om u te kwellen, ziek te maken, te doden e.d. zo zult u daarvoor alleen vatbaar zijn, indien in het totale ego, dat u buiten de tijd bent, een dergelijke ervaringsmogelijkheid is vastgelegd. Is deze er niet, dan bent u onaantastbaar. Is zij er wel, dan is het de vraag, of u zich deze realiseert of niet. En nu zien we het vreemde verschijnsel optreden, dat mededeling van het feit dat deze magie tegen u wordt bedreven uw vatbaarheid voor de gevolgen daarvan veel groter maakt. Anders gezegd: er moet een erkenning van de inwerking van de magie zijn plus een erkenning van een zekere mogelijkheid tot zelf beleven, voordat een magisch ingrijpen tot resultaten kan voeren.

Ook hieruit blijkt, dat het "ik" in zekere mate onaantastbaar is. Datgene, wat er niet in zit, kan niemand erin leggen. Datgene, wat er niet in zit, kan ook niemand eruit halen. Maar op het ogenblik, dat het aanwezig is, kan een dergelijke mogelijkheid buiten een normale oorzaak-en-gevolg-reeks om tot werkelijkheid worden gemaakt in een stoffelijk lichaam. Maar dit is evengoed mogelijk in de verschillende geestelijke voertuigen. Het ego is dus op zich wel een complex geheel, maar desondanks gefixeerd in een vaste waarde, een vaste levensbetekenis en - ik zou haast zeggen - met een vaste harmonie ten aanzien van de totaliteit.

De situatie wordt moeilijker, indien men niet in staat is zich de aanwezigheid van vele factoren binnen het eigen "ik" voor te stellen. Menig mens zegt: Er is een grote scheiding tussen wat ik denk en wat ik doe; dus zijn gedachten niet identiek met daden. Dat is tot op zekere hoogte waar, want gedachten behoeven niet voor anderen waarneembaar te zijn, terwijl daden dat wel zijn. Maar elke gedachte, die ik heb, omschrijft ook een mogelijkheid, die in mij bestaat. Ik zou niet op een andere wijze kunnen denken dan volgens de lijnen, die in mijn werkelijk "ik" in de eeuwigheid zijn gefixeerd. Zo is elke gedachte voor mij een - zij het gedeeltelijke - verwezenlijking van mijn persoonlijkheid en mijn wezen.

De ervaringen, die ik in gedachten opdoe, maken deel uit van mijn totale ervaringsscala. Gedachten zijn voor de mens gezien in de eeuwigheid identiek met daden; ze zijn de realisatie van een deel van het eigen wezen. Voor de mens in de stof is de gedachte echter een drijvende kracht bij de daadstelling; d.w.z. dat er tussen gedachten en daden een directe relatie bestaat.

Mijn denken bepaalt voor een zeer groot gedeelte mijn vatbaarheid voor mijn omgeving. Heel vaak is verstrooidheid dan ook een redmiddel gebleken. Een typisch voorbeeld hiervan kan ik voor u aanhalen.

Er was een groot gangstergevecht aan de gang kort voor de arrestatie van Dillinger. Er werd met machinepistolen over een straat gevuld. Onder de mensen in die straat was een man (hij was leraar), die verdiept in een probleem daar doorheen wandelde zonder te worden getroffen. Hij realiseerde zich niet het gevaar en maakte daardoor het gevaar om getroffen te worden voor zichzelf a.h.w. non-existent of althans zeer klein. In oorlogen zien we ook soortgelijke verschijnselen. Mensen, die geen rekening houden met mijnevelden, zullen als ze maar worden gedreven door een zeer sterk gevoel of een sterke noodzaak daar doorheen kunnen

lopen, zonder dat mijnen exploderen, terwijl degenen, die angstig en voorzichtig hun weg er doorheen zoeken juist wel gevaar lopen te worden getroffen. Ik kan verdergaan met die voorbeelden, maar ze stellen wel duidelijk genoeg wat ik ermee wil zeggen.

Het "ik" is in zekere mate onaantastbaar zolang het uit zichzelf niet de mogelijkheden naar voren schuift, die stroken met de voor hem niet-aanvaardbare invloeden uit het milieu. Is er echter wel een dergelijke overeenstemming, dan wordt men ook prompt slachtoffer. De angst, die ik ken ten aanzien van iets wat werkelijk is in mijn milieu, betekent een vergrote vatbaarheid voor dit gevaar, voor deze werkelijkheid. De mens, die dus denkt: Ach, je kunt het werkelijke "ik" van de mens toch zien als volledig onaantastbaar, is dus wel betrekkelijk, maar niet geheel juist. Dit gaat zover, dat wij in de sferen te maken kunnen krijgen met imaginaire milieus, die niet reëel voor anderen bestaan, maar waarvan de betrokken persoon toch alle inwerkingen volledig ondergaat.

Iemand, die aan een hel gelooft, zal daarin de voorstelling van zijn duivels maken tot een werkelijke kwelling, die hij voelt en ondergaat. Degene, die niet aan duivels gelooft, zal waarschijnlijk met een enkele glimlach elke projectie van geweld uit de weg ruimen, maar zal in overeenstemming met zijn eigen denken, zijn eigen besef een milieu ontmoeten, waarin hij zichzelf evenzeer zal dienen te bewijzen.

Leven is voor een groot gedeelte jezelf bewijzen, ofschoon de mensen dat niet plegen te beseffen of te laat beseffen. Wat ik wil bewijzen, is helemaal niet dat ik méér ben dan een ander, ook al denk ik dat. Wat ik wil bewijzen is: dat al wat ik ben betekenis heeft. En door dit voor mijzelf te aanvaarden bereik ik die betekenis.

Deze bereiking zal zich dan ook weerspiegelen in mijn contact met de wereld waarin ik leef en zal zelfs grote invloed kunnen hebben op andere denkende wezens, uit de stof of van elders, waarmee ik contact maak.

Uw opdracht om te spreken over het "ik" en daarbij aandacht te geven aan het facet van onaantastbaarheid is hiermee praktisch vervuld. U bent aantastbaar voor zover u zichzelf aantastbaar stelt. En daarmee is bewezen, dat het "ik" een feitelijke onaantastbaarheid bezit voor alle invloeden van buitenaf, maar zeer sterk aangetast kan worden door zijn eigen inhoud, mits deze niet eenzijdig of ontijdig wordt geuit of geprojecteerd. Alle bovennatuurlijke werkingen kunnen worden verklaard uit hetzelfde verschijnsel.

In een ieder leven alle sferen. Degene, die tot een besef komt van een van die sferen, zal hiermee die sfeer voor zichzelf tot werkelijkheid maken en voortaan de invloeden en werkingen van die sfeer ook aan den lijve kunnen ondervinden. Zolang dit geloof niet bestaat, deze aanvaarding niet aanwezig is - ook niet half onbewust of althans niet geuit - is het paranormale verschijnsel eenvoudig uitgesloten. (Dit is de verklaring voor de moeilijkheden, die wetenschappelijke denkers en onderzoekers vaak ondervinden, als zij de wereld van het paranormale fenomeen trachten te benaderen. Door hun instelling zijn zij voor bepaalde invloeden eenvoudig niet "aanspreekbaar" en zullen zij heel vaak verschijnselen, die zonder hun tegenwoordigheid mogelijk zijn en steeds optreden, verdrijven. Zij domineren met hun ongeloof zozeer degenen, die aanvaarden, dat zij hierdoor hun onderzoek onmogelijk maken.)

Maar als dit geldt voor een onderzoeker van een paranormaal verschijnsel, dan moet dit ook gelden voor elke occultist, voor elke mens. De dingen, die ik verwerp, wijs ik van mij af. Ik maak het mij hierdoor onmogelijk te ervaren. Hierbij is het niet belangrijk wat ik zeg, maar wel wat ik denk en diep in mij gevoel.

Een mens, die niet aan God gelooft, zal nooit met vrucht op God een beroep kunnen doen. Een mens, die aan God gelooft, kan op Hem een beroep doen, omdat die God voor hem werkelijkheid is en de voorstelling,

zoals zij in zijn totale wezen aanwezig is, in hem en door hem tot uiting kan komen.

Een verklaring voor de mogelijkheden van bepaalde gezond-bidders, die echter niet altijd zullen slagen, maar alleen daar waar zij hun gedachtenwereld kunnen/of aantreffen in het bewustzijn van de patienten, die zij behandelen./wekken

Het zou ook een verklaring kunnen zijn voor helderzienden. Dezen zien immers niet voor alle personen, maar altijd voor bepaalde personen. Zij kunnen slechts zien voor die mensen, die het zien van een dergelijk verschijnsel bewust of onbewust accepteren. Is er een absolute verwerping, dan is elke erkenningsmogelijkheid afgeschermd.

Telepathie - van hetzelfde laken een pak. De telepaath, die de mogelijkheid van een telepathisch rapport aanvaardt, bereikt hiermede inderdaad telepathische verbindingen, ook als deze niet geheel overeenstemmen met de voorstelling, die hij zich stoffelijk daarvan heeft gemaakt. De mens echter, die stelt dat een dergelijke uitstraling onmogelijk is, heeft daarmee voor zichzelf een scherm geschapen, waardoor hij zowel zichzelf belet uit te stralen als anderen belet te ontvangen.

Ik meen, dat deze dingen kunnen bijdragen tot een beter begrip van wat het "ik" eigenlijk is.

Het "ik" is, zoals het in verschijning treedt, in feite een samenvoeging van de erkende mogelijkheden en onmogelijkheden. Hierdoor wordt de wereld bepaald en wordt het verschijnsel bepaald. De eigen twijfel aan de houdbaarheid van iets maakt het niet houdbaar. Je vertrouwen in de eeuwigheid of in de zekerheid van iets geeft het voor jezelf een veel grotere houdbaarheid en zeer waarschijnlijk zelfs een blijvende betekenis.

Wat in je is, breng je tot uiting. Wat je tot uiting brengt, bepaalt je beleving. Je beleving is dus de weerspiegeling van je gedachtenwereld, zoals deze in het milieu een antwoord weet te vinden.

Ik hoop, dat ik hiermede aan de gestelde eis enigszins heb voldaan. Ik hoop ook, dat u nu niet weggaat met de illusie: ik ben volledig onaantastbaar; of met het gevoel: ik ben volledig kwetsbaar. Maar met het besef: aan de hand van mijn gedachten kan ik reeds bepalen welke invloeden voor mij kunnen optreden en hoe ze mij zullen kunnen domineren.

-:-

E E U W I G H E I D .

Wie telt in tijd kan eeuwigheid niet kennen, want eeuwigheid kent niet de tijd. En wie omschrijven wil de onbeperktheid uit zijn beperking, omschrijft beperking, niet de onbeperktheid van een zijn, dat niet in tijd en ruimte meer is uit te drukken.

Eeuwigheid is het vage begrip, waarmee wij aanduiden een absolute onbegrensdsheid in duur en mogelijk ook in plaats.

Wij zijn eeuwig. Dat wil zeggen: wij zijn onbeperkt. Maar deze onbeperktheid kan pas duidelijk worden, indien wij onze beperking verloren hebben.

Een mens, die leeft als mens, is gebonden aan zijn menselijk denken, zijn menselijke voorstellingswereld en aan de door hemzelf bepaalde grenzen van zijn kunnen. Deze zullen hem inderdaad de eeuwigheid tot een verre droom maken. Maar soms vergeet hij - al is het maar voor een

korte wjl - de beperktheid van z'n zijn en gaat hij op in iets wat hij het hoger Zijn of God noemt; en zichzelf daarin verliezende, vindt hij eeuwigheid. Want hij kent niet de duur van zijn beleving, ofschoon de mensen deze tellen in seconden of in uren.

In deze beleving maakt hij zich los van de regels, die de mens, de wereld, bepalen. Hij leviteert, omdat de zwaartekracht niet iets is wat voor hem bestaat en slechts de relatie, vaak uitgedrukt tot een voorwerp, nog bepalend is voor de plaats, waarop hij zich bevindt en als zichtbaar wezen zich vertoont. En zo hij zich denkt op een andere plaats te zijn, hij is op die andere plaats en is daar kenbaar en verdwijnt op het punt, waar hij stoffelijk zou moeten vertoeven. Dit nu is eeuwigheid.

Eeuwigheid is de absolute ongebondenheid, waarin wij alleen nog onszelf zijn, en in dit zelf-zijn in alle ruimte, in alle tijdsvoorstellingen tot uiting kunnen komen, zonder dat wij daarbij iets verliezen van hetgeen wij zijn.

Wie droomt van eeuwigheden, droomt in wezen van een tijd, die voortschrijdt zonder eind. Maar tijd juist is het denkbeeld, waardoor de eeuwigheid wordt beperkt. Zo denk niet in de tijd, maar in de onbegrenstheid, waarin alle dingen in gelijktijdigheid mogelijk zijn, waarin gedachten niet elkaar verdringen, maar zich samen vermengen tot één totaalbeeld.

Denk aan bestaan, dat niet meer omschreven behoeft te worden en u zult voor een kort ogenblik iets van eeuwigheid ervaren.

Maar de ziel, die eeuwigheid ervaart, heeft eerst zichzelf te leren kennen. En wie zichzelf kent, volledig beseffende de veelheid van mogelijkheden en beperkingen, die hij "ik" heeft genoemd en de feitelijke onbegrenstheid van al deze dingen, hij zal eeuwig kunnen zijn.

Maar wie eeuwig is, leeft niet meer in de tijd. Wie eeuwigheid heeft gekozen als zijn deel, is geen verschijning meer in ruimte, die voor anderen kenbaar is. Slechts wie de eeuwigheid ook zelve betreedt, vindt daarin terug de werkelijkheid van hen, die voor de eeuwigheid de ruimte en de tijd verlaten hebben.

:--:~:

VERBORGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR

Negende Les.

V A R I A.

Als je de natuur oppervlakkig beziet, is zij een samenstel van wetten en wetmatigheden. Als je verder daarin doordringt, dan blijkt er een zekere wilsvrijheid te bestaan voor heel veel dingen, die je dood of door wetten geregeld acht.

Beschouwen we de dieren, dan blijkt dat ze sterk reageren op allerlei harmonische en disharmonische factoren. Indien er een uitbarsting van de een of andere vulkaan op komst is, dan zien wij dat de dieren al dagen van tevoren, voordat de eerste tekenen kenbaar zijn, wegtrekken. Zij weten het bijna nog beter dan de deskundigen, die met hun seismografen alles bekijken. Als er een stormcentrum nadert, dan zien we een aantal vogels wegtrekken of zich verbergen, terwijl andere juist de lucht in gaan. Als er storm op zee komt, dan vliegt de albatros; dat is een bekend gezegde. Ik haal deze voorbeelden aan om duidelijk te maken, dat er een samenhang bestaat tussen de dierenwereld en die van de elementen.

De elementen zijn - tot op zekere hoogte - bezielde; er leven krachten en wezens in. Het is misschien helemaal niet zo vreemd om aan te nemen dat de wezens, die in de elementen leven op hun wijze contact kunnen opnemen met vele gewoon levende wezens, diersoorten en zelfs planten.

Gaan we kijken naar de plantenwereld zelf, dan zie wij ook weer allerlei vreemde verschijnselen; b.v. dat geneeskrachtige kruiden meestal juist daar groeien, waar zij nodig zijn. Dat lijkt een beetje gek, totdat wij ons gaan realiseren dat ziekten meestal ook aan natuurlijke oorzaken te wijten zijn. Men zou dus eigenlijk kunnen zeggen; dat de natuur steeds weer gif en tegengif samenbrengt in een milieu. Waar de mens denkt het milieu te beheersen - dat is een illusie, die hij nog steeds koestert - blijkt echter, dat juist het tegengif wegvalt, omdat de veroorzaking van het gevaar (de kwaal, het gif) niet natuurlijk is; d.w.z.: niet beantwoordt aan de harmonieën, die de wereld regeren. Het is eenvoudig genoeg om op deze manier een constructie van een wereld te maken, waarin geesten, dieren en planten in een intense samenwerking leven en waarin de mens zich door zijn ontwikkeling daar enigszins buiten heeft geplaatst.

Maar wij hebben met nog meer dingen te maken. Wij hebben te maken met allerlei entiteiten, die niet helemaal natuurgeesten zijn; die soms duivels, Djinni, hoeri's of iets dergelijks worden genoemd. Wij ontmoeten verschijnselen, die bijna spottend zijn, zoals b.v. de vossengeesten van Japan. Wat betekenen die dingen dan weer? Ik zou zeggen heel eenvoudig:

Er is wel degelijk een harmonie. Op het ogenblik, dat in de wereld een absolute regel bestaat, zien wij onmiddellijk een even absolute uitzondering optreden. Op het ogenblik, dat natuurkrachten in een perfecte harmonie werken, zal er altijd een andere geestelijke kracht zijn, die daar

tegenin gaat. Misschien kan men dat nog het best samenvatten in een bekende spreuk: "Er is geen paradijs zonder slang."

Het paradijs is natuurlijk een illusie. De slang op zichzelf is heel vaak een excuus dat wij maken voor een bepaalde disharmonie. Maar laat ons even van dit beeld uitgaan om onze samenhangen wat beter te begrijpen.

Als er een paradijs is, betekent dat vrede, rust, perfecte harmonie. Daar komt het op neer. Maar waar een perfecte harmonie is die omvattend is, bevat zij in zich de disharmonische elementen. Zolang die disharmonische elementen volgens de regels en normen van het geheel bestaan (zoals ook de slang heeft gedaan in het paradijs, als wij de legende mogen geloven), dan is er niets aan de hand. Pas op het moment, dat de disharmonie een op zich harmonische factor aantast, wordt die factor disharmonisch.

Nu kun je natuurlijk zeggen: De aarde zelf is beziel. Zij heeft een kracht en die kracht kunnen wij haar aura noemen. Binnen deze aura leeft alles wat er op aarde bestaat. Een groot gedeelte van de stoffelijke levenskracht, die op aarde aanwezig is, is direct te danken aan de uitstraling van de aarde. Het is ook die uitstraling, die het evenwicht instand houdt.

Indien ons paradijs harmonisch is, dan lijkt het misschien alsof dit een onveranderlijke toestand is. Maar vergeet één ding niet: Indien wij alleen maar 5 % méér bladgroen per plant krijgen, ontstaat er een woekering, waardoor heel snel de oceanen verdwijnen, er een dik wolkendek wordt gevormd, kortom, waardoor de gehele levensinhoud zoals die nu aanwezig is onmogelijk wordt. Vijf procent méér bladgroen, meer niet, betekent een enorme versnelling van fotosynthese, het betekent een enorme verandering in de samenstelling van de lucht. Men krijgt dus o.a. een groter zuurstofverbruik en daarnaast een afscheiding van o.m. koolstof en dergelijke. Dus ook ons paradijs balanceert voortdurend op het scherp van het zwaard. Een kleine afwijking naar links en er ontstaat een leven dat zichzelf vernietigt; een kleine afwijking naar rechts en er is geen leven meer mogelijk. Zo precies uitgebalanceerd is de aarde. Zo precies uitgebalanceerd zijn alle levende krachten daarop.

Maar in die balans zijn mede begrepen - en dat vergeet men wel eens - de elementen. De wateren zijn ook gebonden aan deze structuur, deze samenhang, deze samenwerking. En op het ogenblik, dat er een grote verandering wordt veroorzaakt, zullen ook de watergeesten ofwel een ander tehuis moeten zoeken, dan wel zij zullen niet meer kunnen leven binnen de levenssfeer van de wereld zelf. Dat geldt voor luchtgeesten, voor vuurgeesten, voor aardgeesten, voor iedereen. Het is buitengewoon interessant, als dat totaalbeeld zich voor je opbouwt: een uiterst wankel balans bestaande uit ongetelde factoren; en in die ongetelde factoren zien wij dan nog allerhande invloeden optreden.

Als wij op aarde te maken hebben met een normale toestand (dat is dus iets anders dan momenteel voor de mensen), dan is er een beperkte hoeveelheid harmonische werkingen aanwezig, er is een zeker evenwicht in dood en geboorte, er is verder een voortdurende, maar geringe mutatie. Sprongmutatie komt niet voor. Op het ogenblik dat er een kosmische invloed komt, zou je die misschien kunnen vergelijken met een enkel grein van een bepaalde stof toegevoegd aan de gehele aarde. Maar dat ene greintje van die materie, van die straling of van die kracht is al voldoende om b.v. klimatologisch enige veranderingen op gang te brengen, om sprongmutaties bij planten te veroorzaken, om de levenscondities voor dieren te wijzigen.

Zo'n straling kan natuurlijk ook inwerken op alle niet-stoffelijke entiteiten, die daar leven. Nu is het dwaas om te gaan denken aan kaboutermannetjes, die 's avonds met hun schoffeltjes lopen te wieden in het Haagse Bos. Misschien komen er wel eens kaboutertertjes, maar dat zijn dan

toch geen natuurgeesten. En het is misschien nog dwazer te denken dat elfjes een reidans doen op het tennisveld van de Bataaf. Dat bestaat niet. Oberon is een macht, niet een figuur. Zijn gevolg is een aantal krachten, niet een aantal verschijningen. En als wij aan Puck denken, dan zou ik zeggen: Dat is de projectie van de menselijke gedachtenkracht, die in deze evenwichten ingrijpt. Toch zijn er natuurkrachten en natuurgeesten.

Wat kan er dan meer gebeuren?

Er is op het ogenblik een redelijk vitale straling. Er zitten wat storingselementen bij en dat wordt nog wat sterker. In deze straling zijn de elementalen van de lucht en de wateren normaal in de weer. Ze zijn nu eenmaal ingeschakeld in een bepaald proces en kunnen zich daarvan niet helemaal losmaken. Het is zo, dat de zuiverende wind inderdaad voortdurend landinwaarts moet blazen en dat voortdurend invloeden geldend moeten worden gemaakt, waardoor toch weer alle vuil wordt verwijderd van de aarde en zij zo schoon mogelijk wordt gehouden.

Nu komt er één grein kracht van buiten. Dit ene grein kracht is net voldoende om de natuurgeesten te zeggen: Stop, ga maar eens even rusten. Dit duurt misschien niet lang. Maar dan zien wij plotseling smog ontstaan; dan zijn er steden, die in hun eigen afvalgas bijna stikken; dan zien wij dat waterlopen onverklaarbaar snel en plotseling vervuilen, alsof er ergens geen voldoende afvoer meer is. Je kunt dan natuurlijk redeneren dat dit door de mensen wordt gedaan, dat zij te grote hoeveelheden afvalstoffen hebben geloosd. Maar als je dat precies nagaat, dan blijkt heel vaak dat er eigenlijk steeds dezelfde hoeveelheid werd geloosd en dat deze gedurende tien jaar moet zijn weggewerkt. Nu in het elfde jaar blijkt echter plotseling vissterfte, overmatige algenvorming e.d. op te treden. Het water is dood; het is niet leefbaar meer als milieu. En dat is nu doodgewoon door het uitvallen van een bepaalde natuurkracht.

Maar de aarde zelf kan dat ook niet overal hebben. Dat dit op een enkele plaats gebeurd, is niet zo erg. U heeft ook wel eens last van acne (vetpuistjes). U knijpt ze uit en dan is alles weer in orde. Voor de aarde is zo'n optreden van een overmatige sterfte op een enkele plaats onaangenaam. Zij zegt: Wij moeten er iets aan doen. Wij isoleren het gebied en proberen vandaaruit de zaak op te ruimen, misschien zelfs met geweld. Maar als er nu teveel storingen komen, dan zegt de aarde: Ik ben ziek. En de aarde, die zelf ook die invloeden ontvangt, maar daarop veel minder scherp reageert dan al wat er op leeft, verandert haar uitstraling. En wat gebeurt er dan?

Dan blijkt, dat het evenwicht van de aarde zich enigszins gaat wijzigen. Wij krijgen dan b.v. een geringe ashoek-vergroting. Wij krijgen te maken met een versneldwandelen van de magnetische pool. Wij krijgen te maken met allerhande eigenaardige verschijnselen, ook in de bovenste luchtlagen. De jet-streams, de grote stormen die permanent door de stratosfeer razen, in één richting voortjagend altijd maar weer, die komen een ogenblik tot stilstand of zij veranderen hun richting. En dan zien wij aan alle kanten plotseling tyfoons en stormen opsteken, dan dondert het, dan hagelt het, dan bliksemt het en voordat je het weet, is er weer een soort evenwicht hersteld.

Als je ziek bent, dan kan ik mij voorstellen, dat je zegt: Kan ik dan mijn verstoord evenwicht niet op dezelfde manier in orde krijgen? Nu zijn er heel veel methoden, waardoor de mens zijn veerkracht aanmerkelijk kan vergroten. Een van deze is b.v.: Als je overmatig vermoeid bent of een tekort aan levenskracht hebt, probeer te rusten onder grote bomen. Kies daarvoor in dit klimaat voornamelijk uit de beuk of de eik; de kastanje liever niet en ook niet de berk. Ben je ergens anders, dan kies je een baobab-boom (apebroodboom) of zo iets. Je gaat dus gewoon genieten van het product van een bepaalde plantengroei. Je rust uit en

laat de vitaliteit uit de aarde in je doordringen. Daar word je een stuk beter van. Maar je moet natuurlijk niet op een rubber bed gaan liggen; dat wil ik er nog even bij zeggen.

De aarde zelf is geneigd om harmonie te scheppen. Maar wat wij wel eens vergeten is, dat de harmonie van de aarde niet het evenwicht betekent dat voor ons wenselijk is. De aarde zal wel eens zeggen:

Er is hier b.v. buitensporig veel kanker, dan moeten wij ervoor zorgen dat bepaalde plantensoorten snel naar voren treden. En dan zien wij de groei van brandnetels en het pijpkruid toenemen. Dat zijn twee planten, die in deze streken daarop enorm sterk reageren.

Is er een tijd dat er veel huidaandoeningen zijn, dan komen wij tot de ontdekking, dat o.a. de dovenetel, de distel, de weegbree overal bijzonder welig tieren. Je ziet ze dan ook veel meer voorkomen dan anders.

Is er sprake van vitaminegebrek, waardoor bepaalde huidziekten kunnen ontstaan, dan zien wij ook heel vaak het klitkruid overal groeien. Dan kun je geen stap meer doen in het gras of je hebt klitten aan je jas hangen. De natuur zegt niet: Wij moeten de ziekte opruimen. Neen, ze zegt doodgewoon: Ik moet zorgen, dat er een levensevenwicht is.

Het gaat dus niet om het helpen van de mens met het geneesmiddel of het ingrijpen door het sturen van natuurgeesten en zo te zorgen dat alles voor de mensen leefbaar blijft. Het gaat er doodgewoon om: er moet een harmonie zijn. Hoe die harmonie tot stand komt, dat kan de aarde niets schelen.

Als de aarde geprikkeld wordt door bepaalde uitstralingen, dan kan ze daarop natuurlijk reageren. Maar haar eigen reacties zijn tamelijk beperkt. Zij kan wel iets doen aan haar innerlijk evenwicht en dan is een heel kleine aardkern-verschuiving al voldoende om allerlei vreemde dingen te veroorzaken. De mensen denken dan dat de aarde vulkanen laat spuwen e.d. Als u bij de aardgeesten terecht komt, dan zit u dichterbij de buurt. Als de aardgeesten en de salamanders samen op pad gaan, nou, dan is het gegooi in de glazen werkelijk aan de gang; dan heb je aardbevingen, aardverschuivingen, vulkanische verschijnselen en de rest. Het is dus een reactie, die niet van de aarde zelf komt. De aarde zelf heeft eigenlijk maar één behoefte: te blijven tolleren op haar baan rond de zon met een bewustzijn om zich heen dat een bepaalde vitaliteit bezit (en wat voor kwaliteit die vitaliteit heeft, interesseert haar minder), verder dat er voor haar voortdurend een evenwicht gevonden of hersteld kan worden.

De aarde is tamelijk onevenwichtig. Dat vergeten de mensen ook wel. Men zegt: de mensen zijn onevenwichtig, misschien hebben ze gelijk, maar de aarde is nog veel onevenwichtiger. En omdat haar onevenwichtigheid voortdurend invloed heeft op alle krachten van de natuur, moeten wij ook begrijpen, dat wij - mens of geest - in verband met de aarde ons moeten aanpassen aan de voortdurende correcties.

Als je de harmonie van de aarde zou proberen te omschrijven, dan kun je het best denken aan een koorddanser, die hoog in de lucht met een heel lange staaf bezig is zijn evenwicht te bewaren. De staaf zwiept nu eens naar links, dan naar rechts. Ze is steeds in beweging en hierdoor kan de loper zich handhaven op het slappe koord. U bent deel van die staaf en van de beweging. De ontwikkelingen, die de mensen dan wel eens trots evolutie noemen, zijn in feite eerder corrigerend dan ontwikkelend in een bepaalde richting; tenminste vanuit het standpunt van de wereld.

Ik wil u niet teleurstellen door nu te gaan praten over alles wat de mens niet is. Dat kan hatelijk klinken. Er is iemand geweest, die zei: "Ach, de mensen zijn niets anders dan de vlooien in het vel van de aarde." Ik voor mij zeg: Neen, zo erg is het niet. Zo springerig zijn ze niet.

Wij moeten conclusies gaan trekken. Welke conclusies trek je nu uit deze balans-kwestie, uit dit voortdurend bijna verstoord en zich net weer

herstellend evenwicht, waarin we leven?

In de eerste plaats moet je als mens zeggen: Ik ben niet in staat voortdurend met een gelijke actie een gelijke reactie te wekken. Het is niet alleen voor mij moeilijk om alles gelijk te houden, maar zelfs technisch gezien komen er ogenblikken, dat de omstandigheden iets veranderen. Die kleine veranderingen kunnen het verschil uitmaken tussen een explosie en een nieuwe ontdekking. Zij kunnen het verschil uitmaken tussen een voorbij lopen aan belangrijke details en een plotseling scherp tot uiting zien komen daarvan.

U heeft zich misschien nooit afgevraagd - tenminste ik ken heel veel mensen, die dat nooit hebben gedaan - waarom in bepaalde tijdsspannen de mensheid plotseling enorm veel dingen ontdekt; allerhande nieuwe processen. Denkt u maar eens aan de 16e eeuw: telescoop, microscoop, brandspuit, perspomp, duikersbel om er nu maar een paar te noemen; en dan zitten we nog alleen maar in Nederland. En kort daar vóór de perfectionering van de boekdrukkunst en nog vele andere dingen. Hoe komt het, dat dat nu in één periode gebeurt? Misschien is het verstandig om na te gaan: hoe komen die ontdekkingen tot stand. In 9 van de 10 gevallen blijkt namelijk, dat de ontdekking een plotseling observeren van iets is.

Als Drebbel bezig is met zijn slijperij, dan gaat het hem eigenlijk alleen maar om zoiets als een bril te maken; dat kenden zij vroeger ook al. (Nero had ook een bril. Dat was een geslepen smaragd. Daar kon door kijken, omdat hij niet goed van gezicht was.) Op een gegeven ogenblik ziet Drebbel een waterdruppel vallen op een fijn stukje etswerk. Hij ziet dat het wordt vergroot en komt tot de conclusie: als ik een bepaalde bolling heb, krijg ik een vergroting. Als de vergroting voldoende is en ik maak er afstand bij, dan krijg ik meer. En zo komt hij eigenlijk eerst tot de microscoop. Maar - alweer een toeval - hij kijkt door de verkeerde kant van de buis .... en bom! de telescoop is geboren. Toeval?

Newton ontdekt de zwaartekracht. Hij ziet een appel vallen.

Archimedes ontdekt het een en ander over water en massaverplaatsing in water. Hoe? Hij zit in het bad. Misschien kon hij zijn badzeep niet vinden en ineens had hij het: Eureka! Een bekend verhaal.

Watt zit rustig te kijken naar een ketel kokend water en krijgt het idee: daar is kracht: de stoommachine! En zo kan ik doorgaan. Allemaal "toevalligheden". Deze toevalligheden vallen samen in een bepaalde periode. Hoe zou dat kunnen? Zou dat nu werkelijk aan de mens liggen of zou het misschien - en dat lijkt toch ook wel redelijk om het te zeggen - een gemeenschappelijke factor zijn, die bij een groot aantal mensen de opmerkzaamheid vergroot? Er zijn nog veel meer dingen uitgevonden in de 16e eeuw.

Misschien wordt het nu duidelijk, als ik zeg dat de aarde - omdat zij zo'n wankel evenwicht heeft - ook zichzelf voortdurend moet aanpassen, wanneer er belangrijke kosmische stromingen zijn. Een stroming van een paar weken, ach, dat is een windvlaagje dat alweer weg is voordat je het hebt gevoeld, als je een aarde bent. Maar als er een invloed komt van een paar maanden of misschien zelfs van een paar jaren, dan moet de aarde wel reageren. En dat kan zij alleen doen door in haar aura veranderingen tot stand te brengen, want hier is een evenwichtsverplaatsing niet een voldoende middel. Het kan erbij komen, maar dat moet dan heel erg zijn. Voorlopig is er eerst een verandering van spanning in de aura van de aarde.

In de aura van de aarde bevindt zich het gemeenschappelijk bewustzijn van de mensen. U zou kunnen zeggen, dat de uitstraling van de aarde voor een groot gedeelte van de menselijke gedachtenkracht optreedt als een soort draaggolf. Het resultaat is, dat dus ook het menselijk denken wordt beïnvloed, ja zelfs veranderd. Dit betekent dus ook, dat de mens in zijn aandacht, in zijn herinneringsvermogen nieuwe facetten gaat zien;

dat dus niet alleen zijn denken zich wijzigt, maar ook zijn referentie-, zijn associatie-vermogen verandert. Het zijn deze veranderingen, die o.m. voor grote ontdekkingen en grote vernieuwingen aansprakelijk zijn.

Als je het zo beziet, dan wordt ook duidelijk, dat je als mens dus rekening moet houden niet alleen met verandering van de omgeving en van het gedrag van de mensen, als er een kosmische straling is, maar dat je zeker - als een kosmische straling lange tijd in werking is - ook rekening moet houden met verandering in je eigen denken en gedrag. En dan moet je je afvragen: Waarom doe ik dit?

Dat één mens wispelturig kan zijn, dat weten wij allemaal. Vandaag is het zus en morgen is het ineens zo. Maar hoe moeten wij het dan verklaren, dat die mens in zijn persoonlijkheid schijnt te veranderen en dat een soortgelijke verandering bij laten we zeggen vijf, zeven, soms zelfs tien procent van een bevolking geschiedt. Dan staan wij voor iets heel anders. Van één mens kunnen we zeggen: dat is wispelturigheid. Maar als 5 tot 10 % van een bevolking van vele miljoenen mensen een gelijksoortige verandering op gelijk wijze vertoont in een bepaalde periode, dan moeten wij daarvoor een gemeenschappelijke oorzaak aannemen. Zeg nu maar om het eenvoudig te houden:

Als het gedrag van de mens verandert, verandert zijn referentiewaarden. Zijn referentiewaarden hebben voor hem ook een emotioneel belang; dat wil zeggen, dat ook voor de geest, die in dit voertuig leeft, de omstandigheden zich wel degelijk gaan wijzigen. Hoe? In vele gevallen ontstaat er een totaal nieuw gevoelsleven. En de emotionaliteit in dit gevoelsleven toont vaak in het begin facetten, die bijna aan wanhoop doen denken. Je hebt dan perioden, dat mensen zich krampachtig aan alles proberen vast te houden; en dan komt er opeens een ogenblik, dat het is of er een gezwel is opengebrosen, dat de spanning weg is. Wat er overblijft is een andere mens. Voor de geest betekent dit andere ervaringen.

Misschien mag ik dan - al is het nu niet direct één van de verborgen krachten van de natuur - hier wel even spreken over de relatie tussen de menselijke geest en de wereld met haar wankel evenwicht.

De geest heeft niet de bedoeling om bepaalde belevingen mogelijk te maken. Zij wil het u niet mogelijk maken om b.v. mode-expert te worden, huisjesmelker, kwartjesvinder of zakjesplakker. Daar heeft de geest helemaal geen belang bij. Zij heeft wel belang bij een evenwicht tussen frustraties en erkenning. Voor de geest is de verandering van omstandigheden absoluut onbelangrijk. Maar zij moet toch wel even corrigeren, indien daardoor plotseling veel emoties binnenkomen, die te eenzijdig worden. De menselijke geest zal via het gevoelsleven corrigerend ingrijpen, indien de ervaringsverandering van de stofmens te groot wordt. En nu blijkt ineens dat het eigenlijk allemaal samenspeelt.

Wij kunnen natuurlijk spreken over natuurgeesten en over bijzondere kruiden (inderdaad, het geneesmiddel groeit vaak naast de deur), wij kunnen het hebben over de duivel en zijn gezellen (er zijn verschijnselen, die daaraan doen denken), maar eigenlijk is het allemaal deel van één geheel; het is een machinerie.

In deze machinerie komen onnoemelijk veel verschillende factoren voor, die elk afzonderlijk bezien wonderlijk zijn. Maar als wij beseffen, hoe nauwkeurig zij in elkaar grijpen, hoe er een voortdurende beweging is waardoor het geheel zichzelf instand houdt, dan zien wij pas het grote wonder, dan komen wij eerst werkelijk in de arcane-wetenschap terecht, waarin juist de bijna symfonisch-harmonisch aandoende eenheid van alle dingen in onze belangstelling voor het detail nog eens extra tot uiting komt. Daarom hebben wij het vandaag niet over één bepaald onderwerp. Je kunt een dergelijke eenheid alleen belichten door een aantal details op te noemen. Ik zal dat nu doen en hoop, dat deze voorbereidende beschouwing het u mogelijk maakt om deze met elkaar in verband te brengen. Niet beschouwd als een afzonderlijke inwerking, een afzonderlijke factor,

maar als iets wat samenhangt met alles, wat overal invloed heeft en wat overal door wordt beïnvloed, dat voor u persoonlijk geldt, maar vanuit uw persoonlijkheid toch ook weer in de hele wereld aanwezig is en daar ook tegenkrachten wekt, totdat er weer balans is, die zelfs voor u kenbaar wordt.

In de eerste plaats: De sterren zelf zijn een krachtveld. De aarde spreekt op haar manier met de sterren, de zon, de planeten. De uitwisseling van de krachten is eigenlijk niet belangrijk voor de mens, omdat hij er toch geen deel aan kan hebben; maar de uitwisseling kan een verandering in de aura van de aarde tot stand brengen. Die verandering in de aura betekent weer één wijziging van leven en levensimpuls, een opvoeren of een langzaam wegvloeien van levenskracht. Het totaal van leven wordt door de pulserende ritmen van een zich uitende wereld gedomineerd.

In de tweede plaats: Al wat leven is, is bezield. Elke levensvorm heeft ergens wel een verband met een geestelijke wereld. Wij noemen dat de rassengeesten. Daarnaast hebben wij ook de groepsgeesten, nationale of volkerengeesten zou je zelfs kunnen zeggen, ofschoon het nog steeds een wonder is, dat er zoveel maagden daaronder zijn (maagden, beren en adelaars). Het is heel eigenaardig hoe ze aan die symbolen komen!

Elke groepering heeft een geestelijk bestuur. Dit bestuur echter staat - alleen wat zijn uiting op aarde en zijn wisselwerking daarmee betreft - onder invloed van wat er in die aarde gebeurt. Een kosmische invloed kan een bepaalde sfeer nog beroeren, een uiting van de aarde niet. Dit betekent, dat er voor een dergelijke grote geestelijke kracht nooit de noodzaak bestaat om de omstandigheden aan zich aan te passen, ofschoon de mens dat graag doet. In tegendeel, de ervaringsmogelijkheden zijn anders. Wij zoeken dan eenvoudig andere ervaringen. Wij veranderen het gedragspatroon van de groep die onder ons staat. Zo redeneren zij. Dit betekent dus, dat rassen- en groepsgeesten geen rekening houden met het instandhouden van het individu, maar dat zij echter wel door de wisselingen van evenwicht in de aura van de aarde heel vaak plotseling nieuwe uitingsmogelijkheden gaan zoeken en dat wij daarbij zeer snelle veranderingen zien in de uiting van een bepaalde groep of ras.

Dan is de volgende belangrijke groep die van de kosmos: de kosmische invloeden.

Kosmische invloeden treden op elk niveau op. Wij kunnen ze zien van het laagste niveau af: stralingen, die leven kunnen wekken of vernietigen, tot het hoogste niveau toe: vreemde vibraties, die het denken beïnvloeden en die soms ook in de natuur de omstandigheden veranderen. Voortekens e.d., zoals men die in de oudheid kende en die deel uitmaakten van toen wel zeer goed beoefende auguren-praktijken zijn eigenlijk niets anders dan weergaven van dergelijke kosmische invloeden. Deze kosmische beïnvloedingen moeten wij als volgt beschouwen:

Zij dwingen ons niet, maar zij veranderen vaak onze emotionaliteit, soms ook onze herinnering, onze associatie. Deze tijdelijke veranderingen betekenen een afwijking van gedrag. Wij kunnen dit nooit compenseren door ons krampachtig vast te houden aan ons oude gedrag. Als wij dat namelijk doen, dan krijgen wij met een nog grotere overspanning te maken; dan kunnen wij het helemaal niet meer aan. Neen, wij kunnen alleen compenseren, indien wij - een bepaalde invloed erkennende - het tegengestelde daarvan in praktijk brengen. Neutraal blijven is er niet bij.

Weten wij dat er een periode is, waarin zeer grote prikkelbaarheid optreedt, dan moeten wij ons niet alleen niet laten prikkelen, maar wij moeten komen tot een meer dan normaal begrip voor de prikkelbaarheid van anderen en daardoor in staat zijn die te compenseren.

Dan hebben wij ook nog te maken met sterren en planeten. Veel mensen lezen aan de hemel de gebeurtenissen af, die gaan komen. Het is na-

tuurlijk onjuist te zeggen, dat je daarmee de waarheid hebt geconstateerd. Het is ongeveer als het lezen van richtingaanwijzers langs de grote weg; je weet waar de weg heen gaat, maar je weet nooit of je er helemaal zult komen en ook niet of er geen betere, mooiere of kortere weg is. Je weet alleen: deze aanwijzingen zijn er.

De astrologische invloeden zijn dan ook niet zozeer van belang voor de toekomst en het gebeuren als wel voor de fixatie van bepaalde eigenschappen in de mens. Die astrologische bepaling van de eigenschappen van de mens echter kan worden overgedragen aan elk ander geheel. Je kunt astrologisch dus ook uitgaan van de grondeigenschappen van een natie of van een economisch geheel. Je kunt astrologisch waarden en mogelijkheden van planten bepalen en ook deze fluctueren mee met de verandering van de stand der sterren. Je kunt zelfs uitrekenen waar spanningen in de aardkorst zullen optreden en waar niet. Ik geef toe, het is een heel gereken, maar het is mogelijk.

De aarde als geheel reageert. De mens kan de mogelijkheden van deze reactie bepalen en daardoor - vooral als het over grotere eenheden gaat - over het algemeen een redelijk juiste benadering vinden van de toekomstige ontwikkeling.

Invloeden, die gelden voor de mens, gelden voor alle krachten, ook voor natuurgeesten. Dat wil zeggen, dat natuurgeesten evenzeer als mensen verbonden schijnen te zijn met b.v. een bepaalde planeet; dat zij behoren tot de kracht van een bepaald sterrenbeeld. Het kan heel goed zijn, dat iemand als natuurgeest (het is dan misschien wel een beetje een spotgeest) thuis hoort onder Neptunus en kennelijk leeft vanuit Waterman. Als wij die invloeden samenvoegen, dan krijgen wij een vreemd, wat onregelmatig gedrag en als daar dan nog een Pluto-invloed bijkomt, dan weten we helemaal dat er krankzinnige dingen kunnen gebeuren.

Nu kunnen we niet aan een natuurgeest zeggen: Waarde vriend, kom even hier, mag ik uw geboortedatum? En bovendien, voor de geboortedatum die hij zou opgeven heeft u toch geen efemeriden. Maar wat u wel kunt doen is dit: Indien een natuurverschijnsel zich regelmatig herhaalt onder de invloed van een bepaalde planeet, terwijl deze zich in een bepaald sterrenteken bevindt, dan mogen wij aannemen dat de veroorzakende krachten altijd onder deze invloed zullen reageren. Wij kunnen dan uitgaan van een geboorte op het hoogtepunt van de ster in dat teken; dat hoogtepunt is precies in het midden van het teken. Dit is een benaderingsmethode. Op deze manier kunnen wij echter heel veel natuurverschijnselen goed berekenen en wat meer is, wij krijgen ook meer inzicht in het evenwicht daarvan.

Natuurgeesten zijn ook nog leuke wezens. Het zou zo prettig zijn, als je een bedrijf hebt en je kunt tegen de regengeesten zeggen: Ik heb vandaag mijn terrasje geheel bezet, blijven jullie even weg. Dat kan trouwens niet. Wel kun je voor een bepaald gebied een ban uitspreken, maar nooit voor een bepaald belang.

De mens, die met een natuurgeest harmonisch is, moet zich realiseren dat in deze harmonie zijn bevel nooit strijdig kan zijn met de natuurgeest. Ik kan het vuur zeggen op te vlammen of te doven, maar ik kan het niet zeggen zich naar links of naar rechts uit te breiden. De uitbreiding kan ik niet beheersen, alleen het proces van versnelde oxydatie of het terugvallen van de versnelling daarvan. Zo kan ik nooit zeggen: Hier moet een zacht buitje vallen en ginds moet het hard regenen. Ik kan zeggen: Hier moet het droog zijn, dáár moet het regenen. Want mijn harmonie met de natuurkracht moet gebaseerd zijn op datgene, wat voor die kracht bepalend is; en dat zijn altijd uitersten.

Natuurgeesten praten niet in finesses. Zij hebben geen kleuren-scala. Zij denken zwart-wit. Voor hen is ja ja en neen neen. Voor hen is wit dus altijd wit. Als je drie keer een bevel "wit" hebt gegeven en je geeft dan onder gelijke omstandigheden het bevel "zwart", krijg je als resultaat wit.

Als natuurgeesten worden beïnvloed door een bepaalde kosmische spanning en soms ook door een bepaalde pulsatie in de aura van de aarde (haar spreken), dan weten wij dus dat zij een voorkeur krijgen voor een bepaalde uiting. Wij moeten ons dan wel realiseren, dat we nooit de mate van uiting kunnen vaststellen. Wij kunnen niet tegen de watergeesten zeggen: Kom, zorg nu eens voor een behoorlijke regen, voor mooie volle en schone rivieren en stop dan. Wij kunnen zeggen: Er is veel water nodig of er is geen water nodig. Als de neiging er al is om excessief tot uitbarsting te komen, is het zeer gevaarlijk natuurkrachten aan te roepen. Ik kan begrijpen, dat u zegt: Ik wil graag een mooie dag hebben. Maar als u in de huidige condities een aantal natuurgeesten daartoe zou kunnen brengen (en dat zijn dan hoofdzakelijk de luchtgeesten) om hier de hemel schoon te vegen, dan heeft u grote kans dat er een zodanige warmte komt, dat u op een gegeven ogenblik zit te smeken om water. En als het water komt, dan valt er weer veel te veel en heeft u daar ook weer schade van.

Dus houdt u er rekening mee: Harmonieën met natuurgeesten zijn mogelijk, maar je kunt de harmonieën alleen gebruiken om a.h.w. uitersten tot stand te brengen, nooit om te moduleren.

Dan zijn er nog een paar punten, die erbij horen.

Als een mens gevoelig is, kan hij zich afstemmen op bepaalde uitstralingen van de aarde. De mensen spreken dan wel eens over aardstralen. Dat zijn van die dingen, die wetenschappelijk niet bestaan. Aardstralen zijn niet altijd gelijk. Ze zijn wisselend en soms zelfs zich verplaatsende velden. Als u aardstralen op punt A heeft vastgesteld, betekent dat niet dat zij ten eeuwigen dage op punt A blijven. Reeds morgen kan de intensiteit hier afnemen en een eind verderop - waar u er geen last van had - toenemen. Waarom? Heel eenvoudig: ik kan een dergelijke straling neutraliseren, maar ik kan haar niet opheffen. Misschien kan ik het zo zeggen:

In de aarde is een voortdurende werking. Er is een onder zeer zware druk staande nikkel-ijzer kern, waarin vreemd genoeg bepaalde stoffen voorkomen waaronder zelfs vast helium. Hierin zijn allerlei processen aan de gang, die een heel klein beetje doen denken aan de zonne-actie. Daarbij komt straling vrij. Die straling wordt normalerwijze geabsorbeerd door een amorfe zone, die daaromheen ligt. Die zone echter is niet altijd even dik. Waar zij minder dik is, komt er meer van de straling naar buiten. Aardstraling zal per gebied dikwijls kunnen optreden en is niet een verschijnsel, dat alleen maar nu eens hier en dan vele kilometers verder weer voorkomt. Er is altijd sprake van een zekere verzadiging.

Als er in de aardkorst zelf (die is niet zo dik als de meeste mensen denken, maar toch wel een paar kilometers) ook nog breuklijnen zijn (verschillende stollingsproducten), dan kan ook hierdoor straling worden gereflecteerd. De onderlaag kan in sommige gevallen als lens werken, in andere gevallen diffuserend.

Aardstraling is overal. Doorgaans is zij diffuus. Als ze in brandpunt wordt gebracht op onderliggende lagen, dan is dat helemaal niet gevaarlijk. Je kunt dan rustig zeggen; Ik ga alleen een stapje verder. Maar indien daarbij ook nog een verschuiving in de amorfe aardmassa rond die zeer vaste kern plaatsvindt, is het mogelijk dat wij te maken krijgen met de levenskracht sterk stimulerende of sterk afremmende krachten. Ik mag hier een vergelijking maken.

Men heeft in de landbouw een proef genomen. Men heeft een radio-actief element aan een staak van ongeveer $2\frac{1}{2}$ meter hoogte vastgemaakt. Daaromheen heeft men koren gezaaid. Wat bleek toen? Beneden rondom de staak en tot op een bepaalde afstand (de spreiding was niet erg groot) kwam er geen koren op. Daaromheen iets wat praktisch geen vrucht droeg (onderontwikkelde aren) en iets verder plotseling bijzonder rijk dragende, hoog groeiende en volle aren torsende korenplanten; daar achter

weer - vreemd genoeg - een strook van onderontwikkeld koren en pas daarna normale groei. Dat was radio-activiteit.

Maar radio-activiteit is ook een vorm van straling. En ofschoon aardstralen daarmee misschien niet te vergelijken zijn, natuurkundig, moeten we toch wel aannemen dat er een zeker analogie mogelijk is. Dan zeggen wij: Als er een brandpunt ontstaat, terwijl er gelijktijdig een bijzonder sterke uitzending plaatsvindt, dan hebben wij niet alleen te maken met een dood punt (een punt waar levenskracht wordt afgetapt), maar waar weer een spreiding begint, daar krijgen wij ook weer een enorm grote levenskracht.

Nu is het mogelijk (dit is een theoretisch punt), dat je in een kamer op grondniveau, op de vloer, werkelijk alle leven a.h.w. teloor ziet gaan. Bij wijze van spreken: de kat zit er wel naast, maar gaat nooit op die plek zitten. Zet u daar een plant neer, dan gaat ze onvermijdelijk dood. Maar plaatst u nu op een halve meter afstand daarvan een plant op 30 cm hoogte, dan blijkt ze bijzonder mooi en welig te groeien. Het lijkt wel alsof ze alle kunstmest krijgt en alles wat een plant maar wil hebben. Ze leeft gewoon in een plantenhemel. Dat alles komt dan door die straal: de levenskracht. En als dat voor een plant geldt, geldt dat ook voor u. Als u op 30 cm hoogte daar zou slapen, dan worden vele processen in uw lichaam gestimuleerd, daaronder ook het afbraakproces, wat heel erg belangrijk is om veroudering tegen te houden.

Als je het goed nagaat, zijn er op aarde een paar gebieden waar de mensen bijzonder oud worden. Ga je daar kijken, dan vind je dat ze allemaal niet te hoog boven de grond slapen, zelden op de grond. Verder ontdek je dat zij een heel natuurlijk leven leiden, maar dat zij de neiging hebben op bepaalde vaste plaatsen te rusten en dat niet iedereen even oud wordt. Als een oude heer in het huis een bepaalde slaapplek heeft, dan blijkt soms dat zijn zoon maar net de zestig haalt. De oude heer is reeds 124 en heeft pas weer een nieuw bruidje gezien. Dat is inderdaad mogelijk. Als u het niet gelooft, moet u maar eens informeren hoe het in Georgië is. Daar komt het voor.

Ik hoop hiermee duidelijk te hebben gemaakt, dat wij in de aarde met enorm veel dingen hebben te maken. Maar als er een buitengewoon welige plantengroei is en wij hebben niet het beschermde en enigszins gereguleerde niveau van de mens, waar alle evenwicht toch altijd een beetje zoek is en snelle fluctuaties niet meer dan normaal zijn, dan moet er in de natuur wel iets optreden wat die groei weer afremt, anders zou er iets mislopen. En dan zien wij in b.v. een bepaald bos plotseling een golf van de zijdespinnerrups. In Nederland is het gebeurd dat zo'n bos alle bladeren verliest, a.h.w. zijn leven verliest. En dan komt er een ogenblik, dat je denkt: nu gaat het gehele bos eraan. Maar dat gebeurt nooit. Want dan zien we of opeens een bosbrandje ontstaan of er is een excessieve regenval. Het blijkt, dat de zijdespinners daar niet tegen kunnen. Dat soort dingen gebeurt regelmatig. De natuur reguleert zichzelf.

Als wij dus iets doen om dat evenwicht in de natuur te verstoren, dan hebben wij niet alleen te maken met de een of andere natuurgeest (een elementair), met stralingen die veranderen, maar dan hebben wij te maken met alle invloeden, die denkbaar zijn; en die komen altijd weer samen, totdat de correctie bereikt is. Zij gaan niet terug aan het oude. Als het bos met zijdespinners afbrandt, dan duurt het een hele tijd, voordat er een nieuw bos staat. En dat zal waarschijnlijk een beetje anders zijn samengesteld. Maar daar gaat het niet om. Het is er doodgewoon om te doen: de groei is te excessief in dit gebied, zij moet op de een of andere manier worden gereguleerd.

Als de mensheid haar groei te excessief opvoert, ontstaan er uit natuurlijke oorzaken allerhande invloeden, waardoor haar aantal en haar

mogelijkheden worden geregeld. Als mens ben je stoffelijk deel van een perfect lopend uurwerk, dat zich voortdurend aanpast aan elke omstandigheid. De mens kan dit uurwerk nooit beheersen. Hij is er echter ook niet volledig aan onderworpen, omdat hij de werkingen kan erkennen en daarbij voor zichzelf - mede door geestelijke krachten te gebruiken en te putten uit geestelijke wijsheid - een versnelde aanpassingsmogelijkheid heeft, zodat hij door de aarde voortdurend als een positieve en niet als een storende factor wordt erkend.

Dit was dan een kleine varia. Een samenraapseltje van allerhande invloeden. Het zijn zeker niet alle invloeden, die er op aarde bestaan. Maar er zijn levende krachten in de natuur, die u mede hebben betrokken in één werkend geheel. Zolang er levensmogelijkheid is, wordt die instand gehouden. Of u daarbij leeft of niet, is voor de aarde niet van belang. Maar indien u de evenwichten, de harmonieën erkent en vandaaruit kunt leven en werken, dan zult u zien dat u in de natuur en in alle levende krachten, die daarin bestaan, de beste beschermers of beschermsters heeft, die u zich ooit hebt kunnen wensen.

-:-

O M I N A.
(Voortekens.)

Als wij voortekens beschouwen, dan is het vreemde daarbij, dat een groot gedeelte eigenlijk te verklaren is uit zuiver natuurlijke oorzaken. De Germanen b.v. hadden het geloof, dat als zwarte raven je pad kruisen, dan moet je teruggaan. Nu lijkt dat misschien heel vreemd, maar zo gek was dat niet. Want over het algemeen waren die beesten opgejaagd door iets of iemand in de bossen. En er was heel weinig kans, dat dat een goede vriend was.

Op deze manier zijn er heel wat voortekens, waarvoor je de verklaring onmiddellijk weet. Andere dingen zijn weer bijgeloof.

Er zijn mensen, die zeggen dat je op vrijdag de 13e niets moet beginnen. Nu zijn het waarschijnlijk mensen, die liefst helemaal niets beginnen; maar op vrijdag de 13e zijn ze bijzonder voorzichtig. Want vrijdag is eigenlijk - zegt men - zeer satanisch. Dertien is een ongeluksnummer, dus dat wordt een satanisch ongeluk! Toch is het eigenlijk de dag van Freyr (god van wasdom en vruchtbaarheid), dus de dag van vruchtbaarheid. Het getal 13 is ook het getal van de elementen in een hogere orde, en als zodanig zou vrijdag de 13e dus voor heel veel mensen een dag vol bewustwording en geluk moeten worden.

Neen, voortekens zijn moeilijk te lezen; tenminste als je uitgaat van een vaste betekenis. Een zwarte kat over uw pad betekent dit en een spin in de avond is verfrissend en lavend. Onzin! Maar er zijn heel veel dingen, die we toch wel kunnen thuisbrengen onder de voortekens en die betekenis hebben, omdat zij - zoals de raven waarover ik sprak - bepaalde ontwikkelingen aanduiden.

Zo zijn er b.v. van die avonden dat iemand een paar keer over je graf loopt. U kent die uitdrukking wel. Deze huiveringen duiden aan dat er een voor u minder prettige spanning is. Het is geen voorteken, dat zuiver ongeluk, een gepredestineerd zijn zelf tot ongelukkig-zijn inhoudt.

Neen, het is eenvoudig een teken, dat zegt: er zijn op dit moment invloeden, die je zenuwstelsel aangrijpen en die daardoor een grotere beheersing noodzakelijk maken. Iemand, die dit gevoel heeft gehad moet heel voorzichtig zijn. Hij moet ook goed uitkijken wat hij of zij doet.

Een ander voorteken, dat van grote betekenis kan zijn, is het zogenaamde blok. U heeft het misschien wel eens gehad dat u ergens heen ging en een deur wilde binnengaan of een straat wilde inslaan en dat u ineens het gevoel had alsof u door een brij of door een muur heen moest lopen. Alweer sensitiviteit. Kies als het even kan een andere weg. Kunt u niet anders, doe het dan heel voorzichtig, want dit betekent over het algemeen dat u iets heeft aanvoeld, dat niet in orde was.

In de oude tijd was het uitleggen van allerlei voortekens een bijzonder vak. Er waren mensen, die voorspelden door het een of ander onschuldig dier te doden en vervolgens te kijken wat er bij de darmen, de lever en de milt te zien was. Men redeneerde daar ongeveer als volgt:

De dieren zijn gewijd aan de god, want anders mag je het dier niet gebruiken voor de voorspelling; je moet het eerst aan de god wijden. De god zal dus zijn wezen daarin uiten. Alle factoren, die dreigend of gevaarlijk zijn, zullen dus in het dier aanwezig zijn; het is een soort microkosmos geworden. Als ik het openmaak en kijk wat er allemaal in zit, dan weet ik wat er in de kosmos gebeurt. De wet van overdrachtelijkheid. Deze overdrachtelijkheden waren natuurlijk wel eens onvolledig en soms zelfs bedriegelijk, maar toch zijn er dingen waaraan je zó kunt zien. Nu mag ik misschien een heel eenvoudig voorbeeld geven:

Als er regen komt, zie je koeien zich al van tevoren groeperen met de staart tegen de wind. Ik weet niet waarom, maar ze doen het. Als er bepaalde stromingen in de lucht zijn, dan zien wij dat de ganzen en de eenden bijzonder fel vliegen en dat zij over het algemeen zoeken naar de polder, naar het wijde. Zij zoeken geen bescherming in bossen of in kleine vijvers met hoge begroeiing. En dan weten wij: er komt iets van onweer of storm, waardoor zij zich ginds beter kunnen voelen.

Op dezelfde manier groeperen zich vaak feiten in de lucht. Als je ziet dat er een zonsondergang is waarbij een scherpe kring rond de zon staat, dan zeg je: Dat betekent, dat er een verandering in de luchtvochtigheid is. Maar het is een voorteken. Dat betekent dus, dat wij moeten rekenen op de mogelijkheid van weersomslag. "Avondrood - water in de sloot" zegt de boer dan ook.

Als wij willen kijken naar voortekens, die ons in het bijzonder treffen, dan komen wij terecht bij andere dingen, zoals het doodskloppertje. Ik weet niet, of u er wel van heeft gehoord. Het doodskloppertje is een soort houtworm. Het is dus een voortdurend getik dat je hoort. En dat betekent heel vaak - zegt men - dat er iemand gaat sterven. Dat is natuurlijk kolder. Het betekent niet, dat er iemand gaat sterven, maar wel - als houtworm als oorzaak is uit te schakelen - dat er bepaalde krachten of entiteiten aanwezig zijn. Er is dus een afwijkend krachtveld. En dit betekent weer dat degene, die binnen dit krachtveld leeft, bijzondere ervaringen zal hebben. En heel vaak zijn die inderdaad lichamelijk wat minder prettig. Maar het kan net zo goed een nachtmerrie zijn als een sterfgeval.

Een voorteken, dat ook wel meetelt, is het zogenaamde "bezoek". Dat is dan meestal een droomtoestand of een hallucinatie - in enkele gevallen is het ook een meer reële waarneming - waarin iemand bij je op bezoek komt. Heel vaak is dat zo reëel, dat je denkt als je je ogen opslaat: hé, staat die nu naast mijn bed! Zover kan dat gaan. Dit is ook een voorteken. Het betekent helemaal niet, dat wat op dat ogenblik wordt gezegd en gedaan goed is en dat het allemaal klopt, want een groot gedeelte van de conversatie maak je meestal zelf. Het betekent wel, dat er op dat moment een rapport is. En dat rapport betekent dan, dat er tus-

sen u en de personen of persoon, die op bezoek is geweest, zich het een en ander gaat afspelen. Er zijn veranderingen op komst.

Voortekens waarvoor men heel erg bang is zijn natuurlijke voortekens. Als je langs een kerkhof loopt en je ziet je eigen naam op een grafzerk staan (meestal gezichtsbedrog), zo zegt men: Lees de datum en het jaartal daaronder maar niet, want op die datum zul je sterven. Dat is niet waar. Wat is wèl waar? Als ik naar een grafzerk kijk en ik lees mijn eigen naam daarop, dan heb ik het gevoel dat mijn leven (en dat betekent niet noodzakelijkerwijs 't stoffelijk leven, maar wel mijn wijze van leven) gaat veranderen. Innerlijk ken ik dit einde. Ik projecteer het naar buiten en zo is een dergelijke waarneming altijd het voorteken van een grote verandering in mijn leven: mogelijk sterven, mogelijk verhuizing of een verandering van persoonlijke relaties.

Dan zijn dromen ook wel eens voortekens. Waarom eigenlijk? Wel, omdat de mens in de droom - naast uittredingsdromen die ook nog kunnen voorkomen - zijn gehele onderbewustzijn motiveert. Alles wat hij weet en kent, komt naar buiten. Maar datzelfde onderbewustzijn bepaalt ook de reactie bij dagbewustzijn. De droom en de gebeurtenissen in de droom zijn dus een aanwijzing voor de spanningen, die er in je bestaan en daarmee voor de reacties, die je onbeheerst en onbewust misschien zo dadelijk zult tonen tegenover de gebeurtenissen.

Een droom, die echter allerhande sombere aspecten heeft, zal zelden een sombere reactie betekenen, want u heeft innerlijk uw somberheid afgereageerd. Doordat deze in de droom vorm kreeg, zal zij in het stoffelijk bestaan niet zo sterk naar voren komen, tenzij u hecht aan het oude; dat moet ik erbij zeggen.

Uittredingsdromen.

Als ik ben uitgetreden naar een bepaalde sfeer - zo zegt een zeker bijgeloof - dan kan ik in die sfeer alle gebeurtenissen op aarde vaststellen en ik kom terug met een voorkennis omtrent de toekomst. Alleen moet je dan wel vertalen wat je hebt gezien. In heel veel gevallen zijn dat krankzinnige dingen. Iemand droomt b.v. dat hij daar een bezemsteel ziet, die met een driehoek op de schouder rond huppelt in de richting van een vuilnisvat. Wat betekent dat?

U kunt dan Freudiaans doen en zeggen: Hier is een sexuele relatie-noodzaak uitgedrukt, waarbij echter een derde factor optreedt: dus een driehoeksverhouding. Dan hebben wij een mooie uitleg. Maar gaan wij van voortekens uit, dan zeggen wij: Ik heb hier in de eerste plaats opruiming. Oude dingen, die eigenlijk geen waarde meer hebben, zal ik plotseling als zodanig zien. Die worden opgeruimd. Dan kijk ik verder en zeg: Een driehoek erbij, dat wil zeggen: een aantal nieuwe evenwichten. Ik zal waarschijnlijk mijn gerichtheid in het leven veranderen of daarin een totaal nieuwe beleving vinden. Op die manier zijn voortekens wel degelijk bruikbaar.

Er zijn natuurlijk ook wel dingen, waarvan je je afvraagt: hoe zit dat eigenlijk in elkaar. "Nomen est omen", zegt men dan: de naam is een voorteken. Dat is op zichzelf kolder. Want als een enthousiaste ouder je genoemd heeft naar de een of andere heilige, zodat je b.v. Sinte Lucieberthe heet, dan betekent dat helemaal nog niet dat je lucide zult zijn. Maar als wij nu de naam gaan berekenen, dan blijkt er wel iets anders.

Namen zijn te herleiden tot getallen; dat is kabbala. Getallen zijn te gebruiken om een aantal typen op een zekere scala aan te duiden. Het totaal aantal typen is 144; namelijk 12 hoofdtypen met elk 12 subtypen. Als wij daarmee rekening houden, dan hebben wij dus 12 hoofdtypen en 12 subtypen. Elk van de 12 hoofdtypen toont dus 12 varianten. Het getal, dat ik bereken uit een naam, geeft weer aan tot welk type de naam behoort. Maar - zo zegt men - de naam (althans het naamgetal) zal onbewust worden gekozen in overeenstemming met de drager. Daarom mag je

hiervoor nooit een volledige naam nemen. Je neemt altijd de roepnaam. Iemand kan wel Johanna, Maria, Francesca enz. heten, maar zij wordt gewoon Pop genoemd. Dan bereken je Pop, want Pop is de naam; dat is de uitdrukking van het wezen.

Het blijkt inderdaad, dat op deze manier de naam veel doet vermoeden omtrent de achtergrond van de persoonlijkheid. Het is niet zo, dat de naam een voorteken is aan de hand waarvan de geschiedenis van de persoon is vast te stellen. Maar wel, dat de naam de weergave is van de karakteristiek van de persoon en dat zij dus volgens de oude typenberekening is onder te brengen in een bepaald kader. Wij kunnen dus zeggen: De naam beperkt in zekere zin de drager of draagster, maar aan de andere kant draagt zij bij tot de ontwikkeling van bepaalde aspecten.

U zult zeggen: Hoe kan dat? Heel eenvoudig: Als je een naam noemt, dan breng je een klank voort. Klanken hebben een zekere invloed; zij kunnen harmonie-bestemmend zijn. Een voortdurend herhaalde roepnaam betekent een voortdurend onderworpen zijn aan een bepaalde klank, aan een bepaalde harmonie. Deze harmonie zal dus in het bewustzijn, maar ook in de contacten van dit bewustzijn met het menselijk bovenbewustzijn en met het onderbewustzijn een grote rol spelen. Op die manier is het dus werkelijk waar dat nomen omen kan zijn.

De voortekenen, die wij verder zien, zijn zo moeilijk te duiden. Wij zien dat een gulden plotseling zweeft ....en dan kunnen we zeggen: Dat is een voorteken van de noodzaak om de koers te veranderen. Dat had u gedacht! Het is alleen maar een voorteken van een niet-meer-in-staat-zijn om welke reden dan ook een gevolgde politiek zonder onderbreking voort te zetten. Het betekent dus een verandering in politiek en verder niets.

Maar als ik nu buiten loop en ik zie daar opeens iemand zweven - dat kan gebeuren - dan denk ik niet aan mist en aan koeien zonder poten, maar ik heb werkelijk het gevoel: ik zie iemand zweven (vaak is het gezichtsbedrog), dan is dat een voorteken.

Wat zei men in de oudheid daarvan? "Degenen, die ik zwevende zie komen, is iemand die mij domineert of beheerst." Is dat waar? Neen. Behalve als ik het geloóf en dan maak ik het zelf waar. Maar het betekent wel, dat ik de persoon, die mij op deze manier nadert op de een of andere wijze hoger stel. Ik geef die persoon dus onbewust invloed op mijn persoonlijkheid. Niet dat ik gehoorzaam zal zijn of dat deze mens of dit wezen mij werkelijk kan domineren, maar wel: ik zal daardoor sterk worden beïnvloed. Zie ik zoiets, dan moet ik rekening houden met: wat heb ik precies gezien. Want dat zijn de invloeden, die ik binnenkort zal ontmoeten.

Voortekens zijn zelden dingen, die concrete gebeurtenissen voorzeggen. En als concrete gebeurtenissen daardoor kenbaar worden, hebben wij eigenlijk niet meer te maken met een voorteken, maar heel vaak met uit-treding van anderen of met de z.g. "dodenbezoeken".

Als iemand mij komt bezoeken in de nacht - ik zie hem plotseling voor mij staan b.v. in een druipende oliejas - dan is de kans groot, dat ik met iemand te maken heb, die op zee is verongelukt, althans bewusteloos is op dat moment. Het heeft dan niets meer te maken met een voorteken. Het is gewoon een feit, dat wordt overgebracht.

Bijgeloof is natuurlijk erg wonderlijk. Als ik een aantal bikkels of staafjes (b.v. runenstaafjes), muntstukken, dobbelstenen neem en ik gooi daarmee, dan bepaal ik een toevalspatroon. Ik kan dat dus niet meer zonder meer herhalen. Wat er is, is toevallig. Toch zeg ik dan heel vaak: Dit bepaalt mijn toekomst. Is zo'n worp nu werkelijk een voorteken of een voorspelling? Neen. Maar wat gebeurt er wel? Door mijn concentratie daarop en mijn associatie daarmee maakt het in mij gekende gedeelten van de toekomst wakker. Zo is het werpen van allerlei dingen om daarmee een orakel te krijgen helemaal niet een direct bepalen van de toekomst.

Dit is beseffen van wat ik zelf zie in die toekomst; en over het algemeen wordt daarvan een groot gedeelte waar.

Dan hebben wij nog de eenvoudige voortekenen. U weet misschien dat meisjes in de Kerstnacht of de Oudejaarsnacht of Driekoningenavond bepaalde praktijken plegen te doen: om 12 uur 's nachts in een donkere kamer met een kaars voor de spiegel staan. Als je goed kijkt, zie je degene met wie je zult trouwen. Dat was een bijgeloof, dat niet helemaal zonder reden was, want de jongeman die verkikkerd was op de jonge dame probeerde haar meestal alleen te treffen en volgde haar dus. Zo zag zij vaak in de spiegel iets wat werkelijkheid was.

Het gieten van lood in water - ook een spelletje. Gesmolten lood wordt in water gegoten en daaruit zou zich dan de figuur of de vorm of de naam kunnen vormen. Dat doe je toch zelf! De mensen maken zichzelf alleen maar duidelijk wat er aan de hand is.

Een heel ander typisch voorteken, dat hier heel lang heeft gegolden: als je in staat bent een appel te schillen zonder dat de schil breekt, dan ga je een goede tijd tegemoet. Een voorteken? Ik geloof het eigenlijk niet. Het is eerder een test. Iemand, die in staat is dat te doen, kan op dat ogenblik zeer geconcentreerd en nauwkeurig werken, want anders lukt het hem niet. Iemand, die zeer geconcentreerd en nauwkeurig kan werken en reageren, zal over het algemeen zo slagvaardig zijn in het gewone leven, dat hij succes heeft.

Misschien zijn dit niet alle voortekenen, die u met het stellen van dit onderwerpje heeft bedoeld. Welke voortekenen moeten wij dan au sérieux nemen? Verschijningen in de nacht? Verschijningen in de nacht zijn vaak zelfbedrog of het zijn contacten met een geestelijke wereld. Zij betekenen dan geen voortekenen, maar ze zijn eenvoudig constateringen; en dat is een groot verschil.

Dingen, die ons tegemoet komen, altijd toevallig. Nu ja, het kan zijn dat u langs de spoorbaan gaat zitten en zegt: Ik wil eens zien wat voor treinen er langs komen: een rode, witte of gele. Maar alleen als u weet, dat de treinen regelmatig rijden, anders moet u zoiets niet zeggen. Dan kan het zijn, dat er normaal om de andere een gele, dan een groene, dan een rode en dan een witte komt en dat er nu ineens twee of drie achter elkaar komen. Is dat een voorteken? De mensen maken dat ervan. Neen. Het is wel een bewijs, dat uw gevoeligheid aanmerkelijk groter is. Als u dat wilt proberen, dan is dat eenvoudig, als u tenminste ergens zit waar bussen, trams of dergelijke genummerde voertuigen voorbijkomen. Zeg gewoon tegen uzelf: Wat is nu de eerste tram, die voorbijkomt. U gaat een half uurtje weg en zeg dan: wat is de eerste tram, die voorbijkomt. Als het drie keer achter elkaar is uitgekomen, dan is de kans heel groot, dat u voor andere zakelijke of persoonlijke relaties op dit moment ook het juiste intuïtieve inzicht heeft. En dan betekent het niet, zoals men wel eens zegt, dat de wereld je gehoorzaam is, maar het betekent wel, dat ik veel gevoeliger ben en dus veel juistere kan zien wat ik wel of niet moet doen.

Dan kunnen we spreken over voortekenen, zoals die in het Oosten voorkomen. Als een cobra in een huis vertoeft, dan kan dat een zegen betekenen, als ze regelmatig haar melk komt drinken, want dan sta je onder bescherming. Is dat waar? Natuurlijk niet. De cobra is tevens het symbool van iets: een heilige kracht in de natuur. Waar de aanwezigheid van die kracht wordt gevoeld, daar is de harmonie met de natuur groter dan normaal. Iemand, die dat kan voelen, zal door de cobra niet worden aangevallen, tenzij je haar toevallig laat schrikken.

Wat zit ik nu eigenlijk te doen? Ik moet over voortekens spreken en ik vertel maar dat zij er eigenlijk niet zijn of dat ze allemaal anders moeten worden uitgelegd. Laten we het dan maar heel eenvoudig zeggen:

Voortekens kunnen worden gelezen, zeker. Maar het lezen van voortekens is alleen maar het lezen van waarschijnlijkheden. Hierbij speelt het

eigen bewustzijn en ook het bovenbewustzijn een grote rol. Dergelijke constateringën houden niet in dat de dingen altijd dezelfde betekenis hebben. Als u tegen uzelf zegt: "Als ik twee padden tegen kom, zal ik een gelukkige dag hebben," dan is dat heel goed mogelijk. En als u tegen uzelf zegt: "Dan zal ik een ongelukkige dag hebben," dan is dat ook heel goed mogelijk. Waarom? Omdat u aan het teken, dat u voorvoelt zelf een interpretatie verbindt en die waarmaakt.

Voortekenen zijn er zeker, indien het om natuurlijke gebeurtenissen gaat. Als wij zien, dat ratten en muizen op een bergveld verdwijnen, dan kunnen wij er zeker van zijn dat er gevaar dreigt. Deze beesten gaan nl. weg als er aardverschuivingen, uitbarstingen van vulkanen en dergelijke kunnen komen. Als wij zien, dat alle dieren onrustig zijn en een hooggelegen plek opzoeken, dan is er kans dat er water of andere overlast komt. Dit zijn voortekenen, die berusten op de gevoeligheid van dieren voor bepaalde ontwikkelingen. Het is zelfs gebeurd, dat honden wegliepen van dorpen, die nogal in de diepte lagen en dat een ogenblik daarna een enorme watermassa de berg af kwam en een dorp half wegvaagde. Dan kun je zeggen: Het weglöpen van de honden is een voorteken. Voor een mens, die niet begrijpt wat er gebeurt, is dat zeker waar.

Toch zijn er wel dingen, die je als mens voortekenen mag noemen. Als je bij herhaling droomt van eenzelfde gebeurtenis en daarbij intensifieert zich de droom en de droom-herinnering, dan is dat vaak de aanduiding dat een vergelijkbaar - maar niet noodzakelijk gelijk - gebeuren voor de deur staat. Herhaling: minimum driemaal. Gemiddelde tussenruimte kan liggen van drie maanden tot drie dagen.

Voortekens, die ook reëel zijn, zijn b.v. die de dood aankondigen. De overgang van de mens wordt wel eens aangekondigd, doordat hij contact krijgt met geesten, ook als hij zich er helemaal niet van bewust is dat hij ziek is of dat er iets aan de hand is. Dit contact heeft dan meestal het element van vleugels, gevleugelde geesten of het geluid van vleugels, het zien van een geest en daarnaast heel vaak uitnodigende gebaren. Indien dat gebeurt kunnen wij er zeker van zijn dat er ziekte of doodsgevaar in de nabijheid is, want onze afstemming zou anders niet een dergelijk resultaat kunnen hebben.

Dan moet ik nog een paar curiositeiten gaan opsommen. U weet, dat er in Brazilië een meertje is waarboven wolken plegen te hangen tegen de avond. Die wolken nemen soms vormen aan. Men heeft daar o.m. al gezien: een gebalde vuist, een kruis, een zwaard, een trap, men heeft er een keer kastelen gezien. Men zegt dan: Dat zijn voortekenen. Het betekent, dat er voor de gehele wereld iets gaat gebeuren. Zo erg is het nu ook weer niet. Maar wat wel gebeurt, is dit:

Het denken van de mensen kan vormend optreden op astraal terrein. Nu zijn er toevallig een paar plaatsen (één in de buurt van Kaapstad, een andere iets zuid-oostelijk van Brasilia) waar de natuur zo rustig is dat de gedachteninvloed van de geheel wereld daarin wel eens een symbolische gestalte krijgt. Toen die vuist werd gezien, brak kort daarop de Tweede Wereldoorlog uit. Toen het zwaard werd gezien, werd de oorlog kort daarop beëindigd - om een paar voorbeelden te noemen. Hier is in zekere zin sprake van voortekenen, omdat het denken van de gehele wereld (een besef dus dat veel verder gaat dan een enkele mens kan bereiken) tot uiting komt in een voorstelling. Maar dan moet je de voorstelling verklaren en dat is heel iets anders dan de oude orakelstijl van: zet een kip tussen vijf verschillende kleuren graan (die zijn dus eerst geverfd) en kijk wat het beest oppikt en wat er over blijft. Als het beest nu voornamelijk rode korrels oppikt, dan zal er wel vrede komen. Maar als het nu alle blauwe oppikt, dan komt er grote verwarring. Hierbij is het altijd weer de achtergrond, de kennis, die een grote rol speelt.

Hiermede meen ik voldoende over het onderwerp te hebben gezegd.

Abonnementen: f 17.50 p. 10 nummers
(v. leden f 12.50) (v. buitenland f 1.50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
i.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijkelaan 15
Leidschendam Tel: 01761-5154

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

JULI 1971.

16e jaargang.
Nummer 10.

MAGIE EN MAGIERS

Magische practica

Blz. CI/139

De mens van heden

" CI/148

VERBORGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR

De grote verschijnselen in de natuur

" CII/141

Daar gebeurt wat....!

" CII/149

Vernieuwing

" CII/153

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

MAGIE EN MAGIERS

Tiende Les.

MAGISCHE PRACTICA.

Dit geeft aan dat de magie wel degelijk ook in de praktijk haar betekenis heeft. Wij kunnen over het geheel zeggen, dat magie niet werkelijk een geheim is. Ze is eerder een wetenschap, waardoor de mens in staat is ook zichzelf als werktuig te hanteren. U moet dus van mij in mijn poging de praktische zijde te belichten niet verwachten, dat ik u allerlei recepten geef met vele vreemde bestanddelen. Ik weet, dat die bestaan en ik weet, dat vele mensen denken dat een dergelijke receptuur een soort "ultima Thule" van de magie moet zijn. Ik zal trachten u duidelijk te maken, dat onze werkelijke mogelijkheden elders liggen.

1. Men heeft in de eerste plaats een zeker zelfvertrouwen en een zeker geloof nodig. Het geloof behoeft niet nader omschreven te zijn. Het kan dus van elk standpunt uitgaan, het kan gebruik maken van elke ritus. Het kan verder - en dat is zeer belangrijk - naar wens worden geformuleerd. Voorwaarde is, dat men het als geloof gestelde inderdaad in zich als een zekerheid beschouwt. Dan moeten wij de neiging hebben onszelf te zien als in staat te zijn met dit geloof te werken. Dat laatste is het moeilijkst.

Werken met een geloof betekent de essentie van dit geloof - ook voor zover het onredelijk is of bovenzinnelijke zaken betreft - eenvoudig in praktijk te brengen, vast rekenen op dingen, die logisch niet verantwoord kunnen worden, maar die middels het geloof als zekerheid zijn gesteld. Wie dit doet, zal bij zichzelf een groot aantal mogelijkheden ontdekken. Wie nog niet zover is, zal allereerst moeten nagaan in hoeverre zijn geloof werkzaam is. Dan zou ik u willen voorstellen als

1e proef:

Definieer uw geloof in het bovenzinnelijke. Tracht voor uzelf te formuleren welke mogelijkheden u voor een bovennatuurlijk, bovenzinnelijk of onbegrijpelijk ingrijpen in uw omstandigheden veronderstelt. Ga na in welke punten u daarbij zelf kunt meewerken. Neem één van deze punten en begin uw medewerking met een nauw omschreven doel voor ogen.

2. Alle zaken, die met magie samenhangen, zijn gebaseerd op kwaliteiten van het menselijk lichaam en van de menselijke geest. Er is hierop geen enkele uitzondering te vinden. Magie, alleen veroorzaakt door of tot stand gebracht middels entiteiten, terwijl de persoonlijkheid zelf geen enkel aandeel aan het gebeuren heeft, is een onmogelijkheid. Stellen wij daarom als

2e proef:

Neem een beeld of een voorstelling, die u goed kent. Tracht u dat beeld zo voor te stellen dat het volgens uw beste weten de werkelijkheid dicht benadert. Vervolgens wijzigt u bewust in uw voorstelling één enkel voor u kenbaar en opvallend facet van die werkelijkheid. Kies hiervoor bij voorkeur kleinere, onopvallende zaken. U voorkomt hiermede allerlei vreemde verwarringen voor anderen. Ga dan later na, of de verandering heeft plaatsgevonden. U zult tot uw verbazing ontdekken, dat u in staat bent de plaats te bepalen waarop bepaalde voorwerpen tegen alle gebruik in zich zullen bevinden. U zult ook ontdekken, dat de aanwezigen, die toch zelf de verplaatsing hebben gedaan, zich dit niet herinneren en met u verwonderd zullen kijken naar de ongebruikelijke plaats, waar die voorwerpen terecht zijn gekomen.

Deze proef dient voornamelijk om het zelfvertrouwen te vergroten. Daarnaast heeft zij het voordeel, dat zij u althans enigszins inwijdt in de mogelijkheid van beïnvloeding op afstand.

3. Alle werkingen, die wij veroorzaken, gaan van onszelf uit. Dat is gesteld. Ik behoef geen voorstelling te hebben van de wijze, waarop de werking plaatsvindt. Als u schrijft, realiseert u zich ook niet hoe elke spier zich beweegt om een letter te vormen. U kent de vorm van de letter en u geeft haar weer. Op deze wijze functioneert ook de magie. Alles, wat in de loop der geschiedenis in de mensheid is gegroeid als een soort instinct, een soort emotioneel besef misschien ook, is bruikbaar. Dit zijn voor ons de voorgevormde patronen, die wij door alleen onze aandacht daarop te richten kunnen verwezenlijken.

Indien u dus telepatische contacten wenst en u heeft daarvan een voorstelling, dan zult u ontdekken dat deze mogelijk zijn. U kunt deze echter niet duidelijk in woorden uitgedrukt eisen. Invallen, inspiraties zijn nl. de eerste en meestal de beste verschijnselen van een telepatisch rapport, dat men zelf door wens en voorstelling tot stand brengt. Dit is voor een ieder mogelijk.

De proef in dit geval:

Tracht een persoon, die u kent en die u bij voorkeur niet al te lang geleden heeft gezien, te bereiken en daaraan een gedachte over te dragen. Doe dit herhaalde malen met één en dezelfde persoon. Gebruik hierbij steeds een gelijke of gelijkkluidende formulering. Druk u in uw gedachten langzaam uit. Spreek a.h.w. nadrukkelijk met uw gedachten. Bouw u zo mogelijk een begeleidend beeld op. Indien u dit doet, zult u ontdekken dat anderen wel degelijk deze impressies en impulsen overnemen en door de herhaling daarover ook zullen spreken.

Het is een interessante, maar tevens zeer nuttige mogelijkheid om zowel het aflezen van gedachten van personen op afstand te oefenen, als ook het versterken van beïnvloeding van personen.

4. Materie.

Eenvoudig gesteld: alle materie is energie. Alle energie in zich besloten functioneert als veld. Elk veld kan via inductie tijdelijk of blijvend worden gewijzigd. De mens kan optreden als inductor en als zodanig materie veranderen. Dit is eenvoudig bruikbaar, indien u een z.g. "waker" wilt stellen.

U neemt een voorwerp, bij voorkeur een beeldje, een sierwapen of iets dergelijks, rustig in de handen en al mediterend stelt u: "dit zal voortaan de verdediger van mijn huis zijn". U zult met verbazing constateren, dat de onrust in uw huis hierdoor afneemt en dat in vele gevallen personen, die ongewenst de plaats waar zich

het beeldje of voorwerp bevindt betreden een gevoel van spanning krijgen. Zoudt u werkelijk met inbrekers te maken hebben, dan zal u blijken dat deze spanning hen ertoe verleid om bepaalde dwaasheden uit te halen, zodat u van hun bezoek tijdig op de hoogte bent en in de meeste gevallen ook zonder schade maatregelen kunt treffen.

Dit zijn een aantal zeer eenvoudige proeven. In een magische practica moet dit worden gezien als enkele basisproeven om zo te komen tot een hanteren van een complexer geheel van menselijke gaven en mogelijkheden.

Ik geef u nu een aantal mogelijkheden en proeven die kunnen worden gedaan, nadat u de voorgaande proeven met enig succes heeft volbracht.

1. Bedenk in zo eenvoudig mogelijke lijnen een gebeuren, dat u wenst te zien plaatsvinden. Hiervoor denkt men schematisch, maar wel gedetailleerd. Bijvoorbeeld: A begeeft zich naar punt B., vandaar naar punt D. en vandaar naar punt C. Hierop komt X en vergezelt A terug naar het punt van uitgang.

Het klinkt wat vreemd dit schematisch denken, maar het is noodzakelijk. Als wij nl. elke fase van een gebeuren uitdenken, beginnen wij haar reeds door onze gedachtenimpuls waar te maken. Het zal ons blijken, dat wij door deze denkwijze een ieder, waarmee wij enig telepatisch rapport kunnen krijgen, gedeeltelijk kunnen beheersen. Men onthoude hierbij, dat ingaan tegen de persoonlijkheid zelf (dus niet tegen diens gewoonten maar tegen de persoonlijkheid zelf) altijd spanningen veroorzaken, voor uzelf grote vermoeid teweeg brengt en de resultaten dubieus maken.

U neemt in deze reeks proefnemingen misschien ook aan, dat kleine veranderingen in het weertype wenselijk zijn. U kunt niet, als de gehele hemel bewolkt is, de regen bevelen op te houden. Dit kan alleen iemand, die werkelijk Adeptus Major is in deze vorm van magie. Maar u kunt wel bij gebroken hemel tijdelijk het voorbijdrijven van een wolk versnellen of vertragen, zodat zonnige perioden langer optreden. Daarnaast is het met enige concentratie mogelijk om niet al te zware wolken gedeeltelijk op te lossen alleen maar door ernaar te kijken en u de vormverandering zo plastisch mogelijk voor te stellen. De voorstelling van het gebeuren aan de hemel is hier bepalend voor de invloed, die u uitzendt en daardoor mede bepalend voor de verandering in het normaal gebeuren, die u zo doet ontstaan.

2. Het z.g. bezoeken van personen en mogelijk zelfs van instanties.

Er zijn omstandigheden, waarin u een ander ertoe moet bewegen u recht te doen. Als u het onrecht nauwkeurig kent en daarbij de emotie, de overdrijving terzijde weet te stellen, kunt u zich hiervan een beeld vormen in elke omstandigheid. U zult u voornamelijk gedurende de rusttijd van de betrokken personen concentreren op deze situatie, maar nu met degene, die u als doel heeft gekozen als het lijdend voorwerp daarvan. Als dit enige malen wordt herhaald, ontstaat er een reeks nachtmerries bij de betrokken proefpersoon. Hierdoor wordt hij ertoe bewogen soortgelijke omstandigheden bij anderen ook au sérieux te nemen en wat meer is: zijn aandacht zal juist en in het bijzonder worden gericht op alle gevallen, die met deze zich herhalende nachtmerries overeenstemt.

Heeft u te maken met instanties (dus onpersoonlijke zaken), dan is het over het algemeen beter hiervoor de laatste uren van activiteit van een dergelijke instantie te kiezen. U straalt dan eveneens het beeld van de ellende uit, maar nu met uzelf als opstandige in de hoofdrol, als wreker van onrecht. U zult ontdekken,

dat ook deze uitstraling door velen wordt aanvoeld. Gebruik hierbij niet uw naam, als u dit de eerste keer doet. U zoudt hierdoor ressentimenten tegen uw persoon kunnen wekken. Concentreer u op de situatie en het wreken van onrecht. Een eigenaardig resultaat zien wij hierbij vaak optreden, nl. dat personen, die met de zaak in kwestie in feite weinig te maken hebben nu, als zij ervan horen, grote belangstelling hiervoor tonen. De verhoogde belangstelling voert over het algemeen tot een zeer snelle afwikkeling, terwijl in zeer veel gevallen bovendien een ongewoon gunstige afwikkeling kan worden verwacht.

In deze reeks proeven is er nog een andere. Wij kunnen nl. uitgaan van onze eigen noodzaak. Ik geef u een voorbeeld. U zult begrijpen, dat vele variaties hierop mogelijk zijn.

Iemand moet andere mensen beroepshalve bezoeken, b.v. een handeldreiziger. Hij stelt zich in op een maximum resultaat en overdenkt dit. Hij laat dit denkbeeld voortdurend in zichzelf doorwerken en gaat niet volgens een tevoren vastgesteld plan te werk. Hoogstens gebruikt hij dit als eerste punt van uitgang. Hij laat zich dus ook bij zijn reizen, het gaan langs de wegen en de keuze van straten a.h.w. inspiratief beïnvloeden en bezoekt eventuele klanten of personen die bezocht moeten worden in de volgorde, die zo ontstaat. Typerend is dan dat men automatisch degenen kiest, die beschikbaar zijn. Men krijgt dus geen "niet thuis" en zeer zelden "geen tijd". Daarbij zal het behoefte-element, dat bij de anderen bestaat naar u terugspiegelen. Hierdoor zult u bij voorkeur diegenen bezoeken, die uw diensten of bemoeiingen zeer nodig hebben.

U kunt dit eveneens doen t.a.v. bezoeken van personen etc. U bent dan in staat, zonder dat er sprake is van een uittrekking aan te voelen welke personen op dit moment wel te bereiken zijn en welke niet, in welke mate u welkom bent en uw boodschap gunstig of niet wordt ontvangen.

Dit alles klinkt zeer eenvoudig. Menigeen zal zeggen: Is dit nu een practicum voor de magie, waarmee wij zo onmetelijk veel tot stand zouden moeten kunnen brengen. Inderdaad. Deze eenvoudige en in wezen ook gemakkelijke proeven brengen u tot ervaring. U leert uw voorstellingsvermogen hanteren. U leert uw persoonlijkheid instellen. U leert uw gevoeligheid vergroten. U leert tevens boodschappen over brengen en anderen beïnvloeden. U kunt eerst, indien u ook dit beheerst, overgaan in de richting van iets, wat dan toch wel als een major opus kan worden beschouwd.

Het oproepen van geesten kan ik u helaas niet aanraden. Men kan wel een contactpatroon uitzenden, waardoor men bepaalde geestelijke krachten, zonder personen te omschrijven of dwingend op te treden, van eigen behoeften en belangstelling op de hoogte stelt. In zeer vele gevallen krijgt men daarop inspiratieve contacten, die met enige studie en soms enige hulp vaak kunnen worden omgezet in mediamieke contacten van verschillende aard.

Wie zich richt op een wereld of sfeer krijgt ook daarvan een voorstelling. Deze zal niet altijd even aangenaam zijn. Eén van de veel voorkomende voorstellingen bij het aanboren van sferen die macht bezitten is vergelijkbaar met de beelden van tempelwachters, zoals wij die in de Indiase, Indonesische en Balinese kunst zien uitgebeeld. Een dergelijke monsterfiguur is geen werkelijkheid, maar een sleutel. Als u zich dit beeld voor ogen stelt, heeft u contact met een macht in een andere sfeer. Deze macht kunt u hanteren als versterker voor uw wensen en verlangens. Hierdoor kunt u ook de materie sterker en verder beïnvloeden dan zonder dit mogelijk zou zijn. Wie echter probeert op te roepen, zal zich hierdoor in een directe en niet te beheersen relatie met hetgeen hij oproept brengen. Wie dus een dominantie door sferen wil voorkomen, stelle zich open, zonder daarbij een bepaalde wens, zelfs een bevel of bezwering te gebruiken, zeker t.a.v. personen.

Heeft men eenmaal contact gekregen met deze sferen, dan ontstaat in het "ik" een aantal symbolen. Dat wil zeggen, dat bepaalde, vaak zeer eenvoudige tekens voor u persoonlijk een zeer bijzondere beduiding krijgen. Indien dit gebeurt, dient u die tekens vast te leggen. De betekenis ervan kunt u eventueel in geheimschrift of in alleen voor u begrijpelijke steekwoorden aangeven. Deze symbolen kunnen worden gebruikt als een taal. Het is vaak heel erg moeilijk om ons een complete voorstelling te vormen, die een in woorden uitgedrukte gedachte moet vergezellen. Komen wij zover dat wij onze eigen symbolen vinden, dan kunnen deze worden gebruikt in de plaats van de complexe voorstellingen. Zij bevatten nl. een begrip, dat in het eigen bewustzijn en onderbewustzijn gedetailleerd verankerd is.

Als wij bewust aan het symbool denken, dan stralen wij het geheel uit. Door het combineren van de verschillende symbolen en ons deze - hetzij gezamenlijk, hetzij in een volgorde - voor te stellen hebben wij hiermede een volledige activering bereikt van de eigen persoonlijkheid plus een volledige gerichtheid, inhoudende gedetailleerde voorstellingen en richtlijnen t.a.v. de kosmos. Het antwoord zal afhankelijk zijn van de sfeer, de wereld of de invloed, waarmee wij gewoonlijk werken. Maar in alle gevallen kunnen wij hiermede z.g. bovennatuurlijke feiten tot stand brengen.

Ik hoop, dat deze aanwijzing in haar beperktheid voor u voldoende duidelijk is. Men heeft mij nl. verzocht niet te expliciet bepaalde proefnemingen uit te leggen, juist op dit terrein.

"Alles wat rond mij is, is de weerspiegeling van een oerdenkbeeld." Dit is een theorie, die voor zover mij bekend is nog nimmer als volledig waar is bewezen. Als werkhypothese is ze voor ons volkomen bruikbaar. Het "zo boven, zo beneden" kan dus toegepast worden.

Daar vele grote acties, die wij wenselijk achten eenvoudig kunnen worden weergegeven door in verhouding kleine gebaren, handelingen etc., volgt hieruit dat wij met onze actie op aarde vaak een dwingende invloed kunnen uitoefenen op bepaalde sferen; dat wij daarnaast een zeer sterk suggestieve, om niet te zeggen bijna hypnotische invloed kunnen uitoefenen op personen, die wij als doel van onze actie zien. Overdracht van wil, beheersing van personen is hierdoor mogelijk.

De aard van de daad dient in overeenstemming te zijn met hetgeen men wil bereiken. Indien men iemand lering wil geven, dan schrijfve men een wijsheid neer. Wil men iemand beperken, dan binde men iets vast, etc. Door op deze wijze te werk te gaan blijkt de magiër in staat te zijn ook personen, die geen geloof hebben in magie of misschien helemaal geen geloof, in redelijk sterke mate te beïnvloeden. Zij, die zelf volledig geloven, zijn uit de aard der zaak het sterkst vatbaar. Hier kunnen wij op bijna onmiddellijke resultaten rekenen.

Herhaling van de proeven zal ook andere personen zonder meer beïnvloeden. Het is mogelijk hierdoor een lichamelijke toestand te veranderen. Het is mogelijk een mentaliteit af te buigen; niet geheel te veranderen maar af te buigen. Daarnaast is het ook mogelijk - en dat is misschien wel het meest belangrijke - om personen terug te houden van bepaalde acties of tot bepaalde acties te brengen, mits deze niet volledig met hun eigen persoonlijkheid in strijd zijn.

Het zal u duidelijk zijn, dat ons practicum der magie zich in de eerste plaats bezighoudt met de beïnvloeding van personen en het uitstralen van persoonlijke invloeden. Toch zijn er enkele hulpmiddelen, die wij kunnen gebruiken. Ik wil hiervan enkele opnoemen en daarbij aangeven waarvoor ze bruikbaar zijn en waarom.

Metalen.

Elk metaal heeft een eigen, tamelijk strakke structuur, die door ons kan worden gebruikt als versterker. De structuur nl. brengt ons er

als vanzelf toe ons te richten op gedachten, die overeenstemmen met de structuureigenheid van het metaal, dat wij hanteren.

Metalen, die zeer goed bruikbaar zijn: voor zegenwensen, voor ontdekken van de waarheid: goud.

Voor het bewaren van krachten of het symbolisch uitstralen van krachten: zilver.

Voor afscherming: lood, zink en eventueel kwik.

Voor het hanteren van bovennatuurlijke krachten: geel koper, z.g. latoen.

Voor het werken met bijzonder sterke kosmische krachten, ook gebruikt voor het hanteren van krachten in de Zomerlandsfeer, over het algemeen nikkel, indien niet voorradig nikkelalliages, waarin het nikkelpercentage tenminste $4\frac{1}{2}$ is.

Het zal u duidelijk zijn, dat dergelijke metalen in vele vormen kunnen voorkomen. De vorm is onbelangrijk. De massa van het metaal zal echter tenminste 5 à 10 gram moeten bedragen. Grote massa's zijn over het algemeen niet goed bruikbaar, daar zij de neiging hebben ons denken te reguleren, als wij ons op deze wijze instellen.

Dan kunnen wij gebruik maken van vloeistoffen.

Water is levenskracht. Als wij water instralen, stralen wij niet alleen dit water in en geven het een eigen lading, maar het is voor de mens levenskracht, levensbehoefte, levensnoodzaak en als zodanig - in verband met welke persoonlijkheid, plaats of voorwerp dan ook - een vervanger voor de feitelijke instraling. Door dit vervangend verschijnsel hebben wij de mogelijkheid contact te krijgen met voorwerpen, die desnoods een halve wereld van ons verwijderd zijn, alsof wij ze persoonlijk hanteerden.

Dan gebruiken wij ook nog oliën en bij voorkeur olijfolie of soortgelijke zuivere, natuurlijke oliën. Deze oliën hebben de neiging te drijven. Ze brengen bovendien met zich het idee van smering, van vet. De associatie daarmee betekent vereenvoudiging. Als wij iets gemakkelijker willen laten verlopen, is het beter daarvoor een plantaardige olie te gebruiken en deze bij voorkeur niet in een te dik vat te houden tijdens de concentratie. Hierdoor wordt een aanvulling verkregen van het door ons uitgestraalde gedachtenbeeld en zullen wij vele dingen kunnen vereenvoudigen en vele acties, die stroef verlopen een beter verloop kunnen garanderen. Wij kunnen echter deze dingen niet met onszelf doen.

Dan zijn er nog enkele stoffen, waarop ik uw aandacht wil vestigen, ofschoon zij voor zeer vele doeleinden bruikbaar zijn.

Hout. Bij voorkeur levend hout. Het wordt gehanteerd als het symbool van onze verbinding met de aarde. Daardoor ontstaat er een sterke vergroting van gevoeligheid in alles wat met natuur, natuurlijke verschijnselen en de wereld te maken heeft.

Speksteen. Hiervan worden vaak kleine sieraden of beeldjes gesneden. Niet te verwarren met de echte jade, die voor andere werkzaamheden bruikbaar is. Speksteen kunnen wij gebruiken om onze concentratie te verhogen. Hierbij is het mogelijk om de krachten in het eigen lichaam aanmerkelijk te vergroten. Wij kunnen onze natuurlijke kracht-reserve hiermede niet zonder meer aanvullen, wel kunnen wij ervoor zorgen, dat wij gedurende enige tijd na de concentratie beschikken over onze volledige kracht, ontdaan van de remmingen, die in het menselijk lichaam en vooral ook in de menselijke psyche meestal zijn ingebouwd.

Dan wil ik u eraan herinneren, dat wij vele z.g. suggestieve methoden kunnen gebruiken, ook om onszelf en eventueel anderen tot een eenvoudiger wijze van concentratie te brengen. Er bestaan daarvoor verschillende reukstoffen in parfuvorm, in wierookvorm zowel als in aromatisch nevenverschijnsel bij verkoling. Indien wij dergelijke reukstoffen gebruiken, dienen wij het volgende te onthouden:

Neutrale maar tamelijk scherpe geuren (dit voelt u meestal in de neusholte, soms ook in de keelhote) hebben de neiging ontsmettend te

werken, omdat zij ons een idee geven van zuiverheid, van ontsmet-zijn, van schoon bijten. Deze suggestieve werking is zeer goed bruikbaar, als wij vertrekken willen zuiveren. Ze zijn daarnaast ook bruikbaar, indien wij ons een zekere afscherming tegen voor ons niet aanvaardbare invloeden willen geven, daar het een gevoel van reinheid, van isolement vaak met zich brengt.

Bloemengeuren en over het algemeen plantaardige geuren zijn te gebruiken om daarmee een hogere geestelijke instelling en activiteit te verkrijgen. Ze werken niet reinigend, maar wel sfeer-verbeterend. Geuren, die bijzonder actief kunnen zijn, zijn o.m. lotus, sering, roos en eventueel hyacinth. Dit zijn normale parfums. Wij kunnen in een dergelijk geval de parfums ook als suggestieve geurbron gebruiken.

Ten laatste wil ik u erop wijzen dat er bepaalde stoffen bestaan, die de neiging hebben een zeker gevoel van roes, van werkelijkheidsvervreemding te wekken. Deze bevatten o.m. muskus, soms ook amber als het vloeibare reukstoffen zijn. Dergelijke stoffen zullen wij alleen gebruiken, indien wij trachten ons in directe verbinding te stellen met een tevoren nauw omschreven sfeer; en dan zelfs dienen wij zeer voorzichtig te zijn. Wij moeten bij het ruiken van de geur een associatie met de sfeer eraan kunnen verbinden. In dergelijke gevallen zal één persoon met zo'n associatie in een gezelschap in zekere mate dwingend optreden t.a.v. de afstemming en het inzicht van anderen.

U begrijpt dat dit ook geldt voor producten, die men op een brasier (een houtskoolbekken) verbrandt. In zo'n geval moet men er wel rekening mee te houden, dat de bijkomende brandlucht voor vele moderne mensen ongunstige, gevaarlijke associaties kunnen geven. Daarom kan men deze alleen daar gebruiken waar de rook een voldoende afvoer heeft. Is dat niet het geval, dan raad ik u aan van deze methode af te zien.

Naast reukstoffen hebben wij geluiden. Geluid of trilling heeft invloed op de mens en zelfs indien het het juiste geluid is, op zijn zenuwstelsel.

Als wij zoeken naar contact met de geest, dan zullen wij bij voorkeur alle zeer hoge en zeer lage tonen vermijden. Deze namelijk wekken in de mens gevoelens, die hij niet kan beheersen. En in een contact met de geest is beheersbaarheid een eerste vereiste. Over het algemeen zijn melodieën het best voor contacten met de geest, indien het gaat om het verkrijgen van een redelijk, telepatisch of mediamiek woordcontact. Wenst men daarentegen meer fysieke verschijnselen tot stand te brengen, dan legge men de nadruk op ritme. De wijze, waarop het geluid wordt gereproduceerd, doet hier minder terzake. U kunt gebruikmaken van instrumenten, maar evengoed van radio, grammofoon of desnoods wat het ritme betreft van uw voeten of handen om dit in tikkende geluiden tot stand te brengen. Belangrijk is wel, dat het geluid met redelijke sterkte hoorbaar is voor alle deelnemers aan een experiment.

Licht. Licht heeft vele magische eigenschappen. Als wij licht op de juiste wijze weten te ontleden, kunnen wij daardoor vele hallucinaties bij anderen veroorzaken. Het is niet de bedoeling, dat ik u hieromtrent nadere inlichtingen geef. Toch zult u ontdekken, dat bepaalde soorten licht een zekere invloed hebben.

Kaarslicht. Over het algemeen een gevoel van geborgenheid, vaak ook van een zekere luxe. Het werkt ontspannend en is daarom aan te bevelen overal waar men de receptiviteit van anderen wil vergroten. Voor het eigen "ik" is het niet belangrijk, tenzij men dwaze experimenten wil doen om door te dringen in eigen werkelijkheid. In dat geval dient men echter wel bijzonder beheerst te zijn, omdat menig mens de openbaring van zijn eigen werkelijkheid niet kan verdragen.

Maken wij gebruik van gekleurd licht, dan moeten wij rekening houden met de waarde, welke die kleuren normaal associatief hebben. Kleuren als blauw, purper hebben de neiging een gevoel van distantie te scheppen,

een zekere sereniteit. Rood, felrood, oranje en wit hebben daarentegen de neiging de omgeving a.h.w. kleiner en actiever te maken. Bij wit licht kan verder worden gezegd, dat het de nadruk pleegt te leggen op details en daarmee vaak het totaalbeeld wat doet verzwakken. Wij gebruiken kleuren dus zoals wij zelf de sfeer, de stemming wensen.

Ik wil hier met nadruk erop wijzen, dat het gebruik van stroboscopisch licht magisch over het algemeen weinig of geen goede resultaten geeft. Er is dan nl. een voortdurende wisseling van licht en duister, die dwingend kan werken op de menselijke psyche en daarmee eigen doelgerichtheid schaadt. U ziet, er zijn heel wat elementen te noemen.

Misschien vraagt u zich af waarom ik u zo weinig vertel over het wijden van voorwerpen, het vervaardigen van geestenzwaarden, geestendolken, toverstaf e.d. Eenvoudig genoeg: deze dingen zijn symbolen. Indien wij onze eigen symbolen hanteren, hebben wij dergelijke dingen niet nodig. Het zijn de associaties, die wij daaraan verbinden, niet de wezenlijkheid van deze voorwerpen, die hun waarde bepalen. Ik raad u daarom aan zo weinig mogelijk rituele magie te gebruiken. Heeft u deze absoluut nodig, zorg er dan voor dat u in alle opzichten een ritus volledig volgt. Het gevoel van nauwkeurigheid betekent voor u eveneens een scherpere omschrijving van uw doel, een grotere doelgerichtheid en daarmee een juistere uitzending van de krachten, die u bezit. Kunt u daaraan voorbijgaan, zo is mijn raad:

Gebruik deze magische mogelijkheden vooral in het begin, als u alleen bent of als u zich met gelijkgezinden tezamen bevindt. Hierdoor voorkomt u de snelle afleiding, die in de buitenwereld nogal eens optreedt. Het rinkelen van een bel, het zuigen van de wind zelfs kan soms genoeg zijn om een concentratie te verstoren en daarmee een halve gedachte te zenden, waarvan de uitwerking niet meer kan worden bepaald. Bent u eenmaal gewend om scherp en snel te formuleren, dan is er natuurlijk geen bezwaar tegen dat u uw magische vermogens overal gebruikt.

Ten laatste nog een waarschuwing: Indien men ontdekt hoe eenvoudig het is personen langs deze z.g. bovennatuurlijk weg te beïnvloeden, is men geneigd hiervan rijkelijk gebruik te maken; vooral te eigen bate. Hierdoor ontstaan echter schuldgevoelens t.a.v. de anderen en gelijktijdig een wantrouwen tegenover de resultaten. Het betekent, dat elke volgende proef slechter zal gelukken, minder berekenbare resultaten geeft en gelijktijdig u het gebruik van uw vermogens moeilijker maakt. Daarom zal men bij voorkeur werken vóór anderen of in verband met anderen.

Als u met alle geweld magische vermogens ook voor uzelf wilt gebruiken, dan kunt u dat alleen doen zonder gevaar voor uzelf en uw vermogens, indien u daarbij anderen mede als profijttrekkers ziet. Als u iets voor anderen doet en u profiteert daar zelf van, dan heeft u nl. geen schuldgevoel en het idee dat de anderen gelukkiger zijn, zelfs de constatering ervan, maakt het u gemakkelijker ook zelf de eventuele emolumenten van uw concentratie zonder meer te aanvaarden.

Wat ik u heb gezegd is deels een herhaling van punten, die u reeds eerder heeft gehoord. Maar ik heb wel getracht deze in een zo nuchter mogelijk patroon samen te vatten.

Magie is nu eenmaal logisch. Zij is nuchter, zij is natuurlijk. Eerst als wij de natuurlijkheid van deze dingen volledig aanvaarden, kunnen wij ons in een wereld bewegen, waarin de magie altijd - bewust of onbewust - een zekere rol zal blijven spelen.

Degenen onder u, die menen dat zij om de een of andere reden minder geschikt zijn of dat zij geen resultaten kunnen behalen, wil ik erop wijzen, dat duizend-en-één proeven denkbaar zijn.

Wilt u zich oefenen in uittreden, stel u voor te zweven als een

vogel en tracht dan waar te nemen. Het perspectief zal wat eigenaardig zijn, maar dat geeft niet. Als u die waarnemingen later kunt correleren met de werkelijkheid, is hierdoor voor u de mogelijkheid tot uittreding in ruimte geschapen.

Uittreding en waarneming in tijd is in feite een gevoeligheid, die zich tot een meer-dimensionaal stelsel uitstrekt. Maar wij dienen ons te realiseren, dat - als wij in tijd willen trainen - wij altijd moeten proberen een korte tijd vooruit te zien. Probeer nooit te zien wat er over tien jaar gebeurt. U kunt het niet interpreteren, zelfs niet als u een juist beeld krijgt. Probeer te zien wat er over een kwartier van nu afwijkend gebeurt. Als u dat kunt constateren, krijgt u een zekerheid en zal u blijken dat uittreding in tijd op den duur mogelijk is, niet alleen willekeurig geleid naar een onbestemde tijdseenheid in de toekomst of het verleden, maar dat het ook mogelijk is bepaalde momenten zowel in verleden als in toekomst bewust te betreden en daar bewuste waarnemingen te doen. Ook hier training en verder niets.

Magie is nu eenmaal werk voor degenen, die willen werken voor hetgeen zij krijgen. Uw eigen leven, uw eigen manier van denken heeft vooral in het begin grote invloed op uw resultaten. Er zullen er hier onder u ook zijn, die met eigen pseudo-magische gebaartjes of denkwijzen zekere resultaten hebben bereikt. Zij blijven daarbij vaak tevreden stilstaan. Vergeet niet, dat men juist, als men deze mogelijkheden heeft, moet trachten samenhangen te zien en te begrijpen. De concentratie op de wijze, waarop men dit tot stand brengt, helpt u om bewuster en beheerster te werken. Bewust en beheerst werken is onvermijdelijk.

Er zijn vele geheimen in de natuur en in de kosmos en niet alle zullen door de mens kunnen worden ontrafeld. In vele gevallen zal men krachten moeten hanteren, waarvan men nog onvoldoende begrip heeft; dat is voor de magiër onvermijdelijk. Zolang wij weten op welke wijze wij een kracht veilig kunnen gebruiken is dit voldoende. Maar in vele gevallen zijn enkele successen genoeg om te proberen willekeurige krachten aan te boren. Wie dit doet is een dwaas, die naar een hoogspanningsleiding grijpt, omdat hij heeft ontdekt dat hij de contacten van een batterij zonder gevaar kan vasthouden. Wij moeten ons realiseren, dat hoe groter de kracht is, die wij inschakelen, hoe groter het risico en hoe groter dus onze beheerstheid moet zijn.

Wie zich realiseert, dat magie niet zonder risico is en dat in de kleine zaken van de magie veel kan worden bereikt, zal ongetwijfeld leren zijn leven beter en ook eenvoudiger te leven. Is hij daarnaast in staat een zekere mate van harmonie en tevredenheid t.a.v. zijn huidig bestaan tot stand te brengen, dan voorspel ik zelfs degenen, die deze eenvoudige oefeningen gebruiken, goede resultaten.

De onvolledigheid van mijn lezing moge u mij vergeven. Enkele beperkingen werden mij opgelegd. Ik ben niet één van de normale sprekers van uw Orde, zoals u zult hebben gemerkt en dientengevolge heb ik slechts getracht u tot afsluiting van de cursus een algemeen beeld te geven met enkele eenvoudige proeven en mogelijkheden. Ik hoop, dat deze u van nut zullen zijn in uw streven een beter begrip te krijgen voor uzelf, de wereld, waarin u leeft en voor de ongeziene krachten, die zowel in u schuilen als u voortdurend omringen.

:--:~:

DE MENS VAN HEDEN.

De mens van vandaag leeft onder enorme spanningen. En juist deze spanningen zijn zozeer verknoopt met zijn gewoonten, zijn leefwijze en zijn milieu, dat hij eigenlijk zonder die spanningen bijna niet meer kan bestaan. Maar u weet, waar een voortdurende spanning is, komt de noodzaak tot ontlading. Dan moet men werkelijk even alles uitleven en afreageren. Voor de gehele gemeenschap van mensen, zoals die op het ogenblik leeft, is dit wel karakteristiek. De mensen hebben zolang onder hoge spanning gestaan, dat wij in de komende tijd moeten rekenen op het breken van de veer, het wegvallen van de beperkingen, de emotionele uitbarstingen, waardoor de gevoelens van gespannenheid het winnen van alle redelijkheid. Hoe de mens van heden dat zal doen is natuurlijk sterk afhankelijk van de situatie.

Indien u zich de moeite getroost na te gaan wat er zo in de wereld gebeurt, dan zult u hebben geconstateerd dat heel veel mensen plotseling zonder reden buurlieden ombrengen, amok lopen of ineens ruiten gaan ingooien, terwijl het anders heel brave en fatsoenlijke lieden zijn. Als men dan de oorzaken nagaat, blijkt het volgende:

In de eerste plaats leeft de mens onder een economische druk, die te zwaar voor hem is. In de landen waar de mensen armoedig leven worden ze geconfronteerd met de mogelijkheid tot rijkdom; en dat is een enorme psychische druk die op hen wordt uitgeoefend. In de wereld waar de mensen een zekere mate van welvaart, van rijkdom hebben, worden ze steeds sterker geconfronteerd met de mogelijkheid die te verliezen; en ook dat is een enorme spanning. Dan zien wij mensen, die een vast geloof hebben of een vast systeem van denken, een vast oordeel over maatschappelijke verhoudingen. Ze worden met veranderingen geconfronteerd en kunnen zich eenvoudig niet aanpassen. Ze gaan de wereld als tegenstander, als vijand zien. En als er nu iets of iemand komt, waarbij die afwijking iets te sterk wordt geuit, dan krijgen wij de onredelijke reactie. Wij zien dan een heel fatsoenlijk mens, die op een gegeven moment een kleurentelevisietoestel gaat stelen, alleen omdat de burens er ook één hebben en hij niet wil toegeven, dat hij het eigenlijk niet kan betalen. Wij krijgen te maken met iemand, die om een doodgewoon menigsverschil - misschien over een glaasje bier dat hij teveel heeft gedronken - zo nijdig wordt, dat hij een bijl grijpt; en dan komt de politie eraan te pas. Dat verschijnsel beperkt zich uit de aard der zaak niet alleen tot de gewone man, ook al zult u deze voorvallen daar het meest zien. Er zijn onredelijkheden op elk terrein.

Als wij denken aan de machthebbers op deze wereld, dan zouden wij moeten aannemen dat juist deze mensen zo objectief mogelijk zouden reageren op het gebeuren in de wereld, maar dat is niet waar. Ook zij staan onder spanning. Ze willen zichzelf bewijzen. Ook zij hebben hun belangen te verdedigen en ook zij voelen zich voortdurend van alle kanten onder druk gezet. Het resultaat is; dat zij dingen doen waar ze normaal nooit aan zouden beginnen. Onredelijkheid is tegenwoordig een van de dingen, die de wereld beheerst.

De mens van vandaag kan heel veel van die onredelijkheden verdragen. Hij heeft nl. één vermogen gekregen, dat ontstellend snel toeneemt in belangrijkheid: nl. zijn vermogen om blind en doof te zijn voor de dingen. Als er één keer in de straat iemand wordt afgeranseld, staat iedereen achter de ramen en zijn er een paar die ingrijpen. Als het de tiende keer gebeurt, zeggen ze alleen: "Wat een lawaai. Zet de radio wat harder!" En dat is ook begrijpelijk. Je kunt je als mens niet voortdurend gaan inzetten voor een ordening van een gemeenschap. Dat wordt wel ge-

predikt, maar je kunt het niet waar maken. En omdat je dat voor het geheel niet kunt waar maken en je geleerd is dat het geheel het belangrijkst is, laat je de individuen maar versukkelen.

De situatie wordt nog interessanter nu wij te maken krijgen met 'n aantal afflauwende Vissen-effecten, die hevig in botsing komen met Aquarius. Wij krijgen nl. een zeer grote strijd te zien tussen persoonlijk belang, persoonlijk prestige, persoonlijk wereldbeeld en een gemeenschapsgevoel, waarbij men een ieder toch wel zijn vrijheid wil laten. De groepen, die die vrijheid willen geven, kunnen zich niet onttrekken aan het Vissen-effect. Zo is het typisch dat iedereen, die zegt voor vrijheid te streven, in feite streeft naar een dictatuur, waardoor hij de vrijheid aan anderen oplegt. En vrijheid is geen vrijheid meer, indien ze wordt bevolen. Dat ziet men eenvoudig niet in. Het resultaat zal ongetwijfeld zijn een grote reeks botsingen tussen mensen, die hun zienswijze met alle geweld willen doorzetten en mensen, die bepaalde regels of andere zienswijzen menen te moeten verdedigen.

Dat geweld lijkt allemaal heel erg verschrikkelijk. Maar aan de andere kant moet u zich ook realiseren dat iemand, die werkelijk erg driftig is en die met een daverende klap de tafel splijt, dan zoveel pijn in zijn hand heeft dat hij kalmeert en rustig en logisch kan nadenken. Die tafel wordt wel gerepareerd. Zo is het ook met de maatschappij.

De conflictstof, die nu overal zo sterk ligt opgehoopt, moet tot ontlading komen. Indien dat op een wat pijnlijke manier gebeurt, zal iedereen weer gaan nadenken. Dan is de woede eruit. U moet maar eens opletten:

Als er ergens rellen zijn, kan het gebeuren dat dat continu een week lang duurt. In die week zal er misschien veel geweld zijn, maar is die week voorbij, dan duurt het ook weer een hele tijd voordat nieuwe rellen met een dergelijke inhoud zich weer voordoen. Alle partijen, die eraan hebben deelgenomen, hebben zich kennelijk daarin ontladen en benaderen de zaak nu vanuit een nieuw standpunt.

Dat andere standpunt is in deze dagen haast onvoorstelbaar. Het lijkt, alsof iedereen is vastgeroest in zijn eigen zienswijzen. Maar vergeet niet, als die krachtmeting er is geweest - en die komt er - en er zijn slachtoffers gevallen (dat is onvermijdelijk), dan zal als gevolg daarvan iedereen veranderen. De hele maatschappij verandert. Normaal doet ze dat geleidelijk. En in zo'n geleidelijke verandering is de mogelijkheid tot die geringe aanpassing wel voor een ieder aanwezig. Nu heeft de maatschappij zich echter in korte tijd zeer sterk veranderd. Daardoor zijn dus alle tegenstellingen veel groter. De verschillen in ontwikkeling en in aanpassing zijn haast ondenkbaar groot. Nu komt er een nieuwe golf, die wederom een sterke aanpassing vergt. Het is onvermijdelijk, dat hierdoor een uitbarsting volgt, maar deze heeft een reinigend effect. Het is een soort aderlating, waardoor de bloedsomloop met een te sterke stuwung nu langzaam tot normaal kan terugkeren.

Als u in deze wereld leeft, bent u geneigd te denken: het zijn allemaal vervelende en slechte dingen. Dat kan waar zijn. Als je wonderolie neemt, dan zijn de gevolgen soms, dat je langer in zitting bent dan het Parlement. Maar aan de andere kant heb je daarmee ook veel kwaad afge-reageerd. Je bent veel kwijt geraakt en vele onaangenaamheden zijn voorlopig van de baan. Op die manier moet u zien wat er op het ogenblik op de wereld gebeurt.

Voordat ik aan dit onderwerp begon, heb ik u gezegd, dat wij het heel erg druk hebben. Juist daarom proberen wij sprekers aan te trekken, die een deel van de taak van het huidige sprekerscorps kunnen overnemen. Maar realiseert u zich wel: wij hebben het druk, maar wij staan echter niet onder druk. Voor ons is het eenvoudig genoeg. Als wij niet meer verder kunnen, laten wij iets los en nemen het later wel weer op, als het weer mogelijk is. Bij de mensen is dat niet zo. Als ik u een schets geef,

zoals mijn bedoeling is deze laatste bijeenkomst van de cursus, van een reeks ontwikkelingen, die zich bij de mensen zullen voltrekken, dan moet u begrijpen dat ik niet het slechte wil aanduiden en ook niet het goede. Ik wil u alleen feiten geven. Feiten, zoals wij ze zien. Toestanden, zoals die volgens ons bestaan en ontwikkelingen, die o.i. bijna onvermijdelijk zijn.

Dan begin ik met een van de belangrijkste punten op dit moment. Dat zijn vreemd genoeg de geschillen, die er bestaan tussen de U.S.A. en China en tussen de U.S.A. en Sovjet-Rusland. Deze drie landen zijn zo belangrijk, omdat zij een bepaalde gedachtenrichting vertegenwoordigen. Het vreemde is, dat de U.S.A. vrijheid betekent voor heel veel mensen, ofschoon ze het in zich langzaam maar zeker wel erg aan het beperken is. Even eigenaardig is, dat overal in de wereld Rusland staat voor het idee van onderdrukking, ofschoon dit land juist te maken heeft met een toenemende liberalisatie; dus een toenemen van de vrijheid van de burgers. China ziet men als de staat van het dogmatisme, terwijl het in feite het land is waarin het dogma niet leerstellig is, maar voortvloeit uit een voortdurende dialoog tussen de mensen onderling. Men ziet de situatie dus niet, zoals ze is, maar men gebruikt deze staten als symbool.

Symbolen kun je het gemakkelijkst gebruiken om anderen te beïnvloeden. Het is daardoor bijna onvermijdelijk, dat er een steeds sterkere actie komt tegen de Ver. Staten, omdat die nl. ook nog wereldbeheersing betekent. Een ieder gaat vechten voor zijn individuele vrijheid en dat wordt sterk aangemoedigd door de twee andere partijen. Maar op hetzelfde ogenblik treedt de angst op de voorgrond voor wat men het links-gaan zou kunnen noemen; de angst voor de organisatie, waarin het vrije initiatief en het vrije bezit zouden kunnen worden geschaad. Wij hebben dus te maken met een dubbele hetze: een communistenjacht aan de ene kant en aan de andere kant een Amerika-haat, die bij velen kapitalisten-haat zal worden.

Dan is er voor Rusland de noodzaak om zich zekerheid te verschaffen tegenover China, dat - of men het wil toegeven of niet - steeds machtiger wordt en ook steeds meer mogelijkheden krijgt in de wereld. Dat betekent, dat het socialisme van Rusland en het z.g. kapitalisme van de Ver. Staten in feite moeten komen tot een evenwicht.

De poging om op een EEG-achtige manier vele belangen gelijk te schakelen is al enige tijd aan de gang en dat zal volgens mij in de komende 5 à 6 maanden moeten resulteren in een overeenkomst tussen deze landen. Van die overeenkomst zal hoogstens een klein gedeelte worden gepubliceerd; dat wil ik er onmiddellijk bij zeggen.

Aan de andere kant heeft China een lange tijd genoeg genomen met een zeker isolement. Dat isolement is wel dankbaar geweest. Maar nu heeft men het gevoel, dat men door zich verder te isoleren zijn eigenwaarde en waardigheid schaadt. De behoefte van Rood-China is in de eerste plaats een eerlijke dialoog met de wereld; maar het spreekt een taal, die de rest van de wereld niet verstaat. Niet alleen Chinees, maar ook in hun formulering en woordgebruik zijn ze bijna onbegrijpelijk en onverstaanbaar; en dat zal daar leiden tot veel frustraties. Ook een eventuele opname in de Verenigde Naties, die in de komende jaren onvermijdelijk is, zal hierin weinig of geen verschil brengen. Het resultaat zal zijn: een vergrote agressie of moet ik zeggen zendigsijver bij de Chinezen. En dat is weer voor de Ver. Staten reden te proberen de komst van zendelingen af te kopen. Amerika zit op het moment tussen twee aan hem trekkende partners, die men geen van beiden eigenlijk wenst. En ongeacht de poging om intern de zaak wat te zuiveren en in orde te brengen houdt dit wel in, dat er grote moeilijkheden op komst zijn.

Komen de Ver. Staten onder druk te staan, dan zal dat hun aanzien in de wereld aanmerkelijk kunnen schaden en het zou kunnen leiden tot een

aantal eigenaardige kapitaal-manipulaties, die door de Amerikaanse Staat zelf worden beheerst; een poging om door omkoping en chantage de vriendschap te behouden, die men in vele gevallen juist daardoor gaat verspelen.

De internationale toestand weerspiegelt zich natuurlijk in elk volk. De onzekerheid, die in feite op dit moment in Rusland bestaat, zal zich gaan weerspiegelen niet alleen in de houding van enkele staatslieden, maar ook in de neiging om een soort bluffpoker te spelen met de rest van de wereld, waarbij men moet verliezen, omdat men te angstig is. Het zal echter wel degelijk ook inhouden, dat die onzekerheid naar het volk doorsijpelt en dat het volk daarvan gebruik gaat maken.

Ik verwacht geen grote revolutie; die zijn in een communistisch systeem, dat enige generaties oud is bijna niet denkbaar. Maar ik verwacht wel opeenvolgende grepen naar de macht van verschillende groepen. Een snelle wisseling van staatslieden in Rusland b.v. lijkt mij in de komende drie jaar zeker niet uitgesloten. Volgens mij zouden daar drie à vier belangrijke invloedswijzigingen moeten plaatsvinden.

Ga ik naar China kijken, dan kom ik tot de conclusie dat men hier Mao of de stichter van het maoïsme langzaam maar zeker moet gaan vervangen door anderen. Men heeft dit al enigszins gedaan. Men werkt nu reeds met enkele dubbelgangers, zodat een verschijning in het openbaar nog niet betekent, dat Mao werkelijk aanwezig is of dat hij werkelijk gezond is. Men probeert dus anderen op de voorgrond te schuiven. Gezien de manier, waarop die Chinese dialectiek wordt gehanteerd, is dat niet gemakkelijk.

Wij zullen m.i. in China in de komende 5 à 10 jaren een draai zien, waarbij langzaam maar zeker staatslieden zullen optreden als priesters van Mao, ook al zullen zij zichzelf niet zo noemen. Er ontstaat een zuiver religieuze beleving, die zich wel degelijk ook met bepaalde rituelen manifesteert en daarmede ook de neiging toont tot bekeren en ketterjacht. Die ketterjacht zou wel eens heel sterk kunnen uitgrijpen in de richting van Amoy. Ik verwacht hier inderdaad moeilijkheden, waarbij bovendien dan nog de eigenaardig komt dat Japan (dat al een hele tijd op de wip heeft gezeten, of het Azië zou kiezen en daarmede China of de Ver. Staten) zijn vrijheid nog verder herneemt en daardoor op zijn beurt weer probeert een Aziatische grootmacht te worden; wat weer geschillen met China met zich meebrengt. Een ingewikkelde situatie, zoals u begrijpt.

Hoe reageren de burgers? Wel, wij hebben dat kunnen zien in de kwestie Oost-Pakistan. Hier hebben wij te maken gehad met een godsdienstoorlog. Dat weet iedereen. Maar de manier van optreden wordt bij velen gestimuleerd door heel iets anders dan alleen maar religieuze geschillen. Het is niet slechts een strijd om de macht of om het juiste geloof. Het is eerder een poging zichzelf een reden van bestaan te verschaffen, een gevoel van belangrijkheid.

Het gevoel van onbelangrijkheid neemt in arme staten sterk toe. En dat impliceert, dat soortgelijke situaties op het ogenblik zich in vele ontwikkelings-landen of in landen met te weinig nationaal inkomen en een te grote bevolking moeten gaan afspelen. Wij moeten dus rekenen op een herhaling van dit verschijnsel; misschien zonder cholera en miljoenen vluchtelingen, misschien met meer moorden en meer geweld. De tijd is nu rijp genoeg voor dergelijke gebeurtenissen, zodat het mij helemaal niet zou verbazen, als er b.v. in Angola een strijd ontbrandt, waarbij andere staten gaan ingrijpen en deze staten op hun beurt weer door andere staten worden aangevallen. Het is een verwarring van strijd.

De mens, die in een wereld leeft zo vol onzekerheid, zal proberen voor zichzelf een zekerheid te vinden. Hij kan dat op twee manieren doen: a. door een zeer nauwe groepsbinding met anderen; b. door egoïsme. In de westerse landen lijkt mij egoïsme op den duur te zullen winnen.

Ikneem dus aan, dat wij een verbrokkeling zullen zien van gemeenschappelijke organisaties en daar tegenover een meer terugvallen op eigen mogelijkheden en reserves, maar daardoor ook een veel grotere hardheid tegenover anderen. En waar de spanning te groot wordt, zal juist de gene, die zich heeft willen beperken tot zichzelf, de neiging hebben iedereen aansprakelijk te stellen. Amoklopers komen in Nederland niet teveel voor, maar in de komende maanden zullen wij daarvan verschillende voorbeelden zien en in de komende jaren zal dat zeker voorkomen.

Aan de andere kant is er een geestelijk proces aan de gang.

Nu hoor ik u denken: Wat is dat allemaal toch verschrikkelijk!

Neen. Het is helemaal niet zo verschrikkelijk, omdat het eigenlijk voor het grootste gedeelte incidenteel is. Het gebeurt een keer, maar het beheerst de zaak niet. De geestelijke veranderingen gaan echter wel beheersen. En daar zien wij het volgende:

De mensen hebben een lange tijd de neiging gehad om allerlei denkbeelden eenvoudig naast zich neer te leggen. "Nou ja, het was zo." In de laatste tijd worden ze geconfronteerd met de noodzaak hun oordeel, hun mening - of dit nu in geloof, politiek of anderszins betreft - beter te formuleren. En met formuleren krijgen wij ook denken, wij krijgen definitie. Naarmate de mensen meer gaan definiëren wat ze werkelijk willen, wat ze werkelijk geloven en wat ze werkelijk belangrijk vinden, zullen zij ook geneigd zijn deze dingen met grotere nadruk aan anderen duidelijk te maken. Hierdoor ontstaat er veel verwarring, maar ook een zeer grote bewustwording. Want de mens, die weet waarom hij leeft zoals hij leeft, kan uit het leven een maximum aan nut halen.

Het is duidelijk, dat dit in zeer veel landen moet voeren tot geweldige sprongen in de mentale ontwikkeling van de mens. De geestelijke ontwikkeling gaat daarmee ongeveer parallel, maar kan voor ons doel van vandaag buiten beschouwing blijven.

Dan zie ik het volgende: In de komende drie à vier jaar zal het gemiddelde I.Q. bij personen onder de 35 jaar gemeten volgens de huidige norm gemiddeld met ruim 10 punten stijgen. Een aantal genieën zal op elk gebied worden ontdekt.

Dan zien wij een toenemen van persoonlijke doelgerichtheid. Dit betekent wederom voor het "ik" een juistere belangrijkheidsdefinitie, taakdefinitie en wat er verder bij komt. Hierdoor zullen er meer, overigens divergerende levensstijlen tot stand komen, vaak binnen één gemeenschap. De conflicten, die hier tussen uiterlijk ongetwijfeld bestaan, zullen gelijktijdig ook weer leiden tot de noodzaak met het andere samen te leven. De spanningen, die daarbij ontstaan zijn enorm hoog en kunnen zelfs nog over 10 à 12 jaar uitbarstingen veroorzaken. Indien wij echter de mogelijkheid tot empathische reactie t.a.v. andere groepen hierbij in ogenschouw nemen, zo blijkt dat deze zich binnen 3 à 4 jaar waarschijnlijk verviervoudigt, misschien zelfs vervijfvoudigt. En dit betekent, dat broederschap op aarde gemakkelijker wordt bereikt, daar uiterlijke verschillen een minder grote rol spelen en persoonlijk geloof en persoonlijke denkwijzen tenslotte minder belangrijk worden.

Het betekent ook, dat hierdoor vele nationale gewoonten, die tot nu toe eigenlijk grenzen instand hebben gehouden, nu geen noodzaak meer gevoelen zich van andere te onderscheiden door een gebiedsomschrijving.

Het is een soort internationalisatie die zal plaatsvinden. Dit is niet alleen geestelijk goed, maar ook stoffelijk. Want tenslotte is het erg mooi, als vele naties samenwerken in één project - of dat nu een Kolen- en Staalgemeenschap is, een landbouwgemeenschap en derg. - maar ze blijven hun eigen belangen als natie verdedigen en daarmee ook hun gewoonten, de manier waarop zij produceren, de manier waarop zij menen bepaalde zaken te moeten regelen. Als die empathie groter wordt, gaat men men niet meer zeggen: Zo doen wij het, dus is het goed. Dan gaat men zeggen: Hoe kunnen wij het best werkelijk samenwerken? Niet: Hoe krijg ik

een compromis, waarbij ik zelf zoveel mogelijk aan mijn trekken kom? En dat betekent een veel betere samenwerking op gebied van industrie en landbouw tussen vele staten. Het zou zelfs kunnen voeren tot een werkelijk gemeenschappelijk Europa binnen twintig jaar. Bij dat Europa zullen er dan waarschijnlijk een aantal landen zijn, die op het ogenblik tot het Oostblok worden gerekend.

We zullen daarnaast zien, dat kerkelijke zaken op een andere manier worden geregeld. Ik geloof, dat het verschil, dat op het moment wordt gemaakt tussen ideologie en religie, eveneens zal wegvallen. Men gaat zich realiseren: We gaan uit van een bepaalde grondthese. Die these is voor ons eigen leven belangrijk, maar met anderen tezamen gaat het eerder om het waarmaken van de gunstige aspecten, waarover wij het eens kunnen worden. Ook hier grotere samenwerking. En omdat de machthebbers dan natuurlijk iets dergelijks niet wensen, zal er nog een vertraging zijn van ongeveer 12 à 14 jaar. Daarna kan men zeggen zijn de empathische gevoelens zo sterk in de meerderheid geworteld, dat geen enkele belangen- of machtsgroep deze meer teniet kan doen. En wanneer dat is bereikt, dan is er eveneens veel op de wereld gebeurd.

De spanningen, die ons in de geest momenteel bijzonder bezighouden, zijn van verschillende aard. In de eerste plaats hebben wij de grote spanningen in Azië en in een deel van Afrika, die bijna tot oorlog hebben geleid en die volgens ons dit zelfs binnen de komende vijf weken nog zouden kunnen doen. Wij proberen daarvoor een afleiding te vinden. Wij proberen gelijktijdig een nieuwe benadering te vinden voor enkele situaties in China zelf.

Dan hebben wij daarnaast een ontwikkeling, die veel mensen over het hoofd hebben gezien. Dat is namelijk een grote reeks moeilijkheden, die o.a. West-Duitsland en voor een deel ook Nederland en België omvatten en die ook op een andere manier in verschijning zijn getreden in zowel Italië als Frankrijk. Deze moeilijkheden lijken op het eerste gezicht hoofdzakelijk van economische aard te zijn. In feite hebben ze eerder te maken met een gezagsovername door bepaalde de massa vertegenwoordigende apparaten. Denkt u aan de vakbonden e.d., ofschoon deze zeker niet alleen aansprakelijk zijn. Dit kan leiden tot grote interne crises, die economisch hun weerslag hebben op de gehele bevolking, maar die tevens voeren tot een uitermate sterke dictatuur. Een dictatuur in een periode dat verbroedering en empathie zich een nieuwe weg banen naar de gehele mensheid is natuurlijk niet aanvaardbaar. Wij moeten proberen ook dit te voorkomen.

De situatie van deze spanning ligt volgen ons tussen de 3 en 7 weken. Daarna menen wij dat de zaak zich zover heeft ontwikkeld, dat je alleen nog maar kunt kijken hoe het nu verder zal gaan. Het is net zo iets als zaaigoed uitzetten. Je moet het besproeien, je moet het bijhouden en onkruid wieden, maar als de plant eenmaal hoog genoeg is, moet je haar met rust laten, want dan zou elke excessieve zorg alleen maar schadelijk kunnen zijn. En dat geldt voor ons ook wel een beetje.

De moeilijkheden met de mens van heden zijn dus:

- a. sterke veranderingen, die niet worden weerspiegeld in het maatschappelijk geheel;
- b. de zich sterk wijzigende machtsverhoudingen, die eveneens nog geen juiste weerkaatsing in het openbare leven hebben gevonden;
- c. de grote moeilijkheid van het vinden van houvast, van zekerheid tegenover de voortdurend kleiner wordende zekerheden, die men op de oude wijze op dit moment kan verkrijgen.

Ik heb u hiermede een kleine schets willen geven van hetgeen er zo ongeveer aan de hand is. U bent ook mens van heden, mens van vandaag. Of u nu oud of jong bent, u staat onder spanning. Op u werken allerlei

vreemde invloeden in. Ook in u is die onzekerheid, die ontevredenheid, die weerstand tegen alle dingen. U weet, dat ze bestaan. U kunt ze misschien richten. Het is zeer onwaarschijnlijk, dat u ze geheel kunt beheersen.

Daarnaast heeft u echter de mogelijkheid tot intensifiëring van uw begrip. Want als een I.Q.-stijging denkbaar is voor allen onder de 30 - 35 jaar, dan is het zeker niet ondenkbaar, dat u uw verkregen kennis en inzichten juistere groepeerst en misschien dat dat ook nog in een hoger I.Q. is uit te drukken of - en dat is waarschijnlijker - in een niet met normgetallen te meten inzicht in ontwikkeling.

Hoe beter u de zaken inziet, des te sneller u kunt beslissen. Snelle beslissingen zijn in de komende tijd erg belangrijk. Probeer te leren om snel te beslissen. Zo juist mogelijk, maar vooral snel, want elk wachten betekent dat de beslissing niet meer te nemen is, dat u het heft uit handen wordt genomen. Probeer een klein beetje baas te blijven van de omstandigheden. Baas te blijven van uzelf is belangrijk. Belangrijker misschien nog dat u het gevoel heeft ook in deze tijd mee te kunnen draaien.

Denkt u niet, dat dat alleen voor de ouderen geldt. Vele jongeren zullen allerlei excessen begaan, tot wanhoopsdaden komen alleen, omdat ze het gevoel hebben dat ze niet meer kunnen meedraaien; dat ze er niet bij horen; dat ze achterblijven; dat ze eenzaam zijn in een soort vreemd isolement dat niet meer te verbreken is. Als u uzelf in een dergelijke toestand manoeuvreert, krijgt u het geestelijk, stoffelijk en mentaal heel erg moeilijk. Indien u voorkomt om dit gevoel van afgesloten zijn u te laten beheersen, dan zijn de mogelijkheden vele en zult u, zoals overal op grote schaal gebeurt, ook weer nieuwe contacten, nieuwe samenwerkingen, nieuwe mogelijkheden vinden om uw eigen leven toch inhoud te geven.

Wij zijn ervan overtuigd dat degenen onder u, die naar onze lessen hebben geluisterd - ook als men wel eens denkt: dat is een beetje geklets - zoveel hebben geleerd en over de omstandigheden op de wereld en over de mogelijkheid om vanuit zichzelf te werken, dat ze daardoor een goede tijd tegemoet kunnen gaan. En laat mij dan deze lezing eindigen met de wens, dat u allen uit deze vreemde en gespannen tijd voor uzelf een wonderlijk goede, vele variaties en mogelijkheden biedende tijd zult weten te maken.

Vrienden, bedankt, dat u zo nu en dan heeft geprobeerd er iets mee te doen. Onze droom is een wereld, waarin iedereen gelijk en lichtend het Al geheel kan omvamen. Wij ook. Wij weten, dat wij geen van allen zo ver zijn. Misschien is uw droom anders, maar mag ik u toewensen, dat uw dromen waar zullen worden.

Deze cursus is voorbij. Over een tijdje beginnen we weer opnieuw met een andere cursus maar met hetzelfde doel. Wij hebben gezocht, we hebben niet alles gevonden. Wij zijn iets rijker en misschien wat armer aan illusie, maar onze wereld krijgt vorm en daarin maken wij onszelf waar.

:--:~:

VFRBORGEN KRACHTEN VAN DE NATUUR

Tiende Les.

DE GROTE VERSCHIJNSELEN IN DE NATUUR.

Als wij weten, dat planeten bezielt kunnen zijn, dat alle dingen leven, dat krachten uit de kosmos op ons kunnen neerdalen en zowel de mens als ook de geest zelf beïnvloeden, dan leven wij in een wereld, die niet zo buitengewoon vast en zeker meer is. Toch vinden wij steeds weer in die wereld onze eigen zekerheden. Misschien mag ik beginnen met te wijzen op een van de meest eigenaardige verschijnselen der natuur op aarde: de mens.

De mens is een wezen, dat een menigte capaciteiten bezit, ofschoon daarvan meestal een gering deel wordt ontwikkeld. Maar deze mens communiceert -- bewust of onbewust -- vanuit zich met enorm veel krachten, die rond hem bestaan. Hij heeft contact met werelden en sferen. Hij heeft verbondenheden met natuurgeesten. Hij heeft invloed op de plantengroei en zelfs met de dieren kan hij soms op een betrekkelijk uitgebreide wijze converseren en zijn gedachten, zijn stemmingen overdragen. Deze mens is altijd weer bij elke cursus, die wij geven ergens het middelpunt. Dat is ook begrijpelijk, want u bent mens en wij zijn mens geweest.

Als wij zoeken naar de grote raadselen, dan schouwen wij haast onwillekeurig naar buiten toe en zien wat er van buitenaf op de mens toestormt. De werkelijk grote raadselen van de natuur zijn echter niet alleen op deze manier te constateren. Wij hebben in de mens een groot aantal verschillende factoren, die zijn gedragingen beïnvloeden. Zijn denken heeft een grote hoeveelheid onwaarschijnlijkheden. Zelfs zijn reactie op de wereld wijst op het leven in een eerder hallucinatoire dan volkomen reële wereld. Deze mens echter beïnvloedt ontzettend veel.

Als de mens denkt en hij denkt verkeerd, kan zelfs de aarde beven. Als de mens in zijn emoties opgezweept vreemde krachten uitdaagt, dan staan de elementen op en schijnen door eenzelfde woede, een zelfde terreurbehoefte zelfs gegrepen te worden. De kern is eenvoudig: alle dingen behoren tot dezelfde kracht. De mens is een bewust-denkend, bewustvoelend deel van die kracht. Alle wezens die bestaan behoren tot precies dezelfde grootorde van mogelijkheden, of wij nu te maken hebben met de ziel van de wereld, met de kracht die de zon bezielt of misschien met een mestkever, die ijverig een balletje mest voortrolt in het zand. Zij zijn alle deel van die kracht. Een besef, hun bewustzijn is ingeschakeld in precies dezelfde levenscyclus, in precies dezelfde sfeer.

Men zegt wel eens, dat het geheel van de wereld een projectie van de Oneindige is. Dat is mogelijk. Maar als het een projectie is, dan is zij dermate gedetailleerd en dermate gecentraliseerd om het bewustzijn, dat wij er niet omheen kunnen deze mens niet alleen centraal te stellen, maar hem ook te beschouwen als een sleutel tot vele geheimen, die de

natuur verborgen houdt. Want je kunt de uiterlijke verschijnselen bestuderen, je kunt komen tot allerlei onthullingen t.a.v. de radio-activiteit, de neerslag, de samenstelling van de atmosfeer, het functioneren van planten, maar met al die kennis kun je een eenvoudig verschijnsel als de radiesthesie (stralingsgevoeligheid) niet verklaren. Je kunt spreken over de wetmatigheden, die wij in de natuurwetenschappen kennen, maar daarmee kunnen wij nog niet verklaren waarom de mens in zijn gedragingen aan geheel andere, sterk afwijkende wetten blijkt te gehoorzamen, zeker voor zover het zijn reacties en zijn beleven betreft. De mens is datgene, wat juist niet is vastgelegd in de wereld buiten ons.

Zoek ik in die mens, dan kom ik tot verschillende facetten van menselijke invloed en de verklaring ervan. De mens denkt. De vorming van zijn denken is bepalend voor hetgeen rond hem gebeurt. Elke kracht, die niet zo sterk is in een eigen gericht denken als van de mens, wordt daardoor gedomineerd, ook een andere mens. Elke natuurgeest zal door de mens normalerwijze ofwel worden gedomineerd, dan wel hij moet zich geheel aan die mens onttrekken. (Hij als algemene aanduiding omvat het mannelijk en het vrouwelijk begrip.)

Als een natuurkracht echter in de mens harmonie ziet, dan dient zij de mens. Waarom? Wel, de krachten, die de mens en de natuurkracht bewegen zijn gelijk. Als de mens harmonisch is, ontstaat er (niet vanuit het menselijk bewustzijn, maar wel vanuit dat van de natuurgeest) een zodanige binding, dat de natuurgeest functioneert - zij het tijdelijk - als verlengstuk van de mens; en wel ten aanzien van een enkele gedachte. Voor elke gedachte moet die harmonie opnieuw worden opgebouwd en opnieuw tot stand worden gebracht. Het begrip harmonie speelt dus kennelijk een heel grote rol.

Als de mens een ziekte heeft, dan straalt hij zijn ziek-zijn uit. Zijn lichaam is bewust van de werkelijke kwaal, ook als zijn denken daar niet toe komt. Het feit, dat mensen over zichzelf een diagnose kunnen stellen, was in de oudheid bekend en is een van de aanleidingen geweest tot het gebruik van de tempelslaap.

Als ik ziek ben, deel ik mijn ziekte mee. Is er bij mij een wil tot genezing, dan zal de natuur rond mij zo goed dit mogelijk is onder de omstandigheden moeten reageren. Dat betekent, dat ik zelf aansprakelijk ben voor een wat welige groei en bloei in juist die plantaardige bestanddelen, welke mij zouden kunnen helpen een kwaal te genezen, althans te verminderen.

Het is een bekend voorbeeld, maar ik wil het hier nogmaals citeren: Als iemand kanker heeft en in zich de behoefte gevoelt die te genezen, maar eigenlijk niet weet hoe en hij heeft een tuintje, dan moet u eens kijken: daar groeien opeens brandnetels en wat dovenetels. Nu is het zo, dat de jonge koppen van brandnetels gebruikt als een tisane (een thee) inderdaad bloedzuiverend werken en daardoor soms de pijnen en in enkele gevallen zelfs de oorzaak van de kanker aanmerkelijk verminderen. De ziekte wordt dan voor de mens beheersbaarder. Dit is iets wat de wetenschap wel bijgeloof zal noemen, maar ook hier weer: de mens straalt iets uit. En weer is hier sprake van een harmonie.

Het totaal van de raadselen der natuur moet dan ook zijn uit te drukken vanuit menselijk standpunt in termen van harmonie en disharmonie. De vijandschap, die de natuur soms heeft tegen sommige mensen is onverklaarbaar, tenzij wij begrijpen dat er in die mens iets is wat de natuur tot afweer beweegt.

Waarom heeft de ene man zoals men zegt een groene duim? Dat wil zeggen, dat alle planten bij hem goed groeien en bloeien zelfs onder ongunstige omstandigheden, terwijl een ander met alle zorgen hoogstens verpieterde stekjes overhoudt, die hij dan met een weemoedige blik ergens op een gemeentelijke asbelt pleegt te deponeren, waar ze - nadat hij is

weggegaan - plotseling weer tot groei en bloei schijnen te willen komen. Ook hier weer: de mens heeft een uitstraling. Is die uitstraling gunstig voor de natuur, dan beïnvloedt de mens wat er met de natuur gebeurt. Maar wij kunnen het ook omkeren: Indien de mens zich ergert aan planten, dan kan hierdoor zelfs de plant worden geschaad; ze kan dus ziek worden.

Een bekend voorbeeld zijn hierbij bomen en verkeer. Als bomen in snelverkeer staan, dan kan men zeggen dat ze alleen lijden onder de gassen, die worden uitgestoten. Maar dat blijkt niet helemaal waar te zijn, omdat bomen die hinderlijk zijn veel sneller ziek worden en daarbij ook blijken te lijden aan geheel andere ziekten dan alleen maar vergiftigingsverschijnselen. U ziet dus, er is een typische samenwerking.

Nu kunnen we natuurlijk beweren, dat de mens zelf ook weer beperkt en bepaald is. Men zou de astrologie erbij kunnen halen en zeggen: De mens is in zijn aard, zijn karakter en mogelijkheden toch wel enigszins bepaald, zeker wat het uitgangspunt betreft. Men zou kunnen spreken over de kosmische werkingen, die ons nu op deze wereld ook weer zoveel te doen geven. Maar elke keer komen wij toch weer tot de conclusie: De mens zit er tussen.

Zeker, de gehele wereld ondergaat de stimulans van de een of andere kosmische straling. De gehele wereld reageert daarop: alle dieren, alle planten en de mensen. Maar de reactie van de mens is een bewuste. Daardoor zal zijn bewuste reactie en de verandering, die zijn uitstraling met zich brengt een normaal evenwicht kunnen verbreken.

In de natuur is van een verbreken van evenwicht door die invloed uit de kosmos slechts zelden sprake. Breng er een mens bij en plotseling blijken de verschijnselen van tegenstelling, van strijd of van een bijzondere stimulans veel groter te worden dan normaal. Kennelijk is het de mens, die hier weer centraal staat.

Ik zou zelfs verder kunnen gaan en spreken over de contacten, die mogelijk zijn met bepaalde sferen en geesten. Want ook hier blijkt de mens centraal te staan. Nu zijn er mensen, die zeggen: Ach, dat is allemaal kolder! Ja, zij hebben nog nooit contact gehad met een geest. Voor hen is dat iets dat niet bestaat, want als een ander het wel zou kunnen en zij niet, dan zouden zij deze afwijzing toch een beetje als een minderwaardigheid kunnen ervaren. Maar waarom de een dan wel en de ander niet? Want er zijn mensen, die absoluut niet geloven aan de geest en toch die contacten ervaren. En er zijn anderen, die naar deze contacten hunkeren, maar ze toch niet vinden. Hier moet weer iets liggen in de persoonlijke "opmaak", de innerlijke structuur van de mens.

Ik denk hiermede duidelijk te hebben gemaakt, dat de mens zelf dus voor zo heel veel aansprakelijk is, ook ten aanzien van al die wonderlijke krachten, verschijnselen en mogelijkheden, die wij rond ons en overal zien.

De mens zie ik ongeveer als volgt: Er is een goddelijke Werkelijkheid. Die goddelijke Werkelijkheid is begrensd. Wij kunnen deze begrenzing alleen in ons voorstellingsvermogen stellen (niet in de werkelijkheid), ze werkt dus inductief naar buiten toe.

De mens is in feite een voortdurend fluctuerend krachtveld. Daar zijn de drie hoofdlagen van de aura, elk met hun eigen vibratie en hun eigen uitzending en dan houdt het op. Daarbuiten kan de menselijke sensitiviteit wel optreden, maar intens en volledig harmonisch treedt ze eigenlijk alleen maar op in de aura. Wat blijkt nu?

De aura verwerkt niet alleen het gedachtenleven van de mens, maar ook zijn geestelijke harmonieën en daarmede zijn instelling van het ogenblik t.a.v. de schepping. Die instelling van de mens kan in het waakbewustzijn gericht zijn tegen een bepaalde persoon; zij kan gericht zijn tegen verscheidene personen of tegen alles. Het verschil is hierbij nihil voor zover het gaat om de uitstraling. Of u nu één persoon haat of de gehele wereld, in uw uitstraling komt dezelfde werking tot stand.

Daar waar de aura ophoudt, treedt een vreemd inductief verschijnsel op, een vibratie, die zich betrekkelijk ver rond de mens uitbreidt als een soort olievlek op water, zeker indien daar geen ander bewustzijn met een opheffende of compenserende straling tegenover staat. Zo onderwerpt de mens eigenlijk de natuur aan zichzelf. Waarom zouden wij dan niet aan-nemen, dat er in die weerkaatsing ook iets een rol speelt, dat boven het bewustzijn van de mens zoals hij op aarde leeft uitsteekt, maar dat de kern van zijn geestelijk "ik" uitmaakt?

Ik stel: De mens heeft een werkelijk Ego, dat als geestelijk omschreven zou kunnen worden, dat geen vormbegrenzungen kent, maar in zichzelf wel evenwichtigheden en onevenwichtigheden kent. Bij elke incarnatie zal dit patroon door de mens tot uiting komen. De uitstraling van de mens bevat juist verschillende stralingen van hogere orde, die in verband staan met de evenwichtigheden en onevenwichtigheden van het werkelijke Ik. De stoffelijke nevenverschijnselen zijn niets anders dan formuleringen. Het zijn dus signalen, die op de draaggolf van de geestelijke werkelijkheid van het Ik worden geënt. Daarom zal een mens met bepaalde onevenwichtigheden nooit contact kunnen krijgen met de natuur, al wil hij dat nog zo graag. Daarom zal een mens, die met de geest contact wil hebben dat nooit kunnen bereiken, indien ook zijn geestelijke opmaak niet bepaalde harmonieën bezit.

Er zijn mensen, die negatieve, destructieve magie kunnen bedrijven. Maar gaan wij na wat er in hun wezen bestaat, dan blijkt dat er een vreemde discrepantie is in dat ego. Daar bestaan namelijk bepaalde disharmonieën van grote kracht, die vanuit het stoffelijk "ik" verder worden ge-projecteerd, zelfs op een voor het "ik" harmonische wijze vaak. Het zijn deze krachten, die de macht bepalen van de mens en die hem tot centrum maken.

Dit bestaat echter niet alleen bij de mens. Als wij gaan kijken in b.v. een mieren-, bijen- of wespenstaat, in een horzelnest desnoods, dan ontdekken wij hetzelfde. Er zijn hier individuen, die - ofschoon in vorm aan anderen gelijk - in hun acties verschillen. Door hun reactie verkrijgen zij een bijzondere functie. Een mier kan een gewone werker of werkster zijn: dat is een slavenrang. Maar sommige werkers of werksters zijn ken-nelijk intelligenter, want zij hebben de mogelijkheid om wat voor hen be-langrijk is onmiddellijk aan anderen over te dragen. Wij zien, dat der-gelijke werksters in het mierennest functies krijgen. Dat worden dan tuin-lieden, verzorgsters van de broedkamers. Dat worden vreemd genoeg ook de verkenneren, die dus niet zelf behoren tot de soldatenstand: de gewa-pende mier. Hun vermogen is niet alleen het overdragen van een alarmim-puls, maar bovendien een soort vooruitzien en een snel reageren op het-geen men vooruit ziet. Daardoor kunnen mieren op de omstandigheden vaak vooruitlopen en hun weg veranderen, voordat er in feite een hinderpaal op die weg komt.

Bij de bijen is het precies hetzelfde. Er zijn bepaalde bijen, die a.h.w. hoofddansers zijn. Zij zijn de verkenneren, die bepalen waar de an-deren nectar en stuifmeel zullen winnen. Ook zij hebben een bijzondere functie. Zelfs bij de horzels zijn er zwermleiders, die deze op zichzelf niet zo georganiseerd levende insecten toch bepalen ten aanzien van prooige-bied en zelfs stimuleren tot aanvallen of niet-aanvallen.

Bij de mens is het net eender. Alleen, de mens leeft op veel meer niveaus dan het insect. Er zijn bij de mens bepaalde geestelijke factoren bewust actief (zij het dat het waakbewustzijn dat niet beseft, maar van-uit het ego bewust actief), die door een insect hoogstens in massali-teit kunnen worden opgebracht, maar nooit individueel en die dus niet aan persoonlijke omstandigheden kunnen worden gebonden. Bij de mens ge-beurt dit wel. En daarom is de mens de kern van een groot gedeelte van die eigenaardige krachten, machten en verschijnselen in de natuur. Het is de mens, die de werkingen van invloeden heel vaak voor een groot

gedeelte zelf reguleert. Hij beseft het niet, maar hij doet het.

Ik geloof, dat men verder moet gaan dan dit om de facetten van de natuur te kunnen begrijpen. Waarom bijvoorbeeld kan een mens, die gelooft aan een bezielde natuur soms krachten ertoe brengen (b.v. zielen van bomen, boomgeesten e.d.) om hem in het bijzonder te helpen te dienen of te sparen? Hierbij spelen offeranden en godsdienst kennelijk een ondergeschikte rol. De boomgeest reageert. De boom straalt een kracht uit. Ga je na wat er gebeurt, dan blijkt dat de boom een versterker is. Zeker, hij is beziëld, maar wat hij doet is versterken.

Zo kennen wij dieren, die in staat zijn de telepatische mogelijkheid van de mens aanmerkelijk te vergroten. De mens is een telepaat. Een dier heeft een begripsniveau dat lager ligt dan dat van de mens, maar een perceptieniveau dat aanmerkelijk hoger ligt. Zo blijken honden en ook wel katten bijzonder geschikt te zijn voor telepatische overdracht.

Indien er tussen mens en dier een band bestaat, kan de mens het dier gebruiken als een versterker. Maar die versterker kan dan ook worden gebruikt in de richting van wat men magie noemt. Hij kan eveneens worden gebruikt voor contact met bepaalde geestelijke sferen.

Bijgeloof beweert, dat heksen altijd familiaren hebben. Dat zijn duivelse dienaren, die hen vergezellen in de gestalte van dieren: honden, katten, padden etc. Dat is op het eerste gezicht een beetje dwaas. Dan zou elke dierenliefhebber dus eigenlijk heksen-neigingen moeten hebben. Maar als wij nu gaan begrijpen, dat het dier onder omstandigheden als versterker kan optreden en de binding tussen mens en dier daarbij tamelijk intens behoort te zijn, dan wordt ons ook duidelijk waarom men dat bijgeloof heeft gevonden. Want er zijn mensen, die dieren nodig hebben om buitengewone prestaties te leveren. O zeker, dat valt dan onder magie. Maar is het eigenlijk weer niet een soort natuurwet?

De mens is de bron van het bewuste signaal. Maar geënt op harmonische wezens kan hij plotseling niet alleen één elementair, maar misschien honderd elementairen van verschillende oude elementen gelijktijdig beroeren. Hij kan als het ware water, vuur, aarde en lucht samenroepen en hun zeggen wat er moet geschieden; en dan ontstaan er natuurverschijnselen, die in die richting werken. Het is geen absolute vervulling, maar het verschijnsel lijkt er op. Er zijn zelfs mensen, die een vulkaan-uitbarsting kunnen oproepen. Er zijn mensen, die regenwolken kunnen wegsturen of aantrekken. Dat er hierbij - en dat is duidelijk - vaak wordt gegrepen naar bepaalde menselijke automatismen is misleidend geworden. Men heeft gedacht, dat de regendans de regen brengt. Maar de regendans is niets anders dan een opwekken van een reeks emoties met één dominerend denkbild, waardoor er een enorme versterking van die gedachtenuitstraling kan ontstaan en de natuur kan reageren.

Dan zeggen de mensen ook heel vaak: Ja, maar ik leef onder een bepaalde straal of kosmische invloed en deze bepaalt mij. Als er licht is, dan kan dit vele kleuren hebben. Maar welke kleur licht het ook is, als ik in dit licht kan zien, dan zijn mijn acties vrij. Alleen indien ik voor bepaalde kleuren blind ben, kan ik niet reageren. Het is trouwens typerend voor deze werkelijkheid, dat men het OM MANI PADME HUM gebruikt heeft als de werkelijke leuze, de werkelijke kreet voor het kleinoord in de lotus. Heel weinig mensen weten, dat het is samengesteld uit kleuren. Elke lettergreep duidt een kleur aan in het Tibetaans dialect. Wie alle kleuren beheerst is de wetende. Hij wordt niet meer door de kosmos eenzijdig gestimuleerd, maar hij beheerst alle stimulansen en kan ze gebruiken; en juist daardoor is hij harmonisch genoeg om ze niet meer nodig te hebben. Dat zegt de lering erbij.

Indien u tot een bepaalde straal behoort, dan betekent dat, dat uw beste mogelijkheden inderdaad op de voorgrond komen onder zekere kosmische omstandigheden. Dat is toch heel begrijpelijk. Iemand, die zich het best beweegt in koud weer en niet in warm weer, zal op het ogenblik (van

wege de hitte, red.) traag zijn en daarentegen bij koude veel presteren. Want het is natuurlijk ook mogelijk, dat u bij koude niets en bij warmte veel presteert. Dat zijn heel normale omstandigheden. Maar waarom moeten wij dan zeggen, dat de kosmische krachten ons domineren? Dat gebeurt alleen, indien wij niet weten wat er aan de hand is. Maar als wij voelen: dit past op dit ogenblik bij mijn wezen, dit is een noodzaak die nu bestaat, dan moeten wij daarmee ook kunnen werken. En als wij daarmee werken, dan is dat een kwestie niet van even bevelen geven, maar van ons invoelen in het andere, een deel worden van de natuur, a.h.w. meekloppen in de harteklop van de aarde zelf, het ons opladen aan de enorme gedachtenuitstroming van de zon, het ons bewustworden van de waardeverschuiving van de maan en zo de dualiteit van het bestaan erkennen en de waarden daarvan tegen elkaar uitspelen. De mens is niet hulpeloos. Er zijn zo enorm veel krachten, dat je je wel eens afvraagt: Is het nu wel nodig om erover te praten?

Dan hebben wij ook te maken met vele groepsgeesten. Ook u, mensen, u heeft grote aantallen groepsgeesten. Sommigen heeft u zelf opgeroepen, mede tot stand gebracht, zoals de geesten die bepaalde volkeren in het bijzonder begeleiden en stimuleren. Anderen zijn in de loop van de tijd ontstaan of behoren bij bepaalde ontwikkelingsprocessen op deze wereld. Allemaal groepsgeesten, grote entiteiten, die in de materie met veel geduld en met veel werk grote veranderingen tot stand kunnen brengen. Maar is het nu werkelijk zo, dat die mens kan worden gedomineerd door een rassen- of een groepsgeest? Alleen op het ogenblik, dat hij zelf niet in staat is een harmonie daarmee te bereiken.

Men denkt heel vaak, dat harmonie bereiken met een hogere geest een onderdanigheid inhoudt. Dat is niet waar. Het is een zozeer één- worden daarmee dat je eigen wezen zich kan uitdrukken met de krachten van het geheel. Het is eigenlijk net als met een horoscoop. Er bestaat een mooie leuze, die je altijd erbij moet halen, nl.: de sterren wijzen u wel, maar de sterren dwingen niet. Zo is het met al die krachten; met een rassengeest en met een groepsgeest. Zo is het met alle entiteiten, die geschapen zijn of die sedert het begin der aarde met allerhande ontwikkelingen bezig zijn. Als er een harmonie met hen is, dan dwingen zij zeker niet meer, in tegendeel: zij worden de vervulling van uw wezen.

Als u één kunt zijn met b.v. de geest van Nederland, dan kunt u de krachten en ook de mentale mogelijkheden van een groot gedeelte van het gehele Nederlandse volk tijdelijk laten samenvloeien in uw wezen. En dan beschikt u over de kennis en de mogelijkheden. Wat natuurlijk weer de vraag zal oproepen: Hoe worden wij dan zo harmonisch? Het antwoord is moeilijk en eenvoudig tegelijk:

Harmonisch met een grote kracht wordt u, indien u bereid bent de objectieve waarde buiten uzelf aan te voelen en voor uzelf uit te maken in hoeverre u daarbij past.

Aanvaarding betekent nog niet imitatie. Als u de geest van het Nederlandse volk aanvaardt als geheel, dan kunt u daarin vele fouten erkennen. Maar die aanvaarding alleen is al voldoende. Vanaf dat ogenblik zal - indien uw wezen niet geheel strijdig is met datgene waarmee u contact zoekt (het grotere Ik) - er harmonie ontstaan. Deze harmonie zal zich steeds sterker manifesteren. Dan moet u leren u niet door deze harmonie te laten dicteren, maar vanuit uzelf door die harmonie in het geheel werkzaam te zijn. Daarmee kunt u enorme resultaten bereiken.

Als wij zo voor het einde van een cursus staan, dan is het de gewoonte dat je de mens nog enkele raadgevingen probeert te geven. Raadgevingen zijn er natuurlijk te over, maar de meest eenvoudige voor een mens is wel deze:

Erken uzelf voor wat u bent. Zie uw beperkingen. Geloof in uw vermogen. Heb zelfvertrouwen - ook als u dat voorlopig misschien uitdrukt

als Godsvertrouwen.

Het zijn deze dingen, die het u mogelijk maken al deze krachten, die in de natuur rond u werkzaam zijn, al deze geheimen van de natuur, die zich voortdurend rond u openbaren en waaraan iedereen voorbij schijnt te lopen, op te merken. Dat is het eerste wat u nodig heeft om er iets mee te kunnen doen.

Het is heel mooi om grote magische bezweringen op te zeggen om het een of ander tot stand te brengen, misschien een tand- of kiespijn te genezen of iets dergelijks, ofschoon de tandarts dan op den duur toch goedkoper zal blijken te zijn. Maar als je een beeld ervan hebt en je bent met de persoon harmonisch, maar ook met een hogere kracht, dan heb je inderdaad de macht om die kiespijn te genezen en dan is het niet belangrijk dat je daarvoor een bezwering uitspreekt, maar wel dat je voor een ogenblik die eenheid, die zekerheid voelt. Daarmee is de impuls gegeven en het is afgelopen.

O, het klinkt echt magisch, ik weet het wel. Dat is toch precies hetzelfde als met bloemen en planten. Als u naar een bloem of een plant gaat en u zegt: "Wat zie je er verpieterd en ellendig uit. Och God, wat een ellende! Daar hebben zij mij weer bedrogen bij de bloemist." Dan krijgt die plant, al verstaat zij uw woorden niet, een soort golf van minderwaardigheid over zich uitgestort, waarvan zij een soort complex krijgt. Geen menselijk psychisch complex natuurlijk, maar laten wij zeggen een kleine vertraging van de kleurige tol, die dan toch altijd nog bij elke plant de bezielende kracht is. En bij die vertraging wordt er minder levenskracht opgenomen; er is minder stuwning. Maar als u diezelfde plant bekijkt en u zegt: "Daar is toch nog wel iets moois aan," dan voelt ze zich geroepen om te beantwoorden. Want het begrip "mooi", dat is voor u het begrip van blad, van bloem, van groei. Die impuls wordt opgenomen en de plant beantwoordt deze. Zo eenvoudig, maar gelijktijdig ook zo moeilijk is het.

Als u naar een hond toegaat en u denkt: hij zal mij toch niet bijten, dan denkt u misschien dat u verstandig bent. Maar bijten is voor die hond alleen een uitdrukking van gezag of een zelfverdediging. Zijn agressiviteit heeft niets te maken met het denkbeeld, dat u nu toevallig meer bent. En als u denkt dat u het wel bent, dan kost u dat waarschijnlijk kleedingstukken of meer. Als u bang bent voor de hond, is het precies hetzelfde. Maar op het ogenblik, dat u probeert de hond te begrijpen, dat u niet zegt: "Beest, wees koest", maar dat u zich afvraagt: Waarom blaf je mij aan? Dan communiceert u met het dier en dan zegt het dier tegen u al blaffende: Ach, ik meen het niet zo kwaad, maar kom mij niet te na. En als u dan zegt: Ik vind je eigenlijk wel een leuke hond, dan zegt hij: Nu ja, je bent ook zo slecht nog niet. En dan blijft hij misschien nog even grommen om op zijn waardigheid te staan, maar dan mag u voorbijgaan en er komt geen schade. Dat doet u tegen een hond. Waarom zou dat niet zo zijn tegenover een slang of onverschillig tegenover wat voor wezen ook? Realiseer u: als u de dingen herkent als waardevol, als betekenisvol, als u geen angst daarvoor kent en aan de andere kant u daarvoor niet onkwetsbaar acht, wordt u als gelijke aanvaard. Dan is het eigenlijk zo iets als in de geschiedenissen van Mowgli (Kipling): Hier staat de slang die sist: "Je spreekt mijn taal, dus ben je mijn broeder." Dat geldt voor de dieren, dat geldt voor de planten, dat geldt voor de geesten in de natuur, dat geldt eigenlijk voor alle dingen. Wij zijn als mens en als geest het brandpunt van een kracht, die wij zelf niet beseffen. Het is juist deze kracht, die ons de mogelijkheid geeft om met alles één te zijn, om met alles harmonie te vinden, tenzij wij in ons hogere wezen de mogelijkheid zelf nog niet hebben geschapen. Dan weten wij dat ook. Dan voelen wij: dit is niets voor mij. Laten wij dan ook daarvan afblijven. Maar als wij voelen: hier kunnen wij tot een aanvaarding komen, laten wij dan ook bewust ageren. Laten wij bewust de dingen van ons laten uitstromen. En dan worden zelfs de meest krankzinnige wensen soms nog waar.

De wereld wordt beroerd door allerhande kosmische stromingen. Die wereld is in oproer. Als ik het zo bekijk, zal ze nog wat oproeriger worden, voordat ze weer kalmeert. Maar waarom? Welk facet in de mens is aansprakelijk voor deze steeds groter wordende chaos?

Heel eenvoudig: het gebrek aan harmonie. Het gebrek aan aanvaarding.

Indien honderd mensen elkaar volledig aanvaarden als gelijken, zonder meerwaardigheid of iets anders te postulieren, dan zullen deze honderd mensen als een eenheid staan tegenover elke invloed die hen bereikt. En dan zal elk van hen op zijn eigen wijze reageren en zich gedragen, maar een onderlinge erkenning steunt hen. Op het ogenblik echter, dat die honderd mensen allen denken "ik ben toch wat meer dan jij" of: "ik ben onbelangrijk, ik kan toch niets", dan is die band er niet; dan is het harmonisch contact weggevallen. Daardoor is het niet mogelijk, dat zij uit hun aura gezamenlijk één en hetzelfde veld uitstralen en dat zij tot resultaten komen.

Kosmische krachten zijn alleen sterk, indien de mens zwak is. Kosmische stromingen en stralingen dirigeren het gebeuren op dit ogenblik voor een heel groot deel. Daarbij zijn ook nog invloeden van zon en maan, die nu op aarde heel erg sterk zijn. Maar zij zijn alleen sterk, omdat de mens ze niet wil zien; omdat de mens ofwel te zeker is van zichzelf ofwel te angstig.

Als u gewoon over de grond loopt en u bent één met deze aarde, dan kunt u voelen en a.h.w. zien als met radarogen wat er onder de oppervlakte ligt. Dan weet u: hier is water, hier is olie, hier zijn ertsen en mineralen, hier is gevaar en daar is gas. U voelt het gewoon. En omdat u één bent met de aarde, spreekt zij; dan gaan haar verschillen in uitstraling voor u betekenis krijgen. Het duurt misschien even, voordat u de begrippen precies samen heeft gebracht, dat geef ik graag toe. Maar alleen de harmonie daarmee maakt het u mogelijk het te zien.

Als men dan een wichelroede gebruikt, is het alleen maar om voor zichzelf aanvaardbaar te maken dat men constateert en dat men dat op een bepaalde plaats doet. De mens is het wonderlijkste wezen van de gehele natuur, zeker op aarde. Het is jammer, dat hij zo weinig van zijn wonderlijke eigenschappen gebruik maakt.

Om dat allemaal te kunnen begrijpen, zou je je moeten bezighouden met de mens als geheel: zijn geestelijke achtergronden, zijn leefgewoonten, geboorte en huwelijk, met dood en met lichamelijke toestanden. Dan zou je er misschien achter kunnen komen waarom deze mens nog niet in staat is om de eenheid met de natuur te winnen op de voor hem mogelijke gebieden en vandaaruit geen meesterschap maar een volledig deelgenootschap in de werkelijke krachten te openbaren. Ons slotbetooft van deze cursus is dan ook dit:

Er zijn enorm veel machten en krachten in de natuur, die soms ontstellend groot en sterk lijken voor de mens. Maar hij kan daarmee harmonie, een zekere eenheid bereiken. En dan is zijn vermogen om te denken in de termen van de geestelijke wereld vaak voldoende voor hem om in de menselijke wereld de door hem gewenste fenomenen tot stand te brengen.

De planten en de dieren gehoorzamen u, indien u een eenheid met ze bereikt. De regen, de wind en het vuur zullen u gehoorzamen. En als u zo één bent met krachten van de natuur, dan weet u: dit is noodzakelijk, of dit is niet noodzakelijk en goed. U kunt gaan door een brandend woud zonder dat ook maar één vonk u zal deren, zonder dat u ook zelfs maar één ogenblik een overmatige hitte heeft gevoeld. U kunt over het water wandelen op het moment, dat u uw eenheid met het water beseft. Maar ja, de mens is nog niet zo ver!

Ik hoop, dat al deze gegevens, die wij u in deze cursus hebben verstrekt, althans uw inzicht in de mogelijkheden hebben vergroot en dat u met enig besef van uw eigen wezen en uw mogelijkheden niet zult zoeken naar de middelen om alle krachten van de natuur met geweld te beheersen,

maar dat u zult leren in uzelf te zoeken naar die eenheid, naar die harmonie, welke voor u mogelijk is en dan uw gedachten eenvoudig als brood uitstrooit op de wateren van de tijd. Tot uw verbazing zult u dan zien wat een rijke oogst u wordt gegeven.

:--:

DAAR GEBEURT WAT....!

Wij hebben al een tijd geleden gezegd, dat deze tijd bijzonder interessant zou worden door de vele schandalen, die aan alle kanten zullen losbreken. Iemand, die alleen het nieuws heeft gevolgd, heeft zich reeds kunnen overtuigen van de juistheid daarvan. Nog interessanter hierbij is, dat natuurlijk vele waardigheidsbekleders op dit moment in de weer zijn en proberen hun naam schoon te wassen. Dat hiervoor nog geen passende wasmiddelen bestaan, mogen zij betreuren, maar hun pogingen daartoe zijn desalniettemin lofwaardig. Dat zij daarmee bezig zijn, is misschien goed voor een heel ander gebeuren.

Er zijn namelijk de laatste tijd in de omgeving van de aarde een groot aantal verkenners of zoals u zegt "vliegende schotels" gesignaleerd. Het ziet er naar uit, dat men zich zorgen maakt over bepaalde explosies, die er op aarde hebben plaatsgevonden. Ik neem aan, dat men daarnaast zich aangetrokken gevoelt tot verschillende ruimtevaart-experimenten, die mogelijk eveneens een inzicht kunnen geven in de technische ontwikkeling, die de mensheid nu bereikt heeft. Of hieruit vele publicaties van waarnemingen zullen voortkomen, betwijfel ik. Er is nl. zo enorm veel in de wereld aan de hand, dat ik een zich daarmee bezighouden op dit moment niet erg waarschijnlijk acht.

Aan de andere kant zullen wij waarschijnlijk als gevolg hiervan - ik denk na ongeveer vier à vijf maanden - wel enkele publicaties mogen verwachten van verschillende universiteiten over de gehele wereld. Zoals u misschien weet is het Ufonen-onderzoek langzaam maar zeker teruggedrongen of "verplaatst" naar bepaalde universiteiten, die zich nog voortdurend met dit fenomeen bezighouden. Ik heb het gevoel, dat men juist door de laatste waarnemingen - want er zijn reeds enkele gemaakt, o.m. twee door de universiteit te Bochum, terwijl men bezig was het ruimte-onderzoek van de Russen na te gaan - dat men dan toch wel het een en ander aan conclusies daaruit zal trekken.

Het denkbeeld dat de wereld op dit moment al door de bewoners van vele vreemde planeten wordt bezocht, is natuurlijk geheel uit de lucht gegrepen. Maar het idee, dat er t.a.v. sommige technische ontwikkelingen op deze wereld rekening zal moeten worden gehouden met degenen, die zich thans in de omgeving bevinden, lijkt mij niet uitgesloten. Ik geloof werkelijk wel, dat deze fenomenen een grote invloed zullen hebben op het verloop van bepaalde internationale spanningen, die wij in augustus verwachten.

Dan is het voor u misschien ook wel interessant te weten, dat er nu in de aarde een nieuwe spanning rond de fout, die van de Stille Oceaan via de Middellandse Zee naar San Fernando de Cuhaneira loopt. In deze fout zijn verschillende spanningen gezien, die doen verwachten dat wij daar met aardbevingen en mogelijk met enkele vulkanische ver-

schijnselen te maken krijgen. De bron ligt iets oostelijk van Aden. Dat zou eveneens kunnen inhouden, dat vulkanismen en aardbevingen zich ook in Azië zullen voordoen. Ik durf niet met zekerheid zeggen waar, maar neem aan dat o.m. de Filippijnen, mogelijk Japan en ook een deel van het Chinese vasteland zullen worden getroffen.

Het is wonderlijk te zien hoe allerlei omstandigheden samenkomen op enkele punten. Deze spanning is nu klimmende en zo tegen 15 augustus zal zij een zodanige top moeten hebben bereikt, dat verschijnselen niet meer kunnen uitblijven. Daarmee bedoel ik dan gewelddadige verschijnselen.

Gelijktijdig zien wij deze Ufonen met hun verkenningen, die zich - naar ik aanneem - reeds over ongeveer tien à twaalf dagen (+ 20 juli) zullen manifesteren boven verschillende gedeelten van de wereld. Ik denk hierbij o.m. aan waarnemingen, die in de buurt van Magnitogorsk worden gedaan en boven bepaalde plaatsen in de Ver. Staten en bepaalde delen van de Zuidzee. Deze situatie kan ik niet helemaal overzien. Maar ik ben er wel zeker van, dat men daarvan ook een beetje zal schrikken evenals van de natuurverschijnselen.

Dan is er nu ook een zeer interessante ontwikkeling aan de gang ondergronds op politiek terrein. Het ziet er naar uit, dat de oude strijd om invloed in Azië in Rusland weer is opgelaaid. Men intrigeert op het ogenblik zeer ernstig in het geschil India - Pakistan en ik neem aan, dat de Chinezen hierbij tegenspel geven en bereid zullen zijn heel wat meer in te zetten dan men oorspronkelijk zou verwachten. Dit zou mede aansprakelijk kunnen zijn voor een aantal activiteiten in andere Zuidaziatische staten.

Interessant is ook de situatie in Israel. Want het gaat hier niet alleen maar om de politieke pressie, die er op Israel wordt uitgeoefend, onder meer t.a.v. het Suez-kanaal. Het gaat hier naar ik meen eerder om een poging verplichtingen af te schuiven op de Ver. Staten. Het ziet er naar uit dat een groot gedeelte van de wereld zich langzaam en voorzichtig wil terugtrekken van zijn verplichtingen t.a.v. Israel. Gelijktijdig zien wij in Israel zelf een steeds sterker wordende oppositie. Nu is er in de Arabische staten een soortgelijke, steeds sterker wordende oppositie, al hoort u daar veel minder van, waarvan het centrum momenteel schijnt te zitten in Syrië zowel als in Egypte. Deze groepering is er voor om Israel eindelijk maar eens te erkennen en uit te scheiden met allerlei oorlogskreten en bestedingen, die men beter elders zou kunnen doen.

De verwachting bij ons is, dat hiervan iets zal uitlekken tussen 10 en 15 augustus. Zeker is wel dat de groepen, die in verweer komen zowel in Israel zelf als in de Arabische staten de neiging vertonen om langzaam maar zeker met geweld te gaan optreden en dat zou voor de orthodoxen in Israel - wat er ook verder gebeurt - een heel grote slag kunnen zijn. Dat daaruit allerlei moeilijkheden zullen voortkomen is volgens mij bijna niet te vermijden. Ik verwacht daarbij nog meer sabotages aan vele olietransportleidingen en mogelijk zelfs veroorzaakte explosies bij enkele oliewinningsvelden in die buurt. Het is werkelijk interessant te zien hoe dat alles samenvloeit.

Gelijktijdig hebben wij op het ogenblik te maken met de grote economische moeilijkheden, waarvan de burger eigenlijk weinig te zien krijgt, omdat het niet zozeer het evenwicht van de valuta's is waar het om gaat. Het gaat zelfs niet meer om het goud. De zaak waar het om draait is de mogelijkheid om eigen economische groei verder voort te zetten. En verschillende landen hebben daarmee zeer grote moeilijkheden, ook Nederland.

Deze landen zijn aan het intrigeren om voor zich een gesloten markt te bereiken. Dat zou zowel in Zuid-Amerika tot grote geschillen kunnen voeren als ook in Nederland als EEG-partner. Het zou verder grote consequenties kunnen hebben voor verschillende militaire bondgenootschappen

en als gevolgd daarvan voor de bewapeningsindustrie. Deze zou wel eens een moeilijke tijd tegemoet kunnen gaan. Ook hier invloeden, die waarschijnlijk kenbaar worden tussen 26 augustus en 15 september.

Als ik u wijs op al deze feiten, die in een korte termijn samenvallen, dan zult u het met mij eens zijn dat wij hier te maken hebben met een brandpunt van gebeurtenissen. Een brandpunt van gebeurtenissen betekent over het algemeen ook een enorme omwenteling, die het volk echter niet direct zal beroeren. Het is altijd eerst een omwenteling, die zich in de sfeer van macht, van machthebbers, grote bezitters afspeelt en pas daarna gaat doorwerken in andere lagen van de maatschappij.

Ik geloof dus zonder enige twijfel te mogen stellen, dat u zich bevindt kort voor een keerpunt in de ontwikkelingen op deze wereld, waardoor economische en politieke evenwichten veranderen en tevens enorme rampen kunnen plaatsvinden. Ik hoop, dat het niet zo ernstig wordt; dat het alleen maar een enkele landstreek is, die door beving of door een vulkanische uitbarsting wordt geteisterd. De mogelijkheid is echter groot, dat hierbij ook het industrieel potentieel van bepaalde landen zal worden aangetast. Als dat het geval is, dan zijn wij wel zeer in moeilijkheden.

Eén voordeel hebben de zeebevingen of aardbevingen, die wij verwachten rond de Middellandse Zee. Het ziet er naar uit, dat verscheidene zeer belangrijke vondsten uit de oudheid worden gedaan, die o.m. een nieuw inzicht zullen geven in het werk van de Griekse filosofen. Men kent deze grotendeels uit overleveringen en die kennis is zeer selectief. In die tijd waren de opvattingen anders. Men zal waarschijnlijk overal schriftresten, vooral inscriptieresten vinden, waaruit blijkt dat uitspraken van b.v. de Stoïcijnen toch een beetje verkeerd worden gezien. Dit zal cultureel dus een grote invloed kunnen hebben.

Datzelfde mag gelden voor ontdekkingen, waardoor - mijns inziens - een deel van het Maya-schrift zal worden ontcijferd. De geschiedenis is tegenwoordig al zover gevorderd dat men enig inzicht heeft, maar men is nog niet in staat tot een vertaling. Er bestaat daarvoor ook geen Rosetta-steen. Nu blijkt er een mogelijkheid te zijn om schrifttekens en uitvoeriger voorstellingen met elkaar als analoog te zien; en dan kan men woorden gaan lezen. Eén teken moet dan nog altijd worden gezien als een keuze uit vier of vijf woorden en door een trial-and-error-system neem ik aan, dat men vermoedelijk in november - de wetenschapsmensen doen er altijd een tijdje over - voor het eerst enkele stukjes van het z.g. Maya-schrift ontcijferd zal noemen. De werkingen daarbij zijn zeer interessant, omdat op deze manier ook een nieuw inzicht in het ontstaan - althans de legende omtrent het ontstaan - van de bevolkingen van Zuid- en Midden-Amerika bereikbaar zal worden. Maar voordat het geheel voldoende getoetst is, zullen er waarschijnlijk twee à drie jaar voorbijgaan.

Een andere ontwikkeling, die eveneens in deze tijd plaatsvindt en die voor sommige mensen van heel grote betekenis kan worden, is een aantal nieuwe ontdekkingen ten aanzien van het kanker-probleem.

Men is nu zover gekomen dat men een virus, dat mede voor het ontstaan van kanker aansprakelijk kan worden gesteld, niet alleen heeft geconstateerd (dat is nl. reeds enkele jaren geleden in Duitsland gebeurd met de elektronen-microscoop), maar ook heeft geïsoleerd. Dat wil zeggen, dat men voor het eerst met een menselijk virus kan experimenteren en tenzij mijn verwachtingen mij zeer zouden bedriegen, zou hier reeds binnen enkele maanden een opzienbarende verandering in de behandeling van kanker het gevolg van kunnen zijn.

Dan zijn er nog een paar ontwikkelingen, die eigenlijk komisch zijn.

Wij krijgen een aantal staaltjes van wetgevingen te zien, die volkomen in strijd zijn met de werkelijkheid. In de Ver. Staten b.v. zal men een actie beginnen om een soort drooglegging van drugs tot stand te brengen.

gen. Men heeft het al een tijd stilzwijgend gedaan en wil dat nu door propaganda-acties versterken. Maar gelijktijdig zal men hierdoor zoveel pressie op de particulier gaan uitoefenen, dat het aantal druggebruikers (dat ik in de Ver. Staten op het ogenblik schat tussen de 10 en 12½ miljoen) zeer waarschijnlijk in korte tijd zal verdubbelen.

Dan zal hieruit misschien voortvloeien de vrijstelling van bepaalde, minder schadelijk geachte drugs juist om de hard-drug verbruikers (nu als wij alles bij elkaar rekenen ongeveer een miljoen) te kunnen isoleren en te helpen, zonder dat dit verbruik verder veel zal oplopen. Dat is buitengewoon interessant om te zien.

Maar ook in Rusland heeft men momenteel met een grote moeite te maken. En dat is misschien wel het meest komische, dat men zich kan denken. Daar is een fluister-moppen-campagne aan de gang. De mensen maken allerhande grapjes over functies, die op zich helemaal niet zo gevaarlijk zijn. Het moeilijke is nu, dat bepaalde van die mopjes eigenlijk de eigenschappen van leiders wel in een heel vreemd daglicht stellen en daarmee vele mensen aan het denken hebben gezet. Daardoor zijn de mopjes al wat hatelijker geworden. Krokodil (tijdschrift) b.v. heeft reeds aanzegging gekregen om een bepaald type grappen niet verder meer te pousseren of zelfs maar te publiceren.

Nu kun je moppen over het algemeen bestrijden met betere moppen. Maar een groot gedeelte van de leiders heeft geen gevoel voor humor. Dat zou ertoe kunnen leiden, dat in Rusland voor het eerst in lange tijd een uitbarsting van volkshumor gelijktijdig het begin wordt van een deel van een economische revolutie. Als deze moppen langzaam maar zeker doorsijpelen, zult u misschien begrijpen waarom ze zo gevaarlijk zijn.

"Volksgenoot en kameraad, u bent mijn bewonderde leider en voorganger. Ik vraag mij af, of ik u nog kameraad mag noemen." Waarop de andere zegt: "Noemen mag je mij altijd."

Dit is één van die mopjes. Noemen, mag je mij. Dit is een Russisch grapje dat ontzettend schadelijk is, omdat het aangeeft hoe groot de afstand is geworden tussen de leiders, die beweren deel van het volk te zijn en het volk zelf. Optreden daartegen schijnt buitengewoon moeilijk te zijn, omdat er immers geen namen worden genoemd en niets tegen de partijdoctrine direct wordt voortgebracht, alleen tegen erkende zwakheden in het systeem.

Dan zie ik nog een komische ontwikkeling. In Japan is er een groepje aan de gang om terug te grijpen naar de oude macht, de glorie van de adel. Deze mensen doen dat op een wat vreemde manier. Ze hebben samenkomsten ongeveer zoals de Druïden dat nog doen in Engeland, dus met allerhande rituelen. Maar zij hebben ook actie-groepen. En deze actie-groepen (een tikkeltje fascistisch misschien) zullen zich in de strijd rond de universiteiten gaan mengen. Nu zie ik het ervan komen, dat de linkse mensen rechts gaan denken om daardoor de fascistische pressiegroepen de kop in te kunnen drukken. Dat zal dus grote verschuivingen geven, waardoor tenslotte de gehele hofhouding en ook het industriële rijk van Japan een grote druk zullen ondervinden. Ik denk, dat bepaalde grote fabrieken juist daardoor een zelfstandigheid gewinnen, ook tegenover de concerns, waarvan zij deel zijn. Dat kan op de wereldmarkt ook weer allerhande schokkende gevolgen hebben.

U ziet, daar is van alles te verwachten en allemaal op korte termijn. Want de geschiedenis in Japan b.v., daarvan zouden m.i. de eerste gevolgen te zien moeten zijn tegen het einde van deze maand: 29, 30 en 31 juli. Dan verwacht ik reeds de geschillen. Voor het overige kunt u ervan overtuigd zijn, dat rond vele universiteiten - ongeacht het feit misschien dat het onderricht tijdelijk gestaakt wordt - zich weer allerlei problemen gaan ontwikkelen. Ik verwacht dat heel sterk in bepaalde dictatoriale staten, t.w. Spanje en Argentinië. Ik verwacht een volksopstandje in Brazilië, dat ook al heel eigenaardige gevolgen heeft.

Daarnaast grote moeilijkheden in o.m. Chili waar een aantal goedwillende mensen de regering zo hard steunen, dat zij haar bijna onderste boven gooien. Het is een curieuze tijd.

Nu denkt u hier waarschijnlijk in de eerste plaats in termen van allerlei voorspellingen. Dat kan ik mij echt indenken. Maar zijn dit nu voorspellingen? Neen. Dit zijn vastliggende tendensen, waarvan de ontwikkeling uit de aard der zaak moet worden afgewacht. Maar als zij gebeuren - en ik ben er zo goed als zeker van - dan geven zij ook aan hoe sterk de veranderingen in deze periode zijn. Dat is aardig, want er is eigenlijk niemand, die met wat er op het ogenblik voor hem of haar bestaat helemaal tevreden is. In tegendeel, de ontevredenheid en een zekere verveeldheid zelfs zien wij overal toenemen. Wanneer die dingen dus opgelost worden - onverschillig hoe - dan moet dat vanzelf een totaal nieuwe reeks activiteiten ontplooiën. Dat het einde van dit jaar geheel nieuwe activiteiten over de wereld zal brengen, lijkt mij onvermijdelijk, ook al omdat wij er op het ogenblik ook erg veel aan doen.

Ik geloof verder, dat daardoor het komende jaar met al zijn op zichzelf trieste problemen en ontwikkelingen - daar raak je nooit van af; die zijn er altijd wel - toch weer een nieuw karakter krijgt: een zekere levendigheid en ook een toenemende vrolijkheid.

Als de mensen van vandaag hun gevoel voor humor weer terugvinden en als de nu toch vaak al té ernstige kinderen van deze dagen een oprechte lach in de plaats van menig betoog gaan zetten, dan zou dat wel eens de werkelijke omwenteling kunnen betekenen. Want vergeet u één ding niet: vele dingen, die iedereen laakt blijven instand alleen omdat iedereen ze nog au sérieux neemt. Als iedereen erom zou lachen, zou het daarmee afgelopen zijn.

Ik voorzie een revolutie van de lach, die - beginnende reeds in de komende maanden, maar dan nog niet zo sterk zichtbaar - haar toppunt waarschijnlijk zal vinden rond mei van het volgende jaar. Dan hoop ik alleen maar, dat u behoort bij de laatsten die lachen, want u weet: wie het laatst lacht, lacht het best.

Dat was nog een kleinigheid om u even te herinneren aan alle mogelijkheden. Wij hebben ons best gedaan u redelijk voor te lichten over al wat er op de wereld aan de hand is. We hebben ons best gedaan u te laten zien wat de wereld en wat de natuur samen zijn. Wij danken u, dat u zich de moeite heeft getroost onze betogen te volgen. Wij hebben de mogelijkheid volgend jaar in opbouwende zin verder te gaan en hopen, dat u ook daarbij zult zijn, vooral ook omdat wij, juist door alle drukte, in staat zijn geweest een vernieuwing in ons sprekerscorps aan te brengen, die hoewel niet noodzakelijk soms toch wel begerenswaard is.

-:-

VERNIEUWING.

Wanneer het oude in zijn fierheid staat en toch vervalst reeds in zichzelf, is het nodig te delven in schatten van een nieuwe tijd om zo te vinden een werkelijkheid, waaruit het geheel weer wordt herboren.

In deze tijd is het zonnegloren van nieuw beleven reeds geschreven. Opleving van nieuwe kracht. Gedachten, die opnieuw zich gaan uiten. Mensen, die eindelijk treden buiten eigen nauwe, beperkte kringen. Mensen, die in plaats van vloeken eindelijk een keer weer zingen. Dit alles tezamen vormt nieuwe waarden. Een vernieuwing van de aarde,

waaruit de werkelijkheid van morgen reeds nu zich aankondigt met glans en gloed.

Want juist de mens, die leven en streven moet, zal in zichzelf zo vaak ervaren de nieuwe kracht van deze jaren. Hij zal ervaren het nieuw vermogen en in zich - soms met wat medelijden voor zichzelf en soms met mededogen ten aanzien van de wereld, die er leeft - ontdekken: 't Is dit nieuwe juist, dat nieuwe kracht mij geeft. Want rond u liggen eeuwige krachten en machten nu reeds binnen uw bereik.

De mens moet groeien uit de gebondenheid aan de massaliteit, totdat hij eindelijk de kroon kan dragen van geestelijk besef: zijn eigen koninkrijk, waarin hij waar kan maken wat hij is en zo vanuit zichzelf kan leren voort te gaan, nu zonder vragen.

De tijd naakt van een werkelijkheid. Het oude van zijn kleed ontdaan zal in zijn naaktheid snel vervallen. Maar de vazallen van het verleden, zij kunnen in het lied van het heden, in de lach van morgen, die reeds nu als echo klinkt, niet meer volstaan met wat eens was. Er is iets wat hen dwingt tot opleving van eigen streven, tot een erkenning van de nieuwe tijd, een vormen van een menselijk leven dat harmonie kent, ook wel met een eeuwigheid.

Het is misschien niet veel, maar als u luistert, merkt u toch wel wat ik denk; nl. dat het nu snel ook beter gaat worden. Natuurlijk, de wereld zit nog altijd in de ellende, maar het gaat toch snel beter worden. En deze snelle veranderingen en verbeteringen - hoe schokkend ze een enkele keer voor u mogen aankomen - zullen u in staat stellen om de nieuwe krachten en de nieuwe invloeden en vooral de mogelijkheid tot persoonlijk geestelijk ontwaken en het ontdekken van uw geestelijke mogelijkheden in deze tijd waar te maken.

Ik hoop, dat de maanden die nu volgen u reeds dat eerste contact zullen geven, zodat u eindelijk ook weet dat het niet alleen bij woorden behoeft te blijven. En gelooft u mij, als u eenmaal ontdekt dat u krachten heeft, dan hef ik voor u het lied aan dat ook Feyenoord zo vaak heeft opgezweept: Geen woorden, maar daden!

:--: